ANDREAS ESCHBACH

UN BILION DE DOLARI

virtual-project.eu

ANDREAS ESCHBACH

UN BILION DE DOLARI

Original: *Eine Billion Dollar* (2001)

Traducere din limba germană de:
CORNEL STOENESCU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2011

Democrația este
cea mai proastă formă de guvernare –
cu excepția tuturor celor pe care
le-am încercat până acum.

Winston Churchill

Prolog

Până la urmă, cele două canaturi ale ușii se deschiseră în fața lor și intrară într-o încăpere plină de o lumină divină. Centrul acesteia era dominat de o masă ovală, mare, din lemn de nuanță închisă, iar în fața ei se aflau doi bărbați așteptându-i nerăbdători.

— Mister Fontanelli, dați-mi voie să vi-i prezint pe partenerii mei, spuse tânărul avocat după ce închise ușa în spatele lor. Mai întâi tatăl meu, Gregorio Vacchi.

John strânse mâna unui bărbat cu privire pătrunzătoare, în jur de cincizeci și cinci de ani, îmbrăcat într-un costum gri la un rând și purtând ochelari cu ramă subțire de aur, care cu părul lui rar aducea cu un contabil. Ți-l puteai imagina ca avocat finanțist, la bara tribunalului administrativ, cu buzele-i subțiri citând paragrafe seci din codul comercial. Acesta îi strânse mâna rece, cu politețe formală, mormăind ceva de genul: „Mă bucur să vă cunosc”, fără să lase impresia că știa ce însemna asta, adică să se bucure.

Celălalt bărbat era ceva mai în vârstă, dar, cu părul lui buclat, des și cu sprâncenele stufoase care imprimau expresiei feței o anumită severitate, părea mult mai plin de viață. Purta un costum la două rânduri, bleumarin, o cravată severă, de club, și o batistă elegantă aranjată desăvârșit. Pe el ți-l puteai imagina cu un pahar de șampanie în mână, într-un local cu pretenții, sărbătorind victoria într-un proces de crimă răsunător și la ore târzii ciupind vesel de fund chelnerițele. Strânsoarea lui fu puternică și acesta îl privi pe John aproape neplăcut de direct în ochi, când se prezentă cu o voce gravă:

— Alberto Vacchi. Sunt unchiul lui Eduardo.

Abia acum remarcă John că, în dreptul uneia dintre ferestre, într-un fotoliu cu rezemători

laterale proeminente pentru cap se mai afla cineva – un bărbat în vârstă, care ținea ochii închiși, fără a lăsa însă impresia că ar dormi. Părea mai curând prea epuizat pentru a-și putea menține în activitate toate simțurile. Peste gulerul moale al cămășii lui, deasupra căreia purta o vestă gri tricotată, se răsfrângea pielea ridată a gâtului. În poală avea o mică pernă din catifea, pe care își odihnea mâinile împreunate.

— Este *padrone,* spuse Eduardo Vacchi, care observase privirea lui John. Bunicul meu. După cum vedeți, suntem o firmă de familie.

John clătină doar din cap, neștiind ce să mai zică. Fu îndreptat către un scaun aflat singuratic în dreptul laturii mesei și se supuse gestului unei mâini care îi indică să ia loc. De cealaltă parte a mesei se aflau patru scaune unul lângă altul, cu rezemătorile sprijinite ordonat de marginea mesei; în dreptul fiecărui scaun fuseseră înșirate mape subțiri din piele neagră, fiecare având gravat un blazon.

— Doriți ceva de băut? fu întrebat. Cafea? Apă minerală?

— Cafea, vă rog, se auzi John răspunzând.

Avea aceeași senzație de nesiguranță care îl încercase atunci când intrase în holul hotelului Waldorf-Astoria.

Eduardo împărți cestile de cafea pregătite pe o măsuță cu rotițe, puse lângă ele cănițele cu frișcă, zaharnițele din argint, turnă cafeaua și așeză cana lângă ceașca lui John. Cei trei Vacchi se așezară, Eduardo, pe locul din dreapta, din perspectiva lui John, Gregorio – tatăl – lângă el, și Alberto – unchiul – alături de acesta. Cel de-al patrulea scaun, din extrema dreaptă, rămase liber.

Se iscă un zgomot general, când toată lumea puse frișca, zahărul și începu să amestece în cafea. John privea pestrițătura tăbliei mesei. Era probabil dintr-un lemn de rădăcină. În timp ce amesteca în

ceașcă cu lingurița grea, din argint, încercă să arunce o privire în jur.

Prin ferestrele din spatele avocaților ți se dezvăluia priveliștea unui New York sclipitor, în ale cărui văgăuni dansa lumina soarelui, și a unui East River strălucind într-un albastru profund cu pete mai luminoase. În dreapta și în stânga ferestrelor, perdele diafane, roze-gălbui, ce contrastau puternic cu mocheta groasă, de un roșu-închis imaculat și cu pereții albi ca zăpada. De necrezut! John sorbi din cafeaua aromată și tare, care aducea mai curând cu espresso pe care uneori i-l pregătea mama sa.

Eduardo Vacchi deschise mapa din fața lui, iar zgomotul înfundat, făcut pe tăblia mesei de pielea în care era legată, răsună ca un semnal. John lăsă pe masă ceașca și mai trase o dată cu putere aer în piept. Începea.

— Mister Fontanelli, începu avocatul cel tânăr și se aplecă ușor în față, cu coatele sprijinite de masă și cu palmele împreunate. Acum tonul lui nu mai era cel amabil, ci să zicem că era oficial. Vă rugasem să aveți la dumneavoastră un document de identitate – permisul de conducere, pașaportul sau ceva asemănător –, doar ca o formalitate, mă înțelegeți.

John dădu afirmativ din cap.

— Am permisul de conducere. Un moment.

Introduse mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor, se sperie când nu găsi nimic și imediat își aminti că pusese permisul în buzunarul interior al hainei. Febril, aproape cu mâinile tremurânde, întinse documentul peste masă. Avocatul îl luă, îl privi rapid, apoi, cu o înclinare a capului, îl întinse tatălui său care, spre deosebire de el, îl examină atât de atent, de parcă ar fi fost convins că avea de-a face cu un fals.

Eduardo zâmbi ușor.

— Și noi avem o dovadă a identității noastre. Scoase la iveală două documente cu aspect foarte

oficial. Familia Vacchi rezidează de mai multe secole la Florența și aproape toți bărbații acestei familii au fost de generații fie avocați, fie curatori ai averilor. Primul document confirmă acest lucru; cel de-al doilea este o traducere în engleză a primului document, certificată de statul New York.

Îi întinse cele două documente lui John, care le cercetă nedumerit. Unul, aflat într-o folie transparentă, părea să fie destul de vechi. Un text în limba italiană, din care John înțelegea un cuvânt din zece, scris la mașină, pe o hârtie devenită cenușie odată cu trecerea anilor, având imprimată pe ea un blazon, cu nenumărate ștampile și semnături decolorate dedesubt. Traducerea în limba engleză, printată clar cu laser, prevăzută cu un timbru fiscal și cu o ștampilă notarială, părea cam încâlcită, plină de termeni juridici și, în măsura în care John o înțelegea, confirma ceea ce spusese tânărul Vacchi.

Puse cele două documente în fața sa și își încrucișă brațele. O nară i se zbătea și spera că acest lucru nu era vizibil.

Eduardo își împreună din nou palmele. Permisul de conducere al lui John ajunsese între timp la Alberto, care îl examina dând din cap binevoitor, apoi îl împinse încet în mijlocul mesei.

— Mister Fontanelli, sunteți moștenitorul unei averi considerabile, spuse Eduardo revenind la un ton oficial. Suntem aici pentru a vă comunica suma respectivă și condițiile acceptării moștenirii, iar, dacă dumneavoastră vă declarați gata să acceptați moștenirea, vom discuta pașii necesari pentru obținerea ei.

John confirmă nerăbdător:

— Hm… da, însă ați putea să-mi spuneți mai întâi cine a murit, de fapt?

— Dacă îmi permiteți, aș dori să amân un moment răspunsul la această întrebare. Este o poveste mai lungă. În orice caz, nu este cineva dintre rudele dumneavoastră apropiate.

— Și atunci cum de moștenesc ceva?

— După cum am spus, acest lucru nu poate fi explicat într-o frază ori două. De aceea vă rog să mai aveți răbdare. Pentru moment, se pune întrebarea: ar trebui să primiți o sumă de bani considerabilă. O vreți?

John izbucni involuntar în râs.

— OK. Care este suma?

— Peste optzeci de mii de dolari.

— Ați spus optzeci de mii?

— Da. Optzeci de mii.

Omule! John se sprijini de speteaza scaunului și expiră cu zgomot. Oh! Opt-zeci-de mii! Nu este de mirare că veniseră patru bărbați. Optzeci de mii de dolari era o sumă frumușică. Dintr-odată! Omule, omule! Dintr-odată, asta trebuia mai întâi să fie digerată. Însemna… însemna că putea să meargă la colegiu, putea face asta lejer, fără să mai trebuiască să lucreze măcar o oră la vreo pizzerie prăpădită ori în altă parte. Optzeci de mii! Omule, dintr-un foc! Pur și simplu! De necrezut! Dacă el… O.K., trebuia să fie atent să nu devină megaloman. Putea să rămână în grupul cu care împărțea apartamentul, era OK, nu era ceva luxos, dar, dacă va trăi făcând economie… omule, îi vor ajunge banii chiar pentru o mașină la mâna a doua! Plus niște boarfe. Una-alta. Ehei, și fără să-și facă griji!

— Nu este rău, rosti în cele din urmă. Și ce mai vreți să știți acum de la mine? Dacă iau banii sau nu-i iau?

— Da.

— Acum o întrebare prostească: Chestia are vreun clenci? Odată cu suma moștenesc și niște datorii sau așa ceva?

— Nu. Moșteniți bani. Dacă sunteți de acord, primiți banii și puteți să faceți ce vreți cu ei.

John dădu din cap nedumerit.

— Vă imaginați că aș putea răspunde cu nu? Vă imaginați că ar putea *cineva* să spună nu?

Tânărul avocat ridică mâinile:

— Este o formalitate. Trebuie să întrebăm.

— Aha, OK. Ați întrebat. Și eu răspund da.

— Bun. Felicitările mele!

John ridică din umeri.

— Știți ceva? Am să cred abia când voi avea banii în mână.

— Aveți tot dreptul.

Dar nu era adevărat. Deja credea. Deși era o nebunie, mai mult decât o nebunie, să vină patru avocați din Italia la New York ca să-i aducă un cadou de optzeci de mii de dolari lui, un tip care distribuia pizza din ușă-n ușă, amărât și insignifiant… gândi el. Dar în această încăpere era ceva care îi dădea siguranță. Siguranța că se afla la o răscruce din viața sa. De parcă toată viața ar fi așteptat să vină aici. O nebunie. Simțea cum se răspândea în el o căldură binefăcătoare.

Eduardo Vacchi închise servieta cu documente și, de parcă tocmai asta ar fi așteptat, tatăl lui – cum se numea acesta? Gregorio? – o desfăcu alături pe a lui. John simți furnicături în ceafă și după sprâncene. Asta prea părea studiată. Acum urma partea proastă, marea șmecherie. Acum trebuia să fie atent.

— Din motive ce urmează să fie explicate – începu tatăl lui Eduardo, și tonul lui era atât de indiferent încât puteai crede că din gură îi va ieși praf –, cazul dumneavoastră, mister Fontanelli, este unic în istoria firmei noastre. Deși familia Vacchi se ocupă de generații de administrarea averilor, niciodată nu am mai avut o discuție de acest gen, și nici nu vom mai avea. Așadar, credem că lucrul cel mai bun este ca în caz de dubiu să fim mai bine prea prevăzători decât prea superficiali. Își scoase ochelarii și îi ținu în mână clătinându-i, apoi continuă: Un coleg și prieten, în urmă cu câțiva ani, a trăit deprimanta experiență ca, la deschiderea unui testament, unul dintre cei prezenți să moară sub ochii lui de un atac de cord,

declanșat după toate probabilitățile, de șocul fericitei surprize de a afla că este moștenitorul unei averi importante. Trebuie spus că fusese vorba despre o sumă mai mare decât cea pe care v-a făcut-o cunoscută fiul meu, dar persoana respectivă nu fusese cu mult mai în vârstă decât dumneavoastră și până la acel moment nu se cunoscuse că ar suferi de inimă. Își puse din nou ochelarii pe nas, se îndreptă și îl privi în ochi pe John. Înțelegeți ce vreau să spun?

John, care urmărise cu greutate prelegerea acestuia, confirmă automat, dar dădu apoi din cap negativ:

— Nu. Nu, nu înțeleg nimic. Moștenesc acum ori nu moștenesc?

— Moșteniți, nu aveți nicio grijă. Gregorio trase cu ochiul la mapa de pe masă și învârti niște hârtii pe ea. Adăugă: Tot ce v-a spus Eduardo este corect. Își ridică din nou privirea: Totul până la sumă.

— Până la sumă?

— Nu moșteniți optzeci de mii, ci peste patru milioane de dolari.

John se holba la el cu senzația că se oprise timpul, se holba la interlocutor, și singurul lucru care se mișcă fu doar maxilarul lui inferior, care o luă în jos fără să îl poată opri ori influența într-un fel.

Patru!

Milioane!

De dolari!

— Uau! exclamă el. Își trecu mâinile prin păr, ridică privirea în tavan și mai exclamă încă o dată: Uau!

După care începu să râdă. Își răvăși părul și râse ca un nebun. Patru milioane de dolari! Nu se putea liniști, râdea și probabil că celorlalți tocmai le trecea prin cap să cheme o mașină de la salvare. Patru milioane! *Patru milioane*!

Îl mai privi o dată pe avocatul din îndepărtata Florență. Lumina de primăvară îi conferea părului său rar aspectul unei aureole. Îi venea să-l sărute. Pe toți i-ar săruta. Au venit ca să îi pună în poală patru milioane de dolari! Râse din nou și râse, și râse.

— Uau! mai exclamă o dată când își recăpătă respirația, înțeleg. Aveați dreptate că mă va lovi damblaua când îmi veți spune că am moștenit patru milioane, corect?

— S-ar putea zice așa, confirmă Gregorio Vacchi, căruia i se ivise un zâmbet în colțul gurii.

— Și știți ceva? Aveți dreptate. M-ar fi lovit damblaua. Oh, omule…! Își duse mâna la gură și nu mai știa unde să se mai uite. Știți dumneavoastră că eu am avut alaltăieri cea mai groaznică noapte a vieții mele – și asta numai pentru că nu aveam bani de metrou? Un amărât de dolar, douăzeci și cinci de cenți păduchioși? Și dumneavoastră veniți acum și-mi vorbiți de patru milioane…

Nf. Nf. Nf. Dumnezeu știe că treaba cu infarctul nu era o minciună. Inima îi bătea nebunește. Simpla imagine a banilor făcea să-i bubuie pulsul de parcă ar fi făcut sex.

Patru milioane de dolari. Era… Erau mai mult decât simpli bani. Era o altă viață. Cu patru milioane de dolari putea să facă orice și-ar fi dorit. Cu patru milioane de dolari nu mai trebuia să muncească nicio zi din viață. Nu avea nicio importanță dacă avea ori nu avea studii, dacă era ori nu era cel mai prost pictor din lume.

— Și chiar este adevărat? se simți brusc obligat să întrebe. Adică, vreau să spun că nu apare deodată cineva și zice: Sâc! Ați fost filmat cu camera ascunsă! Sau altceva de acest gen? Discutăm de bani adevărați, de o moștenire reală?

Avocatul ridică din sprâncene de parcă această idee ar fi fost pentru el o ilustrare a absurdului.

— Discutăm despre bani adevărați, nu aveți nicio grijă.

— Vreau să zic că, dacă vă bateți joc de mine, am să strâng pe cineva de gât. Și nu știu dacă celor care vizionează „Camera ascunsă” le va face plăcere.

— Pot să vă asigur că suntem aici doar cu scopul de a face din dumneavoastră un om bogat.

— Bun.

Nu că și-ar fi făcut cu adevărat griji. Fusese doar un gând de care a trebuit să scape, ca și cum prin simpla lui enunțare pericolul ar fi putut să fie anulat. Ceva îl făcea să creadă că nu era mințit.

Aici, înăuntru, era cald. Și, culmea, când intraseră, lui i se păruse că în încăpere era răcoare, că instalația de climatizare funcționa la o temperatură prea scăzută. Acum i se părea că din clipă în clipă sângele va începe să-i fiarbă în vene. Avea febră? Era poate efectul faptului că în urmă cu două nopți, venind spre casă, traversase Brooklyn Bridge pe jos, pe un vânt rece, umed, care bătea dinspre mare și care îl transformase într-un țurțur de gheață.

Își plecă privirea. Brusc, blugii pe care îi purta i se părură jerpeliți, iar capetele mânecilor hainei erau tocite; până acum nu remarcase asta niciodată. Materialul începuse să se roadă. Iar cămașa era sărăcăcioasă, o cârpă ieftină, luată din magazinul cu vechituri. Nici măcar când fusese nouă nu arătase ca lumea. Marfă proastă, un flecușteț. Ridică privirea către Eduardo, care zâmbea ușor, de parcă i-ar fi citit gândul.

Afară Skyline-ul sclipea în continuare ca un vis din sticlă și cristal. Deci, acum era un om făcut. John Salvatore Fontanelli, fiu de cizmar din New Jersey, reușise – fără efort propriu, fără să se fi implicat în vreun fel, pur și simplu printr-un moft al sorții. Poate că dintotdeauna bănuise el ceva și de aceea nici nu prea se străduise, nu prea dăduse

în brânci muncind. Pentru că o zână îi șoptise în leagăn că nu va avea nevoie de așa ceva?

— OK, spuse el și bătu din palme. Ce urmează?

— Deci, acceptați moștenirea?

— *Ies, Sir*!

Avocatul dădu satisfăcut din cap și închise servieta. John se rezemă de speteaza scaunului și respiră adânc. Ce zi! Se simțea plin cu șampanie, plin de vesele bășicuțe efervescente care se ridicau și se tot ridicau, adunându-se într-o chicoteală prostească în capul pieptului.

Era curios să afle cum decurgea, practic, obținerea unei astfel de moșteniri. Cum va primi banii. Desigur că nu peșin. Prin virament nu se putea, pentru că nu mai avea un cont. Poate că va primi un cec. Exact. Și îi va produce o imensă satisfacție să se plimbe prin sala ghișeelor băncii care îi anulase contul, să îi vâre sub nas acelui funcționar un cec de peste patru milioane de dolari și să aștepte să vadă ce mutră va face. Îi va face o imensă plăcere să se comporte ca un porc, ca ultimul ticălos bogat…

Cineva își drese glasul. John reveni din visare la realitatea din încăpere. Alberto Vacchi fusese cel care își dresese glasul.

Tocmai deschisese servieta aflată în fața lui. John îl privi pe Eduardo. Apoi pe Gregorio, tatăl lui. Pe Alberto, unchiul lui.

— Să nu-mi spuneți acum că este *mai* mult.

Alberto râse ușor, precum uguitul unor porumbei.

— Ba da, zise acesta.

— Mai mult decât patru milioane de dolari?

— Considerabil mai mult.

Inima i-o luă din nou din loc. Plămânii îi păreau iarăși ca niște foale. John ridică o mână ca pentru a se apăra.

— Stați puțin. Ușor. Patru milioane era o cifră grozavă. De ce exagerați? Patru milioane pot face

fericit un om. Mai mult ar fi… ei, da, poate că prea mult…

Italianul îl privi pe sub sprâncenele stufoase. Avea în ochi niște sclipiri ciudate.

— Aceasta este singura condiție legată de moștenire, John. Ori acceptați totul, ori nimic…

John înghiți în sec.

— Este mai mult decât dublul? întrebă el precipitat, parcă pentru a preîntâmpina un blestem.

— Considerabil mai mult.

— Mai mult decât de zece ori? Mai mult de *patruzeci* de milioane?

— John, trebuie să învățați să gândiți la dimensiuni mari. Nu este un lucru ușor, și eu nu vă invidiez. Alberto îi făcu un semn de încurajare, aproape conspirativ, de parcă ar fi vrut să îl încurajeze să îl însoțească într-o casă rău-famată. Gândiți la dimensiuni mari, John!

— Mai mult decât…?

Citise odată într-o revistă despre averile marilor staruri ale muzicii. Se spunea că Madonna ar dispune de șaizeci de milioane de dolari, iar Michael Jackson ar avea dublu. În fruntea clasamentului se afla fostul beatle Paul McCartney, a cărui avere era apreciată la cinci sute de milioane de dolari. Ameți, dar continuă:

— Mai mult decât de douăzeci de ori?

Voise să spună „de o sută de ori”, dar nu cutezase. A accepta că el ar putea – așa, pur și simplu, fără efort, fără talent – să intre în posesia unei averi asemenea unor astfel de legende avea în sine ceva dintr-o blasfemie.

Un moment, fu liniște. Avocatul îl privea, mișca buzele, dar nu spunea nimic.

— Familiarizați-vă cu cifra de *două miliarde,* zise el. Apoi completă: De dolari.

John îl privea fix și asupra tuturor celor prezenți părea că se lăsa ceva greu, de plumb. Nu mai era de glumă. Lumina soarelui, care pătrundea prin ferestre, îl orbea, îl durea precum lumina unei

lămpi de interogatoriu. Nu mai era de glumă, într-adevăr.

— Vorbiți serios, nu? întrebă el.

Alberto Vacchi confirmă.

John privi în jur confuz, de parcă ar fi căutat o ieșire. Miliarde! Cifra îl apăsa ca o greutate de tone, îi apăsa umerii, creștetul. Miliarde… era o dimensiune în care nu se mai mișcase nici măcar în imaginație. Miliarde… însemna că se afla la nivelul celor din familiile Rockefeller și Rothschild, al șeicilor saudiți ai petrolului și al giganților imobiliari japonezi. Miliarde… era mai mult decât bunăstare. Era… nebunie.

Inima încă îi mai bubuia. Un mușchi începuse să-i zvâcnească la gamba dreaptă și nu se mai oprea. Înainte de toate trebuia să se liniștească. Aici avea loc un joc foarte ciudat. Așa ceva nu exista, nu exista în lumea pe care el o cunoștea! Să apară pur și simplu patru bărbați, despre care nu mai auzise în viața lui, care să pretindă că el moștenise două miliarde de dolari? Nu. Nu mergea așa. Ceva nu era în regulă. El habar n-avea cum trebuia să se desfășoare o ceremonie de moștenire, dar ce se petrecea era în orice caz ciudat.

Încercă să-și amintească filme văzute de el. Fir-ar… că doar văzuse atât de multe filme, își petrecuse mai mult ori mai puțin copilăria în fața televizorului și la cinematograf… cum se petrecuseră lucrurile acolo? Da, o deschidere de testament. Când cineva murea, se deschidea un testament, unde participau toți moștenitorii, pentru a afla din gura unui notar cât moștenea fiecare. Și pentru a se certa la final.

Exact! Ce se petrece când moare cineva și lasă o moștenire? Primii moștenitori sunt soțul și copiii, nu? Cum se face că el trebuia să moștenească ceva, iar frații lui nu moșteneau? Și cum moștenea el ceva, când tatăl lui încă trăia?

Ceva nu era în regulă aici.

Inima și respirația i se mai potoliră. Dar să nu se bucure prea devreme. John își drese glasul:

— Trebuie să pun o întrebare naivă. Cum de tocmai eu trebuie să moștenesc ceva? Cum ați ajuns la mine?

Avocatul dădu calm din cap.

— Noi am efectuat cercetări foarte detaliate și foarte temeinice. Nu v-am fi invitat la o discuție dacă din punctul nostru de vedere nu am fi fost siguri sută la sută.

— Bun, *dumneavoastră* sunteți siguri. Dar eu nu sunt. Știți, de exemplu, că eu am doi frați? Nu trebuie să împart moștenirea cu ei?

— Nu în acest caz.

— De ce nu?

— Ați fost desemnat ca unic moștenitor.

— Unic moștenitor? Cui dracului i-a venit ideea ca tocmai mie să-mi lase două miliarde de dolari? Vreau să spun că tatăl meu este cizmar. Nu știu prea multe despre rubedeniile noastre, dar sunt sigur că printre ele nu se află niciun miliardar. Cel mai bogat ar fi unchiul meu Giuseppe, care are o firmă de taxiuri la Napoli, cu zece ori douăsprezece mașini.

— Corect. Alberto Vacchi zâmbi. Și acesta trăiește încă, iar, din câte știm noi, este sănătos tun.

— Deci, cum a apărut această moștenire?

— Sună de parcă nu prea ați fi interesat.

John simți că începea să se enerveze. Rareori se înfuria *cu adevărat,* dar aici și acum se prea putea să o facă.

— De ce mă tot plimbați? De ce faceți un astfel de secret din asta? De ce nu îmi spuneți simplu că a murit cutare ori cutare?

Avocatul își răsfoi hârtiile, ceea ce aducea teribil a manevră de evitare. Așa cum cineva răsfoiește o listă cu întâlniri goală și o face de parcă s-ar strădui să găsească un moment în care ar fi liber. În cele din urmă, acesta vorbi:

— Aici nu este vorba despre un caz obișnuit de succesiune. În mod normal există un testament, un executor testamentar și o deschidere de testament. Banii despre care este vorba aici sunt proprietatea unei fundații, într-un anumit sens, sunt în acest moment proprietatea ei. Noi îi administrăm de când a murit fondatorul ei – ceea ce s-a petrecut în urmă cu foarte mult timp. El a lăsat o dispoziție în conformitate cu care averea fundației va reveni celui mai tânăr succesor pe linie bărbătească aflat în viață la data de 23 aprilie 1995. Iar acesta sunteți dumneavoastră.

— La 23 aprilie… John miji ochii neîncrezător. Adică, alaltăieri. De ce tocmai în această zi?

Alberto ridică din umeri.

— Așa prevede dispoziția.

— Iar eu sunt cel mai tânăr Fontanelli? Sunteți siguri?

— Unchiul dumneavoastră, Giuseppe, are o fiică în vârstă de cincisprezece ani. Dar este o fiică. Un văr al tatălui dumneavoastră, Romano Fontanelli, avea un fiu de șaisprezece ani, Lorenzo. Dar, așa cum probabil știți, acesta a murit pe neașteptate în urmă cu două săptămâni.

John privea suprafața lucioasă a mesei ca pe un oracol. Putea fi așa. Fratele lui, Cesare, și soția acestuia îi enervau cu ocazia fiecărei sărbători de Crăciun, purtând ore în șir discuții despre cât de lipsit de sens, ba chiar cât de criminal este să faci copii în această lume. Iar Lino… ei, da, acesta avea doar avioane în cap. Mama îi povestise recent la telefon despre Lorenzo, care murise dintr-o cauză banală, o înțepătură de albină ori așa ceva. Da, când se ajungea să se vorbească despre rudele italiene, se amintea doar de nunți și despărțiri, boli și decese, niciodată despre copii. Da, era posibil să fie așa.

— De fapt, din ce provin aceste două miliarde de dolari? întrebă el în cele din urmă. Din

participații la firme, acțiuni, sonde de țiței și alte chestii din astea?

— Aur, răspunse Alberto. Doar din aur. Nenumărate conturi la nenumărate bănci din toată lumea.

John îl privea cu o senzație de acru în stomac.

— Iar eu trebuie să moștenesc tot doar pentru că în urmă cu două zile eram cel mai tânăr Fontanelli? Ce sens are?

Avocatul răspunse cu o privire lungă și gânditoare.

— Nu știu care este sensul, mărturisi el. Așa stau lucrurile, ca de multe ori în viață.

John se simțea ușor amețit. Amețit și murdar, zdrențăros, un bărbat îmbrăcat cu cârpe ce de-abia meritau denumirea de haine. În cap încă îi mai turuia o voce ferm convinsă că era păcălit, înșelat, tras pe sfoară într-un mod insesizabil. Iar, pe de altă parte, un simțământ adânc înrădăcinat în el, masiv precum fundamentul de granit al Manhattanului, îi șoptea că acea voce se înșela, că aceea nu era altceva decât produsul nenumăratelor ore petrecute în fața televizorului, unde niciodată nu li se întâmplă oamenilor ceva bun. Dramaturgia filmului nu permite așa ceva. Așa ceva se poate petrece doar în realitate.

Senzația că survenise ceva când intrase în această încăpere, senzația că se afla într-un moment de cotitură al vieții lui erau încă prezente mai puternic decât până atunci.

Doar că acum simțea prezența fricii de a fi zdrobit de această schimbare.

Două miliarde de dolari.

Dacă ei veniseră pentru a-i înmâna o moștenire de două miliarde de dolari, atunci ar putea da câteva mii mai înainte, fără ca prin asta cineva să fie deranjat. Și atunci ar putea să-și ia un avocat propriu, care să verifice totul amănunțit. Îi veni în minte vechiul lui prieten Paul Siegel. Paul cunoștea avocați. Cu siguranță că el îi cunoștea pe

cei mai buni avocați din oraș. Da. John respiră adânc.

— Întrebarea – continuă Alberto Vacchi, avocat din Florența, Italia și administrator al averii – este aceeași: Acceptați moștenirea?

Era bine să fii bogat? Până acum se străduise doar să nu fie prea sărac. Îi disprețuise pe cei care se aflau în spatele banilor. Pe de altă parte, viața era mai simplă și mai plăcută când aveai bani. Dacă nu aveai bani, erai mereu sub tensiune. Nu aveai de ales. *Trebuia* să faci lucruri ce puteau sau nu puteau să facă plăcere cuiva. Probabil că această lege era unica veșnic valabilă: celui cu bani îi merge mai bine decât celui fără bani.

Expiră adânc.

— Răspunsul, zise el și găsi că acesta suna chiar cool, este același: da.

Alberto Vacchi zâmbi cald și sincer.

— Felicitările mele! spuse acesta și închise mapa.

John simți că scăpase de o mare greutate și se lăsă pe speteaza capitonată a scaunului său. Tocmai devenise miliardar. I se putea întâmpla ceva și mai rău. Îi privea pe cei trei avocați, care ședeau în semicerc în fața lui, de parcă ar fi fost o comisie de triere, și aproape că rânji.

În acel moment, se ridică în picioare bărbatul de pe fotoliul de lângă fereastră.

1.

Copilăria lui John fusese populată cu bărbați misterioși. Aceștia apăreau singuri ori în grup, câte doi, câte trei, îl examinau de pe marginea locului dejoacă, îi zâmbeau pe drumul spre școală și discutau între ei despre el, atunci când credeau că nu îi aude ori nu îi înțelege.

— Este el, spuneau ei în limba italiană. Mai trebuie să așteptăm.

Și își mărturiseau unul altuia cât de greu le era să aștepte.

Mama lui se speriase de moarte când îi povestise acasă despre aceste lucruri. O lungă perioadă, nu a mai avut voie să iasă singur din casă, trebuise să privească de la fereastră cum se jucau ceilalți copii. Apoi nu a mai povestit nimănui când apăreau bărbații aceia. Până când nu i-a mai văzut și s-au transformat în amintiri.

•

Când avea doisprezece ani, descoperise că mister Angelo, clientul cel mai de vază al atelierului tatălui său, avea un secret. Totdeauna mister Angelo îi păruse un mesager ceresc nu numai pentru că era atât de elegant; când ședea cu costumul său alb pe scaunul înalt din fața bancului atelierului și discuta cu tatăl lui într-o italiană domoală, cu picioarele sprijinite de bara metalică, însemna că începea vara, minunatele săptămâni fără de sfârșit, cu cornete de înghețată, după-amiezi de bălăceală în bazinul gonflabil, excursii la Coney Island și nopți pline de sudoare. Vara era pe terminate și se făcea toamnă abia când mister Angelo apărea a doua oară în an, într-un costum gri-deschis, când îi întindea tatălui său pantofii, vrând să știe cum îi mai mergea familiei.

— Sunt pantofi buni, italienești, l-a auzit John odată pe tatăl său spunându-i mamei. Foarte moi, făcuți pentru vremea din Italia. Cam vechi, dar

excepțional de bine îngrijiți, se poate zice. Pariez că asemenea pantofi nu se mai pot cumpăra astăzi niciunde.

Faptul că mesagerii cerești purtau pantofi deosebiți era pentru John de la sine înțeles.

În acea zi specială în care se încheia vara anului 1979 – și nu numai vara se încheia, dar asta pe-atunci nu bănuia nimeni –, John primise permisiunea de a-i însoți la aeroportul John F. Kennedy pe cel mai bun prieten al său, Paul Siegel, și pe mama acestuia. Jimmy Carter mai era încă președinte, nu începuse încă drama ostaticilor de la Teheran, Art Garfunkel cântase toată vara *Bright Eyes,* trupa de dansatori Village interpretase *Y.M.C.A*; iar tatăl lui Paul trebuia să se întoarcă dintr-o călătorie de afaceri făcută în Europa. Părinții lui Paul aveau un magazin de ceasuri pe strada 13, și mister Siegel putea să povestească istorii incredibil de palpitante despre jafurile pe care le trăise. În peretele din spate al magazinului, ascunsă de fotografia înrămată a lui Paul ca bebeluș, se găsea o adevărată tainiță cu încuietoare! John se afla pentru prima dată în celebrul aeroport și, împreună cu Paul, își turtea nasul într-un uriaș geam prin care puteau fi urmăriți pasagerii care soseau.

— Toți aceștia vin de la Roma, explică Paul. Paul era incredibil de deștept. Pe drum le povestise istoria New Yorkului începând din epoca pietrei, le povestise totul despre Wall Street și despre cine construise Brooklyn Bridge, când fuseseră acestea inaugurate și așa mai departe. Acum adăugă: Tăticul meu vine cu avionul de la Copenhaga. Are cel puțin o jumătate de oră întârziere.

— Grozav, zise John.

Nu se grăbea să se întoarcă acasă.

— Hai să-i numărăm pe bărbații cu barbă! propuse Paul. Așa era el, totdeauna avea idei cu privire la ceea ce puteau să facă. Sunt valabile numai bărbile care acoperă tot obrazul și cine

numără primul zece câștigă. OK? Eu deja văd unul, acolo în față, cel cu servieta roșie!

John miji ochii ca un vânător de urme indian. Nu avea rost să vrea să-l învingă pe Paul într-o astfel de întrecere, dar cel puțin putea să încerce.

Și așa l-a descoperit pe mister Angelo.

El era, fără nicio îndoială. Costumul gri-deschis, felul în care se mișca. Fața. John clipi, așteptă ca silueta să dispară ca o himeră, dar mister Angelo nu dispăru, ci continua să meargă ca un om normal în coloana pasagerilor zborului de la Roma, fără să ridice privirea, având în mână doar o pungă din plastic.

— Bărbatul cu pardesiu maro! strigă Paul. Doi!

Un bărbat în uniformă îl opri pe mister Angelo, arătă către pungă și spuse ceva. Mister Angelo deschise punga din plastic și scoase din ea două perechi de pantofi, una maro și una neagră.

— Hei, nu joci corect! se plânse Paul.

— Este plictisitor, ripostă John fără să își ia ochii de la ce se petrecea.

Agentul de securitate părea mirat și întrebă ceva. Mister Angelo răspunse ținând pantofii în mână. În cele din urmă, agentul îi făcu semn că poate să plece, mister Angelo băgă pantofii înapoi în pungă și dispăru în spatele unei uși cu deschidere automată.

— Îți este teamă că pierzi, opină Paul.

— Oricum pierd mereu, răspunse John.

Seara află că mister Angelo fusese în acea zi la atelierul tatălui său. Lăsase cadouri pentru copii, câte o tabletă mare de ciocolată pentru fiecare și, în plus, pentru John o bancnotă de zece dolari. Când John luă în mână ciocolata și bancnota, îl încercă un sentiment ciudat. De parcă ar fi descoperit ceva ce trebuia ținut secret.

— Astăzi l-am văzut pe mister Angelo la aeroport, spuse el totuși. A venit cu avionul de la Roma și nu avea cu el nimic, în afară de pantofii lui.

Tatăl râse.

Mama îl luă, îl trase lângă ea și oftă.

— Oh, micul meu visător…

Așa îi spunea mereu. Ea tocmai povestise ceva despre Roma, despre un văr venit pe lume în familia unor rude. John găsea că era remarcabil să ai rude în Italia pe care să nu le fi văzut niciodată.

— Mister Angelo locuiește în Brooklyn, explică tatăl. Mai trece pe-aici, pentru că îl cunoaște pe cel care avea magazinul înainte.

John dădu din cap, dar nu mai spuse nimic. Nu mai era nimic de spus. Misterul era clarificat. Știa că mister Angelo nu va reveni, și așa s-a și întâmplat.

•

În anul care a urmat, fratele lui mai mare cu nouă ani, Cesare, s-a căsătorit și s-a mutat la Chicago. Celălalt frate, Lino, cu șase ani mai mare, nu s-a căsătorit, dar s-a angajat în aviația militară, pentru a deveni pilot. Și astfel John a rămas singurul copil din casă.

A trecut prin școală având note nici proaste, dar nici bune, colegii cunoscându-l ca pe un tânăr liniștit, banal, închis de multe ori într-o lume a lui și care nu prea căuta contactul cu ceilalți. Manifesta un oarecare interes pentru istorie și pentru literatura engleză, dar nimeni nu i-ar fi încredințat, de exemplu, organizarea unei sărbători școlare. Fetele îl considerau drăguț, ceea ce însemna doar că nu le era frică să meargă alături de el pe o stradă întunecoasă. Dar unicul sărut primit de el în timpul școlii a avut loc la o petrecere de Anul Nou, la care îl târâse cineva și unde stătuse jenat deoparte. Când ceilalți tineri povesteau despre aventurile lor sexuale, el tăcea și nimeni nu îl întreba nimic.

După ce a absolvit școala medie, Paul Siegel a obținut o bursă pentru cei foarte dotați și s-a făcut nevăzut la Harvard. John s-a mutat la Hopkins Junior College aflat în apropiere, în principal

pentru că acesta era accesibil financiar și pentru că putea să locuiască mai departe acasă, fără să fie nevoit să-și facă planuri în legătură cu ce se va ocupa ulterior.

În vara anului 1988, pe stadionul Wembley din Londra a avut loc „Concertul pentru Nelson Mandela”, care a fost retransmis în toată lumea. John împreună cu alți colegi de clasă s-au dus în Central Park, unde era instalat un ecran video și boxe audio, în așa fel încât întreg evenimentul muzical putea fi urmărit în soare și alcool.

— Cine este de fapt acest Nelson Mandela? s-a întrebat John după prima înghițitură de bere dintr-un pahar din plastic alb.

Deși întrebarea nu fusese adresată nimănui, o brunetă cam durdulie care stătea lângă el i-a explicat că Nelson Mandela era conducătorul rezistenței sud-africane împotriva apartheidului și că era arestat nevinovat de vreo douăzeci și cinci de ani. Ceea ce ea considera a fi destul de palpitant.

În acest fel s-a trezit implicat într-o discuție și, pentru că interlocutoarea lui avea multe de spus, totul a decurs bine. În timp ce discutau ei, soarele strălucitor al unei zile de iunie le încălzea trupurile, făcându-i să transpire prin toți porii. Muzica bubuia întreruptă de anunțuri, explicații și apeluri adresate guvernului sud-african de a-l elibera pe Nelson Mandela și, pe măsură ce orele după-amiezii treceau, imaginea de pe ecranul video devenea tot mai dificil de urmărit. Sarah Brickman avea ochi strălucitori și o privire energică, pielea albă ca de alabastru și a propus la un moment dat să se retragă, așa cum făceau și alți spectatori, la umbra sărăcăcioasă a unui tufiș ori a unui pom. Acolo s-au sărutat, și săruturile aveau gust sărat din cauza transpirației. În timp ce deasupra gazonului se răspândea un „Libertateee… Nelson Mandela!”, John i-a desfăcut sutienul și, având în vedere că nu mai

făcuse așa ceva niciodată, și că se cam cherchelise din cauza alcoolului mai mult decât oricând, s-a descurcat chiar elegant. Când în dimineața următoare, cu dureri de cap, s-a trezit într-un pat străin și a descoperit alături de el pe pernă niște bucle, nu și-a mai amintit toate amănuntele, dar se pare că trecuse cu bine examenul. Și, în ciuda lacrimilor mamei sale, s-a mutat la Sarah, care moștenise de la părinți o locuință micuță, cam expusă la curent, aflată la vest de Central Park.

Sarah Brickman era artistă. Picta tablouri mari, în culori sumbre, pe care nu le voia nimeni. Cam o dată pe an le expunea pentru o săptămână ori două într-una dintre galeriile care pretindeau pentru asta bani de la artiști, de fiecare dată fie nu vindea nimic, fie nu vindea suficient pentru a-și plăti taxa, după care zile la rând nu se putea vorbi cu ea.

John și-a găsit de lucru la o spălătorie din apropiere, a învățat cum să pună cămășile în calandrul cu aburi și, în prima săptămână, și-a opărit ambele mâini, dar a putut plăti curentul electric și masa. Un timp, a încercat să urmeze și colegiul, dar acum drumul până la el era lung, îi lua mult și, în plus, nu știa la ce i-ar folosi, așa că a renunțat la școală, fără a le spune părinților ceva. Aceștia au aflat după câteva luni, ceea ce a dus la un scandal, pe parcursul căruia s-a folosit de mai multe ori termenul de „curvă” cu referire la Sarah. După asta, John nu a mai dat mult timp pe la familia lui.

Era impresionat când o vedea pe Sarah cu halatul pătat de vopsele și cu fața încruntată lucrând la șevalet. Seara ea îl târa prin cârciumile pline de fum din Greenwich Village, unde ea discuta cu alți artiști despre artă și comerț, iar el nu înțelegea o boabă, lucru ce îl impresiona de asemenea și trezea în el sentimentul că, în fine, descoperise legătura cu adevărata viață. Dar prietenii lui Sarah nu prea erau dispuși să împartă accesul lor la adevărata viață cu un mucos care

dăduse năvală peste ei. Ei râdeau plini de dispreț când el spunea ceva, nu îi dădeau atenție ori își dădeau ochii peste cap când el le punea o întrebare; pentru ei el nu era decât iubitul lui Sarah, apendicele, animalul ei de companie.

Singurul cu care putea să vorbească în această clică era un tovarăș de suferință, Marvin Copeland, care era împreună cu o altă artistă, Brenda Carrington. Marvin locuia în Brooklyn, într-o locuință comună, era chitarist-bas în diverse formații fără succes, compunea piese pe care nu voia nimeni să le cânte, petrecea mult timp privind pe fereastră ori fumând marijuana și nu exista idee tâmpită în care el să nu creadă. Că extratereștrii de la Roswell erau ascunși de către guvern în arealul 51 era pentru el o chestie la fel de sigură ca puterea tămăduitoare a piramidelor și a pietrelor prețioase. Singurul lucru de care se îndoia în mod serios era că Elvis ar mai trăi. Cel puțin era amuzant să te întreții cu el.

În mod regulat se ajungea la ceartă atunci când John aprecia ca bun un tablou considerat de Sarah ca nereușit, și invers, în cele din urmă, el a decis să descopere după ce criterii un tablou era categorisit ca bun ori prost. Deoarece până acum nu înțelesese nicio vorbă din cele întrebuințate de Sarah cu prietenii ei, a început să citească lucrări de specialitate și să petreacă zile întregi la Museum of Modern Arts, unde se strecura dându-se drept ghid, până când au început să i se pună întrebări penibile. În timp ce trăgea cu urechea pe cât de devotat, pe atât de incapabil să înțeleagă, a încolțit în el ideea că pictura ar putea fi acea direcție din viața lui pe care o căutase dintotdeauna. Cum să o fi găsit mai devreme, ca fiu al unui cizmar, cu frați care erau unul funcționar financiar și celălalt pilot de avioane de luptă? Și a început să picteze.

Așa cum mai târziu fusese nevoit să recunoască, nu a fost o idee bună. Se așteptase ca Sarah să se bucure, dar ea critica în cel mai dureros mod tot ce

crea el, și în fața prietenilor își bătea joc de eforturile lui. John nu se îndoia că ea avea perfectă dreptate, înghițea cu umilință toate criticile și le lua ca motive pentru a munci și mai mult. Ar fi vrut să învețe, dar nu și-o putea permite nici din punct de vedere financiar și nici din cauza lipsei de timp.

O vreme, a fost prezentat la televizor un curs de pictură, dimineața la ora patru, presărat de pauze pentru reclame, din care nu a pierdut niciun episod. Se arăta cum erau pictate lacuri din păduri, înconjurate de molizi, ori mori de vânt înălțându-se ca niște siluete în splendide apusuri de soare. Fără să fi văzut cu propriii ochi unul din aceste două subiecte, considera că era suficient să urmeze instrucțiunile, chiar dacă Sarah nici măcar nu i le mai critica, ci doar își dădea ochii peste cap.

Într-o zi, într-o publicație de specialitate a apărut un scurt articol despre artista Sarah Brickman și despre lucrările ei, articol pe care ea l-a decupat, l-a înrămat l-a atârnat mândră deasupra patului. La scurt timp, a apărut un cumpărător interesat, un tânăr de pe Wall Street cu părul pomădat, cu cămașă cu dungi late și cu bretele pentru pantaloni, care a explicat de mai multe ori că pentru el arta ar fi o investiție și că dorește să procure la momentul oportun opere ale artiștilor care ulterior ar putea deveni importanți. Aprecia ideea ca genială. Sarah l-a condus prin atelier, i-a arătat tablourile ei, pe care le-a apreciat prea puțin. Abia când privirea i-a căzut pe unul dintre tablourile mai vechi ale lui John, și anume un peisaj al orașului în culori vii, la vederea căruia Sarah doar strâmbase din nas scârbită, a devenit pe loc entuziasmat. A oferit zece mii de dolari, iar John a confirmat simplu.

Sarah s-a încuiat în baie imediat după ce ușa de la intrare s-a închis în urma cumpărătorului și a tabloului. John, care încă mai ținea în mână

teancul de bani, a bătut în ușă și a întrebat ce se întâmplase.

— Nu-ți dai seama că tu, cu un singur tablou rasolit ai câștigat mai mulți bani decât am câștigat eu în toată viața mea? a strigat ea în cele din urmă.

După aceea relația lor nu a mai fost ca înainte și, la scurt timp, în februarie 1990 s-a încheiat, exact în ziua în care presa anunța eliberarea lui Nelson Mandela. Sarah i-a explicat lui John că relația lor se terminase, și chiar așa s-a întâmplat. S-a dus la Marvin, acolo tocmai se eliberase o cameră neconfortabilă și îngustă, unde a rămas câteva zile printre lucrurile lui împrăștiate pe podea, fără să înțeleagă ce se întâmplase.

Vânzarea acelui peisaj a rămas unicul lui succes artistic, iar banii i-a cheltuit mai repede decât își imaginase. După ce fusese nevoit să se mute, bineînțeles că trebuise să renunțe și la slujba de la spălătorie, și după câteva săptămâni de hoinăreală, timp în care contul lui ajunsese la zero, a găsit în cele din urmă o nouă slujbă la un service pentru pizza condus de indieni, care căuta de preferință tineri de origine italiană ca distribuitori de pizza. În sudul Manhattanului, asta însemna să te strecori cu bicicleta prin circulația mai mult ori mai puțin blocată și să cunoști fiecare cale de acces îngustă dintre blocuri. Era o slujbă din care John s-a ales cu mușchi puternici la picioare, cu plămâni antrenați și cu un gen de tuse provocată de gazele de eșapament pe care trebuia să le suporte, dar și cu prea puțini bani pentru a supraviețui. Nu numai pentru că doar cu efort găsea loc în cameră ca să picteze, neavând lumina necesară nici măcar în zilele însorite, dar nici nu avea timp de așa ceva. Munca se încheia noaptea târziu și îl epuiza în asemenea măsură, încât dimineața dormea bușteан până când zdrăngănitul persistent al deșteptătorului îl trimitea din nou în Manhattan. De fiecare dată când își lua liber pentru a se

prezenta pentru o nouă slujbă, se alegea cu un minus în câștig.

În vremea aceasta, Paul Siegel revenea la New York cu o impunătoare diplomă Harvard în buzunar și obținea un post bine plătit la o firmă de consultanță care număra printre clienți mai toate firmele importante ale lumii și câteva guverne în plus. John l-a vizitat odată în locuința lui mică și plină de bun-gust din West Village și a admirat priveliștea oferită asupra lui Hudston River, în timp ce Paul, fără milă, așa cum doar un bun prieten putea să o facă, îi enumera greșelile săvârșite în viață.

— Mai întâi trebuie să scapi de datorii. Atâta timp cât ai datorii, nu ești liber, enumera el pe degete. Apoi trebuie să îți creezi răgazul pentru a-ți putea propune noi direcții. Dar înainte de orice trebuie să știi ce vrei în viață.

— Da, răspunsese John, ai dreptate.

Dar nu a scăpat de datorii, ca să nu mai vorbim de altele. Pentru a se impune în fața concurenței, lui Murali, proprietarul pizzeriei, i-a venit ideea de a garanta oricărui client aflat la sud de Empire State Building livrarea pizzei în cel mult treizeci de minute de la efectuarea comenzii. Cine trebuia să aștepte mai mult nu mai trebuia să plătească. A cules ideea dintr-o carte pe care nici măcar nu a citit-o el, ci despre care îi povestise cineva, iar consecințele au fost catastrofale. Fiecare distribuitor avea dreptul pe săptămână la patru întârzieri ale livrării, ce depășea această cifră se reținea din retribuție. În perioade de vârf, când pizza ieșea cu întârziere deja de la bucătărie, iar clientul aștepta pe undeva prin strada 30, era imposibil să te mai încadrezi în timp. Lui John i-a fost blocat contul, s-a certat cu Marvin din cauza chiriei și a mai rămas doar cu câteva lucruri pe care le-a amanetat. În cele din urmă, a amanetat ceasul de mână pe care i-l dăruise tatăl lui la comuniune; o idee proastă, căci după aceea nu a

mai îndrăznit să treacă pe la părinți, unde când și când mai putea mânca. În unele zile, pur și simplu i se făcea rău de foame când trecea cu bicicleta pe străzile unde se depozitau ambalajele de brânză și drojdie.

Așa începea anul 1995. În visele lui John reapăreau uneori legendarii bărbați din copilăria lui, îi făceau semne zâmbind și îi strigau ceva ce el nu înțelegea. Banca londoneză Baring a dat faliment după speculațiile greșite cu valută ale angajatului ei Nick Leeson, secta japoneză Aum Shiri Kyo a omorât, în urma unor atentate cu gaze toxice în metroul din Tokyo, doisprezece oameni și a rănit alți cinci mii, iar într-un atentat cu bombă la Oklahoma City au murit 168 de oameni. Bill Clinton mai era încă președinte al SUA, dar traversa o perioadă grea, pentru că partidul lui pierduse majoritatea în ambele camere ale Congresului. John a constatat că de mai bine de un an nu mai pictase nimic, că trecuse timpul și avea senzația că aștepta ceva, dar nici el nu putea să spună ce anume.

•

23 aprilie nu a fost o zi tocmai norocoasă. Era o duminică și el trebuia să muncească. La bucătăria pizzeriei îl aștepta din nou un mesaj telefonic de la mama lui, trebuia să o sune – telefonul locuinței în comun cu Marvin era cronic deconectat, din fericire. John aruncă biletul și se apucă de livrat, comenzile fiind, ca de obicei, mai rare duminica, deci mai puțini bani, și cele mai multe erau pentru adresele cele mai aiurite. Deoarece pentru această săptămână atinsese limita de întârzieri, se puse pe treabă și probabil pentru că se puse prea tare, se întâmplă: țâșni în stradă dintr-o scurtătură dintre blocuri, frână o clipă prea târziu și acroșă o mașină neagră, o limuzină lungă care arăta de parcă în ea ar fi stat tipul pe care Michael Douglas îl interpreta în filmul *Wall Street.*

Roata se transformă într-un opt, pizza se făcu praf, în timp ce mașina trecu mai departe de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. John își frecă genunchiul ce ieșea prin pantalonii rupți, privi în urma stopurilor mașinii și înțelese că totul s-ar fi putut petrece mult mai prost pentru el. Murali se înfurie când John reveni șchiopătând, mai spuse ceva și acesta și, în final, John rămase fără slujbă și fără câștigul pentru acea săptămână, deoarece Murali reținuse banii pentru repararea bicicletei. Așa că John plecă spre casă pe jos, cu doar zece cenți în buzunar, cumplit de furios, într-o noapte în care se făcea tot mai frig pe măsură ce trecea timpul. Pe ultimele mile, prin Brooklyn începu să cadă o ploaie măruntă afurisită, așa încât atunci când John ajunse acasă nu mai știa dacă era în cer, în iad ori încă se mai afla pe Pământ.

Mirosea a ouă ochiuri și a țigări când deschise ușa și era grozav de cald. Marvin stătea în bucătărie, cu picioarele încrucișate sub el, cum făcea deseori, cu chitara bas Fender cuplată la amplificatorul reglat atât de încet încât sunetele abia se auzeau și, în loc de a zdrăngăni sălbatic coardele, scotea doar sunete înfundate ce se auzeau ca bătăile inimii unui uriaș bolnav. *Du-dumm. Du-dumm.*

— A întrebat cineva de tine, spuse el când John se îndreptă către baie.

— Ce? John se opri. Doar pipi și apoi în pat fără să mai facă nimic altceva asta-și tot spuse în ultima oră pe drum. A întrebat de mine?

— Doi bărbați.

— Ce fel de bărbați?

— Nu am idee. Bărbați. *Du-dumm. Du-dumm.* Doi bărbați în costume super, cu cravate și ace de cravată, și așa mai departe. Au vrut să afle dacă un anume John Salvatore Fontanelli locuiește aici.

Acum John mai făcu câțiva pași în plus în bucătărie. Marvin continua impasibil cu masajul cardiac al uriașului bolnav. *Du-dumm. Du-dumm.*

— John Salvatore, zise Marvin și dădu dezaprobator din cap. Nu știam că mai ai un nume. Și, în rest, arăți mizerabil.

— Mulțumesc. Murali m-a concediat.

— Nu este o mișcare frumoasă din partea lui. Mai ales că săptămâna viitoare trebuie să plătim iar chiria. *Du-dumm. Du-dumm.* Fără să iasă din ritm, Marvin îi întinse lui John peste masa de bucătărie o carte de vizită. Uite, trebuie să îți dau asta.

Era o carte de vizită scumpă, tipărită în patru culori, conținând un blazon complicat. În partea de jos scria:

Eduardo Vacchi
Avocat, Florența, Italia.

Momentan la The Waldorf-Astoria
301 Park Avenue, New York, N.Y.
Tel. 212-355-3000

John privi cartea de vizită cu ochii mari. Căldura din bucătărie îi încetinise mintea.

— Eduardo Vacchi… Jur că nu am mai auzit acest nume. A spus ce vrea de la mine?

— Trebuie să-l suni. A spus să-ți dau cartea de vizită când vii și să-ți spun să îl suni, este ceva important. *Du-dumm.* O chestie de moștenire. *Du-dumm.* Mie îmi sună ca fiind ceva asemănător cuvântului „bani”. Este bine, nu?

2.

Bătrânul – *padrone,* cum îi spusese Eduardo – puse deoparte perna pe care o ținuse în poală, o lăsă pe o măsuță aflată lângă el. Apoi, cu oarecare efort se îndreptă, își aranjă cu degetele atinse de gută jacheta tricotată și surâse blând celor din cameră.

John ședea încremenit, ca trăsnit. Creierul îi era complet scos din funcțiune.

Cu pași înceți, foarte *relaxați,* bărbatul pe care Eduardo Vacchi îl numise bunicul lui ocoli masa, de parcă ar fi dispus de tot timpul din lume. Când trecu prin spatele lui John îi atinse binevoitor umărul, foarte ușor, în trecere, și totuși lui John, i se păru că prin asta *padrone* îl acceptase oarecum în familia lui. La fel de destins și de calm își încheie turul în jurul mesei, luă loc pe ultimul scaun rămas gol și deschise ultima mapă care nu mai fusese deschisă până acum.

Rațiunea lui John refuza să înțeleagă ce era pe cale a se petrece aici. Era ca un fel de test de inteligență. Avem succesiunea 2-4-6-8; ce cifră urmează în mod logic? Corect, 10. Avem succesiunea 2-4-8-16; ce cifră urmează logic? 32, corect. Avem progresia optzeci de mii – patru milioane – două miliarde; care este cifra următoare în mod logic?

Dar aici orice logică se termina. Poate că aceștia nici nu erau avocați. Poate că erau nebuni, care jucau un joc dement. Poate că el era victima unui test psihologic. Poate că totul se petrecea la „Camera ascunsă”.

— Numele meu este Cristoforo Vacchi, spuse bătrânul cu o voce blândă, neașteptat de sonoră, și sunt avocat în Florența, Italia.

Îl privi pe John, iar intensitatea acestei priviri îl făcu pe acesta să uite orice gând referitor la teste psihologice și camere ascunse. Ceea ce se petrecea

aici era cât se poate de real, atât de real încât aproape că puteai să tai felii din el.

Se produse o pauză. John avea senzația că se aștepta ca el să spună ceva. Să întrebe ceva. Să se exteriorizeze cumva, cu gâtlejul lui uscat, cu maxilarul lui inferior paralizat, cu limba lui cât o minge de fotbal, cu imposibilitatea sa absolută de a rosti ceva. Ceea ce mai putu să facă fu doar o șoaptă ca un gâfâit:

— *Și mai mulți* bani?

Padrone dădu compătimitor din cap:

— Da, John. Și mai mulți bani.

Era greu de spus ce vârstă avea Cristoforo Vacchi, dar cu siguranță că mai curând avea optzeci decât șaptezeci de ani. Din părul lui alb ca zăpada mai rămăsese puțin, avea pielea flască, plină de pete și de nenumărate riduri. Și, cu toate acestea, așa cum stătea cu mâinile împreunate grațios, privindu-și documentele, părea de o competență absolută și stăpân pe situație. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap *ideea* de a asocia noțiunea de *senilitate* cu acest bărbat fragil. Chiar și doar pentru că acel cineva ar fi riscat să se facă el însuși de râs.

— Acum am să vă relatez întreaga poveste, spuse el. Ea începe în anul 1480, la Florența. În acel an se naște strămoșul dumneavoastră Giacomo Fontanelli, ca fiu din flori. Mama găsește adăpost într-o mănăstire, datorită milostivului stareț al acesteia, iar copilul crește printre călugări. La vârsta de cincisprezece ani, după calendarul actual la 23 aprilie 1495, Giacomo are un vis – care trebuie mai curând numit o viziune, deși el însuși scrie doar despre un vis –, un vis atât de clar și de intens încât îi va decide întreaga viață. La călugări învață să scrie, să citească și să socotească, și la scurt timp după acel vis pleacă pentru a se face negustor. Locuiește la Roma și mai ales la Veneția, centrul economiei sud-europene în acea vreme, se căsătorește și aduce pe

lume șase copii – toți băieți – care aproape toți au făcut carieră ca negustori. Totuși, Giacomo revine în anul 1525 la mănăstire, pentru a-și concretiza și restul visului său.

John scutură buimăcit capul:

— Aud mereu cuvântul vis. Ce era acel vis?

— Un vis în care Giacomo Fontanelli își anticipase propria viață – cariera lui profesională, viitoarea soție și, printre altele, ce afaceri aducătoare de venituri va face. Și încă ceva mult mai important: în acest vis a văzut și un timp situat cinci sute de ani în viitor, descris de el ca o epocă de cumplită sărăcie și ticăloasă teamă, o epocă în care nimeni nu mai are niciun viitor. A considerat ca voie a providenței – voia Domnului, să zicem – să-și lase averea aceluia care în ziua împlinirii a cinci sute de ani de la visul lui era cel mai tânăr dintre urmași. Acest bărbat era predestinat să le redea oamenilor viitorul pierdut și va face acest lucru cu averea lui Giacomo Fontanelli.

— Eu?! exclamă speriat John.

— Dumneavoastră, confirmă *Padrone.*

— Ce trebuie să fiu? Predestinat? Arăt eu precum cineva predestinat pentru ceva?

— Noi discutăm de contextul istoric, ripostă blând Cristoforo Vacchi. Ceea ce vă spun eu, acum, veți putea citi curând și în testamentul strămoșului dumneavoastră. Eu vă explic doar care erau motivele lui.

— Aha, da. Așadar, lui i-a apărut Dumnezeu. Și de aceea mă aflu eu acum aici?

— Așa este.

— Dar asta este o nebunie, nu?

Bătrânul ridică aluziv mâinile:

— Vă las pe dumneavoastră să decideți acest lucru.

— Să redau viitorul oamenilor! Tocmai eu?

John oftă. Era încă o dată clar ce valoare aveau viziunile și visele sfinte. Adică zero. Era evident că nimeni nu mai avea astăzi un viitor. Fiecare aștepta

pur și simplu decizia care va stabili care dintre plăgile numeroase ale omenirii va conduce la pieirea ei. Că vor pieri era clar și sigur. Alternativele se bazau pe alegerea armelor – frica de războiul atomic se cam demodase în ultimii ani, poate că pe nedrept, se trăgea acum tare pe molime și epidemii – SIDA, Ebola, boala vacii nebune – fără a se uita de gaura din stratul de ozon, de deșertificare și, după cum se spunea, și apa potabilă va deveni o raritate. Nu, astăzi chiar nu era niciun temei spre a spera într-un viitor. Numai că el, John Salvatore Fontanelli, nu reprezenta o excepție. Ba dimpotrivă: în timp ce contemporanii lui reușiseră să aibă grijă cel puțin de viitorul lor imediat, asigurându-și o casă, o familie și un venit stabil, el supraviețuia cu greu de azi pe mâine și reușea chiar să amâne plata chiriei scadente. Așa că, dacă exista cineva mai puțin predestinat decât el pentru a căuta viitorul pierdut al omenirii, era foarte interesat să cunoască acea persoană.

Bătrânul se uită din nou în mapa cu acte.

— Așa cum spuneam, în anul 1525 Giacomo Fontanelli s-a întors la mănăstirea în care își petrecuse copilăria și i-a povestit starețului despre viziunea lui. Au ajuns amândoi la convingerea că visul fusese trimis de Dumnezeu – un vis comparabil cu visul biblic al faraonului în urma căruia Iosif a prorocit cei șapte ani buni și cei șapte ani răi – și au decis să procedeze în consecință. Întreaga avere a lui Giacomo Fontanelli a fost încredințată unui notar, prieten cu starețul, unui bărbat cu numele de Michelangelo Vacchi…

— Aha, zise John.

— Da, strămoșul meu.

— Vreți să spuneți că familia *dumneavoastră* a ocrotit averea familiei *mele,* pentru ca ea să-mi parvină mie acum?

— Exact.

— Timp de cinci sute de ani?

— Da. De cinci sute de ani familia Vacchi activează în domeniul juridic. Casa în care se află astăzi firma noastră este cea de acum cinci sute de ani.

John clătină din cap. Uluitor! Uluitoare mai ales era seninătatea cu care bătrânul îi descria această monstruozitate. Ore de istorie pe care le credea uitate demult reînviară și îl trecu o sudoare rece: cinci sute de ani – asta însemna că încă nu avusese loc descoperirea continentului american de către Cristofor Columb când se născuse strămoșul lui. Ceea ce voia să îi spună acest bărbat bătrân era nici mai mult, nici mai puțin decât că familia lui, de la descoperirea Americii și până la aselenizare, nu făcuse altceva decât să ocrotească o avere lăsată moștenire din pricina unui vis și că ea, familia, trăise în tot acest timp în aceeași casă!

— Cinci sute de ani? repetă John. Sunt… nici nu știu câte generații sunt. Și nu i-a venit nimănui ideea să păstreze pentru el cele două miliarde?

— Niciodată, spuse calm Cristoforo Vacchi.

— Dar niciun om nu ar fi aflat! Chiar acum, când îmi relatați toate astea, îmi vine greu să cred.

— Niciun om nu ar fi aflat, poate, dar *Dumnezeu* ar fi aflat, zise bătrânul.

— Ah! exclamă John.

— Așa stăteau lucrurile. *Padrone* desfăcu brațele: Poate că trebuie să mai clarific câte ceva. Bineînțeles că au existat reguli precise stabilite de strămoșul dumneavoastră privind modul de onorare a activității noastre ca administratori ai averii, pe care noi le-am respectat cu exactitate – și noi nu am trăit rău de pe urma lor, aș dori să adaug asta. Bineînțeles că posedăm toate documentele contabile și putem proba toate mișcările din conturi și toate onorariile primite.

„Da, gândi John. *Pariez* că o puteți face.”

Vacchi continuă:

— Și bineînțeles că averea inițială *nu era* de două miliarde de dolari. Atât de mulți bani

probabil că nici nu existau pe vremea aceea. Averea lui Giacomo Fontanelli din anul 1525 era de trei sute de florini, reprezentând la valoarea actuală a aurului cam zece mii de dolari.

— Poftim?

Bătrânul dădu din cap, ceea ce provocă la nivelul pielii gâtului său cute ca de dinozaur:

— Aici sunt de distins valorile de schimb și puterea de cumpărare. Trei sute de florini nu erau o avere minoră dacă avem în vedere puterea de cumpărare de atunci. Acești bani astăzi, recalculați și schimbați, nu ar fi fost mare lucru – călătoria noastră încoace ar fi epuizat cea mai mare parte din ei. Nenumăratele reforme monetare atrag privirea asupra faptului că inflația roade toate averile, fie ele mari ori mici. Totuși, Giacomo Fontanelli a avut un aliat puternic, și anume dobânda la dobândă.

— Dobânda la dobândă? repetă John nelămurit.

— Să vă explic. În anul 1525, au fost depuși cam zece mii dolari la o instituție care astăzi s-ar numi bancă. Pe-atunci încă nu existau bănci în înțelesul de astăzi, dar în Europa și în special în Italia, economia era în floare și exista o piață de capital care funcționa bine. Gândiți-vă că Florența era în acele vremuri o metropolă a banilor dominată în secolul al XIV-lea de bancheri ca Bardi și Peruzzi, și în secolul al XV-lea – de Medici. Exista o interzicere a dobânzii, decretată de Biserică, dar ea nu putea fi respectată, căci o piață a capitalului nu poate exista fără dobândă, pentru că nimeni nu ar mai da bani cu împrumut dacă nu ar avea un câștig din asta. Investiția lui Giacomo Fontanelli s-a cuplat ideal cu dezvoltarea unei piețe monetare internaționale perfect funcționale în secolul al XVI-lea. Strămoșul meu, Michelangelo Vacchi, a ales o investiție sigură, cu dobânzi de patru procente. Ceea ce însemna că la sfârșitul anului 1525 s-au acumulat cam cinci sute de dolari din dobânzi, adăugați la averea inițială,

astfel că în anul următor au fost investiți nu zece mii, ci zece mii cinci sute de dolari. Și așa mai departe.

— Știu ce este dobânda la dobândă, mormăi John, care încă mai aștepta poanta cea mare – descoperirea comorii incașilor, a minei de aur sau a ceva asemănător. Dar astea sunt doar fleacuri, nu?

— Oh, nu aș zice asta, zâmbi bătrânul și luă o foaie de hârtie pe care se aflau coloane lungi de cifre. La fel ca majoritatea oamenilor, dumneavoastră subapreciați ce pot face împreună dobânzile și timpul. Putem calcula cu ușurință, pentru că avem de-a face pe toată perioada cu o dobândă de patru procente, deși condițiile contextuale variază permanent ușor. Asta înseamnă că averea în anul 1530, deci la cinci ani după instituirea ei, era de aproximativ douăsprezece mii de dolari socotiți la valoarea de astăzi. În anul 1540, averea era deja de optsprezece mii de dolari, și în 1543 crescuse la mai mult de dublu. De asemenea, încasările din dobânzi.

John presimțea ceva, deși nu ar fi putut să spună ce anume. Dar era vorba despre ceva important. Ceva ce îți tăia respirația. Ceva ca un aisberg, ca prăbușirea unui arbore sequoia imens.

— Iar acum, zâmbi Cristoforo Vacchi, totul se petrece ca în povestea cu tabla de șah și boabele de orez. Dobânda de patru procente înseamnă că prin dobândă și dobândă la dobândă capitalul se dublează la fiecare optsprezece ani. În anul 1550, averea cumula douăzeci și șase de mii de dolari, în 1600 erau o sută nouăzeci de mii dolari. În anul 1643, a fost depășită limita de un milion. În 1700, erau nouă milioane și jumătate, în 1800 erau deja patru sute optzeci de milioane dolari, și în 1819 ajungea la un miliard…

— Dumnezeule! șopti John și simți din nou ceva imens, greu ce începea să îl apese.

Numai că de data asta acționa cu toată forța. Acum nu mai exista milă.

— La începutul secolul XX, continuă neîndurător bătrânul, averea Fontanelli crescuse la peste douăzeci și patru de miliarde de dolari, dispusă pe mii de conturi, la mii de bănci. Când începea al Doilea Război Mondial, erau o sută douăsprezece miliarde de dolari, când războiul se încheia, erau o sută patruzeci și două miliarde. La scadență, adică ieri, averea – averea *dumneavoastră* deci – cumula suma rotunjită de aproape un bilion de dolari. Bătrânul zâmbi superior și încheie: Cam atât cu dobânda și cu dobânda la dobândă.

John se holba prostește la avocat, mișca maxilarul inferior fără a fi în stare să scoată un sunet, își drese glasul și în cele din urmă rosti răgușit ca un bolnav de tuberculoză:

— Un *bilion* de dolari?

— Un bilion. Adică o mie de miliarde. Cristoforo Vacchi confirmă. Mai simplu, dumneavoastră sunteți cel mai bogat om din lume, chiar cel mai bogat om din toate timpurile pe departe. Un bilion de dolari vă vor aduce doar în acest an nu mai puțin de patruzeci de *miliarde* de dolari din dobânzi. Există cam două-trei sute de miliardari în dolari, însă doar cu mare greutate veți găsi mai mult de zece a căror întreagă avere să fie mai mare decât doar câștigul dumneavoastră din dobânzile pe acest an. Nimeni, niciodată, nu a posedat o sumă de bani care să se apropie măcar de aceea pe care o veți poseda dumneavoastră.

— Dacă se socotesc dobânzile, interveni Eduardo Vacchi, înseamnă că la fiecare respirație dumneavoastră deveniți mai bogat cam cu patru mii de dolari.

John era într-o stare asemănătoare șocului. A spune că el nu putea să mai priceapă ar fi fost o inadmisibilă bagatelizare. De fapt, gândurile lui se învârteau ca o centrifugă de înaltă performanță, se

împleteau în mare viteză amintiri, temeri și experiențe dureroase legate de bani – mai bine zis de bani ce lipseau – și totul era ca un torent de emoții ce declanșa în el ceva ca un semnal de alarmă.

— Un bilion, spuse el, doar prin dobânzi și dobânda la dobânzi.

— Și cinci sute de ani, adăugă Cristoforo Vacchi.

— Ce simplu este. *Oricine* ar fi putut să facă asta.

— Da. Dar *nu* a mai făcut-o nimeni. Nimeni în afară de Giacomo Fontanelli. Bătrânul avocat dădu din cap. De fapt, nici nu a fost chiar așa de simplu. Desigur că băncile sunt conștiente de efectul dobânzii la dobândă – de aceea toate condițiile contractuale conțin pentru conturile de economii mica, insignifianta, dar elementara clauză că plata dobânzilor încetează dacă timp de treizeci de ani nu au existat mișcări în cont. Astfel se evită cazul în care cineva depune o mică sumă într-un cont, uită de el și, după o sută de ani, apare cineva și pretinde o avere uriașă. Bătrânul zâmbi și continuă: Desigur că familia Vacchi a avut grijă ca din acest motiv să facă operațiuni în conturi. Din unele să scoată, în altele să depună. Operațiuni repetate invers din zece în zece ani. În principal, asta este tot ce am făcut noi timp de cinci sute de ani.

— Doar mișcări în conturi?

— Exact. Și eu sunt convins că acesta este motivul pentru care această avere a crescut și a crescut, și încă mai există, în timp ce atât de multe alte averi au dispărut. Posesorii lor nu au avut atât de mult timp, au avut la dispoziție doar propria viață. Trebuiau să își asume riscuri. Voiau să beneficieze de banii lor… Nimic din acestea nu priveau familia mea. Noi nu trebuia să ne asumăm riscuri, dimpotrivă noi le-am evitat. Nu voiam să avem nimic din acești bani, deoarece nu erau banii

noștri. Și am dispus de timp, incomensurabil de mult timp, și aveam o misiune sfântă. Cristoforo Vacchi clătină capul: Nu, eu nu cred că oricine putea face asta. Eu cred că a fost ceva unic.

S-a așternut un moment de liniște. John privea în gol, năucit de ce i se întâmpla. Cei patru avocați îl priveau cu atenție, îl observau cum încerca să înțeleagă în câteva minute ceea ce ei înțeleseseră în ani, fiecare dintre ei. Îl examinau așa cum este examinat un membru de familie îndelung căutat, pierdut fără urmă și acum regăsit, întors acasă la locul de care aparținea.

— Și acum? întrebă John Salvatore Fontanelli mirându-se că dincolo de ferestre mai era încă lumină.

Avea impresia să trebuie să fi trecut ore de când pășise în această încăpere.

— Trebuie îndeplinite formalitățile, zise Alberto Vacchi și trase ușor de batista din buzunarul hainei. Averea trebuie să fie transcrisă pe numele dumneavoastră și noi vrem să evităm instituirea de impozite de succesiune. Și un șir de alte asemenea chestiuni.

— Stilul dumneavoastră de viață se va schimba, interveni Gregorio Vacchi. Desigur că noi nu vă putem da instrucțiuni, dar pentru că noi, ca familie, ne-am pregătit de generații pentru acest moment, vă facem o serie de propuneri care, cu siguranță, vă vor ajuta. De exemplu, veți avea nevoie de un secretariat pentru a face față potopului de scrisori cu rugăminți ce vi se vor adresa cu certitudine. Veți avea nevoie și de pază de corp, pentru a exclude pericolul de răpire.

— De aceea vă propunem, concluzionă Eduardo Vacchi, ca mai întâi să renunțați la rezidența dumneavoastră de aici, din New York, și să veniți cu noi la Florența până când vă veți obișnui cu noua dumneavoastră viață.

John dădu încet din cap. Da, toate astea trebuiau mai întâi digerate. Să potolească lucrurile. La

Florența. Ei, da, de ce nu? Ce îl reține la New York? Un bilion de dolari. Cel mai bogat om din lume. Desigur că era o glumă.

— Și apoi? întrebă el.

— În privința asta suntem și noi curioși, spuse Cristoforo Vacchi.

— Ce vreți să spuneți?

Bătrânul făcu un gest vag cu mâinile:

— Veți dispune de atât de mulți bani, încât orice economie națională va tremura în așteptarea hotărârilor dumneavoastră. Asta este puterea dumneavoastră. Ce veți face cu ea este doar treaba dumneavoastră.

— Giacomo Fontanelli ce a văzut în visul lui că voi face?

— Nu știm. El a văzut că veți face ceea ce este corect. În notițele ce ne-au fost date nu se spune mai mult.

— Ceea ce este corect? Dar ce este corect?

— Ceea ce redă oamenilor viitorul lor pierdut.

— Și cum fac asta?

Padrone râse.

— Nu am idee, fiule. Dar nu îmi fac nicio grijă și nici dumneavoastră nu trebuie să vă faceți. Gândiți-vă că noi aducem aici la îndeplinire o profeție despre care credem că este sfântă. Ceea ce înseamnă că orice ați face nu puteți greși.

•

Susan Winter, în vârstă de treizeci și unu de ani, necăsătorită, stătea zvâcnind nervos din genunchi la o masă de două persoane în fața clădirii Rockefeller Center, pe un scaun alb, din sârmă, sub o umbrelă maro, octogonală, și bărbatul așteptat nu venea. Privi pentru a mia oară ceasul – OK, mai erau două minute până la ora stabilită – și spre Prometeul, fiu de titan, care împodobea frontonul clădirii. Oare acesta nu făcuse ceva interzis, ceva care îi sfidase pe zei? Încercă să își aducă aminte ce știa despre mitul antic, dar nu reuși.

Că era necăsătorită, după părerea puținilor ei prieteni, se datora faptului că se preocupa prea puțin să se îmbrace drăguț și să se machieze astfel încât să-și pună în valoare frumusețea. În această seară, purta niște blugi ponosiți și un pulover sport albastru spălăcit, lălâu, iar părul îi atârna în șuvițe peste față. Chelnerul căruia îi comandase o sticlă cu apă minerală o tratase cu indiferență, și până acum nu apăruse cu apa. Ceea ce nu știau prietenii ei – și nimeni nu știa – era că Susan Winter juca la loto cu patimă. Tot ce putea să mai ciupească din salariul ei era înghițit de patima ei pentru acest joc, ca și puținele câștiguri pe care le obținea în plus. Recunoscuse de mult timp în sinea ei că era vorba mai curând despre dependență decât despre pasiune, dar nu găsea forța de a se opune. Uneori, când cumpăra bilete cu duzina, se privea singură și simțea o satisfacție obscură să o lase pe această creatură respingătoare care nu avea niciun sens să trăiască, să trudească la fel de fără sens. Bunica ei, la care Susan își petrecea după-amiezile când era copil, spunea mereu atunci când câștiga la nesfârșitele partide de bridge cu prietenele ei: „Noroc la joc, ghinion în dragoste!” Noroc la joc, ghinion în dragoste. Era un proverb german. Bunica fugise din Germania înainte de război. De ce fugise, asta înțelesese Susan abia mai târziu. În acele după-amiezi când părinții ei erau la muncă, ea stătea lângă scaunul bătrânei, pieptăna și schimba toaletele păpușilor ei și asculta discuțiile cu celelalte bătrâne. Noroc la joc, ghinion în dragoste. În privința ei, inversase proverbul, dar nu mai era sigură că acesta suna invers: ghinion în dragoste, noroc la joc. Pentru că, la atâta ghinion cât avusese în dragoste, *trebuia* să aibă într-o zi noroc la joc, dacă avea măcar o vagă idee cum ar putea arăta de fapt un asemenea noroc.

Bărbatul sosi exact la minut. Purta același pardesiu de culoare închisă când păși pe terasă și păru să o găsească imediat fără să o caute. În mână

ținea un plic maroniu, iar Susan știa că în el se aflau bani, mulți bani. Deodată, simți că era excitant ceea ce era pe punctul de a face.

El se așeză în fața ei, rigid de parcă ar fi avut febră musculară, puse plicul în fața lui, încrucișă mâinile pe el și o privi. Avea o față urâtă, ca aluatul, de parcă ar fi suferit în adolescență de variolă sau cel puțin de o acnee gravă.

— Ei? întrebă el.

Nu îi spusese numele lui și nici nu se recomanda când o chema la telefon. Ea îl recunoștea totdeauna după voce. De doi ani ea îi furniza informații din firmă, iar el îi dădea bani. Mai întâi, fuseseră numai date despre ce cazuri lucra firma de detectivi Dalloway, ce clienți avea… apoi interveniseră întrebări detaliate și detaliate fuseseră și răspunsurile ei. Astăzi era vorba pentru prima dată despre documente.

Ea deschise geanta și scoase din ea un dosar subțire. Întinse mâna și i-l dădu.

El studie documentele în tăcere. Nu erau multe. Ceea ce putuse ea să copieze neobservată. O fotografie pe care el o studie insistent. Câteva cópii după cópii. Câteva pagini cu text, pe care el le citi de mai multe ori încet. Ea îl urmărea, îi privea mâinile păroase și se simțea groaznic – și mică, și amărâtă. În același timp spera în sinea ei că el va găsi că datele erau suficiente pentru prețul pe care el i-l oferise.

— Aveți și informațiile despre familia lui? întrebă el brusc.

Ea aproape că se sperie:

— Da.

El întinse mâna degajat, de parcă ceea ce făceau ei era cel mai normal lucru din lume, dar în aceiași timp revendicarea lui era neîndurătoare. Ea scoase al doilea dosar, pe care i-l dădu.

El parcurse cu privirea și conținutul acestuia. Acest dosar era mai complet, cuprindea aproape tot ce se afla în firma de detectivi. Unele dintre

informații nu fuseseră obținute pe căi legale. Dar și acestea i se păreau ei insignifiante.

— Bine.

El luă plicul maro și i-l dădu de parcă i-ar fi dat un pachet cu cârnați. Susan îl luă, îl făcu dispărut în geanta ei și o cuprinse o senzație de căldură.

El se ridică cu mișcări la fel de rigide și vârî dosarele rulate în buzunarul interior al pardesiului.

— Dacă mai am nevoie de ceva, te voi anunța zilele următoare.

Ea pipăi banii prin pielea genții.

— Măcar de aș înțelege ce vă interesează atât la acest tânăr.

Bărbatul își coborî privirea către ea, ceea ce o făcu să tresară.

— Mai bine nu încerca să înțelegi asta. Dacă poți accepta un sfat bun.

Și cu asta el plecă fără să mai privească înapoi.

•

John stătea pe patul de hotel, care era moale și mirosea a lavandă, și privea telefonul de pe noptieră întrebându-se dacă va îndrăzni să îl folosească. În el totul se zguduia de parcă era pe punctul de a se rupe în bucăți. Totul trebuia să fie un vis și lucrul pe care și-l dorea cel mai puțin pe lume era de a vorbi cu cineva din realitate, care i-ar putea spune: *Trezește-te*! sau cam așa ceva. Avea voie să telefoneze? Ei spuseseră că trebuia să doarmă aici; nu voiseră să îl mai lase să plece acum, când îl găsiseră în sfârșit după cinci sute de ani… Însemna asta că putea să telefoneze? Auzise că era scump să telefonezi din hoteluri și el mai avea în buzunar exact atâția bani cât îi ajungeau să se întoarcă acasă cu metroul.

Îi cumpăraseră câteva lucruri: o pijama, pantaloni, cămașă, tot ce era necesar, totul având măsura potrivită. Toată podeaua era plină, nici măcar nu desfăcuse toate pachetele. Între timp se întunecase, și el stătea acum pe întuneric.

Faptul că îl lăsaseră să înnopteze aici însemna că i-ar plăti și o convorbire telefonică? Poate că da. Privea fix aparatul plat, care sclipea în lumina slabă, și continuă să tremure. *Un bilion de dolari,* repeta o voce în interiorul lui, din nou și din nou. *Un bilion de dolari.*

Paul. Paul Siegel îi va putea spune ce să mai creadă din asta. Paul îl va ajuta să redevină rațional.

Mâna se întinse ca de la sine, apucă receptorul și, cu arătătorul de la cealaltă mână, formă un număr. Cu răsuflarea tăiată asculta zgomotul formării numărului, al apelului, pocnetul ridicării receptorului.

— Paul Siegel, se auzi vocea cunoscută, iar John vru să înceapă să vorbească, dar nu reuși să spună nimic, nici măcar propriul nume, apoi își dădu seama că răspunsese doar robotul telefonic, care continuă: Sunt într-o călătorie în străinătate, dar mă bucur totuși că mă sunați. Vă rog ca, după semnal, să vă spuneți numele, mesajul și, dacă este cazul, numărul de telefon, pentru a vă putea suna când revin. Mulțumiri și pe curând!

Se auzi semnalul.

— Paul? Vocea îi răsuna ciudat, ca după o operație la gât. Paul, sunt John. John Fontanelli. Dacă ești totuși acolo, ridică receptorul, te rog, este ceva urgent. Poate că în acest moment tocmai intră pe ușă, cu respirația tăiată, cărând geamantanul și bagajul de mână, cine știe? Poate că tocmai își face de lucru cu cheia și aude din interior telefonul? John continuă: Te rog să mă suni cât de repede poți. Sunt epuizat… S-a întâmplat ceva complet aiurea și am nevoie de un sfat. Ce naiba faci tocmai acum în străinătate? Ah, da, sunt la hotelul Waldorf-Astoria. Numărul l-am uitat…

Al doilea semnal sonor încheie legătura. John puse cu grijă receptorul jos, mai șterse încă o dată

cu mâna receptorul care strălucea de transpirație,
se lăsă pe perne și nu mai știu nimic.

3.

Câteva zile, Marvin Copeland nu mai auzi nimic despre John. Apoi sosi o carte poștală ilustrată. O carte poștală ilustrată din New York.

John scria: „Am primit de fapt o moștenire, care nu este mică. Dar am să îți povestesc data viitoare. Mai întâi trebuie să călătoresc o vreme, cu afaceri. Am să te contactez, promit, dar nu știu când. Salutări, John”.

Ilustrata reprezenta statuia libertății, World Trade Center, Brooklyn Bridge și Museum of Modern Arts. Ceva mai mic, cu un alt pix cu pastă era scris pe margine: „Zilele următoare vor veni câțiva oameni de la o firmă de expediții. Te rog arată-le camera mea și permite-le să împacheteze totul; este în ordine”.

— Și chiria? murmură Marvin și răsuci de câteva ori ilustrata fără să descopere și un alt mesaj. Cum rămâne cu chiria?

Nu ar fi trebuit să își facă griji, pentru că trei zdrahoni care apărură după câteva zile îi înmânară un plic în care se aflau bancnote mari pentru plata chiriei pe trei luni și o notiță scurtă cu scrisul lui John: „Voi lua legătura cu tine imediat ce îmi voi da seama despre ce este vorba aici. Până atunci ține-mi camera liberă. OK? John”.

— Intrați.

Marvin îi conduse pe bărbații musculoși în camera lui John. Aceștia părură puțin dezamăgiți că nu trebuia cărat niciun pian și nici măcar mobilier, ci doar câteva cutii pline cu boarfe, cărți și ustensile pentru pictură.

— Încotro pleacă?

— Este un transport transatlantic, spuse bărbatul care era șef.

Acesta îi întinse comanda. Pe hârtie scria: Florența, Italia.

•

Florența, Italia.

John trăgea fascinat cu ochiul prin hubloul aburit către aeroport, care sclipea în lumina soarelui. Pe una dintre clădiri se putea citi: Peretola Aeroporto. La Florența era dimineață devreme.

Călătoriseră cu un zbor de noapte și în cele zece sau unsprezece ore de zbor se zăpăcise de atâtea fusuri orare și orare de vară. Bineînțeles, cu clasa întâi. Două rânduri mai în față, descoperise o figură care îi părea cunoscută. Suferi un ușor șoc atunci când își dădu seama cine era: un actor, un star al Hollywoodului și laureat al premiului Oscar, aflat împreună cu soția și cu managerul său. Îl întrebase încet pe Eduardo dacă putea să îndrăznească să se ducă în față și să îi ceară actorului un autograf.

— De ce nu? răspunsese Eduardo și adăugase sec: Dar mai puteți aștepta două săptămâni, după care va veni *el* să vă ceară autograful!

După aceasta John renunțase la idee.

Cu toate că locurile erau încăpătoare și între rânduri erau spații apreciabile, John dormise foarte puțin și nu se simțea tocmai în formă. Îl dureau ochii din cauza luminii intense. Clipea mărunt privind colinele domoale presărate cu pini rari, care trezeau în el o neașteptată senzație familiară. În Italia nu fusese niciodată, auzise despre ea doar din cele povestite de părinții lui.

Aceștia rămăseseră cu gura căscată, când trecuse pe la ei cu Lincolnul negru. Când își amintea fețele lor, îi venea să zâmbească.

Nu le spusese mult. Chestia cu moștenirea nu prea o înțeleseseră.

— Cum poți să moștenești tu, când noi încă trăim, băiete? întrebase tatăl lui de cel puțin cinci ori, dar pricepuseră că acum el era bogat.

Pentru moment nu le spusese cât de bogat era, întrucât le făcuse doar o scurtă vizită și ei oricum

nu își puteau imagina ce reprezenta un bilion de dolari. De fapt, el însuși nu își putea imagina.

Întorcându-se de la Bridgewater, opriseră pe Fifth Avenue exact în fața celor mai fine și mai elegante magazine. Eduardo, care îl însoțea tot timpul, ca un ghid prin minunata lume a bogăției, îi dăduse o carte de credit aurie, care avea imprimat pe ea numele lui, spunându-i: „Este pe unul dintre conturile dumneavoastră", după care intraseră într-unul dintre acele temple ale artei croitoriei.

În interior îi întâmpinară liniștea și izul de stofe, de piele fină și parfum nobil. Vitrinele, mesele pentru împachetat și fiarele de călcat păreau contemporane cu colonizarea Americii. John nu ar fi fost câtuși de puțin surprins dacă cineva ar fi susținut că lemnul de culoare închisă din care era confecționat tot decorul ar fi provenit chiar de pe *Mayflower*. Îi luă în primire un bărbat cărunt, care șchiopăta ușor ca un paznic al Graalului și care, cu o privire profesională rapidă, îl măsură din cap până în picioare pe Eduardo cel îmbrăcat cam prea la modă, și imediat apoi pe John, care mai purta încă jeanșii lui, cămașa roasă și jacheta uzată, și decise fără a i se putea citi pe față că John era cel care avea nevoie de ajutorul lui. Întrebase cât aveau de gând nou-sosiții să investească în dotarea tânărului.

— Atât cât este necesar, răspunsese Eduardo.

Și începuse. John proba, Eduardo decidea, propunea, comenta, comentau și angajații din jur.

La început, John se opusese vehement ideii de a fi împopoțonat cu costume care să îi vină bine, cu cravate și așa mai departe. Pe motiv că ar fi incomod, s-ar murdări repede și el s-ar simți ca deghizat.

Eduardo îi spusese:

— Vă puteți permite ce este cel mai bun din ce este bun, ceea ce cu certitudine nu este incomod, pentru că altfel nu ar fi purtat de către cei bogați.

— Fără îndoială că veți putea îmbrăca ce doriți, intervenise Gregorio, dar cel puțin pentru anumite ocazii considerăm recomandabilă o garderobă corespunzătoare.

— Sunteți un om bogat, adăugase fratele acestuia, Alberto, făcându-i blând cu ochiul. Desigur că doriți și să vă *simțiți* ca un om bogat.

Bunicul Cristoforo zâmbise și spusese:

— Să vedeți doar cum vă veți simți.

De fapt, când John s-a aflat în fața oglinzii în primul lui costum, a fost cam impresionat. Doamne, ce diferență! Când pășise în magazin își dăduse seama de înfățișarea sa jalnică, se simțise ca un vagabond rătăcit, ca un perdant înnăscut, și o voce covârșitoare din interiorul lui îi cerea să fugă, pentru că nu ar avea nimic de pierdut, pentru că nu ar fi făcut pentru o asemenea bogăție și un astfel de lux. Iar acum, îmbrăcat cu un costum albastru-închis, clasic, la două rânduri, cu o cămașă albă ca zăpada și cu o cravată cu dungi decente, încălțat cu pantofi negri strălucitori, atât de duri și de grei încât fiecare pas producea un zgomot viguros, nu arăta doar ca parte a acestui mediu, ci părea că imaginea din oglindă radia. Deodată era un câștigător, o personalitate de o importanță ce nu putea fi trecută cu vederea. John privi sărăcăcioasa grămăjoară din vechile lui haine și știu că nu le va mai îmbrăca niciodată. Era de-a dreptul magic să poarte aceste costume. În ele se simțea ca un semizeu, ceea ce îl îmbăta. Devenise dependent.

Așa încât au cumpărat și au cumpărat până când la sfârșit nota de plată s-a ridicat la douăzeci și șase de mii de dolari.

— Dumnezeule, mister Vacchi! îi șopti John lui Eduardo și avu impresia că pălise. Douăzeci și șase de mii de dolari!

Eduardo ridică doar din sprâncene:

— Da, și?

— Atâția bani pentru câteva *costume*? șopti John și se simți lamentabil.

— Am avut nevoie cam de două ore pentru a găsi aceste costume. Dacă vă liniștește, în acest timp averea dumneavoastră a crescut cu aproape nouă milioane de dolari.

Lui John i se tăie respirația.

— Nouă milioane? În două ore?

— Vă fac calculul cu plăcere.

— Atunci, am fi putut să cumpărăm tot magazinul.

— Am fi putut.

John mai privi o dată nota de plată și brusc suma de pe ea i se păru de-a dreptul ridicolă. Se întoarse la casă, o dădu împreună cu noua lui carte de credit, bărbatul cărunt dispăru în spatele unei draperii și, când reveni, părea să îi fi crescut o cocoașă, atât de serviabil devenise. John se întrebă ce o fi aflat acesta controlându-i cardul.

Hotărî să îmbrace pe loc unul dintre costume. Bărbatul cărunt spuse că vechile haine vor fi bineînțeles salubrizate. Spusese „salubrizate” ca și cum ceea ce purtase John la intrarea în magazin era un gen de gunoi special. John își imagina cum, după plecarea lui, vechii blugi vor fi ridicați de pe podea cu un clește din oțel și transportați cu o mutră scârbită în pivniță, pentru a fi arși în crematoriu. Eduardo aranjă livrarea restului garderobei prin firma de expediții care va transporta și celelalte lucruri ale lui John la Florența, apoi plecară.

Mai târziu, la controalele de pe aeroportul John F. Kennedy își dădu seama cât de deosebit se simțea și cât de deosebit era tratat pentru că purta un costum scump. Funcționarii de la pază îi vorbeau politicos, chiar slugarnic. Lucrătorii de vamă îl crezură că nu are nimic de declarat. Ceilalți pasageri îi aruncau priviri respectuoase și păreau că se întreabă cine era el.

— Hainele îi fac pe oameni, spuse Eduardo când John îi împărtăși impresiile lui.

— Așa de simplu este? se miră John.

— Da.

— Dar asta ar putea să o facă *oricine*! Să își cumpere un costum cu adevărat bun. OK, o mie de dolari reprezintă o mulțime de bani, dar dacă te gândești cât dau oamenii pe mașini…

Eduardo doar zâmbise.

•

În parcarea din fața aeroportului, chiar în dreptul ieșirii, îi aștepta un Rolls-Royce argintiu, lung și strălucind imaculat, și toți cei care ieșeau prin ușile automate din sticlă se uitau la mașină ca hipnotizați.

În fața mașinii era un șofer cu păr alb, ușor înclinat, care îi aștepta cu o mină aristocratică imobilă. Uniforma lui te ducea cu gândul la filmele vechi, și el o purta cu o vizibilă mândrie. Când cei patru avocați ieșiră împreună cu John, împingând căruciorul cu bagaje, el își scoase șapca, o fixă sub brațul stâng și cu mâna dreaptă deschise portiera mașinii.

John nu se mai mira deja de nimic. Un Rolls-Royce. Bun. Și? Pe de altă parte, se mira că deja nu îl mai mira nimic.

— Deci așa, zise în treacăt Eduardo, acum oamenii chiar vor avea la ce să caște gura.

— De ce? vru să știe iritat John.

— Pentru că trebuie să ne încărcăm singuri bagajele. Benito are niște probleme cu spinarea – discurile intervertebrale și alte câteva chestii latinești ce se pot strica într-o astfel de spinare – și nu are voie să ridice nimic ce ar fi mai greu decât o cheie de contact auto.

Așa că John și cei trei Vacchi mai tineri se luptară să bage valizele grele în portbagajul surprinzător de încăpător al mașinii, în timp ce *padrone* se întreținea cu șoferul într-un dialect italian colorat, din care John nu înțelegea mai nimic. Iar oamenii din jur chiar căscau gura, unii făcând și comentarii corespunzătoare.

Benito, șoferul, nu era nici pe departe cel mai tânăr, dar pe lângă el bunicul lui Eduardo părea aproape adolescentin. Dar pe orice temă s-ar fi întreținut, păreau că se înțeleg de minune.

— De fapt, Benito ar fi trebuit să se pensioneze de zece ani și, în realitate, chiar este pensionar, explică Alberto care remarcase privirea lui John și o interpretase corect. Dar toată viața lui a lucrat la noi ca șofer. Ar pieri dacă nu ar mai avea voie să conducă un Rolls-Royce și de aceea îl conduce atâta timp cât vrea.

După ce încărcară bagajul, urcară în mașină, plecară și rămaseră blocați în trafic ca toate celelalte mașini.

— Mergem la reședința noastră de la țară, explică Cristoforo întorcându-se către John. Bineînțeles că sunteți oaspetele nostru până când toate formalitățile vor fi încheiate, iar dumneavoastră vă veți fi ales viitoarea reședință.

John, iritat de modul aiurea în care erau conduse celelalte mașini, de claxonatul continuu și de gestica șoferilor, ridică privirea.

— Despre ce formalități vorbim concret?

— Averea trebuie să treacă oficial în posesia dumneavoastră. Ceea ce trebuie să evităm noi – și vom evita, nu aveți nicio grijă – este să vă scăpăm de impozitul pe succesiune.

— Cât ar fi acesta?

— Mult. Jumătate.

Uluitor, această informație îi provocă lui John un impuls de furie, o senzație pe care el o identifică imediat ca agresiune. „Este demențial”, gândi el. În urmă cu două zile, își dorise ca moștenirea să se fi limitat la o sumă de patru milioane de dolari, sumă ce putea fi cuprinsă cu mintea, în locul unei dimensiuni atât de strivitoare. Iar acum, de parcă ar fi câștigat prin muncă proprie, cu sudoarea frunții, fiecare dintre cele o mie de miliarde, ideea că o oarecare secție

financiară ar putea să îi răpească o jumătate din moștenire îl făcea să își ia nasul la purtare de furie.

— Dar cum vreți să faceți asta?

Era domeniul lui Gregorio.

— Noi avem un gen de *gentleman's agrement* cu ministrul de finanțe italian. El se mulțumește cu un impozit succesoral simbolic de câteva milioane, lucru pentru care dumneavoastră îi promiteți că timp de cel puțin un an veți impozita în Italia toate intrările de capital. Asta îi aduce în casierie douăzeci de miliarde de dolari, pe care îi poate utiliza bine pe moment.

— Ar putea face asta orice ministru de finanțe?

— Da, confirmă avocatul. Dar Italia dorește să adere neapărat la uniunea monetară europeană care va intra în funcțiune în 1999 și în clipa de față nu se știe dacă până atunci vor putea fi îndeplinite criteriile financiare impuse. Cele douăzeci de miliarde de dolari ale dumneavoastră ar putea fi factorul hotărâtor. De aceea ministrul este, să zicem… *extrem de binevoitor în privința unui compromis.*

John dădu din cap înțelegător, dar cu o ciudată senzație în stomac. Va trebui să se obișnuiască rapid cu acest aspect al lucrurilor. Și anume că tot ce spune ori face el va fi recepționat și, chiar mai mult, ar putea să aibă o masivă influență asupra vieții a nenumărați alți oameni.

Pe undeva nu îi venea încă să creadă toate acestea.

Îi atrase atenția unul dintre magazinele aflate pe strada pe care ei se deplasau cu o viteză doar cu puțin mai mare decât a unui pieton.

— Ați spus că banii îmi aparțin cu adevărat, i se adresă el lui Gregorio. Acest lucru este valabil și în acest moment?

— Desigur.

— Deci, aș putea să cheltuiesc pentru plăcerea mea?

— Oricând. Gregorio se întoarse către fiul său: Eduardo, nu i-ai dat cardul?

Eduardo răspunse afirmativ.

— OK, zise John. Permiteți-mi să cobor.

•

Într-o altă viață, John citise într-un articol în care autorul descria drumul cu un Ferrari că a conduce o asemenea mașină era mai grozav decât a face sex.

Autorul avea dreptate.

De când părăsiseră autostrada care trecea pe lângă orașe cu nume răsunătoare ca Prato, Pistoria sau Montecatini, drumurile se îngustaseră și se strecurau în curbe strânse printre înălțimi aride. De-a lungul ogoarelor erau stive de pietre și mereu treceau pe lângă case țărănești care păreau străvechi și părăsite. Când traversau un sat, fugeau după ei copii murdari, strigau și le făceau semne, și de asemenea bărbații aflați în ușile deschise sau pe tractoare îi salutau ridicând mâna.

— Dacă la intersecția aceea o luați la dreapta, scurtăm drumul, zise Eduardo.

— Și dacă merg înainte?

— Facem douăzeci de minute în plus.

— Atunci mergem înainte, zise John, acceleră și gustă plăcerea de a fi presat în scaunul capitonat cu piele al mașinii când Ferrari-ul roșu zvâcni și zbură prin intersecția goală ca o săgeată plecată din arc.

Într-adevăr, era mai grozav decât sexul. John își imaginase că era bine să conduci un Ferrari, dar realitatea era pe departe mai palpitantă decât își imaginase. Era într-o mașină puternică, simțea zgomotul motorului ca fiind cel produs de propria inimă și mașina devenea una cu corpul lui – țâșni înainte, de neoprit, cu o viteză și cu o forță sălbatice, zbura pe drumuri și în curbe, iar sângele îi fierbea în vene și i se părea că lumea era a lui.

— Mă descalifică asta în ochii dumneavoastră? întrebă John când trecură peste podul ce traversa

un pârâu aproape secat.

— În ce sens?

— Ei da, răspunse John cu un gest care indica întreaga mașină, l-ați găsit pe moștenitorul averii Fontanelli, cel predestinat a îndeplini profeția de a reda omenirii viitorul… și primul lucru pe care îl face este de a cumpăra ceva fără de sens și absolut superficial ca o mașină-sport cu un preț imens!

Eduardo râse.

— Înseamnă că nu îl cunoașteți pe bunicul meu. I-ați mers la inimă, și asta este ceva definitiv. Acum puteți face orice doriți.

John ridică surprins din sprâncene:

— Oh!

Cele spuse îl mișcaseră oarecum.

— Și în afară de asta, continuă Eduardo, corespundeți exact unei teorii pe care a dezvoltat-o el.

— O teorie?

— El a urmărit decenii la rând destinele unor oameni care pe neașteptate au dobândit bani foarte mulți. Așa cum s-a scris în ziare. El spune că aceia care se pun imediat pe economii își vor pierde curând averea dobândită. Dimpotrivă, aceia care în primul rând își îndeplinesc un vis nebun vor învăța de cele mai multe ori să-și gospodărească bine banii.

— Atunci mai există o speranță.

— Exact.

Trebuise să o facă. Când văzuse vitrina având în spatele ei bolidul roșu cu inconfundabilul cal negru pe fond galben, simțise ceva ca o foame: un astfel de automobil voia să aibă, să-l conducă *imediat.*

Totdeauna în filme așa ceva se petrece simplu. Dar de partea cealaltă a ecranului o mașină trebuie înregistrată, asigurată, trebuie mai întâi să treci pe la o mie de autorități înainte de a putea să pleci cu ea.

Eduardo îl susținuse și în cele din urmă cineva aprobase: tot ce era de rezolvat se va rezolva. Putea pleca imediat. Tot ce trebuia să facă era să semneze un document referitor la o imensă sumă în lire – ceea ce John și făcu, fără să mai depună efortul de a transforma suma în dolari –, după care veni momentul magic: șeful reprezentanței, un bărbat decent îmbrăcat, cu părul sclipind uleios, îi puse cheile în mână, John se urcă în mașină împreună cu Eduardo, geamul vitrinei fu ridicat și, însoțiți de un entuziast concert de claxoane ieșiră în stradă și plecară.

De fapt, John nu fusese niciodată un fan Ferrari. În serialul TV „Magnum", considerase că era o fanfaronadă faptul că Tom Selleck umbla cu un Ferrari, care în concepția lui era un automobil nemeritat de scump și nepractic. Desigur că la fel ca oricare american sănătos visase și el să aibă un simbol auto, dar și-l imaginase mai curând ca un Cadillac sau ca un Porsche. În mod sigur nu un Ferrari.

Când rememora momentul în care de pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului văzuse vitrina reprezentanței Ferrari, de fapt îi venise ideea să testeze dacă toată vorbăria avea cu adevărat acoperire. Dacă el, acum pretins cel mai bogat om al tuturor timpurilor, putea să se ducă pur și simplu acolo și să cumpere un automobil absurd.

Și iată că putea.

— Bunicul dumneavoastră crede cu adevărat în profeție, nu? întrebă John.

Eduardo confirmă:

— Da, crede.

— Și dumneavoastră?

— Hm… Urmă o lungă pauză, apoi adăugă: Nu în sensul în care crede bunicul meu.

— Dumneavoastră ce credeți?

— Eu cred că noi, ca familie, am reușit ceva fără precedent păstrând această avere pe o

perioadă atât de lungă. Și mai cred că ea nu ne aparține nouă. Că ea aparține cu adevărat succesorului desemnat de Fontanelli.

— Adică mie.

— Da.

— Nu v-ați gândit niciodată să o păstrați pur și simplu? De fapt, cine știa despre existența acestei averi?

— Nimeni. Știu, sună ca o nebunie. Dar așa am fost eu crescut. Probabil că dumneavoastră nu vă puteți imagina. Am fost crescut într-o atmosferă de așteptare și de planificare, de muncă la pregătirile pentru o anumită zi, zi fixată deja de cinci sute de ani. Misiunea celor din familia Vacchi este de a proteja și a păstra averea, până când va fi predată moștenitorului. Apoi – imediat după ce moștenitorul devine stăpânul ei – noi devenim liberi. Cu asta datoria noastră a fost îndeplinită.

John încercă să își imagineze acest mod de a trăi – al unor oameni care sunt legați de o promisiune făcută de strămoșul lor în urmă cu secole – și îl trecură fiori, atât de bizar i se păru.

— Simțiți asta ca pe o obligație, ca pe o povară apăsătoare?

— Nu este o povară apăsătoare. Este pur și simplu sarcina noastră, și abia după ce ea a fost îndeplinită ne putem dedica altor chestiuni. Eduardo ridică din umeri și adăugă: Probabil că dumneavoastră vi se pare ciudat. Dar trebuie să știți că eu cunosc de-o viață toate acele lucruri pe care bunicul meu vi le-a spus acum două zile. Mie mi s-a povestit istoria cu visul lui Fontanelli, așa cum altor copii li se spune povestea Crăciunului. O pot recita pe dinafară. În fiecare an întâmpinam ziua de 23 aprilie ca pe o zi festivă, și de fiecare dată ne spuneam: Mai sunt încă atâția și-atâția ani. Nu mă pot gândi la niciun eveniment din istoria ultimei sute de ani fără să iau în considerare și stadiul averii Fontanelli în acel an. În tot acest răstimp am supravegheat familia Fontanelli,

cunoșteam fiecare căsătorie și fiecare naștere, ce profesie are fiecare membru și în ce oraș locuiește. Pe măsură ce se apropia ziua scadenței, eram tot mai siguri că moștenitor ar fi vărul dumneavoastră, Lorenzo.

John simți parcă un ghimpe:

— Și acum sunteți dezamăgit pentru faptul că eu am devenit moștenitorul?

— Nu pe mine mă puteți întreba asta. Eu am studiat până în toamna trecută și nu l-am întâlnit niciodată. Supravegherea era treaba altora. Aici trebuie să o luăm la dreapta.

John urmă indicația și se treziră pe un drum ce urca ușor, care îl obligă să încetinească, fiind plin de curbe și îngust.

— Cine erau ceilalți candidați?

— Numărul doi erați dumneavoastră. Al treia ar fi fost un văr, tehnician dentar la Livorno, în vârstă de treizeci și unu de ani, căsătorit, dar fără copii, ceea ce la cei din familia Fontanelli este izbitor de frecvent.

— Se va supăra.

— El nu știe.

Trecură printr-o șa și acum drumul se îndrepta clar către un sat. Undeva lateral, cu o perspectivă asupra Mării Mediterane ce trebuia să fie covârșitoare, se întindea un domeniu, și John era aproape sigur că era vorba despre domeniul familiei Vacchi.

— Ce gândește bunicul dumneavoastră despre mine?

— Că sunteți moștenitorul pe care Giacomo Fontanelli l-a văzut în visul lui din anul 1495. Și că veți realiza cu averea dumneavoastră ceva foarte, foarte bun pentru oameni, ceva ce va redeschide porțile viitorului.

— Așteptări cam pretențioase, nu?

— Ca să fiu sincer, cred că este o păcăleală.

Eduardo râse sonor.

Se apropiau de sat. John observă că dincolo de sat drumul se lărgea.

— Dar la cei din familia Vacchi credința vine odată cu vârsta, se spune la noi, continuă Eduardo. Tatăl și unchiul meu se află la stadiul în care un Vacchi crede cel puțin că cu această mulțime de bani ar trebui făcut ceva extrem de profund și își bat capul să își dea seama cam despre ce ar putea fi vorba. Bunicul meu nu este preocupat de așa ceva. Dumneavoastră sunteți moștenitorul adevărat, totul este o viziune sfântă, iar dacă dumneavoastră cumpărați un Ferrari, înseamnă că asta face parte din planul Domnului, *e basta.*

Eduardo îl ghida prin sat pe John cu scurte semne făcute cu degetul, pe care cel din urmă învățase între timp să le înțeleagă bine, sat ce îi părea pașnic. Ajunseră la domeniu, trecură pe sub un portal lat cu grilajul din fier forjat larg deschis și intrară într-o curte amplă, cu pietriș pe jos. Rolls-Royce-ul era deja parcat la umbra unor arbori bătrâni și înalți, iar John opri Ferrari-ul alături. Parcă surzise de când motorul nu mai funcționa.

— Și ce credeți dumneavoastră? vru el să știe.

Eduardo zâmbi.

— John, eu cred că posedați un bilion de dolari. Sunteți regele lumii. Dacă nu savurați acest lucru, nu sunteți în toate mințile.

4.

Întregul domeniu emana istorie. Vârfurile arborilor foșneau ușor clătinate de vântul ce bătea dinspre mare și aruncau umbre mișcătoare asupra zidurilor semețe a căror tencuială prezenta crăpături fine. Tocmai făcuseră câțiva pași ce scârțâiau pe pietriș, când ușa casei se deschise. O femeie corpolentă, care părea să aibă vreo cincizeci și cinci de ani și care ar fi putut oricând face reclamă la spaghete, îi întâmpină cu un torent de cuvinte în italiană.

— Trebuie să vorbești mai rar, Giovanna, interveni Eduardo în italiană. Altfel, *signor* Fontanelli nu te va înțelege! Lui John i se adresă în engleză: Ea este Giovanna, spiritul cel bun al casei. Se va ocupa de dumneavoastră, dar nu vorbește deloc engleza.

— Cel puțin ce i-ați spus dumneavoastră am înțeles. Mă voi descurca.

Tatăl lui John insistase totdeauna ca fiul să stăpânească măcar noțiunile de bază ale limbii materne, dar, pentru că în casă se vorbea cel mai des engleza, el nu prea avusese ocazia să exerseze. Dar treptat își reamintea ceea ce știa.

Intrară într-un hol întunecat și răcoros. Într-un mod foarte reprezentativ, o scară urca spre o galerie. În stânga și în dreapta erau culoare întunecoase, iar de tavan atârna un policandru greu. Pașii lor produceau ecou pe podeaua din teracotă goală.

Eduardo o îndemnă încă o dată pe Giovanna să vorbească rar și clar cu John, ceea ce îi atrase o privire mustrătoare din partea ei, după care se retrase. John o urmă pe energica femeie în sus pe scări, prin coridoare mai luminoase, până ajunseră într-o încăpere mare, despre care ea afirma că era a lui, o cameră vastă ca o sală, cu uși din sticlă mari, ce dădeau într-un balcon spațios, din care, sprijinit

de parapetul de gresie roasă de vreme, se putea vedea Marea Mediterană.

— Aici este baia, zise ea, dar John avea ochi doar pentru sclipitoarea suprafață a mării.

Dacă avea nevoie de ceva, orice, trebuia doar să formeze numărul cincisprezece.

— Poftim? zise John automat în italiană și se întoarse.

Ea era lângă pat și ținea în mână telefonul, un aparat modern fără fir, cu încărcătorul aflat pe noptieră.

— Cincisprezece, repetă Giovanna. Dacă aveți nevoie de ceva.

— Da, confirmă John și apucă telefonul întins de ea. Și dacă trebuie să telefonez? În exterior?

Termenul în limba italiană pentru *fir exterior* nu îi veni în minte.

— Formați zero, explică Giovanna răbdătoare cum face o mamă cu un copil care înțelege mai greu.

John se întrebă dacă ea avea copii. Apoi privi telefonul. Acesta avea o plăcuță transparentă sub care scria numărul telefonului, 23.

— Mulțumesc.

După ce femeia plecă, își dădu seama că era obosit. Era rezultatul afectării ritmului biologic normal prin zborul la mare distanță. În timpul călătoriei nu dormise mai deloc și nu mai avea reflexul orei, se simțea confuz și binedispus, și în același timp mort de oboseală. Patul arăta bine, era lat și confortabil, proaspăt făcut. Drumul cu Ferrari fusese ca un șoc cu adrenalină, ca o cafea tare, extatic cum zburase prin peisaj… acum nu putea să doarmă, deși ar fi trebuit. Nu va închide un ochi. Dar totuși putea să se întindă puțin în pat, să se mai odihnească. Nu strica…

Când se trezi, tresări, se uită în jur și încet-încet înțelese unde se afla, ce se întâmplase, era încă lumină – sau poate era *iarăși* lumină –, dar lumina era alta. Se așeză, își trecu degetele prin păr și

scutură buimăcit capul. Să adoarmă îmbrăcat, în câteva secunde…

Se ridică în picioare cu greu. Unde era baia? Nu avea importanță. Ca teleghidat deschise ușile de la balcon și ieși. Aerul proaspăt, cu iz de sare și depărtare îi limpezi gândurile. Soarele se afla aproape de orizont, în fața lui, asta trebuia să fie spre vest, deci era după-amiaza târziu. Dormise cel puțin cinci ore.

Abia acum observă cum era construită casa familiei Vacchi. Era o clădire centrală, din care ieșeau două aripi care se frângeau fiecare în unghi drept către mare și se terminau într-o terasă generoasă. Una din ele era cea unde se afla el. Pe cealaltă terasă, opusă celei a lui, la capătul clădirii, erau întinse parasolare albastre, sub care tocmai se punea o masă mare. Vița sălbatică se cățăra peste parapet, și în ghivece mari erau plantate flori roșii, albastre și violete. Cineva îi făcea semne să vină acolo.

— Cina! înțelese el și îl recunoscu pe Alberto Vacchi.

Celălalt, care stătea jos, putea fi fratele lui, Gregorio, și mai erau acolo o femeie pe care el nu o cunoștea, și Giovanna cu o fată în casă, care aranjau farfuriile și paharele.

John răspunse semnelor, dar mai rămase un timp pe loc privind marea, care în lumina soarelui sclipea ca o carte poștală kitsch. Un iaht mare, alb ca zăpada, plutea pe apă, și vederea acestuia trezi în John acea invidie pe care o simte oricine stă pe mal și privește un vas de o asemenea frumusețe inegalabilă. Iahturile par să fie construite tocmai pentru a trezi privitorilor asemenea sentimente.

După care își dădu seama că acum era bogat, inimaginabil de bogat. Își putea cumpăra un asemenea iaht, dacă voia. Putea să cumpere o duzină de asemenea iahturi. Dacă avea chef, putea să cumpere un jumbo-jet privat, ba chiar o flotă întreagă. Și nici măcar asta nu ar putea să

pericliteze vizibil permanenta creștere a monstruoasei lui averi. „La fiecare respirație – îi spusese Eduardo – sunteți mai bogat cu patru mii de dolari”. Ceea ce însemna că averea creștea mai repede decât ar fi putut el să numere, chiar dacă ar număra bancnote de o mie de dolari.

La aceste gânduri i se înmuiară genunchii, fără ca el să poată spune de ce. Brusc totul deveni prea mult, îl speria, se prăvălea peste el, amenințând să îl strivească, să îl îngroape, ca o avalanșă. Se întoarse spre casă, căută ușa care se deschidea și, când intră în cameră, se lăsă să cadă pe podeaua acoperită cu covor. Și rămase așa până când ceața întunecată de pe ochii lui se destrămă din nou.

Spera că nu îl vedea nimeni așa. Se ridică încet în șezut și aștepta. În cele din urmă, se ridică în picioare, găsi baia, își puse capul sub șuvoiul de apă de la robinet și, când ieși, îl izbi un miros incredibil de ademenitor de friptură, ce venea de la cealaltă terasă și se răspândea în camera lui. I-ar fi plăcut să facă un duș și să îmbrace altceva, dar nu știa când și unde îi sosiseră lucrurile și nu voia să mai agite pe nimeni cu telefoanele. În plus, îl ademenea cina și decise să mai amâne dușul.

Găsi drumul de unul singur. Nici nu era prea greu, casa fiind construită simetric. Ceea ce în această aripă corespundea camerei sale era un salon luxos, și când ieși pe terasă fu întâmpinat prietenește.

— Zborurile acestea transatlantice sunt obositoare, spuse Alberto și îl invită să ia loc lângă el. Mai ales spre est. Sunt de ajutor doar somnul și o masă bună… Giovanna, o farfurie pentru înaltul nostru oaspete.

Stăteau cu toții la o masă lungă, masivă, din lemn, care părea să fi fost destinată în urmă cu secole unei săli a cavalerilor; la un capăt al ei ședeau avocații – lipsea doar *padrone* – și mai mulți alți oaspeți la celălalt capăt, dintre ei John îi știa doar pe Benito, șoferul, și pe Giovanna,

așezată lângă el, cu care vorbea gesticulând cu sârg. În centrul mesei se aflau castroane din sticlă cu salate minunat colorate, coșuri cu pâine albă proaspătă mirosind a drojdie și oale din fontă în care se prăjea peștele. La semnul făcut de Giovanna, fata în casă sări în picioare și îi aduse lui John o farfurie, tacâmuri și un pahar din cristal șlefuit.

Alberto preluă sarcina de a face prezentările. Pe femeia pe care John o văzuse deja de pe terasa lui o chema Alvina, era soția lui Gregorio și, în consecință, mama lui Eduardo. Aceasta vorbea bine limba engleză, deși cu un puternic accent, și ea povesti că preda la școala din sat. Apoi Alberto spuse repede și numele celorlalți, pe care John nu le putu reține, dar le privi fețele celor prezentați. Bărbatul solid, cu început de chelie, care ședea crăcănat pe scaun și asculta discuția dintre Giovanna și Benito, era grădinarul. Cei doi tineri care se luptau cu peștii lor veniseră după-amiază, pentru a curăța bazinul de înot din subsol, ceea ce făceau regulat o dată pe lună pentru a mai câștiga ceva. Iar bătrânul fără dinți, care, cu un surâs tulbure, își strângea în mână paharul cu vin, era unul dintre țăranii de la care menajera familiei Vacchi cumpăra fructe și legume.

— Acesta este unul dintre obiceiurile noastre la care ținem, explică Alberto, este o cină mare și oricine este întâmplător aici este invitat la masă. În acest fel ești totdeauna la curent cu ce mai este nou în sat. Dar, John, trebuie să vă fie foame, serviți-vă!

John se orientă către castroane și se servi din plin. În acest timp, avocatul îi turna vin dintr-o sticlă, vin care în pahar sclipea roșu întunecat ca rubinul.

— Tatăl dumneavoastră nu vine? întrebă în treacăt John și se sperie când văzu că fața lui Alberto se umbri.

— El mai doarme încă. Astfel de călătorii îl solicită mai mult decât vrea să arate. Tăcu o vreme, apoi adăugă: Nu stă grozav cu sănătatea, dar nu vrea să se lase depășit. Așa este el.

John dădu din cap:

— Înțeleg.

— Cum vă place camera? întrebă Gregorio.

John, care tocmai vârâse prima bucățică de pește în gură, dădu din cap mestecând și se grăbi să înghită.

— Bună, chiar foarte bună. Are o perspectivă minunată.

— Lasă-l să mănânce, Gregorio, îl apostrofa soția și îi zâmbi lui John. Este cea mai frumoasă cameră din întreaga casă. Vă aștepta de mult timp.

— Ah! exclamă John și nu știu ce ar fi trebuit să mai spună.

Pentru că nu îi veni nicio idee, își umplu gura cu salată și, în timp ce mesteca, discuția generală se orientă către alte teme.

Alberto nu părea să fie căsătorit. Abia acum remarcă John că acesta nu purta verighetă. Și nici nu se comporta ca o persoană căsătorită. Eduardo scormonea tăcut salata și părea dus cu gândul în altă parte, în timp ce Alvina și Alberto discutau despre unul dintre foștii ei elevi care, din câte putea să își dea seama John din discuție, plecase la Florența, unde lucra ca producător de software și beneficia de un contract important și bănos. Apoi grădinarul se ridică, veni la ei, le mulțumi pentru masă și spuse că trebuia să își continue treaba, deoarece scosese din pământ cinci tufe, și acestea trebuiau replantate tot astăzi, și dacă ar amâna treaba pentru mâine-dimineață tufele s-ar usca. John simți o tensiune degajându-se din el, o tensiune de care nici el nu era prea conștient. Era plăcut să stai aici, să culegi carnea albă de pe oasele unui pește prăjit și să înmoi bucăți de pâine în zeama uleioasă și usturoiată ce avea un gust minunat, în timp ce în jur viața se desfășura ca și

până acum. Avea o presimțire că nu va mai avea parte de multe astfel de momente pașnice. Era liniștea dinaintea furtunii.

Și furtuna va fi de un bilion de dolari.

•

Trezirea a doua zi dimineață a durat mult. În jurul lui era lumină, o lumină neobișnuită, și el era întins pe un cearșaf ce mirosea neobișnuit de plăcut, pe o saltea pe care corpul lui se simțea bine, nici prea tare, dar nici prea moale, și atunci își reaminti tot. Moștenirea. Zborul. Ferrari-ul. Oho, dar băuse *ceva* aseară.

Însă, în mod ciudat, nu își simțea capul greu. Se ridică în capul oaselor, puse tălpile goale pe covorul moale și clipind privi în jur, în uriașa cameră. Ușile către balcon erau deschise, se auzea din depărtare foșnetul valurilor și putea să își imagineze mirosul lor. Mobilierul nu era tocmai pe gustul lui, totul era prea gingaș, prea multă sticlă și prea multe zorzoane, dar arăta solid și cu siguranță era scump.

Își trecu ambele mâini prin păr, căscă la nesfârșit și încercă să se întindă. Își amintea de tot ca de un vis. Numai cerul știa cum ajunsese aici, dar că era aici era sigur. Stătea într-adevăr pe marginea acestui pat, într-o pijama de mătase, căscând, puțin confuz, dar cu certitudine nu visa.

Și acum? O ceașcă de cafea i-ar face bine. O ceașcă mare, fierbinte și tare. Dar mai înainte un duș.

Că doar și un multimiliardar trebuia să se ducă dimineața, mai întâi, la W.C.

Micul dejun era deja pregătit pe terasa pe care se pare că se petrecea mai mult ori mai puțin întreaga viață a familiei Vacchi. Cineva desfășurase parasolarul albastru, așa că acesta reținea razele soarelui de dimineață și din această poziție se oferea o priveliște asupra mării.

De data aceasta acolo era numai *padrone,* în timp ce restul familiei lipsea. Acesta îl invită cu un

gest ușor al mâinii să se așeze lângă el.

— Ce doriți să mâncați? Aici, în Italia, noi nu bem mai mult de un cappuccino, rareori și altceva, dar Giovanna vă prepară în bucătărie orice, după dorință. Vă poate oferi chiar și un sortiment american original din fulgi de cereale, dacă îmi amintesc bine.

— O cafea ar reprezenta un început bun, opină John.

Giovanna părea că îl auzise, pentru că îi și aduse o ceașcă mare de cappuccino. Părea și ea cam mahmură.

— Ceilalți încă mai dorm, continuă binedispus bătrânul, când observă privirea aruncată de John ferestrelor. Nici nu este de mirare. Un zbor transatlantic, apoi o lungă călătorie cu mașina și în final un ospăț… Fiii mei nu mai sunt atât de tineri, chiar dacă ei nu vor să recunoască. Cu siguranță că Alberto v-a spus tot felul de povești de groază despre starea sănătății mele, nu? În realitate, nu am venit la cină în mod intenționat. Știți, eu am studiat multe biografii ale unor oameni ajunși la o vârstă foarte înaintată și am constatat că obișnuințele legate de somn joacă un rol esențial. Nu singurul, dar totuși unul important. Poți să ajungi la o vârstă foarte înaintată fără să ai de-a face cu o minune în materie de condiție fizică și capacitate de rezistență, dacă ești doar atent să dormi destul. Dar Eduardo ar putea să apară, el este de fapt tânăr.

John sorbi din ceașca lui, iar elixirul fierbinte de sub caimacul dulce alunecă binefăcător și revigorant pe gât. Într-un coș din sârmă cromată sclipitoare erau prăjiturele și el luă una dintre ele.

— Din câte îmi amintesc, eu m-am dus să mă culc, dar el a coborât în pivniță ca să mai aducă vin.

Cristoforo Vacchi râse și dădu din cap.

— Atunci, cred că dimineața va fi a noastră.

— Și asta este bine ori este rău?

— Depinde ce vom face. Aveți vreun plan?

John mușcase din prăjitură. Era ușor sărată, dar foarte gustoasă. Dădu din cap și mestecă în același timp.

— M-ar fi mirat, spuse bătrânul Vacchi. Totul trebuie să vi se pară un vis. V-am smuls din mediul dumneavoastră, v-am târât peste o jumătate din globul pământesc, vă ținem ascuns aici… Este ceva cam exagerat.

— Cam.

Cristoforo Vacchi îl privi cu seriozitate, dar și binevoitor:

— Cum vă simțiți?

John evită privirea și înălță ceașca.

— De fapt, foarte bine. De ce?

— Vă simțiți *bogat*?

— Bogat? John inspiră adânc și se încruntă. Nu aș putea spune asta. OK, am cumpărat ieri un Ferrari. Cel puțin așa cred. Dar bogat… Nu. Mai curând mă simt ca și cum aș fi în concediu. Ca și cum rubedeniile italiene au apărut brusc și m-au luat surprinzându-mă într-o călătorie în Europa.

— V-ar face plăcere o călătorie prin Europa?

— Nu m-am gândit niciodată la așa ceva… Mă gândesc acum.

— Pentru moment nu v-aș sfătui, spuse Cristoforo Vacchi, dar, abstracție făcând de asta, ar fi un exemplu de dorință pe care ar trebui să vi-o clarificați, dar și să fiți convins că vi-o puteți îndeplini dacă doriți. Este un proces de învățare. Trebuie să învățați să umblați cu banii, cu mulți bani. Nu există dorință materială pe care să nu vi-o puteți realiza din lipsa banilor, dar pot exista alte motive pe care trebuie să fiți capabil să le recunoașteți. Viața dusă de dumneavoastră până acum nu v-a pregătit – cel puțin nu în mod evident – și trebuie să recuperați asta.

John miji ochii.

— Ce înțelegeți prin „nu în mod evident”?

Padrone ridică privirea către parasolar, o lăsă să treacă peste sistemul de ancorare și își împinse

scaunul puțin înapoi, pentru a rămâne în umbră.

— Soarele nu mai este același ca în tinerețea mea. Și nu cred că vârsta este de vină. Pe vremea mea, nimeni nu s-a plâns de soare. Cred că este ceva legat de acele găuri în stratul de ozon. Soarele s-a schimbat, este vorba despre lumina lui, care ajunge la noi. Dădu gânditor din cap și continuă: Cel care a descoperit spray-ul desigur că nu asta a intenționat. Și probabil că nu este atât de simplu încât să poți spune că el singur este vinovat. Există multe cauze care au un pachet de efecte, toate se întrepătrund, alcătuiesc o împletitură care aproape că nu mai poate fi pătrunsă. Înțelegeți ce vreau să spun prin „evident”?

John se gândi, apoi confirmă, cu toate că el cel mult bănuia ce voia să spună bătrânul.

— Da.

— Eu cred că există un sens ascuns în faptul că ați crescut așa cum ați crescut și în faptul că, să o spunem, dumneavoastră ați scăpat de supravegherea noastră de la o anumită vârstă. Cinci sute de ani de pregătiri și apoi un asemenea blam. Vă puteți imagina? După moartea lui Lorenzo nu dispuneam despre dumneavoastră decât de un nume și de niște documente vechi de cel puțin zece ani. Chicoti, luă o prăjitură și o înmuie în cafea înainte de a mușca din ea. Adăugă: Nu știam nici măcar unde locuiți.

John zâmbi forțat.

— Și dacă Lorenzo ar fi fost moștenitorul potrivit? întrebă el și involuntar își ținu respirația.

Padrone dădu din cap.

— Potrivit ar fi fost cu siguranță. Era inteligent, chiar foarte inteligent, în timpul școlii luase câteva premii la matematică… Ne fascina pe noi toți, recunosc. Ar fi fost potrivit, evident. Dar v-am spus că eu nu am încredere în evidențe.

— Eu nu am primit premii la matematică, zise John. Eu am greutăți și la calcularea impozitelor

obișnuite. Și nici mult mai inteligent decât oricine altcineva nu sunt.

Cristoforo Vacchi îl privi.

— Dar Lorenzo este mort, iar dumneavoastră trăiți.

— Poate că asta a fost o greșeală.

— Dumnezeu este Cel care ne stabilește viața. Credeți că Dumnezeu face greșeli?

John avu un moment de reținere, apoi răspunse:

— Poate. Uneori, cred că este posibil.

Bătrânul duse ceașca la buze, sorbi din ea și clătină din cap dus pe gânduri, ca și cum nu ar fi auzit ce spusese John.

— Sunteți încă prea tânăr pentru a putea să sesizați cât de perfectă este lumea, John. Dar nu vă faceți probleme. Credeți-mă, sunteți moștenitorul potrivit.

— Și atunci, de ce eu nu mă simt astfel?

— Pentru că mai întâi trebuie să învățați să simțiți asta. Sunteți oarecum în stare de șoc. Întreaga dumneavoastră viață s-a schimbat fundamental și trebuie ca mai întâi să vă deprindeți cu noua viață. Este ceva foarte normal. Trebuie să învățați mult, să înțelegeți mult, să aflați multe înainte de a face acest pas. Mi-ar face plăcere – continuă Cristoforo Vacchi și sorbi din cappuccino – să mergem amândoi la Florența. Să vă arăt ceva din acel oraș. Și mai ales să vă arăt arhiva noastră. Aceasta se găsește în biroul nostru de-acolo. De peste cinci sute de ani. Dumneavoastră v-ar face plăcere?

„Chestia cu cinci sute de ani – gândi John – îi iese pe gură atât de natural de parcă ar fi trăit în tot acest timp. De parcă ar aparține unei alte rase, o rasă de avocați nemuritori.”

— Sună interesant.

— Aici, în pivniță avem microfilme după toate documentele, dar sunt doar microfilme. Mi-ar face plăcere să vă arăt originalele, ca să simțiți timpul,

întreaga istorie. Zâmbi și adăugă: Normal, cu condiția să îl putem trezi pe Benito.

•

— Drumul până la locul de muncă este cam lung, spuse John când treceau prin Lucca, și tăblița indicatoare de pe marginea drumului arăta că mai sunt șaptezeci și opt de kilometri până la *Firenze.*

— Eh, noi nu lucrăm atât de mult ca să ne deranjeze. *Padrone* râse. Și, abstracție făcând de asta, Dante îi descrie pe florentini drept cărpănoși, pizmași și orgolioși – deci, este foarte bine să păstrezi distanța față de acest oraș.

— De ce nu plecați definitiv din Florența?

Cristoforo Vacchi făcu un gest vag.

— Cred că este vorba despre tradiție. Și dă bine pe cărțile de vizită atunci când călătorești în lume.

John dădu din cap și privi pe fereastră din nou.

— Este și acesta un motiv.

Pe parcursul călătoriei nu au vorbit mult. John se pierdu în contemplarea colinelor toscane domoale, cu viile, livezile și vilele lor albe, iar bătrânul privea gânditor înainte.

După ce intrară în Florența, *padrone* îi ceru lui Benito să oprească în Piazza San Lorenzo.

— De acolo nu mai este mult până la birou și pe drum pot să vă arăt câteva locuri demne de văzut. Nu cele uzuale – Piazza della Signoria, Uffizi, Duomo, Palazzo Pitti, Ponte Vecchio, acesta este turul obișnuit. Dar eu cred că nu trebuie să îl faceți tocmai într-o sâmbătă.

John confirmă. Da, astăzi era sâmbătă. Percepția timpului îi era încă alterată.

Mașina se chinui în nesfârșitele blocaje ale circulației dintre colosalele fațade medievale și opri în cele din urmă în dreptul fațadei din cărămidă roșie a unei bazilici impresionante, înalte. Cristoforo îl rugă pe Benito să îi ia la două și jumătate din fața cabinetului avocațial, apoi el și John coborâră și Rolls-Royce-ul își continuă drumul sub privirile atente ale trecătorilor.

Străzile Florenței erau aglomerate. Toată piața din fața bisericii San Lorenzo era plină cu standurile negustorilor ambulanți, printre care se înghesuiau armate de turiști și un murmur în care se împleteau toate limbile pământului concura cu zgomotele produse de motoretele care circulau în toate direcțiile. John se ținu după Cristoforo, care aici se simțea vizibil ca acasă, și îl urmă la un monument care, înconjurat de o balustradă neagră și subțire din fier, se afla în mijlocul pieței, pe care o și domina. Era format dintr-un soclu bogat ornamentat, pe care era așezată statuia unei persoane ce depășea dimensiunile normale ale omului.

— Acesta este întemeietorul dinastiei Medici, Giovanni di Averardo, explică *Padrone,* care trebuia să strige pentru a se putea face înțeles în larma înconjurătoare. A trăit în secolul XIV-lea, iar fiul lui, Cosimo, a fost primul Medici care a guvernat Florența, în principal pentru că era bogat. Familia Medici poseda pe atunci cel mai mare imperiu bancar european.

John privi silueta gânditoare, trăsăturile chipului ce părea atât de viu. Finețurile sculpturii dispăruseră sub o patină groasă, neagră compusă din gaze de eșapament și praf, ce arăta ca fiind depusă de secole, dar probabil că se adunase doar într-o jumătate de an.

— Aha, exclamă el.

— Era pe la 1434, dacă îmi amintesc bine. În orice caz el a murit în 1464, iar fiul lui, Piero, poreclit „cel cu gută”, a murit cinci ani mai târziu de respectiva boală. Așa că la putere a venit fiul acestuia, Lorenzo, care pe-atunci avea douăzeci de ani. Cu toate acestea, a guvernat orașul cu atâta cumpătare, încât mai târziu i-au zis „Il Magnifico”.

— Ah, da.

Iar un Lorenzo. Urâse astfel de lecții deja din școală.

— În anul 1480, s-a născut strămoșul dumneavoastră, Giacomo Fontanelli, continuă avocatul, cu privirea la statuie, și când John se uită dintr-o parte la el înțelese că toate aceste evenimente din trecutul îndepărtat aveau pentru acest om aceeași importanță în viața lui ca de exemplu ziua nunții. Lorenzo tocmai supraviețuise unui complot, căruia fratele lui îi căzuse victimă, și a folosit ocazia pentru a se descotorosi de dușmanii lui. Deci, Giacomo Fontanelli a crescut în vremea în care Florența înregistra marea ei înflorire, vremea regenței lui Lorenzo Magnificul. Cristoforo arătă cupolele bisericii care se înălța în fața lor. Acolo sunt înmormântați toți principii Medici. Vreți să intrăm?

— Cu plăcere, zise John copleșit de arșiță, de larmă și de toată povestea.

Dacă îți mai imaginai că toate acestea se întâmplaseră încă înaintea descoperirii Americii de către Columb…

Preferă să nu își imagineze.

Făcură un ocol larg prin piață și printre standurile din ea – „acesta este Canto dei Nelli”, mai află el fără să înțeleagă despre ce era vorba – până ajunseră în sfârșit la intrarea în capela Medici, o intrare jalnic de neînsemnată, unde scăpară de tumultul străzii în liniștea răcoroasă a criptei.

Un mare număr de turiști cu aparatele de fotografiat pregătite umblau încoace și încolo în liniște și cucernici și studiau inscripțiile referitoare la diverși membri ai familiei Medici. Cristoforo arătă către ultima coloană din partea dreaptă.

— Acolo este înmormântat ultimul membru al familiei, Anna Maria Ludovica. Iată, scrie aici, decedată în 1743. Cu ea neamul Medici a dispărut.

Stătură un timp tăcuți, asimilară liniștea, răcoarea și mirosiră izul stătut al secolelor trecute.

— Să mergem mai departe în sacristie, propuse în cele din urmă Cristoforo și adăugă misterios: O

să vă placă.

Traversară cripta întunecată și intrară într-un coridor scurt, pe care îl urmară până într-o încăpere vastă care, în materie de fast, punea în umbră tot ce văzuse John în viața lui. În jurul lui se ridicau coloane, nișe și paliere din marmură albă și în culori pastelate ce încadrau nișe din marmură neagră, sprijineau grinzi transversale, deschideau spații grandioase. John ridică privirea spre cupola care se arcuia ca firmamentul și uită să mai respire. Și totuși, această splendoare era doar planul secund pentru un șir de statui din marmură, care arătau atât de reale, de vii, încât ți se părea că în orice clipă vor începe să miște.

— Dumnezeule! se auzi John murmurând.

Nici nu bănuise că ar exista așa ceva.

— Minunat, nu-i așa?

John abia putu să dea din cap. I se părea din partea lui o obrăznicie faptul că odată cutezase să se creadă artist.

— Cine a făcut toate astea? întrebă după o vreme.

— Michelangelo. A fost prima lui clădire.

— Michelangelo…

Acest nume îi spunea ceva, îi amintea ceva, ceva de demult, dar nu ar fi putut să spună despre ce era vorba.

Padrone arătă către sculptura în fața căreia stătea John și care reprezenta un bărbat în poza unui gânditor profund.

— Această sculptură se numește *Pensieroso,* Gânditorul. Îl reprezintă pe Lorenzo cel Tânăr, unchiul lui Lorenzo Magnificul. Mormântul acestuia a rămas neterminat. Arătă către nișa de la intrare și continuă: Lorenzo a murit în anul 1492, iar fiul lui, Piero, a fugit când doi ani mai târziu armatele franceze conduse de Carol al VIII-lea au intrat în Italia și printre altele au cucerit și Florența. Despre Giacomo Fontanelli știm doar că a plecat din Florența cu mama sa și probabil că s-

au refugiat definitiv în mănăstirea care le acordase protecție și mai înainte.

John privea fix statuia, crezu o clipă că aceasta respira și trebui să clipească pentru a scăpa de această impresie. Se străduia să urmărească explicațiile lui *padrone.*

— Această mănăstire mai există?

— Ca ruină, da. A fost abandonată la sfârșitul secolului al XIX-lea, în cel de-al Doilea Război Mondial a fost folosită ca depozit de armament și a fost distrusă în urma unui atac aerian.

John merse în continuare prin sacristie, urmărind cum reflexele de lumină mângâiau sclipind suprafețele sculpturilor, lăsând impresia că ar fi vii.

— Medici erau bogați, dar ca familie s-au stins. Ce a mai rămas astăzi din averea lor, cu excepția acestor comori de artă?

— Nimic, răspunse Cristoforo Vacchi.

— Și cum se face că Fontanelli și Vacchi mai există? Și cum de averea lui Giacomo Fontanelli mai există?

Cristoforo ridică din umeri.

— Niciuna din aceste familii nu a guvernat vreodată, nu a domnit, nu a ieșit în evidență. Gândiți-vă că mulți Medici au fost uciși, cei mai mulți chiar de către rudele lor. Averea familiei Fontanelli nu a fost investită niciodată în afaceri, campanii militare ori în mituiri. Ea doar exista și creștea nebăgată în seamă. Eu cred că discreția a triumfat.

Biroul de avocatură se afla la o distanță de doar câteva străzi, pe o stradă secundară discretă, dacă se poate spune că în centrul Florenței există o stradă discretă; arăta ca o văgăună pavată și posomorâtă între două fațade străvechi. O ușă cândva vopsită în verde-închis, masivă, marcată de vreme, cu vopseaua jupuită, având alături o cutie pentru corespondență pe care era gravat numele Vacchi – asta era tot.

— Vă mai găsesc clienții aici? întrebă John în timp ce Cristoforo scotea legătura cu chei.

— Nu mai avem clienți care să fie nevoiți să ne găsească, răspunse avocatul și descuie ușa.

Fațada prăpădită era doar o acoperire, înțelese John când își plimbă privirea prin interiorul casei strâmte. Pe partea din interior a ușii de la intrare se puteau vedea tije pentru blocare automată din oțel cromat. O cameră video mică se orientă către ei, în timp ce Cristoforo se duse la o cutiuță montată pe perete, unde formă pe tastele acesteia un număr lung, cu cel puțin zece cifre, după care lumina roșie a unei lămpi deveni verde. În casa scărilor se auziră de peste tot ușoare clicuri provenind de la ușile deszăvorâte.

— Aici depozităm foarte multe documente originale vechi, explică Cristoforo în timp ce urcau scara răsucită, cu siguranță veche de secole. Până acum nu te puteai teme că i-ar veni cuiva ideea de a sparge cabinetul. Dar lucrurile s-ar putea schimba. Iată primul etaj, până în ultimul secol aici a fost locuința uneia dintre familiile Vacchi. Astăzi, la etajul patru există doar o locuință pentru cazul în care cineva dintre noi are mai mult de lucru și nu mai dorește să plece seara.

Deschise ușa.

Cât vedeai cu ochii se înșirau dulapuri cu vitrine din sticlă, în spatele cărora erau rânduri nesfârșite de foliante vechi, închise la culoare. Lumina lămpilor cu neon fixate pe tavanul jos se oglindea în geamuri când John se apropie și încercă să descifreze inscripțiile îngălbenite de pe coperte. Erau ani – 1714, 1715 și așa mai departe. Mirosea ca într-un muzeu, a praf, a detergent pentru curățenie și a podea de linoleum.

— Ce fel de cărți sunt acestea? vru să știe John.

— Registre cu conturi, răspunse zâmbind *padrone.* Aici puteți urmări cum a evoluat averea dumneavoastră. Din acest punct de vedere strămoșii mei au suferit de acribie. Cu toată

modestia se poate spune că registrele de conturi Vacchi sunt pe departe mai precise și mai detaliate decât cele întocmite de Giacomo Fontanelli însuși.

— Mai există din acelea?

— Bineînțeles. Veniți cu mine.

John îl urmă pe bătrân trecând de o ușă îngustă, unde își aplecă prevăzător capul, și intră în următoarea încăpere, mobilată la fel ca prima. Nu întrutotul – pentru că la o privire mai atentă John descoperi că volumele din vitrine erau mai subțiri, mai vechi și arătau mai uzate și că înseși vitrinele erau mai solide, chiar erau blindate, și prevăzute cu instalații de climatizare interioară.

— Poluarea aerului, spuse Cristoforo Vacchi și dădu din cap îngrijorat. În toți anii ce au trecut documentele nu au avut de suferit atât de mult ca în ultimele trei decenii. A trebuit să procedăm la o aerisire specială, altfel gazele de eșapament din aer le-ar fi corodat.

Încă o ușă, iar în spatele ei o cameră mică, întunecată, aproape goală, cu dotări modeste, semănând mai mult cu o capelă. De perete atârna un crucifix, sub el era un gen de măsuță cu un scaun în față. Cristoforo aprinse două lămpi care iluminau interiorul măsuței prin sticlă.

John se apropie și fu cuprins de un fior ciudat. Bănuia ce va vedea, chiar mai înainte de a-i explica avocatul.

— Acesta este testamentul, spuse Cristoforo Vacchi aproape cu evlavie. Testamentul lui Giacomo Fontanelli.

Erau două file mari, de culoare maro-închis, dintr-o hârtie groasă, odată ciudat de strălucitoare, așezate sub placa de sticlă pe catifea albă. Scrisul de pe ele era mic, colțos și abia descifrabil. Ambele foi erau complet scrise, legate cu două panglici pe cale de a se descompune, pecetluite la ambele capete cu sigilii impresionante. John trase scaunul ce dădea senzația de vechi ca tot ce era aici, vechi și solid, și se așeză. Se aplecă în față,

privi de aproape documentul de sub sticlă și încercă să înțeleagă că strămoșul lui, inițiatorul acestui proiect complet nebun, a scris cu propria mână acele cuvinte.

— Nu înțeleg niciun cuvânt, recunoscu în cele din urmă. Este probabil în italiana medievală, nu?

— Este în latină.

John dădu din cap și privi liniile maro, elegant arcuite ale majusculelor. Părea o pagină dintr-o biblie veche, scrisă de mână.

— Latină. Lorenzo știa latina?

Padrone îi puse mâna pe umăr.

— Nu vă mai frământați. Dumneavoastră nu sunteți vinovat de moartea lui.

— Dar profit de ea.

Mâna bătrânului îi strânse umărul.

— Dumneavoastră sunteți moștenitorul. Priviți aici. Arătă un loc din înscris unde, uitându-se mai bine, John recunoscu o dată scrisă cu cifre romane. *Padrone* continuă: Cel mai tânăr urmaș aflat în viață la 23 aprilie 1995. În viață – acesta dumneavoastră sunteți, John. La dumneavoastră s-a referit.

Privirea lui John rătăci din nou peste vechiul document, urmă arcuirile elegante ale semnăturii, alături de care erau alte semnături mai mici, poate autentificări, legalizări notariale, ca și sigiliul întunecat și fragil. Habar nu avea dacă acest document arăta așa cum trebuia să arate un testament din secolul al XV-lea. Puteau să îi arate și să îi spună orice, pentru el era literă de lege. Dar ce sens ar fi avut să falsifice așa ceva? Voiau să îi dăruiască un bilion de dolari. Țineau cu tot dinadinsul să îl facă cel mai bogat om de la formarea sistemului solar. Nu aveau niciun motiv să-l mintă.

Ce fel de om o fi fost acest Giacomo Fontanelli? Un religios ambițios? Un fanatic? Semnătura părea puternică, cizelată, armonică. Era scrisul unui bărbat în deplinătatea puterilor și absolut sigur de

ceea ce făcea. Și-ar fi dorit să poată citi testamentul. Dar nu, ceea ce își dorea de fapt era să afle cum de era posibil să ai o viziune care să-ți schimbe întreaga viață și să decidă asupra ei.

Cum era să ai un țel clar în viață.

Înclinată deasupra mesei era o fereastră îngustă ca o ambrazură, din sticlă groasă, striată. Prin ea era vizibilă o parte dintr-o cupolă și John se întrebă dacă aceasta era capela construită de Michelangelo pentru acei Medici decedați. Nu știa, nu avea nicio idee în ce direcție era orientată fereastra. Michelangelo. Cum de acest nume îi părea atât de cunoscut? I se părea că o voce din interiorul lui îl repeta mereu, de parcă voia să îi amintească de ceva, dar de ce să îi amintească? Michelangelo. Pictase Capela Sixtină de la Roma. De la Roma, unde se născuse Lorenzo, unde trăise și murise.

— Eu ce vârstă aveam când a venit pe lume Lorenzo?

— Poftim?

Tulburat în gândurile lui, Cristoforo tresări.

— Doisprezece ani, răspunse John propriei întrebări. Aproximativ doisprezece. Înainte cine a fost?

— Ce vreți să spuneți?

— Înainte de nașterea lui Lorenzo. Cine fusese candidatul.

— Dumneavoastră.

O spusese de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

— Pe vremea aceea eram sub observația dumneavoastră?

— Desigur.

Acum amintirile îl năpădeau, țâșneau din profunzimile trecutului ca o fântână arteziană căreia i se dădea drumul pentru a umple un bazin. Un domn elegant îmbrăcat. Cu tâmple cărunte. O mână cu manichiură, care îi întindea o tabletă de ciocolată. O privire foarte binevoitoare pe sub

sprâncenele stufoase. Brusc înțelese ce striga vocea din interiorul lui. Ea nu striga Michelangelo, ci *mister Angelo* – își dădu seama John. Se întoarse pe scaun, îl privi pe Cristoforo Vacchi, îi examină statura gârbovită, slabă.

— Dumneavoastră erați mister Angelo, nu-i așa?

Padrone zâmbi blând.

— Vă amintiți?

— V-am văzut o dată, când veneați cu avionul din Europa. Nu aveați nimic altceva decât o pungă de plastic cu pantofi în ea.

— Ah, asta. Atunci m-ați văzut? A fost ultima mea vizită. În mod normal rămâneam câteva zile la New York. După ce s-a născut Lorenzo, am vrut să vă mai văd o dată, dar nu erați acolo când am ajuns la atelierul tatălui dumneavoastră. Ciudat, în acea zi ați fost la aeroport?

John confirmă, recunoscând din ce în ce mai multe elemente din silueta bătrânului. Cât de mult timp trecuse de atunci… Nu era de mirare că încă de la început Cristoforo Vacchi îi păruse atât de cunoscut.

— Da, nu mai știu exact de ce; cred că părinții unui prieten mă luaseră cu ei – o excursie ori așa ceva. Dar v-am văzut. Mult timp am crezut că nu ați mai venit, deoarece vă descoperisem secretul.

— Ca în povești, da. Înțeleg. Bătrânul dădu gânditor din cap și continuă: Privind în urmă, cred că am cam exagerat cu supravegherea noastră. Nu mai puteam să așteptăm, deși testamentul dispunea expres că noi ne putem prezenta abia după ziua scadentă prevăzută de el. Când erați mai mic, veneam deseori mai mulți dintre noi – m-a însoțit Alberto, iar mai târziu Gregorio, iar la început și fratele meu decedat între timp, Aldo. Vă urmăream pe drumul de la școală, în locurile de joacă…

Amintiri ca din țara de dincolo de oglindă.

— Îmi amintesc de întâlniri cu bărbați străini care îmi puneau întrebări ciudate. Trei bărbați în

pardesie, aflați de partea cealaltă a unui gard, în timp ce eu mă dădeam în leagăn. De un bărbat înalt, brunet, care avea păr pe dosul mâinii…

— Nu știu cine era acesta, dar cei trei bărbați de dincolo de gard erau Aldo, Alberto și cu mine.

John izbucni fără să vrea în râs.

— Mama își făcea mereu griji când îi povesteam. La început, a crezut că mă pândeau niște haimanale, iar apoi s-a gândit că era ceva în neregulă cu mine. Privi testamentul din caseta de sticlă, sigiliul, semnătura și zise: Cui i-ar fi trecut prin minte așa ceva…?

— Veniți, i se adresă Cristoforo. Trebuie să vă mai arăt ceva.

Coborâră în subsol. Aici tavanul era mai jos, lipseau ferestrele înguste de la etaj, dar totul era iluminat din plin și curat ca într-o clinică. Gangul scurt se termina într-o ușă de oțel grea, vopsită în negru. Din spatele ei se auzea un zgomot ca de frigider care funcționa cu toată capacitatea, ceva neașteptat într-o casă ai cărei pereți ca de cetate păreau să fi izolat de larma lumii exterioare o liniște ce dura de secole.

După cum se dovedi, era un computer. Un computer colosal, un bloc masiv, cât un șifonier, albastru, cu logoul inconfundabil inscripționat pe el – *IBM,* domina încăperea, vâjâind și bâzâind, arătând cumplit de învechit. De parcă ar fi fost de pe vremea familiei Medici. Cabluri cenușii groase porneau în baterii de la prizele telefonice de-a lungul peretelui.

— Acasă, în locuința de la țară, avem aparatură modernă, explică Cristoforo. Pe acesta l-am cumpărat în 1969 și are instalat un program doar al nostru, capabil să acceseze date din mii de bănci, să administreze milioane de conturi de economii, să le calculeze cursurile actuale și să le adune. Eduardo vă va arăta cum funcționează totul în amănunt, vă va comunica parolele și așa mai

departe, dar am vrut să vă arăt scopul tuturor acestora.

Cu o mândrie ce nu putea fi trecută cu vederea, arătă către un monitor de computer greu, model vechi, pe care nu se vedea decât un număr lung, care licărea slab verde, ca un radar. Când John se apropie de el, John remarcă faptul că ultimele cifre ale numărului format din treisprezece cifre se rostogoleau atât de rapid, încât nici nu puteau fi urmărite. Un bilion și câteva milioane. Nivelul actual al conturilor. Patru mii de dolari la fiecare respirație, cum spusese Eduardo. John privi cifrele care se derulau, respiră și încercă să urmărească ecranul. Patru mii de dolari. La o privire mai atentă se observa că pe ecran cifrele nu se derulau cu o viteză constantă, ci părea că fluviul de cifre respira, pulsa ca sângele în artere, uneori mai încet, alteori mai rapid, doar nuanțe evidente.

Un bilion. O cifră fixă nu apărea pe monitorul cenușiu al computerului.

— Un bilion de dolari reprezintă cam mulți bani, nu? vru să se asigure John.

Cristoforo Vacchi stătea în fața terminalului ca în fața unui altar.

— Magazinul american *Forbes* publică în fiecare an o listă a celor mai bogați o sută de oameni ai lumii. Pe locul întâi s-a aflat mult timp regele complexurilor comerciale Sam Walton, care a întemeiat lanțul de magazine Walmart și l-a adus la circa patruzeci de miliarde de dolari. În urmă cu câțiva ani el a murit de sarcom osos și între timp a fost depășit de Bill Gates, șeful firmei Microsoft, cu o avere de cincizeci de miliarde de dolari. Nu este pe listă, de exemplu, regina Angliei sau sultanul din Brunei, deși ar fi trebuit, sultanul ar fi trebuit să fie ca și mai înainte pe locul întâi. Averea lui este apreciată la șaptezeci de miliarde de dolari. Dar, chiar dacă cei de pe această listă, adică cei mai bogați o sută de oameni din lume, ar

pune la un loc tot ce au, nu ar ajunge nici măcar la o jumătate de bilion de dolari.

John îl privea fără să priceapă.

— Dar este o nebunie, spuse în cele din urmă cu gura uscată. Ce să fac eu cu atât de mulți bani?

Padrone își clătină capul cărunt.

— Eu cred că soluția se află în această situație excepțională. Dumneavoastră, John, nu veți fi pur și simplu un om bogat, unul puțin mai bogat decât ceilalți, ci veți avea o poziție unică. Nimeni nu va putea să spere, să ajungă la dimensiunea averii dumneavoastră. Veți fi mai bogat decât majoritatea statelor acestei lumi. Nu veți fi doar bogat, ci veți reprezenta și o putere financiară mondială. Cu asta ați putea începe.

John simți că amețește. Ultimele cuvinte le recepționă ca pe niște picături de ploaie care bat din exterior pe o pânză groasă de cort. Era prea mult pentru el. Nu era făcut să priceapă asemenea dimensiuni.

— Nu știu… De unde știți că nu voi cheltui tot cumpărând automobile Ferrari?

— Eu știu, răspunse simplu bătrânul avocat. Și, în afară de asta, adăugă el cu un zâmbet strengar, nici nu există atâtea automobile Ferrari.

•

În acea seară, mult timp după cină, când dinspre mare venea o adiere răcoroasă și când unica sursă de lumină rămăseseră doar flăcările tremurătoare ale lumânărilor din micile pahare de vin, discutară amănuntele transferului averii. John mai mult ascultă, puse rar întrebări și răspundea „da” când i se cerea acordul. Privirea i se pierdea în noapte, în ceața argintie de pe marea întunecată. Pe firmament ardea o mână de stele. În pahare vinul părea negru. Avocații se întreținеau pe un ton scăzut, vocile le răsunau tot mai asemănător și oarecum entuziasmate, ușurate, de parcă averea ar fi o povară pe care ei o puteau în sfârșit transfera altcuiva.

— În cea mai mare taină, întări *padrone* ceea ce hotărâseră, respectiv predarea averii fără vâlvă, la un notariat din Florența, într-una din următoarele zile, imediat ce va fi stabilită o întâlnire.

Se va lăsa la aprecierea lui John dacă va face publică istoria bogăției lui, iar, în caz afirmativ, când va face asta.

Își va cumpăra o casă ca aceasta, decise John. Cu o terasă, de pe care va putea să vadă marea. Într-o zonă în care țârâiau greierii. O terasă din piatră neprelucrată, care acumulează arșița zilei și seara o emană binefăcător.

„Deja m-am obișnuit puțin cu gândul că am bani", își dădu seama John. Era încă departe de a conștientiza mulțimea banilor, dar nu se mai simțea sărac.

Vocea lui Cristoforo Vacchi îl trezi din gândurile sale.

— Corespund toate astea cu dorința dumneavoastră, John?

— Da, răspunse John.

5.

Marvin Copeland citea rar ziarele. Mai întâi pentru că ziarele costau bani, ceea ce el rareori avea, iar când avea știa să îi folosească altfel. În al doilea rând, nu îl interesau ziarele. Reportaje despre crime, meciuri de baseball, politica la nivel înalt – ce îl priveau pe *el* toate acestea? Și, în al treilea rând, el ducea o viață atât de plină între diferitele-i slujbe, prietene și muzica lui, încât nu îi mai rămânea timp pentru altceva. Cititul ziarelor și privitul la televizor erau în concepția lui Marvin pentru oamenii a căror viață era goală, plictisitoare și fără sens.

Așa că în această dimineață Marvin era complet neinformat. De ore întregi toate ziarele și toate emisiunile de știri tocau o singură temă, și totuși Marvin umbla agale, ca și cum ar fi fost o zi ca oricare alta, îndreptându-se către Konstantinos ca să facă niște cumpărături. Konstantinos era negustor de legume, dar vindea cam tot ce aveai nevoie ca să trăiești, cafea solubilă, lapte condensat, trei feluri de cereale pentru micul dejun, tăiței, dulciuri, cremă de ghete, țigări și așa mai departe. Dacă pe rafturile înguste ai fi găsit și alcool, ar fi fost magazinul desăvârșit, dar în această lume nimic nu este desăvârșit.

Soarele pripea temeinic. Marvin nu scăpa de bănuiala că se trezise prea târziu pentru o întâlnire de probă cu o nouă orchestră. Ba nu, proba era pentru mâine, nu? Avea un bilețel pe care scria data, dar acesta dispăruse. Se prea poate ca noua prietenă a lui Pete să îl fi aruncat când măturase prin casă. Ea întrebase toată ziua „Unde sunt aici? Într-o locuință ori într-o cușcă de maimuțe?” În fine, acum era prezentabilă. Poate că trebuia să-și invite părinții, o ocazie atât de favorabilă nu va mai exista niciodată.

Își zăngăni banii în buzunar. Cu o seară în urmă, fumaseră țigări cu droguri și jucaseră cărți pe câte un sfert de dolar, iar el câștigase o mulțime de monede. O întorsătură fericită a lucrurilor după ce anterior pierduse la joc suma lăsată de John drept chirie pe trei luni. Își va achita câteva dintre datoriile pe care le avea la Konstantinos. Ieri mai umblase și prin clădire și subtilizase din cutiile poștale toate reclamele, iar după o trudă de douăzeci de minute cu foarfeca avea în buzunar un întreg depozit de cupoane care promiteau *Buy One, Get One Free*! sau *Fifty Percent Off*! Trebuia să vadă ce putea să obțină cu ele, pentru că în frigider domnea un vid îngrijorător. Și era rândul lui să facă rost de o sticlă de detergent pentru vase, deoarece ultima putea fi considerată definitiv goală după ce fusese clătită de mai multe ori cu apă caldă.

Konstantinos nu era în magazin, la casă stătea soția lui veșnic posacă. În mod normal era rău, pentru că ea totdeauna era mai greu de convins să dea pe datorie, și atunci când o făcea se lamenta de moarte, ceea ce era penibil. Dar Marvin putea să își descarce în fața ei buzunarul plin cu monede de un sfert de dolar, ceea ce nu o va face să zâmbească – nimeni nu o făcuse vreodată să zâmbească –, dar cel puțin nu mai bodogăni când el luă de pe rafturi cumpărăturile și le făcu grămadă în fața ei, ci le vârî fără comentarii într-o pungă mare din hârtie maro.

Mergând spre ieșire privirea lui Marvin căzu pe ziarele aflate lângă ușă, într-un străvechi suport din sârmă, și titlurile erau scrise atât de mare, încât chiar și lui îi căzură ochii pe ele. Și mai era tipărită și o fotografie mare. Probabil că fotografia a fost motivul principal pentru care punga îi alunecă din mână, fără ca acesta să mai poată să se împotrivească.

•

— Cum de s-a putut întâmpla așa ceva? strigă Gregorio Vacchi și aruncă ultima ediție din *Corriere della Sera* peste celelalte ziare de pe masă. Și de unde *știu* ei asta? Nu îmi pot explica.

Era ceva ciudat să îți vezi propriul nume în ziare. Chiar pe pagina-titlu, cu litere negre, groase și mari. Asta făcea întreaga chestiune mult mai reală decât toate documentele, ștampilele și autentificările din lume.

— Toți scriu numai despre bani, constată Alberto, care tocmai parcurgea cu privirea *Repubblica.* Despre bani și despre dobânda la dobândă. Aș zice că despre testament nu știu nimic.

În salonul de la parter Giovanna aranjase o masă grozavă, pe măsura importanței zilei, cu cubulețe de pepene galben și adevărata șuncă de Parma, cu șampanie, față de masă albă și pahare de cristal care scânteiau în lumina soarelui. O boare caldă, cu iz de lavandă, mișcase ușor draperiile ferestrelor înalte, iar din curte se auzeau pași făcuți pe pietriș; era Benito, care lustruia Rolls-Royce-ul cu o cârpă moale. Apoi sosise Alessandro, un tânăr puternic care ajuta la bucătărie și în pivniță, care adusese ziarele și atunci se declanșase toată drăcia.

Pe *padrone* se părea că totul îl amuza. Amesteca în ceșcuța cu cappuccino mustăcind în tăcere, în calmul lui jucând rolul celebrului centru al uraganului.

— Era evident că se va ajunge la asta. I-au dat de urmă mai repede decât am crezut noi. Ridică privirea, se uită strengărește la John și adăugă: Probabil că în zilele următoare o veți bate chiar pe Lady Di în ce privește publicitatea în presă.

— Grozav! zise John.

Putea fi și mai mult.

Eduardo, care până acum stătuse deoparte cu telefonul mobil la ureche și vorbise, îl închise cu un *Ciao*! sonor și se apropie.

— Nicio șansă, zise acesta. Asediază notariatul.

— Notariatul! tresări tatăl lui. Cum naiba pot să știe unde și când…?

— Probabil că au telefonat la toate notariatele. Și Nuncio s-a lăsat păcălit.

— *Porco cane*! Cum de și-a permis, unui oarecare apelant… întâlnirea noastră…?

— După cum spune Nuncio, l-a sunat acum o jumătate de oră un bărbat și a afirmat că este mandatat de familia Vacchi să întrebe dacă întâlnirea poate fi amânată cu o jumătate de oră. Știau numele noastre!

— Ce? Asta este… Sprâncenele subțiri ale lui Gregorio se ridicară. Asta înseamnă că în orice moment o gloată de… Oh, nu! Poarta! Alessandro! Giuseppe! Repede, trebuie să închidem poarta și să o zăvorâm! Se grăbi să iasă în holul de la intrare, iar zgomotul pe care îl făcea pocnind din palme se răspândea în toată casa. Giuseppe! Lasă totul, *presto*!

•

Susan Winter citea, bineînțeles, ziarele zilnic, asta ținea de meseria ei. Pe primul – *Washington Post* – îl citea la micul dejun, la masa pliantă din mica ei bucătărie, pe al doilea – *New York Times* – în metrou în drum spre birou, și aici mai citea alte trei, patru ziare, majoritatea ediții internaționale, după împrejurări.

După împrejurări urmărea și loteriile în care băgase bani. Ultimele zile fuseseră dezolante. Toți banii primiți de la necunoscut se duseseră. Jucați.

Când în această zi își luă ziarul și, când privirea îi căzu pe titlul principal și pe fotografia alăturată, o străbătu un fior rece. Deci despre *asta* era vorba!

Nici măcar nu se supără. La așa ceva nimeni nu ar fi putut să se gândească. Pentru ea era de neimaginat că așa ceva ar fi posibil. *Un bilion* de dolari! Cifra era scrisă într-o casetă pe fond gri – era un unu urmat de douăsprezece zerouri. O mie de miliarde. Citi fascinată explicația cum că averea se mărise fără oprire pe parcursul secolelor prin

dobânzi și dobânzi la dobânzi. Articolul se încheia cu cuvintele: „Pentru a citi acest text ați avut nevoie cam de un minut. În acest timp averea lui John Fontanelli s-a mărit cu încă optzeci de mii de dolari”.

A uitat de cafea și de gogoașă. Stătea cu ziarul uitat întins pe masă, privea fix peretele, fără să îl vadă, și se întreba ce voise necunoscutul de la John Fontanelli. Ce-ar putea acesta să facă cu documentele pe care i le dăduse ea.

Susan Winter se simțea doar tolerată la firma de detectivi Dalloway și se aștepta în fiecare zi să afle că nu mai era utilă. Muncea cât de mult putea și niciodată nu se plângea dacă orele ei suplimentare neplătite o împovărau. Nu știa ce credea de fapt șeful ei despre ea și, chiar dacă i-ar fi spus cineva, nu ar fi crezut. Șeful o considera o persoană nevrotică, capricioasă, în care nu poți să ai încredere, dar punea mare preț pe capacitatea ei de înțelegere și anticipare genială a motivațiilor și intențiilor persoanelor supravegheate. Aceste aptitudini de clarvăzătoare cântăreau mai mult decât defectele ei și șeful nu ar fi concediat-o nici dacă ar fi fost nevoit să reducă la jumătate personalul agenției.

În timp ce trecea în revistă încă o dată conținutul celui de-al doilea dosar, cel cu cercetările referitoare la familia lui John Fontanelli, avu una dintre acele iluminații. Credea că știa ce voia să facă necunoscutul. Și, dacă era așa, credea că folosindu-se de asta putea să facă mulți, foarte mulți bani, mai mulți decât și-a imaginat vreodată. Înseamnă că *acesta* era premiul cel mare!

În acea zi se duse la birou cu dureri de burtă, atât îi era de frică să nu încurce lucrurile.

•

Prima echipă sosi cu un Porsche, erau un bărbat și o femeie. Bărbatul purta pe umeri o cameră, femeia avea un microfon cu logoul unui post de

radio, și aceștia sunară politicoși la poartă. La care Benito, plin de demnitate în uniforma lui de șofer, îi informă că pentru moment nu se putea discuta cu familia Vacchi.

La scurt timp sosi o a doua echipă – patru bărbați într-o mașină combi – care descărcă tot felul de aparate, stative înalte, camere, aparatură de înregistrare pe bandă, suporți pentru paravane și scaune pliante. Asta aducea a asediu. S-au schimbat strângeri de mână cu cealaltă echipă și, din spatele draperiilor din biblioteca de la primul etaj, de unde priveau John și cei din familia Vacchi, se părea că niște rivali dârji se salutau înainte de a se da startul unei competiții decisive. Apoi s-au fixat stative, au fost montate camere, s-au plasat paravane.

— Dacă îi reținem aici câteva zile, le facem rost sătenilor de niște venituri suplimentare frumoase, zise Alberto.

Numărul reporterilor crescu într-un staccato rapid. Dar fără strângeri de mână, fără discuții colegiale, ci doar cu jalonări rapide și agresive de locuri, busculade pentru cele socotite a fi cele mai bune, coate plasate și apostrofări mânioase. În scurt timp în jurul intrării în curte apăru o pădure de obiective ale camerelor de luat vederi și de microfoane.

— Cu siguranță că acum suntem live pe CNN, spuse Eduardo.

Apăru și un elicopter. Un moment păru că ar intenționa să aterizeze în curte, dar acesta se roti doar de câteva ori în jurul proprietății, după care se retrase.

— Mă tem că, dacă nu vom răspunde la câteva întrebări, vor începe să lanseze zvonuri în lume, gândi cu voce tare Gregorio și făcu o mutră acră. Emisiunile radio și TV trebuie și ele să fie umplute cu ceva.

— Da, fu de acord Alberto. Trebuie să organizăm o conferință de presă.

— Cel puțin noi, ca administratori ai succesiunii, i se ralie Cristoforo Vacchi. Dumneavoastră, John, ce ziceți?

— Nu știu. Mie mi se pare cam riscant. Eu nu am făcut așa ceva niciodată, mă refer la conferința de presă.

Padrone mustăci:

— Și credeți că noi am mai făcut?

•

John urmărise la televizor reportaje cu conferințele de presă de la Casa Albă, îl văzuse pe președinte la pupitru, făcând o declarație, răspunzând la un șir de întrebări, și i se păruse că era vorba despre cea mai plictisitoare chestiune din lume. Dar să se afle el însuși în fața unei păduri de microfoane multicolore, să privească într-o dezlănțuire de blițuri și să răspundă la întrebări adresate dintr-o mulțime de oameni care țipau în dezordine, asta era ceva care-i inspira teamă și în același timp era și excitant.

Știau părinții lui de moștenire? Da, ar răspunde John. Ce va face cu banii? Încă nu știa. Răspunsuri banale, dar fiecare cuvânt era notat cu acribie, înregistrat și filmat, de parcă ar fi debitat judecăți de însemnătate epocală.

— Acum sunteți o personalitate, îi șopti Eduardo, care se străduia să fie acceptat drept cel care acorda cuvântul.

Mobila din salon fusese scoasă, doar în capătul încăperii se amenajase o barieră din mese, în apropierea unei uși prin care ar fi putut să scape la nevoie. Alessandro și Giuseppe erau gata să acopere o astfel de retragere și păreau dispuși să se încaiere cu ziariștii care, după ce ușa fusese deschisă, năvăliseră înăuntru ca odinioară fanii Beatles care își vânau idolii.

Vacchi au fost întrebați de ce nu au păstrat ei banii.

— Un asemenea comportament, i-a informat rece Cristoforo Vacchi, nu ar fi concordat cu

conștiința noastră profesională.

Răspunsul provocă râsete zgomotoase.

Gregorio deschisese conferința explicând proveniența banilor și amănuntele testamentului. Anterior conveniseră să nu amintească profeția lui Giacomo Fontanelli dacă nu vor fi solicitați expres să o facă. Nimeni nu a întrebat așa ceva, ci tot interesul s-a concentrat asupra clauzei ciudat de îndrăgite, care prevedea că cel mai tânăr urmaș pe linie bărbătească din familia Fontanelli, care se va afla în viață la data de 23.04.1995, va moșteni tot. Ce era deosebit la această dată? Nimic, explică Gregorio. S-a vrut să se afle de la John dacă el consideră corectă această procedură de desemnare. Nu, răspunse John, dar asta era situația. În zilele noastre, ar fi normal ca moștenitoarele să fie excluse?

— Astăzi, nimeni nu ar mai scrie așa ceva, răspunse John, dar noi vorbim despre un testament vechi de cinci sute de ani.

John simțea cum i se umezea cămașa, cum îi curgea transpirația pe spinare. Ăștia voiau să știe tot! Dacă era căsătorit. Dacă va dona bani organizațiilor de binefacere. Ce sporturi preferă. Unde își va stabili reședința. Și așa mai departe. Când în cele din urmă, la întrebarea privind mâncarea preferată, răspunse că va încerca să se obișnuiască cu caviarul, dar până acum prefera tortellini preparați de mama lui, Eduardo îi dădu cuvântul unei femei delicate, cu părul rebel roșu ca focul.

— Brenda Taylor, CNN, se prezentă ea și John constată că ea emana foc din priviri, din voce și din fiecare mișcare a ei. Mister Fontanelli, sunteți fericit fiind atât de bogat?

Întrebarea căzu ca o lovitură de topor. Păru că toți se opriră din respirat și brusc se făcu atât de liniște, încât puteai auzi cum cade un ac. John privea fix lămpile cu halogen și obiectivele aparatelor și înțelese că răspunsul său la această

întrebare va ajunge până în ultimul colț de lume și că acesta va decide ce vor crede despre el oamenii de pe întregul pământ.

— Acum…, începu el cu creierul gol precum un perete alb… încă nu sunt. Transmiterea oficială a averii urmează să aibă loc și așa mai departe… După aceea am să știu cum este.

Nu era un răspuns, simțea asta. Ziarista nu era mulțumită. Tăcerea părea să îl absoarbă. Toți ochii erau îndreptați către el și cereau mai mult.

— O asemenea avere nu este pentru a-l face fericit pe posesorul ei, se auzi spunând și habar nu avea de unde venea ceea ce exprima, ea este mult mai mult o obligație. Și singura speranță de fericire este de a încerca să onorez această obligație.

Se simțea tulburat. Cum de a ajuns să debiteze așa ceva? Avea un sens ceea ce spusese? Privi gurile jumătate căscate, pixurile care ezitau pe notesuri… Imediat vor începe să râdă, îl vor face de râsul planetei…

Dar undeva în spate cineva începu să bată încet din palme. I se adăugară alții, cineva îl bătu pe spate și șopti:

— Minunat, ați spus-o minunat, John…

Ce? Minunat? Ce era minunat?

— Un bun punct final pentru această conferință de presă, cred.

Cine vorbea? John nici nu mai știa ce se petrecea cu el.

Aglomerație, era împins, mâini care îi strângeau mâna…

Alberto. Ori… Se mai auzi o ușă închizându-se, apoi liniște.

Mai târziu era întins în pat, singur în camera lui, avea pe frunte o cârpă udă și se holba la tavan. Doar să nu gândească. Amintirea dimineții se topea într-un amestec de lumini și strigăte. Numai să nu se gândească totuși că asta va fi ceva cotidian de-acum înainte. Aici cel puțin era liniște,

ușile către terasă erau închise, nici măcar marea nu se mai auzea, nu se mai auzea absolut nimic.

Privea în gol, aflat într-o stare plăcută între starea de veghe și cea de somn, când sună telefonul.

Ce? Tresări, rămase cu bustul sprijinit în coate și privi aparatul telefonic de lângă pat. Visase. Telefonul nu sunase. Nimeni din casă nu l-ar fi deranjat acum.

Totuși, sună din nou, era un sunet urât, strident. Duse receptorul la ureche.

— Alo?

— Mister Fontanelli? întrebă o voce sonoră, antipatică, cu accent englez.

— Da?

Ar fi trebuit să recunoască această voce?

— John Salvatore Fontanelli? Sunteți în camera dumneavoastră?

Ce mai era și *asta*?

— Da, ce mama dracului! Bineînțeles că sunt în camera mea, unde altundeva să fiu? Cine sunteți dumneavoastră și ce vreți?

— Nu mă cunoașteți. Sper că într-o zi vom face cunoștință, dar în acest moment nu vă pot spune nici măcar numele meu. Azi m-am gândit doar să văd dacă numărul de telefon mai este cel corect.

— Numărul meu de telefon…?

John nu înțelegea nimic.

— Interiorul 23. Voiam să văd dacă este cel din camera dumneavoastră. Am să vă explic mai amănunțit altă dacă. Ah, încă ceva… vă rog să nu pomeniți nimănui despre acest apel, în special familiei Vacchi. Aveți încredere în mine.

Tipul era dus cu pluta de-a binelea.

— Nu știu de ce-aș face asta.

Necunoscutul de la celălalt capăt al firului făcu o pauză, inspiră și expiră sonor.

— Pentru că veți avea nevoie de ajutor, mister Fontanelli, zise acesta în cele din urmă. Iar eu sunt cel care vi-l poate da.

6.

La *Jeremy's* erau și locuri pe scaune, dar acolo nimeni nu se așeza cu plăcere. Pielea sintetică era resimțită de parcă ar fi vărsat cineva pe ea un sos nedefinit și apoi nu l-a șters, ci l-a lăsat să se usuce, iar resturile se desprindeau din când în când. Nu se vedea prea bine în interior, deoarece patronul cârciumii folosea doar becuri verzi și de un galben-închis, și nici acestea nu erau multe. În față existau mese și scaune, dar obișnuiții localului stăteau la tejghea. De aici se putea vedea cel mai bine televizorul, pus totdeauna pe un canal de sport.

Lino Fontanelli avea o față netedă, aproape copilărească, care îl făcea să pară mai tânăr decât era. Părul părea să fie dat cu cantități imense de pomadă, dar nu era așa; de fapt el ura să arate astfel. Venea la *Jeremy's* când nu voia să întâlnească alți ofițeri de la McGuire Airforce Base, ceea ce se întâmpla relativ des. Berea de aici nu era mai proastă decât cea din altă parte, hamburgerii erau chiar mai buni și avea liniște. Avea locul lui la un colț al tejghelei, unde putea să citească în tihnă ziarele și unde nimeni nu îi bloca privitul la televizor.

În ultimele zile, citise al naibii de mult ziarele.

Într-un colț un tip gras și prietena lui grasă înfulecau cartofi prăjiți în grăsime, probabil pentru a-și menține aspectul atractiv, la capătul celălalt al tejghelei stătea un negru bătrân, cu părul cărunt, care părea că face parte din inventar, și vorbea cu barmanul, care ștergea pahare pe îndelete și doar dădea din cap. Pe bărbatul care intrase la un moment dat, se așezase la tejghea câteva locuri mai departe și comandase bere, Lino nu îl băgase deloc în seamă la început. Omul își trăsese un scaun lângă tejghea, deci fie că nu mai fusese pe-

aici niciodată, fie nu îi păsa dacă se întorcea acasă cu dungi slinoase pe pantaloni.

După ce golise berea jumătate, și Lino răsfoia ziarul în căutarea știrilor din sport, bărbatul arătă către ziar și spuse:

— Ați citit asta? Despre tipul care moștenește un bilion de dolari?

Lino ridică privirea nemulțumit. Bărbatul purta un pardesiu de culoare închisă și ținea paharul cu ambele mâini care erau păroase ca labele unei gorile.

— Cred că toți au citit despre el, ripostă el cât putu de indiferent.

— Un bilion de dolari! Ce porcărie! Cred că nici Dumnezeu nu are atâția bani, nu?

— Nu am idee câți bani are Dumnezeu.

Un moment păru că îl va lăsa în pace și se holbă fără un interes deosebit la meciul de baseball de la televizor.

— Am citit că tipul are un frate mai mare, continuă el să trăncănească. Tinere, mi-am zis eu, ce bine s-o simți acum. Desigur că și-a dorit să îl fi sufocat pe cel mic în leagăn și să fi moștenit el toți banii. Eu nu am niciun frate, dar îmi pot imagina că mie așa ceva mi-ar fi trecut prin cap.

Lino lăsă ziarul și îl privi pe individ în ochi. Avea o față mălăiață, ciupită de vărsat și arăta ca unul care se ferea de o încăierare la fel de mult ca de o beție cruntă. Îi citeai în privire perfidia.

El observă privirea lui Lino.

— Ei, hai… că doar este omenește să gândești așa. Gândurile nu sunt crime. Numai ce faci.

Lui Lino îi trecuseră prin cap tot felul de gânduri când înțelesese că la știri era cu adevărat vorba despre *John.* De fratele lui, John, de care când era copil trebuise să aibă mereu grijă. Care când era de-o șchioapă se împiedicase odată aproape în fața unui autobuz. Și altele…

Acum se întreba dacă era o întâmplare că tipul bătea câmpii tocmai cu el.

— Imaginează-ți ce grămadă de bani. Un bilion de dolari. Omule, până alaltăieri habar nu am avut că există atâția bani! Chiar și ăia de la Washington au treabă cel mult cu miliardele… Și băiatul moștenește un bilion. Poate că ar trebui să mă uit prin hârtiile bunicului meu, să văd dacă nu s-a rătăcit pe-acolo vreun carnet de economii din secolul al XV-lea, ce ziceți?

— Da, poate ar trebui.

Tipul scoase din buzunar o carte de vizită și i-o întinse:

— Bleeker, Randolph Bleeker. Îmi puteți spune Randy.

Lino luă cartea de vizită și se uită pe ea. Pe ea era scris *Avocat, specializat în drept succesoral și filiațiuni.*

— Ce înseamnă asta? Ce vreți?

Randy Bleeker aruncă o scurtă privire pentru a se asigura că barmanul și ceilalți nu îl puteau auzi.

— O.K. Am jucat teatru. Nu am vrut să plecați, înțelegeți? Știu că sunteți fratele lui. Ce vreau? Ei, da, am putea zice că vreau de lucru.

— De lucru?

— Vă ajut să aveți acces la bani. Contra unor procente, se înțelege.

— Acces la bani? Care bani?

— Despre ce vorbesc tot timpul? Despre un bilion de dolari, nu?

Lino miji ochii neîncrezător. Se mai uită o dată pe cartea de vizită din mână. Drept succesoral și filiațiuni. Putea de la o poștă.

— Nu cred că vreau să știu ce îmi veți propune.

— Nu v-a supărat că norocul a trecut atât de aproape pe lângă dumneavoastră?

— Ba da, normal. Dar asta este. Am un frate mai mic și, la acea dată scadentă, el era cel mai tânăr Fontanelli. Punct. Asta nu se mai poate schimba.

Randy îl măsură cu ceva ce voia să fie un zâmbet.

— Ba da, zise el cu sclipiri viclene în ochi. Se poate. Și mă mir că nu ați ajuns și singur la concluzia aceasta.

•

Planurile întocmite cu mare grijă trebuiau reorganizate. Predarea averii va avea loc nu la Florența, ci la Roma, chiar la Ministerul de Finanțe. A fost stabilită o întâlnire în cel mai mare secret.

— Ar trebui să chemăm un elicopter, fu de părere Eduardo în timpul discuției. Cel puțin dacă ziariștii ne mai asediază poarta.

— Mașinilor noastre le vor permite să treacă, interveni tatăl acestuia, care arăta de parcă de la apariția presei nu mai apucase să doarmă. Nu este nevoie să aruncăm banii pe fereastră.

John voise să le spună despre apelul telefonic, dar ezitase din anumite motive. Și, pe măsură ce discuția se prelungea, i se părea din ce în ce mai nepotrivit să o facă. În definitiv, nu avea nicio importanță, nu?

Faptul că transmiterea proprietății urma să se realizeze la Roma trebuia să faciliteze o altă procedură oficială ce trebuia îndeplinită anterior.

— Există o mică problemă, anunțase Alberto cu un zâmbet cuceritor. Pe scurt, trebuie să deveniți italian.

Problema era cetățenia lui. În calitate de cetățean al Statelor Unite ale Americii, îi explică Gregorio, era supus impozitării în SUA pentru toate veniturile lui. Deci era supus și impozitării succesiunii, și despre ea era vorba. Și, deoarece cu autoritățile financiare americane nu fusese încheiată o convenție privitoare la acest lucru, mai rămânea doar calea schimbării cetățeniei.

John nu agrea această idee.

— Bunicul meu a fugit de Mussolini. A luptat cu dinții pentru pașaportul lui american. Nu îmi face nicio plăcere ca acum să renunț eu la el.

— Sper că nu v-a scăpat faptul că Mussolini nu mai este la putere, spuse Alberto.

— L-am iubit foarte mult pe bunicul meu, înțelegeți? El era foarte mândru că este american. Mi se pare o trădare să renunț la cetățenie.

— Am toată stima pentru patriotismul și pentru spiritul dumneavoastră de familie, zise Gregorio Vacchi. Dar nu credeți că mai multe sute de miliarde de dolari sunt un preț prea mare pentru ele?

— Sigur că da, dar pentru asta nu trebuie să îmi placă. Și nici nu îmi place.

— O luați prea în serios, interveni Eduardo. Veți fi un om bogat, John. Averea dumneavoastră va fi mai mare decât produsul național brut al majorității statelor lumii. Veți putea să vă duceți unde vreți. Realist vorbind, nu aveți nevoie nici măcar să respectați acordul cu Ministerul de Finanțe italian, ce poate el să facă dacă dumneavoastră plecați? Nimic. Și acum gândiți-vă ce importanță are cetățenia dumneavoastră judecând la aceste dimensiuni.

În cele din urmă, John renunță:

— Fie. Când începe?

— Imediat după ce vor fi făcute toate pregătirile. Secretizarea, protecția personală și așa mai departe. Prim-ministrul vrea să vă primească după ceremonie, spuse Gregorio Vacchi. Joia viitoare.

Părea că de-abia așteaptă.

•

John stătea la fereastra bibliotecii și-i urmărea de după perdelele groase pe oamenii de presă așezați pe pajiștea din fața porții ca spectatorii unui concert în aer liber. Se mira de răbdarea cu care reporterii rămâneau consecvenți, cu toate că le declarase că nu va mai da niciun interviu atâta vreme cât transferul de proprietate nu se realiza notarial. Era o priveliște ciudată, ireală și mai ireal era faptul că el trebuia să fie motivul. Nu, nu era

el, nu era el ca persoană. Motivul era un fel de vis reprezentat de el, poate visul bogăției nelimitate. Nimeni nu părea să bănuiască însă cât de înspăimântătoare putea fi această bogăție.

Se decise să le povestească oamenilor despre testamentul lui Giacomo Fontanelli.

— John? Oh, aici sunteți!

Vocea lui Eduardo. John se întoarse. Eduardo intră urmat de un bărbat din care s-ar fi putut cu ușurință face alți doi: un colos lat în umeri, mai înalt cu un cap decât el, de care i s-ar fi făcut frică și unui campion mondial la box.

— Îmi permiteți să vi-l prezint pe Marco? Marco, dânsul este *signor* Fontanelli.

— *Buongiorno,* spuse Marco și îi întinse lui John mâna care amintea de o lopată.

John trebui să se învingă pe sine pentru a se hotărî să o strângă, în timp ce mușchii mâinii respectivului păreau pe punctul de a sfâșia mâneca costumului de culoare închisă al lui Marco, dar totuși strângerea de mână decurse suportabil.

— Marco vine de la cel mai bun Security Service al Italiei, adăugă Eduardo.

— Security Service?

— Bodyguardul dumneavoastră, *signore,* spuse Marco.

— … Al meu. John înghiți în sec. Ah, da, avocații Vacchi pomeniseră despre așa ceva. Acum o sută de ani, într-o altă viață. Gardă de corp. Ca un rege care trebuie să se apere de rivalii lipsiți de scrupule. I se adresă lui Marco: Bodyguard, înțeleg. Trebuie să aveți grijă de mine.

— *Si, signore.*

Simpla prezență fizică a bărbatului impunea respect. Cu siguranță că el nu avea altceva de făcut decât pur și simplu să fie acolo pentru a-i convinge pe potențialii atentatori să își mute gândul. John trase adânc aer în piept. Un bodyguard. Asta făcea toată povestea a naibii de reală.

Îl privi pe Eduardo, care emana satisfacție prin toate butonierele costumului său după ultima modă.

— Și asta cum va funcționa practic? Cred că va fi permanent în apropierea mea, mă va însoți peste tot…?

— *Scusi, signore,* interveni Marco. Cel mai mare pericol care vă amenință este cel al unei răpiri, pentru a obține bani de răscumpărare. Excepție făcând situațiile care necesită intervenția fizică directă, cum ar fi de exemplu trecerea dumneavoastră în siguranță printr-o mulțime care se înghesuie, eu voi fi doar la acea distanță de dumneavoastră care va permite să înlătur pe cât posibil acel pericol.

John se holbă la gigant. Își dădu seama că plecase automat de la ideea că un bărbat cu asemenea munți de mușchi nu va fi în stare să formuleze o idee sau să se exprime inteligibil.

— O… răpire, reuși el să articuleze. Înțeleg.

— În această după-amiază vor mai sosi câțiva colegi, continuă Marco, care vor asigura domeniul cu câini și cu instalații suplimentare de alarmare. Scopul este de a oferi deplină siguranță dormitorului dumneavoastră, fără ca cineva dintre noi să fie prezent în interiorul lui.

— Oh, grozav!

— Și în exteriorul camerei dumneavoastră vă puteți baza sută la sută pe discreția noastră, îl asigură cu seriozitate bodyguardul.

Vorbea mai curând ca un sociolog conferențiar universitar decât ca unul a cărui profesie era să ridice zilnic haltere și să exerseze pașii de karate.

— Frumos, spuse John. Apoi îi mai trecu ceva prin cap: Aș putea să aflu și numele dumneavoastră de familie?

Întrebarea păru să îl fi descumpănit oarecum pe gigant:

— Până acum nimeni nu a vrut să știe așa ceva. Benetti, numele meu este Marco Benetti.

— Bine, spuse John și amândoi își mai strânseră o dată mâinile.

•

Încetul cu încetul, domeniul se transformă într-o fortăreață. În jurul clădirii patrulau bărbați cu tocuri pentru pistoale sub braț și câini de pază. Noaptea luminile exterioare rămâneau aprinse. La fiecare colț al clădirii au fost instalate camere de supraveghere video. Dincolo de gardul vechi și masiv cu gratii rămânea mulțimea de reporteri în mașini de camping, sub umbrele de soare, urmărind fiecare pas făcut în jurul casei și orice mișcare din spatele ferestrelor. Pe măsură ce zilele treceau, aceștia i se păreau lui John tot mai mult o haită lacomă formată din ciudate animale de pradă.

Când treceai prin antreuri, auzeai permanent sunând câte un telefon dincolo de numeroasele uși. Gregorio, Alberto și Eduardo ieșeau cu schimbul la fiecare câteva ore în curte și se duceau la poartă, pentru a răspunde întrebărilor reporterilor. Asta îi amintea lui John de valurile unei furtuni care se spărgea de zidurile clădirii, descătușând forțe ale naturii împotriva cărora nu exista apărare.

În ziua în care cei de la pază își începuseră activitatea, îi mai fusese prezentat cineva, un bărbat mai în vârstă, scund, cu o ținută izbitor de dreaptă, în jur de șaizeci de ani, profesor de italiană.

— Dar eu vorbesc italiana, spusese John.

— *Sam,* clătinase din cap *professore.* Ceea ce faceți dumneavoastră este să siluiți limba strămoșilor dumneavoastră. Vorbiți o italiană – gumă de mestecat. Modul în care alegeți cuvintele este grotesc, construcția sintactică a frazei este catastrofală. Vom începe să lucrăm imediat.

Și așa se retrăgeau câte două ore în fiecare dimineață și în fiecare după-amiază în bibliotecă, unde, supravegheat de *professore*, John învăța să pronunțe cuvinte în italiană, își însușea reguli

gramaticale, făcea conversație și repeta mereu și mereu propoziții cu intonații tot mai corecte.

Professore se mutase într-una dintre camerele de oaspeți mai mici din casa Vacchi, iar o a doua a fost ocupată a doua zi de către o damă de vârstă mijlocie, cam dolofană, dar foarte elegantă.

— *Signora* Orsini este profesoară de dans și de bune maniere la Florența, o prezentă Eduardo cu un rânjet nerușinat. La vremea potrivită a încercat să mă facă să îmi însușesc bunele maniere. Poate că va avea mai mult noroc cu dumneavoastră.

— Mă gândesc la următorul program, explică *signora* Orsini cu un surâs cald, afabil. Dimineața ne vom ocupa de probleme de etichetă, iar spre seară ne vom dedica învățării dansului. Trebuie neapărat să știți să dansați, pentru a vă putea mișca cu siguranța potrivită în societate.

John se așteptase oarecum ca o profesoară de dans să spună ceva de acest gen.

— Dimineața am deja ore de italiană, îndrăzni el să riposteze.

— Atunci vă veți trezi ceva mai devreme, decise scurt *signora* Orsini.

Odată, în timp ce urca scara pentru a se prezenta la ora cu *signora* Orsini l-a văzut pe Eduardo intrând cu o cutie mare plină de scrisori și adresându-se tatălui său:

— Va trebui să înființăm un secretariat.

Gregorio Vacchi scosese o scrisoare din cutie și o examinase.

— Pare a fi scrisă în limba rusă.

— Un secretariat mare, zise Eduard. Acesta este cu siguranță doar începutul.

Totul era în așteptarea zilei celei mari. Zilnic apăreau noi reportaje în ziare, erau prezentate la televiziune detalii din viața lui John, detalii uitate demult de el însuși. Vorbea la telefon cu mama lui, care îi povestea revoltată cât de obraznici erau cei de la televiziuni. A aflat de la CNN ce păreri deosebite aveau despre el foștii colegi de școală și

foștii lui profesori. NBC a difuzat un interviu cu Sarah Brickman, pe parcursul căruia ea subliniase de mai multe ori că John fusese marea și unica ei iubire.

•

Bărbatul așteptase răbdător în hol ca John să termine lecția de italiană.

— Belfiore, se prezentase acesta înclinându-se de câteva ori, ocazie cu care deveni clar că părul începuse să i se rărească. Eu vin, ca să zicem așa, din însărcinarea guvernului…

Din însărcinarea guvernului? John privi nervos în jur, dar nu zări pe nimeni dintre avocații Vacchi. Suna palpitant. Omul vine din însărcinarea guvernului și el trebuia să vorbească singur cu acesta?

— Sper că pot justifica această așteptare. Sunt aici pentru…

John încercă să surâdă atât de îmbietor pe cât încercase să îl învețe *signora* Orsini. Ospitalier. Suveran.

— Să mergem în salon, propuse el arătând cu un gest al mâinii în direcția respectivă și, simțindu-se ca un actor.

— Da, răspunse recunoscător bărbatul. Este o bună idee.

Își ridică geanta și îl urmă pe John.

Ah, da, băutură.

— Vă pot oferi ceva de băut? Poate o cafea?

— O cafea mică, dacă nu vă cer prea mult.

John sună și apăru Giovanna.

— Două cafele expres, te rog, îi ceru John.

Fir-ar… se simțea ca un ipocrit. Dar nimeni nu păru deranjat. Giovanna dădu din cap repede și dispăru, iar el intră în salon cu omul guvernului. Și aici nici urmă de Vacchi.

Ce urma acum? Să îi ofere un loc.

— Vă rog să luați loc, *signor* Belfiore. Nu era deprins cu asta. Continuă: Ce vă aduce la mine?

Recita niște expresii învățate.

Belfiore scoase ceva din geanta lui, care atunci când o desfășură pe măsuță se dovedi a fi o hartă.

— Aceasta, spuse el și arătă o zonă delimitată cu o culoare, este *Calmata.* O rezervație naturală. Un peisaj foarte frumos la Marea Tireniană, întins pe aproximativ doisprezece kilometri pătrați, la mai puțin de cincisprezece minute de cel mai apropiat aeroport. Iată și câteva fotografii.

Scoase un teanc de fotografii format mare, care reprezentau un peisaj mediteraneean idilic, natural, fără drumuri, rețele electrice sau case.

— Frumos, spuse John după ce aruncă o privire fugară asupra fotografiilor. Și ce legătură are asta cu mine?

— Guvernul ar dori să vă vândă acest areal.

— Și eu ce să fac cu el?

— *Signor* Fontanelli, după transmiterea averii veți dori cu siguranță o reședință corespunzătoare. O vilă în acest loc – indică o cruce decent marcată cam în centrul hărții – v-ar oferi o priveliște minunată atât asupra mării, cât și asupra munților. Veți fi înconjurat de natură nefalsificată, neatinsă, unde veți putea să călăriți ori să vă plimbați pe jos. Până aici dispuneți de o faleză pitorească, în timp ce acest golf poate fi amenajat ca loc de acostare…

John avu brusc senzația că înțelegea greșit:

— Nu spuneați că este o rezervație naturală?

Bărbatul făcu un gest care voia să însemne „să lăsăm asta”.

— Da, dar ca să fiu sincer nu deosebit de importantă. Acolo nu există specii de animale pe cale de dispariție sau ceva de genul ăsta. Desigur că ne-am dori să vă declarați de acord cu câteva restricții referitoare la utilizarea arealului, dar în principiu experții noștri sunt de acord că utilizarea în scop locativ nu este o problemă. Se aplecă din nou asupra hărții și adăugă: noi ne-am permis deja câteva propuneri asupra modului în care vor fi trasate drumurile și asupra modului în care se va face aprovizionarea cu apă și curent electric.

Bineînțeles, fără a vă limita în vreun fel propriile dumneavoastră opțiuni.

John clipi. Treptat, își dădea seama despre ce era vorba. Guvernul voia să îl țină în țară. Atâta timp cât își avea reședința în Italia, va plăti impozite în Italia. De aceea erau gata să îi ofere cea mai frumoasă bucățică din țară pe care o aveau.

Pe undeva asta nu îi plăcea. Avu deodată simțământul că negocia cu o prostituată. Nu mai făcuse asta niciodată, dar cam așa s-ar fi simțit dacă ar fi făcut-o.

— Trebuie să mă mai gândesc, *signor* Belfiore.

— Este un petic de pământ minunat, *signor* Fontanelli. Un adevărat paradis.

— Fără îndoială. Dar averea încă nu mi-a fost transferată.

— Este doar o formalitate. Dacă doriți, putem merge împreună acolo, ca să vedeți locul.

— Mulțumesc, dar până la întâlnirea de la notar nu voi părăsi casa.

— Atunci, mergem imediat după aceea?

— Trebuie să mă gândesc, am mai spus.

— Vă pot lăsa harta și fotografiile?

Suna de parcă ar fi cerșit-o. De parcă ar fi fost amenințat cu bătaia dacă se întorcea cu un răspuns negativ.

John confirmă:

— Cu plăcere.

Îl însoți până la ușă pe musafir și își luă rămas-bun de la el așa cum îl învățase *signora* Orsini. Dincolo de poartă sclipeau blițurile.

•

Din fericire jurnaliștii reținură un timp mașina cu însemnele Vaticanului. Cei din pază încă mai erau ocupați să-i împingă înapoi pe fotografii care voiau să se strecoare pe poartă odată cu mașina.

— Pentru numele lui Dumnezeu, i se adresă John *signorei* Orsini, cum i te adresezi unui cardinal?

Profesoara de bune maniere făcu ochii mari.

— Cu *Eminența Voastră,* răspunse ea. Și dacă sunteți catolic practicant trebuie să îi sărutați inelul.

— Și dacă nu sunt catolic practicant?

John trăgea cu ochiul pe fereastră.

— Atunci nu trebuie.

— Slavă Domnului!

Eduardo îl întâmpină pe înaltul oaspete în curte și îl conduse în salonul cel mare.

— Cardinalul Giancarlo Genaro, îl prezentă el. Ne simțim foarte onorați!

— Eminența Voastră, zise John și plecă ușor capul.

„Înclinarea adâncă este doar pentru șefii de stat", îl instruise *signora* Orsini.

Cardinalul îmbrăcat în roșu, însoțit de către un tânăr cu fața palidă și sutană neagră, era o apariție impunătoare. Acesta era înalt, un munte de om, cu părul cărunt, trăsături severe și cu o gură cu buze subțiri. Părea nesigur asupra modului în care să i se adreseze lui John și, după câteva secunde penibile de ezitare, își strânseră doar mâinile.

Urmă întregul ceremonial – formula de întâmpinare, oferirea locului, oferirea unei băuturi. Se obișnuia încetul cu încetul.

— John… vă pot spune John? întrebă cardinalul stând într-un fotoliu ca pe un tron. Am aflat că sunteți catolic. Am fost corect informat?

Cardinalul și asistentul lui tăcut, care rămăsese în picioare lângă fotoliu, îl priviră cercetător.

John dădu încet din cap afirmativ.

— Cel puțin am fost botezat catolic.

Ceva tresări pe fața demnitarului.

— Sună de parcă voiați să îmi spuneți că de la prima împărtășanie nu ați mai trecut pe la biserică.

— Cam așa ceva, recunoscu John. Cu excepția căsătoriei fratelui meu mai mare.

— Desigur că regret acest lucru, dar nu se cade să pronunț eu o sentință. Zâmbi binevoitor și continuă: Oricum, de aici trag concluzia că măcar

sunteți apropiat sfintei Biserici Romane. Însuși Sfinția Sa Papa m-a însărcinat să vă invit la o audiență privată.

John remarcă surprins că Giovanna, când îi servi cardinalului apa minerală, mai că leșină de venerație. Ai fi crezut că găsise potrivit să se târască pe burtă prin încăpere.

— O audiență privată?

John căută privirea lui Eduardo, dar acesta stătea deoparte cu o mină absentă și examina tablourile din salon de parcă nu le mai văzuse niciodată.

— Sfântul Părinte m-a mai însărcinat să vă înmânez aceasta. Cu o scurtă mișcare a mâinii, asistentul cel palid scoase de sub sutană un album format mare cu portretul Papei pe copertă și i-l dădu cardinalului care, fără a-l onora pe însoțitorul lui măcar cu o privire, îl dădu mai departe lui John spunându-i: Este un cadou din partea Sfinției Sale.

John cântări volumul în mâini. Imagini din viața Papei Ioan Paul al II-lea.

— Mulțumesc mult, spuse el și își dori să o fi putut spune cu mai multă bună-credință.

— Deschideți-l, îi ceru cardinalul, este semnat.

— Ce frumos! murmură John mișcat și îl răsfoi până la pagina-titlu. Aceasta era plină cu un scris neciteț, executat cu o carioca groasă, dar el nu putu să descifreze nici măcar un cuvânt. Mulțumesc mult!

Închise cartea și o puse în fața lui pe măsuța joasă.

Cardinalul își împreună palmele într-un gest cucernic.

— John, în curând veți fi cel mai bogat om al lumii. Vor veni mulți oameni spre a vă oferi potențiale investiții pe banii dumneavoastră. Eu am venit, v-o spun direct, să vă rog ca o parte a averii dumneavoastră să o dedicați scopurilor filantropice.

Cel puțin nu bătea apa în piuă.

Și nici nu părea să intenționeze să aștepte răspunsul lui John. De la ajutorul lui îmbrăcat în negru luă o mapă, din care extrase fotografii de copii, majoritatea de culoare, care stăteau la războiul de țesut, cărau în spinare coșuri cu cărămizi sau manevrau baloturi de stofa în beciuri întunecoase.

— Este încă larg răspândită exploatarea muncii copiilor și sute de mii de copii muncesc în condiții de sclavie. Aceștia sunt vânduți de părinți, care nu îi pot hrăni, pe câțiva dolari datorie, și mulți nu mai ajung înapoi. Deoarece Sfântul Părinte se ocupă de binele copiilor acestei lumi, mi-a încredințat proiectul care, pe scurt, are scopul de a-i elibera din sclavie pe mulți dintre acești copii.

— Sclavie? repetă John și examină fotografiile. Mai există așa ceva?

— Nu mai este numită astfel. Versiunea oficială este că acești copii plătesc datoriile părinților lor. Dar în esență este același lucru. Cardinalul își împreună din nou palmele, pentru a le desface mieros. Câteva milioane de dolari ar putea face aici adevărate minuni…

În această clipă ușa fu dată de perete și Gregorio, abia trăgându-și sufletul, băgă capul înăuntru:

— John, Eduardo! Veniți repede! Trebuie să vedeți… pe CNN, ultimele știri… de neimaginat! Scuzați, Eminență…

John și Eduardo schimbară priviri mirate.

— Pare a fi important, zise cardinalul cu un zâmbet binevoitor. Duceți-vă, eu aștept.

Ieșiră amândoi, mai mult din grijă față de starea în care se afla Gregorio decât din interes pentru o oarecare știre, și îl urmară în salonul mic de la primul etaj pe bărbatul care gâfâia. Pe marele ecran al televizorului de acolo pâlpâia sigla obișnuită CNN, o ziaristă tocmai termina o discuție cu un reporter de la fața locului cu niște remarci ce nu spuneau nimic, și fură introduse

reclamele. *Padrone* stătea într-un fotoliu adânc, aplecat înainte, cu bărbia sprijinită în palme. Respirând greu Gregorio rămase în spatele canapelei, își sprijini brațele de ea, clătină din cap și spuse gâfâind:

— Ce rușine, ce rușine!

John se opri alături de Alberto, care stătea nemișcat și urmărea ce se întâmplă ținând în mână cu un pahar mare de băutură.

— Ce s-a întâmplat?

— Lino, fratele dumneavoastră, are dintr-o legătură de-acum patru ani un fiu din afara căsătoriei, zise Alberto. Dacă așa este, el este moștenitorul averii Fontanelli.

7.

Într-adevăr, o făcuse. Exact ceea ce bănuise ea. Susan Winter închise sonorul televizorului, luă telefonul, puse biletul cu numărul de telefon în fața ei și îl privi fix. Dacă voia să se folosească de ceea ce știa, trebuia să o facă acum.

Ghinion în dragoste. Noroc la jocuri. Acum era momentul – totul ori nimic. Formă numărul, iar cifrele acestuia îi păreau a fi numerele câștigătoare la o loterie.

Suna. Își ținu respirația.

Cineva ridică receptorul la celălalt capăt al firului.

— Da?

O voce bărbătească, sonoră, foarte degajată.

— Numele meu este Susan Winter, începu ea și își urî vocea ca un cotcodăcit, tremuratul din stomac, toată afurisita frică. În urmă cu aproximativ trei săptămâni, ați primit de la mine informații despre John Salvatore Fontanelli și despre familia lui. Tocmai urmăresc știrile pe CNN și vreau să vă spun că știu ce intenționați să faceți.

— De unde aveți acest număr? întrebă vocea pe un ton inexpresiv.

— Sunt detectiv, explică Susan. Face parte din profesia mea să descopăr asemenea chestii.

— Înțeleg. Și, după părerea dumneavoastră, ce intenționez eu?

Susan îi spuse.

După ce termină, totul în ea se crispă și nici măcar pentru un milion de dolari nu ar mai fi scos un cuvânt. Închise ochii și așteptă să audă ce va urma – râsete batjocoritoare sau amenințări furioase, în funcție de faptul dacă o nimerise ori dăduse chix.

Dar bărbatul râse doar ușor. Suna aproape ca o recunoaștere.

— Respectele mele, spuse el părând că mustăcea. Mărturisesc că v-am subapreciat, miss Winter. Și ce voiați cu acest telefon? Bănuiesc că bani, pentru a vă păstra părerile pentru dumneavoastră?

Susan trase aer în piept, înghiți în sec și răspunse cu voce tremurată:

— Cam așa ceva.

— Putem vorbi clar, suntem între noi. Deci bani pentru a păstra tăcerea. O putem rezolva, bineînțeles, așa, dar eu mă întreb dacă nu v-aș putea face o ofertă mai avantajoasă.

Era o capcană, pentru a o face să spună tot. Clar.

— Mai avantajoasă pentru cine?

— Pentru amândoi. Miss Winter, cât câștigați cu actuala slujbă?

— Optzeci de mii.

Vorbise fără să se mai gândească. De fapt, erau numai șaptezeci de mii, restul fusese anul trecut reprezentat de cheltuieli, dar ea spunea totdeauna optzeci de mii.

— Vă plătesc de zece ori pe-atât, cu perspectivă de mai mult, dacă vă dați demisia și lucrați pentru mine.

I se păru că nu auzise bine.

— Poftim?

Aproape că strigase. De data aceasta absolut neprofesional.

— Dacă mi-ați aflat numărul de telefon, spuse vocea de la celălalt capăt al firului, atunci fără îndoială că știți o mulțime de alte lucruri despre mine. Iar analiza făcută de dumneavoastră cu privire la intenția mea îmi demonstrează că sunteți bună. Că vă irosiți talentul urmărind doar soți infideli și angajați corupți. Să nu ne mai învârtim în jurul cozii. De fapt, de ani de zile caut o analistă de talia dumneavoastră și un salariu inițial de opt sute de mii de dolari este mai mare decât de obicei, dar nu foarte mare. Să îl considerăm ca parte a banilor pentru tăcere. Și ca să fie clar: dacă mi-ați

fi dat mai devreme o mostră a ceea ce știți să faceți, v-aș fi luat pe loc de la firma de detectivi și aș fi mituit pe altcineva.

Asta era cumva… deci… Nu așa își imaginase ea că se vor desfășura lucrurile. Îl sunase pe acest bărbat pentru a-l șantaja, iar acesta îi oferea acum o slujbă.

— Miss Winter? Mai sunteți la telefon?

— Da. Eu, hm… mă mai gândesc.

Și dacă era un truc? Analistă. La ce? Ba se putea… dar ea? Se putea ca munca ei să valoreze pentru cineva opt sute de mii de dolari?

— Miss Winter, o întrebare: vă iubiți actuala slujbă atât de mult încât să considerați exclusă o schimbare a ei?

— Hm…, nu. Nu, absolut nu. Cred totuși că… pot să o iau în considerare.

Era o minciună. În viața ei nu se gândise la o altă slujbă.

— Atunci am să vă fac o propunere, miss Winter. Vin la New York și ne întâlnim. Să zicem marțea viitoare, la ora șapte seara, la locul primului nostru contact? Pentru simplitate. Se poate?

— Da, confirmă Susan. Desigur. Marți la șapte.

— Bun. Știu acolo, în apropiere, un local bun, discret, unde putem discuta toate amănuntele. Voi lua cu mine câteva documente și un contract. Iar dumneavoastră vă veți formula cererea de demisie. Când veți citi contractul, vă promit că veți dori să îl semnați. Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă: Desigur este inutil să mai menționez, dar, dacă veți relata cuiva ce ați descoperit, oferta mea cade.

— Da, natural.

Susan înghiți în sec.

Dar interlocutorul deja întrerupsese legătura telefonică.

•

Treptat, din observații, scurte reportaje, rezumate, s-a conturat ceea ce se întâmplase. În

urmă cu patru ani, Lino avusese o relație cu o femeie din Philadelphia, o anume Deborah Peterson, pe-atunci secretară la un birou avocațial. Făcuseră cunoștință la o expoziție aviatică pe care Deborah o vizitase împreună cu un grup de prieteni și la care Lino, care era pilot bun, dar nu un pilot pentru acrobație, dăduse o mână de ajutor în relațiile cu vizitatorii. Legătura fusese furtunoasă, secretă și scurtă – după o lună se despărțiseră și nu mai auziseră nimic unul de altul până când Deborah, prin intermediul unui avocat, îl contactase din nou. Lino nu știuse că la despărțirea de el Deborah era gravidă, iar ea nu dezvăluise niciodată cine era tatăl copilului ei.

— Nu am vrut să îi periclitez cariera, a ciripit în fața camerelor delicata femeie cu bucle blonde.

Fiul ei, Andrew, pe care îl ținea în brațe, privea speriat. Era un copil drăguț, cu părul lung și buclat. Reporterii deja îi spuneau „copilul de un bilion de dolari.”

A fost intervievat și Lino, pe gazonul din fața casei lui din Wrightstown.

— Sunt foarte bucuros că am un fiu, a făcut el cunoscut clipind nervos. Am fost foarte mișcat când am aflat… Nu mă interesează banii. Nu îi vreau pentru mine. Dar bineînțeles că pentru fiul meu vreau tot ce este mai bun, mă înțelegeți, nu?

— Dumneavoastră și Deborah Peterson vă veți căsători? întrebase reporterul.

Lino își mușcă buzele:

— Asta… nu știu încă. Încă nu pot să spun.

— Dar nu excludeți căsătoria?

— Nu exclud nimic.

Nu era ceva obișnuit să îți vezi unicul frate la televizor, înconjurat de subtitluri și de logourile multicolore ale posturilor de televiziune. John își dădu seama că nici familiei și nici celorlalți oameni care îl cunoscuseră anterior nu le era altfel. În planul secund putea fi văzută prietena lui Lino, Vera Jones, care își îmbrățișa fata cu ochii umflați

de plâns. John le întâlnise pe acestea la diverse sărbători în familie, ultima dată, de Crăciun. Ea era o femeie cam rotunjoară, dar tare cumsecade, care îl iubea cu adevărat pe fratele lui, în ciuda veșnicei proaste dispoziții manifestate de acesta, și care nu își dorea nimic mai mult decât să se căsătorească cu el. Povestea aceasta trebuie să o fi rănit profund.

Padrone scoase o exclamație de supărare când reportajul fu întrerupt de o secvență care anunța următoarea emisiune pe teme economice.

— Asta este o escrocherie, afirmă el furios.

Gregorio Vacchi îi aruncă tatălui său o privire iritată:

— De unde știi tu asta?

— Pur și simplu știu.

— Un copil nelegitim. Și Giacomo Fontanelli a fost un copil nelegitim. Nu ar fi ceva imposibil.

— Acest copil este prea mic. Cristoforo se întoarse și continuă: Gândește-te la profeție. Ce sens are ca un copil de 3 ani să moștenească o asemenea avere? De facto părinții lui vor primi banii și îi vor administra până în anul 2010. Până atunci nu se va întâmpla nimic. Sau în orice caz nimic bun. Nu are sens.

Gregorio privea scrutător covorul, de parcă acolo s-ar fi aflat răspunsurile la toate întrebările.

— În testament nu se spune nimic despre o vârstă minimă, zise el.

— Asta știu și eu, ripostă *padrone.*

— Dar ție nu îți este clar că nu putem face ce vrem noi? Noi suntem administratorii succesiunii. Decisiv este textul testamentului, nu contează interpretarea dată de noi.

Padrone confirmă nemulțumit clătinând capul. Pe ecran apăru un bărbat antipatic, cu o față mâncată de vărsat, care conform legendei afișate se numea Randolph Bleeker și era avocatul lui Deborah Peterson. De pe treptele unei clădiri impozante, înconjurat de microfoane, camere

video și oameni, acesta ridica în mână un formular completat și ștampilat.

— Doamnelor și domnilor, mister Lino Fontanelli a recunoscut oficial că este tatăl lui Andrew Peterson! strigă el mulțimii. Mai ridică un al doilea document, pe al cărui antet se putea descifra cuvântul *Laborator*. Acesta este rezultatul unei analize a grupei sanguine care confirmă paternitatea. Astfel fiul mandantei mele, Andrew Peterson, a devenit cel mai tânăr succesor pe linie bărbătească la data de 23 aprilie 1995 al negustorului florentin Giacomo Fontanelli și, ca urmare, succesorul legal al averii acestuia. Solicit firmei avocațiale Vacchi să prezinte autorităților competente testamentul în original Fontanelli, pentru ca această revendicare să poată fi examinată.

Gregorio Vacchi lovi cu palma perna canapelei.

— Asta nu o putem ignora, strigă el. Imposibil! Eduardo, sună la Ministerul de Finanțe. Și pe notar. Contramandăm toate întâlnirile stabilite până când chestiunea va fi clarificată.

Eduardo își privi întrebător bunicul. Acesta făcu semn obosit că este de acord. Apoi privirea lui căută privirea de sub pleoapele grele ale lui John.

— Trebuie să discutăm acum despre dumneavoastră, John, veți înțelege acest lucru. Dar cred că trebuie să o facem fără prezența dumneavoastră.

•

Liniștea care se așternuse brusc în încăpere era apăsătoare. John privea pe fereastră la oamenii care patrulau în grădină cu veste antiglonț și cu armele atârnate de umăr. Reporterii care încă mai asediau poarta împingându-se unul pe altul pentru a reuși să îi facă o fotografie vor pleca și se vor năpusti asupra unui copil de trei ani din Philadelphia. La fel cum cardinalul dispăruse deja când John reveni în salonul cel mare. Aflase

cumva despre ce se întâmplase. Luase cu el și volumul cu dedicația de la papă.

Deci, înapoi la nimic, la nimicnicia din care venise. Era de-a dreptul o cruzime. Înapoi la Marvin, la locuința comună, la o slujbă oarecare, după ce gustase o cu totul altă viață… Dar putea spera ca vreun ziar să fie interesat de povestea vieții lui și să plătească pentru ea câțiva dolari. Și toată viața lui va putea povesti cum a fost să conduci un Ferrari.

Se privi. Îi vor lăsa costumele? Se obișnuise cu ele. Pe de altă parte, nu își putea permite nici măcar să plătească contravaloarea curățării lor.

Da, fir-ar să fie! Și tocmai începuse să îi placă. Acum o săptămână fusese convins că nu el era moștenitorul și acum se părea că avusese dreptate, simțea doar o furie cumplită față de Lino, care voia să îi ia banii.

„Ai mei!" Era o furie sălbatică, dârză, furia unui copil mic, căruia puțin îi păsa de alții, care doar *vrea să aibă.* Care este gata să muște și să zgârie, să bată din picior pentru a păstra ceea ce îi aparține. Își simți plămânii lucrând de parcă era într-o luptă.

Sună telefonul.

John tresări și simți cum i se risipea tot cheful de luptă, precum aerul dintr-un balon spart. Prima pornire fu de a duce telefonul în baie, unde să îl lase să sune. Dar poate că era unul dintre Vacchi. Ca să îi spună să își strângă lucrurile. Se așeză pe pat și ridică receptorul.

— Aveți probleme, spuse vocea misterioasă a necunoscutului, și sunteți lăsat singur cu ele.

John înghiți în sec.

— S-ar putea spune și așa.

— Am promis că voi reveni, nu?

— Da.

— Și v-am prezis că veți avea nevoie de ajutor, corect?

— Da.

John simți deodată cum i se înmoaie picioarele.

— Bun. Dar va trebui să faceți câteva pregătiri. Ar fi bine dacă ați dispune de un fax. Credeți că ați putea procura unul?

John își aminti de cartea de credit pe care i-o dăduse Eduardo. O mai avea încă în buzunar.

— Da, cred că da.

— Cumpărați aparatul cât mai repede posibil. Încă nu știu dacă vom avea nevoie de el, dar s-ar putea să avem.

— Nu vreți să îmi spuneți ce intenționați să faceți? întrebă John.

— Nu, pentru că nici eu nu știu, deocamdată. Aveți încredere în mine. Vă aflați într-o situație extrem de delicată, dar eu dispun de o mulțime de posibilități de a vă ajuta. Vom vedea.

Din ce spunea răzbătea ceva neliniștitor. La fel din modul în care o spunea.

— Bănuiesc că nici astăzi nu voi afla numele dumneavoastră.

— Credeți-mă că există motive întemeiate pentru care trebuie să procedez astfel. Stați cât puteți mai mult în camera dumneavoastră imediat ce veți avea aparatul fax. Voi reveni.

Și necunoscutul închise telefonul.

Când John deschise ușa dinspre hol, Marco stătea pe un scaun, cu brațele musculoase încrucișate pe piept.

— Marco, am nevoie de un aparat fax, zise John.

De fapt planul lui fusese de a se duce cu Ferrariul în cel mai apropiat oraș pentru a cumpăra aparatul, dar bodyguardul apucă imediat telefonul mobil și spuse:

— *Va bene, signor Fontanelli.* Vă fac rost de unul.

•

Ziarele din dimineața următoare se ocupau doar de două teme: izbucnirea unei epidemii în Africa Centrală, provocată probabil de agentul patogen

Ebola, și disputa asupra succesiunii de un bilion de dolari.

— Bunicul meu crede în continuare că adevăratul succesor sunteți dumneavoastră, afirmă Eduardo la micul dejun. Tata vede în asta îndărătnicia vârstei. Unchiul meu găsește oribilă ideea de a trebui să trudească pentru un multimiliardar de 3 ani. Și, ca să fiu cinstit, aceasta este și părerea mea.

Erau singuri în salon. Avocații Vacchi discutaseră până mult după miezul nopții ce era de făcut și doar Eduardo reușise să se trezească.

— Și-acum ce se va întâmpla? întrebă John.

Eduardo explică în timp ce mesteca:

— Probabil, va începe ceea ce motivează existența avocaților: o dispută juridică care va dura mult. Folosesc termenul de „mult” în sensul avocațial. Ani, poate decenii.

Pe deasupra casei trecu din nou un elicopter. Numărul reporterilor nu se micșorase, ci mai curând se mărise de cinci ori. Niciun furnizor și niciun angajat nu intra în casă fără să își fi expus opinia personală în fața unei mulțimi de microfoane.

— Grozav, spuse John descurajat.

— Mai întâi, vom trimite toate documentele. Ele trebuie traduse, autentificate și așa mai departe. Asta durează și costă. După care vom solicita o expertiză genetică asupra paternității. Testul sanguin pe care acest dubios mister Bleeker l-a prezentat cu atâta eficiență la public, în fața camerelor, are valoare zero.

— Într-adevăr? Dar acolo se afirmă…

— Avocații afirmă permanent ceva, ei trăiesc în cele din urmă din dispute. Realitatea este că un test sanguin este util doar pentru *a exclude* paternitatea. Se bazează pe faptul că grupele sanguine se moștenesc după anumite reguli. Dacă, de exemplu, un copil are grupa sanguină AB, iar mama are grupa A, atunci un bărbat cu grupa

sanguină A nu poate fi tatăl, ci doar unul cu grupa B sau AB. Dar testul sanguin nu stabilește dacă un bărbat este tatăl.

John se holba la tânărul avocat. Își aminti deodată cum mama, pe când erau copii încă, le împărțea dulciuri și cum Lino mai târziu lua și porția lui. O lua simplu, pentru că era mai puternic.

— Și un test genetic ce stabilește? întrebă cu senzația că vocea îi vibra de furie.

— Există, normal, și cazuri îndoielnice, dar în general acesta dă o dovadă sigură a paternității. Probele trebuie luate sub supraveghere și așa mai departe, dar totul se aranjează. Pentru acest test este suficientă o rădăcină a părului sau o probă de salivă, așa că este acceptabil și pentru copil. Mai plăcut decât un test sanguin.

— Mie nu mi-ați făcut niciun test genetic.

— Nu, răspunse Eduardo și amestecă în cafeaua lui pierdut în gânduri. Pentru copiii legitimi nu este necesar. Linia de descendență bărbătească oricum nu se poate urmări în trecut. În cazul fratelui dumneavoastră este vorba despre suspiciunea că încearcă, printr-un truc, să obțină averea Fontanelli.

Puteau să aibă această suspiciune. Dar Lino a fost totdeauna un fustangiu. Nu exista fată prin vecini cu care el să nu fi încercat măcar. Și totdeauna în taină. Când John îl surprindea cu vreo fată, Lino îl privea cu o uitătură specială, care promitea cotonogeală dacă i-ar fi trecut prin cap să îl pârască. Pe de altă parte, acesta îl lămurise de când avea 9 ori 10 ani: Lino avea cincisprezece ani și știa despre ce vorbea.

Da, era posibil să mai fi călcat pe-alături. John putea să înțeleagă și reacția lui Deborah Peterson de a ascunde copilul față de Lino. El avusese totdeauna senzația că Lino nu le trata tocmai prietenos pe femei după ce obținea de la ele ceea ce voia.

— Și dacă nu este un truc? întrebă John.

— Dacă nu este un truc, spuse Eduardo, care linse linguriţa şi o lăsă cu grijă pe farfurioara albă şi delicată, atunci Andrew Peterson este moştenitorul.

•

Ceea ce până acum fusese un asediu se transformă într-un atac. Reporterii începură să tragă de gratii şi să solicite să intre. Eduardo avu curajul de a ieşi însoţit de bodyguarzi, dar nu merse decât până la jumătatea drumului către poartă. Le explică ziariştilor cam ceea ce îi explicase şi lui John la micul dejun, respectiv că are suspiciunea că Lino încerca să obţină averea Fontanelli printr-un truc, şi descrise în mare cum va decurge şi temele disputei juridice în faţa căreia se găseau. Aproape că fu tras prin grilajul gardului.

— Dacă se mai repetă o dată aşa ceva, mă voi alege cu probleme auditive permanente, spuse Eduardo când reveni în casă. Ce fac de fapt aici toţi oamenii ăştia? Nu ar fi trebuit să fie la procesul lui O.J. Simpson?

Peste nici două ore îşi văzu el însuşi declaraţia preluată de NBC, alături de furioasa dezminţire a unui Lino Fontanelli trezit din somn, care respingea cu hotărâre „presupunerile infame ale acestui tânăr avocat italian” şi mai sublinia încă o dată că singurul lucru care îl interesează este binele copilului său.

Elicopterul apăru din nou şi curând mai apăru un al doilea, apoi un al treilea. Angajaţii casei care ieşeau în exterior cu treburi raportau după-amiaza că li se ofereau mari sume de bani pentru documente referitoare la gospodăria casei, pentru fotografii ale interiorului casei ori pentru a strecura un reporter în interiorul casei. Paznicii îşi intensificară controalele.

•

După-amiaza târziu, John vorbi la telefon cu mama lui. Pe coasta de est a Statelor Unite era puţin înainte de miezul nopţii şi el o scosese din

bucătărie. Ultimele dăți în care o mai sunase ea fusese confuză în legătură cu ce se întâmpla și agitată pentru că fiul ei apărea în toate ziarele, dar acum era de-a dreptul nefericită de învrăjbirea adusă în familie „de milion”, cum spunea ea înverșunată.

— Nu este vorba despre un milion, *mamma,* îi explica el din nou, sunt un milion de milioane.

— *Non mi piace, non mi piace,* se plângea ea. Cine are nevoie de atâția bani, poți să îmi spui? Merită să se certe pentru ei frate cu frate? Și acum vrea să o părăsească pe Vera și să se însoare cu femeia ceea din Philadelphia, numai pentru bani…

John simți că îl trec fiori reci pe spinare. „Cine moștenește când un copil moare? Părinții lui?” Era un gând înfiorător, apărut de niciunde, și care nu se mai lăsa alungat.

— Dar tu ai vrut dintotdeauna un nepot, spuse el cu greu.

Corriere della Sera era pe masă, în fața lui, și din pagina-titlu îl privea cu ochi mari Andrew Peterson, în vârstă de 3 ani.

— Mira mi-a fost ca o nepoată și acum trebuie să o pierd? Ah, ce nefericire! Numai nefericire ne-au adus acești bani.

Și așa o ținu până când își aminti că trebuia să pună apa pentru paste. John trebui să îi promită că o mai sună sau, și mai bine, că vine în curând acasă, și convorbirea se întrerupse.

Înapoi acasă, da. Poate că mai bine s-ar fi împăcat cu asta. În fond, a simțit de la început că nu îi era locul aici. De la început fusese convins că Vacchi trebuie să se fi înșelat în privința lui. OK, tot luxul era plăcut, nicio problemă, te obișnuiești rapid cu el, dar în fond nu știa să lucreze cu banii. Nici cu bani puțini, cu atât mai mult cu bani mulți. Dacă era vorba ca omenirii să îi fie redat viitorul pierdut, nu el era cel potrivit. El avusese deja destul de lucru cu propriul viitor.

Ridică ziarul și privi fotografia micuțului *Andrew Peterson.* Un nume răsunător. Ca *Andrew Carnegie.* Ei îl puteau trimite la școala potrivită, îl puteau introduce încet în rol, se puteau strădui să îl pregătească pentru bogăție și putere. Dacă se gândea mai bine, nu era o cotitură absurdă a sorții.

•

În timpul cinei, atmosfera a fost deprimantă. Cei din familia Vacchi încercau să susțină o conversație în așa fel de parcă totul ar fi în ordine, dar efortul lor era atât de evident, încât John își simțea stomacul încărcat. Gândurile lui erau departe, la un băiețel de 3 ani aflat de cealaltă parte a Atlanticului, și la întrebarea dacă se putea ca lor să le scape adevăratul moștenitor și realizator al profeției. Deși Giovanna își dăduse toată silința, John nu a mâncat mult și s-a retras după scurt timp. A trecut pe la bucătărie și și-a cerut scuze.

Întunericul din cameră era apăsător, dar nu a îndrăznit să aprindă lumina, pentru a nu stârni atenția reporterilor. S-a dezbrăcat pe întuneric și s-a întins în pat.

De ce nu putuseră Cesare și Helen să aibă un copil? S-ar fi împăcat mai ușor cu soarta. Cesare era cu mult mai mare decât el și nu s-ar fi simțit afectat. Dar nu, a trebuit să fie Lino. Tocmai Lino, care mereu fusese mai puternic și se folosise tot timpul de asta. Lino, singurul care venea acasă cu note bune. Lino, care îl învinsese în orice, permanent. Și acum îl învinsese din nou.

Acum ce va face? Nu realizase mare lucru, dar și de ce realizase se alesese praful de la întâlnirea cu familia Vacchi. Va intra în anale ca o figură tragică, omul care fusese cât pe-aici să devină bilionar. Va fi privit ca o monstruozitate de circ oriunde s-ar duce. Iar speranța revenirii la o viață normală, așa cum o trăise el, putea să o îngroape.

Gândurile i se roteau în cap. Se ridică și dibui pe întuneric baia. Acolo era un dulăpior cu tot felul de

medicamente obișnuite. Îl găsi, îl deschise și căută printre tubulețe și cutii cu pilule. Trebuia să facă puțină lumină. Alese un tubuleț cu tablete de valium și îl deschise.

Dimineața următoare înconjura lumea știrea că moștenitorul desemnat al averii de un bilion de dolari, John Salvatore Fontanelli, se sinucisese în cursul nopții.

•

Suspinele de la celălalt capăt al firului nu se mai terminau.

— Ce nenorocire… *madre mio, dio mio*… Banii au distrus familia, au distrus tot, au adus numai nenorocire…

— Mamă…

— Și această sămânță a dracului, jurnaliștii ăștia îmi asediază casa, ne intră în locuință, nu îmi dau pace… Cum pot să scrie așa ceva? Putea să mă lovească damblaua. Pe mine ori pe taică-tău. Cum de-au ajuns să afirme că ai fi mort?

— Probabil, pentru că trebuie să vină mereu cu ceva senzațional, zise John.

— Aproape că m-am sufocat. Nici taică-tău nu mai este tânăr, gândește-te la asta, și în familia lui cei mai mulți mor de inimă. S-a anunțat la știrile de ultimă oră. Nu am închis un ochi de-atunci.

Calculă diferența de oră. La New York, trebuia să fie două și jumătate noaptea.

— Noi de-abia am aflat, altfel aș fi sunat mult mai devreme…

— Și fotografia aceea… în care ții în mână douăzeci de pastile de valium.

— Încerc tot timpul să îți explic cum s-a ajuns aici. Era un cunoscut reporter de scandal, Jim Huston, un *paparazzo.* În timpul zilei, a fost lăsat de un elicopter pe acoperiș; nimeni nu a remarcat asta în toată vâltoarea de-aici. Acolo există un loc care nu poate fi văzut de jos și s-a ascuns acolo. Seara a coborât pe un cablu de oțel până în dreptul ferestrei dormitorului meu, ca un alpinist, și a stat

la pândă cu aparatul de fotografiat. Când am intrat în baie pentru a căuta un somnifer, m-a fotografiat. Nici nu am băgat de seamă.

— Erau cel puțin douăzeci de bucăți! S-a văzut clar!

— Mi-au alunecat pur și simplu în palmă, mamă!

Nu era adevărat. Voise să vadă câte tablete erau în tub, pentru că brusc i se făcuse teamă că mai târziu cineva putea să remarce că el luase o tabletă. O tabletă care nu era a lui.

•

După ce își mai liniști mama în oarecare măsură, se îmbrăcă cu cel mai bun costum și coborî, pentru ca împreună cu avocații să le demonstreze fără putință de tăgadă ziariștilor că încă mai trăia.

— Ce veți face acum? i se striga cu microfoanele în vârful unor bare întinse către el. Credeți că Andrew Peterson este cu adevărat fiul fratelui dumneavoastră?

Dar John clătină doar din cap și nu scoase o vorbă.

Eduardo arătă resturile cablului din oțel și relată cum realizase Huston fotografia. Când câțiva reporteri fluierară admirativ, el îi avertiză:

— Jim Huston a violat clar sfera privată a lui mister Fontanelli și noi îl vom acuza fie pentru omisiune de acordare de ajutor, fie pentru înșelăciune. Indiferent de argumentele lui, el a săvârșit una dintre aceste infracțiuni.

Când reveniră în casă, John spuse că el consideră că lucrul cel mai bun pe care l-ar putea face ar fi să se întoarcă în Statele Unite, în casa părinților, până când cazul va fi clarificat.

— Părinții mei nu fac față la tămbălăul susținut de presă. Cred că ar trebui să fiu acolo pentru a distrage atenția presei de la ei.

Avocații au fost de acord, cu excepția lui *padrone,* care dădu dezaprobator din cap.

— Locul dumneavoastră este aici, John. Totul este o întâmplare neplăcută care va fi depășită.

— Dar eu îl înțeleg bine pe John, spuse Alberto.

— Eu cred că este într-adevăr lucrul cel mai bun, zise Gregorio.

Eduardo oftă:

— Dacă vreți, vă aranjez plecarea cu avionul mâine.

— Mulțumesc, răspunse John.

Apoi se duse în camera lui pentru a-și face bagajul. Dar în fața șifonierului constată că niciun lucru din interiorul acestuia nu-i aparținea cu adevărat. Îl va ruga pe Eduardo ca din cutia cu lucrurile lui personale, care trebuia să fie pe undeva, să îi aducă ceva de îmbrăcat.

Deci, asta era. Sfârșitul visului. Se lăsă să cadă pe pat și fixă tavanul cu privirea. Totul începuse de la o oră la alta și se va încheia tot de la o oră la alta.

•

La un moment dat, se trezi din starea de somnolență în care căzuse fără să vrea. Judecând după lumină, trebuia să fie deja după-amiază și el se simțea în mod incredibil bine.

Ce liniște era! John se ridică, se duse pe terasa care până de curând mai fusese a lui, trase în piept aerul sărat adus de o adiere dinspre mare și închise ochii. Din tufișurile de jos se auzeau greieri, iar din depărtare se auzea murmurul vocilor reporterilor din fața porții.

Păcat! Regreta că nu se va mai simți ca un milionar. Ca un miliardar nu apucase să se simtă în cele câteva zile, ca să nu mai vorbim de poziția de posesor al unui bilion. Dar se simțise totuși câteodată ca un milionar, și îi plăcuse.

Sună telefonul. Cu siguranță că era tot mama. Suna ca să îi spună că dormise puțin și că se simțea mai bine. Se duse la telefon și ridică receptorul:

— Da?

— Ați procurat un aparat fax? se auzi vocea necunoscutului.

John se sperie, involuntar îngenunche și se uită sub pat.

Acolo era cutia adusă de Marco.

— Da, da, îl am.

— Este conectat?

— Ce? Nu. Nu încă. Cred că va trebui să scot din priză telefonul.

— Înțeleg. Necunoscutul parcă mustăcea. Prizele pentru telefon sunt vechi de cel puțin treizeci de ani, nu? Ca și aparatul telefonic.

— Cam așa ceva.

— Bun. Vă rog să conectați aparatul fax. Am să vă transmit în cinci minute un document pentru a cărui autenticitate garantez. Utilizați-l cât mai bine posibil.

— Mulțumesc, zise John. Dar nu înțeleg…

Însă legătura deja se întrerupsese.

Cinci minute? Oho… Poate că ar fi trebuit să citească mai înainte instrucțiunile de utilizare… Trase cutia de sub pat, o deschise și extrase aparatul din învelișul protector din stiropor. Din fericire, Marco se gândise să îi cumpere și o rolă cu hârtie de fax și un adaptor care se potrivea la priza veche. I-au trebuit trei minute pentru a face funcționabil aparatul. Timpul rămas îl petrecu în fața aparatului, privind fanta pe care trebuia să iasă faxul, părându-i-se că făcea asta de ore întregi.

În cele din urmă, din interiorul casetei cenușii se auzi un zgomot, iar fanta de ieșire se lumină albastru-verzui. Cu un bâzâit ușor hârtia începu să iasă prin fantă, pe ea se distingeau linii și litere spălăcite. John se aplecă și încercă să descifreze textul, în timp ce paginile ieșeau una după alta.

Era un raport privind controlul medical al *second lieutenant* Lino Fontanelli, întocmit de medicul căpitan al McGuire Base în februarie 1991. Erau pagini întregi cu rezultate din EKG, EEG, teste ale capacității pulmonare, testul

cardiologic la efort, testul reacțiilor, hemograme, analize ale lichidului cerebrospinal și altele. Pe ultima pagină era bifată caseta care confirma deplina capacitate din punct de vedere medical de a fi pilot de avion de luptă cu reacție, iar alături era semnătura avântată, absolut ilizibilă a medicului.

John aproape că fu pe punctul de a ignora observația decisivă. La rubrica *Constatări medicale fără efect asupra capacității de a pilota avioane* scria lapidar: *Steril.*

8.

Recepționă faxul ca pe o lovitură în stomac. Privea hârtia, fără să poată să spună de cât timp, și încerca să înțeleagă ce însemna. Nu veni nimeni, nimeni nu-i telefonă nici măcar după ce demontase absent aparatul și îl vârâse înapoi sub pat. Nimeni nu îl tulbură, așa că avu timp să gândească temeinic.

Când se lăsă seara, decise să tăinuiască faxul pentru a nu trebui să explice de unde îl avea. În loc de asta, întrebă cât putu de indiferent în timpul cinei care decurgea într-o atmosferă apăsătoare:

— Dintr-o analiză genetică rezultă și dacă cineva este steril sau nu?

— Nu. Eduardo clătină din cap, preocupat să despice cu o furculiță din argint din secolul al XVIII-lea un cartof aburind cu pătrunjel. De ce?

— Mi-am amintit de o discuție pe care am avut-o cu Vera în timpul Crăciunului trecut. Cu prietena fratelui meu. Se mira că nu rămânea gravidă cu Lino.

Era o născocire. Vera nu ar fi discutat în viața ei pe o asemenea temă cu altcineva în afară de medicul ei.

— Cerule! exclamă Gregorio Vacchi și lăsă jos furculița. Părul lui rar părea că i se ridicase în creștet. Nici nu mă gândisem la una ca asta!

Padrone făcu și el ochii mari.

— Steril. Este o suferință frecventă în familia Fontanelli.

Alberto se încruntă.

— Dar este imposibil ca el să creadă că așa ceva va rămâne nedescoperit.

— Aveam impresia, își continuă povestea John, că Lino nu știe despre… eforturile Verei.

— Asta înseamnă că este posibil ca această Peterson să încerce să îl procopsească cu un copil

care nu este al lui! concluzionă consternat Eduardo.

Tatăl lui ridică șervetul din poală și îl aruncă lângă o farfurie.

— Trebuie să telefonez imediat.

A doua zi, senzația fu completă. Lino recunoscu umilit în fața camerelor că fusese convins de către Bleeker să ia parte la acest plan. De fapt, el nu o întâlnise niciodată pe Deborah Peterson. Și nici despre sterilitatea sa nu știuse. În planul secund, benzi galbene din plastic fluturau deasupra gazonului din fața casei lui. Polițiști intrau și ieșeau. Nu erau vizibile nici Sarah Jones și nici fiica ei.

Deborah Peterson i-a povestit unui reporter cum Randolph Bleeker a căutat-o și a convins-o în privința planului său. Ea îl cunoscuse superficial pe Bleeker când lucra la fostul loc de muncă de la firma de avocatură și nu îl considerase un om simpatic. Fiind o mamă singură și având urgentă nevoie de bani, fusese de acord. Bleeker îi mijlocise întâlnirea cu Lino pentru a pune la punct toate amănuntele așa-zisului lor flirt, înainte ca el să iasă în public cu fabricata poveste senzațională.

După cum a rezultat, Andrew Peterson era fructul unei scurte aventuri amoroase și, după ce aceasta se încheiase, mama nu mai auzise nimic despre tatăl copilului. După nașterea lui Andrew ea crezuse că se va descurca singură și din mândrie nu declarase nimic despre tatăl copilului. Când economiile ei se terminaseră, ea i se adresase lui Randolph Bleeker, ca acesta să îl găsească pe tatăl lui Andrew și să îl oblige să îl întrețină. Bleeker chiar îl găsise: după săvârșirea unei tâlhării, fostul șofer de autocamion se afla într-o clinică de neurologie și mai poseda doar inteligența unei legume. Pe fața tinerei femei se amestecau oroarea cu fascinația când povestea cum se gândise avocatul să folosească această situație pentru planul lui: recoltase probe de păr și de piele de la

adevăratul tată al copilului și le păstrase la temperatură foarte scăzută pentru a le substitui probelor pentru testul genetic luate de la Lino. Nu îi spusese cum voia să facă acest lucru fără să fie observat.

Această poveste bizară înlăturase definitiv de pe prima pagină a ziarelor chestiunea virusului Ebola, care descompunea organele interne a mii de oameni în orașul centrafrican Kikwit. Pe deasupra, spre desfătarea publică a oamenilor de presă, autorul planului de escrocare, avocatul Randolph Bleeker, denumit Randy, era de negăsit. Locuința lui din Philadelphia era goală, părăsită și un cameraman care pătrunsese odată cu poliția în micul lui birou puturos a putut să filmeze doar o secretară ridicând din umeri nedumerită și care habar n-avea unde îi era patronul.

•

Rolls-Royce-ul cu perdelușele de la ferestrele din spate lăsate cu grijă a părăsit domeniul familiei Vacchi la ora șapte și jumătate dimineața. Urmată de un convoi de autovehicule cu siglele posturilor de televiziune și ale agențiilor de știri, maiestuoasa mașină aluneca ușor, cu motorul torcând abia auzit, prin sate și așezări. Când cu puțin înainte de Florența a intrat pe autostrada către Roma, au apărut două elicoptere încadrând din aer convoiul. De la ora locală zece, drumul spre Roma al Rolls-Royce-ului a fost transmis live de către CNN.

Nimeni nu a acordat nicio atenție dubiței care ca totdeauna intra la ora cinci dimineața pe poarta secundară de la capătul celălalt al domeniului, pentru a aduce câteva lăzi cu rufe curate și a încărca saci cu rufe murdare, ca în fiecare dimineață. Aceasta a și ieșit nestânjenită, a oprit pentru scurt timp la spălătoria locală, doar pentru ca ușa din spate să se deschidă și să fie aruncați sacii, pentru ca John Fontanelli și avocații Vacchi să aibă mai mult loc în interior. Cu această ocazie *padrone* a trecut pe locul de lângă șofer, Marco a

luat loc la volan, toți i-au strâns recunoscători mâna tânărului șofer al spălătoriei și apoi au luat startul de parcă urmăreau să se califice în Formula 1. La acea oră străzile erau libere, așa că au ajuns la autostradă mai repede decât își planificaseră, iar aici circulația era moderată. Eduardo, care ticluise planul, zâmbea mulțumit. Vor efectua transferul averii înainte ca primii ziariști să intre în Roma.

În timp ce circulau prin Roma, John se așeză la una dintre ferestrele din spate. Pe el, care luase toată viața Empire State Building drept o construcție antică, clădirile cu adevărat vechi din Florența îl impresionaseră profund. Dar Roma, Roma era pur și simplu… monumentală. Înțelese brusc de ce era supranumită *Orașul etern.* Fiecare intersecție îi oferea posibilitatea de a privi câteva secunde în abisuri ale trecutului și ale istoriei, despre care el nici nu bănuise că ar exista. Cum putea cineva să claxoneze în prezența acestor construcții sublime? Cum putea un conducător auto să vrea să îl depășească pe un altul, în acest oraș în care timpul se oprise? Nu se mai sătura privind și aproape că regretă când părăsiră strada și trecură pe sub un portal întunecat. Erau la Ministerul Finanțelor al Republicii Italia.

Porțile din oțel se închiseră în urma lor. Apărură bărbați în uniforme, cu aparatură de comunicații și arme automate, care cu figuri împietrite îi urmăriră cum se extrăgeau din dubă și îi însoțiră într-o tăcere amenințătoare pe o scară îngustă, neînsemnată. Uși din oțel nevopsite, cu urme de rugină, cu mai multe încuietori se deschideau în fața lor și se zăvorau din nou cu zgomot în urma lor. Pașii le răsunau prin culoare goale care aduceau mai mult a închisoare decât a minister. Un lift foarte vechi, în care intrau cel mult patru persoane, îi obligă să se despartă la urcare.

— Dar drumul către ieșire va fi pe măsura poziției sociale, îi șopti Eduardo, care părea încordat.

Sus trecură printr-o ușă lată într-o încăpere cu covoare, tablouri pe pereți, cu tavanul decorat cu fresce și picturi. John își pierduse de mult orientarea, când o ușă uriașă se deschise și ei fură conduși într-o mică sală ai cărei pereți erau pictați de sus până jos într-o splendoare năucitoare de culori. În fața îngerilor puri cu aripi aurite și a tufelor de trandafiri abia dacă-i zări pe bărbații care așteptau să îi fie prezentați.

— *Signor* Fantozzi, ministrul finanțelor, *signor* Bernardini, locțiitorul ministrului de interne, *signor* Nuncio Tafale, notar.

John le strânse mâinile și îi asigură că este o plăcere pentru el să-i cunoască pe toți acești oameni, și încă atât de dimineață.

În ultimele zile, de când se stabilise întâlnirea, se tot întrebase cum va fi. Își imaginase o ceremonie solemnă, pe parcursul căreia era de remarcat cât se străduiau aceștia să fie astfel. Dar John simțea doar cum îi bătea inima, își auzea pulsul bubuind ritmic în craniu și totul în el se concentrase pentru a nu face nicio greșeală, a nu spune vreo prostie, pentru a nu conturba această ceremonie. Era ca atunci când dăduse examenul de conducere auto, despre care își amintea doar că nu ar fi fost în stare să spună dacă durase ore sau zile. Fusese atât de concentrat, încât nici nu își mai amintea pe unde condusese și pe unde parcase. Ca într-un tunel. Stres. La fel aici și acum – de ce? Nu era la un examen pe care trebuia să îl treacă. El nu făcuse nimic pentru asta, nici ceva împotrivă nu putuse face. Acești oameni veniseră cu intenția fermă de a-i dărui un bilion de dolari, și nu fuseseră siliți. El era cel care ar fi trebuit să le spună tuturor nu, pentru a nu se produce evenimentul.

Începu locțiitorul ministrului de interne, care îi prezentă un formular gata completat și cu ceva ce arăta ca un contract, cu șnur roșu și sigiliu în regulă, asupra ambelor documente concentrându-

se avocații Vacchi, cercetându-le literă cu literă înainte de a-i confirma că putea să le semneze. Și John semnă ascultător. Italiana lui care abia îl ajuta cu greutate să descifreze ziarele capitula în fața textelor juridice. Dacă nu i-ar fi avut pe Vacchi alături, i s-ar fi putut vinde o mașină de spălat rufe, fără ca el să-și fi dat seama.

Locțiitorul ministrului de interne zâmbi mai mult din politețe decât destins și îi înmână noul lui pașaport, un pașaport european roșu catifelat, cu fotografie și semnătură, asigurat contra falsificării. Trebui să predea vechiul lui pașaport american albastru, uzat. Locțiitorul ministrului îl preluă ca pe o captură; John se întrebă ce ar fi trebuit să facă el cu acesta. Nu era scris în interiorul lui *Proprietate a Statelor Unite ale Americii*?

Din nou strângeri de mână. Felicitări. Acum era italian, era iarăși cetățean al țării din care fugise bunicul lui. Locțiitorul ministrului de interne îi zâmbi încurajator, de parcă voia să îl asigure că nu era chiar așa rău, dar ministrul de finanțe zâmbea evident mai larg.

După ce toată lumea și-a strâns mâinile și s-a servit cafeaua, luă cuvântul notarul. O făcu scoțând un document și citindu-l într-un fel care ar fi putut să facă pe cineva să creadă că un zeu orb plutea prin încăpere și că nimic nu era valabil dacă nu ajungea mai întâi la urechile lui:

— Roma, 16 mai 1995. În fața notarului atestat Nuncio Tafale, în chestiunea transferului averii lui Giacomo Fontanelli s-au prezentat: John Salvatore Fontanelli, cetățean italian născut la 01.09.1967 în New York; Cristoforo Vacchi, cetățean italian născut…

Și așa mai departe, până când John nu mai înțelese nimic. Cuvintele „moștenire”, „transfer” și „dispoziție nelimitată” apăreau în vorbăria monotonă precum bășicile care se ridicau plesnind dintr-un fluviu de cuvinte. Apoi avocații Vacchi dădură citire documentelor lor, concepute într-o

italiană medievală oficială, care față de alocuțiunea notarului suna ca o poezie delicată, ușoară ca o pană, și totul continuă în același fel, până când John începu să se întrebe la ce naiba mai era nevoie de așa ceva.

Află acest lucru când se începu cu semnăturile. În mod absurd el trebui să se legitimeze din nou, de data aceasta cu noul lui pașaport, care fu examinat de notar, ca și cum l-ar fi bănuit pe el, John, că între timp i s-ar fi substituit unei alte persoane. După care semnăturile nu se mai terminau. Pagină după pagină, la fel și pentru avocați, minute în șir nu se auzi decât scârțâitul penițelor pe hârtia grea a documentelor. Răsunau ștampile, sugativele tamponau scrisul, erau aplicate sigilii, iar zâmbetul larg al ministrului de finanțe se lărgea cu câte un dinte la fiecare semnătură. Tot el fu primul care sări în picioare și îl felicită pe John:

— Vă mulțumesc pentru faptul că v-ați decis pentru Italia!

Apoi l-au felicitat avocații Vacchi, iar de undeva tot apăreau alte mâini care îi scuturau mâna dreaptă. Se părea că jumătate din funcționărimea Italiei se adunase în această cămăruță.

— Acum sunteți definitiv și legal cel mai bogat om din lume, îi spuse Cristoforo Vacchi. Ireversibil.

Când o spuse, păru ușurat.

•

Totul fusese excelent calculat. Automobilul Rolls-Royce rulă maiestuos până în capul scării, și gloata de reporteri fotografie o banchetă din spate goală, atunci când Benito deschise portiera dinapoi. Urmă o secundă de spaimă, până când unul dintre ziariști îi descoperi pe John și pe avocați în capătul de sus al scării. Un braț întins, un strigăt ca un răcnet de atac și toți se năpustiră pe trepte în sus, în timp ce John ieșea în întâmpinarea avalanșei de blițuri, zâmbind și, fără

să știe ce face și de ce, ridică deasupra capului, într-un gest triumfător, mapa din piele cu documentele care îi pecetluiau inimaginabila bogăție.

Era imaginea care urma să străbată lumea.

•

După ceremonia notarială, a avut loc audiența la prim-ministrul italian. Rolls-Royce-ul a fost condus de o escortă de onoare formată din motocicliști până la sediul șefului guvernului, care l-a întâmpinat pe John încă de pe treptele de la intrare. În centrul covorului roșu lat și în centrul unui potop de blițuri prim-ministrul Lamberto Dini și John Fontanelli și-au strâns mâinile minute în șir, au zâmbit camerelor și mulțimii. O masă de polițiști a format un cordon care îi separa de oamenii din presă insistenți și de mii de privitori care îl ovaționau pe John de parcă făcuse cine știe ce chestie nemaiauzită.

— Faceți-le semn cu mâna, îi șopti prim-ministrul, un bărbat de șaizeci și ceva de ani, cu figura unui buldog trist.

John le făcu semn, și ovațiile nu mai cunoscură limite.

Evident că în acea zi în Italia nu s-a guvernat, deoarece toți miniștrii erau adunați pentru a strânge mâna proaspătului bilionar. Era imposibil să țină minte toate numele. John zâmbea, strângea mâini și se simțea ca într-o tornadă.

— Puteți să mă sunați oricând, îi spunea mai fiecare, iar John dădea din cap, promitea și se întreba ce motiv ar avea să sune personal un ministru.

•

Pe drumul de întoarcere de la Roma, John fu cuprins de o neliniște ciudată. Din când în când, avea impresia că nu va mai suporta nicio secundă să stea în mașină fără să facă nimic și să alunece printr-un peisaj scăldat de soarele cald al după-

amiezii. Ceva trebuia să se întâmple și ar fi dat multe să aibă măcar idee despre ce va urma.

Deci, era oficial cel mai bogat om din lume, cel mai bogat om din toate timpurile. Fără merite, fără vreo contribuție personală, fără un talent deosebit, ci pur și simplu prin simplul moft al unui străbun, care fără acest testament ar fi fost de mult uitat. Se simțea altfel? Nu. Coborî privirea asupra mapei care conținea o mulțime de documente de neînțeles – nu că în viitor bogăția lui ar depinde de posesia acestor documente: fuseseră depuse cópii legalizate la notar, la minister, în numeroase alte locuri; ar fi putut să arunce mapa în prima sobă și tot ar fi rămas cel mai bogat om din lume – deci, mapa aceasta, hârtiile acestea cu ștampilele și semnăturile lor, listele conturilor și ale soldurilor dovedeau ceva ce de altfel era complet abstract: că el era bogat. Nu se simțea mai bogat decât se simțise azi-dimineață la ora patru. Ce schimbase această ceremonie? Nimic. Mai înainte fusese oaspete al unor oameni pe care nu îi cunoștea nici de o lună, și mai era încă.

Când drumurile se îngustară și când circulau deja în sat, sute de oameni stăteau înșirați, aplaudau, lansau baloane cu aer. Pe un câmp John descoperi corturi și carusele care dimineața nu fuseseră acolo. O sărbătoare populară, desigur, în onoarea lui. Ca și cum făcuse ceva pentru care merita această onoare.

În holul de la intrarea în vilă, aștepta o masă cu pahare de șampanie și o sticlă mare, prăfuită, într-o frapieră din sticlă.

— Ne-am permis, explică Cristoforo, să organizăm o mică petrecere pentru dumneavoastră. Adică mai ales Eduardo s-a ocupat de tot.

John dădu mișcat din cap și avu senzația că avea furnici în loc de sânge în vene. Privea cum erau umplute paharele și ar fi preferat să fugă undeva unde călca rufe ori distribuia pizza.

Alberto Vacchi ridică paharul. O ultimă rază de soare pătrunse printr-una dintre ferestre, trecu exact prin pahar și făcu ca bășicuțele din interior să arate ca niște perle.

— Mi-ar face plăcere să pot spune, zise el, că noi am cumpărat această sticlă în ziua în care v-ați născut și am păstrat-o până astăzi. Din păcate, nu este adevărat, eu am cumpărat-o abia săptămâna trecută. Dar este de vârsta dumneavoastră, John, este o șampanie de douăzeci și opt de ani, una dintre cele mai bune care pot fi cumpărate cu bani. *A votre sante*!

•

Toată după-amiaza John s-a simțit stânjenit. Eduardo l-a ajutat să îmbrace corect fracul, iar el s-a speriat de-a binelea de imaginea respectabilă din oglindă. Însă, când mai târziu i-au fost prezentați șiruri de bărbați distinși, îmbrăcați asemănător, și femei cu aspect sufocant de aristocratic – chiar Marco și ceilalți bodyguarzi purtau costume adecvate s-a bucurat că era echipat și el pe măsură.

Și pe urmă, în timp ce un pianist împreună cu doi instrumentiști se străduiau să ofere muzică ușoară decentă și toți îl înconjurau cu pahare și farfurioare cu gustări în mâini, vorbind de parcă mâine ar fi fost interzis să o mai facă, John se simțea ca pus sub microscop. Bărbații râdeau tare de glumele lui, femeile îi expuneau odată cu surâsurile lor decolteuri impresionante, și toate acestea doar pentru că el era bogat. Era de remarcat faptul că toți cei cu care vorbea se străduiau să facă impresie, să-i câștige simpatia, și asta numai pentru că el avea mai mulți bani decât oricine de pe această planetă.

În urmă cu șase săptămâni, când umbla prin New York flămând și înghețat, cu numai zece cenți în buzunar, niciunul dintre acești oameni nu i-ar fi aruncat măcar o privire. Ceea ce schimbase totul fuseseră hainele, tunsoarea și cifrele contului său.

Da, cifrele din cele două sute cincizeci de mii de conturi bancare.

— Cum vă simțiți ca bilionar? vru să știe un bărbat în vârstă cam de cincizeci de ani, care purta un costum cu guler din blană de leopard și avea un inel cu safir de mărimea unui ochi de bou, care, dacă John își amintea bine, era un celebru producător de filme.

— Aș vrea și eu să știu. Vreau să spun că pot mânca pe săturate și pot purta câte o pereche de pantaloni la fiecare ocazie… De fapt cred că sunt mult prea mulți bani pentru un singur om.

Nu prea a fost răspunsul pe care ar fi vrut să îl audă bărbatul.

— Faceți pe modestul, *signor* Fontanelli, spuse acesta și îl privi critic pe John. Dar pe mine nu mă înșelați. Eu cunosc oamenii, slavă Domnului!

John privi în urma acestuia în timp ce se pierdea printre ceilalți oaspeți și se întrebă dacă existau oameni care nu vedeau în el doar o sursă potențială de credite, ci și un fel de idol. Cel mai bogat om de pe lume – dacă nici el nu este fericit, atunci nu există fericire. Cam acesta era mottoul.

— Cum se simte, de fapt, un bilionar? vru să știe o femeie care purta părul tapat înalt și a cărei rochie era închisă în față până sus, în schimb pe spate avea un decolteu adânc, ce lăsa doar foarte puțin pe seama fanteziei privitorului.

Era fiica unui mare industriaș, căsătorită cu fiul unui alt mare industriaș, care tocmai flirta în celălalt capăt al salonului cu un fotomodel cu părul negru.

— Ca un miliardar, răspunse John zâmbind cu amabilitate. Doar că de o mie de ori mai bine decât el.

Ea își umezi cu vârful limbii buzele întredeschise.

— Asta sună fantastic de excitant. Cu siguranță că aveți și o colecție filatelică impresionantă la cât de bogat sunteți, nu?

Ah, Doamne!

— Regret, se grăbi John să o asigure, dar, dacă îmi procur vreodată una, dumneavoastră veți afla prima, *signora.*

Ieși din salon. La toaletă îl întâlni pe Eduardo, care se pieptăna, și îi povesti cele de mai sus. Acesta zâmbi imaginii din oglindă și spuse doar atât:

— Să fiți atent ca ea să nu descopere unde se află camera dumneavoastră.

— Serios? Păi bărbatul ei era la nici douăzeci de metri de noi…

— Și pariez că asalta o altă femeie. După cum se vorbește, la ei este ceva uzual. Nu vă mai gândiți la asta.

Când reveni în salon, ea dispăruse. Nu a mai fost zărită ceva timp, reapărând ulterior ușor deranjată. John se strădui să urmeze sfatul lui Eduardo și să nu se mai gândească la întâmplare.

La festivitate era prezent și ministrul de finanțe.

— Dacă sunteți cumva în căutarea de posibilități pentru a investi din averea dumneavoastră, îl anunță acesta pe un ton glumeț-conspirativ, v-aș recomanda cu toată căldura împrumuturile noastre de stat.

John habar n-avea ce erau împrumuturile de stat. Bănuia că era vorba despre o temă a discuțiilor mondene.

— Am să mă gândesc, promise el și ciocni paharul cu ministrul.

Când îi ieși în cale Alberto, îl întrebă ce erau acele împrumuturi de stat.

— Împrumutul de stat înseamnă că dumneavoastră împrumutați bani statului, explică acesta ținând în mâini două pahare cu băutură. Bani pe care îi primiți înapoi după un timp definit, cu dobânda stabilită. Cam plictisitoare împrumuturile acestea, dar cu riscuri minore, dacă nu dați peste o republică bananieră falimentară.

— Înseamnă că statul împrumută de la persoane particulare? șopti uimit John.

— Când un guvern prezintă un buget care prevede niște miliarde reîndatorări, pentru aceste sume se emit împrumuturi de stat. Pe care le poate obține oricine dorește. Sunt preluate de către bănci, dar și de persoane private.

Acestea fiind zise, Alberto îl părăsi pe John îndreptându-se către o creatură blondă, care la fel ca toate femeile prezente părea sosită din alt univers decât cele pe care John le cunoscuse în viața lui de până acum.

Îl reîntâlni la bufet pe ministrul de finanțe și constată că subiectul la care se referise nu fusese doar unul protocolar, pentru că, în timp ce își îngrămădea pe farfurie feliuțe de somon și pateuri cu trufe, reluă discuția despre împrumuturile de stat și se interesă dacă John se gândise între timp la ele.

— Nu știu, răspunse John șovăitor. Este o investiție sigură? Mă refer la faptul că dumneavoastră sunteți statul. Dacă dumneavoastră decideți să nu plătiți împrumutul, eu sunt lipsit de apărare.

— Vă rog! Orice urmă de glumă dispăru din tonul lui și el se îndreptă expunându-i toată înălțimea de care dispunea. Un ministru de finanțe ar reduce mai curând pensia propriei mame decât să nu își onoreze datoriile. Să-ți meargă vestea că ești un debitor nesigur ar fi ca și cum nu ți-ai plăti chiria… Niciun guvern din lume nu își poate permite asta.

Fulgerător lui John îi apăru în fața ochilor silueta lui miss Pearson, proprietăreasa casei unde locuia, cum stătea ea mereu în ușă și se certa cu Marvin atunci când întârziau plata chiriei. Cu cât timp în urmă se petrecea asta? Câteva săptămâni. Sute de mii de ani. Înțelese ce voia să spună ministrul. Unui guvern care nu și-ar plăti datoriile

i-ar fi greu să obțină noi creditări. De fapt, era logic.

— Eu… hm…, zise el și încercă să zâmbească… nu am avut încă timp să… să stabilesc o strategie a… investițiilor. Dar mă voi gândi la propunerea dumneavoastră.

Vorbi despre vreme cu un laureat al premiului Nobel, cu un bancher, despre alegerea lui Jaques Chirac ca prim-ministru francez și cu o soprană, despre conflictele din Bosnia-Herțegovina. Acceptă cărți de vizită, promise să examineze oferte de investiții și la un moment dat trecu de la șampanie la apa minerală Selter, pentru că se simțea tot mai rău.

— Cum se simte de fapt un bilionar? îl întrebă o femeie cu bucle roșii greu de stăpânit.

Rochia ei, de asemenea, roșie, dintr-un material cu paiete, se dovedi de aproape incredibil de transparentă.

— Se simte de parcă toate femeile din lume i-ar sta la picioare, răspunse John simțindu-și limba grea.

— Oh, chiar? se interesă ea cu o privire plină de aluzii.

Pentru seara aceasta fusese răspunsul care funcționase cel mai bine. De data aceasta ea a fost cea care a căutat un pretext pentru a se retrage.

•

Se lăsa deja seara, în nuanțe fine de gri și albastru, când John închise în urma lui ușa camerei și rămase o clipă rezemat de ea, pentru a gusta liniștea ce se lăsase brusc. Oricum nu prea mai era sigur pe picioare.

Cel mai bogat bărbat din lume? Se simțea precum cel mai obosit bărbat din lume. Patul proaspăt făcut emana o atracție inefabilă.

Deschise dulapul a cărui ușă avea și oglindă, și se privi în ea cu intensitatea susținută de băutură. Fracul parcă nu era o piesă de îmbrăcăminte chiar

atât de rea. Se va obișnui cu el. Și cu faptul de a fi posesorul unui bilion de dolari.

Dacă s-ar obișnui și cu șampania, ar fi perfect. Își amintea vag că băuse bruderșaft cu niște oameni, dar nu își mai amintea cu cine. Își amintea de Eduardo. Acesta îi făcuse apoi curte femeii cu rochia cu paiete, pe urmă nu îl mai văzuse. Și nici pe femeia în rochia cu paiete.

Albul papionului cam avusese de suferit. Desfăcu butonii manșetelor, dezbrăcă fracul și mai mult strâmbă decât îndreptă papionul sub gulerul cămășii. Când era pe punctul de a-și descheia vesta fracului, auzi scârțâitul unei porți de la grădină.

Cât să fi fost ora? Se duse la fereastră. În partea aceasta domeniul familiei Vacchi avea o construcție joasă, care arăta ca un mic atelier sau ca un fost hambar. Pe partea dinspre stradă exista o curte exterioară neîngrădită și cea care scârțâise era poarta ruginită dinspre curtea exterioară.

John își scoase vesta și se încruntă. Pe drum era parcată o furgonetă, din care un bărbat, pe care îl mai văzuse printre furnizorii domeniului, descărca niște cutii. Dincolo de ferestrele construcției joase ardea lumina, și John văzu printr-una dintre ele o femeie stând la masă. Când bărbatul cără prima cutie până la ușă și bătu probabil în ea, femeia se ridică, apăru în curtea exterioară și ajută la descărcarea celorlalte cutii.

John se descheie la cămașă. Era șifonată și oferea vederii diverse pete de vin, așa că o aruncă în coșul cu rufe.

Remarcabil. Exista cineva care trebuia să muncească la această oră! Poate că nu era bine să se gândească la asemenea lucruri cu atât de mult alcool în sânge. John se îndreptă către pat și cedă uriașei atracții a acestuia.

•

Containere de toate culorile, de la distanță părând cuburi din lemn de jucărie, iar de aproape cutii din fier zgâriate și turtite. O macara pentru

containere, care ziua era locul de muncă al cuiva, iar noaptea ruginea. Șine, drumuri cu pietriș, un chei antic care se întindea în largul Hudsonului așteptând zadarnic un cargobot.

Susan Winter, care ajunsese cu un sfert de oră mai devreme la locul de întâlnire, se plimba agale pe chei, privea jocul de lumini și umbre printre zgârie-norii Manhattanului și se gândea ce ar putea face cu un venit anual de opt sute de mii de dolari. Când se făcu ora șapte, se uită în jur și se întrebă în treacăt pe unde putea fi în apropiere un local, dar era prea fascinată de imaginea viitoarelor ei extrase de cont, pentru a urmări acest gând.

Când reveni către containere, bărbatul apăru dintre ele și totul se petrecu la fel ca atunci când ea acceptase să câștige bani contra unor servicii ilegale. El purta același pardesiu negru pe care îl purtase atât atunci, cât și mai târziu, ultima dată la întâlnirea din fața clădirii Rockefeller Center. Se mișca tot atât de rigid, de parcă ar fi suferit de reumatism și nici la față nu arăta mai bine.

Cel mult mai cunoscut. Oricum între timp îi aflase numele.

— Hallo, Randy! zise Susan Winter cu un ușor ton disprețuitor. Îmi pare rău că v-ați dat osteneala să veniți aici. Când vă caută toată lumea. Dar astăzi am convenit o întâlnire cu clientul dumneavoastră.

— Știu, răspunse Randolph Bleeker cu un zâmbet respingător. Mi-a dat o sarcină care vă privește.

Fulgerător, Susan își dădu seama că era singură și fără nicio protecție. În privința analizelor propriei situații nu avusese niciodată succes. Îl privi pe Bleeker și simți cum i se măreau ochii de groază.

De data aceasta el nu mai scoase din buzunar un plic cu bani.

9.

Soarele era de mult sus pe cer când s-au întâlnit a doua zi. Giovanna pusese în bibliotecă o măsuță pentru micul dejun, într-una dintre puținele încăperi care nu avuseseră de suferit de pe urma petrecerii. La parter mișunau oamenii firmei organizatoare, pentru a face curat. Prin ferestrele deschise se auzeau zgomotele și vocile ce însoțeau demontarea caruselului și a barăcilor.

— Este o treabă bună să fii bogat, zise John.

— Fără îndoială!

Alberto Vacchi își sorbea obosit cafea lui espresso. Fratele lui, Gregorio, avea ochii încercănați și privea pe cât de morocănos, pe atât de nedormit. Fața lui Eduardo era umflată de parcă nu dormise deloc. Oricum nu lăsa impresia că ar fi treaz, stătea doar tăcut și bea o cafea după alta.

Doar *padrone* părea înfloritor. Ca de obicei se dusese devreme la culcare și deja făcuse o lungă plimbare.

— Dar misiunea mea, continuă John examinând lichidul negru ca noaptea din ceașca lui, este acum de a distribui toți banii la sărmani, nu?

Se așternu fulgerător liniștea. De parcă își permisese ceva ce nu trebuia spus.

John ridică privirea.

— Eu așa am înțeles. Sau nu este așa? Banii nu îmi sunt destinați mie, ci trebuie să fac ceva cu ei. Să alin suferința. Sărăcia. Sau cam așa ceva.

Padrone închise ochii, inspiră încet și adânc și îi deschise din nou.

— Sunt banii *dumneavoastră,* John. Vă aparțin. Necondiționat.

— Puteți face ce vreți cu ei, adăugă Alberto.

— Dar există acea clauză în testament? Că eu trebuie să redau cu acești bani viitorul omenirii ori ceva de genul ăsta?

— Aceasta nu este o clauză, îl corectă Cristoforo Vacchi. Este o profeție. Dumneavoastră nu trebuie – dumneavoastră *o veți face.* Este o diferență ca de la cer la pământ.

— Asta poate însemna că eu pot păstra totul, dacă vreau?

— Sunteți complet liber. Îi puteți păstra ori îi puteți împărți săracilor, cum vreți dumneavoastră.

Gregorio interveni cu o mină de profesor:

— Poate că mai întâi ar trebui pusă întrebarea cine sunt „sărmanii”?

John își dădu seama că permanent, tacit plecase de la premisa că totul nu îl privea de fapt *pe el,* nu avea nicio legătură cu el ca persoană, ci el servea doar ca un fel de locțiitor, ca pretext, că era un om de paie pentru o utilizare a averii care era de la început planificată altfel.

— Așadar, spuse el istovit, toți oamenii care suferă de foame, aceștia pot fi clar socotiți sărmani, nu?

— De acord. Gregorio se ridică, se duse la un raft și scoase un tom gros, părând a fi după titlu un anuar statistic ori ceva asemănător, pe care îl răsfoi sigur de sine. Aceștia sunt cam… 1,3 miliarde de oameni. Cât ar primi fiecare?

— Cam… Nu putea să facă socoteala în cap. Oricum nu fusese niciodată bun la calcule matematice, iar rămășițele alcoolului făceau încercarea imposibilă. John luă un calculator de buzunar aflat pe un pupitru de lectură și începu să apese butoanele. Un bilion împărțit la…

Se opri. Calculatorul, ca majoritatea instrumentelor de acest gen, avea un display cu doar 8 cifre. Dar bilionul era compus din treisprezece cifre. Cu alte cuvinte, calculatorul nu era în stare să conceapă acest număr.

Nu putea forma nici 1,3 miliarde.

John privea buimac instrumentul. Aceasta avea o carcasă din plastic de culoare deschisă și taste din cauciuc negru, un calculator ce putea fi

cumpărat oriunde în lume cu câțiva dolari. Un asemenea calculator era suficient majorității oamenilor pentru orice calcul. Era bun chiar pentru un multimilionar. Nu îi venea să creadă că el se afla într-o zonă aflată dincolo de restul oamenilor.

— Vreo 770 de dolari, zise Gregorio, care făcuse socoteala cu creionul pe hârtie. 769 de dolari și 23 de cenți, dar, pe de-o parte, între timp aveți mai mult de un bilion de dolari, pe de altă parte, trebuie să scădeți costurile ce apar odată cu împărțirea banilor, așa că nu are sens să se calculeze cu exactitate.

John îl privi cu sentimentul că visează:

— 770 de dolari? De persoană?

Era o nebunie. Privi împărțirea, recalculă și el. Era corectă.

— Nu este prea mult, raționă Gregorio. După cel mult un an, suma va fi cheltuită în mod nechibzuit, chiar dacă alimentele sunt ieftine.

Un bilion de dolari, mai mult decât posedase vreodată cineva, reprezenta în cele din urmă atât de puțin? John simți că amețește. Trebuia să înceteze să se mai gândească la asta, cel puțin pentru moment.

— Aveți dreptate, zise el. Poate că totuși nu este o idee atât de bună.

Padrone îi întinse coșulețul din argint în care erau câteva felii de pâine.

— Dacă vreți să acceptați un sfat minor din partea mea, spuse acesta zâmbind ușor, nu vă mai gândiți deocamdată la modul în care puteți să scăpați de bani. Mai întâi obișnuiți-vă cu gândul că îi aveți.

•

Aeronava Learjet închiriată de Eduardo pentru zborul la Londra avea interiorul de un gri pal, calm. Dispunea de 7 fotolii din piele, un aparat stereo cu schimbător de CD și căști ușoare pentru fiecare călător, iar o însoțitoare de bord delicată servea cafea și băuturi reci. Au plecat dimineața la

ora nouă și jumătate de pe un mic aeroport particular din apropiere de Florența, ce arăta așa cum trebuie să fi fost aeroporturile în vremurile bune. Fără coadă la ghișeul *Check-in,* fără personal de sol care să-și dea importanță și fără *Departure Lounge*: coborâră simplu din mașină și merseră agale până la avion, în fața căruia pilotul și copilotul îi salutară strângându-le mâinile. După ce se așezară comod toți trei – John, Eduardo și Marco –, decolară fără să li se vorbească despre masca de oxigen ori vesta de salvare.

— Ai nevoie de costume făcute pe comandă, decisese Eduardo, cele mai bune din lume.

În ciuda fotografiilor care circulau prin presa mondială de săptămâni, nimeni nu îi băgă în seamă când după-amiaza devreme porniră să hoinărească prin Savile Row. John își imaginase artera londoneză cu magazine de lux ceva mai impresionantă – caldarâmul grosolan, fațadele bălțate care pe alocuri erau scorojite, și sacii cu gunoi din mai toate colțurile o făceau să arate ca oricare altă stradă din această parte a Westminsterului. În orice caz deasupra trotuarului atârnau ceva mai multe steaguri decât în alte părți, steaguri de toate dimensiunile ale Marii Britanii, dar și steaguri-reclamă ale firmelor locale, și mai erau câteva – mai multe decât de obicei – intrări de clădiri cu acoperișuri susținute de coloane din marmură.

Marco îi urma la o distanță discretă, în timp ce studiau vitrinele unor firme ca Henry Poole & Co., Gieves & Hawkes, J. Dege & Sons sau Kilgour, French & Stanbury, care prezentau costume cu croială și culori decente. În cele din urmă, se opriră în dreptul unei fațade într-o ușoară nuanță lila. Pe marile ferestre, prin care se zăreau mese cu nenumărate cupoane de postav, strălucea în litere aurii numele Anderson & Sheppard.

— Se spune că prințul Charles își comandă costumele mai ales aici, îl informă Eduardo.

Și ceea ce era suficient de bun pentru moștenitorul tronului britanic părea cel puțin demn de luat în seamă pentru cel mai bogat om din lume. Așa că intrară.

Pe lângă bărbatul care îi întâmpină, un coleg de-al său de pe Fifth Avenue arăta ca un catehumen. Eduardo îi explică repede și pe un ton reținut cine erau – ceea ce voiau era evident – fără ca aceasta să fi produs cea mai mică schimbare în mina interlocutorului. Era în mod clar obișnuit ca pragul să îi fie călcat de către frumoșii, bogații și celebrii lumii. Dar afirmația lui Eduardo că aveau imediat nevoie de o duzină de costume pentru diverse ocazii făcu să apară pe figura bărbatului un surâs.

John fu condus într-o încăpere separată, luminoasă. Pe o comodă cu numeroase sertare se aflau bucăți de cretă de croitorie, rulete și un registru de comenzi cu file verzui. Un bărbat mai în vârstă, cu început de chelie frontală și ochelari cu rame subțiri, veni cu un set de stofe care i-au fost puse lui John pe braț ori i-au fost ținute sub bărbie, după care s-a discutat intens despre croieli și alte detalii – umeri căzuți ori cu umplutură, cu ori fără vestă, modul în care să stea pantalonii pe coapse, dacă ei vor fi folosiți cu curea ori cu bretele, modelul buzunarelor, nasturii, clapetele, cusătura și așa mai departe. Apoi li se alătură un bărbat mai tânăr, cu obraji bucălați, care se ocupa de registru în timp ce lui John i se luau măsurile, se pronunțau coduri ciudate ca „DRS” sau „BL1” care erau notate cu grijă. Ceva ca un ritual, ca un ritual de primire într-o frăție secretă a asociației regale a adevăraților purtători de costume.

Spre uimirea lui John, nimeni nu a vrut să accepte un acont, nu s-a pretins nici măcar o adresă. A fost notat doar numele și s-a convenit un termen pentru prima probă. Au fost întrebați dacă aceasta putea avea loc peste șase săptămâni.

— Ne convine de minune, a confirmat Eduardo în locul lui John.

•

Pentru că tot erau la Londra, au urmat proceduri asemănătoare la Turnbull & Asser, în Jermyn Street 71, unde lui John i s-au luat măsurile pentru șase duzini de cămăși care îi vor fi trimise peste douăsprezece săptămâni, și la John Lobb, în St. James's Street 9, pentru a comanda douăzeci de perechi de pantofi. John se opuse solicitării exagerate de a i se lua alături măsura la Lock & Co. pentru un joben, dar a cumpărat două pălării de panama care, spre consternarea lui, i-au fost livrate în cutii cilindrice. Au decis spontan să înnopteze aici, au comunicat echipajului avionului că nu se vor întoarce seara și au închiriat suita regală de la Savoy Hotel. Cu puțin înainte de ora închiderii, au cumpărat de la Fortnum's o cutie cu caviar Beluga Malossol la un preț despre care în primul moment John a crezu că este în lire italiene în loc de lire sterline și s-au dus la hotel.

— Le mâncăm simple, decise Eduardo în timp ce împingea cu grijă cutia cu icre în gheața adusă de service-ul hotelului odată cu șampania. Celor care consumă caviarul cu smântână, anșoa, caperă tocată, ouă fierte tari și altele nu le este clar că astfel distrug exact gustul pentru care au plătit atât de mult. Eu aș folosi toast subțire cu unt nesărat, dar cel mai bine este să mănânci caviar simplu. Și niciodată – continuă el pe un ton conspirativ, parcă pentru a-l feri pe John de săvârșirea unui păcat de neiertat –, niciodată nu pui caviarul pe toast cu cuțitul. Este aceeași barbarie. Clenciul la caviar este să duci icra intactă până în gură, și acolo să o spargi între cerul gurii și limbă, gustând minusculele explozii în jurul cărora se învârte toată treaba.

John privi masa întunecată din cutia desfăcută, care arăta ca o acumulare de perle negre și lipicioase.

— Și cum se procedează corect?

— Se ia o lingură, explică Eduardo și îi arătă două linguriţe din plastic, care nu se prea deosebeau de linguriţele pentru hrana bebeluşilor. Odinioară se foloseau linguriţe din corn, lemn ori fildeş, dar plasticul este cel mai bun, este uşor, moale, nu are colţuri, este igienic şi se poate arunca.

Când John luă prima linguriţă de caviar, îi trecu prin minte că această gură costa mai mult decât câştiga el într-o lună până cu câteva săptămâni în urmă. O nebunie. „Ba chiar perversitate" gândi el. După care înghiţi şi îşi zise: „Pe de altă parte…"

•

În dimineaţa următoare, au continuat. S-au plimbat din Picadilly până în Burlington Arcade, au studiat vitrinele maro imaculate şi apoi au cumpărat sacouri şi pulovere din caşmir pur, butoni din platină pentru manşete şi ace de cravată care au costat o mică avere.

— Cu cravatele ce este? a întrebat John.

— Intră în discuţie doar Parisul ori Napoli, a explicat decis Eduardo. Hermes ori Marinella.

— Aha!

Au cumpărat ochelari de soare, batiste pentru buzunarul de la piept, mănuşi din piele de căprioară, fulare din lână şi din mătase, ciorapi, pardesie şi umbrele de la Swaine, Adeney, Brigg & Sons, deoarece Eduardo îl informă entuziasmat pe John că aceştia erau furnizori ai casei regale britanice. Şi, în timp ce cumpărăturile erau transportate de personalul amabil al magazinelor la aeroport, unde avionul şi echipajul încă îi mai aşteptau, s-au dus şi la o cursă de cai care tocmai avea loc.

La început, John nu a priceput nimic din acest spectacol: o mulţime de oameni agitaţi şi când şi când câte un grup de cai care goneau de-a lungul pistei. Şi după fiecare cursă păşeai pe şi mai multe chitanţe de pariuri rupte decât o făcuseşi înainte. Mai mult din plictiseală i-a venit ideea de a vedea

cum s-ar simți să parieze pe bani și să piardă și, după ce i s-a explicat procedura, a pariat o sută de lire sterline pe un cal considerat a nu avea nicio șansă.

Fiind în acest mod minimal interesat, farmecul spectacolului a crescut, zgomotul făcut de copitele cailor s-a contopit într-o trăire aproape tulburătoare cu nervozitatea spectatorilor cu binocluri, sacouri din tweed și chitanțe de pariuri. Și pe deasupra a mai câștigat și calul lui John, așa că au plecat de la curse cu un teanc gros de lire. Lui John nici nu îi venea să creadă. Cumva asta i-a redus din nou plăcerea participării la curse.

După-amiază au zburat la Paris, ca să cumpere cravate, și Eduardo l-a condus la un mic restaurant select, pentru a-l face să cunoască adevărata plăcere a unor trufe Perigord originale. Nu fără a-i promite însă că pentru comparație vor testa și trufele albe, dar acestea cresc în Italia, în Piemont, și din acest motiv sunt, ca să zicem așa, proscrise în Franța.

— Ei, cum te simți ca bilionar? vru să știe Eduardo când, noaptea târziu, aeronava zbura către Florența.

John îl privi și oftă. Măcar de-ar fi știut răspunsul.

— În clipa aceasta, mă simt ca într-un Disneyland pentru bogați.

•

Între timp asedierea de către presă și televiziune se sfârșise, astfel că se putea lua micul dejun pe terasă fără probleme. Când în dimineața următoare John a intrat în camera lui, cineva îi cărase deja aici toate cumpărăturile de la Londra: duzini de cutii, pungi din carton și lucruri împachetate în hârtii multicolore. În primele momente, s-a simțit ca de Crăciun, a despachetat totul, dar când a terminat s-a trezit înconjurat de umbrele, pulovere, fulare, ace de cravată cu diamante și butoni de manșete, și atunci i s-a părut lipsită de sens

cumpărarea tuturor acestor obiecte. Cum stătea pe pat, istovit și confuz, sună telefonul, iar John ridică absent receptorul.

— Bună dimineața, cum vă mai simțiți?

Era necunoscutul.

John trase întâi adânc aer în piept și încercă să alunge din cap masa gândurilor confuze.

— Mulțumesc, spuse el vag. Bine, cred. Multe mulțumiri pentru fax.

— Cu plăcere.

Părea să fi trecut o veșnicie de-atunci. Dar totul se petrecuse săptămâna trecută.

— A fost… cum să spun? Surprinzător. Ca să zic așa, salvarea în ultima secundă.

— Da, rosti calm vocea sonoră.

— Bănuiesc că nu are sens să întreb de unde aveți acel raport medical.

Un râs grav, reținut, care emana calm. Nici măcar nu făcu efortul de a răspunde cu „nu”.

— În orice caz, acum vă sunt dator, spuse John. Dacă asta înseamnă ceva pentru dumneavoastră.

O clipă fu atât de liniște, de parcă se întrerupsese legătura. Apoi necunoscutul zise:

— Pentru mine înseamnă foarte mult. Și poate că am să revin în legătură cu asta.

Ceva din modul în care interlocutorul spusese cele de mai sus îi produse lui John o senzație neplăcută. Sau era doar amintirea lui Lino încă trează? Faptul că propriul frate fusese în stare să îl înșele? Nu știa.

— Acum, după ce ați devenit cel mai bogat om din lume, continuă necunoscutul, ce intenționați?

Din nou. De-abia scăpase. Putuse oarecum să scape de aceste gânduri zburând după cumpărături prin continent. Și de profeții, și de sarcini sfinte. În special de ele.

— Încă nu știu, ezită el gândindu-se că de fapt nici nu era obligat să dea socoteală unui interlocutor telefonic care nici măcar nu considera necesar să își spună numele. Acum încerc să mă

obișnuiesc cu atât de mulți bani. Cumpărături la Londra, masa la Paris, chestii din astea.

— Înțeleg. Vă permiteți. Dar la altceva v-ați mai gândit? Ce vreți să faceți într-un an, în cinci ani, în zece ani? Unde vreți să trăiți? Cum ar trebui să arate lumea din jurul dumneavoastră?

John privi muntele de pulovere și de fulare și le urî.

— La asta… hm… încă nu m-am decis, răspunse simțind că se sufocă.

Formularea fusese corectă? Era mai bună decât „Habar nu am?”

— Nu ați decis asta, așa, așa… Ce alternative aveți la alegere?

— Dacă posezi un bilion de dolari, poți face ce vrei, ripostă John intenționat distant. Există o groază de alternative, nu?

— Sigur. Dacă interlocutorul se simțise jignit, în orice caz nu lăsa să se observe. A alege este un chin, se zice. Oamenii care nu au de ales nu prețuiesc corespunzător o astfel de dilemă.

Asta ce o mai fi însemnând?

— Exact, confirmă John complet confuz.

— Dar este evident că profeția vă dă bătaie de cap, nu?

Se părea că omul le știa pe toate.

— Ce profeție? întrebă totuși John.

— Ei, haideți…! Profeția străbunului dumneavoastră, Giacomo Fontanelli. Moștenitorul averii lui va reda omenirii viitorul pierdut de ea. M-aș fi înșelat profund în privința dumneavoastră dacă problema la care se referea el nu v-ar frământa necontenit.

„Eu nici măcar nu am citit în original această profeție, gândi John. Pentru că este scrisă în limba latină și, întâmplător, moștenitorul averii Fontanelli nu a învățat această limbă”. Dar nu spuse așa ceva, ci tăcu.

Auzi iarăși acel râs ușor venind de departe, poate de pe vârfurile munților Himalaya.

— Veți mai avea nevoie încă o dată de ajutorul meu, John. Gândiți-vă la asta.

Și necunoscutul întrerupse convorbirea telefonică.

•

Zilnic soseau invitații la banchete, vernisaje, recepții, meciuri de fotbal ori serate de gală. I se solicita să patroneze proiecte de binefacere ori era invitat să devină membru al unor cercuri exclusive, ca Lions Club, Rotary Club și altele. Lui Cristoforo Vacchi îi făcea plăcere să citească aceste scrisori cu voce tare la prânz, pentru a le pune apoi deoparte și a spune:

— Încă nu faceți asta, John. Fiți scump la vedere! Așteptați ca agitația publică să se potolească. Lăsați-vă timp pentru a vă intra în rol.

În această seară de sâmbătă, Eduardo avea o invitație la o premieră teatrală la Florența și îl convinse pe John, care oricum nu avea altceva de făcut, să vină cu el.

Era vorba, după cum a rezultat, despre un foarte mic teatru, foarte avangardist, aflat într-o zonă a Florenței pe care turiștii nici nu bănuiau că exista. Însăși piesa era foarte avangardistă, ceea ce însemna că tinerii actori își urlau rolurile în dialoguri lipsite de sens în sala în care încăpeau abia o sută de spectatori; din când în când, erau bătute cu furie niște butoaie goale, și interpreții se stropeau reciproc cu lichide colorate și uleioase. Spre sfârșit își smulgeau hainele, iar cei mai mulți dintre ei primeau aplauzele finale pe jumătate goi. Aplauzele nu mai încetau, ceea ce însemna că publicul alcătuit majoritar din bărbați nu se mai sătura să privească actrițele care se tot plecau în fața lui. „Cam rafinat” – considera John. De înțeles nu înțelesese nimic. Poate că pe viitor ar trebui să ia mai în serios orele de limbă cu *professore.*

În continuare a avut loc o recepție cu criticii teatrali, cu prietenii teatrului și cu invitați de onoare. Au răspuns întrebărilor presei un bărbat

deosebit de voluminos, regizor și intendent în același timp, dar și autor al piesei, și un omuleț timid, cu o coamă sălbatică, cu ochelari à la John Lennon și cu respirație urât mirositoare. Treptat se adăugau tehnicieni de scenă, mașiniști și în final actorii, proaspăt spălați și uscați cu föhnul, alcoolul curgea în valuri, iar recepția s-a dovedit a fi o petrecere interminabilă.

Un tip agil, îmbrăcat complet în negru ca majoritatea celor prezenți, îl tot lingușea pe John străduindu-se să nu pară că face acest lucru. Evita cuvântul *bani,* folosind cuvântul *cheltuieli.* Dar John înțelese că acesta administra finanțele teatrului și, în același timp, nu mai scăpa de senzația că era privit ca o pungă de bani cu picioare.

Puțin mai târziu, regizorul îl implică într-o discuție din care nu mai scăpa nici dacă ar fi vrut să plece pentru că murea de sete. Acesta se interesă dacă nu și-ar imagina viața ca pe o piesă de teatru.

— Dar eu încă mai trăiesc, ripostă John. Ar fi o piesă neterminată.

— Oh, dar asta nu are importanță, zise regizorul.

De la o vreme John nu își mai dădea seama cât de târziu era și nu mai sesiza nici succesiunea evenimentelor. Cineva îi oferi cocaină. Marco era omniprezent, tăcut și lucid. Una dintre artiste nu putea fi convinsă să nu repete piesa împreună cu John, cel puțin în secvențele în care își smulgeau reciproc hainele. John nu dădu nicio atenție blițurilor.

Luni dimineața i-a apărut fotografia în câteva ziare. Cei din familia Vacchi au zâmbit doar, iar John a luat decizia că trebuia să se schimbe ceva în modul lui de viață.

10.

— Cu asta puteți regla jaluzelele, explică agentul imobiliar, un bărbat scund, agil, cu părul pieptănat îngrijit, arătând către un mic tablou de comandă cu aspect ultratehnologizat fixat pe perete. Dar reglarea se poate face și în mod automat.

Se străduia să fie foarte convingător. Faptul că Eduardo afișa o mină nemulțumită și la toate găsea nod în papură îl irita vizibil.

John privi fațada înclinată. Lamele albe ca zăpada, care cu un zumzet ușor se depărtau ori se apropiau în funcție de felul în care razele soarelui pătrundeau în uriașa cameră de zi. Grandios, ca totul la această casă, care nu mai era o casă și nicio vilă, ci un palat de vis.

— A fost proiectată de către unul dintre cei mai buni arhitecți din țară, așa cum vă spuneam, le reaminti agentul.

Totul era alb și sclipea în soare. În fața ferestrelor înalte înclinate spre interior se întindea o terasă lată cu balustrade avântate îndrăzneț, dincolo de care se afla Marea Mediterană de un albastru ireal care într-o fotografie ar fi arătat ca un kitsch. Un drum îngust ducea spre plaja care pe mai mulți kilometri era împărțită doar cu posesorii unor splendide construcții asemănătoare.

— Frumos, își dădu John cu părerea, de fapt pentru sine însuși.

Pentru câteva momente uitase de prezența celorlalți. Dacă voia, casa aceasta putea să devină a lui. Era suficient să spună da. Ciudat – niciodată nu îl preocupase ideea de a cumpăra o casă, deoarece niciodată nu avusese sau nu câștigase atâția bani câți erau necesari pentru a o procura. Brusc avea acum destui bani. Putea să cumpere această vilă dacă îi trecea prin cap, plus întreaga plajă, dar simțământul proprietății nu voia să se manifeste. Un bilion de dolari. De când nimerise în

acest cosmos ciudat, aflat dincolo de orice lipsuri materiale, întreaga lume îi părea că se transformase într-un fel de loc de joacă. Putea face orice voia, dar se pare că nu mai existau diferențe. Indiferent cât cheltuia, averea nu i se micșora serios.

Cum putea considera ceva ca proprietate a lui, când el nu făcuse nimic, nu muncise pentru ea, nu depusese niciun efort? „Poate că – se gândea John – acum m-am transformat într-un idiot care umblă de colo-acolo și, dacă se simte prost tratat într-un magazin, cumpără întreg concernul pentru a-l putea concedia pe vânzător”.

— Cui i-a aparținut anterior casa? întrebă el.

Agentul imobiliar își frunzări hârtiile.

— Unui cunoscut producător de discuri, răspunse acesta, dar îmi scapă momentan numele. Cel mai mare hit al lui a fost acesta… Fredonă o melodie care lui John i se păru complet necunoscută. A investit într-un film cu una dintre cântărețele lui, care s-a dovedit a fi un eșec, și astfel și-a pierdut casa pentru datoriile făcute la bancă.

— Aha! exclamă John.

Deci se putea întâmpla și așa. Privi în jur și încercă să-și imagineze cum trebuie să fi fost mobilată casa. Pe pereții acum de un alb imaculat vor fi atârnat discuri de aur? Pe parchetul de nuanță deschisă, neted ca o oglindă, ce părea a fi un lichid vâscos, vor fi fost covoare scumpe? Pe treptele joase din marmură de un verde sticlos, care duceau spre intrare, au pășit staruri cu voci binecuvântate. Muzicieni pop deosebit de talentați s-au ospătat în sufragerie ori au semnat contracte într-una dintre camerele de zi. Și cine știe ce se petrecuse la nivelul superior, unde erau numeroase dormitoare, băi și spații pentru fitness?

Toate acestea îi puteau aparține lui, John Fontanelli, bărbatul lipsit de orice fel de talent. De necrezut!

Eduardo veni lângă el.

— Puțin cam modest pentru cel mai bogat om din lume, nu? spuse el încet. Mi-am dat seama imediat că ne pierdem timpul în zona aceasta.

— Mie îmi place.

— Poftim? Părea cu adevărat șocat. John, te rog… Astfel de vile sunt ceva comun. Nu are nimic deosebit, eu aș spune… că nici măcar un simplu miliardar nu s-ar declara mulțumit de așa ceva.

John râse fără să vrea. Grija neîncetată a lui Eduardo față de nivelul lui de reprezentare era câteodată de-a dreptul înduioșătoare.

— Nu, pe bune, insistă Eduardo. Portecéto! Portecéto este totuși un cătun. Nimeni nu a auzit vreodată de Portecéto. Pe cele mai multe hărți nici măcar nu apare.

— Poate că această situație se va schimba dacă eu voi locui aici?

— Eu consider că ar fi trebuit să cumperi *Calmata* atunci când ți-a fost oferită și să construiești acolo o vilă. Cu cel mai bun arhitect din lume.

— Nu mă mut în mijlocul unei rezervații naturale. Aș părea un ticălos.

— Atunci cumpără un *palazzo* frumos și vechi și pune să fie amenajat.

— Asta pot oricând să fac. Dar aici ar fi un început.

— Un început? Eduardo continuă plin de speranță: Da, bine, ca început…

După reportajele din ziarele de luni *padrone* nu mai citea invitațiile cu voce tare. Totuși, vineri ridică în mână o carte de vizită insignifiantă, cu un scris lăbărțat, și întrebă:

— Numele Giovanni Agnelli vă spune ceva?

— Un patron italian, nu?

— S-ar putea spune și așa. Agnelli este ca un rege neîncoronat al Italiei: președintele consiliului de administrație de la FIAT, cel mai bogat om din

țară – cel puțin până acum –, reprezentat prin holdingul lui în practic toate ramurile esențiale ale economiei. Cristoforo Vacchi părea dus pe gânduri. L-am întâlnit odată la universitate. Este ceva mai tânăr decât mine, dar a studiat și dreptul. Era un bărbat foarte charismatic încă de pe atunci… Flutură din nou cartea de vizită și adăugă: Vă invită, duminica viitoare, la Scala din Milano. *La Traviata.*

John trebuie să fi părut cam iritat, pentru că Alberto se grăbi să explice:

— Este o operă. De Verdi.

— Sună de parcă ați vrea să mă trimiteți acolo, zise John.

— Ca program contrastant cu mica dumneavoastră aventură de la sfârșitul săptămânii trecute.

— Cred că nu trebuie să mă grăbesc. Și, în plus, la operă nu mă pricep deloc.

— Opera este o chestiune secundară. Părerea mea este că ar fi bine pentru dumneavoastră să îl cunoașteți pe Agnelli. Este un om interesant. Are stil, *grandezza*… este un adevărat gentleman. În el aveți un obiect viu de studiu, cum trebuie cineva să procedeze cu bogăția și cu influența. După ce mustăci, adăugă: Și, pe lângă aceasta, lui îi aparține și firma Ferrari.

•

Teatro alla Scala se înălța în fața lui ca un palat în maroniu-deschis și alb când puțin înainte de două și jumătate ajunse cu Rolls-Royce-ul în dreptul lui. Paji în uniforme îi deschiseră portiera și îl conduseră pe el și garda de corp prin fața celorlalți spectatori până în foaier. Un banner prins între două coloane romane informa că era vorba despre o reprezentație specială cu ocazia celei de-a o sută cincizecea aniversări a *Collaborazione Fernet-Branca,* rezervată pentru invitați. În interiorul clădirii, în ciuda faptului că era după-amiaza devreme, era atât de întuneric încât

fuseseră aprinse lustrele din cristal, care se oglindeau elegant în podeaua lustruită. Holul era plin de murmurul general, pe tăvi din argint se ofereau pahare cu lichior maro, iar John își imagină că toți îl priveau, îl recunoșteau, dar se comportau de parcă nu l-ar fi recunoscut.

Pe covoare roșii se urca spre galeria circulară din care se intra în loji. Uși înalte, cu clanțele foarte sus, de parcă oamenii ar fi fost mai demult uriași. Și apoi, înconjurat de către un fel de curte regală, îl întâmpină Agnelli.

— Este o onoare pentru mine! spuse miliardarul, lăsând impresia că într-adevăr era așa. Avea părul cărunt ondulat, cumva ca al lui *padrone,* dar arăta mai vital, mai dinamic și, cu toată vârsta lui, mai putea să fascineze femeile. Numeroase riduri fine îi străbăteau fața vioaie, mărturie a anilor trecuți furtunoși.

— Nu vă invidiez, îi spuse Agnelli când intrară în lojă și în spatele lor gărzile de corp se puneau de acord asupra împărțirii sarcinilor. Știu ce înseamnă moștenirea unei averi. Deseori ai impresia că parcă banii ar poseda pe cineva, și nu invers. Trebuie să lupți. Trebuie să faci cu adevărat eforturi.

— Am trecut deja printr-o luptă, răspunse John spontan. Poate că ați auzit despre ea.

— Da. În familie. Este rău. Dar credeți-mă, este abia începutul.

Loja era surprinzător de mică. În ea abia aveau loc două fotolii. Însăși sala cu fotolii din pluș roșu la parter și șase rânduri de lojă deasupra, ca niște colivii, i se păru lui John neașteptat de mică.

Inevitabil, începu spectacolul de operă. Agnelli asculta cu atenție; John se plictisea de moarte. Decorurile scenei erau impresionante, interpreții purtau costume splendide, iar dirijorul, *signor* Ricardo Muti cum află John din program, făcea tot ce era posibil. Totuși, John ar fi preferat un concert rock, poate Rolling Stones sau Bruce Springsteen.

În pauză discutară. Agnelli îi relată că în curând se va retrage din afaceri și va încredința conducerea concernului nepotului său, Giovanni Alberto.

— Într-o zi va trebui să vă faceți și dumneavoastră astfel de gânduri. Și nu este ușor. De exemplu, fiul meu Eduardo ar fi complet nepotrivit ca succesor. Are un caracter prea slab. Înainte de a lua orice decizie, ar consulta stelele ori un clarvăzător, și într-o clipă totul s-ar duce de râpă.

Nimic însă nu prevestea retragerea din afaceri, ba dimpotrivă, Agnelli părea a fi nucleul acesteia. În fiecare moment veneau domni plini de prestanță, însoțiți de doamne elegante, îi strângeau mâna magnatului industrial, care apoi le făcea cunoștință cu John Fontanelli. John strângea politicos mâini energice, lacome, moi, brutale și săruta mâna doamnelor, așa cum exersase cu *signora* Orsini. Privea în ochi bucuroși, în ochi ostili, interesați, tâmpi, disprețuitori sau prietenoși.

— Guignard, se prezentă un francez vânjos, Jean Baptiste Guignard. Sunt foarte bucuros că vă cunosc, *monsieur* Fontanelli!

— Jean, explică Agnelli, și-a făcut din pasiune profesie. Se poate spune așa, Jean, nu? Are un șantier naval la Cannes. Construiește iahturi.

Ca o imagine stroboscopică revăzu o amintire. Coney Island. Jocuri în nisip. Când își îndrepta privirea spre mare, vedea în depărtare iahturi, cu siluete minuscule pe ele, despre care se știa că erau oameni bogați. Făpturi fabuloase. Nu erau oameni pe care îi puteai întâlni. Bogații erau legendar desprinși din viața normală, erau mai aproape de îngeri decât de oameni.

Ei trăiau pe iahturi.

— Și eu mă bucur! spuse John și strânse mâna constructorului de iahturi, Jean Baptiste Guignard.

•

— Un *iaht*?

Gregorio Vacchi privi masa plină de reclame, reviste și cărți de parcă John și Eduardo înșiraseră pe ea o respingătoare colecție de reviste porno. Întrebarea fusese pusă pe un ton normal, dar atât de tăios, încât păruse un strigăt. Chiar și câinele de pază aflat afară, pe gazon, ciuli urechile.

— Un iaht, da, și? ripostă supărat Eduardo. John este un om bogat, iar un om bogat are nevoie de un iaht.

— Mai bine taci! zise aspru tatăl lui. Un lux lipsit de sens. A poseda un iaht este ca a sta într-o ploaie torențială și a rupe bancnote de o mie de dolari, a spus cineva odată.

— John poate să rupă bancnote de o mie de dolari până la sfârșitul vieții, dacă vrea.

— Nu văd cum asta ar putea să contribuie la îndeplinirea profeției.

Eduardo dădu ochii peste cap:

— Este o prostie! Nu te poți comporta de parcă un iaht oarecare ar fi prea scump pentru John. El ar putea să cumpere *Queen Elizabeth,* dacă ar vrea!

Într-un moment de ciudată și prețioasă clarviziune, ca atunci când o trăiești în vis și devii brusc conștient că visezi, John realiză că aceasta era clipa în care trebuia să ia o decizie care îl va influența pe termen lung. Se aplecă în față, cu senzația că totul se petrece cu încetinitorul, se întinse peste masă și extrase dintre reclame una care îi plăcuse, o mapă din carton alb cu încrustații aurii, pe care se afla fotografia celui mai mare vas oferit și descrierea lui: iaht oceanic de 53 de metri, cu două bărci de salvare și punte pentru aterizarea elicopterelor, echipaj complet de doisprezece oameni. Prețul era exorbitant, ca și costurile de întreținere curentă.

Ridică prospectul deschis.

— Eu, explică el pe un ton decis, care răsună în încăpere ca un pocnet de bici, am hotărât să cumpăr acest vas.

Îl priviră amândoi, Eduardo cu ochii mari, Gregorio cu gura căscată. Niciunul din ei nu spunea ceva. În cele din urmă, Gregorio întinse mâna, luă prospectul și îl studie în tăcere, cu evidentă nemulțumire. Îl restitui cu cuvintele:

— Sunt banii dumneavoastră.

„Da, gândi triumfător John în timp ce Gregorio se îndrepta spre ușă. Exact!”

•

Locul acțiunii era perfect. Clipa era perfectă. Din biroul agentului naval privirea se desfăta cu priveliștea golfului din Cannes prin niște geamuri mari, clare ca aerul pur de munte. Pe esplanada pavată cu marmură albă ca zăpada, la umbra unui palmier era Mercedesul care îi adusese de la aeroport. Ei ședeau în niște fotolii moi din piele în fața biroului făcut din lemn de rădăcină, mare ca o masă de biliard. Tabloul care atârna pe peretele din spate avea trei metri pe patru, era strident, în multe culori și, fără îndoială, era un original. Însuși agentul purta un costum *Ermenegildo Zegna,* avea unghiile foarte îngrijite și un surâs radios.

— Desigur, noi ne ocupăm de tot, explică el cu exact acel amestec de nonșalanță și serviabilitate profesională care îl face pe interlocutor să își dea seama că are în față pe cineva care știe despre ce este vorba. Vă procurăm o dană la portul pentru iahturi din Portecéto și vă înscriem în clubul de iahting de acolo dacă doriți, care este de fapt un club foarte exclusivist. Rezolvăm noi toată birocrația oficială, vă alegem echipajul și ne ocupăm de asigurarea necesară. Tot ce trebuie să faceți dumneavoastră este să îi telefonați căpitanului și să îi spuneți când vreți să plecați.

— Minunat! zise John și se simți grozav.

Secretara care aduse contractele era înaltă, blondă, avea picioare fantastic de lungi și un piept enorm, iar îmbrăcămintea strânsă pe corp pe care o purta era destinată mai curând să îi sublinieze aceste caracteristici fizice decât să le acopere.

— Minunat! repetă John.

Contractul de cumpărare era tipărit pe hârtie cu filigran. Agentul îi întinse documentul și îi întinse un stilou *Montblanc* gros și greu, care îți dădea senzația de scump.

„Este tare grozav să fii bogat”, gândi John în timp ce semna. Calculase că această semnătură îl costa de o sută de ori mai mult decât toate cumpărăturile făcute până acum, toate vizitele la restaurante și toate avioanele particulare închiriate. Sunt puse în mișcare milioane de dolari numai datorită faptului că el își punea semnătura pe această linie punctată. „Este mai grozav decât sexul”.

Agentul își permise un zâmbet decent. Palmierul de lângă Mercedes se legănă sub adierea vântului. Cerul era de un albastru strălucitor.

— Acum ar trebui, spuse bărbatul din spatele biroului, deschizând agenda legată în piele de bivol, să convenim termenul de preluare a iahtului dumneavoastră.

•

Când se întoarseră, John se simțea minunat. De parcă prin vene i-ar fi curs șampanie în loc de sânge. Totul era minunat. Scrâșnetul pneurilor pe pietriș când Ferrari se opri în curtea interioară a vilei Vacchi răsuna minunat. Albastrul cerului, roșul-maroniu palid al zidurilor era minunat. Culorile lumii păreau deodată mai intense decât fuseseră cândva.

„Sunt bogat! gândi John și urcă treptele câte două odată. Sunt regele lumii!” Când intră în camera lui, camerista, o fată cu cârlionți negri, tocmai făcea patul și, trecând pe lângă ea, o lovi ușor, poznaș, peste fund. Ea tresări, apoi chicoti:

— *Signor Fontanelli*!

John se uită la ceas. Era vremea să o sune pe mama sa. Părinții lui vor aniversa în curând ziua în care se căsătoriseră și în fiecare an sărbătoreau asta în mijlocul copiilor și al familiilor lor ceva cam

reduse. Anul acesta va fi ceva mai deosebit, va fi un eveniment de neuitat pentru toți, se va ocupa el de asta. Ridică receptorul și formă nesfârșitul număr.

— *Ciao, mamma*! strigă el când femeia ridică receptorul. Sunt eu, John!

— *Ciao, John*! Parcă se adunaseră toate necazurile de pe lume în vocea ei. Ai aflat? Lino s-a mutat în Alaska. Tocmai am aflat. Nici el nu va veni la aniversare.

— Ah, o să se întoarcă, spuse disprețuitor John. Știi la ce m-am gândit? Anul ăsta am putea să facem din aniversarea voastră ceva cu totul deosebit. Veniți cu toții aici, în *bella Italia,* desigur cu un avion particular, și vom petrece pe noul meu iaht, ce zici de asta? Astăzi mi-am cumpărat un iaht și nu îmi pot imagina o inaugurare mai frumoasă decât aceasta.

Un moment a fost atâta liniște la capătul celălalt al firului, încât John a crezut că se întrerupsese legătura. Apoi auzi vocea ca de gheață a mamei lui:

— Nu suport ca unul dintre fiii mei să se comporte ca un fanfaron. Noi sărbătorim aici, în casa aceasta în care eu v-am adus pe toți pe lume, avem saltimbocca cu broccoli și parmezan, ca totdeauna, iar după-masă mergem să bem o cafea, cum facem în fiecare an. Ori vii, ori rămâne așa.

Parcă l-ar fi pălmuit de peste Atlantic. John se simți brusc precum un balon care se dezumflă.

— Da, răspunse el și simți sângele urcându-i-se în cap. Înțeleg. Sigur că vin, *mamma.* Vin cu siguranță.

Când convorbirea se încheie, avea genunchii atât de moi, încât trebui să se așeze pe pat.

Fuck! Se simțea ca un netrebnic. Fir-ar… Astăzi cumpără un iaht pentru a impresiona întreaga lume, și mâine? O să înceapă să ofere Cadillacuri, ca odinioară Elvis Presley? Și într-o zi să termine tot așa, obez, mâncău, dependent de tablete,

înconjurat de o hoardă de lingăi întreținuți din avutul lui?

Se simți de parcă întreaga zi fusese băut și abia acum se dezmeticise. De parcă îl pocnise cineva peste urechi cu un prosop ud. Băut? Nu, ci de-a dreptul beat criță de bani și de sentimentul de a fi important.

Banii pervertesc caracterul. Așa se spune, nu? Era ceva de capul acestui proverb. Trebuia să fie atent, al naibii de atent cu el. Nimeni altcineva nu putea să facă asta în locul lui. Mama sa tocmai îl adusese cu picioarele pe pământ, însă nu va reuși să o facă mereu și nici nu va fi mereu alături de el.

Fuck! Ceasul! Privi noul ceas de la încheietura mâinii, un Patek Philippe de cincizeci de mii de dolari, pentru că Eduardo îl făcuse să renunțe la Rolex-ul pe care inițial voise să îl cumpere. „Este ordinar! Ceas de proxenet!” Nu putea să apară în fața părinților fără ceasul pe care i-l dăruise tatăl lui. Ceas care încă se mai afla la New York, amanetat.

Trebuia să se gândească.

11.

— Nu este nicio problemă, spuse Eduardo, ieși, apoi reveni după puțin timp cu o listă care cuprindea mai multe pagini. Uite, sunt numerele de telefon și adresele tuturor oamenilor pe care îi cunoști.

— O listă a oamenilor pe care îi cunosc? Lui John nu îi venea să își creadă urechilor. Cum de ai o listă a oamenilor pe care îi cunosc?

— De la Dalloway. Este detectivul care trebuia să te supravegheze. Voiam să ți-o arăt mai de mult, ca să verifici dacă lipsește cineva.

Dar detectivul își făcuse treaba. Cele mai multe nume îi păreau lui John vag cunoscute, dar după un timp își dădu seama cu greu că era vorba despre colegi de școală din primară, de vecini ai părinților ori de oameni din gașca lui Sarah. Era, de asemenea, notat Murali cu service-ul lui pentru pizza, ca și spălătoria la care lucrase sau proprietăreasa la care stătuse, miss Pearson.

— Dar, pentru Dumnezeu, la ce-ți trebuie o asemenea listă?

Eduardo râse.

— Eh, există un mic secret despre care tu nu știi nimic.

•

Spre surprinderea lui John, Eduardo îl conduse tocmai la construcția pe care el o putea zări de la fereastra camerei lui și despre care se întrebase ce o fi acolo.

•

În timp ce traversau terenul prăfuit, Eduardo relata că timp de secole clădirea fusese utilizată ca grajd, dar după război fusese folosită ca atelier. Ușa din scânduri groase era veche, grea și lăsată pe-o parte, dar broasca ei era nouă-nouță. În interior podeaua, pereții și tavanul erau îmbrăcate în placaj, dar dincolo de mirosul de lemn răzbătea

încă un iz de excremente de capră și de ulei de mașină. Un gang scurt și îngust ducea la un birou mic, în care se aflau trei mese, la care stăteau trei femei, iar spațiul rămas era ocupat de rafturi din lemn pline cu cutii și lădițe.

— Acesta, explică Eduardo deschizând brațele, e secretariatul.

— Poftim?! exclamă John.

Eduardo se opri lângă una dintre femei.

— *Signora* Vanzetti. Corespondentă comercială profesionistă, engleză și franceză, vorbit și scris. Ea conduce biroul.

Aceasta îi zâmbi nesigură lui John. El o recunoscu pe femeia care în ziua de după petrecere ajutase la descărcarea cutiilor.

— *Buongiorno,* zise John fugitiv. Eduardo, ce înseamnă asta?

— *Signora* Muccini, continuă Eduardo prezentările. Engleză și spaniolă, ceva portugheză de care s-a dovedit că nu avem nevoie.

Femeia, o *mamma* italiancă robustă, privea timidă în podea ca o fetișcană, de parcă John ar fi fost un star pop, pe care nu se gândise niciodată că era posibil să îl întâlnească.

— Și *signora* Tronfi, rusă și polonă fluent și orice altă limbă slavă în suficientă măsură pentru a descifra o scrisoare.

Signora Tronfi prezentă un zâmbet ca de lună plină.

— Scrisori.

Abia acum realiză John că ceea ce alcătuia teancuri pe birouri erau scrisori.

— Din ziua în care a apărut numele tău în ziare, explică Eduardo, suntem îngropați în scrisori adresate zilnic ție ori firmei noastre. Pe scurt, există trei feluri de scrisori. Mai întâi – oferte de căsătorie. Făcu un semn cu mâna către mai multe cutii albe stivuite una lângă alta, pe care erau desenate cu carioca neagră aproximativ niște inimi. Le strângem aici. Sunt sute de femei de

toate vârstele, care vor să se mărite cu tine. Cu fotografiile trimise s-ar putea deschide un magazin porno. În al doilea rând – scrisori de amenințare. Ridică o cutie neagră pe care domnea un cap de mort ca acela aflat pe sticlele cu otravă. Continuă: Amenințări cu moartea, amenințări cu răpirea, amenințări la adresa familiei, acel gen de chestii psihopate. În fiecare zi acestea ajung la poliție. Între timp, probabil că Interpolul a înființat un serviciu care se ocupă exclusiv de tine. Și în al treilea rând – și arătă către cutiile cu simbolul dolarului, nenumărate, așezate în rânduri întregi de rafturi – scrisori prin care se cerșește.

— Se cerșește?

— Oameni al căror singur copil are nevoie de operații pe care ei nu le pot plăti. Oameni care și-au pierdut în incendii casele și tot ce aveau și nu erau asigurați. Mame singure șomere, care nu mai știu cum să-și hrănească odraslele. Bărbați care, în urma unui accident, și-au pierdut capacitatea de muncă și nu primesc o pensie.

John remarcă faptul că lădițele acestea erau sortate alfabetic. Eduardo arătase către o cutie pe care scria litera A, apoi către alta cu litera B.

Eduardo continuă să explice:

— Oameni de afaceri aflați în pragul falimentului, care nu mai primesc credite de la bănci. Inventatori care au nevoie de bani pentru a-și finaliza invențiile și care îți oferă șansa unui câștig fantastic dacă vei contribui la finanțare. Proprietari de terenuri, care îți oferă proprietățile lor sub care se bănuiește a fi petrol. Sau aur. Sau platină. Sau uraniu. Eduardo se opri în dreptul cutiilor inscripționate C, mai multe decât toate celelalte, și adăugă: Pe departe cele mai multe scrisori vin de la organizațiile de binefacere. Aici sunt reprezentate toate. Asistența orbilor. Hrănirea săracilor. Armata salvării. Proiecte în sate africane. Misiuni biblice. Salvarea copiilor străzii. UNICEF. Pâine pentru lume. Ajutor pentru flămânzii lumii.

Caritas. Ajutor pentru gravide. Îngrijirea mormintelor celor căzuți în războaie. Resocializarea deținuților. Tratamentul copiilor bolnavi de cancer. Acțiunea pentru comerț corect cu lumea a treia. Ajutor SIDA. Alzheimer. Ajutorarea dependenților de droguri. Combaterea tuberculozei. Sprijinirea parteneriatelor dintre orașe din diferite țări. Și să nu uităm de Societatea pentru conservarea limbii reto-romane.

— Societatea pentru conservarea limbii reto-romane? repetă John și se holbă prostește la coloanele de cutii și lădițe pline cu scrisori.

— Este un adevărat business, răspunse încruntat Eduardo, de care nu trebuie să te lași înșelat. La voi, în SUA, asta se cheamă *fundraising*. Există cursuri de scriere a unor asemenea scrisori, consilieri-*fundraising* pentru organizațiile aflate la ananghie, tot ce îți dorește inima.

John luă capacul unei astfel de cutii și scoase la întâmplare o scrisoare, una groasă, cu un prospect anexat. Era vorba despre păstrarea diversității speciilor și despre protecția naturii, și el era rugat să doneze suma de un milion pentru un proiect de protecție în zona sud-amazoniană. Pentru început.

Eduardo privi scrisoarea peste umărul lui John.

— Protecția animalelor! Ei sunt cei mai zeloși. Și au în cea mai mică măsură o legătură cu viitorul omenirii.

John încercă să își facă ordine în gânduri. Mii de scrisori, de necrezut!

— Să presupunem că cineva pe care eu îl cunosc mi-a trimis o scrisoare. Scrisoarea lui se află în aceste grămezi?

— Sperăm că nu. Tocmai pentru asta avem lista. Arătă către filele pe care John încă le mai ținea în mână. Orice scrisoare care are ca expeditor o persoană de pe această listă îți este înmânată.

— Dar până acum nu a scris nimeni din cei de pe listă, susură *signora* Vanzetti.

— Ba da, astăzi a venit ceva! interveni *mamma* Muccini și băgă mâna într-o cutie roșie. Iată!

Ea îi înmână lui John un plic bleu expediat de Hopkins Junior College, New Jersey. John o desfăcu și o citi.

— O nebunie totală.

Voiau să îi acorde diploma de absolvent de onoare și să îl sărbătorească printr-o festivitate drept cel mai important absolvent al instituției. John clătină din cap și băgă în buzunar atât scrisoarea, cât și lista.

Când părăsiră clădirea, se simțea de parcă trecuse un tăvălug peste el.

•

După cină, Cristoforo Vacchi se ridică de la masă ca de obicei, dar când ajunse în spatele lui John îi puse acestuia mâna pe umăr exact ca odinioară la New York, se aplecă puțin și îi spuse:

— Trebuie să vă mai spun ceva, John: Chiar dacă peste puțin timp vă veți muta în propria casă și veți merge pe un drum propriu, la noi veți fi oricând un oaspete bine-venit. Oricând, John, și indiferent de ce se va întâmpla. Vă rog să nu uitați asta niciodată.

John ridică derutat privirea către fața ridată, către ochii obosiți cu pupile ca niște abisuri și promise că așa va face. *Padrone* dădu din cap cu un surâs atotștiutor, îi mai strânse o dată umărul și plecă.

Următorul care se duse la culcare fu Alberto.

— Mă voi bucura dacă ne veți mai vizita când și când, spuse el și clipi vesel. Cu Ferrari-ul dumneavoastră nici nu va fi departe… Și pentru a putea trăi îndeplinirea sarcinii noastre, mă interesează și ceea ce se va petrece în continuare, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Apoi rămaseră pe terasă la lumina stelelor și a câtorva felinare toți patru, John, Eduardo și părinții ultimului. Soția lui Gregorio povesti câteva întâmplări vesele de la școală – desigur că în sat se

aflase ce rol jucase familia Vacchi în succesiunea Fontanelli, și a fost nevoie ca ea să le explice claselor mici cât de mult reprezenta un bilion, și claselor mai mari cum funcționau dobânda și dobânda la dobândă.

— Până acum deja zece copii, spuse ea zâmbind, au hotărât să depună pe cec banii de buzunar, pe care să îi lase descendenților lor din secolul XXV. Eu cred că nu avem a ne teme pentru viitorul nostru.

Gregorio își ridica de pe frunte șuvițele de păr de fiecare dată când vântul dinspre mare i le punea la loc.

— Și încă ceva ce ține de afaceri, John, zise el cu o seriozitate stăpânită. Soția își petrecuse brațul după talia lui, dând semne clare că îl îmbia să meargă la culcare. Acesta continuă: Veți avea în continuare nevoie de avocați și ce aș dori să vă propun este să lucrez pentru dumneavoastră. De fapt, tatăl meu nu a menționat asta, dar, în afară de dumneavoastră și respectiv de predecesorii dumneavoastră, totdeauna noi am mai avut și alți clienți. Nu pentru că am fi avut nevoie de bani, ci pentru a rămâne în formă la cel mai înalt nivel profesional, pentru a fi exact avocații de care are nevoie cel mai bogat om din lume.

John dădu imediat din cap și zise:

— Bineînțeles, nu este nicio problemă.

— Bine, spuse mulțumit Gregorio.

Acestea fiind zise, cei doi se despărțiră. John mai apucă să îl vadă pe Gregorio sărutându-și soția cu o pasiune de care niciodată nu l-ar fi crezut în stare, apoi siluetele lor se topiră în întunericul din casă.

Eduardo sorbi îndelung din paharul lui cu vin și râse domol:

— Nicio grijă, eu încă nu plec și nici nu țin discursuri pasionale de despărțire. În etape, ca la New York, nu vorbim decât după ce am făcut exerciții serioase.

— Chiar ați exersat?

— Ca pe o piesă de teatru, ți-o spun deschis. Și ai fi făcut la fel după ce un om de douăzeci și cinci de ani a murit în urma unui infarct sub ochii tăi, din cauză că aflat că moștenește doar câteva milioane. Eduardo ridică din umeri și adăugă: Tata a trăit așa ceva în biroul notarial unde și-a făcut stagiatura. Este ceva vreme de-atunci.

Traseră două scaune până lângă balustrada metalică, în așa fel încât să poată sprijini picioarele de ea și să privească și marea, și mai traseră și o măsuță pentru pahare, sticla cu vin și felinarul. Era plăcut, dinspre mare adia un vânticel cald, înmiresmat, iar în întunericul de dincolo de ei țârâiau greierii.

După un timp – că doar adevărul în vin viețuiește –, John mărturisi:

— Ca să fiu sincer, habar n-am ce trebuie să fac. Nu numai în privința profeției, ci și așa pur și simplu. Ce-am să fac? Stau în vila aceasta, umblu prin toate camerele și mă holbez, și pe urmă? Pe urmă ce fac? Ca să pun o întrebare banală, cum îmi petrec zilele?

— Aoleu! zise Eduardo și își umplu paharul.

— Adică vreau să spun că nu pot veșnic doar să fac cumpărături.

— Corect.

— Aș putea dărui bani.

— Fă propuneri, că în privința solicitanților ai cutii pline.

— Da. Dar am senzația pe undeva că nu asta trebuie să fac.

— Și, în afară de asta, în acest mod banii ți s-ar putea termina repede. Miss Vanzetti ține contabilitatea, iar cei care scriu scrisorile nu stau. Eu cred că de vreo cinci sute de miliarde de dolari te-ai putea deja descotorosi pentru cei care ți-au scris până acum.

John luă paharul și dădu pe gât Chianti-ul al naibii de scump, de parcă ar fi vrut să se înece în

el.

— Știi, mă întreb ce fac de fapt toată ziua oamenii bogați. Ce faci când nu ești silit să muncești, și totuși ai sentimentul că viața are un sens?

Eduardo inspiră zgomotos.

— Eh, poți munci onorific. *Pro bono.* Asta facem noi. Și eu consider că este plăcut să nu fii obligat să îți asiguri subzistența prin munca proprie.

— Dar tu ai învățat ceva. Știi să faci ceva. Eu nu posed nici măcar un certificat de absolvire a școlii și am învățat doar să livrez pizza și să calc cămăși.

— Poți acum să înveți tot ce dorești. Îți poți absolvi școala și apoi poți continua studiile dacă ții la asta. Toată lumea îți este deschisă.

— Da, dar nu am vrut niciodată să studiez și nici acum nu vreau. Mi s-ar părea ceva complet artificial. De parcă aș căuta cu disperare o jucărie interesantă.

— Mai înainte pictai. Asta ce era? O ocupație de natură artistică?

— Am început să pictez pentru că aveam o prietenă care picta. Cu cât trece mai mult timp de când suntem împreună, cu atât înțeleg mai puțin ce găsisem în asta. Nu, nu sunt un artist. Nu am nici urmă de talent pentru artă. John oftă și continuă: De fapt, sunt un antitalent desăvârșit. Nu am nici măcar talentul de a fi bogat.

— Aoleu! exclamă Eduardo iarăși, după care priviră marea care scânteia într-o nuanță de argintiu-închis și mult timp nu mai vorbiră.

Vântul care bătea spre uscat deveni mai răcoros.

Deasupra lor stelele clipeau indiferente.

Departe, în crâng, se strecura foșnind un animal.

— Chiar *te simți* bogat? întrebă direct Eduardo.

John tresări speriat din gândurile lui.

— Poftim?

— Este probabil o prostie. Mi-a trecut prin cap întrebarea aceasta. Dacă *te simți* bogat.

— Hm… John își țuguie buzele. Dacă mă simt bogat? După ce se gândi spuse: De fapt, cum mă simt? Nu am idee. Oarecum totul m-a depășit. Acum o lună, eram un distribuitor de pizza amărât, iar azi nu mă simt total diferit. OK, acum știu ce gust are caviarul și mi-am atârnat în șifonier costumele Brooks-Brothers… dar totul mi se pare ca într-un vis. Ireal. Ca și cum mâine s-ar putea să revin la situația anterioară.

— Poate că asta contează, cugetă Eduardo și cu o mișcare a mâinii făcu să se rotească ușor în pahar vinul roșu, care în lumina lumânărilor arăta ca sângele. Știi, toată viața eu am fost confruntat cu lucrurile acestea – să fii bogat, să fii sărac, să ai bani și așa mai departe. Din copilărie. Și am băgat de seamă că oamenii bogați gândesc altfel decât ceilalți oameni. În mare nu sunt mai buni, dar nici mai răi, dar gândesc la alte dimensiuni. Nu știu exact de ce, poate pentru că nu trebuie să gândească cu categoriile în care este vorba despre pura supraviețuire. De plata ratelor și de banii de Crăciun. Când ești bogat, banii există pur și simplu precum există aerul și apa.

— Vrei să spui că bogații nu se gândesc niciodată la bani?

John îl măsură cu privirea sceptic.

Eduardo se încruntă.

— Ai dreptate, asta nu se poate afirma. Mulți dintre ei nici nu se gândesc la altceva. Dar aceștia sunt în sinea lor încă săraci. Dacă în sinea ta crezi că nu ai destui bani, atunci continui să te spetești ca de la cele douăzeci de milioane pe care le ai în cont să ajungi la patruzeci de milioane și așa mai departe. Dintre aceștia există mai mulți decât ar fi suficient. Așa este.

— Atunci asta nu are nicio legătură cu câți bani are fiecare. Mai curând este o chestiune de exprimare, de temeri și așa mai departe și, dacă cineva se simte încă sărac cu douăzeci de milioane în cont, ar trebui să se ducă la psihiatru?

— Da. Eduardo încetă să mai rotească paharul. Dar nu sunt toți așa. Există oameni care se descurcă de-a dreptul bine cu bogăția. Mă gândeam vag la ceva… Tu ești mai bogat decât următorii o sută de pe lista bogaților la un loc. Ești dintr-o categorie unică. Mă gândeam că, după ce te vei fi acomodat… într-o zi… îți va veni o idee. Ceva nemaipomenit. Ceva la care până la tine nu s-a mai gândit nimeni. Îndeplinirea profeției.

John trase adânc aer în piept și expiră apoi zgomotos.

— Crezi? Eu nu îmi pot imagina care ar fi ideea aceea.

— Dacă ar fi atât de simplu, aș ști eu însumi, mărturisi Eduardo. În definitiv, toată viața m-am gândit la asta. Dar cine știe, poate că viziunea lui Giacomo Fontanelli a fost doar un coșmar ceva mai lejer și nu există o asemenea soluție. Ar însemna că a fost doar un bărbat cu o marotă, la fel cum au fost strămoșii mei, și cu toții împreună te-au făcut pe tine bogat, absurd de bogat.

— Eh, da, este grozav! suspină John și se porni brusc să râdă coleric, un râs care răzbătea din profunzimea stomacului. Știi, în viața mea nu m-am gândit că voi sta aici vreodată și că mă voi simți lamentabil pentru că *sunt prea bogat.*

— S-ar putea zice așa, râse mânzește Eduardo.

•

În zilele ce au urmat, John s-a dedicat studiului cu o dăruire care îl surprindea pe el însuși. Într-o după-amiază, a fost introdus de către Eduardo în tainele computerului aflat într-o încăpere din pivnița domeniului și care aducea cu o centrală pentru control dintr-un film cu James Bond. Pentru a ajunge la el trebuiau descuiate mai multe încuietori cu aspect impresionant, după care ședeai la o masă albă, pe care se găsea un computer modern, pe al cărui monitor alergau diverse numere cu multe, multe cifre – situațiile conturilor din toată lumea, după cum i-a explicat Eduardo –

care erau căutate asemănător instalației din cabinetul de avocatură, doar că aici era suficient un cablu gri simplu și o neînsemnată priză din plastic aplicată pe perete.

Modul în care Eduardo manipula tastatura și mouse-ul te făcea să bănuiești că se pricepea foarte bine să lucreze cu ele.

— Asigurarea datelor, explică el în timp ce vâra o casetă cu bandă în orificiul unui aparat a cărui lampă de semnalizare trecu imediat de pe verde pe roșu. Dacă am pierde toate parolele și altele, ar trebui să colinzi întreaga lume, să te legitimezi pentru fiecare cont și să completezi un munte de formulare – ai idee cât timp ți-ar trebui pentru două sute cincizeci de mii de conturi?

John era impresionat.

— Pari să te împaci perfect cu computerul, nu?

— Tata a insistat ca eu să învăț tot ce este legat de el, răspunse Eduardo. Sisteme de operare, programarea aplicațiilor comerciale, tehnica transmiterii datelor… cere orice, și eu voi ști să operez. Era ceva mai important decât studiile mele juridice. Se zice că cineva din familie trebuie să stăpânească perfect computerul.

John privi monitorul cu respect.

— Asta înseamnă că tu ai programat tot ce este aici?

Banda rula bâzâind, iar lampa clipea febril. Eduardo lovi ușor aparatul cu palma, și acesta încetă să mai clipească.

— Nu, aici cea mai mare parte este reprezentată de programul inițial. De altfel, un program destul de rafinat. Eu doar l-am trecut de pe vechiul IBM pe PC, am adaptat puțin prezentarea pe monitor și am mai introdus câteva reprezentări grafice. Nimic din ceea ce ar fi putut să facă un profesionist veritabil.

— Și cine a creat programul inițial?

— Cineva de la IBM. Nu știu exact, era înainte de a mă fi născut eu, dar trebuie să fi existat pe-

atunci ceva necazuri cu tipul. Începuse să pună întrebări și așa mai departe, și atunci s-a decis că trebuie să se priceapă cineva din familie.

— Și-acum te pricepi tu?

— Da. Cursuri de sute de mii de dolari, o vară întreagă am tras cabluri ca practicant la o firmă de rețele, o iarnă, ca ajutor de programator într-un iad al hackerilor – și acum mă pricep. Eduardo rânji. Dar nu este chiar atât de greu. Când cei cu tezaurul termină treaba la pivnița ta și când se vor monta cablurile telefonice, demontăm și remontăm totul la tine. Iar eu îți voi explica apoi cum să lucrezi cu computerul.

John înghiți în sec. Nu prea împărtășea încrederea manifestată de tânărul avocat. După care îi veni o idee:

— Dar ce se întâmplă cu aparatura de la firma voastră din Florența?

— Va ajunge la fier vechi.

— Și dacă, Doamne ferește!, se prăbușește casa mea? Devin lipsit de mijloace?

— Prostii! afirmă Eduardo. Aparatul cu banda începu să piuie, el scoase caseta și o închise în seiful din perete. Toate conturile sunt pe numele tău. Dacă ai nevoie de bani, te duci la bancă și te legitimezi.

— Și de unde știu eu la ce bancă trebuie să mă duc?

— Este indiferent, pentru că, practic, la fiecare bancă de pe această planetă ai un cont în valoare de milioane. Dar în documentele pe care le-ai primit se află și lista corespunzătoare. Eduardo îl privi persiflator și adăugă: Poate că ar trebui să te uiți totuși pe hârtii.

John clipi iritat:

— Păi atunci la ce mai am nevoie de computer?

— Pentru ca în fiecare dimineață să poți vedea cu câte milioane ai devenit mai bogat peste noapte. Pentru a putea fi avertizat dacă în vreo țară rata

inflației depășește rata dobânzii, pentru a putea să îți muți la timp banii în altă parte. Pentru…

John îl întrerupse:

— Deci, pot să transfer bani? Și cineva care pătrunde la mine poate și el. Poate să transfere un miliard în contul lui, fără ca eu să observ.

Eduardo se sprijini de speteaza scaunului și își încrucișă mâinile în spatele capului.

— Nu, nu poate. Ți-am spus că este un sistem ceva mai rafinat. Se poate face transfer de bani, dar numai între conturi care îți aparțin. Această restricție este consemnată la toate băncile, așa că nici măcar cel mai bun hacker nu are vreo șansă de a opera de aici.

— Hm…, mormăi John și privi numărul fără sens de mare de pe marginea inferioară a ecranului, care se tot mărea și ale cărui ultime cifre pâlpâiau ca aripile unei albine. V-ați gândit la toate, nu?

— Cel puțin ne-am dat toată silința.

Interveni un moment de tăcere. O tăcere rece, plăcută. John se gândi la arhitecta care se ocupa de interioare, o femeie blondă, delicată, emanând energie, care îi arătase schițele celor mai importante încăperi ale vilei. Tot ce avusese el de făcut fusese să arate către desenele care îi plăcuseră cel mai mult – de plăcut îi plăcuse tot, femeia era un geniu –, să spună „da!” și să semneze listele cu dotări anexate. De atunci coloane de lucrători se ocupau de realizarea în fapt a schițelor, de a-i crea lui un cămin de o eleganță rafinată, fără ca el să fie nevoit să-și mai exprime măcar o idee.

Și, oricât costa asta, numărul din partea de jos a ecranului continua să crească fără întrerupere.

•

Soarele coborâse la orizont și făcea ca marea la Portecéto să sclipească auriu și cald atunci când apăru iahtul. Cum aluneca suplu și grațios, strălucitor de alb și fermecător ca un vas cu pânze,

acesta oferea o priveliște care lui John îi tăia răsuflarea. Chiar și Eduardo, care pe drumul de întoarcere cugetase cu voce tare că într-o perspectivă mai îndepărtată ar putea să aibă în vedere comandarea unui iaht mare propriu, îi dădu entuziasmat un bobârnac peste umăr și strigă:

— Uite-l, vine!

— Da, șopti John.

Era minunat și părea mult mai mare decât și-l amintea de la vizionarea făcută la Cannes. Când acostă, trecu prin fața lor părând aproape fără sfârșit. La pupă fâlfâia ușor steagul italian în locul celui englez, iar în spate, sub o prelată, era o barcă cu motor; pe puntea superioară, se afla un elicopter ca o insectă gata să-și ia zborul. De pe puntea a doua un tânăr în uniformă fercheșă le făcu semne cu mâna, și ei răspunseră în același fel.

Vasul a fost rapid legat la țărm și întinsă o punte. Când au urcat la bord, au fost întâmpinați de căpitan, un francez de vreo patruzeci de ani, cu numele de Alain Broussard, pe care îl cunoscuseră la Cannes cu puțin timp în urmă, care îi salută și le strânse mâinile. Acesta spuse în engleza lui cu puternic accent francez:

— Desigur că doriți să ieșiți imediat în larg. Pun să vi se aducă bagajele, apoi putem pleca, și la apusul soarelui vom naviga.

La un semn, tânărul care le făcuse cu mâna apăru ca din pământ. John îi dădu cheia de la ceea ce la un Ferrari se numește portbagaj, apoi îl urmară pe căpitan pentru a face un tur al vasului.

Nu se așteptase ca revederea iahtului să îl copleșească într-atât. Totul respira spațialitate. Când intrară într-unul dintre saloanele iluminate indirect nu se putu abține să nu atingă cu vârfurile degetelor lambriurile din lemn fin moarat cu care erau placați pereții și să mângâie speteaza unei canapele care, împreună cu niște fotolii cu speteaza înaltă și o masă din sticlă, alcătuiau un mic ansamblu. Pe ea erau perne din mătase

asortate la culoare, cu motive ce păreau indiene, lămpi Tiffany scumpe, cu picioare aurite, se aflau pe măsuțele din marmură albă și gri. Pereții sufrageriei erau îmbrăcați în intarsii din mahon atât de lustruite, încât masa antică plină de cristaluri și argintărie se oglindea în ele. Ferestrele mari ofereau libertate privirii către marea în care se scufunda obositul soare roșu ca focul.

Era un palat sclipitor. În aceste încăperi se putea filma fiecare basm din cele o mie și una de nopți. Pe drumul către puntea de comandă – balustrada scărilor era aurită, pentru că, așa cum spunea agentul naval vânzător, „alama trebuie lustruită zilnic, nu și aurul" – trecură pe lângă un loc unde încă se mai putea recunoaște numele dat de către proprietarul anterior, un om de afaceri englez, iahtului: *Shangri-La.* Scrisul nu fusese îndepărtat, ci doar acoperit cu vopsea albă.

— Vreau ca asta să dispară, spuse John și bătu cu vârful degetului locul respectiv.

— *Pas de problème,* îl asigură căpitanul. Voi pune să fie îndepărtat. Vreți să-i dați vasului un alt nume?

— Da, confirmă John și privi marea care devenea tot mai întunecată. Se va numi *PROPHECY.*

12.

Curierul de la UPS îl trezi pe Marvin dimineața devreme și ceru să vadă și o legitimație.

— Permis de conducere, pașaport, ceva pe care se află fotografia și numele dumneavoastră, precum și o ștampilă oficială, zise acesta plictisit și își fixă răbdător mai bine pachetul ținut sub braț.

— Omule, mormăi Marvin care abia ținea ochii deschiși, eu *locuiesc* aici. Nu se vede?

— Îmi pare rău. Este o corespondență cu valoare declarată. Am instrucțiunile mele.

Marvin se gândi o clipă să îi trântească ușa în nas, dar curiozitatea de a afla cine naiba îi trimitea lui un pachet cu *valoare* declarată – ia auzi: pachet cu valoare declarată! – învinse. Se întoarse în camera sa și aduse permisul de conducere, nu fără a se teme că fotografia nu prea mai semăna cu actuala lui înfățișare, motiv pentru care efortul făcut ar fi fost inutil. Dar curierul se mulțumi să noteze numărul documentului, mai ceru o semnătură, iar Marvin își primi pachetul. Până să reușească să descifreze cine era expeditorul, auzi motorul mașinii curierului accelerându-se.

— John? citi Marvin spre nețărmuita lui surprindere. John Fontanelli din Florența. Ce spui?

Nu se mai putea gândi să adoarmă. Încuie ușa, duse pachetul pe masa din bucătărie și scoase un cuțit pentru a desface pachetul.

În cutie, împachetat cu grijă în stiropor, era un telefon mobil.

— *Asta* ce mai este? mormăi Marvin. Mai controlă încă o dată ambalajul și biletul pe care era scrisă adresa. Pe acesta erau scrise numele și adresa lui. Nu era o greșeală. Și la rubrica Se *va preda până la ora* era însemnată cifra *nouă*! Ăsta vrea să mă tortureze sau ce este asta?

Scoase aparatul. Pe el era fixată cu o bandă adezivă o carte de vizită împăturită. O desprinse și

o despături.

„Hei, Marvin – era scrisul inconfundabil al lui John. Bateria este încărcată, cartela este introdusă, PIN-ul este 1595. Te rog, deschide-l imediat și așteaptă apelul meu. Te salut, John.”

— Mi-am pierdut mințile? Marvin privi ceasul. Era ora nouă fără un minut. Visez!

Dar apăsă tasta verde. Cu un piuit aparatul prinse viață și Marvin introduse PIN-ul, care fu acceptat cu un nou piuit și cu afișarea pe display a cuvântului *Ready.*

Fix la ora nouă telefonul sună.

— De fapt, am crezut că așa ceva există doar în filme, mormăi Marvin clătinând din cap.

Apăsă tasta pe care era desenat un receptor ridicat și duse curios telefonul la ureche.

— Alo?

— Alo, Marvin! îl salută John cu entuziasm. Sunt eu, John.

Marvin trase adânc aer în piept.

— Ce este cu show-ul ăsta?

— Nu puteam să dau de tine, răspunse John râzând. Ca de obicei telefonul tău este blocat, cum aș fi putut să vorbesc altfel cu tine?

— Omule, rosti încet Marvin încă zăpăcit, mă simt ca James Bond. Așadar, pe cine trebuie să omor?

— Te-ai uitat sub stiropor? Acolo ar fi trebuit să fie un plic cu o mie de dolari și un tichet pentru avion.

— Este din ce în ce mai bine. Ridică bucata de stiropor. Sub ea era un plic. Da, omule, l-am găsit, stai un moment! Lăsă jos telefonul și rupse plicul. În el erau o mulțime de dolari și un tichet clasa întâi pentru Florența pe numele de Marvin Copeland. Se pare că trebuie să îți fac o vizită, nu?

— Da, dar mai întâi te rog să îmi faci un serviciu important.

— Nimic nu vine degeaba pe lumea asta, oftă Marvin. OK, spune.

— Îți amintești de ceasul meu de mână?

— De ceasul tău de mână? Nu. Aș fi putut să jur că nu ai avut așa ceva.

— Nici nu îl mai aveam. L-am amanetat în Manhattan. Problema este că ceasul este un cadou de la tatăl meu, am pierdut chitanța cu care l-am amanetat, și termenul expiră vineri, săptămâna viitoare.

Era ceva cam mult pentru o oră ca aceasta. Marvin îl rugă:

— Încet, trebuie să notez. Luă un creion dintr-o ceașcă de cafea pe jumătate goală, îl șterse cu un prosop de bucătărie lipicios cât nu se putea spune și scoase din coșul de gunoi o cutie de Cornflakes, pe care o rupse în așa fel încât să poată scrie pe partea interioară goală. Duse din nou telefonul la ureche și vorbi: Deci, să o luăm pe rând. Unde este casa de amanet, cum arată ceasul, la ce număr te pot suna?

•

Când John reveni pe puntea principală după convorbirea cu Marvin, la orizont se putea vedea deja coasta franceză de sud ca o linie subțire, cenușie-maronie. Un steward tocmai punea o măsuță pentru cafeaua de după-amiază sub un parasolar. Pe cer apăreau primii pescărușii.

— Trebuie să ne decidem dacă vrem să acostăm la Nisa sau la Cannes, spuse Eduardo. La Nisa există un restaurant bun, la care mereu am vrut să cinez. Tu ce zici?

— De ce nu? Sună bine.

John se sprijini și el de balustrada punții. Din seara precedentă ocoliseră Corsica, și acum navigau în Marea Ligurică. Era o croazieră calmă, Marea Mediterană fusese gri-argintie și valurile nu creaseră probleme stabilizatoarelor vasului.

O oră mai târziu, pe cer apăru un punct întunecat care nu era un pescăruș; un elicopter. La început, nu acordară nicio atenție zgomotului tot mai puternic, dar când acesta veni drept către ei și

deveni și mai puternic, deveni inevitabil să vadă despre ce era vorba.

— Pare să fie cu presa, îi informă Broussard prin telefonul de bord. Pe locul din spate al elicopterului se vede un bărbat căruia îi atârnau de gât mai multe aparate cu teleobiective.

John se încruntă:

— Bănuiesc că nu dispunem de tunuri la bord.

Elicopterul survola *PROPHECY* ca o viespe furioasă, făcând uneori manevre atât de îndrăznețe încât era o minune că bărbatul de pe locul din spate, care fotografia, nu cădea din aparat. În cele din urmă, cu filmele epuizate, elicopterul îi părăsi îndreptându-se spre uscat.

— Chiar trebuie să mergem la restaurant? întrebă John privind în urma aparatului. Fără gardă de corp?

— Câțiva membri ai echipajului arată de-a dreptul impresionant și ne-ar putea însoți, fu de părere Eduardo. Doar nu vrei să ne stricăm ziua din cauza asta?

— Treptat începe să mă calce pe nervi. Ce o găsi de fapt la mine?

Eduardo râse.

— Ești bogat, deci ești interesant. Banii te fac sexy, dragul meu. Este o chestiune pe care, după părerea mea, o folosești încă prea puțin.

— Și ar trebui să o fac?

John privi linia de coastă, drumurile săpate îndrăzneț în stâncă și casele presărate ca niște pete albe.

— O mulțime de femei ar dori să afle cum este să se culce cu un bilionar.

— Nicio diferență față de oricare alt bărbat.

— Evident, dar lasă-le pe ele să descopere asta. Eduardo ridică receptorul telefonului de bord. Văd că mai ai nevoie de un curs de bază în arta de a gusta viața. Sun acum la restaurant, ca să ne trimită o mașină. Din câte am auzit eu, numai

milionarii mai procedează așa; și cred că ei se pricep să țină presa la distanță. Și apoi ne distrăm.

Suna ca un ordin.

Când acostară, pe chei erau deja câțiva reporteri. După ce *PROPHECY* amarase, se adunaseră atâția, încât cei patru mateloți vânjoși croiră cu greutate o cale până la mașină. Chiar și televiziunea ținea pasul în îmbulzeală.

Șoferul limuzinei cunoștea bine Nisa și, în plus, părea că fusese și pilot de curse, în orice caz reuși să scape de urmăritori, dintre care o parte erau pe motociclete care accelerau cu ușurință. Când ajunseră la restaurant, era liniște, iar soarele era gata să le pregătească o seară minunată pe terasă.

Era restaurantul unui vechi și select hotel de lux, cu o perspectivă de vis asupra golfului – un loc, gândi John, unde era imposibil să *nu* te bucuri de cină. Nu mică îi fu surprinderea să remarce la masa alăturată patru bărbați mai în vârstă, fără îndoială toți multimilionari cu vechime, care tocmai încheiau această adevărată operă de artă. Vinul alb nu avusese temperatura corectă. Carnea fusese puțin cam tare, legumele, o idee prea moi – deci, complet anoste. Unul dintre ei ridică un deget, cam până la nivelul bărbiei lui revoltate, și nu dură mai mult de treizeci de secunde până când șeful chelnerilor apăru lângă el – cerule, oare ce devenise lumea? John nu înțelegea o boabă franceză, dar nu avea nevoie de cunoștințe lingvistice pentru a interpreta murmurul necontenit al nemulțumirii ce răzbătea de la masa alăturată pe tot parcursul cinei. Iar când privi în jur, observă că atmosfera era generală. De parcă fiecare pândea următoarea decepție. Cei care mâncau aici vor fi fost ei cu toții milionari, dar niciunul dintre ei nu era vesel sau măcar binedispus.

Dar mâncarea servită a fost fantastic de bună.

— *Peccato,* remarcă reținut Eduardo, a fost un spectacol nepotrivit.

— Fără îndoială. Dacă eu voi ajunge să fiu ca ăștia, îl rugă John pe Eduardo, atunci te rog să mă împuști.

•

Era miezul nopții. John închise ușa camerei în urma lui, știind că aceasta va fi una dintre ultimele nopți petrecute sub acoperișul casei familiei Vacchi. Scoase jacheta, o puse pe un umeraș și se bucură să aibă din nou sub picioare pământul ferm.

La Nisa nu zăboviseră mult. După desert și după ce soarele apusese, se întorseseră pe vas, iar drumul până la Portecéto cu motoarele la maximum durase doar vreo patru ore.

Tocmai își scotea pantofii, când sună telefonul. Probabil că este Marvin, gândi John și țopăi într-un picior până la telefon. La New York era doar puțin după ora șase seara.

Dar nu era Marvin. Era necunoscutul.

— Voiam să vă felicit, spuse acesta pe un ton ironic. Pentru noul dumneavoastră iaht.

— Mulțumesc, răspunse John.

Acum nu mai era așa de impresionat. Probabil că interlocutorul văzuse un reportaj difuzat de televiziunea franceză.

— Un iaht frumos. Îmi pot permite să întreb cât a costat? Eu îl apreciez la douăzeci de milioane. Sau a costat treizeci?

— Ce vreți? întrebă John indispus.

— Vreau să vă dau câteva sfaturi privind următoarele cumpărături.

— Sunt numai urechi.

— Aveți un iaht și aveți o casă. Nu vreau să vă plictisesc cu posibilitățile evidente de a vă completa reședințele în diverse locuri din lume; cu siguranță că la asta v-ați gândit și singur. Oricum o variantă ceva mai excentrică ar fi un castel. Există numeroase castele vechi veritabile în Europa și multe dintre ele sunt de vânzare, știați asta? Bineînțeles că este nevoie să mai băgați în ele alte câteva milioane pentru a arăta cumsecade, dar nu

ar fi o problemă. O altă posibilitate de a investi bani și interes ar fi cumpărarea unui club de fotbal sau așa ceva, nu v-ați gândit la asta? În acest caz pot fi vânduți și cumpărați jucători pe milioane grele, pentru a obține satisfacția de a urca în clasamente. Sau ați putea să faceți plasamente în colecții – vechi picturi în ulei de exemplu, van Gogh, Picasso, Monet. Sau în bijuterii de valoare. Antichități. Nu numai căutarea și cumpărarea lor sunt o aventură, ci și achiziționarea de seifuri corespunzătoare, întreținerea unei paze sigure, încheierea de asigurări necesare și altele sunt palpitante. Se opri un moment, apoi întrebă: Mai doriți și alte propuneri?

John își masă rădăcina nasului:

— De ce îmi spuneți astea?

— Pentru a vă atenționa asupra faptului că sunteți suficient de bogat pentru ca tot restul vieții dumneavoastră să puteți cumpăra diverse fleacuri. Dar cu toate acestea vă îndepărtați de profeția lui Giacomo Fontanelli.

— Îmi telefonați în miez de noapte pentru a-mi spune asta?

— Mai devreme nu ați fost acasă și cineva trebuie să vi-o spună.

— Ce înseamnă toate acestea? În ce scop acest joc de-a v-ați ascunselea? De ce nu-mi spuneți cine sunteți și ce este cu toate acestea?

O clipă de liniște.

— Credeți-mă, într-o zi veți înțelege că nu pot proceda altfel decât o fac. Presupunând că nu veți întrerupe acum contactul, într-o zi ne vom întâlni, iar eu vă voi explica totul. Dacă nu, vă veți întreba toată viața ce v-aș fi spus.

— Asta ce vrea să fie?

— Vă veți muta, nu? V-aș propune să-mi dați viitorul dumneavoastră număr de telefon.

John simți cum receptorul i se umezește în mână sau poate că mâna era cea care transpira? Asta era

posibilitatea de a scăpa de el. Era suficient să-i dea un număr fals. Simplu.

Vocea din eter continuă:

— Ar trebui să mai știți ceva. Eu sunt omul care știe despre dumneavoastră mai multe decât știți dumneavoastră înșivă. Eu știu care este adevărata dumneavoastră misiune și mai știu cum o puteți îndeplini. Ar trebui să întrerupeți acum contactul cu mine numai dacă ați fi sigur că nu va mai trebui niciodată să mă mai întrebați ceva.

Necunoscutul nu mai spuse nimic. Era doar o tăcere ce părea a nu se mai sfârși.

Era un truc, nu? John privea fix, fără să vadă ceva, și nu știa ce să facă. Un truc, dar pe de altă parte… Ce era de făcut? Putea oricând să își schimbe numărul de telefon dacă situația începea să îl plictisească.

Trase sertarul noptierei. Găsi mai întâi scrisoarea de la Hopkins Junior College, apoi scrisoarea prin care i se cerșeau bani în scopul stopării dispariției speciilor. Pe aceasta o păstrase din greșeală. În cele din urmă găsi plicul cu comunicarea de la Telecom.

— Deci…, spuse el și, după ce își drese glasul continuă: … Noul meu număr de telefon este…

•

Eduardo insistă să continue croaziera cu *PROPHECY* și, când la ora stabilită apăru în portul pentru iahturi de la Portecéto, avea alături o fată.

— Constantina Volpe, o prezentă el. Este o colegă din perioada studiilor. Sper că nu te deranjează faptul că am invitat-o.

John îl privi pe Eduardo, în al cărui rânjet ironic citi intenția de a-l cupla cu femeia. Ea era cu certitudine admirabilă. Lui John mai că nu îi venea să creadă că Eduardo cunoștea o astfel de damă. Mai că nu credea că asemenea femei studiau dreptul, în loc de a deveni celebre și bogate ca modele. Constantina avea părul lung, negru, răvășit permanent de briza mării, o figură ca o

inimă, cu ochi verzi, mari și o gură de neimaginat. Silueta ei era destinată să reducă la tăcere rațiunea unui bărbat sănătos. Înainte de a spune ceva, John trebui să-și dreagă glasul, după care reuși să scoată un neajutorat: „Bun venit la bord” și un stângaci: „Mă bucur să vă cunosc”.

Și bărbații din echipaj o priveau cu ochi lacomi. Stewardul care îi servi cu șampanie nu își mai putea dezlipi privirea de la ea. Însuși căpitanul părăsi puntea de comandă pentru a o saluta pe *madame Constantina* și, după cum i se păru lui John, o făcu cu un accent franțuzesc mai sesizabil decât de obicei.

PROPHECY plecă și aruncă apoi ancora la intrarea în Golful Portecéto, în imediata apropiere a unei pitorești stânci ce se ridica din mare cu semeție, pe care cuibăreau pescărușii și alte păsări. La pupă au fost instalate o scară pentru coborât în apă, un tobogan și o trambulină, așa că plăcuta zi la mare putea să înceapă.

John ocupa desigur marea cabină a proprietarului, aflată în față de tot, în prora vasului, unde era și o punte lată. De aceea nu se miră că într-un bikini negru, minuscul, Constantina ședea acolo pe un prosop și tocmai se pregătea să își dea cu cremă când el urca pe punte. Mai curând se întreba unde rămăsese Eduardo.

— Sunteți atât de amabil să îmi dați cu cremă pe spate? îl rugă ea clipind în așa fel încât, ce mai tura-vura, se pare că îl readusese la poziția de elev neîndemânatic.

— Da, sigur.

Fusese vocea lui? Nu avea importanță. Luă tubul cu cremă întins de ea și se dedică misiunii.

— Vă rog, și sub bretea, ceru ea după o vreme și întrebă dacă este necesar să o desfacă.

— Nu, se grăbi să răspundă John. Merge și așa.

Își pierdea respirația când introducea mâna alunecoasă sub bretea. Cât de departe putea să meargă, fără a-i atinge sânii? Și unde rămăsese

Eduardo? Soarele ardea, universul se topea pe puntea strălucitor de albă și mai era atingerea pielii ei și mirosul cremei de protecție solară.

— Mulțumesc, puse ea capăt procedurii. Și acum dumneavoastră.

John era bucuros că stătea întins pe burtă în timp ce ea îi masa spatele cu mișcări sigure. Trebui să mai rămână un timp întins pe burtă și după ce ea încetase. Din fericire, Eduardo apăru în cele din urmă și îi distrase atenția femeii.

Mai întâi coborâră în apă folosind scara, încet și cu atenție, pentru că apa era rece. Când te scufundai în ea pentru prima dată, îți tăia respirația, dar pe urmă era grozav să înoți având adâncimea sub tine, întinderea apei în jur și vasul uriaș, sclipitor, ridicat deasupra mării.

O jumătate de oră mai târziu, se aflau pe puntea încinsă, pe prosoape. Fixat de ancoră, vasul se clătina odată cu valurile, iar mișcările legănate induceau o stare aflată între veghe și somn. Soarele dogoritor dădea o senzație de bine și făcea pielea să ardă. Nimic nu mai era important, nici mărimea averii, nici profeția, nimic în afara acestei zile și a acestei existențe, a dogorii emanate de soare și a țipetelor pescărușilor sus, în albastrul fără de sfârșit.

— Avem la bord și schiuri nautice, îi tulbură vocea lui Eduardo. Are cineva chef de schi nautic?

— Nu, mulțumesc, murmură somnoroasă Constantina. În niciun caz.

— Nici eu nu am chef, mormăi John, care în viața lui nu făcuse schi nautic, și până în clipa asta nici nu-i trecuse prin cap să facă așa ceva.

— Nici nu știți ce pierdeți, ripostă Eduardo și se ridică.

Ideea lui puse echipajul la treabă și alungă contemplativa liniște. Celei mai mari dintre cele două bărci i-a fost scoasă prelata, a fost ridicată dincolo de bord cu gruiul, au fost aduse schiurile, au fost fixate cablurile și, după puțin timp, barca

plutea pe valuri, și Eduardo se afla înapoia ei pe schiuri.

— Deci, și dumneavoastră sunteți avocată? întrebă John încercând să inițieze o conversație acum, când erau treji și singuri.

Constantina își dădu deoparte părul de pe frunte și zâmbi:

— Ca să fiu mai exactă, lucrez ca referent pentru procuratură. Pe Eduardo îl suspectez că menține legătura cu mine pentru că speră ca astfel să aibă acces la informații din spațiul inamic.

John nu putea să împărtășească în întregime această suspiciune, dar nu spuse nimic, pentru că nu îi trecu prin minte nimic inteligent.

— Este un vas frumos, constată după un timp Constantina.

— Da, confirmă John, într-adevăr.

— Și este frumos și să fii aici, afară, și într-o anumită măsură să dispui de mare de parcă ar fi a ta.

— Da.

John se simțea ca un idiot.

Ca pentru a-l salva din încurcătură, apăru brusc stewardul cu telefonul în mână:

— Un telefon pentru *signor* Vacchi.

Săriră amândoi în picioare făcând semne și strigând și reușiră să aducă barca cu motor împreună cu Eduardo de-a lungul bordului. Acesta părea că bănuia deja despre ce era vorba și preluă telefonul cu o mină întunecată.

— *Pronto*! spuse el și o vreme ascultă. Și acum unde este? întrebă, după care continuă: Ah, înțeleg. Nu, nu faceți nimic. Vin cât pot de repede.

În timp ce stewardul se îndepărta, Eduardo le explică:

— Îmi pare teribil de rău, dar trebuie să plec imediat la Florența. Este unul dintre puținele noastre cazuri, de fapt singurul cu adevărat problematic, cu clauză de suspendare și așa mai

departe… Oricum, trebuie să mă ocup de el neîntârziat.

— Păcat! exclamă Constantina. Este atât de frumos…

— Nu, nu, voi bineînțeles că rămâneți aici, se grăbi să riposteze Eduardo. Pot să mă duc la Portecéto cu barca cu motor, nu este departe. Numai să mă îmbrac.

John îl privea fără a-i veni să creadă, în timp ce acesta dispărea lipăind cu picioarele ude în salon. Prea părea aranjat! Vicleanul acesta…

— Este un pretext! îi șopti John lui Eduardo care tocmai cobora în barcă pe scară.

Eduardo rânjea cu toată fața:

— Psst, acum fii o bună gazdă…

Apoi barca porni în viteză către coastă, și John privi în urma ei cu senzația ciudată că toți ceilalți știau mai multe decât el despre ce va urma.

Se întinse din nou pe prosop, când barca nu se mai zări, și începu să o privească pe Constantina. Ea ședea ușor aplecată, în așa fel încât sânii plini și rotunzi erau bine puși în valoare – constată el privind cu coada ochiului, sprijinit într-o mână.

— La soare este cam cald, nu credeți? întrebă ea cu o voce dulce, ce nu părea a fi a unei viitoare procuroare.

— Da, răspunse el sugrumat, este cam cald.

— Nu credeți că am putea intra puțin înăuntru?

— Dacă doriți…

În salon era o răcoare plăcută și după soarele de afară era de-a dreptul întuneric.

— Nu vreți să îmi arătați o parte din vas? îl rugă Constantina.

— Cu plăcere. Ce ați dori să vedeți? întrebă John gândindu-se la puntea de comandă, sala mașinilor sau la cambuză.

Constantina îl privi cu ochii ei mari:

— Mi-ar face plăcere să văd cum arată cabina dumneavoastră.

Deci, așa mergeau lucrurile. John dădu doar din cap și ieși. Cabina lui. Colecția lui de timbre. Voia el să se lase cuplat atât de simplu?

Parcurseră întregul culoar, pe covorul ce acoperea podeaua, printre lambriurile din rădăcină de lemn, sub lămpile aurite. Totul plătit cu banii care îl făceau atât de sexy.

Dar poate că totul era o închipuire a lui. Că doar bărbații erau înclinați să vadă în comportamentul femeilor ceea ce voiau ei, nu? El era cel care o găsea sexy pe Constantina, așa cum orice bărbat sănătos ar fi găsit-o, și acum el interpreta în toate felurile curiozitatea ei și comportamentul lui Eduardo. Da, asta era. Mai bine cobora cu picioarele pe pământ și se comporta ca un om rezonabil.

— Aceasta este, spuse el și deschise ușa.

— Grozav! șopti ea. Intră, privi în jur, se învârti o dată în loc pentru a admira interiorul, tavanul îmbrăcat în piele, lumina indirectă, dulapurile scump ornamentate integrate tot în perete, totul. Exclamă: Și un pat rotund!

Se tolăni pe el, în acel pat uriaș, rotund, care arăta ca locul de joacă al unui potentat arab, se întinse pe cuvertura moale ca mătasea, iar lui John mai că-i pică falca privind-o.

Apoi ea se opri, înălță capul, îl fixă cu o privire misterioasă, duse mâinile la spate și își dezveli pieptul.

John se holba la ea. Fiecare fibră a corpului îi era încinsă de soare. Ori de dorință? Greu de deosebit. Cât timp trecuse de când se culcase ultima dată cu o femeie? Mult timp. Luni de zile.

— Ce…, începu el, își umezi buzele și continuă cu o voce abia auzită: Ce faceți acolo…?

Ea își ținea în continuare privirea fix asupra lui, se lăsă pe spate și își trase bikini sub coapse, sub genunchi, sub glezne.

John își simțea inima bătând, auzea cum aceasta împingea sângele în vene, în cap, în bărbăția lui și

vocea care îi striga că totul era un aranjament abia se mai auzea în mulțimea de zgomote și pocnete. În fața lui era întinsă ea, cu picioarele ei lungi, cu părul lung, goală, dorită. Ducă-se dracului Eduardo cu jocurile lui! Ducă-se! Era totul studiat, convenit anterior, cusut cu ață albă. Și cum se mai întindea ea… Cum îl privea… Cum mirosea a soare, a sare de mare, a cremă pentru plajă. Și cum sclipea acolo, unde își îndepărta picioarele…

„Ducă-se dracului toate îndoielile”, gândi John scoțându-și și el slipul.

13.

Visa că patul se clătina și, când se trezi cu ochii încă lipiți, patul chiar se clătina ușor. Patul lui mare, rotund. Se ridică în capul oaselor și realiză că încă se mai afla pe vas. Iar brațul gol de lângă el și părul negru răsfirat ca tentaculele unui octopod pe cearșaful alb dovedeau că ceea ce își amintea el nu fusese un vis.

Se trezi și ea când el se ridică, și îl privea cu ochii ei de un verde ireal.

— *Buongiorno,* murmură ea somnoroasă.

— *Buongiorno,* răspunse scurt John, care încă se mai străduia să își limpezească gândurile.

Se întoarse pe-o parte, întinse mâna după telefon și formă numărul punții de comandă.

— Broussard, unde suntem? se interesă el.

— Suntem în același loc unde am ancorat ieri, sir, răspunse căpitanul.

Se înșela ori vocea francezului era cu adevărat mai respectuoasă decât fusese până atunci?

„Este impresionat pentru că știe că m-am culcat cu Constantina”, tresări John. Privi în jur. Ea se ridicase puțin, sprijinindu-se pe coate, ceea ce făcea ca priveliștea oferită de sânii ei să îți taie răsuflarea. Era o unică invitație de a repeta cele petrecute aseară, de a se îngropa în ei până la epuizare. Putea să o facă. De ce nu? Aici erau în imperiul lui, aici el era stăpân deplin, aici se petrecea ce voia el.

— Broussard?

— Da, sir?

Limba lui aproape că nu era în stare să se miște pentru a săvârși această trădare a trupului:

— Plecăm înapoi la Portecéto.

— Cum doriți, sir.

Când puse receptorul jos, pe fața Constantinei se citea uluiala aproape dureroasă.

— Nu îți plac? întrebă ea încet.

Sânii ei se mișcară ușor înainte, o priveliște care făcu trupul lui John să tresară. A trebuit să își mute privirea.

— Ba da, zise el sugrumat. Îmi placi. Te consider înnebunitor de sexy și mai excitantă decât oricare femeie pe care am văzut-o până acum. Apoi el continuă privind-o în ochi: Problema este că totuși nu te iubesc.

Ea se încruntă.

— Nu te iubesc, repetă el. Nici măcar puțin. Ieri a fost grozav, totul m-a dat gata, dar în dimineața aceasta mă trezesc cu senzația că am făcut ceva fals. Și nu vreau să mă trezesc așa, mă înțelegi?

Constantina trase cearșaful peste piept și dădu din cap.

— Da. Îi cercetă chipul și adăugă: Nu știam că există bărbați pentru care asta are importanță.

John oftă:

— Și eu am descoperit asta astăzi.

•

Mutatul s-a desfășurat fără probleme. Tot ce avusese de făcut John fusese să umple o geantă cu documentele lui, de rest se ocupase firma care executa mutarea. Își luă rămas-bun de la toți, primi câteva sfaturi bine intenționate de la *padrone,* felicitări cordiale de la Alberto, felicitări nu tot atât de cordiale, dar fără îndoială sincere de la Gregorio, iar în ce îl privea pe Eduardo, acesta oricum îl însoțea pentru a organiza petrecerea dedicată mutării în locuință nouă. Pe drum John îi promise acestuia o bătaie bună dacă va mai încerca încă o dată să îi facă vreo surpriză, precum cea cu Constantina.

Tipii cu câinii de pază și cu pistoale se mutară și ei la Portecéto, unde îi supravegheau pe furnizorii care făceau pregătirile de petrecere. Era greu de spus dacă arhitecta pentru interioare care îi aștepta la intrare era nervoasă din cauza asta ori din cauza predării lucrării. În timpul turului vilei, ea își

strângea mapa la piept de parcă ar fi fost vorba despre propriul stimulator cardiac.

John o lăsă să îi arate tot și îi plăcu totul. Piscina de la parter, de unde se putea vedea marea, fusese mărită cu un hot whirlpool care, cu ajutorul unui paravan acționat electric, putea fi transformat într-un separeu pentru reculegere. Numeroasele dormitoare pentru oaspeți aveau cele mai diverse stiluri: dacă unul era în stil colonial neoenglez, următorul oferea o compoziție de design modern italian sau un studiu în stilul zen al Orientului Îndepărtat. Bucătăria sclipea în cea mai modernă aparatură din oțel inoxidabil, sufrageria era primitoare, iar salonul, cu perspectiva lui, era un vis. Pur și simplu puteai să îți dai seama cum la fiecare înclinare afirmativă a capului, arhitectei i se mai lua de pe inimă câte o piatră.

După ce semnă pentru recepție și după ce arhitecta își luă rămas-bun, ca prin farmec apăru Jeremy și se oferi ca, dacă acest lucru era inclus în planul zilei, să prezinte personalul.

— Este inclus, confirmă John.

Jeremy era un valet englez veritabil. De fapt, era spaniol – în pașaport, în dreptul rubricii pentru prenume scria *Javier* – dar pentru că absolvise Ivor Spencer International School for Butler Administrators, putea să fie considerat mai britanic decât prințul consort. Eduardo îl descoperise, John îl angajase impresionat și îl însărcinase cu alegerea restului personalului, care în cele din urmă era în subordinea lui.

Astfel îl cunoscuse pe Gustave, un fost bucătar francez de hotel plin de voie bună, pe Sofia, menajera, originară din Napoli, care până acum lucrase la case nobiliare, așa cum ea însăși sublinia, pe Francesca, o cameristă, mică și palidă, care nici nu îndrăznea să ridice privirea și risca cel mult să zâmbească o secundă și, în sfârșit, ceva neobișnuit, o femeie grădinar. Ea se numea Maria, se ocupa de mai multe grădini din vecinătate și

locuia în propria casă din centrul localității Portecéto, ceea ce era extrem de practic, pentru că excepție făcând ghereta portarului, de care avea nevoie serviciul de siguranță, pe domeniu existau doar patru locuințe de serviciu.

— Minunat! spuse John, zâmbi și își dori să scape de sentimentul că era un actor care juca rolul unui bărbat bogat.

•

Cineva adusese în dormitor cutiile cu lucrurile lui din New York. De care el aproape că uitase. Luă prima cutie din grămadă, tăie banda adezivă și, amuzat, scoase la iveală vesela de bucătărie pe care o folosise ani de zile, și care acum, după doar câteva săptămâni de existență ca bogătaș, îi părea vrednică de aruncat la gunoi. Modelul de pe farfurii era țipător și ieftin, tacâmurile erau dintr-o tablă mai bună, ceștile aveau marginile ciobite și motive execrabile. Oalele – blide din tablă bune pentru hrana câinilor. Ar fi putut să se lipsească de efortul de a le trimite peste ocean.

Puse cutia deoparte. Pentru aruncat. Trecut. Dar îi mai ridică o dată capacul, scoase una dintre farfuriile lui vechi și o studie de parcă ar fi avut în față o descoperire arheologică.

Cum era posibil ca această farfurie să îi fi fost ani de zile bună și acum să considere ca exagerată pretenția de a trebui să mănânce din ea? Ce se petrecuse aici cu el? Dacă nu mai era în stare să se întoarcă la origini, însemna că devenise prizonier, prizonier al bogăției, dependent de lux și de bani. Își va vinde într-o zi sufletul doar pentru a nu mai trebui să mănânce din nou supă de fasole dintr-un castron din tablă?

Puse farfuria la loc și deschise o altă cutie. Nu conținea multe lucruri. Întregul lui avut strâns în douăzeci și opt de ani ar fi avut loc într-un Ford Pickup. Ustensilele pentru pictat. Vopseluri uscate în cutii lipite, pensule pe care nu le curățase la timp și care acum erau tari ca o scândură, sticle

goale din care terebentina se evaporase. O pânză pe care se afla o schiță abia începută. Și o cutie cu tuburi de vopsea în ulei nefolosite! Unde fusese asta oare?

Putea să ceară depozitarea cutiilor în pivniță. Cine știe ce va mai urma? Poate că toate minunățiile vor dispărea într-o zi, și atunci va putea să încarce într-o mașină tot ceea ce posedase odată și va putea pleca fără nicio obligație, fără nicio datorie. Așa va face.

Undeva trebuiau să fie și cărțile lui, ar putea să aibă nevoie de ele și acum. Și de carnețelul cu adrese. Cutia cu scrisori. Fotografiile. Scotoci prin cutii, care erau ambalate cu grijă, dar nesistematic. Îl încercă un sentiment ciudat când scoase vechii lui blugi și tenișii scâlciați. Cămașa lui în carouri roșii și negre achiziționată cu trei dolari de la un talcioc. Își cususe el însuși câțiva nasturi, după ce Sarah îi arătase cum se face. Mama lui îi peticise mânecile, iar acum peticele abia se mai vedeau.

Și așa adună amintire după amintire din cutiile lui și din memorie, până când în cameră apăru Eduardo.

— Ah, aici erai! strigă el binedispus de petrecere. Ce-i asta, vrei să te ascunzi cu toate vechiturile tale toată ziua? Te așteaptă oaspeții!

Odată cu el în încăpere pătrunse o babilonie de sunete provenind de la muzică, pahare ciocnite și flecărelile a nenumărați oameni care vorbeau în același timp.

Oaspeții lui? Erau oaspeții lui Eduardo. El îi alesese. Tineri artiști, tineri oameni de afaceri, tineri conferențiari universitari. El nu cunoștea pe nimeni, cu excepția Constantinei, care mai înainte flirtase în grădină cu un bărbat îmbrăcat în întregime în negru, și pe ea nu ținea neapărat să o întâlnească.

— Da, poate că așa voi face. Mă voi ascunde toată ziua aici.

— Nu, nu, nu vei face asta. Este petrecerea ta, tinere! Sunt oaspeții tăi – ei îți golesc frigiderul și îți pustiesc casa, trebuie să le spui măcar bună ziua. Și, cine știe, poate că vei cunoaște pe cineva care merită?

— Nu prea îmi arde de petrecere.

— Ia stai, a cui idee a fost asta? Cine a spus: „Eduardo, hai să punem de-o petrecere”?

— Da, știu. A fost o greșeală. Petrecerile acestea, nu despre ele era vorba în profeție.

Eduardo îl privi fix, de parcă îi căzuse o nicovală pe picior.

— Tinere! zise el și își dădu ochii peste cap. Ce tot spui? Îl amenință cu paharul de șampanie jumătate gol și continuă: Știu ce s-a întâmplat. Ești infectat. Virusul Vacchi a pus stăpânire pe tine.

— Doar pentru că vreau să fac altceva din viața mea decât să mă transform într-un playboy doldora de bani?

O mișcare nesigură, de cherchelit, în urma căreia din pahar se vărsară câțiva stropi de șampanie.

— Acum gata! comandă Eduardo. Îți dau o jumătate de oră ca să te schimbi și să îți revină buna dispoziție. Altfel o trimit pe Constantina să te aducă.

Chicoti, închise ușa după el și îl lăsă pe John în liniștea lui.

•

După ce Marvin aterizase pe aeroportul din Florența și trecuse de controlul pașapoartelor, îi mai trebui o veșnicie să găsească un șofer de taxi care să vorbească engleza cât de cât și care, după ce văzu bilețelul cu adresa, insistă să fie plătit înainte de cursă. Se mulțumi și cu dolari. Deoarece răscumpărarea ceasului lui John costase doar cincizeci de dolari, din bani mai rămăseseră o mulțime. În ciuda diverselor cheltuieli pe care și le permisese pe drum Marvin.

O parte din drum circulară pe autostradă, după care intrară parcă o veșnicie pe străzi înguste ce se înșurubau ca un tirbușon în peisaj. Era frumos, dar pentru Marvin rămânea un mister cum se puteau construi asemenea străzi. Orice automobil care venea din sens contrar reprezenta o dramă, iar când treceau printr-un sat, avea impresia că le trece locuitorilor prin camera de zi. Europa trecea drept continentul arhitecturii pentru căsuțe de păpuși.

Cam după o sută de ani de la plecare, la orizont apăru banda albastră a mării și începu coborârea lină. Goniră claxonând printr-un orășel străvechi cu un port plin cu iahturi de lux, unde șoferul taxiului opri la un colț și întrebă de drum o bătrână gârbovită, și cinci minute mai târziu se aflau într-un cartier de vile și, așa cum se cădea, mașina opri în fața celei mai mari dintre ele.

Marvin îi mai dădu șoferului încă o bancnotă de douăzeci de dolari, își aruncă pe umeri sacul și se îndreptă încet către clădire. La intrare erau parcate o mulțime de mașini situate la nivelul superior al categoriilor de prețuri. Avea loc petrecerea de inaugurare a vilei, despre care John pomenise la telefon. Deci picase la fix. *Partytime, partytime* – le va arăta el acestor fițoși ce însemna așa ceva…

Deodată un fel de seif blindat cu aspect de om îi ieși în cale și îi turui într-o italiană sistem mitralieră o serie de întrebări.

— *Non capisco. Sono americano*! răspunse Marvin.

— Cine sunteți? o trecu seiful pe engleză fluentă. Și ce căutați aici?

Marvin trecu sacul-sport pe celălalt umăr și făcu un pas înapoi pentru a-l vedea mai bine pe cel din fața lui.

— Copeland, explică el, numele meu este Marvin Copeland, tocmai am sosit din New York City și dacă vila aceea este a lui John Fontanelli, înseamnă că sunt așteptat de însuși proprietarul ei, și chiar cu nerăbdare. Pentru că seiful încă nu

schiță gestul de a îngenunchea plin de venerație, mai adăugă: Întâmplător sunt prietenul lui cel mai bun.

— Vă puteți legitima?

— Evident.

De când îl sunase John ultima dată, trebuise să se legitimeze mai des decât o făcuse în ultimii zece ani. Îi vârî individului pașaportul sub nas, acesta butonă o stație radio și conversă cu cineva în italiană. Oricum fu pronunțat și numele lui.

— OK, zise seiful în cele din urmă și îi dădu drumul să treacă. Sunteți așteptat. Drept înainte, prin ușa de la intrare.

— Mulțumesc pentru informație, multe mulțumiri din inimă. Și acum veghează mai departe.

Încă de afară se vedeau oaspeții aflați în salon, erau o mulțime. Gătiți ca pentru o prezentare de modă, bineînțeles, mai ales femeile. Măi să fie, în tricoul lui care mirosea urât și în jeanșii lui jegoși va arăta ca o femeie goală la un consiliu episcopal! Dar să sperăm că bufetul nu fusese deja devastat.

Nu părea să domnească o atmosferă tocmai veselă. Fără muzică, toți căscau gura și priveau intrigați. Cel puțin din exterior părea mai curând o înmormântare.

Dar, după cum se spunea, era așteptat. Deci, înainte, spre casa cea grozavă!

Când păși în holul de la intrare, se îndreptă către el un tânăr cam confuz, dar cu o ținută absolut corectă, care îi strânse mâna.

— Eduardo Vacchi, se prezentă acesta, sunt avocatul lui mister Fontanelli!

— Din câte se aude, mai nou are nevoie de o mulțime de asemenea profesioniști, spuse Marvin și se prezentă și el: Marvin Copeland, sunt prietenul din New York al lui John.

— Da, îmi amintesc. John mi-a vorbit de dumneavoastră.

— Bun. Dar unde este? Mi-ar face plăcere să-i strâng mâna, dacă se poate.

— Da, vedeți dumneavoastră… Eduardo părea cam nefericit. Dusese mâna la gulerul cămășii, băgase degetele sub el, se scărpină pe gât și privi împrejur de parcă era urmărit. Mă tem că nu se prea poate.

— Ar fi trebuit să fixez de la New York o întrevedere ori așa ceva?

— Nu. Însă tocmai am constatat că John a dispărut și nimeni nu știe unde.

•

După ce jumătate de oră se scursese, Eduardo îi îndemnase pe oaspeți să scandeze cu voce tare: „John! John!” și astfel stimulat urcase treptele împreună cu Constantina în intenția de a-l smulge pe acesta cu forțe reunite din dormitorul lui.

Dar când deschiseră ușa, nu găsiră pe nimeni în interior.

Cei mai mulți musafiri considerară pe moment că era un gag al petrecerii și luară parte cu mare plăcere la acțiunea de căutare în întreaga casă și în grădină. Dar când cei din pază începură să arunce priviri foarte întunecate ținând permanent legătura prin stațiile radio, începură să își dea seama că gluma nu fusese planificată. În cele din urmă, se stabili că și Ferrariul lui John dispăruse, și-atunci toți considerară că situația devenea serioasă.

— Cum poate să dispară un Ferrari pur și simplu? vru să știe Eduardo. Era parcat la intrare. Pe un loc supravegheat.

Pe fruntea lui Marco străluceau perle de sudoare.

— Unul dintre oamenii mei l-a văzut plecând cam în urmă cu douăzeci de minute. Dar el spune că la volan se afla cineva din personalul firmei care organiza petrecerea. Unul dintre băieții care parcau automobilele.

— Și? Era unul dintre ei? Lipsește cineva?

— Tocmai verificăm. Se pare că nu lipsește nimeni.

— Ei, poftim! Grozav! Eduardo se scărpină pe gât; se părea că gulerul cămășii îl cam sugruma. Vă puteți imagina ce se va întâmpla dacă implicăm poliția?

Oaspeții din jur îi priveau. Cineva oprise CD-playerul. Liniștea care se așternuse era apăsătoare.

— Ferrariul este dotat cu sistem antifurt care poate fi urmărit prin satelit, explică Marco. Prin el putem descoperi locul unde se află. În plus, am chemat elicopterul de pe iaht.

Eduardo își mușca degetul mare de la mână.

— Avem nevoie de datele personale ale tuturor celor aflați în perimetru. În mod special este vorba despre furnizori. Pe oaspeți îi cunosc eu.

— Tocmai facem acest lucru.

•

Nu era un motiv să se renunțe la bunătățile de la bufet, gândi Marvin. Mai ales că nici înghesuială nu era; își putea umple farfuria în liniște. Și cu ce! Somon, caviar, vinete conservate, salam uscat, măsline negre, file marinat, plus o mulțime de alte bunătăți pe care nu le mai văzuse în viața lui. Era ceva grandios.

Ea îi atrase atenția de la prima îmbucătură. Privea scurt în direcția lui, ca din întâmplare, apoi își muta din nou privirea. Marvin încetă să mai mestece, ocupat doar să se holbeze.

Băiete! Picioare lungi de milioane de mile. Forme de îți tăiau respirația, și rochia… omule! Mulată pe corp. Neagră precum chica ei. O nebunie!

Sondă scurt situația. Dacă ea era acolo cu un tip, trebuia să îl sugrume rapid la toaletă ori așa ceva. Dar nu părea să fie cu cineva. El nu arăta probabil deosebit de cool așa cum pornise către ea, dar nu era timp de finețuri. Se opri lângă ea, privi scurt în direcția în care se uita și ea – către câțiva

bodyguarzi care vorbeau în stațiile radio, absolut plictisitori – se întoarse către ea și zise:

— Hei, numele meu este Marvin.

O privire rece ca gheața îl măsură de sus până jos, analizând probabil structura chimică a hainelor sale și valoarea lor în lire italiene.

— Salut!

— Sunt cel mai bun prieten al lui John, explică Marvin. „Să trăncănesc pur și simplu", își spuse el. Și continuă adresându-se ei: Din vremurile dinainte, înțelegeți? M-a chemat special de la New York cu avionul pentru petrecerea lui. Și acum nu este aici. Ciudată chestie, nu?

În privirea ei sclipi brusc o urmă de interes. Își aranjă părul după ureche cu o mișcare care îl făcu pe Marvin să fie pe punctul de a scăpa farfuria din mână și îi zâmbi.

— Și nu sunteți îngrijorat deloc?

— Ah, nu. A depășit el și alte situații.

Ea încă mai zâmbea.

— Eu mă numesc Constantina, zise ea.

•

Chestiunea cu stabilirea locului prin datele primite de la satelit dura mai mult decât se crezuse. O oră mai târziu, când cei mai mulți musafiri plecaseră, iar firma de service strângea dezamăgită platourile neatinse, Eduardo nu se mai putu stăpâni și urcă din nou pentru a cerceta dormitorul. Marco a fost împotrivă, pentru că el îi vedea la lucru acolo pe experții în asigurarea urmelor, dar Eduardo nu vru să audă de așa ceva.

Pe un fotoliu orientat spre fereastră în așa fel încât de la ușă nu se putea vedea ce era în el, a găsit costumul de culoare deschisă, din in, pe care îl purtase ultima dată John. Haina, pantalonii, cămașa. Pantofii erau sub fotoliu.

— Am localizat Ferrariul. Marco rămase în cadrul ușii. Este la marginea orașului Capánnori. Elicopterul a plecat deja într-acolo.

Eduardo ridică haina.

— Înainte de dispariție, s-a schimbat. Deschise ușa șifonierului și examină șirul lung de costume. Am putea să-l întrebăm pe valet dacă lipsește vreun costum.

— Pun să fie sunat, spuse Marco și dădu ordinul corespunzător prin stația radio.

Dar în locul valetului apăru deodată acel ciudat tip din New York, cu Constantina agățată de el, spre nu mica iritare a lui Eduardo. Intrară nepăsători în încăpere, iar Copeland, care conform listei era un cunoscut al lui John, privi curios în jur.

— Nu-i rău, comentă el, de parcă nu ar fi existat niciun motiv de îngrijorare. Cercetă cu atenție cutiile parțial deschise și adăugă: Doar lucrurile vechi dau un aspect mai sărăcăcios, nu?

Jeremy sosi cu pași rapizi în ciuda rigidității lor. Inspectă impasibil conținutul șifonierului și concluzionă că nu lipsea nimic.

— Doar nu o fi plecat în chiloți! ripostă supărat Eduardo.

— Nici eu nu cred asta, i se alătură valetul.

Eduardo privea indignat cum Copeland se duse la o cutie din care scoase un tricou decolorat, verde, pe care era imprimat *Smile if you like sex.*

— Poate că a îmbrăcat ceva din vechile lui haine, își dădu cu părerea americanul cel neîngrijit.

— De ce să fi făcut asta?

— Poate că a vrut să se mai destindă și să se amestece cu oamenii obișnuiți.

— Avea aici o petrecere cu peste o sută de invitați. Nu era momentul pentru așa ceva.

Tipul cu părul îmbâcsit și într-un tricou care ar fi putut trece cel mult drept cârpă folosită la controlul uleiului unui motor, făcu un gest de respingere.

— Veniți-vă în fire! Dacă eu vreau să răpesc pe cineva ca John, nu o fac în timpul unei petreceri, când mișună pe aici o mie de oameni și când pot da greș un milion de aranjamente. Se adresă apoi

lui Marco: În locul dumneavoastră m-aș uita în acel Capánnori după un Burger King.

•

Dădură într-adevăr de John într-un restaurant McDonald's din centrul localității Capánnori. Purta jeanși, teniși uzați și o cămașă în carouri roșii și negre, peticită în mai multe locuri, singur la o masă unsuroasă, devorându-și ultimii cartofi prăjiți. Îl găsiră Marco, Eduardo și alți doi bodyguarzi.

— De unde veniți? întrebă el încruntându-se și sorbind din cola. Nu trebuia să fiți la petrecere?

— Petrecerea s-a terminat, John, explică Eduardo. Noi am crezut că ai fost răpit.

— Răpit? Doamne! Am fost doar prost dispus. Și, în plus, am vrut să mai văd dacă îmi mai place un Big Mac. Zâmbi satisfăcut și adăugă: Văd că încă îmi place.

Eduardo îl privea fix și toți remarcară că renunță să mai spună o mulțime din ceea ce îi mai stătea încă pe limbă. Și o mulțime de oameni îi priveau pe acești ciudați bărbați în costume fine, care înconjurau un flăcău care nu făcuse nimic. Era probabil mafia, crezu patronul restaurantului și chibzui dacă era cazul să cheme poliția.

În cele din urmă, Eduardo zise:

— Mi-am făcut o mulțime de griji pentru tine. Ar fi trebuit să mă anunți.

John nu mai râdea.

— Am vrut să aflu dacă mă pot duce undeva *fără* a anunța pe cineva. Mototoli șervețelul, îl aruncă pe tavă și se ridică. OK, acum știu. Să mergem!

14.

Plaja aparținea unor oameni care nu aveau timp să facă plajă și de aceea era liniștită, pustie. În acea dimineață, însuși soarele se ascundea în spatele norilor subțiri. Valurile mării treceau liniștite peste nisipul ondulat. Casele de dincolo de povârnișul uscat păreau distante și dezinteresate.

De câteva zile, cineva care ar fi fost interesat ar fi putut să vadă un bărbat mergând de-a lungul plajei ore în șir, deseori de mai multe ori pe zi. Acesta era urmat de un alt bărbat la oarecare distanță, ca și cum ultimul nu ar avea nimic de-a face cu primul, dar care jurase să repete fiecare mișcare a acestuia. Se plimbau agale, pentru că era greu de mers pe nisip, până ajungeau la capătul dinspre nord, unde plaja se îngusta și începeau stâncile, după care se întorceau. În capătul sudic, plaja se termina brusc în zidul din beton al unei rețele de canalizare și aici se întorceau iarăși.

În această dimineață, apăru brusc un al treilea bărbat, care se grăbea să îi ajungă pe cei doi. Un efort lipsit de orice perspectivă. Bărbatul prezenta o talie considerabilă, respira șuierător și în curând atât de des încât a trebuit să se oprească pentru a-și mai trage răsuflarea. Apelă la strigăte și semne și reuși să atragă atenția celorlalți, care se întoarseră imediat și se îndreptară spre el.

— Vă mulțumesc pentru faptul că ați putut veni, spuse John când ajunse la Alberto Vacchi și îi strânse mâna. Dacă aș fi bănuit cât de rapid sunteți, v-aș fi așteptat desigur în casă.

— La telefon părea foarte urgent, zise avocatul și șterse câțiva stropi de sudoare de la rădăcina părului său buclat și negru.

— Nu, am spus doar… hm… Chiar părea urgent? John se încruntă. Da, poate că este mai urgent decât am eu impresia. Haideți, ne întoarcem în casă.

Un observator ar fi remarcat la cele spuse un zâmbet de ușurare pe chipul gărzii de corp. Bodyguarzii trăseseră la sorți între timp plimbările pe plajă și cine pierdea trebuia să îl însoțească pe John Fontanelli.

— Și? vru să știe Alberto Vacchi în timp ce parcurgeau invers distanța bătută cu piciorul. Cum vă place noul cămin?

— Mulțumesc, este bine. Trebuie să mă mai obișnuiesc puțin cu faptul că cineva din personal este permanent cu mine și face curățenie în jurul meu, dar există și lucruri mai rele.

— M-am cam mirat că Eduardo nu este aici. În ultimele săptămâni voi doi ați fost nedespărțiți…

John zâmbi ușor.

— Cred că mai este încă indispus în urma excursiei mele la Capánnori.

Alberto dădu din cap în semn de înțelegere.

— La fel cred și eu. Dar trece. Îl privi scurt pe John dintr-o parte și întrebă: Dar nu despre asta voiați să vorbiți cu mine, nu?

— Nu. John se îndreptă brusc, privi afară la marea cenușie, își mușcă buza inferioară și deodată îl privi pe Alberto cu o insistență de parcă ar fi vrut să își ia avânt pentru întrebarea ce o avea de pus: Ce fel de om era Lorenzo?

— Poftim? întrebă surprins avocatul.

— Dumneavoastră l-ați cunoscut. Povestiți-mi ceva despre el.

— Lorenzo… Alberto Vacchi își înclină capul și-și privi vârfurilor pantofilor și nisipul lipit de ele. Lorenzo era un copil fragil. Precoce, inteligent, cu foarte mult simț muzical, foarte citit… A dobândit acele alergii. Alergie la alune, la mere, la nichel și așa mai departe. Acestea îi provocau erupții, uneori trebuia să se întindă, pentru că circulația o lua razna. Cu adevărat dramatică era alergia la otrava albinelor. La vârsta de șapte ani a fost înțepat și a trebuit să fie transportat imediat la un spital. Ce a fost cu cele

cinci înțepături știți. Patru dintre ele au fost în cavitatea bucală. Trebuie să fi mușcat dintr-un fruct în care erau albine – este părerea medicului; probabil o pară, perele îi plăceau, în afară de faptul că erau una dintre puținele sortimente de fructe pe care le suporta.

— Nu se ferea de albine?

— Ba bine că nu. Era îngrozit de toate insectele. Nu, îngrozit nu este cuvântul potrivit – era foarte atent. Evita cu foarte mare grijă contactul cu insectele. Rareori purta pantaloni scurți și totdeauna avea cămăși cu mânecă lungă când ieșea din casă, niciodată nu mergea desculț. Alberto oftă și continuă: Și s-a întâmplat. Este tragic, foarte tragic cu adevărat. Mie îmi plăcea mult, știți?

John dădu încet din cap și încercă să își imagineze ce fel de băiat fusese Lorenzo Fontanelli.

— Spuneați că avea foarte mult simț muzical?

— Poftim? Da, așa este. Era foarte muzical. Cânta la pian și la flaut. Lua lecții. O vreme a cântat în orchestra școlii. Mai ales era bun la școală. Nu a avut niciodată probleme. În ce privește matematica, era un fel de copil minune. La vârsta de doisprezece ani, a găsit printre lucrurile bunicului său o carte despre calculul infinitezimal, pe care și l-a însușit de unul singur. Ca să fiu sincer, nici astăzi nu știu ce este acesta și poate de aceea m-a impresionat atât. În orice caz, la scurt timp a luat parte la un concurs de matematică pentru elevi și a câștigat locul întâi. A apărut chiar în ziare, cu fotografie. Am decupat fragmentul; vi-l pot arăta odată, dacă doriți.

— Da, cu plăcere.

Alberto îl privi pe John care, adâncit în gânduri, se uita în gol.

— Am senzația că nu ar fi trebuit să vă povestesc toate acestea.

John inspiră și expiră încet; se auzi ca ecoul unui flux și al unui reflux.

— El era candidatul potrivit, nu?

— John, nu ar trebui să vă chinuiți cu așa ceva.

— Așa ați crezut, nu?

— Ce rost are… Alberto se opri. Umerii îi căzură lipsiți de energie. Da, cu toții am crezut asta. Uneori, nu puteam concepe că providența a făcut ca moștenitorul averii Fontanelli să fie un om care părea atât de potrivit să facă ceva extraordinar cu ea.

John zâmbi aproape dureros.

— Și apoi v-ați trezit cu mine pe cap. Trebuie să fi fost o mare dezamăgire.

— Noi nu gândim așa, John, zise Alberto Vacchi. Vocea lui avea din nou un ton cald, îngrijorat. Îl cunoașteți pe tatăl meu. El crede în dumneavoastră cu aceeași tărie cu care crede în mersul soarelui. Și noi credem în el.

— Da, știu. John se întoarse către el, îl apucă de braț și îl privi în ochi. Vă mulțumesc pentru că mi-ați spus adevărul. Poate că veți crede că este ciudat, dar acum mă simt mai bine. Făcu un gest de invitare: Veniți, să intrăm în casă și să bem un cappuccino.

•

Forțele armate sârbe au deschis focul asupra sediului unei televiziuni din Sarajevo. În Coreea de Sud au avut loc, pentru prima dată după treizeci și cinci de ani, alegeri comunale în care opoziția a ieșit triumfătoare. Naveta spațială americană *Atlantis* a andocat pentru prima dată la stația spațială rusă MIR. Reichstagul berlinez era tot acoperit.

John citea ziarele mai mult din plictiseală decât dintr-un interes real. De când Jeremy se ocupa de viața, sănătatea și existența sa fizică, John simțea ziarele altfel decât fusese obișnuit, și când s-a interesat, a aflat că valetul *călca* grijuliu ziarele în fiecare dimineață – și astfel ziarele puteau fi frunzărite în mod mult mai plăcut, iar cerneala tipografică nu-i mai înnegrea degetele! John fusese

atât de uluit că îl lăsă pe Jeremy în voia lui, iar cu timpul se obișnui și cu asta.

— Scuzați-mă, sir. Jeremy stătea țeapăn ca un par în ușa camerei de zi. Un anume Martin Copeland este aici și dorește să vă vorbească. Ca și cum s-ar fi îndoit că numele i-ar spune ceva lui John, adăugă: Îmi amintesc că acesta a fost prezent la petrecerea dată de dumneavoastră la inaugurarea casei.

— Marvin? John lăsă deoparte ziarul călcat. Este aici?

— În hol, sir.

Într-adevăr, se afla acolo, strâmb și palid, cu sacul de sport după umăr.

— Hei, John! zise el. Sper că nu te deranjez de la niște afaceri.

Se îmbrățișară ca în vremurile vechi.

— Hei, Marv, unde te-ai ascuns?

— Hm… da… Marvin lăsă jos sacul. La petrecere am cunoscut-o pe femeia aceea, Constantina. La ea am fost.

John dădu din cap. Eduardo îi povestise ceva.

— Îți mulțumesc că mi-ai adus ceasul.

— Era normal, era misiunea mea, nu?

— Hai să mergem în salon. Vrei să bei ceva? Sau să mănânci?

Marvin îl urmă târșâind picioarele.

— Ceva de mâncat ar fi grozav. Asta am cam neglijat nițel.

— Nicio problemă. Îi spun bucătarului. John ridică receptorul celui mai apropiat aparat telefonic interior și formă numărul bucătăriei: Vrei ceva anume?

— Îmi este indiferent. Principalul este să fie mult și bun. Bătu cu degetele într-o servantă din lemn de cireș și adăugă: Este frumos la tine. La petrecere nici nu am observat. Spațios. Crezi că m-ai putea caza câteva zile în vreun colțișor?

— Am atâtea camere de oaspeți, că aș putea caza o întreagă echipă de fotbal. Rămâi cât timp

dorești. Gustave? întrebă John când bucătarul veni la telefon. Am un oaspete pe care trebuie să îl salvezi de la moarte prin înfometare. Cât de repede poți pregăti ceva? Ce ai pe-acolo și ceea ce se face repede. Și care satură. Mulțumesc.

Când se întoarse, îl văzu pe Marvin privindu-l ciudat.

— Te-ai acomodat, spuse acesta. Mă refer la acest ton de comandă. La cum îți alergi servitorimea.

— Crezi?

John se încruntă și recapitulă în gând ce îi spusese lui Gustave și pe ce ton. De fapt, totul i se păru normal. Cum să fi vorbit altfel?

— Uită asta.

Marvin îi făcu semn să renunțe să se mai gândească.

Când intrară în salon, jaluzelele se ridicară automat, oferind privirii o splendidă perspectivă asupra mării și a soarelui, care dispărea roșu aprins la orizont. Marvin se opri înmărmurit, de parcă nu putea crede ceea ce vedea.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă atent John.

Marvin se desprindea cu greu din rigiditatea care îl cuprinsese.

— Ce înseamnă „vrei”? întrebă buimăcit. Trebuie să beau. Altfel nu mai suport.

— Ce?

— Whisky, dacă ai. Ah, ai cu siguranță. Tu ai de toate.

Nu la asta se referise întrebarea lui John, dar acesta nu mai zise nimic.

În timp ce turna whisky-ul în pahare, îl urmărea pe prietenul lui în oglinda barului. Marvin părea schimbat. Probabil, Constantina îl dăduse afară, altfel de ce ar fi venit aici cu sacul? Și probabil că ce păți se era mai mult decât voia el să recunoască. Era mai bine să lase baltă acest subiect.

— Luni dimineață plec cu avionul la Londra, iar după-amiază plec mai departe la New York, spuse

John după ce se așezaseră. Părinții mei sărbătoresc aniversarea căsătoriei lor. Tu știi, este o sărbătoare în familie. Dar tu poți să rămâi aici, nu este nicio problemă.

La Londra trebuia să meargă pentru a proba costumele.

Marvin dădu din cap dus pe gânduri și îl privi iarăși ca mai înainte. O privire ce avea în ea ceva funest. După care dădu peste cap conținutul paharului, îl puse pe masă, se rezemă de speteaza scaunului și zise:

— Fii atent, John. Fii atent să nu te schimbe banii.

•

Pentru durata călătoriei la părinți își puse la mână vechiul ceas, de dragul tatălui său. Dar i se păru fățarnic să procedeze de parcă ar duce încă viața dinainte, de aceea își alese restul garderobei cum îi plăcu lui.

Căutând documentele necesare călătoriei, privirea îi căzu din nou asupra scrisorii de la asociația pentru protecția speciilor pe cale de dispariție. Aceasta părea că îl urmărea cu insistență. Decise să o ia cu el, să o citească în timpul călătoriei, și apoi fie să o arunce, fie să trimită bani. Deoarece oricum își propusese să se gândească temeinic ce va face cu banii și cu profeția, scrisoarea putea fi tot atât de bine un punct de plecare ca oricare altul.

Până la New York era un obișnuit zbor de linie cu clasa întâi, la nivelul superior al unui jumbo-jet, care cu șirurile lui de fotolii comode arăta ca o cameră de zi supraaglomerată. Garda lui de corp insistase doar pentru închirierea unei limuzine blindate de la un serviciu de protecție de încredere din New York pentru călătoria până în New Jersey, limuzină care îi aștepta la aeroport.

Scrisoarea provenea de la World Wildlife Fund și solicita sprijin financiar pentru o campanie denumită *Living Planet.* Scopul ei era menținerea

celor mai importante două sute de areale de pe glob – teritorii care prin natura specifică, unicitate, caracter primitiv ori raritate sau dintr-un alt motiv special aveau un rol-cheie în evoluția vieții. Menținerea acestor zone, se spunea în scrisoare, ar salva circa optzeci la sută din biodiversitatea actuală.

Din prospectul anexat John află că biodiversitatea nu era în fond altceva decât multitudinea speciilor atât din domeniul animal, cât și din domeniul vegetal. Cercetătorii au sesizat în ultimele decenii o dispariție în masă a speciilor existente de mai bine de 65 de milioane de ani, de la dispariția dinozaurilor de pe pământ. În prezent – citi John și mai citi o dată pentru că nu îi venea să creadă – la fiecare douăzeci de minute dispare câte o specie. Asta însemna cam douăzeci și șase de mii de specii de plante și animale pe an pierdute pentru totdeauna. Erau amenințate cu dispariția cam un sfert din totalul vertebratelor și fiecare a opta specie de plante. Această extincție nu era nici pe departe ceva ce avea loc numai prin îndepărtatele păduri tropicale, printre niște lăcuste bizare și nu privea doar niște orhidee rare, ci erau periclitate și rasele de animale folosite în economia umană. De exemplu, existau cam cinci sute de rase de vite, dar dintre acestea doar la douăzeci le era asigurată perpetuarea, celelalte urmând să dispară treptat. Doar zece procente dintre soiurile existente de porumb sunt cultivate, îndeosebi cele cu înaltă productivitate, dar sensibile la boli. Fondul genetic al genurilor și raselor supraviețuitoare se reduce în acest fel drastic.

Tot fundamentul vieții umane – mai rezulta din prospect – este dependent de un ecosistem care să funcționeze. Hrana sănătoasă, apa curată, clima stabilă și așa mai departe presupun existența mării, care să asigure echilibrul temperaturilor și al umidității și care, în plus, reprezintă spațiul vital

pentru pești, presupun păduri care să absoarbă bioxidul de carbon și să producă oxigen, să producă lemn, insecte care să decimeze dăunătorii omului, microorganisme în pământ fără de care câmpurile cultivate nu ar rodi.

Toate aceste servicii furnizate gratuit de către ecosistemul terestru ar avea o valoare de treizeci de bilioane de dolari, aproape dublul produsului social brut global.

John ridică privirea și privi printr-o fereastră pătura strălucitoare de nori deasupra căreia zburau. Era pentru prima dată când descoperea un număr ce putea fi pus în legătură cu inimaginabila lui avere. Deci, produsul social brut global se ridica la circa cincisprezece bilioane de dolari. Cu alte cuvinte, cu banii săi putea să cumpere a cincisprezecea parte din toate mărfurile și serviciile produse de întreaga lume într-un an. De necrezut, nu? Cum putea el să acționeze cu acești bani? Trebuia să existe o astfel de măsură deosebită la care făcea apel profeția, ceva ca o mișcare de șah pe care el o putea realiza doar cu o mare masă de bani și care să aibă un efect decisiv… Dar care era mișcarea?

Așteptă o vreme, dar afară erau doar valuri de ceață și o incertitudine difuză în locul în care ar fi avut nevoie de un fulger al spiritului, așa că reveni la prospectul lui. Deci, ecosistemul Terrei valora treizeci de bilioane de dolari.

Era de reținut că se pusese punctul pe i. Argumentele auzite de el până acum fuseseră de natură preponderent emoțională – vai ce minunată este natura și ce păcat că era pocită în acest hal, genul acesta de tânguiri lacrimogene. În mod real nu se putea întreprinde nimic împotrivă, dar în acest mod discuția era și demonetizată. Sigur, era groaznic dacă o frumoasă pădure era rasă pentru a se construi o autostradă ori o fabrică, dar dacă dintr-un motiv oarecare „așa trebuia”, când se

cumpănea între sentimente și bani, atunci de regulă aveau câștig de cauză banii.

Dar în realitate costurile ecosistemului nu au fost pur și simplu trecute cu vederea? Să zicem că pe Lună ori pe alt corp ceresc pustiu, unde nu există nimic altceva decât loc, se încearcă reconstituirea Pământului. În acest caz va trebui creat ceea ce pe Pământ există fără costuri – apă, aer, o diversitate de plante și animale, pământ roditor. Apa va trebui adusă ori produsă artificial. Trebuia produs aer, prelucrat, curățat și așa mai departe. Toate acestea ar costa incredibil de mult. Probabil că ar fi imposibil de pus un preț chiar și crearea pe Lună a unui areal asemănător celui pământesc de mărimea unui sat cu ogoarele lui. Și dacă așa era, atunci se săvârșea o greșeală de calcul considerându-se toate acestea gratuite pe pământ.

Asta însemna totuși că apărătorii naturii își pierdeau timpul blocând escavatoarele și interpretând cântece la chitară în timpul pichetării? Distrugătorii naturii puteau fi combătuți doar cu propriile arme. Ceea ce trebuia făcut era să te duci la ei, să le demontezi calculațiile introducând în ele costurile ecosistemului și să le arăți ce rezulta.

Dar el însuși nu ar fi știut să facă asta. Și cu siguranță că nu exista o modalitate unanim recunoscută de a calcula valoarea în bani a unei păduri, a unui lac ori a unei specii de animale.

În încheiere se sublinia în scrisoare încă o dată că ecosistemul nu se termina la granițele statelor și de aceea lucrurile trebuiau tratate la nivel internațional, lucru pentru care W.W.F. era predestinat. Dacă el s-ar decide să doneze o sumă mai mare – de peste o sută de milioane –, va fi onorat printr-o ceremonie specială. John puse scrisoarea deoparte, ceru un cocteil cu fructe cu puțin alcool și privi gânditor pe fereastră.

Care era motivul extincției în masă a speciilor? Dispariția naturii virgine. În timp, oamenii

pătrunseseră peste tot pe Pământ, îl cercetaseră și în final începuseră să îl utilizeze. Tăiaseră copaci, construiseră case, smulseseră pământului roade folosind îngrășăminte, pesticide și mașini. Iar motivația acestor lucruri era foarte banalul fapt că oamenii se înmulțeau permanent. Erau tot mai mulți oameni care voiau să mănânce, care trebuiau să trăiască undeva, care la rândul lor aduceau pe lume copii. Și tot așa mai departe.

Totul era al naibii de complicat. Și la fel de al naibii de lipsit de perspective. Trebuia să cheltuiască bilionul lui de dolari pentru a dota lumea întreagă cu prezervative și pilule anticoncepționale? Asta părea a fi problema problemelor. Erau oameni mulți, mulți oameni. Armate de oameni, un puhoi debordant de oameni, tot mai mulți, care se înghesuiau pe o planetă care rămânea la aceleași dimensiuni.

Privi în jur la compartimentul înghesuit de clasa întâi, dar tot mai lejer decât cel ca o cutie de sardele pentru clasa turist, aflat la nivelul inferior, se gândi la vila de pe plajă, la zidul înalt din jurul grădinii, la oamenii din pază, la plaja privată, la iaht. Ca o durere bruscă de dinți, își dădu seama că oamenii bogați cheltuiesc grămezi de bani pentru a ține la distanță de ei acest potop de oameni.

•

Îi fusese teamă că locuința părinților lui i s-ar putea părea străină, că i-ar putea părea sărăcăcioasă și ieftină precum vechea lui veselă. Dar când trecu pragul casei totul respira din nou cămin și familie. Își îmbrățișă mama în hol, unde mirosea a piele și a ceară din atelierul pe care tatăl îl închisese pentru această zi. În camera de zi pătrundea mirosul de tomate, de busuioc proaspăt și supă cu tăiței din bucătărie, iar John și tatăl lui se îmbrățișară în timp ce mama se tot mira cât putea fi el de chipeș și de bronzat.

Totul rămăsese ca pe vremuri. Tapetul maro cu romburi din hol, care devenea tot mai întunecat cu

trecerea anilor. Scara către nivelul superior a cărei a treia treaptă încă mai scârțâia. Camera lui în care nu se schimbase nimic de când se mutase la Sarah. În noaptea aceasta va dormi într-un muzeu. Și același iz nedefinit de la etajul superior, care îi reamintea mai mult decât orice de copilărie.

În camera de zi însă era un televizor nou. Se așeză pe canapea, pe a cărei spetează era prinsă în copci o cuvertură, și spuse că îi mergea bine. Mama puse masa. Tatăl povestea că în ultimul timp avea probleme cu picioarele. Nu lăsă să se vadă că remarcase faptul că John purta la mână ceasul dăruit de el, dar nici nu era de așteptat să se întâmple asta.

După puțin timp, sosiră Helen și Cesare. Cu un buchet mare de flori. Modul în care îl salutară pe John avu ceva forțat, de parcă nu ar fi știut bine cum să se comporte față de el. Helen arăta ca întotdeauna, o intelectuală și o conferențiară universitară de filosofie, cu părul lung, îmbrăcată în negrul aflat la modă, neschimbată de parcă ar fi găsit un mijloc de a anula efectele anilor ce treceau. Lui Cesare, dimpotrivă, chelia i se accentuase, făcând să pară că are mult peste patruzeci de ani, deși avea doar treizeci și opt. De Crăciunul trecut John nu remarcase cutele adânci din jurul gurii acestuia. Cesare era mai slab și nu arăta a fi prea fericit.

— A câta aniversare a căsătoriei este acum? întrebă Helen când se așezară la masă. Despre Lino nimeni nu spunea nimic, scaunul acestuia lipsea pur și simplu. A treizeci și noua? Înseamnă că la anul trebuie să organizați ceva special!

John remarcă faptul că mama lui îl privi scurt. Apoi zise doar atât:

— Vom vedea.

Saltimbocca era grozav de gustoasă. De neimaginat. După prima înghițitură, John își plecă privirea în farfurie și se întrebă dacă în vreunul dintre nenumăratele restaurante scumpe în care

fusese între timp mâncase vreodată ceva atât de bun. Sau i se părea asta doar pentru că fusese crescut cu acest mod de a găti?

— John, îl întrebă mama cu jumătate de gură, cei doi trebuie să stea neapărat dincolo, pe hol?

Nu înțelese bine ce voise ea să spună. Cealaltă viață a lui acum i se părea un vis îndepărtat.

— Își fac doar datoria, *mamma.*

— Dar este în regulă dacă le duc câte o farfurie?

A fost nevoie ca bodyguarzii să fie convinși să se ducă în bucătărie și să se așeze acolo la masă.

— Au arme sub haine, șopti ea înfricoșată când reveni în cameră.

Ceea ce îl făcu să își reamintească de intenția sa. La desert îi informă pe ceilalți că intenționa să asigure independența financiară a fiecărui membru al familiei.

— Și a lui Lino, adăugă el.

Fiecare ar urma să primească zece milioane de dolari, un capital din ale cărui dobânzi se putea trăi confortabil, fără ca vreodată cineva să fie nevoit să mai facă în vreun fel bani.

— Firește că vor fi plătite impozitele pe donații, interveni Cesare pe tonul funcționarului de la finanțe.

Tatăl își drese sonor glasul, luă șervetul de pe genunchi, îl puse lângă farfurie și încruntă sprâncenele stufoase:

— Bine, dar eu nu voi înceta să muncesc.

— Dar nu mai trebuie să muncești!

— Un om sănătos trebuie să muncească. Așa este viața. John, nu putem toți trăi din dobânzi! Trebuie să existe și cineva care coace pâinea, care repară pantofii și așa mai departe. Voi accepta banii, voi spune mulțumesc și voi înceta să îmi fac griji că aceștia nu ne vor mai ajunge. Asta va fi o ușurare, da. Dar eu cred că în fond am această grijă doar pentru că noi am organizat lumea într-un mod atât de curios, încât cineva care își vede de treabă cinstit nu se poate întreține din ea.

John îl privi și i se păru că tocmai făcuse o propunere cât se poate de jalnică. Iar Helen puse capac la toate cu limba ei ascuțită:

— Noi nu vom accepta banii tăi. Îmi pare rău. Știu că ai fost bine intenționat. Dar nu avem nevoie de ei. Avem fiecare profesia noastră, câștigăm bine și avem tot ce ne trebuie.

— Înțeleg, spuse resemnat John și îl privi pe fratele lui mai mare.

Acesta dădu aprobator din cap, dar brusc pe chipul lui apăru o umbră care nu existase până atunci. John se întrebă dacă Helen luase de una singură această decizie. Aici, la masă, oricum nu existase posibilitatea să o discute.

— Acum câțiva ani, începu să povestească tatăl, cineva de pe strada aceasta a câștigat la loto. Gianna, îți aduci aminte de el? Ieșea mereu la plimbare cu pudelul acela cu o buclă albă pe frunte… Un rus, Malkov sau așa ceva…

— Malenkov, îl corectă mama. Karol Malenkov. Dar era din Polonia.

— Malenkov, corect. A câștigat la loto două milioane de dolari, cred. Era șofer de autobuz. A încetat să mai muncească, doar ieșea la plimbare. Îl vedeam mereu pe fereastra aceea mică din atelier, era cu câinele. Un an mai târziu, am aflat că a murit. Soția lui spunea că nu i-a făcut bine să lenevească. La un moment dat, inima i-a devenit atât de leneșă, încât a încetat să mai bată.

— Bogăția îți complică viața, interveni Helen. Poate că încă nu ești convins de asta. Dar acum ai o vilă mare, mașini, un iaht, angajați casnici… De toate acestea trebuie să te ocupi. Și asta ia timp, timp pe care nu îl mai ai pentru tine. Nu te întrebi câteodată dacă proprietatea mai este *a ta*?

— Ei da, replică prudent John, mai înainte toată ziua livram pizza pentru a putea să îmi plătesc chiria. Și aveam și mai puțin timp pentru mine.

Nu voia să îi spună chiar așa de direct că ea nu avea habar cum era să fii bogat.

— Dar bodyguarzii! exclamă ea. Pentru Dumnezeu, John, decât să trebuiască să am în jurul meu paznici mereu, aș fi făcut altceva.

— Să ai un bilion de dolari este ceva cam ieșit din comun, recunosc, zise John. Asta trebuie să fie.

— Nu, nu. Acum am câștigat eu însămi fiecare dolar pe care îl am. Mi-aș pierde acest simțământ de independență dacă aș accepta banii de la tine.

John ridică din umeri:

— Cum vrei tu.

Nici nu mai era acum vorba despre Cesare, nu?

•

Pe drumul către cafeneaua în care tatăl lui o ceruse în căsătorie pe mama, Helen îl întrebă de ce nu împărțea banii la organizațiile de binefacere.

— Îți poți opri zece milioane și poți trăi din dobândă, așa cum ziceai. Și-atunci nu va mai trebui să-ți faci probleme nici cu sărăcia și nici cu bogăția.

— Eu îmi fac cu totul alte probleme, mărturisi John.

Soarele strălucea sus pe cer, făcând să sclipească cutiile poștale de la colțurile străzilor și cablurile felinarelor. Circulația era intensă.

Părinții, braț la braț, o luaseră ceva mai înainte, iar John le povestea fratelui său și cumnatei despre profeția legată de moștenirea primită de la strămoșul lui și despre sentimentul că trebuia să păstreze banii pentru un plan pe care îl putea realiza doar cu mulți bani, plan despre care încă nu știa cum trebuia să arate.

Ca în fiecare an, proprietarul cafenelei le rezervase masa.

— Eu stăteam aici, povestea mama cu un zâmbet melancolic, iar tatăl vostru acolo. Exact pe acel scaun.

— Desigur că astăzi nu mai este același scaun, bombăni tatăl și tuși ca să nu lase să se vadă cât de impresionat era.

— Beam cappuccino.

— Nu era cafea *con latte*?

— Fuseserăm la cinematograful de pe strada 5, cel cu turnuleț albastru, pe care mai târziu l-au dărâmat. La un film cu Cary Grant.

— *Deasupra acoperișurilor de la Nisa.* Ăsta era titlul filmului.

— Știu că eram cu gândul la acel film. Și el m-a întrebat brusc dacă vreau să mă căsătoresc! Imaginați-vă!

— Îmi era teamă că, dacă nu o întreb atunci, nu o mai întreb niciodată.

— Pe-atunci tatăl vostru semăna puțin cu Cary Grant.

— Ei da…

— Iar eu am răspuns imediat „da”, fără să mă mai gândesc nici măcar o secundă.

El îi luă mâna în mâna lui plină de zgârieturi și de pete lăsate de trecerea anilor.

— Te-ai mai căsători cu mine, dacă ai putea să dai timpul înapoi?

Ea îl strânse în brațe:

— Oricând.

Se sărutară, se îndepărtară unul de altul, de parcă nu s-ar fi cuvenit să stea îmbrățișați, și râseră împreună când își dădură seama cât de demodată era reacția lor.

Apoi comandară cu toții cappuccino – doar Helen ceru un espresso – și fursecuri. John avu impresia că deslușește o anumită tensiune pe chipurile fratelui său și cumnatei. Această scenă, care se repeta an de an aproape identic, nu părea să îi predispună la o atitudine de îndrăgostiți.

Pe drumul de întoarcere, Cesare se implică surprinzător într-o discuție despre fotbal, subiect pe care Helen îl găsea plictisitor, așa că ea se alătură socrilor ei. John avu impresia că în mod intenționat Cesare rămăsese în urma celorlalți.

— Să revenim la chestiunea cu banii…, schimbă brusc Cesare tema discuției, dar se opri de parcă nu ar fi știut cum să continue.

— Da? încercă John să îl încurajeze.

— Acum câteva luni, am primit o informație referitoare la acțiuni. Părea o chestie sigură. De aceea m-am gândit să risc. Cesare șovăi, apoi continuă: Helen nu știe nimic despre asta. A ieșit prost, normal, și partea proastă este că acum am probleme cu rata pentru casă, și…

— Este clar. Trebuie să îmi dai doar un număr de cont.

— Știi, ca funcționar la finanțe nu ai cum să câștigi ceva în plus și de aceea m-am gândit când ai făcut oferta…

— Cesare, nu trebuie să te justifici. Helen nu va afla nimic, îți promit.

Fratele lui se uită în jur și, când fu sigur că jumătatea lui nu putea să vadă, îi strecură lui John un bilețel, pe care trebuie să îl fi scris în toaleta cafenelei.

— Și, John, nu zece milioane, te rog!

— De ce nu?

Bărbia lui Cesare tresări ciudat.

— Așa cum am spus, vor exista impozite pentru donații și nu am să pot să le ascund de Helen.

— Înțeleg. Cât vrei?

— Tranșa neimpozabilă este de zece mii de dolari pe an. Dacă acum mi-ai da zece mii și la anul încă zece mii…

— Douăzeci de mii? Nu mai mult? Vorbești serios?

— Doar ca să acopăr pierderea. Pe urmă mă descurc.

— Bine. Așa fac. Nicio problemă.

— Mulțumesc. Cesare oftă, apoi continuă: Eu nu m-aș descurca deloc cu zece milioane de dolari, sincer să fiu. Nu știu cum o va face tata. Și tu? Nu înțeleg cum de nu îți pierzi tu capul.

John ridică din umeri:

— Se poate întâmpla și asta.

•

Ei au trebuit să se întoarcă la Chicago cu un zbor de după-amiază, pentru că Cesare avea liber doar o zi, așa că s-au despărțit cu multe îmbrățișări și sărutări în care a fost implicat și John, și nu fără lacrimi de mamă. Când taxiul s-a pus în mișcare și-au fluturat mâinile în semn de rămas-bun, în timp ce ambii bodyguarzi păreau niște umbre, unul sus, în cadrul ușii, celălalt lângă un felinar de pe stradă.

Apoi reveniră în camera de zi, iar tatăl destupă un Chianti.

— Știi, John, zise el după prima sorbitură, eu sunt un bărbat norocos. Da, nu o arăt totdeauna – poți fi fericit și uneori poți să uiți asta, și să te comporți ca un bou. Dar când judec limpede, îmi dau seama că sunt un om fericit. Nu doar pentru că m-am căsătorit cu mama ta și pentru că avem o căsnicie fericită, deși desigur că astea sunt foarte importante. Dar înainte de toate sunt fericit pentru că îmi iubesc munca. Știi, îți poți iubi soția, ceea ce este un lucru frumos, dar de câte ori pe zi și cât de mult îți vezi soția într-o zi? O oră, poate două. Dar treaba ți-o faci zilnic timp de opt ore și chiar mai mult, și de aceea este decisiv dacă ea îți place sau nu îți place. Iar mie îmi place ceea ce fac. Îmi place pielea – cum o simt la pipăit, cum miroase –, îmi place să o croiesc, să trag sfoara cu sula; îmi place zgomotul făcut de ciocan când fixez un toc și îmi place să cos cu mașina o nouă talpă. Bine, nu sunt cel mai bun cizmar din lume. Cu siguranță. Mai ales pentru că de mult timp nu am mai confecționat pantofi, ci doar am reparat. Pantofii mei i-am făcut eu, dar este mult timp de-atunci. Zece ani? Mai curând cincisprezece. Nu are importanță. Dar ce vreau să spun este că mă simt bine când mă aflu la mine în atelier, între pantofi, cu sculele atârnate pe perete, cu vechile mașini care miros a ulei, cu cutiile cu cremă. Din când în când mai vine câte cineva, mai schimb o vorbă, apoi sunt iar singur și îmi pot urma firul

gândurilor, în timp ce mâinile astea bătrâne lucrează de la sine. Mai sorbi din pahar și plescăi din limbă de plăcere, apoi continuă: Acum înțelegi de ce nu vreau să renunț să muncesc? Muncesc cu plăcere, deci de ce ar trebui să renunț la muncă doar pentru că se numește „muncă”?

John dădu din cap.

— Da. Dar iei totuși banii.

— Așa este, am spus da. Tu poți să mi-i dai, iar pe mine mă va bucura că nu va mai trebui să îmi fac griji din acest punct de vedere. Știi ce griji îmi făceam? Doar că ceea ce câștig cu atelierul nu va mai fi suficient și că voi fi nevoit să mă angajez la o fabrică. A fost un adevărat noroc că mi-am cumpărat casa atunci și că am plătit-o, pentru că, dacă ar trebui să plătesc chiria actuală, nu aș mai reuși. Nu știu cât vor mai supraviețui micile afaceri, nu mă pricep la asta, alții trebuie să își facă asemenea griji.

— Acum mai lasă-l și pe băiat să vorbească, interveni mama. Ia spune, John, tu ce griji ai acolo, în Italia?

John ținea cu ambele mâini paharul, așa cum un prezicător ține globul previziunilor, și privea lichidul roșu întunecat din el. Lumina lustrei vechi de treizeci de ani proiecta sclipiri pe suprafața lui. Vinul avea un iz puternic și parfumat.

— Povestiți-mi ce știți voi despre Lorenzo, îi rugă el.

15.

Stătea pe locul ei împietrită, nemișcată, buimacă și accepta totul fără nicio împotrivire. Nu sesiza că avionul accelera pe pistă și decola, privea fix în față în timp ce i se spunea cum funcționau centurile de siguranță și masca de oxigen, știa doar că în jurul ei se aflau oameni și zgomote, și cu asta gata.

De parcă ar fi bănuit, că va fi o surpriză. Doamne, asta a fost! Dacă ar fi avut lacrimi, și-ar fi dorit mai mult decât orice să poată să plângă din cauza a ceea ce se petrecuse. Inima îi bătea încă nebună, de parcă nu trecuseră ore de când țipase, mușcase și zgâriase, și personalul hotelului trebuise să o târască fără voia ei. Dacă ar fi pus mâna pe un cuțit, ar fi devenit o ucigașă. Mai simțea și acum acea ură sălbatică, acea disperare infinită ce clocotea în ea și îi făcea bine să își imagineze cum îi tăia lui gâtul cu cuțitul, cum îl castra ca pe un câine.

Ursula Valen, studentă la istorie și ziaristă liber-profesionistă în Leipzig, de douăzeci și șase de ani, din nou singură de două ore și cincizeci și cinci de minute, închise ochii. O durea atât de tare! Ca o rană în stomac, în suflet. De parcă el i-ar fi tăiat o parte din ea. Îi venea să se îndoaie de durere, să ia poziția embrionului, să se tăvălească într-un pat, să urle și să bocească tot restul vieții. Știa că nu va face asta, că mâine își va relua munca și că nimeni nu va observa ce se petrecuse.

Cel mai rău lucru nu fusese să deschidă ușa și să îl vadă gol. Nici să o descopere pe acea femeie, bineînțeles goală și ea. Ceea ce îi trecuse ca o lamă prin trup și prin suflet fusese cum i se adresase el. Cum îi vorbise, cum se mișcase, tonul, gestica… Toate acestea fuseseră ale ei, iar acum el le oferea altcuiva! Ceea ce ea considerase a fi iubirea *ei,*

ceva unic, fusese doar o învârteală personală, un tertip pentru a se culca cu femeile.

Câți bani cheltuise ea, câte contracte refuzase pentru a fi cu el la New York cât mai des! În această legătură sacrificase pe puțin contravaloarea unei mașini la mâna a doua de clasă mijlocie, iar el *o înlocuise pur și simplu*!

Să respire. Să respire, simplu. Să inspire. Să expire. Și să nu se gândească la nimic. Să simtă cum corpul se lăsa pe scaun. Să simtă adierea rece a instalației de climatizare. Să asculte bubuitul motoarelor, discuțiile purtate de cei care stăteau pe locurile de lângă ea…

— Ascultă, John este americanul oarecum instruit al secolului XX care tocmai se sfârșește. Era vocea unei femei, de nesuportat, ascuțită, dură. Cum poate cineva ca el să creadă serios în ceva ca acea profeție?

— Nu am avut impresia că ar crede în ea. Era vocea unui bărbat, nesigură, blândă, nemulțumită. A luat la cunoștință de existența ei și se întreabă dacă are vreo legătură cu el.

— Nu, nu, dragule. A zis clar că vrea să păstreze banii, deoarece crede că va avea nevoie de ei toți pentru a îndeplini profeția.

— Așa a zis?

— Da, așa a zis.

În interiorul ei, o voce insista în continuare că ea bănuise tot. Când primise sarcina de a scrie un reportaj amplu referitor la a o suta aniversare a automobilului? În decembrie. Deja atunci fusese clar că cercetările o vor duce la Chicago și Detroit. Și de atunci de câte ori se văzuseră ori vorbiseră la telefon? În tot acest timp ea nu spusese o vorbă despre asta. A zbura de la Chicago la New York pentru a-i face o surpriză nu fusese ceva chiar atât de spontan cum încerca ea să își închipuie. Acest plan îi fusese insuflat de gelozia ei cu luni de zile înainte. „Ce face el când eu nu sunt cu el?”

Acum știa. Se tăvălea cu studentele tinere.

— Ei, da, poate că ai dreptate. Din nou vocea bărbatului, care de fapt voia doar să fie lăsat în pace, nu ținea să se certe. Poate că într-adevăr se gândește la asta. Și nu cred că este chiar atât de rău lucrul acesta.

— Pe mine mă enervează. La fel cum mă enervează faptul că Marjorie nu iese din casă atunci când horoscopul zilei o sperie.

El devenise o apariție atrăgătoare de când îl întâlnise la balul cu presa al Societății internaționale de istorie. Doctor Friedhelm Funk. Cu cincisprezece ani mai în vârstă decât ea, mamă americană, tată german, crescut în Germania, mai târziu cu o strălucită carieră științifică în SUA, conferențiar universitar pentru științe istorice la New York, consilier la ONU. Lui îi aparținea studiul privind culisele conflictelor balcanice pe care secretarul general al ONU l-a consultat înainte de a lua deciziile în urma conflictului din Bosnia. Cum ar fi putut ea să nu se simtă flatată de interesul manifestat de acesta? Cum ar fi putut să reziste laudelor lui aduse muncii ei?

Prin asta el doar o inclusese în haremul cu care jongla în dormitorul lui.

— Ceea ce pot eu să înțeleg este că acest Giacomo Fontanelli a crezut în viziunea lui. El a trăit în secolul al XV-lea. Pe atunci era normal. Dar astăzi? Te rog!

Despre ce vorbea femeia aceea? Fontanelli – acest nume îl mai întâlnise odată, într-o altă viață, într-o lume plină de visuri și de iubiri care te orbeau. Nu era vorba despre tânărul care moștenise un bilion de dolari? Pe atunci ea considerase la început totul o minciună gazetărească, dar era totuși adevărat. Dobânzi și dobânzi la dobânzi timp de cinci sute de ani – toate magazinele socotiseră totul până la ultimul ban. De atunci în Germania numărul carnetelor CEC făcute pentru nou-născuți se triplase.

Ursula Valen aruncă o scurtă privire laterală. Bărbatul i se părea cunoscut. Da, îi văzuse fotografia în *BILD,* era un frate mai mare al moștenitorului bilionului. Singurul căsătorit. „Dacă acesta ar fi avut un fiu, el ar fi devenit cel mai bogat om din lume", scriseseră ziarele în maniera lor inimitabilă. „Așa că angajatul serviciului financiar american rămânea cu venitul anual de patruzeci de mii de dolari". Prin urmare, femeia trebuia să fie soția lui.

O profeție? Ce fel de profeție?

Ursula Valen își drese glasul.

— Scuzați-mă, surâse ea cât mai bine, nu am putut să nu aud discuția dumneavoastră… Numele dumneavoastră este Fontanelli, nu? Privirile sceptice ale celor doi se mai încălziră, în special ale femeii, când ea adăugă: Sunt ziaristă, din Germania. Îmi pot permite să vă întreb ce este cu această profeție…?

•

Pe drumul de întoarcere în Europa, John luă decizia de a căuta familia vărului său decedat, Lorenzo. Nu ar fi putut să spună ce urmărea, dar simțea o pornire căreia nu i se putea opune, de a descoperi cât mai multe posibil despre tânărul pe care nu îl cunoscuse niciodată.

Când sosi la Portecéto, Marvin dispăruse fără să lase nicio vorbă. Jeremy îl informă că în dimineața de luni acesta telefonase, după care plecase fără să spună nimic, luându-și și sacul. Sofia, menajera, credea că îl văzuse ceva mai departe pe stradă, când îl luase o mașină. Francesca adăugase, fără a fi întrebată, că ea dereticase deja camera. Își mușca nervoasă buza inferioară, de parcă se considera vinovată că musafirul din America o tulise.

— Ciudat, zise John.

Aproape că se bucurase că va petrece seara cu Marvin. Dar se pare că pe acesta îl apucase dorul de casă când rămăsese singur în toată clădirea și plecase.

Restul zilei John și-l petrecu învârtindu-se în jurul aparatului telefonic, tot amânând momentul în care să își sune rudele din Roma. Acestea nu îl cunoșteau. Pentru ele el trebuia să fie beneficiarul morții lui Lorenzo. Abia când soarele apunea umplând camera cu o lumină roșie-portocalie, înhăță aparatul și formă numărul.

Și, ca să vezi, femeia de la celălalt capăt al firului, mama lui Lorenzo, soția vărului tatălui lui John, aproape că își ieși din fire de bucurie că cineva se interesa de fiul ei decedat. Da, sigur că putea să vină oricând putea el. Chiar și mâine, nu era nicio problemă, ea era oricum acasă.

Când puse receptorul jos, John se simți ușurat, dar cu cămașa leoarcă de sudoare. Soarele dispăruse la orizont într-o lumină de un roșu-închis, iar cerul era plin de stele la zenit. Ridică privirea către punctele luminoase de pe bolta neagră și își spuse că, raportat la mărimea Universului, nu avea nicio importanță ce făcea el aici. Dacă el salva ori nu salva viitorul omenirii, stelele vor continua să lumineze cu o indiferență sublimă.

•

În dimineața următoare, fu surprins să dea peste Marvin în salon, tolănit pe canapeaua albă și răsfoind o revistă englezească de muzică.

— Ei, întrebă acesta fără să ridice ochii, a fost vreme frumoasă la New York?

— Da, așa s-ar putea spune, răspunse John, a fost frumos. Se așeză într-unul dintre fotolii. Mă mir că te afli aici. Aseară aș fi pariat că ai luat avionul spre casă.

— Nici gând! Îmi place aici. Dar rămân doar dacă nu ai nimic împotrivă.

— Bineînțeles că nu am, ți-am mai spus.

Îl irita faptul că Marvin nu îl privea în timp ce ei discutau. Și nu își putea lua ochii de pe pantofii negri și grosolani ai lui Marvin, sprijiniți fără nicio reținere pe rezemătoarea canapelei.

— Bine, zise John străduindu-se să nu își exteriorizeze iritarea, și ce intenționezi să faci aici, în Italia?

— Ceea ce mă preocupă permanent. Să mă strecor prin viață, răspunse scurt Marvin și se adânci în contemplarea unei ilustrații ce reprezenta o chitară bas lăcuită în negru.

Se scărpină vârtos pe spinare, timp în care pantofii îi alunecau încoace și-ncolo scoțând un sunet de râzătoare pe care John îl percepea aproape fizic.

— Nu ai putea, te rog, să îți dai picioarele jos de pe canapea?

Marvin ridică privirea nemulțumit:

— Vrei să fii ironic sau ce?

— Asta este piele alpaca. Pot de-aici să observ dungile negre lăsate de pantofii tăi.

Marvin nu se clinti un milimetru.

— Părerea mea este că nu ai să ajungi cerșetor dacă îți cumperi una nouă.

— Așa este, dar nu voi face asta, ripostă John pe un ton tăios la care nici el nu se așteptase. Cineva a muncit multe ore la canapeaua asta și a făcut-o cu multă atenție. Chiar dacă mai sunt încă atât de bogat, lucrul ăsta nu-mi dă dreptul să calc în picioare munca lui.

— OK, OK, calmează-te! Marvin coborî picioarele pe podea, rămânând însă într-o poziție absolut nenaturală. Mulțumit?

John se întrebă dacă era normal să înceapă o ceartă din cauza unei canapele confecționate dintr-o piele extrem de sensibilă.

— Îmi pare rău.

— OK, răspunse generos Marvin. Ca să fiu cinstit, te înțeleg. Acum ești un om bogat, iar oamenii bogați au lucruri cu care trebuie să fie atenți.

John nu spuse nimic. Constată evidența consternantă că ei doi nu mai erau camarazii și tovarășii de suferință de-acum trei luni și că nici

nu vor mai fi vreodată. Într-un mod greu de descifrat, interveneau între ei banii.

— De fapt, am fost la Constantina, explică subit Marvin.

— Ah, exclamă John și, pentru că Marvin nu mai spuse nimic, continuă el: Bun, eu… dacă vii de-acolo… credeam că a fost doar o aventură.

— Chiar este. Și încă ce aventură! Nici nu îți imaginezi ce nebună este după mine. Martin continuă să răsfoiască revista. Săptămâna trecută am făcut sex de ne-au ieșit ochii din cap și m-am gândit că o pauză de câteva zile ne-ar face bine. Râse zgomotos, apoi adăugă: Procuroare începătoare… A rămas trăsnită când i-am oferit o țigară cu marijuana. Cred că până acum nu a mai fumat așa ceva.

John clipi surprins. Marvin trebuie să fie nebun să aducă cu el marijuana.

— Și cu Brenda cum rămâne?

Marvin făcu cu mâna un gest de lehamite.

— Uită asta. În ultimul timp au intervenit probleme. Lăsă deoparte revista, se întinse și examină mobilierul din salon de parcă i-ar fi stabilit valoarea. Ia spune, cu siguranță că ai o slujbă pentru mine, nu?

— O slujbă?

John rămase încremenit.

— Mă gândeam că m-ai putea angaja ca secretar personal sau cam așa ceva. Omul tău la toate. Ca în cazul ceasului de la tatăl tău. Trebuie să accepți faptul că am rezolvat treaba cu brio pentru tine, nu? Dacă tipul de la amanet ar fi observat că numele tău era gravat pe capacul ceasului, nu ar fi ajuns cei o mie de dolari pe care mi i-ai trimis.

John îl privea cu ochii mari. Se simțea total luat prin surprindere:

— Nu știu…

— Ai nevoie de așa ceva, omule! Vocea lui Marvin căpătă același ton cântat cu care el i se adresa lui Konstantinos, pentru a-i mai acorda încă

o dată credit, în ciuda datoriilor pe care le avea. Acum ești bogat, ești celebru. Nu te mai poți deplasa nicăieri fără gardă de corp. Peste tot oamenii sunt cu ochii pe tine. Banii tăi reprezintă o colivie de aur, de aia ai nevoie de un secretar personal. Cineva ca mine – inteligent, inventiv, de încredere. Cineva pe care să îl pui să scoată castanele din foc pentru tine, fără să facă vâlvă.

John se simțea la înghesuială. Pe undeva chestiunea nu îi plăcea. Despre fiecare slujbă pe care Marvin o avusese, acesta îi povestise cele mai înfiorătoare lucruri, despre cum fusese exploatat și cât de rău fusese tratat. Și pe parcursul timpului începuse să se cam îndoiască de faptul că Marvin fusese totdeauna chiar atât de nevinovat de cele întâmplate.

Pe de altă parte, pe măsură de Marvin îi vorbea, i se părea că mai face un pas inevitabil înainte. De parcă doar astfel ar putea exista o nouă bază între ei. În cele din urmă, spuse lipsit de entuziasm:

— Bine, ești angajat.

— Hei, știam eu că mă pot baza pe tine, omule, rânji Marvin. Cred că ar fi în regulă ca eu să locuiesc aici. În definitiv, secretarul tău trebuie să îți stea în imediata apropiere, nu? Probabil că o umbră trecu pe chipul lui John, pentru că Marvin se grăbi să adauge: Pentru început, cred. Apreciez că miss Constantina niciodată sătulă va insista ca pe viitor să mă mut la ea. Ah, da… cu cât mă plătești?

John nu avea niciun chef să își bată capul cu acest subiect.

— Tu cu cât ți-ai închipuit că te plătesc?

— Ce-ar fi cinci mii de dolari pe lună?

— OK.

Ce reprezentau pentru el cinci mii de dolari? O respirație mai îndelungată, nimic mai mult. Oricum Marvin își va petrece tot timpul cu Constantina.

Lui John îi veni o idee. Luă notesul pe care îl avusese cu el în timpul zborului și trecu cu privirea peste notițe.

— Chiar acum aș avea ceva pentru tine, zise el.

— Ia să vedem, spuse Marvin cu un entuziasm distant.

— Am nevoie de cărți în limba engleză. Nu îl pot trimite pe Jeremy, pentru că el este spaniol și cunoaște doar atâta engleză cât are nevoie un valet. Și ca să mă duc eu însumi, cu bodyguarzii după mine și cu toate celelalte, aș vrea să evit asta.

— Cărți?

Marvin se uita la el de parcă până acum nu ar mai fi auzit cuvântul cărți.

— Tot ce se găsește având ca temă protecția mediului, creșterea populației, efectul de seră, poluarea aerului, dispariția speciilor, gaura din stratul de ozon și așa mai departe. O bibliotecă completă privind viitorul omenirii.

— Un moment, mormăi Marvin. Trebuie să-mi notez. Ai ceva de scris?

John îi întinse pixul din mapa lui cu notesul, și Marvin începu să noteze pe ultima copertă a revistei lui.

— Deci, ce era? Protecția mediului și mai ce?

John îi mai dictă o dată lista.

— Și, în plus, cărți având ca temă economia și finanțele. Ce poți să găsești.

— Vei avea nevoie de câteva rafturi, cred.

— Da. Le poți procura imediat. Și le poți monta. Unul dintre saloanele mici din spate îl vom transforma în bibliotecă.

În timp ce scria, Marvin își încreți fruntea:

— Ai o idee unde aș găsi aici, în țara spaghetelor, cărți în limba engleză?

— Nu, mărturisi John. Eu aș încerca la Florența, este oricum un oraș universitar.

— O rezolv eu. Pot lua Ferrariul?

— De el am nevoie și eu, răspunse John. Marvin îi va cere și periuța de dinți, dacă îi dă orice. Apoi

continuă: Poți lua una dintre furgonete. Cheile sunt la Sofia.

— Asta este menajera?

— Da.

— OK. Marvin se ridică fără niciun chef. Merge mai repede decât m-am gândit eu. Cu această ocazie deschid un cont și ce mai trebuie, OK?

— Da. Numărul de cont i-l poți da lui Jeremy, el administrează toate chestiunile.

— Văd că la tine totul este ordonat. Plecă, dar se opri și se întoarse cu o expresie de nemulțumire pe chip. Șovăia. Te mai pot întreba ceva?

— Evident.

— Dacă ți-aș fi cerut, mi-ai fi dat și zece mii, nu?

John ridică din umeri. Nici el nu știa asta.

— Fir-ar…, bombăni Marvin și ieși din încăpere.

•

Când după puțin timp sună telefonul, știu că era necunoscutul. Pur și simplu știu.

— V-ați gândit? vru să știe vocea aceea sonoră.

— M-am gândit tot timpul, răspunse John arțăgos. Întâmplător, ați venit ieri de la New York la Paris cu avionul?

— Poftim? Nu.

Ca să vezi, putea și acesta să fie prins pe picior greșit.

— Mi s-a părut că v-am recunoscut.

Urmă un moment de liniște, urmat de un ușor râs.

— Bună încercarea. Apoi tonul redeveni suveran: Dar să revenim la planurile dumneavoastră. Ce veți face cu mulțimea dumneavoastră de bani?

— Cea mai bună idee a mea de până acum este să finanțez un proiect privitor la controlul nașterilor.

De ce îi povestea asta? Pe de altă parte, de ce nu i-ar povesti? În fond, era o minciună. Adevărul era

că se afla într-o stare confuză. Și asta nu era nevoie să i-o vânture pe sub nas celuilalt.

— Remarcabil. Părea aproape o laudă. Îmi pot permite să întreb de motiv?

John se duse la canapea, se așeză și, în timp ce vorbea, încerca să îndepărteze cu arătătorul umed urmele lăsate de pantofii lui Marvin. Degeaba.

— Eu cred că toate problemele omenirii sunt legate una de alta. Problemele apar din situații care la rândul lor sunt urmări ale altor probleme. Și dacă urmărești un astfel de lanț până la începutul lui, totdeauna dai acolo de faptul că populația pământului crește necontenit. Creșterea populației este ceea ce Saddam Hussein ar denumi „mama tuturor problemelor”.

Formularea se părea că îl amuza pe interlocutor.

— Până acum sunt de acord cu dumneavoastră.

— Deci, nicio problemă nu va putea fi rezolvată de una singură, dar toate la un loc vor putea fi rezolvate dintr-un foc dacă se rezolvă problema aflată la originea lor. Îi plăcea să vorbească. Ideile îi veneau în timp ce vorbea, ceea ce nu i se mai întâmplase. Era surprins de sine însuși. Continuă: Iar problema creșterii populației poate fi rezolvată numai prin controlul nașterilor.

— Frumos. În principiu corect și în fond evident. Dar pentru originalitate ori pentru adâncimea gândirii nu vă pot acorda niciun punct, chiar de mi-ați descrie concret cum trebuie să arate acest proiect.

John ridică din sprâncene.

— Cum să arate concret? Păi controlul nașterilor înseamnă protecție anticoncepțională. Trebuie să le pui la dispoziție oamenilor mijloacele, să îi înveți cum se întrebuințează eficient și așa mai departe. Și asta pretutindeni în lume.

— Despre ce „oameni” vorbiți? Despre bărbați? Despre femei? Și ce vreți să le puneți la dispoziție? Pastile? Prezervative?

— Astea sunt doar chestiuni de detaliu.

— Exact, detaliu. Dar în viață sunt detalii care sunt esențiale. Ce veți face cu țările care vă interzic asemenea acțiuni? Țări în care guvernează căpetenii musulmane religioase ori unde Papa are o puternică influență? Și ce faceți cu oamenii care *vor* să aibă mulți copii? Vă înșelați dacă socotiți că în țările în curs de dezvoltare vin pe lume doar copii nedoriți.

— Hm…

John trebuia să se mai gândească la aceste aspecte. Până acum ideile lui privitoare la modul de îndeplinire a profeției nu trecuseră peste nivelul palavrelor la o masă de cârciumă.

— Eu cred că se apropie încet momentul la care ne vom întâlni, spuse necunoscutul.

— Mai întâi trebuie să îmi spuneți cine sunteți, ripostă John.

— Veți afla când vom fi față în față.

— Atâta vreme cât nu vă cunosc numele, nu mă voi întâlni cu dumneavoastră.

O situație asemănătoare cu patul din șah, cam așa s-ar numi această situație.

— Bine. Deci, încă nu. Dar, mister Fontanelli, vă rog, gândiți-vă la un lucru: eu știu ce este de făcut. Dumneavoastră nu știți. Dacă vreți să aflați, trebuie să veniți la mine, cel puțin atât.

Și cu asta necunoscutul întrerupse legătura telefonică.

John privi încruntat aparatul telefonic:

— Cine se crede de fapt individul ăsta?

•

În dimineața următoare, dădu o fugă până la Roma, însoțit doar de Marco care, după o frână bruscă, afirmă sec că în cel mai bun caz el l-ar putea proteja de atentate și răpitori, dar nu și de ciocniri cu autocamioane. Ajunseră la periferie când se deschideau primele magazine, iar John cumpără un buchet mare de flori. Florăreasa,

căreia îi spuse ce dorea el, îl asigurase că îi pusese în buchet flori potrivite unui caz de deces.

Mama lui Lorenzo avea o tristețe care îi înfrumusețea chipul, cu trăsături regulate, avea cel mult patruzeci de ani. Îl întâmpină pe John gravă, dar amabilă, nu puse întrebări suplimentare când el îi explică cine era și amândoi intrară în bucătărie.

— Tu semeni cu tatăl tău, spuse ea și îi oferi o ceșcuță cu cafea. Când John i se adresă nesigur încă o dată cu „*signora* Fontanelli", ea clătină capul și îi ceru:

— Spune-mi Leona, John!

Nu arăta de parcă și-ar fi petrecut dimineața plângând. Arăta de parcă ar fi plâns fără întrerupere ultimele trei luni și abia cu câteva zile în urmă ar fi luat hotărârea de a se reîntoarce la viață. Tenul îi era străveziu, moale, și părul negru și lung era lipsit de strălucire.

— În acea seară nu a venit acasă, povestea ea pe un ton neutru, cu privirea pierdută în depărtări. După prânz, s-a dus să se întâlnească cu cineva, un prieten de la școală. Parcă îl văd urcând colina aceea, îl puteam urmări de la fereastra bucătăriei și, câteodată, când privesc afară, mă gândesc că în clipa următoare ar putea să coboare colina și stau și aștept… Era o zi însorită. Pusesem florile afară după-amiază… Amuți și rămase pierdută în gânduri. Reveni la realitate, îl privi pe John și îl întrebă: Vrei să îi vezi camera?

John înghiți în sec.

— Da, cu plăcere.

Era o cameră mare, la primul etaj, dar atât de supraaglomerată cu mobilă veche, de pe vremea bunicilor, și cu un pian mare, negru care părea ghemuit aici. Pe pian se afla un teanc de partituri, iar deasupra lor cutia flautului, deschisă, cu flautul pe jumătate acoperit de o batistă. Pe perete, deasupra, atârna o diplomă înrămată.

— Este premiul pentru matematică pe care îl luase, explică Leona, care își ținea brațele

încrucișate ca într-o îmbrățișare. A mai primit cinci sute de mii de lire, pe care le-a cheltuit imediat pe cărți.

Făcu o mișcare scurtă cu mâna către raftul cu cărți. John încercă să deslușească titlurile. Multă matematică, astronomie, un manual de economie și un exemplar uzat al *Raportului Clubului de la Roma.*

— Pot să-l scot? întrebă John.

— Da, da. Citea din el deseori încă de când era mai mic. Nici măcar nu știu de unde îl avea.

John scoase cartea. Pe fiecare pagină erau marcate numeroase fraze, subliniate cu culori diferite, erau observații pe margini ori în interiorul ilustrațiilor. Continuă să o răsfoiască. Italiana lui nu era suficientă pentru a înțelege conținutul, tot ce putea citi erau notele. Iar asta era de-ajuns pentru a-și da seama că Lorenzo se ocupase de multă vreme de problemele de care John se lovise doar de puțin timp.

Întreaga carte era prelucrată, de la început și până la sfârșit. John se simțea gol și trist ca un escroc pus față în față cu inevitabila demascare. Aici se petrecuse o oribilă greșeală. Soarta se înșelase. Un tip nedemn moștenise averea, cineva care nu era în stare să inițieze cu ea ceva logic.

Dintre pagini alunecă o bucățică de hârtie și căzu pe podea. John o ridică imediat. Era un fragment dintr-un ziar. Într-o fotografie decolorată de vreme un tânăr de doisprezece-treisprezece ani se afla în fața unei table mari, plină cu formule matematice și cu grafice. Tânărul ținea în mână diploma, care acum atârna de perete, și privea serios și sigur de sine în aceeași măsură obiectivul aparatului fotografic.

— Ah, aici o pusese! strigă Leona și luă hârtia. Am căutat articolul peste tot. Mulțumesc.

Fotografia îl zguduise pe John. Nu doar că fusese atât de inteligent și de instruit, dar din fotografie radiau siguranța de sine și hotărârea,

calități pe care John și le dorise mereu pentru el. Nu găsea cuvântul potrivit. Poate superioritate, siguranță. Defineau pe cineva care era stăpân pe viața lui. Poate chiar charismă.

Acum înțelese de ce Vacchi fuseseră atât de siguri în ceea ce făcuseră. „Dar ceea ce nu pricep este cum de îl pot vedea în mine pe adevăratul succesor" – gândi el amar. Dar probabil că nici nu îl considerau așa. El se comporta ca un idiot. Era un visător, așa cum spunea mama lui mereu, unul fără țel și fără voința de a acționa. Și cu siguranță că nu era cel la care se referise profeția. El purta doar costumele lui Lorenzo, conducea mașina acestuia și locuia în casa lui.

Leona deschise capacul glisant al unui birou masiv. Se ivi o mașină de scris mică și neagră, aproape o piesă de muzeu.

— Aici își petrecea mult timp scriind. Bineînțeles că își dorea un computer, ca toți băieții. Mașina de scris a moștenit-o de la bunicu-său, spuse ea și mângâie obiectul cu mâna.

— Ce scria? întrebă John mai mult dând curs impresiei că ea asta voise să fie întrebată.

Cel mai bine ar fi fost să fugă. S-ar fi evaporat în aer.

— De toate, nu știu. Cândva, am să mă uit prin lucruri. Odată mi-a arătat o piesă de teatru. Nu știu dacă era una bună. A scris mult scrisori, către tot felul de oameni. Și articole pentru ziarul școlii, chestii din astea.

— Articole pentru ziarul școlii?

Dintr-un motiv nedefinit asta îi trezi interesul.

— În ultimul număr era unul, așteaptă… Se uită într-un teanc de fascicule subțiri cu ciudate desene simple pe coperte. Uite!

John luă fascicula. Aceasta purta titlul *Ritirata.* Toaleta. Consultă cuprinsul. Principalul articol al numărului purta titlul *Drumul omenirii în secolul XXI,* de Lorenzo Fontanelli. John simți cum pulsul i-o lua razna.

Era incredibil. Era cu adevărat un articol lung, care analiza detaliat problemele cu care omenirea se vedea confruntată în noul secol. Pe zece pagini.

— Pot să fac o copie? întrebă John cu gura uscată.

— Poți lua fascicula cu tine. Eu mai am câteva exemplare. Te rog, m-ar bucura.

„Mulțumesc”, vru să spună John, dar brusc nu mai avu puterea să o facă. Răsfoise materialul și citise ultimul paragraf. Îl mai citi tulburat încă o dată.

Lorenzo își încheiase articolul astfel: „Sunt o mulțime de probleme simultan, și la prima vedere stăm al naibii de prost. Dar eu voi arăta că în spatele acestora se află doar o simplă eroare de construire a civilizației noastre, eroare de care noi înșine suntem vinovați – și de aceea tot noi o putem înlătura. Deci nu vă sinucideți pripit, ci citiți numărul viitor din *Ritirata*!”

16.

După ce convorbirea telefonică se încheie, Cristoforo Vacchi mai ținu o vreme aparatul în poală, în timp ce privea undeva departe. Zâmbea ușor.

Gregorio își drese glasul distrugând astfel farmecul clipei.

Padrone oftă abia auzit. „Tinerii încă nu înțeleg forțele subtile care lucrează din culisele realității aparent obiective", gândi el.

— Te miri? îl întrebă el pe fiul său.

— Firește. Mă întreb dacă știi ce faci.

El puse telefonul deoparte.

— Este vremea ca întreaga poveste să fie făcută cunoscută.

— Asta contravine înțelegerilor.

— Poate că pot pur și simplu face jocul sorții, nu să stau în calea ei, zise Cristoforo Vacchi.

•

— Nimic! spuse Marco. Aici nu este nimic.

John stătea înconjurat de vrafuri de hârtii, ca un strateg în mijlocul trupelor sale, privind rafturile golite și ușile larg deschise ale dulapurilor.

— Nu am pierdut nimic din vedere?

Guardul oftă:

— Nu.

După lungi insistențe, Leona le permisese fără nicio tragere de inimă să răscolească lucrurile lui Lorenzo în căutarea manuscrisului ce ar fi conținut partea a doua a articolului.

— Dar în vremea asta eu ies, spusese ea. John îl adusese pe Marco, care citea în italiană mai bine decât el, și amândoi răscoliseră sistematic pentru a doua oară tot ce exista ca hârtie scrisă. Găsiseră poezii și piesa de teatru, ca și alte texte de proză, liste bătute la mașină de cărți împrumutate de Lorenzo de la diverse biblioteci, studii lipsite de respect pe teme religioase, rezumate din materiale

citite din domeniul biologiei și geografiei, toate fără o sistematizare sesizabilă. Două bibliorafturi groase erau pline cu studii matematice, care lui John nu îi spuneau absolut nimic.

În timp ce căutau, dăduseră și peste manuscrise gândite evident pentru ziarul școlii – culegeri de citate din profesori, critici vehemente la adresa relațiilor sociale și măsurilor luate de guvern, eseuri despre drepturile omului și protecția animalelor. Doar partea a doua a articolului nu era de găsit.

— Poate că îl trimisese deja redacției, își dădu cu părerea Marco, care stătea pe podea în fața patului ca un urs obosit și pe chipul căruia se citea clar că nu avea niciun chef să mai răscolească a treia oară teancurile de hârtii.

John clătină din cap:

— Va trebui măcar să facem ordine.

•

Biroul ziarului școlii se afla la subsol și dispunea de ferestre mici situate sus, așa că pe pereți era mult loc pentru rafturile pe care stăteau înghesuite pachete deschise cu hârtie, sticle goale de bere și cola, cărți cu nenumărate semne lăsate între file și bibliorafturi pline până la refuz. Scaunele erau la fel de uzate ca mesele, ecranul singurului computer licărea, telefonul putea fi expus la un muzeu, iar imprimanta scotea necontenit sunete chinuitoare. Și mirosea pătrunzător a fum de țigară.

Așa că nu era de mirare că tânărul care li se prezentase drept redactor-șef era un băiat subțirel, cu păr ca paiul, cu ochi vioi în spatele ochelarilor cu ramă subțire, cu degete neastâmpărate care necontenit fie răsuceau țigara, fie făceau notițe când țigara ardea.

— Ce onoare, ce onoare! îi întâmpină el și eliberă două scaune de cutiile de carton și scrumiere. Vă rog să luați loc, *signor* Fontanelli; din păcate, vă pot oferi pentru a sta doar locurile

deosebit de modeste de care dispune ziarul nostru, ceea ce nu vrea să însemne că am avea ceva împotriva unei mici ori nu chiar mici donații…

John se așeză. Marco preferă să rămână în ușă, cu brațele încrucișate.

— La telefon v-ați exprimat ceva cam… cum să zic… cam *dubios,* ceea ce mi-a stârnit firește curiozitatea, dacă-mi este permis. Am înțeles doar că Lorenzo era vărul dumneavoastră, corect?

— Tatăl lui este văr cu tatăl meu, explică John. Nu știu dacă pentru situația asta de rudenie există o denumire.

— Ah, înțeleg, înțeleg. Nu, pentru moment nu-mi vine în minte un astfel de termen. Dar oricum spuneați că sunteți în căutarea a ceva scris de Lorenzo… De sub un teanc de ziare, plicuri mari și o scufie țuguiată scoase un mic magnetofon, apoi continuă: Ah, v-ar deranja dacă aș înregistra discuția noastră? Un interviu în exclusivitate cu cel mai bogat om din lume ar putea redresa tirajul publicației noastre cronic amenințat cu falimentul, lucru care, sincer să fiu, este de cel mai mare interes pentru mine acum.

John ezită:

— Nu prea știu…

Tânărul gazetar deja manevra claviatura aparatului.

— Interviu cu John Salvatore Fontanelli, bilionar, în după-amiaza de… unde este calendarul? Nu am idee în câte suntem astăzi, 7 iulie ori cam așa ceva. Puse cutiuța neagră între ei și adăugă: *Signor* Fontanelli, sunteți o rudă îndepărtată a decedatului nostru coleg de școală, Lorenzo. Dacă mai reținbine știrea din ziar, dacă Lorenzo nu ar fi decedat înainte de ziua sorocului, ar fi moștenit averea în valoare de un bilion – este adevărat?

— Da, răspunse încet John. Se simțea din nou cam depășit. Da, este corect.

— Acum ați găsit printre documentele lui cea mai recentă ediție a celebrului și temutului nostru magazin *Ritirata,* iar în aceasta se afla prima parte a unui articol scris de Lorenzo Fontanelli despre problemele omenirii, după cum mi-ați spus la telefon. Și ați venit la redacție pentru că dumneavoastră căutați a doua parte a articolului, în care ar trebui să se afle soluția acestor probleme. Iertați-mi întrebarea, *signore*… dumneavoastră căutați la el ideea pentru folosirea judicioasă a legendarei averi?

John îl privea. Băiatul părea a fi pe față, și pe deasupra și cam escroc. Arătă către casetofon:

— Închideți-l.

Ochii din spatele ochelarilor sclipiră, de parcă posesorul lor tocmai suferise un atac de debilitate.

— *Signore,* nu este mare lucru, vă pun doar câteva întrebări, iar dumneavoastră… Văzu că Marco se mișcă aproximativ un milimetru și se grăbi a opri casetofonul. Bine, bine…

— Deci, vru să știe John, ce este cu manuscrisul părții a doua?

— Hm… Mă puneți în dificultate, zise tânărul al cărui nume John îl uitase. Antonio sau ceva asemănător. Mai exact nu îl am.

John și Marco schimbară o privire. Apoi John spuse încet:

— Dacă este o problemă de bani, bineînțeles că mă voi arăta recunoscător printr-o donație ce nu va fi mică.

— Da, da, sper asta, dar vedeți dumneavoastră, eu am publicat prima parte fără a avea în mână partea a doua, pentru că Lorenzo îmi promisese sus și tare că o are ca și terminată și mi-o va trimite neîntârziat. În astfel de situații am avut totdeauna încredere în el. Aș zice că nimănui nu îi putea trece prin cap că va băga în gură o pară plină de albine. Oricum nu am partea a doua. În numărul viitor publicăm un necrolog în loc de asta.

— A spus că voia să vi-o *trimită*? îl întrerupse John. Dar Lorenzo era elev al acestei școli, nu?

— Așa este, dar el nu venea niciodată în acest birou. Cred că avea ceva contra fumului de țigară, care nouă ne este necesar când lucrăm. De cele mai multe ori vorbeam la telefon, din când în când în curtea școlii, iar manuscrisele totdeauna le trimitea. Cred că se comporta ca un scriitor.

— Cât de mult este de când voia să vi-o trimită?

— Hm… stați, așa… ultima dată am vorbit cu el cu trei ori cu patru zile înainte de a muri, deci aș zice că ar fi trebuit să fie aici cam de două luni, poate ceva mai devreme.

John se încruntă.

— Înseamnă că nu mai poate fi pe drum.

— Oh, în ce privește poșta italiană totul este posibil. Tatăl meu i-a trimis primei lui iubiri o scrisoare de amor, pe care ea a primit-o abia după ce a născut primul copil, bineînțeles conceput cu alt bărbat, cu care se căsătorise între timp…

— Cu alte cuvinte, a doua parte a articolului nu există.

Umblau după o fata morgana.

Mâinile nervoase striviră țigara într-o cutie de cola retezată, și zburară imediat către pachetul cu țigări.

— Mai caut încă o dată cu plăcere. Cât spuneați că ne veți dona în caz de succes? Un milion de dolari?

— Nu am spus nicio cifră, spuse John și se ridică. Dar nu voi fi zgârcit. Îi întinse cartea de vizită și adăugă: Pentru cazul în care o găsiți.

Va lăsa la secretariat numele pentru lista cu expeditorii a căror corespondență trebuia să o primească nedesfăcută. Chiar dacă niciodată nu va primi vreuna.

•

De aici, de sus, privirea cădea peste un Hamburg înecat de ploaie, peste o mare de acoperișuri ude, care mărginea un port întunecat și

ruginit. Ursula Valen se așeză pe fotoliul eliberat pentru ea de către Wilfried van Delft și aștepta, în timp ce șeful compartimentului divertisment, media și viață mondenă al magazinului ilustrat *Stern* stătea în brațe cu teancul de cărți și casete ridicat de pe fotoliu, în fața rafturilor supraaglomerate fixate în perete, căutându-le un loc.

— Devine tot mai frustrant…, oftă bărbatul de cincizeci și ceva de ani, cu păr blond-roșcat subțire și cu o siluetă remarcabil de bine păstrată pentru un birocrat. Cine a folosit pentru prima dată termenul de potop informațional? Trebuie să fi fost un bărbat cu simțul prevederii. Un profet – aș zice. În cele din urmă se dădu bătut, puse totul pe o grămadă ce se înălța deja într-un colț și reveni în spatele biroului lui. Cum a fost în America?

Ursula Valen îl privi uluită:

— De unde știți că am fost în America?

— Oh, vă urmăresc activitatea cu cel mai mare interes, nu știați? Zâmbi ca un magician căruia îi reușise scamatoria. Și, pe lângă asta, ar trebui să știți că redactorul care v-a dat sarcina asta lucrează pentru o altă revistă, dar salariul îl primește pe același cont ca mine. Așa stau astăzi lucrurile în domeniul editorial. Un dragon cu mai multe capete.

Ursula clătină încet din cap. Încă îi era greu să înțeleagă conglomeratul editorial. Se gândea fără nicio plăcere la asta, pentru că trezea în ea dezagreabile amintiri cu presa de odinioară din RDG.

— A fost ceva foarte instructiv, spuse ea. Dacă doriți, vă pot trimite un exemplar al articolului.

Van Delft ridică mâinile:

— Nu îmi faceți asta! Trimiteți-mi doar articole pe care le pot tipări.

— Cu asta am ajuns la subiect, interveni Ursula. Am dat de ceva ce ar putea deveni o poveste senzațională. Și aș vrea să urmăresc chestiunea.

— Ultima dată ați susținut că terminarea studiului este prioritatea dumneavoastră absolută.

— Știu.

— Bine. Vă ascult.

Ursula vorbi despre întâlnirea din avion, la care aduse câteva modificări, pentru că nu voia să fie întrebată ce făcuse la New York, ceea ce în povestea automobilului nu avea nicio însemnătate.

— Vreau să spun, concluzionă ea, ce interes ar fi avut cei doi să mă înșele? Ei nu știau cine sunt; nu ar fi avut niciun sens. Pe de altă parte, existența unei astfel de profeții ar explica oarecum de ce familia de avocați a protejat această avere incredibilă și de ce ea a remis-o în final.

Van Delft începuse să se joace cu cuțitașul pentru deschis corespondența. Făcea asta totdeauna când gândea profund.

— Și sunteți sigură că el era fratele lui Fontanelli?

— Absolut sigură.

El împinse scaunul înapoi și privi calendarul plin de însemnări de pe peretele din spatele său, care părea aproape tot atât de pestriț ca desenele făcute la grădiniță de nepoata lui.

— Este interesant, aveți dreptate, recunoscu el. Dar sunteți conștientă că povestea trebuie să fie beton înainte de a o putea prezenta?

— Perfect conștientă. Au trecut doisprezece ani de când *Stern* s-a fript cu jurnalele falsificate ale lui Hitler, un fiasco după care revista nu și-a revenit complet nici astăzi.

— În plus, zise van Delft plimbându-și degetele pe tăișul cuțitului, o discuție auzită întâmplător între alți doi călători nu este neapărat ceea ce înțeleg eu prin sursă de încredere.

— Clar. Mai întâi plec la Florența și văd originalul testamentului. Dacă din el rezultă indicii că este ceva de povestea asta, mai investighez alte surse în privința lui Giacomo Fontanelli…

Ea se opri, pentru că van Delft începuse să zâmbească într-un mod care îi dădea senzația că tocmai spusese ceva complet idiot.

— Fata mea scumpă, aveți idee cu ce vă luptați? Familia Vacchi este atât de închisă ziariștilor cum nu am mai văzut alta. Lista colegilor care au revenit frustrați de la Florența se întinde de aici până în Alster. Părerea mea este că veți primi mai ușor permisiunea de a-l fotografia pe Michael Jackson sub duș decât de a avea acces la documentele familiei Vacchi.

— Serios? se miră Ursula.

— Serios. Ziarele americane au cheltuit deja milioane pentru asta. Dar și familia Vacchi este bogată. Nu ne rămâne nimic de făcut.

Acum a fost rândul Ursulei să se lase pe spateaza fotoliului și să zâmbească.

— Interesant, spuse ea. Eu am vorbit ieri cu Cristoforo Vacchi și i-am prezentat rugămintea mea, iar el m-a invitat să vin. Marțea viitoare. Ba chiar mă va lua de la gară.

Van Delft fu cât pe-aici să se rănească în cuțit.

— Nu vorbiți serios.

— Am și fost la gară, ca să aleg o legătură. Mai trebuie doar să rezerv biletele.

— Și sunteți sigură că ați vorbit cu bătrânul Vacchi? Când îi văzu expresia feței, van Delft mai făcu doar un semn. Bine. Am o întrebare tâmpită: Ce Dumnezeu i-ați povestit?

— Doar adevărul. Că studiez istoria și pe lângă asta lucrez pentru reviste.

Wilfried van Delft scutură din cap. Asta îl scotea din pepeni.

— Și i-ați spus că vreți să vedeți testamentul?

— Bineînțeles. A vrut doar să afle dacă știu limba latină. Ursula își mușcă buzele când văzu reacția lui van Delft. Ea trase adânc aer în piept și spuse: Vă ofer dreptul de primă retipărire a articolului pe care îl voi scrie.

— Dreptul de primă retipărire…? repetă van Delft.

— Pentru Germania, completă Ursula încercând febril să își reamintească unde era cartea de vizită a agentului de presă pe care îl cunoscuse odată la o recepție din centrala concernului. Va avea nevoie de ajutorul lui. Și totul trebuia să decurgă acum foarte repede. Adăugă: Nu exclusiv.

— Nici nu știam că sunteți atât de pricepută în afaceri, spuse acru van Delft.

•

Biblioteca progresa mai încet decât se temuse John. După o săptămână, în încăperea pe care restul angajaților o goliseră deja în ziua următoare celei în care John hotărâse transformarea Marvin ridicase doar un raft de tot plânsul, pe care pusese cam treizeci de cărți, toate cu conținut ezoteric, care promiteau reîntoarcerea OZN-urilor, explicau profețiile lui Nostradamus referitoare la apropiatul sfârșit al lumii ori susțineau reîntoarcerea la nomadism.

— Eu am vrut cărți *științifice*! Fizică, biologie, sociologie, economie. Nu astfel de prostii.

Marvin era întins pe sofa și citea o carte cu titlul *Marile conjurații.*

— Sunt comandate, calmează-te, zise acesta fără să ridice privirea din carte. Pe astea le aveau și m-am gândit că nu strică drept completare. Astfel poți să cunoști și câteva idei mai neconvenționale, nu?

John examină copertele celor două cărți pe care le ținea în mâini.

— Nici credința în Nostradamus și nici în OZN-uri nu mi se par deosebit de neconvenționale.

— Asta de aici, de exemplu, este foarte edificatoare, spuse Marvin și ridică volumul pe care îl citea. Dacă ceea ce scrie aici este adevărat…

— … Ceea ce din fericire nu este cazul…, mormăi John.

— … Atunci ești cu adevărat victima unei conspirații!

John dădu ochii peste cap:

— Cumva știam că asta vei spune.

— Sorocul trădează asta. Douăzeci și trei aprilie. 23 este numărul-simbol al iluminaților. Este conjurația cea mai tainică a lumii; ei au totul și sunt infiltrați peste tot, pentru a-și asuma dominația mondială.

— Dacă sunt atât de secreți, cum de totul este scris în cartea asta?

— Da, este vorba doar despre ce a transpirat. De exemplu, Kennedy a devenit primejdios pentru ei, de aceea au pus să fie omorât. Pe un 23, pentru a le da de știre tuturor, pentru a le demonstra forța lor.

John îl privi sceptic.

— Dacă îmi aduc bine aminte, atentatul a avut loc pe *douăzeci și doi* noiembrie.

— Într-adevăr? Marvin se poticni: Ciudat. Poate au greșit ei. Ei acționează prin complici și probabil că aceștia nu au respectat întocmai instrucțiunile.

— Păi da, chiar îmi imaginez ce griji își fac cu ei. În altă ordine de idei, ai deschis un cont?

— *Nope.* Am uitat.

— Dacă vei avea unul, numărul mi-l dai mie, te rog, nu lui Jeremy. OK?

Privind tristul raft cu cărți, își dădu seama ce tulburare va lua naștere, dacă angajații casei vor afla ce salariu împărătesc îi plătea el lui Marvin pentru ca acesta să lenevească. Va trebui să reglementeze asta cu Jeremy prin alte conturi, de care, din fericire, nu duceau lipsă.

Dar nu se simțea bine. În principiu, îi pedepsea pe cei care munceau cinstit pentru el. Așa cum îi spusese și tatăl lui.

Marvin clătină din cap căscând:

— Totul este clar.

•

Mai târziu, când Marvin dispăru la o întâlnire cu Constantina, John reveni la locul de pe terasă pe

care și-l amenajase cu câteva zile în urmă sub o copertină galbenă, bine întinsă: o masă, un scaun, unelte de scris, un dicționar italian-englez și o copie după articolul lui Lorenzo. Luase hotărârea să traducă singur textul în engleză, mai întâi pentru a-l putea citi cu mai multă ușurință, apoi pentru că spera că în acest fel îl va înțelege foarte temeinic.

De câțiva ani s-a scris atât de mult și atât de deprimant pe tema „Limitele dezvoltării”, *pe tema viitorului omenirii și așa mai departe, încât oamenii s-au săturat de asta. Nimeni nu mai voia să citească astfel de cărți ori articole, de aceea nici nu au mai apărut. Și, pentru că nu a mai apărut nimic, astăzi s-a împământenit senzația că totul nu arată atât de rău cum se crezuse.*

Dar această senzație este înșelătoare. Generația părinților noștri – cei născuți curând după război, care s-au îndrăgostit de David Bowie, Pink Floyd și Abba, și cărora papa Paul al VI-lea le-a îngrădit raporturile sexuale – a trăit perioada de aur a omenirii. Calitatea vieții lor era mai bună decât fusese vreodată și de cât va mai fi. Noi, prieteni, trăim sfârșitul acestei ere.

Cauza coborârii este aceeași cu cea a urcării: *industrializarea. Descoperirile tehnicii au condus la îmbunătățirea condițiilor de viață spre ceea ce unui om din secolul trecut i s-ar fi părut o minune. Dar descoperirile singure nu au fost cele care au provocat aceste schimbări*; *ele ar fi rămas ineficiente fără folosirea pe scară largă – un automobil pentru fiecare, telefon și televiziune color în fiecare casă. Industrializarea a fost cea care a făcut posibilă această răspândire. Antibioticele au trebuit să fie produse industrial pentru a sta la dispoziție oricând și peste tot. Metodele agriculturii moderne nu mai au nicio legătură cu cele din secolul trecut. Mașinile, îngrășămintele artificiale și pesticidele au făcut să*

crească randamentul atât de mult, încât astăzi se combate supraproducția.

Progresele în medicină au condus la scăderea mortalității sugarilor și la creșterea speranței de viață, ceea ce a avut ca urmare o creștere explozivă a populației. Până acum randamentele în agricultură au putut să țină pasul oarecum cu asta; *în lume foametea este în primul rând o problemă de repartiție, și nu una de producție. Dar agricultura se lovește treptat de limitele spațiale, prin deșertificare la nivel mondial se pierd pentru totdeauna suprafețe agricole. Și industria ajunge la limite, precum cele ale materiilor prime existente și ale suportabilității mediului.*

Dumneavoastră veți spune că nimic din toate acestea nu se observă. Bunurile necesare zilnic există din plin, multe dintre ele devin mai degrabă mai ieftine decât mai scumpe. Deseori prezisa alterare catastrofală a aerului și a apei nu se simte. Se pare că totul este oarecum sub control, nu?

Dar imaginați-vă că peste noapte întreaga lume va ajunge la standardele de viață cu care suntem noi obișnuiți aici, în Italia, sau în alte state industrializate. Chinezii conduc un miliard de automobile, un miliard de indieni locuiesc în case tip cu grill în grădină și așa mai departe. Ce ar însemna asta este ușor de dedus. În țările subdezvoltate, trăiesc cam de patru ori mai mulți oameni decât în statele industrializate. Un cetățean dintr-o țară industrializată afectează mediul și rezervele de materii prime ale pământului cam de zece-douăzeci de ori mai mult decât un locuitor al lumii a treia. Ceea ce va conduce la situația ca povara asupra lumii, care deja este mare, să se înzecească! *Asta înseamnă colaps.*

Cu alte cuvinte: *limitele au fost deja atinse. Căci, dacă viața pe care o ducem noi nu este posibilă pentru toți oamenii, nu înseamnă altceva*

decât că noi am luat din prăjitură mai mult decât ni se cuvine. Nu remarcăm problemele descrise, pentru că am reușit să le izolăm în țările îndepărtate. Italia folosește mult mai multe materii prime decât posedă, și acest lucru este valabil pentru toată Europa. Permanenta noastră creștere economică este posibilă pentru că smulgem ieftin materiile prime ale țărilor lumii a treia. Și, în schimb, le trimitem înapoi gunoiul nostru.

Și încă ni se pare că nu suntem mulțumiți. Cu toate că populația Italiei abia mai sporește, toate gândurile sunt îndreptate spre creșterea economică. Totul trebuie să fie tot mai mare, tot mai mult și tot mai luxos. Pare o imposibilitate a spune: „Destul!" *și a ne declara mulțumiți cu ceea ce am obținut. Dar unde ne va duce această permanentă creștere economică, mai importantă decât orice altceva guvernelor*? *Este jale mare dacă această creștere este de doar două procente. Să zicem că ar fi de cinci procente. Cinci procente amărâte. Asta înseamnă dublarea în șaisprezece ani – consum dublu de materii prime, dubla poluare a mediului și așa mai departe. Peste ani doar un singur procent de creștere înseamnă o majorare mai gigantică decât ne-am putea imagina.*

Când ajunse la acest pasaj, John clătină din cap. Exact în acest fel apăruse averea lui în valoare de un bilion, care pe bună dreptate putea fi privită ca o majorare gigantică.

Dar bineînțeles că asemenea creșteri nu pot avea loc la nesfârșit. Dacă acum zece ani o familie poseda în medie o mașină, iar acum posedă în medie trei, asta nu înseamnă că vreodată fiecare familie va poseda o sută de automobile. Toate aceste domenii – rezervele de materii prime, poluarea mediului, sănătatea, reproducerea, nivelul de trai, clima și altele – sunt

interdependente în modalități diverse. Modificările dintr-un domeniu au efecte asupra altor domenii. Și ceea ce se poate întâmpla în aceste sisteme interconectate este că, după o perioadă mai lungă de împovărare, se produce colapsul, pentru că într-un domeniu ceva se prăbușește și are loc un efect-domino. La nivel mic asta se știe de la lacurile din nordul Europei, care lungi perioade nu au fost aparent influențate de deversarea reziduurilor, și brusc „au cedat" *și au devenit astăzi ape moarte, fără plante ori pești. Așa ceva s-ar putea produce și cu marele ecosistem al Pământului, și poate că peste 65 de milioane de ani niște insecte inteligente se vor mira cum de s-a ajuns atât de brusc la extincția noastră, așa cum noi ne mirăm acum de extincția dinozaurilor.*

Sunt o mulțime de probleme la un loc și, la prima vedere, nu stau deloc bine pentru noi. Dar eu voi demonstra că în spatele tuturor problemelor se află o simplă greșeală de construcție a civilizației noastre, pentru care vinovați suntem noi înșine și pe care tot doar noi o putem elimina. Deci, nu vă grăbiți să vă sinucideți, ci citiți următorul număr din Ritirata!

John se gândea, revăzând încă o dată traducerea sa, că asta nu era poate ceva sclipitor, dar pentru un tânăr de șaisprezece ani era de-a dreptul remarcabil.

Anunțul de la final însă suna de-a dreptul temerar. Și era de-a dreptul deprimant să n-ai nici cea mai mică idee la ce făcea referire a doua parte a articolului.

17.

Între timp devenise un ritual. Exact când John voia să se culce, în dormitor sună telefonul. Ca de obicei apelantul voia să știe cât de departe ajunsese cu chibzuitul.

— Eu cred că însăși industrializarea este problema, concluzionă John și se așeză mai comod pe canapeaua mică aflată în așa fel în dreptul ferestrei încât oferea o frumoasă priveliște asupra plajei largi, întunecate și părăsite, cu brizanți ce sclipeau argintiu.

Era plăcut să vorbești astfel, la întâmplare, și la capătul celălalt al firului să ai pe cineva care asculta cu atenție. În acest fel îți veneau idei cu totul noi. Era oarecum ca pe vremuri, când el mergea la spovedanie. Ori era ca și cum stătea întins pe o canapea la terapeut – oricum așa își imagina el. În toată viața lui fusese doar o dată la terapeut, când era copil, pentru că mama lui era îngrijorată de faptul că el ar avea prea multă fantezie și ar fi un visător, dar terapeutul îl pusese să se joace cu niște mici manechine și să născocească povești despre ele. După care îi spusese mamei că fiul ei era fără îndoială un visător, dar totuși nu poseda o fantezie deosebit de dezvoltată.

— Industrializarea? Aha! Și, plecând de la această părere, ce aveți de gând *să faceți*?

— Trebuie să găsim o cale de revenire. Înapoi la natură, chiar dacă acesta nu este un plan original.

Râsul care se auzi fu aproape disprețuitor.

— Înainte de toate este un plan criminal, mister Fontanelli, asta să vă fie clar. Civilizația industrială este cea care menține în viață acest mare număr de oameni, cel puțin în oarecare măsură. Excludeți îngrășămintele și plantele de cultură, reduceți curentul electric disponibil și veți umbla printre munți de cadavre.

— Desigur că nu de azi pe mâine. Mă refer la o trecere treptată, cu agricultură bio, folosirea energiei solare, cu întreaga paletă alternativă.

— Se pot obține țigări din componente bio-dinamice, dar sunt tot țigări. Ori te poți lăsa de fumat. Dar asta este greu. Ceea ce trebuie să aveți în vedere este că această planetă oferă spațiu vital fără ajutorul tehnicii doar pentru cel mult cinci sute de milioane de oameni. Înainte de a ajunge din nou la acest număr de oameni nu puteți renunța la tehnică și industrie.

John oftă.

— Ei bine. Nu am un plan. Dar dumneavoastră pretindeți că aveți?

— Da, eu știu ce trebuie făcut.

— Atunci, spuneți-mi și mie.

Ceea ce se auzi în receptor putea fi un zâmbet ușor.

— O voi face cu plăcere, dar nu merge la telefon.

Ce plan putea fi? Era un bluf, la fel cum făcuse Lorenzo. Nu exista un astfel de plan. Nimic nu se putea face, asta era situația.

— Trebuie să ne întâlnim, zise necunoscutul. Cât mai curând posibil.

— Mă mai gândesc, răspunse John și închise.

•

Se simțea descumpănit, închis într-o colivie de aur, resimțea averea ca pe o povară monstruoasă, invizibilă, care îl strivea. Un bilion de dolari. Inimaginabil de mulți bani. O mie de miliarde. Un milion de milioane. O astfel de masă uriașă de bani, concentrată pe un punct eficace, utilizată pentru un plan bine chibzuit, era resimțită ca un plan ce putea să dea un alt curs roților istoriei.

Dar care punct era cel mai eficient? Chiar exista un asemenea punct ori era deja prea târziu pentru a mai schimba ceva în cursul evenimentelor?

Colindă fără liniște prin marea casă, căută destindere în whirlpool, dar sări imediat afară, deși

apa nu era fierbinte, se opri pe terasă și privi marea pe care totuși nu o vedea.

În cele mai negre clipe își spunea că măcar lui nu i se va întâmpla nimic. Cu toți banii lui se putea proteja pe sine și pe cei apropiați lui în cazuri extreme. El va avea apă curată și când de jur împrejur va bântui războiul. Va putea să cumpere un petic curat de pământ, care să fie apărat până la capăt. Putea pune să se construiască buncăre, dacă era nevoie. Oricând va dispune de cea mai bună asistență medicală care exista. El putea să cumpere, să angajeze, să mituiască, indiferent ce se va întâmpla.

Într-una dintre aceste clipe, își dădu seama la ce se referea profeția. *Oamenii și-au pierdut viitorul.* Acesta era sensul: această presimțire înfricoșătoare că de-acum înainte nu putea fi decât mai rău și că în final totul se va termina complet. Întoarcerea privirii către un trecut romantic, transfigurat ori către un prezent extaziat, dinamic, doar pentru a nu fi obligat să te gândești la viitor, care era o imensă gaură neagră spre care oamenii se îndreptau inevitabil.

Oamenii își pierduseră viitorul. Cândva, cumva acesta pierise. Ei își pierduseră credința în viitor și nu se spunea că tocmai credința muta munți? Era posibil ca ea să ducă și la prăbușirea civilizațiilor.

Ia să vedem. Important sunt eu. Cât mai merge. Indiferent ce se petrece pe urmă, pentru că pe urmă nu se mai petrece nimic. Acum să obții ce mai este de obținut, să trăiești cât este posibil de bine înainte ca totul să se ducă naibii. Nu asta era atmosfera aflată la baza a tot ce se întâmpla? Dacă se întreba cineva ce va fi în anul 2100, era luat în râs, nu? Să crezi că în anul 2100 ar mai exista și altceva în afară de un cer negru ca funinginea, de apă puturoasă și poate de câțiva gândaci-de-bucătărie ca singuri supraviețuitori chiar ai depunerilor radioactive rămase în urma exploziilor

nucleare, trecea drept un semn de imensă naivitate…

Undeva, în peregrinările lui agitate, John găsi o sticlă pe care o luă cu sine în camera de zi, o sticlă cu vin de Porto tare și vechi, care cu siguranță că fusese cumplit de scumpă, și pe care o goli cu evlavie, pahar după pahar, în timp ce soarele apunea. Aceasta așternu, în sfârșit, liniștea peste caruselul gândurilor lui.

•

Printre cărțile livrate la cutii, John dădu de una referitoare la suprapopulare, scrisă pe când el avea 5 ani. Marvin trebuie să o fi descoperit într-un anticariat. Nu putea să-l întrebe, pentru că secretarul lui pentru toate și pentru nimic strălucea prin absență, ca și promisele rafturi din bibliotecă.

O frunzări, trecu peste numeroasele diagrame și formule și mai și citi câte puțin pe ici, pe colo. Mare lucru nu înțelese, ci doar că autorul ei, evident un mare specialist, punea sub semnul întrebării mai tot ce se credea în general despre creșterea demografică. Acesta se întreba ce este de fapt suprapopularea? De ce Calcutta trecea drept suprapopulată, iar Parisul nu? Bangladesh are aceeași densitate a populației ca Malta, deci, densitatea populației singură nu îndreptățește calificarea unei țări ca suprapopulată. În cele din urmă, suprapopularea desemnează pura sărăcie? Dacă oamenii din țările în curs de dezvoltare nu ar fi atât de cumplit de săraci, ei ar putea plăti prețuri mai mari pentru alimente și o mărire a producției – presupunând investiții în mașini și altele asemenea –, ar deveni rentabilă.

Autorul scria că a vorbi despre o problemă a populării lumii este o generalizare inadmisibilă. De fapt, s-ar fi stabilit că populația lumii va pendula cândva la un nivel de douăsprezece-cincisprezece miliarde de suflete și nu ar fi exclus ca mai târziu numărul ei să scadă – asemenea fenomene au existat deseori în trecut, limitate

local. Ceea ce s-ar percepe ca suprapopulare de fapt s-ar putea descrie mai curând ca sărăcie, mai exact pauperizare. Sărăcia ar fi un simptom al unei grave crize a sistemelor economice și sociale. A vedea „o întrecere între barză și plug”, cum postula Robert Malthus deja în secolul al XIX-lea, ar fi de aceea derutant și o prostie și ar conduce în ultimă instanță la ideologia „popor fără spațiu” a celui de-al Treilea Reich.

John răsuci cartea pe toate părțile, îi studie textele de pe supracopertă și biografia autorului. Înfrumusețea el situația ori era vocea rațiunii într-o mare de isterie? De nu ar fi avut în dimineața asta capul atât de greu! Sau, mai bine zis, dacă nu ar fi avut un cap atât de *prost*! Avea senzația că își pierduse jumătate de creier, dar oriunde citea textul dădea de o analiză rece, la obiect. Era ceva ce inspira încredere. Poate că nu era totul chiar atât de dramatic?

Nu mai înțelegea nimic.

„Cândva moștenitorul va restitui oamenilor viitorul pe care aceștia deja îl pierduseră”.

De fapt, ce mai scria în testament? Nu îl citise niciodată exact, pentru că nu cunoștea limba latină. Și nu îi venise ideea de a cere altcuiva ajutorul.

Avea nevoie de ajutor. Povestea asta era prea complexă pentru a o putea stăpâni singur. La cinematograf îl admirase totdeauna pe supermanul hiperinteligent, stăpân pe sine, Tom Cruise ori Arnold Schwarzenegger, care își lua asupra lui povara întregii lumi și întotdeauna știa încotro să o ia, care în final avea mereu dreptate și care biruia mereu. În cazul în care în realitate existau asemenea indivizi, el în niciun caz nu făcea parte dintre ei.

Îl sună pe Eduardo. Îl rugă să îl însoțească în arhiva cancelariei și să îl ajute să citească testamentul, cuvânt cu cuvânt. Și tot ce mai ținea de moștenirea Giacomo Fontanelli.

— După care aș dori ori să mergem să mâncăm împreună, ori să ne îmbătăm amândoi sau să ne batem ca chiorii.

Ceea ce se pare că îi smulse lui Eduardo un zâmbet. De la chestiunea cu Capánnori nu se mai arătase. Poate că se vor împăca.

— Cum se face că brusc toată lumea se interesează de arhivă? vru să știe Eduardo. Îmi scapă mie ceva? Este cumva astăzi ziua internațională a documentelor vechi ori așa ceva?

John îl întrebă cum de îi venise ideea aceasta.

— Bunicul se află astăzi acolo cu o studentă la istorie din Germania, care se interesează de profeția Fontanelli. Nu ți-a spus?

— Nu, răspunse iritat John. Ea de unde știe că există o astfel de profeție?

— Bună întrebare, nu?

În drum spre Florența, Eduardo îi mărturisi lui John:

— Mie nu îmi plac deloc hârțoagele astea vechi. Sunt niște hârtii pline de praf, altceva nimic. Uneori mă enervează de-a dreptul cât suntem de legați și de determinați de câteva cuvinte scrise de cineva acum cinci sute de ani – cu ce drept se aștepta el ca noi să procedăm în consecință?

— Nu am idee. În clipa asta spusele tale nu par să aparțină unui Vacchi.

Era primul drum făcut cu Mercedesul blindat comandat de el la insistențele repetate ale lui Marco. Era nevoie de o instruire specială pentru a putea conduce un astfel de vehicul, de aceea la volan se afla Marco. Totul mirosea a nou, a piele și a mulți bani. Iar denivelările de pe străzile înguste ale Florenței păreau să fi fost umplute peste noapte.

— Eu am devenit și ultimul custode al averii Fontanelli, se exprimă enigmatic și amar Eduardo. Noi ne-am îndeplinit jurământul. După mine familia Vacchi este în sfârșit liberă. Și, privind pe geam, adăugă: Și probabil că ea va pieri.

Florența era ca întotdeauna plină de turiști. Pe străzi abia se avansa. Trecătorii priveau curioși prin geamurile cu o tentă întunecată când mașina se oprea și John înțelese brusc de ce erau bune perdelele de la geamurile din spate.

Din fericire, cancelaria se afla pe o stradă neinteresantă din punct de vedere arhitectonic și istoric, și de aceea era relativ liniștită. Între timp, John se obișnuise cu procedura de coborâre: Marco oprea chiar în fața intrării, în ciuda interdicției de oprire, cobora cu mâna în haină, privind în toate direcțiile, apoi deschidea portiera din spate. Și urca din nou pentru a duce mașina abia după ce ei se aflau în siguranță în casă. O parca în apropiere și aștepta până când era chemat prin telefon.

În încăperile casei vechi mirosea încă a răcoare și a venerabil, dar foarte încet, aproape de pragul de sesizare, se auzeau voci. Așadar, *padrone* și studenta se aflau deja acolo.

Urcară la primul etaj. Ușa era întredeschisă, luminile erau aprinse. Vocile erau acum clare. Mai ales una din voci, cea a unei femei.

Această voce declanșă o ciudată neliniște în interiorul lui John, neliniște pe care nu și-o putea explica. Mai auzise această voce? Nu, nu era asta. Poate că se simțea ignorat, deoarece Cristoforo Vacchi permisese cuiva accesul în aceste încăperi, la aceste documente, fără a-l întreba pe el sau măcar fără a-l fi informat.

Cei doi nu îi auziră venind. Se aflau în încăperea din spate, aplecați asupra casetei cu testamentul, *padrone* cu o tânără cu părul castaniu, lung, care avea alături un notes, un creion, și un mic lexicon, repetau cu voce joasă ceea ce scria în traducere.

— „Și s-a întâmplat în noaptea de 23 aprilie a anului 1495 să visez că îmi vorbea Dumnezeu…”

Prin aceasta eu, Giacomo Fontanelli, născut în anul Domnului 1480 la Florența, declar că

aceasta reprezintă ultima mea dorință și decizia mea cu privire la averea personală. Declar aceasta și semnez aceasta în prezența martorilor care certifică acest lucru pe acest document. Declar aceasta cu toate că astăzi, în momentul semnării, sunt în depline puteri și, în măsura în care oamenii pot aprecia, mă aflu departe de pragul morții și declar în continuare că, după această decizie, voi renunța la averea mea și la celelalte bunuri lumești ale mele și mă voi dedica slujirii lui Dumnezeu, Stăpânul nostru, deoarece acest lucru îmi era hărăzit de mult timp.

Mi-a fost hărăzit printr-un vis pe care l-am avut când eram copil și care a fost atât de luminos și clar cum niciodată înainte și niciodată apoi nu am mai visat. Și anume s-a întâmplat în noaptea de 23 aprilie a anului 1495, eu visând că Dumnezeu îmi vorbea. Spun asta cu toată smerenia, deoarece m-am simțit ca și cum Dumnezeu m-ar fi făcut părtaș la o parte minusculă a atotștiinței Lui și a fost cu adevărat minunat să trăiesc acest moment. M-am văzut întins pe pat, în camera din clădirea de serviciu în care trăiam cu mama mea și, cu toate că visam, fiecare amănunt era precum în realitate, și totuși știam că visez. Privirea mea s-a ridicat, orizontul mi s-a lărgit și am văzut regiunea și orașul Florența, dar nu vedeam doar locuri ascunse ochiului omenesc, ci cuprindeam cu privirea și trecutul, și viitorul. Am văzut că prin puterea Domnului egumenul Savonarola va fi ars în fața primăriei și m-am înspăimântat tare, pentru că eram doar un băiat de cincisprezece ani care se străduia să ducă o viață pioasă, plăcută lui Dumnezeu. Dar în același timp am rămas calm în vis, într-un fel de liniște superioară și neatins de judecata lumii, fiind astfel capabil să iau seama la ce vedeam, căci privirea mea pătrundea tot mai mult în viitor. Am văzut războaie și bătălii, foamete și epidemii, bărbați mari și trădare lașă, și am

văzut atâtea chipuri încât pe acestea le voi descrie în alt loc, spre a servi altora spre îndreptare.

Când în final am văzut o vreme despre care știam că se află la cinci sute de ani în viitor, aflată în pragul mileniului următor, am văzut o lume inimaginabil de splendidă și în același timp înfiorătoare. Am văzut milioane de oameni trăind în lux ca familia Medici și mânuind tot felul de aparate pe care în vis le cunoșteam, dar pe care acum nu le mai pot descrie, pot doar să spun că nouă ne-ar părea ca vrăjite, dar nu erau așa în realitate, și copiii știau deja să le mânuiască. Dar ceea ce vedeam nu era paradisul, pentru că în același timp vedeam războaie în care oamenii mărșăluiau ca furnicile și pustiau totul, însuși soarele era coborât asupra dușmanului, și în fața acestei puteri totul încremenea de spaimă; *exista teama că ar izbucni un război care să distrugă însuși Pământul, atât de puternici deveniseră oamenii. Ei întorseseră spatele Domnului și îl venerau în locul lui pe Mammon, totuși din cauza asta trăiau într-o sărăcie lucie și cu o frică imensă și nimeni nu vedea niciun viitor. Mulți dintre ei credeau că se va repeta potopul și că de această dată neamul omenesc va dispărea definitiv, și mulți dintre ei își duceau viața sub povara acestei așteptări.*

Dar eu am văzut că Dumnezeu îi iubește neclintit pe oameni, indiferent de faptele și de credința lor, indiferent dacă îi întorc sau nu spatele, și că nu Dumnezeu este Cel care îi pedepsește pe oameni, ci ei înșiși se pedepsesc îndeajuns îndepărtându-se de la dragoste și căutând fericirea în lucruri lumești. Mi-am dat seama de asta atât de clar și de convingător, încât acum mi-aș dori să fiu mai elocvent decât sunt și capabil ca prin spusele mele să vă pot face părtași la această convingere minunată.

După aceasta mi-am văzut propria viață și ce intenționa Dumnezeu cu mine. M-am văzut

părăsind mănăstirea și învățând de la un negustor care m-a promovat, m-a instruit bine și m-a făcut partener. M-am văzut ca negustor și comerciant călătorind la Veneția și Roma, am văzut afacerile lucrative și pe cele care spre binele meu trebuia să le evit și m-am văzut devenind bogat. În acest vis am văzut-o și pe femeia ce îmi era destinată și am văzut ce s-a întâmplat ulterior. Am văzut că voi avea șase fii, că voi duce o viață fericită care mă va face invidiat, dar am văzut și trista clipă pe care nu am uitat-o în toți acești ani, clipă în care a trebuit să o înmormântez pe femeia iubită, iar acum știu că a venit momentul de a împlini planul sorții. Ceea ce fac prin această declarație.

Transmit întreaga mea avere spre îngrijire lui Michelangelo Vacchi, pentru a o păstra și a o mări prin investiții și dobânzi, dar nu ca proprietate a lui, ci păstrată și mărită să fie predată aceluia care în anul 1995, în ziua de 23 aprilie va fi cel mai tânăr urmaș al meu pe linie bărbătească, deoarece acesta este predestinat să redea oamenilor viitorul pierdut, și el va face asta cu ajutorul acestei averi. Deoarece eu am fost născut din afara căsătoriei, decid ca și copiii din afara căsătoriei să fie avuți în vedere ca urmași precum cei legitimi, excepție făcând copiii adoptați. În visul meu am văzut că Michelangelo Vacchi, deși acum este de necrezut, va avea copii, și familia Vacchi nu va dispărea peste cinci sute de ani, ci își va îndeplini obligațiile. Familia sa poate primi a mia parte din avere și toate documentele mele. Dar aceste documente și această intenție trebuie să rămână secrete până în ziua menționată.

— … „Să rămână secrete până în ziua menționată”, încheie Ursula Valen traducerea testamentului. Întocmit în anul Domnului 1525. Semnăturile lui Fontanelli și ale martorilor. Ea ridică privirea spre chipul zâmbitor amabil al

bătrânului de lângă ea și adăugă: Este de-a dreptul incredibil!

Și se exprimase încă prudent. Din punctul de vedere al unui istoric această arhivă era senzațională. O arhivă care de cinci sute de ani era tratată cu grijă și păstrată cu scopul de a fi deschisă și valorificată în aceste zile! Era ca și cum generații de oameni inteligenți și grijulii ar fi făcut lucrări pregătitoare pentru munca științifică a savanților de astăzi.

Până și registrele cu conturi erau o comoară de informații referitoare la sistemele monetare vechi, duratele lor și puterea de cumpărare. Ele conțineau și însemnări prin care cei din familia Vacchi zugrăveau politica internațională de atunci pentru a motiva de ce deciseseră să transfere părți din avere dintr-o regiune în alta. În aceste volume legate în piele, numerotate de la un capăt la altul, se ascundea un jurnal zilnic dus cinci sute de ani privind politica financiară și economică a Europei și a lumii.

Pe departe era un material mai vast decât avea ea nevoie pentru o lucrare de diplomă. Ea va depune toate eforturile pentru a-și scrie disertația aici. Cel puțin. Aceasta era o comoară căreia un om de știință i-ar putea dedica toată viața lui.

Ah, da, și mai era și acel articol pentru *Stern*…

— Credeți că ați putea face ceva cu *ce* este aici? vru să știe Cristoforo Vacchi.

Ursula izbucni neajutorată în râs:

— Mai și întrebați? Sunt… cum să spun? Este de neimaginat. Absolut fascinant. Dacă aș putea face ceva? Ce întrebare! Dacă nu aș putea face, ar însemna că mi-am ales profesia greșit.

O explozie nu ar fi putut-o speria mai tare decât dresul unei voci în spatele lor.

— Îmi permiteți să întreb ce veți face cu asta? întrebă o voce extrem de nemulțumită.

•

John avusese sentimentul irațional că femeia aceasta venise pentru banii lui. Era zveltă și atrăgătoare, iar părul îi încadra chipul comun, plat, cu ochi mari și întunecați ca onixul. La prima vedere un înger liniștit, brunet, dar era ceva în ea ce îl făcea să tremure, îi provoca teamă, o teamă fără nume, de neînlăturat.

Își dusese mâna la piept, o mână fină, subțire, iar sânii i se ridicau și coborau repede, forme excitante, i se vedeau sfârcurile prin bluză. O speriase, asta era clar.

Spuse ceva în limba germană, probabil o exclamație de teamă, apoi își reveni și răspunse într-o engleză fluentă:

— Voi prelucra asta științific, adică voi concepe studii pentru reviste de specialitate istorice, voi scrie poate chiar și o carte. Și am să public un articol pentru o revistă ilustrată germană. Mă bucur să vă cunosc, mister Fontanelli! Dar oricum aș saluta ideea de a bate la ușă în viitor.

De ce îl tulbura atât femeia asta?

— Un articol? Ce fel de articol?

— Despre culisele istorice ale apariției averii dumneavoastră, răspunse ea foarte sigură pe sine. Cu excepția unor comentarii grosolane privind dobânzile și dobânzile la dobânzi media nu a prezentat încă nimic aprofundat.

— Nu cred că asta îmi convine.

— Cum așa? Aveți ceva de ascuns?

Primul impuls a fost să sară în sus, impuls pe care John și l-a stăpânit cu greu. El se întoarse către *padrone,* pe care apariția lui surprinzătoare părea să îl fi iritat doar moderat.

— De ce nu mi-ați spus nimic despre asta?

Cristoforo Vacchi se încruntă:

— Oh, mai devreme ori mai târziu v-aș fi făcut oricum cunoștință. *Signora* Valen, el este John Fontanelli, succesorul despre care este vorba în testament, iar el este nepotul meu, Eduardo. John, îmi permit să v-o prezint pe miss Ursula Valen,

studentă la istorie, din Germania, ziaristă ca profesiune auxiliară.

John înclină capul cât mai puțin posibil.

— Considerați că este oportun să asigurați accesul unei ziariste la documentele de aici?

— Da, spuse *padrone.* Eu am considerat oportun.

— Eu nu am de spus aici niciun cuvințel?

— Îmi pare rău, John, nu. Arhiva este proprietatea noastră, proprietatea familiei Vacchi, realizatoarea ei. Este perfect normal ca noi să ne bucurăm de recunoaștere pentru asta.

•

Ce neisprăvit arogant! Ursula Valen îl privea pe Fontanelli. Era clar că părerea lui despre sine era mult mai bună. Clar, el era alesul, unealta lui Dumnezeu, un cvasi-Mesia. Oarecum bronzat, suplu, aproape slab și îmbrăcat pe cât de scump, pe atât de elegant. Dar o figură comună. Nimeni nu s-ar fi întors pe stradă să privească după el. Erotismul emanat de el trebuia să fie erotismul banilor.

Acolo, în cadrul ușii, se afla un bilion de dolari. Ce nebunie! Cu ajutorul acestei povești se putea încă o dată vedea de ce performanțe incredibile erau capabili oamenii când erau stimulați de o viziune, de o profeție, într-o credință fără rezerve și cât de puțin utile se dovedesc aceste profeții, chiar când ele au izvorât dintr-un vis trimis de Dumnezeu.

Dar bătrânul avocat părea a fi de partea ei. Și relațiile de proprietate asupra documentelor erau clare. Nu va renunța la ele, nici măcar din cauza unui parvenit prost dispus și lipsit de maniere. Niciodată. Ea crescuse într-un socialism real, ca nepoată a unui nazist declarat, ceea ce o exclusese din viața socială într-un bizar gen de arest al răspunderii familiale, lipsind-o de apartenența la FDJ[1] și de putința de a urma cursurile universitare. Apoi statul care îi interzisese

studierea istoriei se prăbușise și ea putuse să studieze chiar dacă o făcuse cu întârziere. Nu, nu se va lăsa intimidată.

•

În joia din săptămâna următoare, în *Stern,* în Germania, a apărut articolul Ursulei Valen pe prima pagină, înregistrând al doilea mare tiraj din istoria revistei. În ziua următoare, articolul a fost tipărit practic de toate ziarele importante din lume și ulterior luni de zile în contul Ursulei Valen au intrat plăți pentru licențe, printre care plăți în valute neobișnuite ca bhatul thailandez sau dongul vietnamez, și din țări exotice ca Nauru ori Burkina Faso. Doar drepturile pentru fotografia testamentului i-au adus atâția bani încât și-a putut plăti cu ei împrumuturile făcute pentru studii.

•

Noaptea a fost mai întunecoasă decât de obicei, acoperindu-l ca o pânză neagră, impenetrabilă. Nicio stea, fără lună și foșnetul valurilor părând respirația icnită a unui uriaș rănit în pântece.

— Trebuie să negociați acum, se auzi vocea din receptor. Nu mai puteți aștepta mult și spera ca o inspirație divină să vă indice calea.

John coborî privirea pe ziarul mototolit din poală. *Corriere della Sera* preluase articolul din *Stern,* în care era omagiată activitatea familiei Vacchi de păstrare și mărire a averii. El, moștenitorul, era zugrăvit ca un neica-nimeni mărginit și ignorant, nechibzuit, închipuit, nevrednic de osteneala depusă de generații de juriști Vacchi inteligenți și de încredere.

— Aveți nevoie de ajutor, insistă necunoscutul. Și nimeni nu vi-l poate da în afară de mine, credeți-mă! A sosit vremea să ne întâlnim.

— Bine. Ați câștigat. Spuneți-mi unde și cum.

— Veniți la Londra. Fără zarvă, vă rog! Cu o linie aeriană normală. Singur.

John scoase un sunet ce putea fi în același timp un fel de oftat ori un fel de râs.

— Singur? Cum vă imaginați asta? Eu nu vă cunosc. Ați putea fi un asasin în serie sau un răpitor rafinat.

— Paza de corp vă poate însoți, desigur. Ceea ce am vrut să spun era că eu nu îmi voi face apariția la Londra dacă cineva din familia Vacchi va fi cu dumneavoastră ori dacă presa va mirosi ceva.

— De acord, spuse John.

Era ceva inteligent? Va afla abia pe urmă. Dar ce risca? Un zbor cu avionul, o zi pierdută. Atâta timp cât nu știa cum să meargă mai departe, orice zi era oricum o zi pierdută.

— Bine. Luați ceva de scris, am să vă dictez data și numărul zborului cu care trebuie să veniți.

•

În dimineața următoare, John și Marco au plecat cu avionul la Roma, și de-acolo la Londra.

18.

Când au coborât la Heathrow, doi pasageri ca oricare alții, oameni de afaceri cu genți din piele subțiri, John remarcă faptul că devenise nervos. Își scoase ochelarii cu lentile din sticlă simplă pe care Marco i-i dăduse din recuzita personală și îi vârî în buzunarul de la piept. În timp ce se deplasau cu benzile rulante, el căută în mulțime fețe care păreau să îi cerceteze cu privirea, dar se aflau într-un aeroport și multă lume aștepta pe cineva.

Bărbatul aflat în cele din urmă în fața lui cu mâna întinsă spuse cu vocea pe care John o recunoscu:

— Mister Fontanelli? Acesta era mai înalt ca John cu o jumătate de cap, în vârstă de aproximativ cincizeci de ani, avea păr negru, des, ca și sprâncenele, și alură de boxer. Adăugă: Numele meu este McCaine, Malcolm McCaine.

Își strânseră mâinile și John îl prezentă pe Marco.

— Garda mea de corp, Marco Benetti.

McCaine păru cam surprins că i se prezenta un guard, dar îi strânse mâna și lui Marco.

— Veniți, sunt cu mașina. Vom discuta la biroul meu.

Bărbatul o luă înainte într-un tempo căruia John abia îi făcea față fără a alerga, și cei mai mulți oameni li se feriră din cale instinctiv când cei trei bărbați trecură vijelios pe lângă ei. În fața intrării principale era un Jaguar ce încălca grosolan interdicția de oprire. McCaine descuie portiera, smulse chitanța cu amenda prinsă sub ștergătorul de parbriz, o mototoli și o aruncă indiferent pe jos.

Conducea el însuși. John îl urmărea, sperând că o făcea fără să fie observat. McCaine purta un costum scump de pe Savile-Row și încălțăminte pe comandă, totuși lăsa impresia că era îmbrăcat neglijent, aproape neîngrijit. De parcă urma o

anumită tendință în modă, dar nu avea importanță. Cravata îi era înnodată strâmb, cămașa făcea cute fiind scoasă prea mult din pantaloni; doar pantofii străluceau ca noi.

— Mai întâi câteva informații, zise McCaine privind fix, aproape combativ coloanele în mers. Se folosea de fiecare prilej pentru a schimba banda și pentru a ajunge o idee mai în față. Biroul meu se află în City. Am o firmă de investiții, *Earnestine Investments Limited.* Earnestine este al doilea prenume al mamei, în treacăt fie spus. Fantezia nu prea îmi prisosește în privința denumirii firmelor mele, le denumesc mereu după numele membrilor familiei. Valoarea fondurilor noastre este cam de cinci sute de milioane de lire, ceea ce nu este prea mult, dar este suficient pentru a mă implica în mod serios în afaceri.

John simți că i se lungea fața. Asta fusese tot? Încă un finanțist. Unica deosebire era că acesta se făcuse interesant într-un mod rafinat. Se afundă mai mult în canapea și își șterse ziua de azi din gânduri. Va răspunde cu „nu” la tot ce acest McCaine îi va oferi indiferent dacă era vorba despre contracte cu grâne, carne de pe burta porcului ori titluri de rentă – și se va întoarce cât va putea de repede. Iar acasă va schimba toată instalația telefonică.

Treceau pe lângă blocuri, fațade strălucitoare, ziduri venerabile. Nu mai era atent. La un moment dat intrară într-un garaj luminos, vast și opriră pe un loc rezervat, la doar câțiva pași de un lift. Când ușile sclipitoare ale liftului alunecară în lături, li se dezvălui o mare și luminoasă încăpere cu birouri, cu pupitre pline de telefoane și monitoare. În spatele acestora stăteau bărbați și femei de toate rasele, vorbeau la mai multe telefoane deodată, fără a-și ridica un moment privirile de pe monitoarele cu cifre și diagrame ce se modificau mereu.

— În principal lucrăm cu acțiuni, explică McCaine în timp ce se strecurau printre rânduri și prin larma vocilor. Câțiva dintre oamenii mei țin pasul și cu comerțul de devize, dar în general nu dispunem de forța financiară pentru a face bani cu adevărat din această afacere. O facem mai mult pentru a ne menține în formă.

John zâmbi acru. Deci, asta era. Comerț cu devize, asta însemna – din cât învățase – cumpărarea de mari cantități de valută a unei țări sau vânzarea și obținerea de profit din variațiile mici ale cursurilor de schimb zilnice. Pentru a câștiga bani mulți din asta, trebuiau investiți al naibii de mulți bani – sute de milioane pentru fiecare tranzacție ori chiar mai mult.

Nu era greu de ghicit ce fel de propunere avea să îi facă McCaine.

Ajunseră în biroul lui McCaine, o încăpere separată printr-un perete de sticlă de sala brokerilor, care ca suprafață era cam jumătate cât sala și oferea o priveliște impresionantă asupra orașului. Pe podea era așternut un covor persan cam ros, biroul masiv cu fotoliile mari, în piele arătau a fi scumpe, dar lipsite de bun-gust, și nici mobilierul pentru discuții și nici rafturile cu cărți și dosare nu se potriveau cu stilul acestora.

— Vă rog să luați loc, mister Fontanelli, îl invită McCaine arătând către o canapea. Mister Benetti, permiteți-mi să vă rog să așteptați în față, la secretară. Miss O'Neal vă va aduce o cafea ori ce doriți dumneavoastră.

Marco îl privi întrebător pe John. Acesta dădu aprobator din cap; oricum acest joc trist nu va dura mult. Bodyguardul se retrase fără o vorbă dincolo de ușa biroului în care se aflau masa secretarei și câteva scaune cu aspect incomod pentru vizitatori. McCaine închise ușa în urma acestuia, și murmurul prezent pretutindeni amuți. Peretele din sticlă părea să asigure bine izolarea fonică.

— Așa, spuse acesta și începu să acționeze o draperie din lamele care împiedica și vizibilitatea. Acum uitați de societatea de investiții, este doar o jucărie. Locul meu de antrenament, ca să zic așa. Desigur că nu v-am invitat aici pentru a vă propune investiții bănoase. Dacă pe planeta aceasta există cineva care are bani destui, acela sunteți dumneavoastră.

John ridică privirea surprins. Asta ce mai era?

— Eu știu o mulțime de lucruri despre dumneavoastră, mister Fontanelli, după cum fără îndoială că ați remarcat deja. Și ar fi corect să vă povestesc câte ceva și despre mine și despre viața mea. McCaine se așeză pe colțul biroului și își încrucișă brațele pe piept, apoi continuă: Sunt născut în anul 1946 aici, la Londra. Tatăl meu, Philipp Callum McCaine, a fost ofițer cu rang înalt în Royal Air Force, ceea ce a avut ca urmare faptul că eu, când aveam 10 ani, locuisem în paisprezece orașe diferite și stăpâneam curent cinci limbi străine. Nu mai știu câte școli am urmat, dar cândva am terminat cu asta și, pentru că modul de viață al familiei mele – adică al meu și al părinților mei; eu nu am frați ori surori – nu îmi impusese simțământul apartenenței la o anume națiune, mă simțeam atras de concernele multinaționale. După câteva veniri și plecări, am ajuns la IBM, unde am fost instruit ca programator. Era pe la mijlocul anilor ’60, când încă se ștanțau cartele cu găurele și se foloseau benzi magnetice, iar computerele costau milioane de dolari. De programat nu m-am mai lăsat de-atunci; brokerii mei – și arătă cu un gest al capului spre peretele de sticlă acoperit acum cu lamele – lucrează parțial cu programe scrise de mine. În această afacere decide calitatea software cu care lucrezi. Unele dintre marele firme de brokeraj de la Wall Street, care câștigă miliarde de dolari, investesc până la o treime din ei din nou în prelucrarea datelor! Dar probabil că niciuna

dintre ele nu are un boss care să poată să dea el însuși o mână de ajutor.

John îl privi uimit pe bărbatul plin de energie. Nu arăta cu absolut nimic ca unul în stare să găsească butonul de pornire al unui computer, cu atât mai puțin să facă și programe.

— Înțeleg, zise el fără putere, mai mult ca să spună totuși ceva.

— Acum să ne întoarcem la începuturi, continuă McCaine și făcu un gest vag cu mâna. Datorită cunoștințelor mele lingvistice eram utilizabil internațional, de aceea eram trimis peste tot în Europa: Belgia, Franța, Germania, Spania… colindam pretutindeni și scriam programe comerciale pentru clienții IBM. Sistemele de computere care erau legate dincolo de granițele statale între ele aparțineau în general băncilor și curând am devenit un fel de specialist pentru proiectele transnaționale de computere. De aceea eu am fost ales când în anul 1969 a venit o solicitare din Italia pentru o treabă specială, foarte pretențioasă. McCaine îl privi pe John insistent și adăugă: Clientul, ceva foarte neobișnuit, era un birou de avocatură din Florența.

John trase cu putere aer în piept.

— Dumneavoastră…? îi scăpă acestuia fără să vrea.

— Da. Versiunea inițială a programului cu care dumneavoastră vă administrați conturile am scris-o eu.

•

Marco frunzărea o revistă neinteresantă, dar îl urmărea pe protejatul lui cu coada ochiului pe lângă lamele care acopereau ușa doar pe jumătate. Ridică privirea când John Fontanelli sări în picioare și începu să se plimbe prin birou și să gesticuleze. Și McCaine începu și el să măsoare biroul în lung și în lat, ca un taur furios în arenă. Bodyguardul se întrebă ce se putuse întâmpla acolo. Oricum cei doi nu păreau că ar fi gata să

sară unul la gâtul celuilalt. Își mai destinse mușchii care automat se încordaseră și se rezemă din nou de speteaza scaunului.

— Încă o cafea? îl întrebă secretara, o femeie tânără, cu părul roșu tapat și ten palid, care îl plăcea evident.

— Nu, mulțumesc, răspunse zâmbind. Dar ați putea să-mi dați un pahar cu apă?

•

— Însărcinarea aceasta a fost cea care mi-a schimbat viața, explică Malcolm McCaine. Acum amândoi ședeau din nou în fotolii, McCaine aplecat în față, cu coatele pe genunchi și fără a-l slăbi din ochi pe John. De la început avocații Vacchi au fost foarte secretoși, nu au vrut să îmi spună despre ce era de fapt vorba. O vreme i-am suspectat că voiau să spele bani ai mafiei prin sistemul programat de mine. Dar, orice ar fi vrut să ascundă, când o firmă vrea să dezvolte un sistem computerizat totul iese la iveală. Programatorul este ca un duhovnic, trebuie să îi spui tu însuți ce vrei să ascunzi de fisc ori de procuratură, altfel programul nu va funcționa. A trebuit să testez programul și, când pe monitor mi-a apărut o sumă de 365 de miliarde de dolari, era să îmi sară ochii din cap, vă dați seama.

— 365 de miliarde? repetă John consternat.

McCaine dădu afirmativ din cap.

— În cei ceva mai mult de douăzeci și cinci de ani care au trecut de-atunci averea dumneavoastră aproape s-a triplat.

John deschise gura, dar nu îi trecu prin cap ce ar putea spune, așa că o închise din nou.

— Au fost nevoiți să îmi spună adevărul, continuă McCaine. Până atunci au fost atenți ca toate ușile, cu excepția celei către pivniță, să fie încuiate cât eu eram în casă. Dar le-am spus că bănuiam că era vorba despre banii mafiei ori despre afaceri cu droguri și așa, vrând-nevrând, au trebuit să îmi arate arhiva și testamentul lui

Giacomo Fontanelli, și să îmi explice toate dedesubturile, pentru a nu mă duce la poliție. Eram absolut fascinat. Era cea mai incredibilă chestie de care auzisem în viața mea. Și eram convins, dar absolut convins că aici îmi găsisem scopul vieții. Am demisionat de la IBM, m-am întors la Londra cu economiile mele nu chiar neînsemnate și am studiat științele economice, economia politică, gospodărirea întreprinderii – toate deodată. Locuiam într-o cameră ieftină la mansardă, fără încălzire, am purtat ani la rând aceiași pantaloni și aceeași haină, nu am ieșit niciunde, nu am fumat, nu am băut, am trăit ca un călugăr cerșetor și am tocit ca niciodată. Stăteam mereu în rândul întâi, îi chinuiam pe toți conferențiarii universitari cu întrebări, treceam toate examenele cu cele mai bune note. Când am absolvit studiile, m-am dus la o bancă, am lucrat ca broker, am învățat din practică tot ce se putea cu privire la acțiuni, contracte, comerțul cu devize și așa mai departe. Apoi mi-am înființat propria firmă, cu propriii bani, cu bani împrumutați și cu moștenirea de la tatăl meu, am lucrat și nopțile până mi-am putut angaja primul salariat, am muncit din greu până am început să câștigăm și să progresăm. Și în toți acești ani, atât buni, cât și răi, mi-am dorit fierbinte momentul zilei de astăzi, când mă aflu înaintea dumneavoastră, moștenitorul averii Fontanelli, moștenitor al unui bilion de dolari.

John își dădu seama că îl privea cu ochii larg deschiși pe bărbatul acesta, oferind probabil o imagine caraghioasă. Dar McCaine emana o astfel de energie, o astfel de hotărâre fizic resimțită, încât te puteai crede în fața unui furnal în funcțiune.

— Mă tem, zise încet John, că încă nu vă înțeleg prea bine.

— Misiunea mea, scopul vieții mele, explică McCaine parcă măcinând cuvintele între maxilare, este să vă fiu alături și să vă ajut să îndepliniți profeția lui Giacomo Fontanelli. Nici mai mult,

nici mai puțin. Tot ce am realizat până acum – studiile, constituirea acestei firme – a reprezentat doar pregătirea pentru această sarcină, a fost doar un antrenament, un exercițiu, un box cu umbra. Eu a trebuit să învăț să mânuiesc banii, bani mulți. Dacă voiam să vă fiu util, trebuia să mă pot mișca în marea finanță. Doar ăsta a fost motivul. Nu mă interesează bogăția. Dacă trebuie să conduc un Jaguar ori dacă trebuie să merg pe jos îmi este indiferent. Acum douăzeci și cinci de ani mi-am câștigat acea libertate pe care ți-o poate oferi obsesia absolută a unui țel, a unei viziuni. Știu de-atunci de ce exist în această lume. Sunt la fel de convins de faptul că nu întâmplarea m-a condus la Florența, ci profeția, ca de faptul că mâine-dimineață va răsări din nou soarele. Discuția de astăzi am purtat-o în gând de mii de ori. Douăzeci și cinci de ani am muncit pentru această zi, pentru acest moment. Dar ce aveam era o dată – termenul de 23 aprilie 1995 și un număr de telefon. Numărul de telefon din camera de oaspeți pregătită la vilă încă de atunci. Îl văzusem pe o listă a tehnicianului de la telefoane care instalase și legătura din pivnița cancelariei. Știam că familia Vacchi nu va schimba acest număr de telefon. Iar acum – adăugă el cu o satisfacție aproape orgiastică – a sosit momentul. Sunteți aici.

John înghiți în sec. Nu știa ce să spună. Acest om era ori complet dus cu pluta, ori era un geniu. Ori amândouă la un loc. Așa că întrebă:

— De unde știați că familia Vacchi nu va schimba numărul de telefon?

McCaine schiță un zâmbet scurt, la care ochii lui nu participară deloc.

— Conținutul simbolic al numărului 23 era evident. Ziua sorocului. Iar ei nu știau că eu cunoșteam numărul de telefon. Fusesem atent să nu mă trădez. Eram conștient că trebuia să procedez în secret.

— Cum așa?

— Pentru că planul meu punea în discuție competența lor. McCaine trase atâta aer în piept, încât John avu senzația că acesta nu mai respirase de la începutul discuției lor. Vă spun asta acum cu un sentiment neplăcut, deoarece înțeleg că dumneavoastră nutriți sentimente pozitive față de familia Vacchi. Vacchi v-au făcut bogat, v-au schimbat viața într-o măsură la care nici în vis nu ați fi cutezat să vă gândiți, și pentru asta ei nu vor nimic, nicio contraprestație, nici măcar mulțumiri. Ei sunt mulțumiți că au îndeplinit legământul strămoșului lor. Niște oameni cu adevărat nobili – ar trebui să gândim.

John confirmă:

— Da, chiar așa văd eu lucrurile.

McCaine își continuă explicațiile:

— Dar de fapt au și ei cusururile lor. Fără nicio îndoială că au realizat o performanță de necrezut, este adevărat. Însă tocmai asta este ceea ce le stă acum în cale. Vacchi, mister Fontanelli, sunt oameni orientați către trecut, fixați strict pe conservarea, menținerea tradiției. În satul lor și-au creat un mic paradis, o Shangri-La în care ei sunt regii neîncoronați. Dar dacă, cu o obiectivitate deplină, vă veți întreba odată ce au făcut Vacchi concret, veți constata că ei nu vă pot ajuta. Nu în privința profeției și a îndeplinirii acesteia. Ba dimpotrivă, ei își pun toate speranțele în dumneavoastră. Dumneavoastră sunteți eredele, sunteți cel care în viziunea lui Giacomo Fontanelli veți restitui cumva omenirii viitorul pierdut. Ați rămas singurul capabil a o face, nu? Vacchi v-au apărat de lume, v-au izolat, v-au ferit cu toate jucăriile pe care cuiva i le poate pune bogăția la dispoziție. În adâncul sufletului lor, ei nu vor de fapt ca să se modifice ceva față de cum a fost până acum. Asta nu este rea-voință. Vacchi sunt profund incapabili de așa ceva. Această calitate a făcut această familie capabilă ca timp de cinci sute de ani fiecare generație să dea la iveală juriști, și

niciodată nu a fost tentată să rețină banii pentru ea. Dar aceeași calitate o face incapabilă să vă ajute să realizați cotitura necesară. Bărbatul sări în picioare, se năpusti de-a lungul încăperii, se opri în mijlocul covorului, se întoarse și întinse brațele într-un gest brusc care i-ar fi stat bine unui profet din Vechiul Testament, apoi continuă: Înțelegeți planul? Această cotitură fascinantă a sorții datorită căreia unuia ca mine i s-a permis să cunoască secretul și exact la timp să facă pregătirile necesare a fi alături de moștenitor? Unuia care gândește, simte și acționează cu totul altfel decât cei care au conservat averea? Totul se petrece exact așa cum trebuie să se petreacă. O rotiță dințată se îmbucă perfect cu alta. Eu am așteptat, douăzeci și cinci de ani v-am așteptat, și m-am pregătit, iar acum sunteți aici. Gata, astăzi este ziua despre care odată se va spune că de la ea a început viitorul.

John se holba la el și, pentru a-și dezlipi privirea, trebui să își pună o mână pe ochi.

— Acum totul este ceva cam mult, mărturisi el. Inima o simțea ca aparținând unui bătrân care nu mai era în stare să suporte nicio emoție. Înainte de toate încă nu am idee de cum arată planul dumneavoastră. Trecutul – OK. Asta am înțeles. Dar ce veți *face* dumneavoastră? Ce veți *face* concret cu un bilion de dolari pentru a salva viitorul?

— O clipă, îl întrerupse McCaine și ridică un deget ca un profesor. Asta a fost încă o greșeală de gândire a familiei Vacchi. Adică a crede că cineva ar putea să analizeze enorm de complicata situație a lumii și a afla cum să îi poată rezolva problemele. Nimeni au ar putea-o face. Dumneavoastră nu, eu nu și nici Albert Einstein. Dar nu uitați că eu am avut la dispoziție un sfert de veac pentru a mă gândi. Și câteodată timpul compensează geniul. Eu am dispus de timp pentru a cugeta și a plănui și am dispus de timp să mă informez cu privire la ceea ce au gândit alții despre

această problemă. Și iată: o grămadă de oameni de știință din elita inteligenței au examinat încă de mult timp această problemă. De fapt, nu mai este necesar să îți vină o idee genială, pentru că toate ideile necesare au fost de mult timp descoperite, publicate și puse la dispoziție. Problema nu este că nu s-ar ști ce este de făcut, ci că nu se face. Tot ceea ce s-a făcut a fost să se lase timpul să se scurgă fără a fi folosit.

John îl urmări cu privirea în timp ce acesta se ducea la un dulap cu cărți și căuta prin el. Avea gura uscată. Se părea că McCaine nu intenționa să îi propună ceva. Probabil că pleca de la premisa că toți oamenii erau la fel de modești ca el însuși, cel puțin cei mai importanți.

— Iată, îi prezentă McCaine o carte al cărei titlu el nu îl putu descifra de la distanță, eu aș începe cu asta. Înaintea ei au existat doar tratări difuze, creatoare de temeri, care în mare parte se contraziceau între ele, ce aparțineau unor publiciști cu gândire prea puțin sistematizată. După ea s-au făcut cercetări serioase și au apărut cunoștințe reale. *Limitele dezvoltării.* Acesta este titlul cărții apărute pe la începutul anilor ’70. Autorii ei erau Dennis Meadows și Jay W. Forrester. Forrester era profesor la MIT și el a dezvoltat bazele teoretice ale dinamicii sistemice, un domeniu al ciberneticii, care cerceta comportarea sistemelor cu grad înalt de interconectare. Meadows a conceput un program pentru computer, denumit WORLD2 care, deși era foarte modest și limitat, scotea în evidență în linii mari cum va arăta viitorul omenirii, și în baza lui se putea cerceta cum vor influența diversele măsuri viitorul. McCaine se așeză și puse cartea pe masă. Până acum John nu mai văzuse o carte așa de jerpelită din cauza cititului. Probabil că McCaine o avusese ani de zile sub pernă. Veți înțelege că mie, ca programator, acest mod de abordare mi-a promis mult. Nu uitați că pe atunci programarea

computerelor era o știință secretă învăluită în legende. Eu am copiat programul Meadows, pentru a-l experimenta personal. Pe-atunci aveam nevoie pentru așa ceva de planificare la calculatorul puternic al universității, trebuia să car după mine cartelele perforate din carton, și noaptea să mă trezesc la ora unu, pentru că studenții aveau acces la calculator doar la acea oră. Astăzi se poate face același lucru pe orice PC, contra a o mie de dolari. Doar că astăzi nimeni nu mai face așa ceva.

Deschise cartea și i-o întinse lui John, pentru ca el să poată urmări diagramele. John se întrebă de ce lui McCaine nu îi venise ideea de a cumpăra un exemplar nou al cărții. Aproape fiecare paragraf era subliniat ori marcat cumva, și multe pagini se desprindeau.

— Acesta este așa-numitul *curs standard,* explică McCaine și bătu cu degetul pe o diagramă cu aspect primitiv, în care cinci linii coborau ori urcau unduind. Este evoluția celor mai importanți cinci indicatori – numărul populației, calitatea vieții, poluarea mediului, rezervele de materii prime și capital investit – în condițiile în care nu vor avea loc măsuri decisive. În anul 1975 – nota bene! Astăzi știm că până acum nu s-a petrecut nimic, deci acest curs reprezintă ceea ce s-a făcut de atunci. Vedeți liniile pe care le-am trasat de la 1970 și 1995? Dacă urmăriți doar acest segment lucrurile nu arată rău. O ușoară creștere a poluării mediului și creșterea puternică a populației, o reducere minoră a rezervelor de materii prime ca și a calității vieții. Este cam ceea ce putem observa, nu? S-a ivit gaura din stratul de ozon, populația lumii a crescut ceva mai mult, se apropie deja de al șaselea miliard și așa mai departe. Și vedeți acum ce urmează: un colaps cam prin anul 2030, pricinuit de lipsa de materii prime.

— Dar este totuși improbabil, opină John. Că doar materiile prime devin tot mai ieftine. Se descoperă mereu rezerve noi și se mai descoperă

înlocuitori tot mai mulți. Chiar de curând am citit că pentru a se realiza cablajul într-o întreagă țară este nevoie doar de un camion cu nisip, față de tone de cupru folosit anterior.

McCaine își împreună mâinile. Auzise și acest argument deseori.

— În primul rând, acesta este un model simplu. Pur și simplu în ce privește materia primă lipsește totul – cuprul, ca și petrolul. Linia asta este o valoare medie foarte aproximativă. În al doilea rând, prețul materiei prime: da, se pot înlocui multe, și multe materii prime – cum ar fi fierul ori aluminiul – se găsesc din abundență. Dar dumneavoastră, ca mulți alții, treceți cu vederea faptul că numeroase materii prime despre care rareori se aude ceva, dar care sunt de importanță decisivă pentru procesele industriale sunt tot mai rare și mai scumpe. Molibdenul ori tantalul, paladiul sau hafniul, germaniul sau niobiul și așa mai departe. Iar în al treilea rând – McCaine luă din nou cartea și o răsfoi până ajunse la un alt grafic; părea că îi știa pe dinafară conținutul, ca un preot Biblia – este vorba în special despre un sistem de interconexiuni. Toți factorii se influențează reciproc. Argumentul dumneavoastră, mister Fontanelli, este un exemplu tipic de gândire lineară. Apare o problemă – ea este combătută fără ca noi să fim conștienți că rezolvarea problemei va ridica în alte domenii noi și probabil mai grave probleme. Dacă este înlăturată penuria de materii prime – ceea ce se poate rezolva ușor în program, luându-se în considerare de exemplu de cinci ori mai multe zăcăminte decât sunt deja cunoscute –, în locul ei vor acționa alte dificultăți. Priviți diagrama asta: dacă va scădea consumul de materii prime, factorul limitator va deveni în primul rând poluarea mediului într-o măsură exagerată, care va cauza prăbușirea sistemului cam în aceeași perioadă ca în situația anterioară.

— Oh!

John continuă să dea pagină după pagină. Fiecare diagramă arăta mai rău decât cea dinaintea ei. Orice s-ar fi încercat, finalul era același: o catastrofă. Chiar și o eliberare mai diminuată de elemente poluante putea doar să amâne prăbușirea cu două decenii.

Firește, *după* producerea catastrofei, concretizată prin reducerea rapidă a populației, ceea ce însemna milioane de morți, indicatorii reveneau la valori rezonabile. Exact cât să se treacă apoi la o perioadă de prosperitate.

McCaine îi remarcase privirea și păru că îi bănuia gândul ce îl frământa.

— Uitați de curbele ce urmează colapsului, indiferent cum arată ele. În principiu, nu ar trebui să fie continuate după prăbușire. Ceea ce urmează apoi nu este previzibil. Probabil că acel colaps reprezintă sfârșitul omenirii ca specie.

— Dar asta pare a fi ceva lipsit de orice speranță, zise John.

— Asta înseamnă că situația este aproape lipsită de speranță, zise McCaine. El răsfoi cartea mai departe. S-ar fi putut face ceva dacă în anul 1970 s-ar fi început să se aplice măsuri decisive. O stare de echilibru. Ar fi trebuit să fie introdus un control strict al producției, poluarea mediului ar fi trebuit redusă drastic și ar fi trebuit economisite la sânge materiile prime. Ce ar fi însemnat asta concret nu rezultă de aici, dar este clar că premisa unei asemenea stări – care oricum reprezintă o existență asigurată pe termen lung, la un nivel foarte înalt al calității vieții – este încheierea dezvoltării economice și a creșterii populației.

John își aminti de articolul lui Lorenzo. Vărul lui punctase sigur aceeași problemă: dezvoltarea continuă, neîncetată, divinizată aproape de toți.

— Încheierea dezvoltării, repetă el dus pe gânduri. Și cum s-ar putea realiza asta?

— Problema este de ce nu s-a realizat mai demult. Dezvoltarea nu se face de la sine. Trebuie

să se facă eforturi pentru ea. Costă sudoare și mizerie. Întrebarea este de ce nu se încetează din moment ce ai destul.

— Și de ce nu se încetează?

— Pentru că nimeni nu vrea să înceapă. Este ca în cursa înarmărilor – fiecăruia îi este teamă să facă primul pas, de frică să nu ajungă la ananghie. Nu încetează, pentru că ceilalți nu încetează.

John coborî privirea asupra cărții zdrențuite. Îl durea capul.

— OK. Și ce legătură au toate astea cu mine? Și cu dumneavoastră.

— Nu vă este la-ndemână?

— Nu. John ridică palma deschisă și adăugă: în mâna mea nu se află nimic.

— *Alright,* răspunse McCaine, se lăsă pe speteaza fotoliului și încrucișă brațele pe piept. Mister Fontanelli, ce știți despre cum se devine bogat?

— Poftim? John îl privi nedumerit. Cum se devine bogat?

— Da. Cum funcționează asta? Cum de unii devin bogați, și alții nu? Exceptând moștenirile.

— Nu m-am gândit încă la așa ceva.

— Ca majoritatea oamenilor. Dar vă este clar că trebuie să existe anumite circumstanțe?

— Eu cred că întâmplarea înseamnă mult. Nu văd un context anume.

— Îl veți vedea imediat. McCaine se ridică și pentru prima dată păru greoi. Rezemați-vă de speteză. Destindeți-vă. Am să vă explic.

•

Se numea Karen și, cu cât flirta mai mult cu ea, lui Marco îi plăcea tot mai mult. Din când în când, își mai arunca privirea prin ușa din sticlă, dar cei doi dinăuntru erau adânciți în discuția lor și se părea că pe mister Fontanelli nu îl amenința niciun pericol. Secretara roșcată părea să nu fie prea ocupată astăzi, în ciuda computerului și a masivei instalații de telefonie de pe biroul ei.

— Există și astfel de zile, spuse ea. În alte zile parcă se dezlănțuie iadul. Este în funcție de ce se petrece la bursă, știți, nu?

— La asta nu mă pricep, mărturisi Marco.

Karen îl convinse să mai bea o cafea și de undeva scoase niște prăjiturele. Își povestiră reciproc întâmplări din viața lor în timp ce gustau dulciurile.

— V-aș putea arăta Londra, se oferi Karen. Când veți mai reveni.

Privirea lui Marco se plimbă pe silueta ei.

— Aș fi cu adevărat interesat, zise el, dar adăugă cu un sincer regret: Însă nu știu când voi mai veni la Londra.

— Oh, cu siguranță că veți veni mai des, spuse Karen O'Neal zâmbind strengărește. Șeful meu dorește să colaboreze cu șeful dumneavoastră și el știe să fie *foarte* convingător…

•

— Bogăția este în legătură în primul rând cu veniturile și în al doilea rând cu cheltuielile, vorbi pe un ton didactic McCaine, părând o siluetă întunecată pe panorama luminoasă a Londrei. Când cheltuiți mai mult decât câștigați, sărăciți, când cheltuiți mai puțin decât câștigați, vă îmbogățiți. În privința cheltuielilor, le puteți limita până la un anumit nivel, dacă doriți să rămâneți un membru normal al societății. Deci, rămâne majorarea veniturilor. Până aici sunteți de acord cu mine?

John dădu sceptic din cap:

— Până aici este ceva banal, ca să fiu sincer.

McCaine păru că nu l-a auzit.

— Venitul urmează o ierarhie. Pe treapta cea mai de jos a acestei ierarhii se află simplu *munca.* Dumneavoastră faceți ceva pentru cineva, care vă dă pentru asta bani. Poate fi vorba despre munca în calitate de angajat ori ca meseriaș independent, nu are importanță. Popular i se spune „muncă cinstită", iar veniturile pe care le obțineți de pe

urma ei nu vor depăși niciodată serios cheltuielile. Depinde și de impozite. Statul vă vrea banii și el ar prefera să vă ia tot. Dar, pentru că după asta ați face foamea ori cel puțin veți renunța să mai aduceți copii pe lume, deci noi, cetățeni plătitori de impozite, vă mai lasă cât să supraviețuiți. Nu mai mult. Niciun stat și nicio societate nu este interesată de o populație independentă din punct de vedere financiar. Munca cinstită, deci cea cu care își umplu timpul cei mai mulți oameni, aduce fiecăruia dintre ei atât cât este necesar unui standard de viață general obișnuit, nu mai mult.

John se gândi la timpurile când lucra la spălătorie, la nopțile când trudea plin de sudoare la calandrai pentru rufe. Câștigul săptămânal îi ajungea exact pentru strictul necesar.

McCaine continuă:

— Treapta următoare este *munca specializată.* Valoarea muncii urmează, ca totul în economie, principiul ofertei și al cererii. Dacă învățați ceea ce învață toți și dacă puteți face ceea ce pot face toți, puteți fi înlocuit și deci șantajat, așa că venitul dumneavoastră se va situa la cel mai jos posibil nivel. Venitul va crește fie când sunteți dispus să faceți ceva ce nu sunt dispuși să facă toți – ruinându-vă sănătatea, depunând eforturi fizice epuizante, lucrând noaptea ori în zilele de sărbătoare fie când știți să faceți ceva ce nu știu toți să facă, presupunând că are căutare ce știți să faceți. Eventual, puteți să vă căutați o piață – un profesor angajat la stat va câștiga tot atât de mult, indiferent dacă predă bine ori prost, dar, dacă este bun, el poate negocia un salariu mai bun într-o școală particulară. Pe de altă parte, mai există sindicate, cabinete de avocatură, bresle meșteșugărești, structuri considerate carteluri în industrie, care prin stabilirea prețurilor prin convenții asigură membrilor lor ca plata muncii depuse să nu coboare sub un anume nivel. Totuși, pentru că în acest mod piața muncii este oarecum

forțată, ea se răzbună prin limitarea cifrei de afaceri, deoarece o prestație la un preț mai mare nu găsește la fel de mulți clienți ca o prestație la un preț mai mic. Oricum, cu cât este mai specială prestația pe care o oferiți, dacă ea are căutare, venitul dumneavoastră poate să crească enorm. Un avocat poate să câștige cinci sute de dolari pe oră, iar un cântăreț oarecum celebru poate câștiga douăzeci de mii de dolari pentru o reprezentație de o oră. Totuși, acest câștig nu crește la infinit – avocatul are cheltuieli cu biroul lui și cu salariul secretarei pe care le scade din câștigul net, iar cântărețul trebuie să negocieze contracte, să călătorească, să își schimbe garderoba, să dea autografe, pe lângă faptul că a fost nevoit ani la rând să apară pentru o bucată de pâine pe vremea când nu era celebru.

John și-l aminti pe Paul Siegel, care odată îi fusese cel mai bun prieten. Acesta plecase la Harvard și învățase ceva pentru care era plătit pe oră cu până la o mie de dolari. Își amintea bine de momentul în care Paul îi povestise asta și de totala lui uluială cu privire la prăpastia care se căscase între ei.

— Acum urmează primul salt. Ca să zicem așa, trecerea de la planul înclinat la principiul pârghiei. Următoarea treaptă în ierarhia venitului este *comerțul.* Comerț înseamnă să cumperi ieftin ceva și să îl vinzi scump. Într-o exprimare mai puțin banală, înseamnă că negustorul câștigă din diferența dintre ofertă și cerere. Principiul pârghiei constă în aceea că răsplata este în funcție de valoarea mărfii negociate, și nu de efortul depus pentru activitatea de negoț. Dacă vindeți un pepene, asta vă poate aduce zece cenți, dacă vindeți unei fabrici o instalație pentru desalinizarea apei, afacerea vă poate aduce zece mii de dolari, dar efortul depus în ambele cazuri poate fi același. Nu este plătită munca dumneavoastră, ci capacitatea dumneavoastră de a descoperi o

necesitate și a o satisface. La această treaptă anvergura este relativ mare – prin comerț se poate câștiga puțin sau chiar nimic, dar te și poți îmbogăți enorm. Un librar poate înregistra drept câștig treizeci până la patruzeci la sută din prețul de vânzare al unei cărți, proprietarul unui butic de modă mărește prețul de cumpărare al mărfurilor lui cu două sute până la trei sute de procente. Pentru mijlocirea unei vânzări sunt uzuale comisioanele de zece-cincisprezece procente, ceea ce la o mașină de câteva milioane reprezintă o sumă considerabilă de multe ori doar pentru câteva convorbiri telefonice și o după-amiază de negocieri.

John tăcea. Proprietarii galeriilor la care expuneau Sarah și ceilalți artiști făceau probabil parte din această categorie. Erau mijlocitori între cei care produceau artă și cei care voiau să o cumpere, și din asta încasau bani de la ambele părți. Așa că nu era nicio mirare că proprietarii galeriilor veneau întotdeauna în mașini mari, iar artiștii veneau cu metroul.

— Saltul următor constă în faptul că dumneavoastră veți deveni mai complex. Nu mai lucrați, ci îi conduceți pe alții să lucreze pentru dumneavoastră. Într-un cuvânt sunteți *întreprinzător.* Pentru că cineva face ce îi spuneți dumneavoastră să facă, acel cineva primește bani. Dumneavoastră vă străduiți să îi cumpărați această muncă avantajos, căci acum sunteți de cealaltă parte a mecanismului pieței: tot ce trebuie să dați angajaților dumneavoastră din ceea ce vă aduce întreprinderea drept câștig vă micșorează propriul câștig. A înființa o întreprindere comportă multe riscuri și la început este deosebit de dificil, dar propria multilateralitate este în acest fel exploatată favorabil. Puteți conduce oameni care la rândul lor conduc oameni și așa mai departe. Și, dacă vă descurcați bine pe piața dumneavoastră, salariul pe care i-l plătiți unui angajat este cea mai bună

investiție posibilă: din punctul de vedere al gospodăririi compartimentului personal se pleacă de la ideea că un angajat își merită retribuția când aduce întreprinderii cel puțin de 1,3 ori mai mult. Cu alte cuvinte, o rentabilitate de treizeci de procente! Asta nu se poate obține pe termen lung cu nicio altă investiție. Marile concerne sunt un exemplu în privința a cât de departe se poate merge cu acest principiu și în mod corespunzător șefii acestor concerne câștigă poate zece milioane de dolari pe an, adică mai mult de trei mii de dolari pe oră.

Gândul îl duse pe John la Murali. Murali nu preparase o pizza în viața lui, cu atât mai puțin să distribuie vreuna, dar se pricepea să angajeze bucătari de pizza și distribuitori ieftini, stătea în magazin de dimineața până târziu mormăind, boscorodind, făcând gălăgie și punându-i pe toți la treabă. Mii de oameni din sudul Manhattanului primeau astfel rapid pizza și din asta trăia Murali, fără ca John să fi bănuit cât câștiga.

— Sper că ați reținut ce rol joacă banii deja existenți în această categorisire. Este cu atât mai ușor să ajungi la o categorie superioară de câștig, cu cât ai mai mulți bani deja. Dacă sunteți lipsit de mijloace, vă este aproape imposibil să vă bucurați de instruirea ce v-ar permite măcar să ieșiți din categoria cea mai de jos. Dacă dispuneți deja de avere, este considerabil mai ușor să faceți comerț ori să înființați o întreprindere, chiar dacă o faceți prin credite. Cu cât aveți mai mulți bani, cu atât vă va fi mai ușor să câștigați bani.

— Dar asta nu este drept, interveni John fără să se mai gândească.

— Natura nu este dreaptă, îi răspunse McCaine. Lumea nu este dreaptă. Dreptatea ar însemna echilibru, dar viața este o stare dezechilibrată, o împletitură de dezechilibre care se amplifică reciproc – de aici nedreptatea fundamentală ce acționează în această ierarhie a veniturilor.

McCaine ridică degetul arătător – un Mephisto întunecat în dreptul mării de clădiri a orașului –, apoi continuă: Și în sfârșit ajungem la categoria cea mai de sus a câștigului, la multilateralizarea optimă, la efectul ultimativ al principiului pârghiei. Este treapta în care *banii* dumneavoastră fac mai departe bani. Vorbim despre piața capitalului, despre domeniul finanțelor pure. A poseda o întreprindere este lucrativ, dar devine tot mai dificil de mânuit pe măsură ce ea crește, de parcă ar exista forțe care se opun dezvoltării nelimitate. Lucru care nu se întâmplă cu banii. Dacă lăsați să se scurgă pe canalele finanțelor mondiale un milion, o sută de milioane ori o sută de miliarde, osteneala este aceeași. Dumneavoastră, mister Fontanelli, vă aflați pe această treaptă supremă. De fapt, nici nu trebuie să mai munciți, deoarece banii lucrează pentru dumneavoastră și în fiecare an vă aduc mai mulți bani decât posedă cel mai bogat om după dumneavoastră. Resimțiți ceva? Vă stresează? Nici urmă. Și va merge în continuare așa. Din acest punct nu mai există o limită superioară.

McCaine încheie cu un gest impetuos, care aproape că îl înspăimântă pe John, își părăsi locul de la geam și începu să se plimbe în sus și-n jos prin încăpere.

— Banii, strigă el, reprezintă forța supremă pe această planetă. Dacă aveți bani, aveți orice altceva. Aveți un nume. Vă bucurați de respect. Vi se acordă considerație. Sunteți iubit! Da, știu, se spune *Money Can't Bye Me Love,* dar este cazul identic celorlalte înțelepciuni din gura poporului: o tâmpenie absolută. Desigur că puteți obține pentru dumneavoastră o femeie fără a avea ceva ori fără a fi cineva, dar pentru asta trebuie să fiți cel puțin atrăgător și atent. Trebuie să trageți tare. Și puteți fi cât de atractiv și fermecător vreți – dacă nu sunteți bogat, anumite femei vă vor rămâne intangibile. Dați-mi un singur exemplu de

fotomodel căsătorit cu un tâmplar ori cu un vânzător dintr-un chioșc. Nu veți găsi așa ceva. Credeți că Onassis s-a putut căsători cu Jackie Kennedy pentru că arăta răpitor? *Bullshit.* A dat-o pe spate pentru că era unul dintre cei mai bogați bărbați din lume, simplu. Banul te face sexy.

— Hm…, mormăi John și se gândi la Constantina.

Și la nemțoaica ziaristă care se pretindea studentă la istorie, Ursula și mai nu știu cum. Față de aceasta banii lui numai sexy nu îl făcuseră să pară.

— Dacă sunteți bogat, nu este nevoie să fiți frumos. Nu trebuie să fiți nici măcar inteligent ori talentat, pentru că *puteți cumpăra* inteligența și talentul. Este mai bine să fiți bogat decât să fiți artist, deoarece cu bani puteți cumpăra artă… ah, dar puteți cumpăra chiar *artiști*! McCaine făcu o pauză și îl privi pe John respirând puternic. Nu este nevoie nici măcar să fiți un negustor bun dacă dispuneți de mulți bani; pentru că îi puteți elimina de pe piață pe concurenți. Nu trebuie să fiți niciun bun întreprinzător, deoarece nu trebuie să întemeiați o întreprindere cu greu, să o construiți ani de zile muncind din greu, în schimburi de noapte, cu sâmbete lucrătoare și cu săptămâni de panică din cauză că nu vin cecurile. Dumneavoastră o puteți *cumpăra* de-a gata! Înțelegeți despre ce vorbesc? Înțelegeți ce înseamnă banii în realitate, ce sunt ei? Banii, mister Fontanelli, înseamnă *putere.*

John băgă de seamă că rămăsese cu gura căscată și o închise.

McCaine se apropie încet de el, cu palmele pe piept, într-un gest implorator.

— Dumneavoastră vă aflați într-o situație fără seamăn, mister Fontanelli. Puteți deveni cel mai puternic om din lume. Banii dumneavoastră, miile de miliarde de dolari sunt mai eficiente decât toate rachetele nucleare, pentru că banul este licoarea

vieții, sângele ei, cel mai important element al ei. Dacă stăpâniți banii, aveți lumea la picioare. Arătă către cartea deschisă încă la pagina cu diagrama ce înfățișa trecerea la o lume durabilă și adăugă: Aceasta nu va veni niciodată de la sine. O știu eu, o știți dumneavoastră, o știe oricine. Au dovedit-o cu vârf și-ndesat ultimii douăzeci de ani. Singura șansă care mai există – și motivul pentru care lucrurile s-au petrecut așa cum s-au petrecut – este să vină cineva cu puterea de a spune că asta este calea ce trebuie urmată. Dumneavoastră, mister Fontanelli. Dumneavoastră puteți decide asta. Pentru că *o puteți impune.*

19.

— Acesta este planul dumneavoastră?

— Da.

— Să îl impun?

— Nu există altă posibilitate, zise McCaine. Privirea lui părea să fie în stare să găurească mobilierul. Nu este ceva drăguț, accept. Dar nici ceea ce se va întâmpla dacă nu o faceți nu va fi drăguț.

— Să îl impun? O pot face eu? John ridică brațele. OK, un bilion de dolari înseamnă o grămadă de bani, dar *ajung*?

McCaine dădu doar din cap afirmativ.

— Am citit despre bănci care au în bilanțuri sume de patru sute, cinci sute de miliarde de dolari, continuă John. Cum ar fi Citybank? Și băncile japoneze ale căror denumiri nu le rețin. Există asigurări care au rezerve de sute de miliarde…

— Da, dar bilionul dumneavoastră, mister Fontanelli, nu este doar unic, mai are și avantajul decisiv de a vă *aparține* dumneavoastră! McCaine își reluă turele prin încăpere. John începu să înțeleagă de ce covorul era atât de uzat. Băncile, asigurările și fondurile de investiții – și credeți-mă că știu ce spun – sunt sclavii piețelor. Servitori ai bogăției. Miliardele care circulă prin ele le sunt doar încredințate și, dacă nu mai produc, sunt retrase. Faptul acesta nu le limitează doar câmpul de acțiune, ci le anulează complet puterea. Ce pot decide ele? Dacă vor cumpăra acțiunile acestea ori pe celelalte. Decizia depinde de acele acțiuni de la care se așteaptă câștig mai mare. Eu administrez prin firma mea cinci milioane de lire sterline. Ce credeți că se întâmplă dacă decid ca de acești bani să cumpăr pământ în Amazonia, pentru a salva pădurea tropicală? Într-o clipă, depunătorii își vor retrage banii, iar eu voi ajunge fie în pușcărie, fie

la casa de nebuni. În plus, asta ar fi o investiție binecuvântată pentru copiii și copiii copiilor investitorilor –, dar ea nu aduce bani, nu este rentabilă. Înțelegeți la ce mă refer? Sesizați diferența? Băncile *posedă* bani, dar nu pot dispune liber de ei. Așadar, ele sunt doar organe executive, prestatoare de servicii, bazinul de colectare a intențiilor de investiții ale depunătorilor, altceva nimic. Nu confundați posesia cu proprietatea. Cea care decide este proprietatea.

Trecu în spatele biroului, ridică mapa de scris și scoase de sub ea un bilețel care era evident că așteptase mult spre a fi folosit.

— În ce privește cea de-a doua întrebare a dumneavoastră – cât reprezintă un bilion de dolari – eu am notat câteva cifre spre comparație. În treacăt fie spus, asemenea cifre sunt greu de obținut, de cele mai multe ori nu sunt actualizate. Acestea sunt din 1993, dintr-o statistică a *Financial Times.* Conform acesteia comerțul mondial în 1993 a avut valoarea de 4,5 bilioane de dolari, din care un bilion de dolari îl reprezintă serviciile. Dacă se includ veniturile externe și transferul internațional de bani, se ajunge la o cerință de devize de 5,8 bilioane dolari. Valoarea totală a capitalului firmelor înregistrate la bursă din Statele Unite ale Americii se ridică la 3,3, iar din Japonia la 2,3 bilioane dolari, iar din întreaga lume la 8,8 bilioane dolari. McCaine ridică privirea de pe bilet și spuse: Bilionul dumneavoastră, mister Fontanelli, reprezintă mulți bani. Insuficienți pentru a cumpăra lumea, dar suficienți pentru a decide încotro să o îndreptați.

John se frecă pe frunte. Totul era atât de mult, atât de greu, atât de impresionant!

— Dar cum va decurge asta în mod concret? întrebă în cele din urmă. Vocea îi răsuna în urechi slabă, aproape plângăreață, și se supără. Mă duc și spun: Faceți în viitor asta și asta, altfel… Altfel ce? Și cui îi spun asta?

— Nu, nu așa funcționează, zâmbi McCaine punând în buzunar bilețelul. Puterea nu înseamnă șantaj. Nu, ceea ce trebuie să faceți este să cumpărați firme. Aici este în profitul dumneavoastră ceva despre care nu am amintit, și anume că nu este nevoie să posedați complet o firmă, pentru a o putea controla. Este suficient un procent de 51 la sută. Uneori, ajunge și mai puțin. Și, dacă dumneavoastră controlați o firmă, cu banii *acesteia* puteți cumpăra alte firme – în acest mod potențați influența averii dumneavoastră. La asta se adaugă faptul că factorii productivi decisivi astăzi – inteligența, knowhow-ul, angajamentul personal – sunt valorificați complet greșit în economia întreprinderii, pentru că încă sunt orientați după relațiile capitalismului timpuriu. După valoarea inventarului, a mașinilor și așa mai departe. Dar imaginați-vă că dați de o firmă mică, tânără, ai cărei întemeietori au o idee fantastică, și mai au nevoie doar de ceva bani pentru câteva computere, iar cu cincizeci de mii ori o sută de mii de dolari și cu un credit de câteva milioane – pe care îl veți primi înapoi din dobânzi – preluați controlul asupra firmei care peste cinci ani va valora miliarde. Își împreună mâinile și continuă: Bineînțeles că nu obțineți nimic dacă investiți în acest fel în videoteci ori în lanțuri de snack-baruri. Trebuie să pătrundeți în domenii strategice decisive. Alimente, finanțe, tehnologia informatică, media, materii prime, alimentarea cu energie… Dacă Shell ori BP vor ceva, nu credeți că vor obține ce vor? Există oameni ferm convinși că marile concerne petroliere au fost forța motrice a cel puțin jumătate dintre toate războaiele regionale din acest secol. Indiferent dacă este ori nu este adevărat, asta arată forța pe care ele o reprezintă.

John strânse din buze. De unde aceste dureri de cap? Și îi era și sete.

— Eu nu-mi pot imagina că posesia de firme înseamnă cu adevărat că ai influență asupra a ceva, zise el. Mă refer la influență în sensul avut de un președinte. Adică de a putea în mod real să decizi ceva.

McCaine își încrucișă brațele pe piept și, cu mâna dreaptă, își frecă buzele gânditor.

— Știu la ce vă referiți, zise acesta. Cugetă câteva clipe, apoi clătină din cap: Probabil că merg prea departe cu presupunerile. Vă năucesc dintr-odată cu tot ce mi-a trecut mie prin minte în decenii de cugetări… Dar există un exemplu istoric. El se apropie din nou de John și se așeză în fotoliul aflat în fața acestuia. Apoi întrebă: Ați auzit vreodată de numele *Fugger*?

— Nu.

— Asta bănuiam și eu. De fapt, acest nume ar trebui să îi fie cunoscut oricui la fel ca Napoleon ori Gingis Han, dar dintr-un motiv oarecare știința istoriei pare a fi oarbă în ce privește domeniul financiar. Fugger este numele unei familii de negustori stabiliți în Augsburg, un oraș care acum se află în sudul Germaniei și care până astăzi poartă amprenta respectivei familii. Aceștia au început ca țesători, dar în vremurile lor cele mai bune au stăpânit literalmente lumea – influența lor se întindea de la coasta de vest a Americii de Sud peste Europa până la insulele cu mirodenii ale Molucelor. Fără telegrafie, sateliți și computere controlau zona aceasta cu o eficiență la care multe mari întreprinderi pot astăzi doar să viseze, și practic dominau toate domeniile economiei de-atunci. Ei erau cei mai mari latifundiari, cei mai importanți bancheri, cea mai mare casă de comerț existentă până atunci, cea mai mare firmă de minerit, cel mai mare patron al meșteșugarilor, cel mai important producător de arme – pur și simplu stăpâneau tot, și temporar au dispus de zece procente din avuția națională a imperiului. Un concern cu puterea Fugger-ilor nu este de conceput

în zilele noastre, el ar trebui să cuprindă aproximativ șaizeci dintre cele mai mari întreprinderi din lume. Uriașele concerne multinaționale actuale, cum ar fi General Motors, Mitsubishi ori IBM sunt pitici în comparație cu Fugger.

McCaine clătină din cap, miji ochii și trase în piept mult, mult aer, parcă necesar pentru ceea ce avea de spus:

— Numele omului la care mă gândesc este Jakob Fugger, bărbatul care a condus afacerile familiei în acea perioadă de strălucire și căruia i se spunea Jakob Bogatul. Pentru că el chiar era bogat. Bogat și puternic. A fost în mod cert cel mai puternic bărbat care a existat vreodată pe această planetă. Niciodată înainte de el și niciodată după el, un singur om nu a fost atât de influent și nu a dispus de atâta putere. Jakob Fugger decidea când să se poarte războaie și când să se încheie pace. Înlătura principi dacă aceștia stăteau în calea afacerilor lui. Prin puterea mijloacelor sale financiare hotăra cine să fie împărat al Sfântului imperiu romano-german și el era cel care plătea armata acestui împărat. Când pe vremea lui a apărut reforma în Europa, o perioadă a ezitat în alegerea celui pe care să îl sprijine, și doar pentru că făcea afaceri bune cu Sfântul Scaun a decis în cele din urmă să fie de partea Romei, iar țăranii răsculați au fost măcelăriți în lupte sângeroase. Dacă s-ar fi situat de partea Reformei, eu sunt convins că ar fi marcat sfârșitul Bisericii Catolice așa cum o cunoaștem noi.

McCaine își împreună degetele. Ochii lui luară o strălucire sticloasă, de parcă ar fi privit direct în alte trecute timpuri.

— Familia Fugger – și asta îi face pe membrii ei atât de interesanți – a fost contemporană cu familia Medici. În timp ce Medici trăiau la Florența și promovau artele frumoase, cei din familia Fugger trăiau la Augsburg și făceau munți de bani. Ei erau

astfel contemporani cu strămoșul dumneavoastră. Jakob Fugger Bogatul era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Giacomo Fontanelli, care ca negustor desigur că sesizase supremația Fugger-ilor pe toate piețele. Fontanelli știa unde se afla adevărata putere în vremea lui, cine trăgea sforile în culisele politicii. Fără îndoială că știa toate acestea. Pe atunci știau toți asta. McCaine tăcu o clipă, își opri privirea asupra lui John și îl măsură de parcă brusc descoperise ceva deosebit de interesant în chipul acestuia, apoi continuă: Nu v-ați întrebat niciodată ce l-a făcut pe acesta să creadă că acela care trebuia să schimbe cursul omenirii trebuia să dispună tocmai de *bani*?

„Da, asta e o întrebare bună", gândi John. Una pe care el totuși nu și-o pusese încă.

— În viziunea lui, Fontanelli nu a văzut un predicator ambulant, care colinda lumea desculț și-i mobiliza pe oameni cu puterea cuvintelor sale, concluzionă McCaine. El a văzut pe cineva care poseda bani, inimaginabil de mulți bani. Nu uitați că el era negustor. Dobânda și dobânda la dobândă erau pâinea lui de zi cu zi. El era în stare a *socoti* cât de mare va fi moștenirea lăsată peste cinci sute de ani. Cât de imensă va fi. Și această sumă inimaginabilă a vrut să i-o dea moștenitorului împreună cu profeția – de ce? Pentru că el știa că banul înseamnă putere. Și pentru că el știa că cineva va trebui să ia o decizie dură.

Înainte ca John să fi apucat să spună ceva, McCaine sări în picioare, se opri foarte aproape de el și îi puse degetul în piept.

— Dumneavoastră sunteți primul om după cinci sute de ani care poate să continue din locul în care s-a oprit Jakob Fugger. Puteți deveni la fel de puternic cum era acesta în vremea lui. Și numai dacă sunteți atât de puternic puteți face ceva legat de îndeplinirea profeției. Bilionul dumneavoastră, mister Fontanelli, este în clipa de față doar o grămadă de bani împrăștiată fără sens. Dar

transformați această grămadă în influență economică și veți putea schimba rânduielile lumii!

John coborî privirea spre degetul care i se sprijinea cu putere în piept. Îl apucă și îl înlătură ca pe țeava unui pistol, apoi își șterse pe pantaloni propriile degete, pentru că degetul fusese rece și umed.

— Și în mod concret dumneavoastră ce vă imaginați? Că trebuie să cumpăr IBM? Sau Boeing? Și, după ce le-aș avea, ce voi face cu ele?

McCaine se întoarse gânditor spre dulapurile cu cărți.

— Adevărul, mister Fontanelli, spuse el, este că singur nu puteți face asta. Dumneavoastră puteți cumpăra un iaht, dar nu puteți cumpăra nicio întreprindere, și cu atât mai puțin nu o puteți conduce. Asta nu este o critică la adresa persoanei dumneavoastră ori a capacităților dumneavoastră. Dar dumneavoastră nu ați învățat ce trebuie învățat și nu aveți experiența unui sfert de secol în domeniul financiar. Tot ce veți obține dacă veți încerca să o luați de unul singur pe calea pe care tocmai v-am schițat-o va fi să eșuați.

Deschise dulapul prin cu clasoare.

— Aici sunt bilanțurile actuale ale celor mai importante întreprinderi ale lumii. Le puteți citi? Puteți descoperi care dintre ele prezintă importanță și care sunt pe ducă? Veți înțelege despre ce este vorba dacă asistați la o ședință a unui consiliu de administrație ori a unui consiliu de conducere al unei bănci centrale? Puteți negocia competent cu Fondul Monetar Internațional? Eu nu m-am pregătit timp de douăzeci și cinci de ani doar ca să vă spun în ce direcție se află soluția. Am făcut-o pentru a merge alături de dumneavoastră. Pentru a face toată munca de detaliu. Ceea ce trebuie să faceți dumneavoastră este să luați marile decizii. Dacă apelați la mine, las totul, îmi vând firma, mă rup complet de tot fără a șovăi. Dacă apelați la

mine, mă voi angaja sută la sută. Tot ce trebuie să faceți dumneavoastră este să hotărâți că vreți asta.

John începuse să își maseze involuntar obrajii. Când deveni conștient de asta, încetă și își puse din nou mâinile pe genunchi. Încă îi era sete și încă îl mai durea capul.

— Dar nu acum, imediat, nu?

— Când mă veți chema, vă voi sta la dispoziție. Și ar trebui să mă chemați abia după ce veți fi sigur.

— Acum totul a însemnat ceva cam mult pentru o după-amiază. Trebuie să mă gândesc la toate acestea.

McCaine dădu din cap.

— Da, bineînțeles. Voi chema o mașină, care vă va duce la aeroport. El se uită la ceas și adăugă: Veți putea pleca cu primul zbor spre Roma. Vă rog să nu considerați o lipsă de politețe faptul că nu am să vă conduc la Heathrow, eu v-am spus ce aveam să vă spun și nu vreau să vă simțiți presat în privința hotărârii pe care o veți lua. Vă rog să mă înțelegeți astfel. Ca pe un gen de retragere decentă.

— Da, înțeleg.

Îi convenea, îi convenea chiar foarte mult. Încă o lecție de istorie și îi va exploda capul. Dacă acest McCaine muncea așa cum vorbea – fără pauze, fără a ține cont de necesitățile fiziologice –, având în spate un bilion de dolari, va supune probabil economia mondială.

— Trebuie să cuget în liniște despre asta. După care să dorm.

Abia la aeroport va mânca ceva împreună cu Marco.

— O zi în plus ori în minus nu contează.

— Poate că ar fi bine ca acum, când vă cunosc numele, să îmi dați și numărul dumneavoastră de telefon.

— Aș fi făcut-o oricum.

McCaine se duse la birou, de unde luă o carte de vizită plastifiată. Pe ea era scris *Malcolm McCaine*

și un număr de telefon, altceva nimic.

— Încă o vorbă, zise McCaine în timp ce își strângeau mâna la plecare. Vă rog să nu așteptați prea mult. Chiar dacă o zi în plus ori în minus nu contează, pierdem totuși timp. Eu mă gândesc la umanitate și doresc ca ea să aibă un viitor, dar cred în același timp că planul lui Giacomo Fontanelli este ultima șansă pe care o mai avem.

•

În timp ce avionul decola, John ținea ochii închiși și se simțea atât de bine așa, încât nu îi deschise nici când se aflau deja la înălțime. Nu dormea și nici nu se gândea. Mai curând se părea că discursul viguros al lui McCaine trezea în el ecouri multiple, iar el urmărea cum acestea răsunau în interiorul lui și cum în cele din urmă se pierdeau.

Când sosi mâncarea, redeschise ochii și imediat Marco se aplecă spre el de parcă atât ar fi așteptat:

— *Signor* Fontanelli, pot să vă întreb ceva?

John confirmă obosit:

— Sigur.

— Negocierile au avut succes?

John se gândi rapid. Ce să îi spună lui Marco? Ce era de povestit?

— Încă nu sunt sigur.

— Ar fi posibil să venim mai des la Londra?

— Hm… John își puse și el aceeași întrebare în sinea lui și răspunse: Da, s-ar putea.

Pe chipul lui Marco se ivi un zâmbet larg:

— Mie mi-ar conveni. Îmi place Londra.

John ridică mirat privirea.

— De unde știi asta? Practic, nu ai văzut nimic din ea.

Marco zâmbi.

— A fost totuși destul ca să știu ce îmi place.

20.

— Tu ce-ai face cu banii, dacă ai fi în locul meu?

Eduardo ridică o pietricică plată și o aruncă spre mare, în așa fel încât aceasta țopăi de două ori pe suprafața apei înainte de a se duce la fund. Ca un răspuns spuma unui val îi linse pantofii.

— Nu am idee, răspunse tânărul avocat. În orice caz nu mi-aș pune mintea cu profețiile unui negustor superstițios din Evul Mediu. Mă refer la faptul că există o mulțime de proiecte utile care ar putea fi sprijinite. Ajutarea în plan economic a unora dintre cele mai sărace țări în curs de dezvoltare. Chestii de genul ăsta. Irosește-ți miliarde pentru așa ceva, oricum nu poți cheltui atâția bani în viața ta. Dacă îți păstrezi o sută de milioane ori cam așa ceva, vor ajunge pentru a trăi bine. Și, aruncându-i o privire batjocoritoare, adăugă: Mai cu seamă că și așa ai o tendință mult prea accentuată spre cumpătare, dacă vrei să știi părerea mea.

•

— Ce ați face cu banii, dacă ați fi în locul meu?

Gregorio Vacchi clătină cu seriozitate din cap. Mâna i se odihnea pe coperta unei cărți cu conținut juridic, pe care tocmai o citea când intrase John. Acum degetele lui începură să bată darabana într-un ritm neliniștit.

— M-am întrebat și eu mereu asta, mărturisi el și se încruntă. Ce s-ar putea face cu o mie de miliarde de dolari pentru a împlini profeția? Organizarea unui program educativ pe plan mondial – m-am gândit o dată – pentru a atrage tuturor oamenilor atenția asupra problemelor planetei. Dar, pe de altă parte, în țările industrializate beneficiem de destulă educație pentru a cunoaște toate aceste interdependențe și nu se schimbă nimic; deci, niciun asemenea program nu ar schimba nimic. Ori s-ar putea

cumpăra licențe de tehnologii nepoluante, spre a fi exportate în țările în curs de dezvoltare, pentru a evita ca acolo să se repete toate greșelile începutului prin care am trecut noi? Să-i determinăm pe chinezi să construiască automobile cu catalizatori, de exemplu? Dar, în cele din urmă, mi-am spus că astea sunt doar picături pe o piatră fierbinte, nu soluții hotărâtoare. După ce clătină mâhnit din cap, adăugă: Trebuie să recunosc că nu știu. Nu vă pot da un sfat.

•

— Ce-ați face cu banii, dacă ați fi în locul meu?

Alberto Vacchi băgă mâna în buzunarul șorțului de grădinar și scoase o foarfecă, apoi reteză un lăstar uscat dintr-un mănunchi de trandafiri.

— Mă bucur că nu sunt în locul dumneavoastră. Sincer. Atât de mulți bani, și în plus profeția asta… Înțeleg că vă stă pe suflet. Și mie mi s-ar întâmpla la fel. Cred că nu aș putea să dorm liniștit nicio noapte. Desigur că cu atâția bani poți exercita multă putere, dar problema este cum poți acționa pentru a orienta lucrurile spre bine. Și, ca să fiu cinstit, eu nu pot să înțeleg ce se petrece cu actuala economie mondială. Ce, cui aparține, cine, unde și ce contribuții are… El se opri și începu să lege o ramură într-o altă direcție, apoi zise: Ce spun eu, economia mondială actuală? Nu am priceput-o niciodată cu adevărat. Ceva din mintea mea nu vede ce legătură are asta cu fericirea vieții mele. Nicio speranță să înțeleg!

•

— Ce ați face cu banii, dacă ați fi în locul meu?

Cristoforo Vacchi stătea pe bancă, sprijinindu-și mâinile pe mânerul din argint al unui baston, și ținea ochii închiși.

— Auzi, John? Zumzăitul albinelor? Din acest loc se aude ca un cor, un cor foarte îndepărtat, cu mii de voci. Tăcu un timp, trase cu urechea, apoi deschise pleoapele și îl măsură pe John cu o privire apoasă. M-am gândit mult la problema asta

pe când eram mai tânăr. Și am ajuns în cele din urmă la concluzia că nu cade în sarcina noastră să discutăm despre ea. Și știi de ce? Pentru că sarcina noastră a fost să păstrăm averea. Nu am fi putut face asta dacă nu am fi fost o familie de păzitori, de protectori, dacă de-a lungul generațiilor nu ne-am fi dezvoltat o tendință absurdă de respingere a schimbărilor de orice fel. Cel care îndeplinește profeția trebuie să fie însă un om al schimbărilor, ceea ce în mentalitatea familiei noastre este la fel de îndepărtat ca distanța dintre Polul Sud și Polul Nord. Pe chipul bătrânului apăru un zâmbet ca o expresie a unei certitudini divine: Dar eu sunt sigur că tu vei fi cel care trebuie, John. Tot ce a văzut Giacomo Fontanelli în viziunea lui a devenit realitate – deci, și acest lucru se va adeveri.

•

Seara erau din nou cu toții pe terasă, ca în primele zile când John sosise în Italia, și masa se îndoia sub povara castroanelor și a oalelor din care izvora aroma de carne, usturoi și ulei de măsline bun. Alberto turna vinul roșu, greu în pahare pântecoase și vru să știe ce făcea John în îndepărtatul Portecéto.

— Mai nou, am fost la Londra, zise John în timp ce mesteca.

— Înțeleg, pentru întregirea garderobei! spuse Alberto.

Gregorio îl completă ironic:

— Există și în Italia croitori minunați, cunoscuți în întreaga lume, dacă îmi pot permite să spun ceva pe tema aceasta.

— Am avut o discuție cu proprietarul unei firme de investiții, continuă John.

— Pot să iau niște sos? rugă *padrone* arătând spre cana maronie aflată în celălalt capăt al mesei. Eduardo i-o dădu, și el întrebă: S-ar zice că are destui bani, nu?

— Numele lui este Malcolm McCaine.

Poc! – se auzi cana cu sos lovindu-se de masă.

Bum! – pocni sticla de vin lăsată brusc jos.

O clipă se făcu liniște de parcă întreaga lume își ținuse respirația. După care izbucniră toți deodată.

— Șarlatanul ăsta! Doar nu ați crezut o vorbă din ce v-a spus, nu? Vă avertizez: să nu dați crezare acestui om…

— Știam că într-o zi o să reapară! De la început am spus: cu acest om noi nu…

— John, pentru Dumnezeu, cum ați făcut asta? Ce s-a întâmplat că tocmai cu un asemenea…?

În primul moment, John crezu că toți patru se vor năpusti asupra lui și îl vor lua la bătaie. Se strânse în el însuși pe când ceilalți țipau, le privi fețele schimonosite de indignare și nu scoase o vorbă.

Dar nimeni nu poate sta cu capsa pusă la nesfârșit. Fie și pentru că i se taie respirația.

— Păziți-vă de McCaine, John! strigă Alberto. Este cel mai rafinat mincinos pe care l-am întâlnit în viața mea!

După care se opri și trase cu putere aer în piept.

— Încă de când instala computerul și a aflat de avere, McCaine a încercat să ajungă la ea! izbucni Gregorio. A vrut să ne convingă să ne încălcăm legământul și să cheltuim noi banii!

Înfipse cu înverșunare furculița într-o nevinovată bucată de carne și o vârî în gură pentru a o mesteca mărunt.

— Trebuie să vă avertizez cu privire la acest bărbat, spuse și *padrone* și dădu gânditor din cap. Indiferent de impresia pe care v-a lăsat-o, credeți-mă că McCaine este un psihopat. Un posedat. Un om cu adevărat periculos!

— John, tu poți să angajezi orice consilier financiar din lume, chiar și un laureat al premiului Nobel, dacă vrei, interveni rugător Eduardo. Dar nu tocmai pe McCaine!

O clipă John fu tentat să cedeze, să fie de acord cu ei, să îl uite pe McCaine și să lase totul cum era. Fără îndoială că englezul nu putea fi judecat după

criteriile obișnuite, dar asta era valabil și pentru familia Vacchi. Și dacă exista ceva ce putea suporta mai puțin decât cearta cu protectorii și susținătorii săi era întoarcerea în starea de nehotărâre și de perplexitate din ultimele săptămâni. De aceea puse cu grijă cuțitul și furculița alături de farfurie și rosti cu tot atâta grijă:

— Pentru prima dată de când am auzit de profeția strămoșului meu, cineva mi-a arătat o cale prin care aceasta poate fi realizată. Înțeleg că dumneavoastră ați avut experiențe neplăcute cu McCaine, dar de-atunci au trecut douăzeci și cinci de ani și trebuie să vă spun că asta m-a impresionat.

Patru perechi de ochi îl priveau dezaprobator.

— McCaine poate să pară foarte convingător, îmi amintesc asta, zise rece Cristoforo. Dar el este un om complet amoral. Aș merge până acolo încât să spun că îl cred în stare de orice josnicie.

— OK, eu eram încă un bebe când el lucra aici, spuse Eduardo dând din cap, îi cunosc doar programele, dar acestea erau parțial al naibii de ciudate. Eu nu aș risca, John, sincer vorbind.

— Nu vă combinați cu el, îl avertiză Alberto. Pariez pe orice că veți regreta.

Privirea lui Gregorio era ucigătoare:

— De la început trebuie să vă fie ceva clar: dacă decideți să colaborați cu McCaine, noi nu vom mai lucra pentru dumneavoastră.

•

Secera lunii se oglindea în marea întunecată și calmă. John se sprijinea de balustradă și asculta vocea puternică din telefon. Era ciudat că putea acum să facă o legătură între un chip și o poveste.

— Dacă am cunoscut pe cineva care să-și fi făurit o religie proprie, aceea ar fi familia Vacchi, rostea calm McCaine. Ei se duc duminica la biserică și se roagă lui Dumnezeu, dar în realitate ei cred în bani și în viziunea lui Giacomo

Fontanelli. Și în sfânta misiune cu îndeplinirea căreia el le-a însărcinat familia.

— Dar trebuie să le fi făcut ceva, lucru pentru care ei să fie atât de porniți împotriva dumneavoastră.

Se auzi un râs scurt, ce nu părea chiar atât de amuzat.

— Oh, da, am făcut ceva. Am săvârșit un sacrilegiu. Am cutezat să le propun să uite de sfânta lor misiune și de sfântul soroc și să cheltuiască banii pe chestiuni care pe-atunci, prin 1970, erau importante și rezonabile. Oricum pe-atunci averea trecea de trei sute de miliarde de dolari și, dacă era investită în dezvoltarea de energii regenerabile, în protecția față de eroziune a suprafețelor epuizate agricol și în programe de limitare a natalității, ar fi putut înlătura mult din sărăcia care face astăzi situația atât de disperată.

— Vacchi vă vorbesc atât de rău doar pentru că ați propus asta?

— Le-am prezentat un program complet. Acesta este felul meu de a lucra. Fac ceea ce fac cu toată dăruirea. Celor din familia Vacchi li s-o fi părut că vreau să iau banii pentru mine. McCaine scoase un sunet care era jumătate un oftat, jumătate o expresie a nemulțumirii lui și continuă: S-a pierdut atâta timp prețios doar din pricina încăpățânării familiei Vacchi. Atunci s-ar fi putut da un semnal important, dar nu, ei trebuiau să aștepte sorocul. Zilnic dispare o specie, zilnic mor de foame mii de oameni nevinovați, dar avocații aceștia nu au nimic în suflet în afară de legăminte obscure.

•

În acea noapte nu a putut să doarmă. A rămas treaz, cu ochii pe telefonul care părea să strălucească în întuneric și gândindu-se la Paul Siegel. La casa dărăpănată de pe strada pe care părinții lui aveau atelierul de reparat ceasuri. În zilele călduroase, aceasta fusese punctul lor de întâlnire. Puteau să stea ore la rând pe resturile

pline de praf ale zidăriei, bălăngănindu-și picioarele, urmărindu-i cu privirea pe trecători și vorbind despre orice. Uneori, își făceau acolo temele pentru școală, cu caietele întinse pe betonul plin de crăpături și de resturi de gresie. Paul îl ajutase întotdeauna, el știa să explice totul mai bine decât orice profesor, indiferent dacă era vorba despre istoria războiului civil, trigonometrie sau despre ce voise Salinger să spună în *De veghe în lanul de secară.* Și despre fete aveau amândoi aceleași vagi cunoștințe. De aceea el povestea mereu ce aflase de la Lino, după care discutau cu obrajii îmbujorați.

Era o veșnicie de-atunci. Și telefonul parcă ardea cu culoarea ca a fildeșului.

Poate că Paul era în sinea lui invidios pe el. Pe bogăția lui care îi picase din senin. Fără ca el să fi fost nevoit să pună mâna pe o bursă de merit. Fără nopți la rând petrecute asupra cărților și fără ore nesfârșite de examene. Poate că din cauza asta nu îl căutase.

John întinse mâna spre telefon, dar o retrase repede. Ce oră era acum la New York? Era după-amiaza devreme. Poate prea devreme, dar îi putea lăsa cel puțin un mesaj pe robot. Scoase lista cu adrese din sertarul noptierei și formă numărul lui Paul.

O voce feminină, prietenoasă a automatului telefonic îl înștiință că numărul respectiv nu mai era activ.

•

— *Signora Sofia*! *Caffé, per favore*! *E presto*!

Asta se auzea din bucătărie. Făcând abstracție că era în italiană, semăna cu vocea lui Marvin. John rămase în capul de jos al scării și se gândi dacă avea chef să îi iasă în cale oaspetelui său. Nu, nu dorea asta. Dar acesta era momentul în care să facă ordine în viața lui și poate că nu era o idee proastă să înceapă cu Marvin. Împinse scurt ușa glisantă de culoarea aluminiului a bucătăriei.

Marvin ședea la capătul de sus al marii mese. O pusese pe Sofia să îi pregătească la micul dejun gogoși americane, pe care tocmai le îneca în sirop de arțar. Sofia era pe punctul de a-i turna cafeaua cu o expresie ucigașă pe chip.

— Bună dimineața, domnule secretar! spuse John și se sprijini de speteaza scaunului aflat în capătul celălalt al mesei. Nu ne-am văzut de mult.

Marvin ridică privirea mestecând din fălci.

— Bună, mare maestru! răspunse el și câteva firimituri îi căzură din gură, fără ca acesta să observe.

Făcu un gest de invitare către celelalte scaune de la masă.

— Așază-te.

Lui John nu îi trecu prin cap să se lase invitat să ia loc în propria casă.

— Aș putea să întreb pe unde ai fost în ultimele zile?

Marvin înghiți gesticulând cu mâna.

— Ba ici, ba colo… Constantina este un diavol de femeie, îți spun eu. Aproape de nesatisfăcut. Era strict necesar să mă întremez în liniște, înțelegi?

— Jeremy spunea că ea a sunat aici și a vrut să vorbească cu tine. Deci, nu puteai să fii tot timpul cu ea.

— Ei, nu este ea unica femeie din Italia, OK? Se lăsă pe spate, își trecu lejer brațul peste spetează și rânji. Omule, dacă aș fi știut cât admiră muzicanții pe cineva doar pentru că vine de la New York, aș fi făcut mult mai devreme saltul peste baltă. Mi-am cumpărat din primul salariu un bas – un Steinberger, instrumentul definitiv, îți zic eu. Genial. O pupăză, care avea un tip care arăta original ca un văr italian al lui Bon Jovi, i-a dat papucii doar pentru că era moartă după accentul meu de New York, îți poți imagina?

John renunță la ideea de a-și imagina ceva.

— Auzind cuvintele „primul salariu” – constată el cu un calm desăvârșit – m-am gândit că biblioteca este încă plină de lăzi cu cărți și că, excepție făcând un raft, este goală-goluță.

Marvin îi aruncă o privire disprețuitoare, apucă sticla cu sirop de arțar și mai turnă un șuvoi galben-auriu din ea peste gogoși.

— Ca să fiu sincer, nu mi-am închipuit că asta va degenera într-o așa mișelie. Eu credeam că este vorba despre o înțelegere între doi camarazi, dintre care unul a avut noroc și i-a mijlocit și celuilalt puțin acces la norocul lui.

— Cam așa mă gândisem și eu la început, dar a fost o greșeală. Nu te pot plăti ca să nu faci nimic, pentru că în acest fel i-aș sancționa pe toți cei care chiar lucrează pentru mine.

În privirea lui Marvin se trezi parcă ceva.

— Hei, omule, eu te-am adăpostit când Sarah te-a dat afară, am împărțit cu tine țigările cu marijuana și berea. Am impresia că așa ceva se uită cam repede.

„Mai știe care sunt punctele mele slabe”, își zise John și simți cum îl năpădesc valuri de furie. Își închipuise asta altfel. Furia se amesteca cu descurajarea; dacă el nu era în stare să rezolve măcar această problemă, cum să fie capabil să rezolve apoi problemele lumii?

— Nu am uitat, dar trebuie să găsim altă soluție. Nu te pot păstra ca angajat.

Marvin își îndesă în gură gogoși de parcă se temea că i le va lua cineva și mestecă privindu-l pe John. Pur și simplu îl privea. Să înnebunești, nu alta!

— Ți-aș putea da un ajutor financiar unic, pe baza căruia să îți poți construi o existență, propuse John când situația deveni insuportabilă.

Marvin clătină din cap. John strânse din buze. Nu va mai scoate o vorbă.

— OK, răspunse în cele din urmă Marvin. Un milion de dolari.

John dădu din cap cu maxilarele încleștate.

— Exclus. Cel mult o sută de mii.

— Ce avar ai devenit! Așa se întâmplă când te îmbogățești?

— O sută de mii, și pleci astăzi. John trase aer în piept și adăugă: Vei putea lua cu tine una dintre nenumăratele tale adoratoare.

Marvin închise ochii și începu să ciupească imaginar coardele unui contrabas. Îngână neclar o melodie și răspunse:

— Oricum mă gândesc să încep o carieră în viața muzicală a Italiei. Deja am cunoscut pe cineva care are un studio, care cunoaște o mulțime de producători, un tip cool. Excepție face doar faptul că vorbește mizerabil engleza, dar asta este. Aș putea înființa o orchestră. Fac ceva pe New York, cu aglomerația lui cu tot! Redeschise ochii și continuă: O sută de mii de dolari și un zbor la New York, ca să îmi pot lua cântecele și câteva lucruri. Și ai scăpat de mine.

John îl privi. Parcă avea creierul gol.

— Și zborul să fie la clasa întâi, dacă nu cer prea mult.

— S-a făcut, răspunse John înainte ca lui Marvin să îi mai vină o idee.

•

Din biblioteca în curs de amenajare, care avea o fereastră ce dădea spre intrare, John urmărea o oră mai târziu cum Marvin urca cu sacul lui marinăresc într-un taxi, cu un cec cu o sută cinci mii de dolari și un milion de lire italiene în buzunar. Răsuflă ușurat când taxiul ieși în stradă și când poarta se închise în urma lui.

Problema asta o rezolvase. Nu fusese tocmai un act eroic, dar îl făcuse.

Iar acum, când prima picătură de sânge înmuia pământul, se chema că era momentul să facă pasul următor și să finalizeze masacrul. Ridică telefonul pe care ținuse mâna tot timpul și mai formă o dată numărul lui McCaine.

— Accept oferta dumneavoastră, rosti el simplu.

— Bine, răspunse vocea sonoră cu calm. Vin mâine.

După care, cu mâna tremurătoare, formă numărul biroului familiei Vacchi. O secretară îi făcu legătura cu Gregorio Vacchi.

— Tocmai l-am angajat pe McCaine, spuse John, fără vreo formulă de salut, cât îl mai ținea curajul.

— Îmi pare rău să aud asta, răspunse Gregorio pe un ton înghețat. Asta înseamnă că ne-am despărțit.

21.

John își va aminti mai târziu de această zi, ca momentul în care viața lui trecuse brusc la cea mai înaltă treaptă de viteze, intrând pe banda de depășire ca să accelereze și să tot accelereze fără să fi văzut ce sau pe cine urmărea ori încotro gonea…

McCaine mai sunase o dată ca să își anunțe venirea cu un zbor charter și că nu trebuia să fie așteptat la aeroport, deoarece va veni de acolo cu un taxi. Așa că urmă o dimineață de așteptare. Soarele ardea, vântul nici măcar nu adia, marea era grea ca plumbul. Chiar și în tufele rare din care totdeauna se auzeau foșnete, țiuit și ciripit domnea o liniște desăvârșită. Probabil din cauza arșiței, dar lui John i se părea că păsările cântătoare și cicadele așteptau odată cu el. Ieșea mereu în micul balcon al uneia dintre camerele pentru oaspeți, de unde se puteau vedea intrarea și strada deasupra căreia aerul vibra. Nimic. După care trăgea de fiecare dată cu putere aer în piept și revenea în interior, la răcoare, întrebându-se dacă luase hotărârea potrivită.

Taxiul sosi când el se afla în bucătărie, ca să bea un pahar cu apă. Pe fereastra bucătăriei urmări cum se deschise portiera și din mașină apăru silueta masivă a lui McCaine. Avea cu el doar o geantă-diplomat și arăta iarăși șleampăt într-un costum de patru mii de dolari.

— Mister Fontanelli, strigă McCaine gâfâind de parcă împinsese tot drumul la taxi, când John se ivi în ușă.

— Spuneți-mi John.

— Malcolm, zise și McCaine strângând mâna celuilalt.

Nu acordă nicio atenție casei. John îl conduse în camera de zi, unde McCaine se așeză imediat la măsuța joasă. Deschise geanta și scoase o hartă a

lumii pe care o desfășură pe alabastrul bine lustruit.

— Ce oraș, întrebă el, va fi în viitor centrul lumii?

— Poftim? întrebă iritat John.

— Este vorba despre sediul firmei. Va trebui să înființăm un holding care să stea în spatele tuturor viitoarelor măsuri, și el va trebui să aibă un sediu. Bineînțeles că vom avea filiale peste tot în lume, dar avem nevoie de o centrală. Întrebarea este: unde?

John privi nehotărât harta.

— Care ar fi locul cel mai potrivit?

— Oricare. Dumneavoastră sunteți John Salvatore Fontanelli, omul cel mai bogat din toate timpurile. Oriunde veți fi va fi totdeauna sus.

— Hm… Îi repugna să ia această hotărâre acum și aici, în oarecare măsură în funcție de dispoziția momentană. Dar era evident că tocmai asta aștepta McCaine de la el. Plăcerea de a lua decizii, văzuse asta, era o calitate importantă a unui conducător.

— Cum ar fi Florența?

McCaine aprobă, deși cu oarecare ezitare:

— Florența. Este la fel de bun ca oricare alt loc.

— În principiu, îmi este indiferent, se grăbi să adauge John.

— Atunci îmi pot permite să propun Londra? Nu pentru că eu locuiesc acolo ori pentru că bătrâna mea mamă locuiește la mine – toate astea le rezolv eu, și desigur că mă voi plia pe decizia dumneavoastră. Dar Londra este o importantă piață financiară. O piață financiară cu tradiție. Dacă vom stabili sediul în City-ul Londrei, faptul va avea o deosebită valoare simbolică.

John ridică din umeri:

— Bine, îmi convine și Londra.

— Minunat! McCaine împături harta. Atunci vom întemeia *Fontanelli Enterprises* cu sediul la Londra. Aruncă o privire rapidă în jur, de parcă abia acum băga de seamă că se află într-o casă

străină, și nu în biroul lui. Nu va fi dificil să găsim acolo, în apropiere, un domiciliu pe măsura dumneavoastră.

— Dar ăsta de aici ce cusur are?! se miră John.

McCaine ridică iute mâinile.

— Niciunul, chiar niciunul. Casa este în regulă. Să nu mă înțelegeți greșit… Păru că se gândește cum să exprime ceea ce voia să spună. Familia Vacchi v-a adus la nivelul ei, asta nu poate fi trecut cu vederea. Dar ei nu dispun de prea mare fantezie în această privință. Oricât de frumoasă este casa, ea este locuința unui milionar obișnuit, nu a celui mai bogat om al tuturor timpurilor. Dar din punctul de vedere al unui milionar din coada listei *Forbes* dumneavoastră locuiți ca un amărât de coate-goale.

— Asta îmi este indiferent. Mă simt bine aici.

— Nu despre asta este vorba. Pentru cineva ca dumneavoastră nu este un țel, ci ceva de la sine înțeles. Condiția de bază, ca să zic așa. McCaine ședea pe canapea, iar John ședea de cealaltă parte a măsuței, dar englezul reușea totuși să pară un profesor sever care se apleacă din când în când cu bunăvoință asupra unui elev de clasa întâi. McCaine continuă: Aici sunt valabile alte reguli, John. Acolo unde vom merge noi nu mai este vorba despre bogăție, ci despre putere. Iar în lumea puterii trebuie să joci după regulile puterii, indiferent dacă dumneavoastră și mie ne place ori nu ne place, iar din aceste reguli face parte și moftul de a impune. Dumneavoastră trebuie să îi impresionați pe ceilalți și să-i puneți la punct. Trebuie să deveniți gorila cea mai puternică din turmă, animalul-Alpha pe care îl urmează toate celelalte. Englezul încercă un zâmbet, dar seriozitatea nu dispăru din privirea lui. Era privirea unui general care trebuie să își conducă trupele într-o bătălie grea. Adăugă: Și veți deveni astfel, credeți-mă!

Timp de o secundă s-ar fi putut auzi căzând un pai. Apoi un pescăruș scoase sus în aer un sunet strident, rupând vraja. John dădu din cap, deși ar fi putut să nu îl creadă pe McCaine. Dar el alesese această cale, și va merge pe ea.

— În afară de asta nimic nu impune să nu păstrați căsuța aceasta, opină McCaine ridicând din umeri. El se puse din nou în mișcare, deschise încă o dată geanta, scoase din ea hârtii, o agendă groasă și un telefon mobil. Deci, să pornim la treabă! spuse el de parcă scosese un strigăt de luptă.

Așezat pe rezemătoarea brațului unui fotoliu, John îl urmări pe McCaine care sună un notar londonez, pe care îl prelucră până ce acesta se declară de acord să îi primească în seara aceea, în scopul înființării unei societăți de capital.

— Dumneavoastră împachetați-vă câteva lucruri, zise McCaine. De restul mă ocup eu.

John era bucuros să scape câteva clipe din câmpul magnetic exercitat de acest om. Va trebui să se obișnuiască până la urmă cu ritmul impus de McCaine. Îl chemă pe Jeremy și îl rugă să îi pregătească geanta de călătorie.

— Pentru cât timp, sir? se interesă valetul.

John ridică din umeri.

— Pentru câteva zile. Nu știu. S-ar putea să dureze ceva mai mult.

— Să anunț gărzile de corp? Când plecați?

— Astăzi. Da, anunță-l pe Marco.

Valetul dădu din cap cu o mină imobilă și dispăru. John rămase în hol ascultând ecoul vocii lui McCaine, care insista, convingea, decidea, dispunea și amenința subliminal. Omul era ca un buldozer. Având în spate un bilion de dolari ar strivi tot ce i-ar sta în cale.

— Extrase de cont! strigă McCaine din camera de zi.

— Poftim? strigă la rândul lui John, nesigur dacă lui îi erau adresate cuvintele.

Englezul însuși apăru imediat în ușă:

— Ar trebui să scoateți extrase actuale după conturi și să le luați cu dumneavoastră. Bănuiesc că aveți computerul aici, în pivniță, nu?

— Da, dar nu am idee cum se poate tipări ceva cu el.

— Vă pot arăta eu.

Așa că amândoi coborâră în grabă în pivnița pe care o firmă specializată în seifuri o blindase și o asigurase după cele mai noi cerințe ale tehnicii. McCaine se trase amabil deoparte în timp ce John introducea codul de acces și dădu din cap în semn de apreciere când văzu PC-ul și noul program.

— Nu e rău, zise el. Cine a făcut asta? Bănuiesc că tânărul Vacchi. Cum îl cheamă? Eduardo?

John confirmă. Suma indicată în rândul de jos se oprea din când în când în timp ce rula, iar acum ajunsese la un bilion și treizeci de miliarde de dolari.

— Fain, fain, îmi permiteți? Luă loc pe scaunul de lângă computer și dădu câteva clicuri cu mouse-ul. După cum mă și gândeam, a făcut-o pe programul meu, dar trebuie să recunosc că a făcut-o bine. Acum să vedem ce tipărim aici…

— Nu va fi nevoie de enorm de multă hârtie?

— Cam douăsprezece mii de pagini, răspunse McCaine. Treizeci de clasoare pline. Desigur că este prea mult. Tipărim un tabel sinoptic pe țări și pe forme de plasament. Așa sunt doar vreo patruzeci de pagini. După ce imprimanta începu zumzăind să scoată hârtii, el continuă: Mă gândesc că încă mai există computerul din biroul Vacchi, nu? Trebuie să îl decuplăm. Nu că nu aș avea încredere în Vacchi, ei sunt de-o onestitate supraomenească, dar gândul că există un vizor în finanțele noastre nu îmi place, mă înțelegeți?

— Hm…

John se simțea cam neplăcut impresionat de faptul că McCaine spusese cu finanțele *noastre.*

Dar cu siguranță că fusese doar o nechibzuită scăpare.

•

Procedura constituirii firmei *Fontanelli Enterprises Limited* decurse și mai puțin spectaculos decât transferarea averii. La Londra se însera când intrară în biroul notarului compus din încăperi înalte cu lambriuri negre, care încă mai emanau spiritul imperiului britanic. Notarul, un bărbat distins, cu păr cărunt, cu o statură de jucător de polo, arăta și se comporta de parcă era rudă de sânge cu regina. El îi expuse lui John conținutul documentului constitutiv într-o engleză aristocratică precis articulată, care suna de parcă vorbitorul avea în gură un cartof fierbinte și abia când băgă de seamă că era pe punctul de a pune bazele unei societăți cu un capital propriu lichid de un bilion de dolari se cam pierdu un moment cu firea. Nu fără a-și reveni imediat și a continua de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Acesta explică faptul că John devenea acționar unic al societății, iar McCaine devenea director. Continuă cu niște paragrafe înșirate pe pagini întregi și, în final, dori să vadă și contractul de angajare al directorului.

— Acesta nu este important acum, îi scăpă nereținutului McCaine. Încheiem un contract de angajare absolut obișnuit, îl putem face singuri.

— Cum ziceți, ripostă notarul lăsând ușor capul într-o parte, gest prin care voia să exprime o anumită dezaprobare.

McCaine îi aruncă o privire scurtă lui John.

— A vrut să mai stoarcă niște taxe suplimentare, îi șopti acestuia în italiană.

Au urmat iarăși ștampile, semnături, sugative. Fără șampanie, fără felicitări. În ușă aștepta o femeie palidă, slabă, pentru a lua în primire documentele destinate depozitării, apoi notarul îi înmână lui John exemplarele lui, le strânse scurt mâna lui și lui McCaine, și asta fu tot. Cinci

minute mai târziu se îndreptau cu mașina spre hotelul lui John.

•

John fusese convins că dimineața, când se va trezi, hotelul va fi asediat de presă. Nu mică îi fu mirarea când, trezindu-se și aruncându-și privirea din spatele draperiilor grele pe stradă, nu văzu nici măcar o antenă pentru satelit.

Totuși, ceremonialul nocturn și discret nu rămăsese neobservat. În timp ce John lua un mic dejun remarcabil de prost în sufrageria suitei lui, apăru McCaine cu un teanc de ziare sub braț. *Sun* publica un reportaj mai lung pe pagina a doua, „Strengarul Bilion și-a făcut rost de o nouă jucărie". *Financial Times* găsise necesar să publice un articol pe două coloane, oricum pe prima pagină, ce-i drept undeva jos, în stilu-i zeflemist-ironic. Era remarcat cu superioritate faptul că nici măcar nu se stabilise ce scop urmărea de fapt *Fontanelli Enterprises.* Poate că în spiritul profeției urma să cumpere cu toptanul pădurea amazoniană, pentru a opri defrișările și a conserva astfel plămânii verzi ai Terrei?

— Ăștia se vor mira, a fost comentariul complet făcut de McCaine.

John răsfoi tot teancul de ziare.

— Dar ziarele americane?

— Pentru ele este încă prea devreme, spuse McCaine. Numai CNN va difuza un reportaj special lung de o jumătate de oră. Mă întreb oricum cu ce îl vor umple. Probabil cu speculații.

— Și asta este bine ori este rău? se interesă John examinând restul fad al pâinii prăjite.

Și se decise să nu o mai mănânce.

McCaine strânse ziarele și le aruncă în coșul pentru hârtii.

— *Any publicity is good publicity,* orice publicitate e bună, asta este valabil nu numai la Hollywood. În dimineața asta li se va tăia apetitul multor oameni.

Cafeaua nu era deloc comestibilă.

— Am putea merge undeva unde să luăm un mic dejun ca lumea? întrebă John.

•

McCaine începu încă din liftul hotelului să trateze telefonic cu agențiile imobiliare în privința unui birou corespunzător.

— Aș prefera o clădire mare, cu mai multe etaje în City-ul londonez, îi explica McCaine unui interlocutor în timp ce traversau foaierul. Plătesc în numerar dacă trebuie.

John înregistră uimit că McCaine rezolva totul din memorie. Cunoștea toate numerele de telefon pe dinafară, reținea toate adresele comunicate și nu avea nevoie de un plan al orașului pentru a le identifica, deoarece nici nu avea așa ceva în mașină.

— Pentru început cred că sunt suficiente filiale la New York, Tokyo, Paris, Berlin, Sydney și în Kuwait, explica McCaine în timp ce conducea neîngrijitul lui Jaguar prin circulația din centrul Londrei. Marco, Carlin și cea de-a treia pază de corp care se numea tot John îi urmau cu Mercedesul blindat închiriat de la o firmă de securitate londoneză. Imediat ce stabilim organizarea, va trebui să fim reprezentați cel puțin în fiecare capitală a lumii.

— Kuwait? se miră John.

— Petrol, răspunse McCaine.

— Petrol? Mai este atât de important în zilele noastre?

McCaine îi aruncă o privire nemulțumită.

— Vreți să spuneți, în comparație cu tehnica genetică?

— De exemplu. Mă refer la faptul că este vorba despre viitor și acesta va fi decis cu siguranță de astfel de domenii… mereu se scrie despre asta.

— Nu băgați în seamă gura lumii. Este evident că cu domeniile viitorului, cu genetica, industria farmaceutică, software-internet și așa mai departe

se vor face mulți bani. Dacă este să dăm crezare bursei, Microsoft este mai valoros decât Rusia întreagă. Dar credeți asta? Câteva clădiri și computere pot fi mai valoroase decât cea mai mare țară din lume, cu tot petrolul ei, cu bogățiile ei minerale, cu dimensiunile ei nesfârșite? Nu aceasta este realitatea. Este doar punctul de vedere al bursei, iar bursa nu este nimic mai mult decât un birou de pariuri. Doar că acolo se joacă pe mize atât de mari, încât sunt interzise în casele de pariuri obișnuite. Privirea cu care McCaine urmărea circulația era cea a unei iscoade în plin război. Schimba benzile de circulație cu manevre rapide. Acesta continuă: În realitate, lucrurile arată altfel. În viața reală contează doar alimentele și energia. Știați că în anul acesta rezervele mondiale de grâu, orez și alte cereale sunt cele mai mici din ultimele două decenii? Bineînțeles că la știri nu se dă așa ceva, ei preferă să informeze despre încăierări oarecare de prin Bosnia-Herțegovina. Iar prognozele referitoare la recoltele din acest an sunt proaste, ceea ce înseamnă că la anul rezervele vor coborî probabil sub baremul consumului mondial pentru cincizeci de zile. Și, în vreme ce populația crește, suprafețele agricole se reduc prin eroziuni, sărare excesivă, transformarea în stepă, construcții. Doar în Java se pierd anual douăzeci de mii de hectare prin construirea de străzi, așezări și fabrici, o suprafață ce poate hrăni trei sute de mii de oameni – în vreme ce populația Indoneziei crește anual cu trei milioane de suflete. De ce credeți dumneavoastră că Statele Unite pun atâta preț pe faptul de a fi cel mai mare exportator de cereale din lume și de a rămâne așa? Pentru că asta înseamnă putere. În curând, silozurile de cereale americane vor reprezenta o forță mai mare decât portavioanele marinei SUA.

— Asta înseamnă că dumneavoastră vreți să amenințați la un moment dat guvernele cu privarea de alimente? întrebă John.

— Nu. Nu este vorba despre amenințare. Este vorba doar despre grija ca ceilalți să înțeleagă *ce ar putea face,* după care să li se spună ce se vrea de la ei. Asta este suficient. McCaine zâmbi și adăugă: Nicio grijă, veți vedea curând cum funcționează asta.

•

O săptămână mai târziu, John semnă un ordin de plată pentru o sumă respectabilă în lire sterline, pentru achiziționarea unei clădiri-turn de birouri în City, care aparținuse anterior lui National Bank of Westminster, a cărei firmă tocmai era demontată când ei veniră pentru prima dată aici ca noi proprietari legali.

— Nu li se întâmplă unor amărâți, remarcă McCaine într-o doară, ei mai au încă alți cinci zgârie-nori în zonă, cei mai mulți mai mari decât ăsta.

Chiar și golită, clădirea emana forță, bogăție și o istorie de secole. Cu pași răsunători rătăciră prin încăperile imense, ornamentate cu stucaturi, pe parchetul străvechi, dar solid, privind orașul prin ferestre.

McCaine se arăta extrem de mulțumit de achiziția prin care – așa cum se exprima el – „își plantaseră cartierul general în mijlocul teritoriului inamic".

— Priviți afară, îi ceru el lui John când ajunseră la ultimul etaj. Acesta este City-ul londonez, un cartier independent, autoadministrat al orașului, cu constituție proprie, poliție proprie, aproape un stat suveran. Dincolo se află Bank of England, mai încolo, Lloyd's of London, bursa de acțiuni londoneză se află aici, practic fiecare casă de comerț importantă a lumii deține un birou aici. Niciunde pe glob nu veți găsi o milă pătrată mai bogată. Ăsta este în mod real Vaticanul banului, și noi suntem în centrul lui.

John privi Skyline-ul Londrei, cursul întunecat, plin de meandre al Tamisei, se gândi la multele

zerouri de pe cecul pe care îl semnase și nu fu chiar atât de impresionat.

— Și mai departe? întrebă el.

Probabil că și de l-ai fi trezit pe McCaine în miez de noapte, el ar fi fost în stare să dea toate detaliile planurilor sale.

— Angajăm oameni, explică el fără nicio ezitare și fără să își dezlipească privirea de pe priveliștea care era într-adevăr remarcabilă. Analiști care să ia sub lupă toate firmele din lume și să stabilească de care dintre ele avem noi nevoie. Specialiști în administrare, care să poată realiza organizarea. Avocați care să asigure totul perfect. Și așa mai departe. Putem prelua câțiva oameni din vechea mea firmă, dar nu este suficient. Am publicat anunțuri de angajare în toate ziarele importante care apar mâine și am solicitat câtorva consilieri în probleme de personal să găsească oameni potriviți pentru funcții de conducere.

— Consilieri în probleme de personal? repetă ca un ecou John.

El doar își exprimase pentru sine nedumerirea legată de o asemenea profesie, dar McCaine o interpretă ca pe o îngrijorare legată de costuri și se grăbi să explice:

— Succesul oricărei întreprinderi stă în oamenii cu care lucrează. S-ar putea crede că acesta este cel mai bine păzit secret al economiei, dar în realitate acesta nu este păzit. Te confrunți pretutindeni cu asta, dar mai nimeni nu înțelege. Și mai ales cei care caută de lucru nu înțeleg. Dacă ei ar înțelege, lumea ar arăta altfel.

Mai târziu, John făcu încă o mică plimbare prin Vaticanul banului. De data asta singur, după… Nici nu își mai amintea când fusese ultima dată singur. McCaine îl asigurase că nu va păți nimic; de fapt, din fiecare colț de casă era urmărit de camere video și de polițiștii omniprezenți, pe ale căror căști exista un semn particular, nu îl pierdeau din ochi. Totul era perfect curat și puțin cam

plictisitor, în ciuda animalelor de pe blazoane și a fațadelor splendide. Era puțină lume, iar turiștii se pare că nu se numărau printre trecători.

Pe o stradă îngustă, științată, cu sens unic, descoperi o tăbliță cu inscripția „N.M. Rothschild & Sons”. Aruncă o privire în holul de la intrare. O mare pictură murală îl reprezenta pe Moise și pe poporul lui, care tocmai primeau de la Dumnezeu cele zece porunci.

— Sir? Un om de la pază în uniformă neagră apăru ca din pământ lângă el. Vreți să mergeți mai departe, vă rog? rosti acesta cu o politețe țeapănă.

John îl privi. „Aș putea să cumpăr banca asta și aș putea să îl dau afară”, îi trecu prin cap. Se văzu pe sine oglindit în geamurile întunecate ale holului. Greșise aspectul personal, își lăsase la hotel costumul, purta jeans și o canadiană subțire. Aceasta costase o mulțime de bani, dar nu se vedea pe ea. Cu siguranță că nu arăta a client al băncii N.M. Rothschild & Sons.

— Bine, oricum voiam să plec.

•

Intermediarul era firav, vorbea pe nas, avea o față neplăcută și păr de un roșu murdar, țepos, dar parfumul avea iz de bani, iar pe cartea lui de vizită strălucea un blazon în aur. Și bineînțeles că îi conducea către „obiectiv” – cum se exprima el – într-un Rolls-Royce.

— Proprietatea, vorbi el pe nas, în timp ce se îndreptau către o imensă poartă din fier forjat, a aparținut celui de-al optsprezecelea conte de Harrington-Keynes care, din păcate, a murit fără a avea copii. Folosi o telecomandă, poarta se deschise cu un calm aristocratic și el arătă către blazonul încorporat în poartă: Bineînțeles că va trebui să dispuneți scoaterea însemnelor.

— Bineînțeles, ripostă McCaine. În cazul de față.

Intrară pe poartă. Incinta părea să fi rămas astfel din perioada invaziei normande, copacii care se

înălțau plini de demnitate îi ținuseră probabil umbră și lui Henric al VIII-lea, iar pentru început nu se zărea nici urmă de clădire. Automobilul urca ușor în peisajul ce aducea cu o generoasă zonă de vânătoare ori cu un teren de golf lăsat în sălbăticie.

— Contesa trăiește de ani de zile într-un cămin și nu mai are posibilitatea să se ocupe cum ar trebui de proprietatea familiei, continuă intermediarul. Acum doi ani, s-a decis să o înstrăineze.

Depășiră dealul. Priveliștea se deschise larg. Parcă de pe o altă lume, în față li se dezvălui un castel construit pentru veșnicie din bazalt cenușiu. Avea trei aripi cu mai multe etaje, orientate către un helești proiectat simetric, cu bovindouri prevăzute cu turnulețe la colțuri și cu o intrare principală acoperită evident ulterior, în fața căreia mașina se opri.

Coborâră. Oarecum năucit, John își plimbă privirea de-a lungul fațadei de la un capăt la celălalt și avu în mod real nevoie de ceva timp să o privească de la un capăt la celălalt. Clădirea era mai înaltă decât blocul în care locuiau părinții lui și unde crescuse el. Se întrebă dacă vreodată cineva numărase ferestrele.

— Ei, John? întrebă McCaine cu un entuziasm de parcă el însuși construise cu mâna lui totul. Ce spuneți?

John se întoarse, privi în direcția din care veniseră și zise:

— Este ceva cam departe de cutia cu scrisori, nu? Mai ales atunci când plouă.

Intermediarul căscă ochii mari îngrozit, dar McCaine râse doar și spuse:

— Să intrăm.

În hol se putea juca tenis. Din picturile în ulei întunecate, mai înalte decât un om, cu rame aurite, își coborau privirile către ei chipurile blazate ale conților morți.

— Galeria strămoșilor este promisă unui muzeu, explică agentul imobiliar. Deci, trebuie să faceți abstracție de aceste tablouri.

— Cu plăcere, răspunse John.

Coridoarele se întindeau la nesfârșit. Pe majoritatea clanțelor de la uși se așternuse praful. Sufrageria te ducea cu gândul la un interior de biserică.

— Absolut potrivit poziției sociale, își exprimă McCaine părerea.

— Ceva cam posomorât, constată John.

Ferestrele erau înalte, dar înguste și la dotarea cu lumină electrică se cam făcuse economie.

— Un istoric american a stabilit că, în ce privește suprafața, castelul este exact de zece ori mai mare decât Casa Albă din Washington, îi informă agentul, care recunoscu: în orice caz, eu nu am verificat.

McCaine dădu din cap cu gravitate. John dădu din cap jenat. Mai colindară puțin prin încăperi și, când se reîntâlniră, McCaine îl luă deoparte pe John și îl întrebă încet:

— Ei? Eu cred că asta ar fi o reședințe destul de potrivită pentru cel mai bogat om al lumii.

— Un palat? Nu este cam exagerat?

— Prostii. Orice star rock are așa ceva. Să vă arăt domeniul lui Mick Jagger? Ori castelul în care locuiește George Harrison?

— Dar eu găsesc că este groaznic de… mare!

— John, spuse McCaine și îl privi cu seriozitate în ochi, trebuie să învățați să gândiți în mare. Ceea ce este aici este doar începutul. Priviți-l doar ca pe un exercițiu zilnic.

Și așa John Salvatore Fontanelli, cel mai bogat om din lume, a cumpărat un castel englezesc din secolul al XV-lea, împreună cu un domeniu de patru mile pătrate, încăpătoare case pentru servitori, grajduri, pavilioane, o casă pentru portar și o capelă proprie. Un consorțiu de firme de construcții a preluat lucrările de renovare,

reprezentantul biroului răspunzător pentru arhitectură venea din trei în trei zile pentru a prezenta mersul lucrărilor și a discuta probleme de detaliu. Cu puțin timp înainte de Crăciun, așa cum fusese planificat, lucrările erau atât de înaintate, încât John putea să se mute.

McCaine insista să nu fie precupețite nici cheltuieli și nici eforturi pentru ca totul să iasă perfect. Parterul aripii de nord a fost transformat într-o mare piscină cu whirpool, mai multe saune și băi de aburi, spații pentru masaj și grădină cu plante exotice pentru promenadă. Pentru a adăposti corespunzător automobilele de lux pe care John le comandă la sfatul lui McCaine – pentru început câte un exemplar din mărcile Rolls-Royce, Jaguar, Mercedes-Benz și Lamborghini – și pentru a putea fi întreținute, grajdurile au fost transformate în mare parte în garaje și a fost amenajat și un atelier-auto. Pe viitor două sute de angajați aveau să se ocupe de casă și de curte; pentru a supraveghea alegerea acestora și a-i angaja, Jeremy i-a predat Sofiei gospodăria de la Portecéto și a venit la Londra. Pentru conducerea bucătăriei a fost angajat un excelent bucătar francez, distins cu multiple premii și stele în conducerea diverselor restaurante, care și-a adus cu el toată echipa – de la preparatorul de sosuri până la cel care tăia legumele – și a primit deplină mână liberă și un buget aproape nelimitat în ce privea dotarea tehnică a bucătăriei.

Într-un colț mai retras al domeniului a fost construit un loc de aterizare pentru elicoptere, cu instalație de iluminare nocturnă. Primăvara s-a constatat că zgomotul făcut de un elicopter la aterizare era suportabil în castel, în schimb, de fiecare dată irita la culme păunii decorativi țanțoși care se plimbau printre straturile de flori proaspăt plantate.

22.

Brusc viața lui a început să se desfășoare în limite mai fixe și mai regulate decât oricând înainte. Se trezea dimineața la șase și jumătate, făcea un duș, lua micul dejun, iar la șapte și jumătate îl aștepta mașina care îl ducea la birou pe o rută schimbată zilnic, protejat de droaia de bodyguarzi al căror număr părea să crească de la o zi la alta. Cel puțin în felul acesta vedea câte ceva din Londra, pentru că restul timpului și-l petrecea cu un McCaine posedat de acțiune, a cărui simplă prezență acționa ca un drog.

Hoarde de meseriași năvăliseră asupra birourilor pentru a instala telefoanele, rețelele de computere și controlul accesului, schimbau podelele, montau o nouă instalație de încălzire, dărâmau pereți, îi lambrisau ori îi vopseau, puneau marmură unde înainte fusese lemn de tec, puneau aur unde fusese oțel inoxidabil. John se trezi pe nesimțite într-un birou cu dimensiunile unui apartament cu patru camere și cu priveliște la panorama orașului pentru care s-ar fi putut cere taxă de intrare. McCaine primise un spațiu identic în colțul opus al etajului, între ei aflându-se o uriașă sală de conferințe ca dintr-un film cu James Bond, cu masa cât un teren de tenis, cu o mulțime de ecrane, proiectoare, jaluzele și așa mai departe și cu mai multe locuri decât existau în parlament. Restul etajului era ocupat de spații de primiri cu fotolii grele din piele, mese din sticlă și plante opulente, pentru ca vizitatorii să poată aștepta să fie primiți. În spatele unei recepții din marmură albă ca zăpada tronau șase secretare frumoase, pentru ca menționații vizitatori să își desfete privirile, dar deocamdată nu sosea niciun vizitator, așa că McCaine le punea să scrie scrisori și să dea telefoane.

Au trecut zile, săptămâni și luni, și parcă se simțea fizic cum lucrurile intrau pe făgașul lor. La

etajul aflat sub ei era amenajat un compartiment de personal, iar analiștii și economiștii angajați de el populau celelalte trei etaje situate mai jos. Restul clădirii era încă gol, dar existau planuri de utilizare a lui, zilnic veneau meseriași, se livra mobilier de birou și se prevedea că până la sfârșitul anului turnul va vibra de activități. Era ca și cum se punea în mișcare o locomotivă grea de un milion de tone, la început imperceptibil, dar de neoprit când era pornită.

Discutaseră vag despre posibilitatea ca John să cumpere un apartament pentru perioada de tranziție, dar el nu mai avea niciun chef să colinde din nou cu agenții de vânzări imobiliare și a decis că își putea petrece timpul tot atât de bine la un hotel. Aici apartamentul era suficient de mare pentru a se putea obișnui cu viitoarea viață la castel și era oricum și luxos. Chiar și micul dejun a fost îmbunătățit după ce făcuse o scurtă remarcă în prezența managerului hotelului; după care o săptămână la rând, în fiecare dimineață venea bucătarul-șef personal și se interesa insistent de propunerile de îmbunătățiri, până când gogoșile au devenit atât de afânate, cafeaua atât de aromată, pâinea prăjită atât de crocantă încât John ajunsese să se bucure la culcare de ziua următoare.

La început voise să i se trimită de la Portecéto mai multe costume și alte câteva lucruri personale, dar își aminti de îndemnul lui McCaine de *a gândi în mare,* așa că ceru să vină croitorii care deja aveau măsurile lui, pentru a comanda o altă garnitură completă. Și nu cu termen de livrare de șase săptămâni, ci *pronto*! Și – Ooo! minunată putere a banilor – nimeni nu avu nevoie de mai mult de trei zile pentru a-i livra direct la hotel costumele, cămășile și celelalte lucruri dorite. Nimeni nu îl deranjă cu vreo notă de plată. Cumva totul se rezolva de la sine, fără ca John să observe cum și nici nu îl interesa asta în mod special.

Zilele ce alcătuiau săptămâna erau un vârtej nesfârșit de evenimente, fără pauze, fără weekend și fără zile de sărbătoare. McCaine îl târa cu el la discuții, îi dădea să vadă planuri, proiecte de contracte și nesfârșite liste de plăți, îi explica bilanțuri și statistici economice, îi dădea să semneze cecuri, contracte de cumpărare, contracte de închirieri, contracte de angajare, formulare oficiale și așa mai departe. Când printre toate acestea John mai avea puțin timp liber, se așeza în spatele splendidului său birou și citea diferite cotidiene, publicații financiare și comunicate ale bursei ori una dintre cărțile de economie politică, gospodărirea întreprinderii și ecologie recomandate de McCaine. Pe cele mai multe dintre ele nu le înțelegea, dar încerca să nu lase să se observe asta. De obicei, după nicio jumătate de oră McCaine îl invita din nou la el, iar John nu putea decât să privească uimit cum acest om vorbea în același timp la o baterie întreagă de telefoane și concomitent asculta ce i se comunica și dădea și sarcini noi. Când John sosea la ora opt dimineața, McCaine era deja acolo și, fără ca acesta să îi dea de înțeles cu vreo vorbă sau expresie că aștepta de la el același mod de a-și jertfi viața, nu reușea să scape de tot mai puternicul sentiment de vinovăție când voia să se întoarcă seara la ora opt la hotel, și McCaine *mai rămânea încă acolo.* Cu timpul începu să se întrebe dacă McCaine chiar se mai ducea acasă.

În acest fel se derulau zilele și timpul trecea. În ciuda protestelor internaționale, Franța declanșa o bombă nucleară în atolul Mururoa, fostul star al fotbalului american O.J. Simpson era declarat nevinovat de ucidere în urma unei proceduri judiciare exagerat senzaționale, și prim-ministrul israelian Yitzak Rabin era împușcat în timpul unei manifestații pentru pace. Tot mai des Londra se înfățișa dimineața învăluită în ceață fumurie, deja de mult timp nu îl mai așteptase nimeni cu

microfoane și blițuri foto pe John Fontanelli în fața hotelului, când sosi ziua în care se declanșă totul.

•

— Iată ultimele recomandări ale analiștilor.

— Ah! exclamă John.

— Pe care aproape că le vom ignora, spuse McCaine lăsând să cadă pe masă teancul de hârtii.

Zgomotul făcut de grămada de hârtii pe suprafața ireproșabilă a mesei de conferințe produse un scurt ecou. Era liniște aici sus, în uriașa încăpere, de parcă lumea de afară nici nu ar fi existat în mod real.

— Și în loc de asta… *ce* este de făcut? întrebă John care simțise că McCaine aștepta tocmai această întrebare.

— Prima noastră preluare de firmă, explică McCaine, trebuie să fie o lovitură. Ca de ciocan. Ceva ce să nu poată fi ignorat de nimeni. Prima noastră lovitură trebuie să izbească lumea întreagă în plex.

John examină cu privirea teancul de hârtii. Suprafața întinsă a mesei de conferințe sclipea în lumina soarelui matinal, ca un lac negru într-un moment de acalmie a vântului, și hârtiile răscolite păreau o insulă stâncoasă.

— Vreți să spuneți că trebuie să cumpărăm o firmă cu adevărat mare.

— Da, sigur. Dar numai asta nu este suficient. Ea trebuie și să simbolizeze ceva. Trebuie să fie mai mult decât o firmă. Trebuie să fie o instituție. Și trebuie să fie o firmă americană. Trebuie să lăsăm economia mondială conducătoare fără o halcă bună dintr-o singură mișcare inteligentă.

John se încruntă și trecu în gând în revistă numele firmelor pe care le cunoștea. Mai mult ori mai puțin toate erau instituții, nu? Se părea că tocmai esența unei firme era aceea care îi dădea calitatea de instituție.

— Doar nu mă întrebați pe mine acum ce trebuie să preluăm? Dumneavoastră aveți deja una

în vizor.

McCaine dădu imperceptibil din cap și lăsă mâna într-un gest acaparator pe lacul negru și calm.

— Dumneavoastră ca american, ce nume vi se pare legat de bogăție?

— Bill Gates.

— *Alright,* nu mă refeream acum la el. Mă gândeam la unul din secolul trecut.

John se gândi câteva momente înainte de a răspunde:

— Rockefeller?

— Exact. John D. Rockefeller. Știți și care era numele firmei lui?

— Un moment… Standard Oil? Să fi fost vorba despre așa ceva la școală? Nu își amintea clar. Mai curând întâlnise întâmplător denumirea într-o carte. Și la televizor se vorbise ceva în urmă cu ani. Adăugă: Da, exact. Standard Oil Corporation. Asta era. Rockefeller avea monopolul pieței petrolului, până când guvernul a emis o lege antitrust, și concernul lui a fost sfărâmat.

— Asta este versiunea populară. Adevărata poveste este următoarea: John D. Rockefeller a fost acuzat în 1892 în Ohio pe baza legii antitrust, dar a scăpat fărâmițând Standard Oil și răspândind în alte state proprietatea firmelor rezultate. Firme care, ca și mai înainte, erau controlate de el și de oamenii lui. Procedura judiciară l-a determinat să pună bazele primului concern multinațional.

— Bun. Și? Totuși, Standard Oil nu mai există.

— Credeți? Standard Oil Company of New York se numește din 1966 Mobil Oil. Firmele Standard Oil din Indiana, Nebraska și Kansas au fuzionat între 1939 și 1948 și, din 1985 poartă denumirea de Amoco. Companiile Standard Oil din California și Kentucky s-au unit în 1961 și după 1984 se cheamă Chevron. Și cea mai mare dintre ele este fostul holding Standard Oil of New Jersey, care în

1972 și-a schimbat denumirea în Exxon Corporation.

John se holba la el și simțea cum maxilarul inferior tindea să se lase în jos.

— Vreți să cumpărați Exxon!

— Exact! Din diverse motive Exxon este candidatul ideal pentru prima lovitură. Este una dintre primele cinci cele mai mari întreprinderi din lume, al doilea concern energetic după Shell, prezent pe toate continentele, cu excepția Antarcticii. Și nu este lipsit de însemnătate faptul că Exxon este una dintre cele mai profitabile firme de pe această planetă.

— Exxon…? John avea senzația că inima îi spărgea pieptul. Dar ne putem permite asta? Vreau să spun că totuși Exxon este un gigant…

McCaine scoase dintre documentele lui o revistă și o deschise la o anumită pagină.

— Aceasta este lista *500 – Fortune,* lista celor mai mari 500 de firme industriale din lume. Important este penultimul șpalt – capitalul propriu. Pentru a controla firma, 51 la sută din el trebuie să vă aparțină. Socotiți dumneavoastră până unde puteți merge.

Și împinse lista spre John, care o privi fix. Acesta citi denumiri ca General Motors, IBM, Daimler-Benz, Boeing și Philip Morris. Luă calculatorul de buzunar, începu să adune doar miliardele și încetă când la sfârșitul primei pagini ajunse la 50 și când oricum mai rămâneau peste șase sute de miliarde.

— De fapt, pot să cumpăr jumătate din lume, murmură el.

McCaine clătină din cap ca un profesor foarte mulțumit de răspunsul celui mai bun elev al lui.

— Și chiar dacă veți cumpăra jumătate de lume, îl completă McCaine, nu veți rămâne fără bani. Ei sunt investiți. Ceea ce înseamnă că încep să producă alți bani, bani cu care cumpărăm și restul.

A fost unul dintre acele momente magice care rămân în memoria cuiva ca niște diapozitive color cu strălucire de briliant. John stătea holbându-se la lista cu nume și cifre așternute în albastru-deschis ori în albastru-închis, aproape jalnice comparate cu forța imensă a unei averi de un bilion de dolari, și în acea clipă de iluminare înțelese pentru prima dată cu adevărat ce putere se afla în mâinile lui. Abia acum pricepu ce intenționa McCaine, percepu întreaga dimensiune a planului și dinamica de neoprit aflată pe punctul de a se dezlănțui. Vor avea succes. Pur și simplu pentru că nu exista nimeni și nimic ce le-ar putea sta în cale.

— Da, șopti el, așa procedăm.

— Două săptămâni, spuse McCaine. După care suntem în Texas.

Lui John îi mai veni o idee:

— Asta înseamnă că practic toate marile concerne petroliere existente revin la Standard Oil Corporation al lui Rockefeller?

— Nu toate. Shell își are rădăcinile în Olanda și în Anglia și niciodată nu a avut ceva de-a face cu Standard Oil. Elf Aquitaine este franțuzească, iar British Petroleum este englezească, așa cum îi arată și denumirea. McCaine se aplecă în față și continuă: Remarcați ceva? Cineva deja a încercat să se miște în sensul dorit de noi. Problema lui Rockefeller a fost că a apărut prea devreme. În fond, el nu a știut ce să facă cu puterea pe care a obținut-o. Dacă ar mai fi trăit astăzi, mai întâi că nu s-ar mai fi reușit fărâmițarea lui Standard Oil și în al doilea rând el ar fi știut cum să procedeze. Probabil că ar fi urmat același plan ca noi.

•

În aceeași zi *Fontanelli Enterprises* a anunțat că intenționa să preia Exxon. În acest moment activul imobilizat al Exxon Corporation însuma 91 de miliarde de dolari, alături de un capital propriu de 40 de miliarde dispersat în două miliarde și jumătate de cote-părți aflate în posesia a șase sute

de mii de acționari înregistrați. Cursul actual era de 35 dolari, dar Fontanelli oferea 38 de dolari pe acțiune.

Conducerea de la Exxon s-a întrunit imediat pentru a discuta situația. Era un șoc; cifrele care oglindeau gospodărirea corporației erau atât de bune încât se considerau invulnerabili în fața oricărei încercări de preluare. Nimeni nu se gândise la un atac din partea unui investitor pentru care miliardele nu contau.

S-a convenit între cei mai mari acționari să își răscumpere contingentele mai mari de acțiuni, pentru a evita preluarea. În același timp cursul la bursă urca necontenit, depășind chiar atunci când toți au înțeles că *Fontanelli Enterprises* dispunea de fonduri aproape inepuizabile, cifra de 38 de dolari, și urcând în continuare la înălțimi amețitoare: investitorii cuprinși de febră încercau să obțină acțiuni Exxon, pentru că bilionarul nebun din Londra va plăti orice preț.

— Este o problemă de rezistență nervoasă, spuneau oamenii care se considerau profesioniști ai bursei, atunci când cursul depășise granița de 60 dolari. Dacă el vrea Exxon-ul, o să plătească.

Londra a reacționat cu calm. Cursul ajunsese la 63,22 dolari când telexurile transmiteau una dintre acele știri care-i întorceau stomacul pe dos imediat ce înțelegeai amplitudinea lor. John Salvatore Fontanelli – cercurile informate știau asta – ar fi spus: „Atunci cumpărăm Shell”. Pentru zilele următoare erau anunțate oferte de preluare către acționarii tuturor celorlalte mari concerne petroliere.

Toți cei care cumpăraseră acțiuni Exxon la cursuri supraevaluate încercau acum să vândă cuprinși de panică. Din păcate, noutatea se împrăștiase și nimeni nu mai voia să cumpere. Cursul cădea ca bolovanul.

McCaine urmărea cursul de la bursa din New York pe monitorul computerului său din Londra cu

calmul tensionat al celui care arunca bombe din avion.

— Acum, zise el cu răceală la unul dintre telefoane lui, când cursul ajunse la 32,84 dolari.

Două săptămâni mai târziu, peste tot în lume angajații începură să arunce la coș hârtiile pentru corespondență vechi, pentru a le înlocui cu altele noi, pe care era tipărit antetul *EXXON – A Fontanelli Corporation.*

•

De data aceasta au ținut titlurile de pe prima pagină în toate ziarele din lume. Toate posturile radio de știri anunțau în primul rând preluarea concernului Exxon. De parcă ar fi dispus cineva ca știrea să fie prezentată în două vorbe, aceasta suna scurt: *groază pură.*

Acum și cel din urmă gazetar înțelesese dintr-un foc ce însemna o avere particulară de un bilion de dolari. În nenumărate emisiuni speciale, runde de discuții și interviuri de pe tot globul s-a dezbătut din nou și din nou ceea ce îi explicase McCaine lui John la prima lor întâlnire: că una era când un mare fond de investiții ori o bancă dispunea de sute de milioane de dolari, și cu totul altceva era când această sumă *aparținea* cu adevărat unei singure persoane.

— Deosebirea – concluziona un anume lord Peter Rawburne într-un interviu acordat unuia dintre cei mai importanți ziariști specializați în economie din lume – este foarte simplă: Fontanelli decide de unul singur asupra rentabilității. Asta îl face imprevizibil. Și s-ar putea spune *liber.*

O libertate atât de mare trezește suspiciuni. Miniștrii economiei invocă responsabilitatea socială. Șefii sindicatelor au îndoieli la adresa unei asemenea concentrări de bani și influență. Președinții consiliilor de administrație ai altor mari concerne se străduiesc să lase impresia de siguranță și să dea impresia că totul se află sub control.

Ce se mai bârfea peste tot cu privire la ce va urma? Câteva reviste, printre care și publicații financiare serioase, au publicat adevărate hărți ale globului în care era minunat desenat cu însemnele firmelor și valorile la bursă cum va arăta un concern Fontanelli care va cuprinde tot globul.

— Ăștia le suflă analiștilor noștri jumătate din munca lor, comentă McCaine zâmbind ironic.

Un magazin nu tocmai serios făcea detaliat socoteala unor țări africane mai mici, pe care Fontanelli le-ar putea cumpăra cu totul. Cum nicio prognoză nu se asemăna cu alta, se părea că se putea întâmpla *orice.*

•

De Crăciun, John acceptă surprinzătoarea invitație din partea lui McCaine de a cina cu el și cu mama sa.

Mrs. Ruth Earnestine McCaine era o femeie suferindă de un reumatism avansat, care ședea strâmb într-un fotoliu mare cu rezemători laterale pentru cap, dar care totuși emana o dârzenie de neclintit, în ciuda bolii. Ochii albaștri-cenușii te priveau de pe chipul plin de riduri și pete de bătrânețe, încadrat de părul alb, buclat, surprinzător de des.

— Cum vă simțiți în castelul dumneavoastră? vru ea să știe.

— Nu prea știu ce să vă răspund, nu stau acolo decât de o săptămână, răspunse John.

— Dar s-a făcut din el o clădire frumoasă, nu?

— Da, sigur, foarte frumoasă.

— Trebuie să știți, interveni McCaine cu un zâmbet amuzat, că mama are o privire generală excepțională asupra diverselor produse ale presei de scandal. De acolo vă cunoaște castelul probabil chiar mai bine decât îl cunoașteți dumneavoastră.

— Ah, cred că asta nu este greu, spuse John.

Câteva dintre respectivele reviste se aflau pe masa de lângă el. O privire aruncată fugitiv îl făcu

pe John să constate ușurat că măcar lady Diana își reluase locul de pe paginile titlu.

Era ciudat să pătrunzi pentru prima dată în viața particulară a lui McCaine. Dacă la birou era un dinam ce funcționa la înalte turații, permanent în mișcare, scoțând scântei de tensiune și eficient până la brutalitate, în această seară, între cei patru pereți ai casei lui, în compania bătrânei lui mame era destins, complet destins și binedispus.

Casa, o construcție fin de siècle, albă, impozantă se afla pe o stradă liniștită, într-un cartier liniștit al Londrei și aproape că se pierdea printre celelalte splendide vile. Pentru mama lui McCaine, care se putea deplasa doar cu mare greutate, fusese construit un lift modern din sticlă care distrugea armonia arhitectonică a holului, dar, abstracție făcând de asta, aici s-ar fi putut turna fără mari modificări un film a cărui acțiune să se petreacă înainte de război.

Masa a fost gustoasă, dar fără fast, aproape ca în familie. A fost servită de o menajeră corpolentă care, după cum a aflat mai târziu, era unica angajată din gospodăria lui McCaine, cu excepția unei îngrijitoare care venea de două ori pe zi cel mult câte două ore pentru a vedea de Mrs. McCaine.

Când McCaine plecă la un moment dat de la masă pentru scurt timp, mama lui arătă către o acuarelă mare, cu ramă din oțel inoxidabil, aflată deasupra căminului.

— Știți ce reprezintă?

John privi tabloul.

— Ar putea fi Florența. Unul dintre podurile peste Arno.

— Ponte Vecchio, da. Apoi ea adăugă pe un ton conspirativ: Malcolm a făcut-o.

— Da?

În toată viața lui nu i-ar fi trecut prin minte că McCaine ar fi ținut vreodată o pensulă în mână.

— În tinerețe, a pictat multă vreme, povesti Mrs. McCaine. Defunctul meu soț a fost deseori mutat și așa am ajuns noi aici. Pe-atunci trăiam în Italia, Malcolm s-a dus la firma aceea de computere și, la scurt timp, a încetat să mai picteze. Ochii îi scânteiară când adăugă: Să nu mă trădați că v-am povestit asta.

John rămase cu privirea pe tablou, neștiind ce să mai creadă. Era o prostie să ia asta ca un semn ceresc? Nu putea fi altceva. Amândoi pictaseră cândva și se lăsaseră. Un detaliu lipsit de importanță. Un semn că erau predestinați să se întâlnească.

•

— Mai este o chestiune pe care am tot amânat-o, zise McCaine într-o zi, înainte de a pleca la discuțiile cu conducerea Exxon la Irving, Texas, în SUA. Contractul meu de angajare. Trebuie să clarificăm problema înainte ca eu să apar prima dată ca director al dumneavoastră.

— Ah, da, spuse John și puse mâna pe un pix. Clar. La asta nici nu m-am gândit de fapt.

— Ei, a fost destulă treabă. McCaine scoase din geanta sa din piele un document pe mai multe pagini în trei exemplare. Mă veți înțelege că din când în când trebuie să mă gândesc și la mine. Dacă nu ne vom înțelege acum asupra contractului, atunci am lucrat degeaba mai multe luni pentru dumneavoastră. Și mă voi trezi pe stradă, fără ca dumneavoastră să îmi datorați măcar un șiling amărât.

Îngrijorarea de care dădea acesta dovadă îl miră pe John. Să îi fi lăsat englezului o impresie atât de nestatornică?

— Poate că ne vom înțelege acum, încercă el să glumească și întinse mâna. Dați-l încoace.

McCaine îi dădu exemplarele pregătite și adăugă:

— Citiți totul bine înainte de a semna.

Se așeză, puse picior peste picior și își încrucișă brațele pe piept asemenea cuiva care se pregătea de o lungă așteptare.

John trebui să facă efortul de a citi în întregime fiecare pagină înainte de a trece la următoarea. Oricum înțelegea doar parțial tot ce ținea de logoreea juridică.

Abia când ajunse la paragraful în care era vorba despre salariu se schimbă situația. Ceea ce scria acolo era fără echivoc. John rămase cu gura căscată.

McCaine solicita un salariu anual de o sută de milioane de dolari!

23.

John simți cum îl cuprindea un val de fierbințeală, în timp ce privea cifra ce se lăfăia ca un firesc pe hârtia din fața lui. Ceea ce îl supăra era acest firesc, dar în același timp se vedea silit într-un mod greu de înțeles să se stăpânească.

— Asta nu este… hm… ceva cam *mult*?

McCaine ridică din sprâncene.

— De ce credeți asta?

John ridică puțin hârtia. Părea că brusc cântărea cincizeci de kilograme.

— Tocmai am ajuns la partea cu salariul și cumva am senzația că ați scris un zero în plus.

— Nu, cu siguranță nu.

— Dar o sută de milioane de dolari… În întreaga lume nu există un director care să câștige pe an măcar o sumă apropiată de o sută de milioane de dolari!

McCaine ripostă cu o undă de supărare în glas:

— John, o sută de milioane este produsul dobânzilor la averea dumneavoastră pe o singură zi. Iar eu vă voi crește rentabilitatea. O voi dubla fără discuție. Asta înseamnă că vă voi restitui salariul meu înmulțit cu trei sute. Arătați-mi un angajat de pe această planetă despre care puteți spune așa ceva.

— Dar nu despre asta este vorba. Noi nu facem asta ca să mai îngrămădim bani, nu? Eu credeam că suntem aici pentru a îndeplini o misiune. Pentru a îndrepta soarta lumii pe o altă cale.

McCaine își examină unghiile:

— Știți că mie nu-mi pasă de bani, John. Salariul meu reprezintă un simbol. Simbolizează faptul că eu sunt șeful celei mai mari firme din lume. *Pe departe* al celei mai mari firme din lume. De aceea el trebuie să fie pe departe cel mai mare salariu plătit vreodată, înțelegeți? Așa ceva nu poate fi ținut secret. Și nici nu vreau asta. Când mă

aflu în fața unuia dintre tipii de-afară, care se consideră incredibil de important, vreau ca el să știe că eu câștig de cincizeci de ori mai mult decât el. Ăsta este jocul, John. El va ști asta și se va simți atât de mic încât va face tot ce îi spun.

John privi din nou cifrele. O sută de milioane de dolari. Desigur că teoretic putea să refuze să semneze. Banii erau ai lui, firma era a lui, al lui era tot ce se afla aici, scaunul pe care stătea McCaine, hârtia pe care era tipărit contractul, pixul cu care el trebuia să semneze. Putea să bareze suma și să scrie alta, poate douăzeci de milioane ori douăzeci și cinci sau numai zece milioane, ceea ce oricum erau o grămadă de bani, și dacă McCaine nu accepta suma, drumurile lor se vor despărți din nou.

Teoretic. Practic, tocmai cumpărase o multinațională, o clădire de birouri de câteva milioane, angajase oameni și semnase contracte… Începuse lucruri pe care de unul singur nu le putea continua. Despre tot ce era legat de afaceri și de lumea economiei avea mai puțină idee decât Murali, proprietarul pizzeriei. Nu va fi niciodată în stare să conducă un chioșc cu ziare, cu atât mai puțin o întreprindere al cărei capital propriu era mai mare decât al următoarelor trei sute de întreprinderi ca mărime împreună.

Simțea că i se umezeau mâinile. De parcă hârtia era fierbinte. Îi aruncă o privire lui McCaine, dar nu văzu decât un chip de jucător de pocher.

Poate că McCaine nu ar merge. Oricum acest proiect era opera vieții lui. Cel puțin așa susținuse. În cele din urmă să fi fost doar un plan rafinat de a ajunge repede la mulți bani? Chiar și așa, nu avea de ales. Se vârâse într-un colț în care toți banii nu îi foloseau la nimic.

— Hm…, murmură John.

De fapt, avea senzația că era lipsit de apărare, ceea ce îi dădea mai multă bătaie de cap decât îi

dădeau banii. Și probabil că McCaine chiar avea dreptate cu argumentul lui.

El însă nu avea de ales.

John apucă din nou pixul pe care îl abandonase când începuse să citească documentul.

— Ei, da, zise el în încercarea anemică de a da cel puțin impresia că lua suveran o hotărâre, cred că aveți dreptate. Dacă se iau în considerare dimensiunile, este ceva pe măsură.

Deschise contractul la ultima pagină și își așternu semnătura deasupra liniei corespunzătoare, repetă rapid procedura și cu celelalte două exemplare, puse unul în mapa sa și pe celelalte i le întinse lui McCaine care le primi fără vreo reacție afectivă vizibilă.

Un moment, domni o tăcere penibilă.

— OK, rosti John cu o nonșalanță aparentă, se rezemă de speteaza fotoliului și bătu din palme. Când începem? Ce intenții avem cu texanii?

McCaine se ridică din fotoliu.

— Vom vorbi cu cei din conducere, ne vom strânge cu toții mâinile, după care vom concedia jumătate din ei.

— Poftim? Cum așa? John clipi mărunt. În încăpere parcă scăzuse brusc temperatura cu câteva grade. Trebuie? Părerea mea este că evident ei au făcut o treabă bună, dacă Exxon este atât de profitabil.

— Desigur. Dar nu ăsta este motivul. Motivul este că trebuie să le arătăm fără echivoc că acum noi decidem.

— Poftim?

— Îi vom muta pe câțiva dintre oamenii noștri.

John ridică mâinile.

— Stați puțin! Asta nu-mi place. Cu asemenea jocuri absurde de putere nu vreau să am de-a face.

McCaine îl privi de sus, rece:

— John, în spiritul dumneavoastră încă se ascunde o concepție de care trebuie să scăpați cât mai repede. Și anume că am putea face ce ne-am

propus rămânând băieți buni. Scutură capul și continuă: Uitați asta. Ceea ce le vom propune oamenilor nu va fi o plimbare și în orice caz nu va fi ceva plăcut. Vom fi urâți pentru ceea ce le vom face. Numele noastre vor fi alăturate unor sudălmi vreme de sute de ani, poate chiar pentru totdeauna. Churchill ne-a promis sângele, sudoarea și lacrimile lui, dar metafora asta este epuizată; nu mai poți apărea a doua oară cu ea în fața oamenilor. Nu putem cere nimănui consimțământul, trebuie pur și simplu să facem ceea ce este de făcut, și asta este o chestiune de putere. Despre putere, John, va trebui să mai învățați multe. Eu consider că este parte a misiunii mele să vă învăț ceea ce știu eu despre asta. Ridică în aer cele două exemplare ale contractului său de angajare și încheie: Aceasta a fost prima lecție. Ce ați învățat din ea?

John își încreți fruntea.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— V-am prezentat un contract ce conținea o solicitare de salariu exorbitantă, iar dumneavoastră ați semnat-o, cu toate că ați considerat-o cu toată convingerea exagerată. De ce?

— Deoarece argumentele dumneavoastră m-au convins după ce am meditat asupra lor.

McCaine zâmbi scurt:

— Este o minciună.

— Cum așa? Doar nu trebuia să mă răzvrătesc pentru câteva milioane…

— Acum vă justificați în fața dumneavoastră înșivă. Adevărul este că ați considerat salariul meu prea mare, dar v-ați gândit că nu aveți altă alegere decât aceea de a accepta. Cu alte cuvinte eu mă aflam în poziția celui puternic, cu toate că dumneavoastră sunteți cel mai bogat om din lume, iar eu sunt un nimic. McCaine se întoarse, făcu câțiva pași și se opri. Vreți să știți cum am făcut asta?

Lui John îi căzu falca și un moment avu dificultăți în a închide gura. Nu fusese destul că McCaine îl fentase oarecum și își trăsese un salariu de două sute de ori mai mare decât cel al președintelui american, acum se mai și împăuna cu asta și voia să îi explice amănunțit cum îl păcălise?

— Sunt nerăbdător să aflu.

— Mai întâi ați făcut o greșeală gravă, pe care nu aveți voie să o mai repetați. O regulă elementară în privința contractelor. Ați permis tergiversarea redactării contractului. În acest fel s-au creat fapte împlinite, și în privința faptelor împlinite nu se poate negocia. Eu am putut să aștept liniștit până când ați fost într-o situație din care nu mai aveați ieșire. Dar, dacă dumneavoastră începeți o negociere fără această posibilitate – adică fără a avea posibilitatea să vă ridicați pur și simplu și să plecați –, atunci veți fi la ananghie în mod clar. Acum McCaine se purta ca un profesor care ținea o prelegere despre principiul elementar al materiei lui: Să presupunem că vă mutați într-o locuință nouă, fără să fi convenit în prealabil asupra unui contract de închiriere. Odată ce v-ați mutat, proprietarul va putea să pretindă orice – o chirie mai mare, reparații interioare anuale și așa mai departe –, pentru că unica dumneavoastră alternativă acum nu mai este, ca înainte de mutare, să încheiați discuția și să căutați altă locuință. Alternativa dumneavoastră este plecarea mai costisitoare. Înțelegeți? Ați admis să se petreacă fapte, și prin asta v-ați periclitat poziția de negociator.

— Asta înseamnă că ar fi trebuit să discutăm de la prima noastră întâlnire despre salariul dumneavoastră?

— Ideal vorbind, da. Atunci poziția dumneavoastră era optimă. Eu eram un om care își dedicase viața unei idei, pe care o putea realiza doar cu acordul dumneavoastră. Erați cel mai bogat om din lume și dezinteresat. Fir-ar să fie, ați

fi putut pretinde să lucrez *gratis* pentru dumneavoastră, și eu aș fi acceptat imediat.

John își aminti de ziua când venise la Londra împreună cu Marco, pentru prima dată, fără a-i încunoștința pe avocații Vacchi.

— Nu sunt prea priceput în asemenea chestiuni, nu?

— Asta nu este o calitate cu care te naști. Asta se învață. Și cursul tocmai a început.

— Aveți metode dure de predare.

— Este și un domeniu dur, răspunse McCaine. Nu-i așa că mai întâi v-ați gândit: Ce mă fac dacă el mă lasă baltă?

John dădu involuntar din cap:

— S-a observat asta?

— Nu. Știam că veți gândi astfel. Dar nu ați remarcat și că nu v-am amenințat? Ar fi însemnat șantaj. Dacă aș fi spus ceva de genul: „Ori semnați, ori plec!" ați fi opus rezistență. Puterea mea consta în aceea că eu știam că dumneavoastră vă era clară posibilitatea mea și situația dumneavoastră. Această poziție a fost întărită de faptul că nu am menționat aceste lucruri. Dumneavoastră nu știați *ce aș face eu,* dar știați *ce puteam să fac eu.* Argumentele aduse de mine erau realiste, dar nu erau decisive. Decisiv era raportul de forțe monumental dintre noi. McCaine făcu un gest spre frontul alcătuit din ferestre: În următoarele luni vom fi mult pe drumuri și vom purta multe negocieri. Este important să înțelegeți ce se întâmplă. Mă refer la ce se întâmplă *în realitate.*

John se uită la el și încercă să înțeleagă. Ceva era greu de imaginat, și anume că acestea erau regulile după care funcționa lumea.

— Care din noi doi este de-acum dependent de celălalt? întrebă el. Vreau să spun *în realitate.*

McCaine ridică din umeri.

— După cum văd eu lucrurile, dependența este oscilantă. Dumneavoastră nu puteți realiza planul

fără mine, fără experiența mea, fără lucrările mele pregătitoare, iar eu nu îl pot realiza fără dumneavoastră. Asta s-ar numi simbioză.

John luă exemplarul contractului aflat la el și îl ridică în aer.

— Asta înseamnă că îl rupem?

McCaine împături în lung contractele și le vârî în buzunarul interior al hainei.

— Nici să nu vă gândiți. Luați-l drept taxă pentru curs, spuse el zâmbind ironic.

•

Au zburat în Texas, zâmbind, le-au strâns mâinile tuturor membrilor din conducerea Exxon și, după ce s-au așezat, McCaine a citit numele celor care erau concediați pe loc.

Parcă avusese loc o execuție. Oamenii din pază pe care McCaine îi adusese cu el, i-au însoțit la birourile lor pe cei concediați, i-au supravegheat ca aceștia să își ia doar lucrurile personale și să nu vorbească cu nimeni și nu s-au mai desprins de ei până la parcarea de jos. Specialiștii în computere au avut grijă ca parolele lor și codurile de acces să fie șterse. John stătea fără să scoată o vorbă, urmărind cu o mină inexpresivă ceea ce se petrecea.

Presa a explodat pe bună dreptate, pentru că încă nu apăruse un interviu ori o poziție oficială. *Ce vrea Fontanelli*? era titlul unui comentariu din *Frankfurter Allgemeinen Zeitung.*

McCaine era pe deplin mulțumit; mai multe zile la rând, pe masa din încăperea lui pentru discuții au zăcut câteva publicații care conțineau astfel de titluri. John l-a întrebat dacă nu îi era teamă că astfel de știri le puteau fi dăunătoare.

— Nicio problemă. Peste o săptămână oricum se va așterne praful pe ele, comentă McCaine.

Și chiar așa s-a întâmplat. La mijlocul lunii ianuarie, o dramă ce a durat șase zile s-a sfârșit sângeros în Cecenia, când trupele rusești au făcut una cu pământul satul Pervomaiskoe. La începutul

lui februarie, un Boeing 757 al liniilor aeriene turcești Birgen Air s-a prăbușit în dreptul coastelor Republicii Dominicane. După șaptesprezece luni de pauză, IRA a declanșat din nou încărcături explozive la Londra, care au ucis trei oameni și au rănit peste alți o sută. La mijlocul lui februarie, tancul petrolier sub pavilion liberian *Sea Empress* a eșuat pe o stâncă în apropiere de Millford Haven – Wales și a poluat insulele Skokholm și Skomer, loc de reproducere a zeci de mii de păsări de mare, ca și porțiunea de coastă Pembrokeshire care era o rezervație naturală. Experții au clasificat acest accident în aceeași categorie ca avaria lui *Exxon Valdez* din 1989.

— Ar trebui să avem grijă ca așa ceva să nu se mai întâmple tancurilor noastre petroliere, propuse John, el însuși cam șocat de modul degajat cu care spusese *tancurilor noastre.*

— Ar trebui, este o idee bună, fu de aceeași părere și McCaine, după o scurtă meditație. Și ar trebui să furnizăm presei o informație corespunzătoare.

După scurt timp, a apărut știrea că *Fontanelli Enterprises* a dispus ca țițeiul să fie transportat doar cu tancuri petroliere care vor face față unui control sever efectuat de o echipă de securitate proprie, înființată în acest scop și că a fost comandat un petrolier cu pereți dubli. Singura reacție a fost o prăbușire a cursului acțiunilor Exxon.

Pe 20 martie, guvernul britanic a trebuit să recunoască faptul că nu mai putea fi exclusă o legătură între epidemia cu boala vacii nebune și boala Creutzfeldt-Jakob la oameni, ceea ce a avut ca efect din partea Uniunii Europene interdicția exportului și ordonarea sacrificării a patru milioane și jumătate de bovine. Între timp, devenise limpede că boala vacii nebune nu se putea atribui furajării necorespunzătoare a vitelor.

— Este momentul cel mai potrivit pentru a-i opri pe acești politicieni, comentă înverșunat McCaine, care mototoli ziarul și îl plasă în coșul de hârtii de la șapte metri distanță cu o siguranță de care John fu impresionat.

Sub presiunea unor permanente vești rele, interesul opiniei publice cu privire la activitatea și motivațiile concernului *Fontanelli Enterprises* a scăzut. Celor mai mulți oameni le-a scăpat faptul că seria de cumpărări abia începuse.

McCaine urma în mare măsură recomandările analiștilor, iar John îl urma pe McCaine. Au cumpărat firme mari, firme mici, firme din domeniile alimentelor și chimiei, firme de transport, linii aeriene, producători de componente electronice și semifabricate metalice, întreprinderi din industria constructoare de mașini și producători de hârtie, mine, oțelării, centrale nucleare, birouri de software, lanțuri de supermarketuri, firme de asigurări și farmaceutice. Se părea că McCaine nici nu mai dormea și că dispunea de patru brațe cu care folosea deodată opt telefoane. După o discuție urma imediat alta, de dimineața devreme până în miez de noapte, într-un tempo incredibil. John se descurca acum mai bine cu manevrarea sistemului de teleconferințe decât cu telecomanda televizorului său. În unele zile, în spațiile de primiri se aflau în același timp mai multe delegații care, prin grija unui stol de tinere hostesse, așteptau să se deschidă pentru ele marea ușă dublă a sălii de conferințe. Partenerii își comandau tichete de zbor după douăsprezece, paisprezece, douăzeci de ore, pentru a pleca după o discuție de o jumătate de oră. Au întemeiat societăți-holding care la rândul lor cumpărau firme pentru a le restructura, a le destructura și a le structura din nou. Cu firmele private ori care din diverse motive nu erau de vânzare încheiau contracte de cooperare. Obțineau drepturi, patente, licențe și concesionări. Cumpărau domenii,

proprietăți, ferme și plantații. Un tânăr designer a dezvoltat după originalul semnăturii lui Giacomo Fontanelli pe testament un elegant logo al firmei, care în esență consta dintr-un *f* mic, roșu-închis, arcuit, pe fond alb, și acest logo regal de simplu era pregătit să cucerească harta lumii.

Ceea ce la prima vedere părea o băcănie cu de toate, la o analiză mai atentă s-ar fi dovedit a fi o împletitură complicată de relații strategice, dacă i-ar fi trecut cuiva prin cap să o privească mai îndeaproape, dar, pentru că *Fontanelli Enterprises* era o întreprindere proprietate privată, ea nu era obligată să depună un bilanț public. Pe neobservate ea își asigurase monopolul unor materii prime puțin băgate în seamă, dar de neînlocuit, cum ar fi wolframul, telurul și molibdenul, și o importantă participare pe piața seleniului și litiului. Investițiile în producția și distribuția de energie erau enorme, extinse în orice formă a producției energetice și în domeniile ei strategice: posedau centrale electrice nucleare, dar în mod special le aparțineau firmele care produceau barele pentru reactoarele nucleare și beriliul din care se compuneau acestea. Aveau câmpuri petrolifere, rafinării, conducte de gaze și petrol, flotile de tancuri petroliere, dar înainte de toate posedau cele mai promițătoare drepturi de forare din toată lumea.

— Oricare idiot investește astăzi în librăriile pe internet și în firme de software. Asta explică de ce se pot câștiga milioane cu acțiuni ale unor firme care nu câștigă un dolar, zise McCaine. Dar la o adică doar adevăratele valori contează. Energia, materiile prime, alimentele, apa.

Totuși, *Fontanelli Enterprises* era reprezentată și dincolo de aceste domenii, astfel cumpărase o mare casă de modă italiană, era coacționară la o cunoscută agenție de publicitate – ceea ce stârnea vâlvă –, achiziționase deodată zece firme europene de discuri pentru a face din ele una singură. Chestiunile acestea, după cum spunea McCaine,

aveau două scopuri: să-i debusoleze pe observatorii externi și să obțină câștiguri ușoare. Aceste investiții erau sistate imediat ce profitabilitatea scădea.

— Noi trebuie ca înainte de toate să ne creștem rentabilitatea, explica McCaine. Puteți face o socoteală: dacă avem o rentabilitate de treizeci de procente, în douăzeci de ani literalmente lumea ne va aparține!

Au stârnit interesul presei și cu câteva achiziționări imobiliare spectaculoase, mai ales când au cumpărat imobilul din Wall Street 40, un zgârie-nori care cândva fusese cea mai înaltă clădire din New York, înainte de a fi detronată de Chrysler Building. După marele crah din 1987 de la bursă, ea rămăsese goală și și-au adjudecat-o prin licitație pentru ceva mai mult de o jumătate de miliard de dolari. Imediat au început lucrările de renovare a clădirii care deja în 1997 figura ca *Fontanelli Tower* în planul orașului New York.

— A vrut să o cumpere și Donald Trump, povestea McCaine, care purtase negocierile. Ba chiar a oferit mai mult decât noi. Așa că i-am sunat pe primar și pe câțiva senatori și le-am explicat că noi avem nevoie tocmai de această clădire pentru a ne putea conduce afacerile din New York, așa cum intenționăm, și că unica alternativă ar fi să mutăm centrul de greutate al activităților noastre în alt oraș, poate în Atlanta ori în Chicago. După ce a zâmbit malițios a adăugat: Și argumentul a funcționat!

•

Seara, pe fundalul nopții londoneze, marea sală de conferințe avea ceva dintr-o catedrală. Vizitatorul, la ușă încă insistent și guraliv, amuți involuntar în fața ei.

McCaine trecu imediat la chestiune:

— Ceea ce vreau eu este ca dumneavoastră, cu ajutorul celor mai moderne mijloace, să dezvoltați un program pentru computer, care să simuleze cu

cea mai mare exactitate posibilă evoluția lumii în toate domeniile importante – cum ar fi creșterea populației, rezervele de energie și materii prime, poluarea și așa mai departe – și care să poată evalua sigur efectele măsurilor și deciziilor pe cel puțin cincizeci de ani.

— Exact asta încercăm să facem de ani de zile, răspunse oaspetele.

— Și ce v-a împiedicat până acum să finalizați programul?

— Lipsa de bani, ce altceva?

Profesorul Harlan Collins era un bărbat slab, puțin peste patruzeci de ani, care el însuși arăta de parcă ar duce lipsă de bani nu doar pentru muncă. Costumul lui era mototolit, în loc de cămașă purta un pulover ros cu guler rulat, iar părul lui părea că ar prefera să se rărească treptat pentru a economisi cheltuielile cu frizerul. El era ecolog și cibernetician, conducea în Hartford un *Institut de cercetare a viitorului* și, potrivit spuselor lui McCaine, era o capacitate în domeniul lui. John nu auzise niciodată de el, dar asta nu spunea nimic. Se retrăsese ca de obicei în poziția de observator, frunzărea documentele aduse de profesor și lăsase discuțiile în sarcina lui McCaine.

— Mai exact ce înseamnă asta? Nu aveți suficiente computere? interveni el.

Collins făcu un gest de lehamite.

— Computerele nu sunt o problemă. Fiecare PC din magazin face astăzi mai multe decât aveau la dispoziție pe vremuri Forrester și Meadows. Nu, ceea ce ne lipsește sunt banii pentru specialiști competenți. Trebuie să obținem date, să le cernem, să verificăm fiecare cifră în privința plauzibilității ei. Nu se poate dezvolta un model sensibil când trebuie să lucrezi cu date imprecise. De fapt, eu îmi petrec cea mai mare parte a timpului umblând să cerșesc de ici, de colo, de la eventuali finanțatori.

— De-acum nu o să mai umblați, zise McCaine. În cazul în care ne vom înțelege. Vă veți întoarce la institutul dumneavoastră și vă veți face adevărata treabă. Și, oricând veți avea nevoie de bani, îi veți primi de la noi.

Profesorul făcu ochii mari:

— O iau ca pe o ofertă. Ce trebuie să fac pentru asta? Să semnez cu propriul sânge?

— Poate că ați auzit că noi încercăm să îndeplinim o profeție. Noi trebuie să redăm omenirii viitorul pierdut. În acest scop providența ne-a pus la dispoziție un bilion de dolari.

— Îmi sunt dragi lucrările însoțite de un buget generos, spuse omul de știință. Da, am auzit asta.

— Bun. Ce aveți de spus despre ipoteza că ne-am fi pierdut viitorul?

— În principiu, știu prea multe despre futurologie pentru a mă încumeta să fac asemenea afirmații.

— Mă surprindeți. McCaine luă laptopul aflat la îndemână, îl porni și arătă către imaginea pe care un mare videoproiector o afișa pe un ecran. Cred că cunoașteți această curbă.

Profesorul miji ochii.

— Da, sigur. Este curba standard de la WORLD3.

— Ușor modificată. Vedeți liniile roșii care se sfârșesc în anul 1996? WORLD3 a fost dezvoltat în 1971, pentru a prevedea viitorul. Eu am introdus evoluțiile reale de atunci încoace. Până acum prognoza și realitatea corespund surprinzător, nu credeți?

Profesorul Collins nu își putu ascunde un zâmbet răbdător:

— Da, asta se poate privi și așa. Desigur că dumneavoastră știți că WORLD2 și WORLD3 nu mai sunt de mult la nivelul tehnicii.

— Poftim?

McCaine era evident uimit.

— Ambele modele includ statele lumii într-o singură unitate operativă, fără a ține cont de deosebirile regionale. Eu îmi amintesc că la Universitatea din Sussex modelele au fost cercetate critic și s-a constatat că ele reacționează cu deosebită sensibilitate la parametrii care conțin un câmp larg de eroare. Pe de altă parte, își menține comportamentul normal – celebrele limite ale creșterii – aproape independent de datele inițiale. Cu alte cuvinte, comportamentul pare să își aibă originea mai curând în contextul cibernetic decât în datele cu care se pleacă.

— Pare? repetă McCaine. Asta nu aduce a cercetare temeinică.

— Eu cred că Aurelio Peccei și ceilalți membri ai Clubului de la Roma au vrut mai curând să declanșeze o discuție la nivel mondial. Pentru asta WORLD3 și previziunea lui erau excelente.

McCaine sări în picioare și începu să se plimbe prin fața ferestrelor care lăsau să se vadă panorama luminoasă a Londrei nocturne.

— Ce este cu modelul lui Mesarovic și Pestel? Acesta are în vedere și deosebirile regionale.

— Este valabil pentru *World Integrated Model.* Dacă vă mai amintiți de el, se pare că v-ați ocupat intens de această materie. Bănuiesc și că știți că WIM are mult mai puțin în vedere mediul decât modelul WORLD. Acest lucru a fost deseori criticat și odinioară s-a motivat asta prin enorma complexitate a modelului.

— Dar un model precis nu trebuie în mod necesar să fie complex?

— Desigur. Dar mai înainte de toate trebuie să fie plauzibil. Să poată fi inteligibil. Altfel s-ar putea ghici la fel de bine în zațul de cafea.

McCaine scoase o carte voluminoasă din sertarul biroului și o aruncă pe masă.

— Ceea ce au și făcut autorii acestui studiu. Bănuiesc că îl cunoașteți.

— Sigur. „Global 2000”, studiul cerut de președintele Carter. Este probabil cea mai necitită carte vândută din lume.

— Și? Dumneavoastră ce credeți despre el?

— Mda… În esență adună la un loc evaluările diverșilor experți, completate cu niște calcule-model nu prea exact documentate. Ceea ce nu ar trebui să fie în mod obligatoriu mai rău. Dar cel mai mare defect este limitarea la perioada de până în anul 2000. Astăzi, sunt previzibile adevărate schimbări radicale la începutul următorului secol.

— Exact. Iar eu vreau să știu care sunt acelea, spuse McCaine.

— Și dacă le știți?

— Cu ajutorul modelului dumneavoastră, vreau să descopăr cum pot evita catastrofa.

Savantul îl privi lung, apoi dădu încet din cap.

— Bine. Ce condiții aveți în vedere?

McCaine nu ezită nicio clipă:

— Mai întâi, să fie un model cibernetic. Nu are importanță cât de complex, cât de scump. Fără aprecieri, fără intuiții, fără presupuneri. Totul trebuie să fie cuantificat, totul să fie interconectat, să rezulte limpede din evaluarea computerului.

— La un astfel de model lucrăm. Știți asta, altfel nu m-ați fi invitat.

— Corect. În al doilea rând, mie îmi comunicați primul. Eu decid când pot fi date publicității rezultatele.

Profesorul Collins trase cu putere aerul printre dinți.

— Asta este greu. Bănuiesc că la asta nu veți renunța.

— Puteți paria. În al treilea rând…

— Mai sunt și altele?

— Doar asta. Vreau să știu adevărul. Fără declarații politice. Fără liniștirea maselor, fără propagandă. Adevărul.

•

La scurt timp după asta a fost terminat și avionul jumbo-jet cumpărat de ei cu patru sute de milioane de dolari și transformat la Lufthansa Technik-Fuhlsbüttel într-o centrală aeriană de concern confortabilă, cu birouri, sală de discuții, bar, dormitoare și camere de oaspeți, legată cu întreaga lume prin satelit și dotată corespunzător. Pentru a corespunde imaginii concernului, întreg avionul a fost vopsit în alb, doar pe ampenajul fix din coadă se lăfăia *f*-ul roșu-închis și arcuit. Din cauza slabei asemănări cu cifra 1, avionul a fost denumit – mai întâi de către personal, apoi și de piloții și controlorii de zbor din lumea întreagă, deci, oficial s-ar zice – *Moneyforce One.*

Din acest moment zburau uneori săptămâni la rând în jurul lumii, de la o convorbire la alta, de la o negociere la alta ori de la o vizionare la alta. Lui John începu să îi placă să apară ca om de afaceri, să aterizeze cu propriul avion undeva în lume, să se lase însoțit de oameni frumoși în limuzine foarte lungi, să se simtă râvnit și important. Începu să se complacă în săli de conferințe amenajate cu gust, la mese uriașe din lemn nobil, să asculte rapoartele unor domni nervoși mai în vârstă, cu atât mai mult cu cât i se întâmpla tot mai des să înțeleagă câte ceva din unele cifre rostite de cei din consiliile de administrație ori care erau proiectate pe perete. S-a întâmplat chiar să pună câte o întrebare ori două, la care răspunsul era de regulă un tresărit aproape insesizabil; dar de cele mai multe ori se învăluia într-o tăcere semnificativă, îl lăsa să vorbească pe McCaine, reușind astfel în timp să se aleagă cu faima de misterios și inabordabil.

Dacă pentru ziariști și petiționari John Fontanelli era ca și inaccesibil, altfel stăteau lucrurile cu familia și cu prietenii lui anteriori. Ca și mai înainte, avea un secretariat care lucra cu alt personal, dar cu aceleași principii ca acela organizat de Vacchi. Chiar și listele cu expeditori cunoscuți personal, ale căror apeluri telefonice și

trimiteri poștale ajungeau la el necontrolate – doar corespondența era examinată radioscopic, pentru a evita atentatele cu bombe rămăseseră aceleași. Mama lui înțelesese abia după al treilea ori al patrulea apel telefonic reorientat către el că acesta se afla în avion, ceea ce ea nu putea pricepe. Și de-a dreptul incredibilă era rapiditatea cu care i se înmânau scrisorile, indiferent de locul de pe glob în care se afla. Păreau opera un clarvăzător care știa mai bine decât ei înșiși unde va ateriza avionul data viitoare. În acest fel primi într-o zi și primul CD al lui Marvin.

John desfăcu oarecum curios plicul căptușit și zâmbi când extrase din el CD-ul. *Wasted Future* era titlul acestuia. De pe copertă, cu privirea umbrită de o tristețe metafizică, se uita la el Marvin, fotografiat în fața unui loc de descărcare a gunoiului. „Pentru dragul de John, alături de primul pas al unei cariere ce se speră a fi spectaculoasă” scria pe o carte de vizită semnată de Marvin și de Constantina, care era menționată și printre interpretele vocale de pe CD.

Foarte interesant! John lăsă totul baltă, se duse în salonul avionului dotat cu o instalație Hi-Fi de cincizeci de mii de dolari și introduse plin de curiozitate CD-ul.

Era – într-un cuvânt – oribil. Din boxe răzbătea un sound surd, neclar, din care se impunea neplăcut doar o chitară bas, în timp ce interpretul se pierdea neajutorat într-un ecou exagerat și o vălmășeală generală. Ceea ce nu reprezenta o pierdere, cântecul lui Marvin sunând de parcă îl apucase simultan o depresie clinică și o tuberculoză acută. Totul se terciuia și se rostogolea într-un ritm monoton, iar când odată se deslușea ceva ca o melodie, aceasta era atât de asemănătoare cu niște cântece bine-cunoscute, încât pe bună dreptate i se putea spune furt. De asemenea, Constantina era ca și inexistentă și

puținul ce i se putea oarecum atribui te convingea că nu era nicio pierdere.

Cu oarece fiori de groază John mai încercă o dată, o jumătate de oră mai târziu; nu reuși să suporte întreaga operă și de câteva ori trecuse mai departe la următoarea piesă. Îi părea sincer rău, simțindu-se parțial vinovat că apăruse pe lume o asemenea făcătură, care fără nicio îndoială nu reprezenta primul pas, ci era finalul unei cariere. Ceea ce însemna că în curând Marvin va avea din nou nevoie de bani.

Aruncă la gunoi CD-ul și cartea de vizită și telefonă secretariatului de la Londra să scoată de pe listă numele lui Marvin.

24.

Era o zi senină de sfârșit de aprilie, de fapt, prima zi de primăvară adevărată. Castelul strălucea ca niciodată, ca un adevărat centru al lumii.

Marco radia și el. Cu receptorul miniatural în ureche, cu emițătorul în mână gata de manevrare, cu revolverul în hamul prins după umeri, emana o fericire covârșitoare.

— Se pare că ție îți place în Anglia, constată John.

— Da, confirmă Marco, dar de fapt nu este vorba despre Anglia, ci despre Karen.

— Karen?

— Karen O'Neal. Dacă vă amintiți, ea era secretara domnului McCaine la vechea lui firmă. Acum suntem împreună.

— Aha. Felicitări!

— Mulțumesc. Marco își duse mâna la ureche și potrivi mai bine microreceptorul. Mașina prim-ministrului tocmai a trecut de poartă!

Era ceva ce nu puteau cumpăra toți banii din lume. Dimpotrivă.

De la întâmplarea cu Constantina, John suferea de un scepticism de care nu se mai putea dezbăra. Știa că putea avea la pat cele mai frumoase femei din lume, cu sau fără a fi plătite, dar de când venise în Anglia nu mai lăsase pe niciuna să se apropie de el. La fiecare zâmbet și la fiecare ridicare a privirii îl bântuia suspiciunea că interesul se referea nu la el, ci la averea lui. Uneori, nu avea nevoie nici măcar de un zâmbet pentru asta. Ca odinioară cu ziarista care scotocea în arhiva Vacchi și care ulterior făcuse publică profeția.

Și ea nici măcar nu fusese tipul care l-ar fi interesat. Nici pe departe! Doar cerul mai putea să știe de ce se mai gândea la ea.

Ieșiră. Mașina prim-ministrului, un Jaguar gri-închis, se deplasa pe înălțimea din fața clădirii. Păunii se opriseră între straturile cu flori și își făceau coada roată ca la comandă.

John trase adânc aer în piept, își șterse pe ascuns mâinile de pantaloni și își simți bătaia inimii până în creștet. Acesta era oricum primul șef de guvern cu care va vorbi.

Fusese ideea lui McCaine. Și acum îl lăsa singur. „Veți reuși să o faceți", îi spusese. Tempoul lui, își spuse John, avea cel puțin avantajul că nu ajungea deseori să se mai gândească și la viața lui intimă.

Automobilul se opri plin de demnitate. Unul dintre agenții de securitate deschise portiera și din mașină coborî el, prim-ministrul John Major, inconfundabil cu părul lui alb, cu cărare, cu ochelarii mari, cu rame subțiri, și cu zâmbetul lui larg, exact ca la televizor, iar când și-au strâns reciproc mâinile, lui John i s-a părut că și politicianul era nervos.

„Se va teme de dumneavoastră, îi explicase McCaine. Există doar o mână de țări pe glob care ar putea rezista unui atac din partea averii dumneavoastră –, iar Marea Britanie nu face parte dintre ele nici măcar pe departe. Se va întreba dacă în timpul mesei, cândva între felul principal și desert, îi veți pretinde cu un calm deplin ceva monstruos."

John avu senzația că se privește din afară și că vede mirat cum el îi strânge mâna prim-ministrului Majestății Sale regina Angliei, cum schimbă banalități protocolare cu aceasta, de parcă nici nu ar fi făcut altceva toată viața lui. În pregătirea acestei invitații insistase să ia câteva lecții de la un discret profesor de bune maniere din Londra, care îi deslușise toate finețurile protocolului și exersase cu el tot ce se putea exersa.

McCaine râsese: „Dumneavoastră sunteți cel mai bogat om din lume, John, vă puteți comporta

cum vreți!”

John avu senzația că Major era impresionat când au intrat. În mod evident arhitectul pentru interioare, unul dintre cei mai buni din lume, reușise ceea ce își propusese: să creeze un ambient elegant, impozant, fără a sugera că aici ar trăi un reprezentant al unei dinastii vechi de secole. Antichități valoroase se aflau alături de mobilier cu design ultramodern din oțel și sticlă, picturile moderne dădeau accente interesante, și mai ales castelul era mai luminos după renovare decât înainte: elementele de iluminat scoteau din umbră colțurile întunecate, ceea ce în venerabilele săli crea o atmosferă de spațialitate și imponderabilitate.

Așa cum era prevăzut în programul pregătit în câteva săptămâni de muncă, ieșiră să se plimbe puțin în grădina din spatele castelului, supravegheați de la distanță de o mulțime de membri ai serviciilor de securitate, și conversând. A rezultat că lui John Major îi plăceau opera și crichetul – cu ambele John nu avea nicio tangență. Nu putea spune nimic nici despre problemele comportamentului păunilor, așa că au lăudat amândoi vremea neobișnuit de frumoasă pentru acest anotimp și au subliniat de mai multe ori cât se bucură de faptul că au făcut cunoștință. În cele din urmă, prim-ministrul a mărturisit că Alteța Sa regală prințul de Wales s-ar fi arătat foarte interesat de a-l cunoaște.

— Nu a spus-o în mod expres că vă transmite salutări, a adăugat șeful guvernului britanic, dar s-ar putea ca dânsul să vă invite odată.

John dădu din cap. Discutase cu McCaine despre varianta ca în loc de a-l invita pe prim-ministru să îl invite pe succesorul la tron, dar McCaine fusese împotrivă: „Ar fi o impolitețe. Nu că nu ne-am putea permite, și probabil că prințul Charles chiar ar veni, dar astfel am revela prea devreme adevăratele raporturi de forță”.

O jumătate de oră mai târziu, au sosit și ceilalți oaspeți. Editoarea elegantul mensual *20th Century Observer,* Viktoria Holden, denumită și *marea doamnă a jurnalismului elevat,* sosise cu trenul din Londra, și John dispusese să fie luată de la gară. Odată cu ea a mai venit Alain Smith, editorul tabloidului *The Sun*, care pe scala calității jurnalistice se situa cam la polul opus lui *Observer.* Totuși, cei doi s-au salutat ca niște vechi prieteni. La scurt timp a sosit și corespondentul din Marea Britanie al lui *Washington Post,* un tânăr vânjos cu numele de David Moody, a cărui strângere de mână John o mai simțea după cinci minute, și în cele din urmă a apărut și lordul Peter Rawburne, celebrul ziarist, cu o rablă de Aston Martin ale cărei numeroase rateuri îi făceau pe bodyguarzi să bage nervoși mâna în haină. Acesta parcă dezinvolt lângă cupeurile luxoase și a coborât într-un costum din tweed, de parcă tocmai venea de la o partidă de vânătoare. Se părea că el nu dădea doi bani pe formalități și convenienţe.

Lordul Peter Rawburne a fost și cel care a animat seara.

— Dați-i drumul, mister Fontanelli, zise acesta în timp ce se strângeau farfuriile pentru aperitive. Că doar nu ne-ați invitat ca să pierdem vremea, am dreptate?

John puse șervetul deoparte, îi privi pe cei de față și simți din nou în stomac sfredelul care nu îl lăsa să doarmă de câteva nopți. Spera că nu arăta atât de jalnic pe cât se simțea. Repetase de o sută de ori discursul în fața oglinzii, în fața camerei video, până când avusese impresia că ceea ce avea de spus va putea să spună *fără* să se vadă că repetase de o sută de ori.

— Nu aș îndrăzni niciodată să o fac, încercă el o glumă, dar nu râse nimeni. Nu îi va fi ușor deloc. Începu așa cum exersase: Am căutat o posibilitate de a pune la punct câteva lucruri. Lucruri care privesc firma mea. *Fontanelli Enterprises* este

privită de opinia publică drept o investiție obișnuită a unei mari averi, cu scopul de a obține câștiguri. John făcu un gest scurt cu mâna pentru a reaminti celor din jur în ce anturaj se aflau, apoi continuă: Veți fi de acord cu mine că aproximativ ultimul lucru de care am nevoie sunt și mai mulți bani.

„Singurul lucru pe care trebuie să li-l tăinuiți este că țintim dominarea lumii, îl avertizase McCaine. Dați-vă modest."

— Eu îi cunosc pe unii aflați în aceeași situație, interveni miss Holden. Totuși, ei nu se opresc. L-am întrebat odată pe unul dintre ei de ce vrea să câștige și mai mulți bani, dacă nu mai are nevoie de mai mulți. El mi-a răspuns: „Nu o fac pentru că *am nevoie,* ci pentru *că pot*."

— Însă eu nu pot! Răspunsul lui John fusese spontan. El își drese glasul și adăugă: Ceea ce vreau să spun este că mie nimeni nu mi-ar putea spune că sunt născut om de afaceri.

— Dar este evident că învățați repede, zise David Moody. Investiți inteligent și investiți în toată lumea. Eu cred că singurele țări în care nu ați cumpărat nimic sunt Irakul și Coreea de Nord și că singurul teritoriu în care nu aveți filiale este Antarctica.

— Am colaboratori inteligenți. Și, în plus, o avere atât de mare nu se poate investi într-o singură țară, nici măcar într-un singur continent, fără a crea monopol.

— Poate că nici pe o singură planetă, îl ironiză Alain Smith.

John se înverșună. Editorul lui *Sun* era, fără a-și da seama, al naibii de aproape de adevăr.

— Eu îmi văd averea în primul rând ca pe o obligație, spuse încet John. Eu nu vreau să acumulez tot mai mulți bani, ci să ajut omenirea cu ea…

— Deci, interveni lordul Rawburne, profeția străbunului dumneavoastră nu vă dă pace.

— Atunci de ce nu împărțiți banii dumneavoastră sărmanilor? vru să știe Smith. Cel puțin o parte din ei.

John îl privi.

— Pentru că eu cred că în acest fel nimeni nu va fi ajutat cu adevărat.

— Cel lipsit de un acoperiș, aflat sub podurile Tamisei, va vedea altfel lucrurile.

— El se înșală, răspunse John. El însuși era surprins de hotărârea cu care vorbea și era și mai surprins văzând că avea și efect. Alain Smith amuți și dădu din cap ca și cum s-ar fi putut ca John să aibă dreptate. Nimeni altcineva nu mai obiectă, așa că putu să revină la discursul lui dinainte pregătit. Brusc trăi senzația că putea să îl ducă la bun sfârșit înainte de a muri mai întâi. Continuă: Ceea ce voiam să spun este că atenția mea principală se îndreaptă către protecția mediului ambiant. Suntem pe punctul să introducem directive privind protecția mediului valabile pretutindeni în concern, și chiar și în țările și situațiile în care asta ne dezavantajează economic. Poate că ați auzit de eforturile noastre de a face sigur transportul de țiței. Asta costă bani, dar vreau să fac ce pot, pentru a împiedica o navă care face un transport pentru mine să pățească un accident precum cel al lui *Sea Empress*. Ceea ce realizăm noi în acest moment sunt măsuri aplicabile rapid – utilizarea generală a hârtiei ecologice în administrație de exemplu, separarea deșeurilor și reciclarea lor, renunțarea la carburanți care dăunează păturii de ozon etc. Din păcate, cele mai multe dintre aceste măsuri au mai curând valoare simbolică. Ulterior, vom iniția proiecte ample care de exemplu privesc ecologizarea produselor, amănunte ale prelucrărilor și așa mai departe. Dar avem și planuri mai ambițioase.

— Doar că acestea au nevoie de ajutorul politicului, zise John privindu-l pe premier.

Major făcu ochii mari ori poate că doar așa părea prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Mă și întrebam de ce am fost invitat, spuse acesta sec.

John trase adânc aer în piept. Sfredelul din stomac era tot acolo. „Merg mai departe, nu mă las enervat!”

— Grupul Fontanelli va juca în viitor – cred că pot să spun asta – un rol important în economia mondială. Asta mă încurajează să propun anumite schimbări de politică economică despre care cred că pe termen lung vor fi în beneficiul tuturor oamenilor. Eu voi sprijini o politică corespunzătoare, în ciuda unor pierderi economice, în speranța că *Fontanelli Enterprises* va reprezenta astfel un exemplu care să fie urmat de alții.

Privi figurile consternate.

Alain Smith, care stătea la coada mesei, apucă paharul cu vin, și John îl auzi mormăind:

— Acum devine vesel.

Chipul prim-ministrului era o mască împietrită.

— Iau bucuros notă de disponibilitatea dumneavoastră de a coopera, spuse acesta pe un ton extrem de țeapăn. Aș vrea totuși să menționez că într-o democrație calea concretă de a obține modificări politice trebuie să treacă prin parlament, nu prin convenții private la o cină.

Viktoria Holden se aplecă în față, iar șiragul de perle de la gâtul ei îi șterse neintenționat farfuria, scoțând un ușor sunet.

— Mister Fontanelli, ne veți detalia concret schimbările de politică economică pe care intenționați să le faceți?

John o privi recunoscător. „Miss Holden, în ciuda celor aproape optzeci de ani ai săi, va fi probabil spiritul cel mai progresist și deschis de la masa dumneavoastră, prognozase McCaine. Și ceea ce spune ea, are mai multă greutate decât lasă să se creadă revista ei.”

— După cum am spus, eu sunt un novice în lumea afacerilor, le reaminti John comesenilor. Probabil că pe mine încă mă mai miră multe lucruri care sunt obișnuite pentru cei crescuți în această lume. De exemplu, mă întreb cum este posibil să merite să transporți crabi din Marea Nordului în Maroc pentru a fi prelucrați acolo? Cum se pot aduce cu avionul mere din Noua Zeelandă, care se vând totuși mai ieftin decât merele autohtone? Acum era din nou pe făgașul discursului său, ba chiar în partea care îi stătea la suflet: Sau întrebând la general: Cum poate fi profitul economic dăunător mediului? Doar pentru că prețul pe care o întreprindere trebuie să îl plătească pentru ceva – în acest caz pentru transport – nu corespunde cu costul real. Dacă în cost s-ar include și poluarea, nu ar mai exista probleme cu poluarea. Căci ceea ce noi, oamenii, știm să facem este evitarea costurilor. Zici că suntem cu toții foarte inventivi. Istoria industrializării este o unică istorie a scăderii prețurilor pentru bunuri de larg consum. De ce să nu folosim această inventivitate pentru o gospodărire mai durabilă a lumii? De ce să nu impunem ca factorul poluare să fie introdus în toate calculațiile? De ce să nu organizăm lucrurile în așa fel ca poluarea *să coste bani*?

Câteva secunde, ce păreau că nu se vor mai sfârși, a fost o liniște de parcă ar fi spus ceva de un penibil infinit.

— Dacă scumpiți transportul, rupeți gâtul comerțului mondial, spuse în cele din urmă David Moody și se sprijini de speteaza scaunului. Economia este dependentă de condiții bune pentru transport.

Un pretext previzibil. John însuși îl ridicase în discuțiile cu McCaine.

— Nu este vorba despre costurile transportului. Economia nu a evoluat la nivelul la care se află *pentru că* transportul a fost ieftin. Și nici invers.

Sunt conștient că punerea în aplicare a propunerii mele va avea consecințe agravante. Și nici nu spun că totul trebuie să se întâmple dintr-odată. Dar de întâmplat trebuie să se întâmple.

— Propunerea dumneavoastră ar însemna, de exemplu, ca subvențiile pentru minerit să fie tăiate, și în locul lor să crească zdravăn impozitele pe cărbune. Nu? Dar rezultatul ar fi apariția a mii de șomeri, constată Smith.

— Dacă nu s-ar schimba nimic, ne-am putea permite.

Prim-ministrul Majestății Sale nu spuse nimic, dar era evident că nu se amuza. Privea fix în față, părând că și-ar fi dorit să se afle în altă parte.

În tăcerea care se așternuse a fost servit următorul fel de mâncare, pate de somon cu sos riesling. „Ce ambianță deplasată pentru a se discuta despre situația gravă în care se află lumea”, gândi John la vederea farfuriei fantezist decorate, pe care o mână de profesionist o așezase elegant în fața lui.

— Eu consider că mister Fontanelli are dreptate, opină lordul Rawburne. Acesta apucă furculița și cuțitul pentru pește și continuă: Aici suntem între noi, în oarecare măsură oameni inteligenți, deci, nu este nevoie să ne ducem de nas unul pe altul. Dacă luați aminte la fenomenul economic, veți constata că se identifică o graniță la ceva preluat din natură – o materie primă, un produs natural – și o altă graniță la ceva ce este redat naturii, gunoi, de regulă. Tot ce se petrece între este, să zicem așa, o chestiune internă a omului. Cea care creează problema poluării este existența acestor două granițe. Noi ne servim din resurse care nu sunt nelimitate și ceea ce predăm nu poate fi primit în cantități nelimitate. Asta o știm de mult, fără a trage de aici concluzii. Propunerea lui mister Fontanelli atinge exact miezul problemei: Atâta vreme cât a polua mediul nu acționează financiar negativ asupra economiei și este pozitiv să îl

protejezi, ei îi este imposibil să îl trateze corespunzător. Subliniez *imposibil*. Totuși, a aștepta, cum fac mereu mulți idealiști, înseamnă a aștepta ca economia să acționeze neeconomic. Regulile jocului nu țin cont de mediu. Dar noi putem schimba regulile jocului. Asta nici nu este ceva deosebit; o facem permanent. Modificăm dreptul bancar, asigurările, dreptul bursei, reglementarea legală a impozitelor – toate reguli ale vieții economice. La fel de simplu putem introduce regula că poluarea costă bani. După care ceea ce am năzuit noi degeaba prin apeluri la morală se va întâmpla de la sine, doar prin dinamica forțelor pieței. Numai așa se poate. Nu există altă cale.

David Moody începuse să clatine din cap în timp ce vorbea Rawburne și se părea că nu va mai înceta să o facă.

— Acest lucru este fără îndoială bine intenționat, zise el, chiar dacă nu este foarte original. Apelul la controlul de stat. Dar realitatea este că astăzi mediului îi merge cel mai bine în țările care dispun de piață liberă, în timp ce în fostele economii planificate a ajuns la ruină.

Rawburne se aplecă în față și îndreptă vârful cuțitului său pentru pește către american, ca pe o spadă.

— O regulă a jocului nu este același lucru ca economia planificată, asta o știți prea bine, mister Moody. Statul trebuie să fixeze reguli. De aceea există. Piața dumneavoastră liberă nu va funcționa fără regulile create de stat, vorbim despre chestiuni ca legea privitoare la societățile pe acțiuni, supravegherea băncilor, dreptul contractual și așa mai departe. Iar în statele în care nu sunt impuse reguli ale jocului, piața dumneavoastră liberă nu funcționează. Celebrele condiții-cadru ale căror greșeli sunt mereu reclamate când se explică de ce nu se vrea să se facă investiții în Rusia.

John avea sentimentul că trebuia să spună ceva, pentru a nu lăsa să escaladeze animozitatea dintre cei doi, pe care credea că o resimțea.

— Eu nu sunt decât un specialist în probleme economice, interveni el. Dar mi-am pus întrebarea cum ar arăta economia noastră dacă pământul, natura ar fi niște firme. Dacă noi toți ar trebui să cumpărăm de la aceste firme ceea ce avem nevoie. Totul, nu doar materie primă, ci și apă, aer, teren.

„Într-o zi noi vom fi această firmă", spusese McCaine și ridicase paharul închinând pentru asta.

Viktoria Holden zâmbi:

— Atunci viața ar fi probabil de neplătit!

— Himere, opină Smith.

— Ăsta ar fi un monopol, tună Moody. Firma dumneavoastră ar putea ridica prețurile în așa măsură, încât să nu mai poată fi plătite.

— Se pare că plecați de la premisa că noi, oamenii, suntem nedoriți pe Pământ, interveni Rawburne. O concepție care cu siguranță va fi demnă de analizat mai îndeaproape cu altă ocazie. De fapt, răspunsul la întrebarea lui mister Fontanelli se află la îndemână: la drept vorbind natura nu este o firmă. Văd aici o provocare pentru stat. Până acum statul este reprezentantul intereselor sale economice și în cele mai bune cazuri reprezentantul intereselor populației lui. Ar fi mai inteligent să lase economia în seama ei și să preia rolul de tutore al naturii.

— Toate bune și frumoase, lord Rawburne, zise prim-ministrul, dar din punctul de vedere al realității politice este pură utopie. Chiar dacă am accepta-o, o asemenea schimbare de curs ar trebui acceptată de o majoritate, și tot ce ați obține ar fi ca poziția Marii Britanii într-o concurență globală tot mai dură să slăbească sensibil.

— Bineînțeles că asta necesită cooperarea internațională, opină miss Holden. O acțiune națională singulară ar fi nu doar lipsită de sens, dar și fără niciun efect.

Alain Smith își exprimă dezaprobarea:

— Uită astea, Viktoria! Fiecare stat va căuta doar calea prin care să evite astfel de convenții.

John Major confirmă cu înverșunare:

— Nu pot decât să mă alătur colegului dumneavoastră.

Cina s-a desfășurat cu discuții aprinse, dar fără mari rezultate și fără multe aprecieri ale calităților ei culinare. După care, în primul moment în care uzanțele permiteau, prim-ministrul s-a retras, desigur nu fără câteva cuvinte bine potrivite exprimând aprecierea invitației și speranța la o bună legătură pe viitor.

L-a urmat la scurt timp Alain Smith.

— Oricum, opină acesta la despărțire, consider că este liniștitor faptul că în fruntea celui mai mare concern al lumii se află un om pe care îl dinamizează valori mai înalte decât obișnuita combinație dintre lăcomie, ambiție și sete de putere.

— Eu sunt sigur că angajamentul dumneavoastră privind mediul va da un semnal, spuse David Moody. Ar trebui doar să nu exagerați. Urmați politica pașilor mărunți.

Viktoria Holden nu avu niciun sfat, doar mulțumi pentru invitație.

Ultimul plecat a fost lordul Peter Rawburne.

— Dumneavoastră aveți o gândire orientată în direcția bună, spuse el în timp ce îi strângea mâna lui John. Doar că nu ați dus-o până la capăt.

După aceste cuvinte sibilinice urcă în mașina lui deloc arătoasă și plecă poluând mediul cu reziduurile carburantului său.

•

John rămase mult timp la fereastra camerei lui, privind cerul plin de stele, în timp ce germenii unei idei prindeau tot mai mult contur. Aruncă o privire asupra ceasului: unsprezece și jumătate.

Se duse la telefon și răsfoi lista alăturată. În castel erau peste două sute de telefoane; de aceea

toate numerele interioare se compuneau din trei cifre. Găsi numărul căutat și îl formă.

— O'Shaugnessy, răspunse o voce cam speriată.

— Sunt Fontanelli. Sper că nu v-am trezit.

— Ăă… nu, sir, spuse bibliotecarul. Încă mai citeam.

John nici nu ar fi bănuit altceva despre irlandezul slab cu părul neobișnuit de rar pentru vârsta lui.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez atât de târziu, dar am o rugăminte urgentă…

25.

O săptămână mai târziu, John intră de dimineață în biroul lui McCaine, îi întinse acestuia o carte și rămase în așteptare, în fața mesei acestuia, în picioare. În mod evident dispoziția lui nu era cea mai bună.

— *Juan, un momento por favor,* îi ceru el interlocutorului telefonic, acoperi cu mâna receptorul și se aplecă înainte.

Titlul cărții era *Salvarea complet automatizată a omenirii.* Autor: Peter Rawburne.

Duse din nou telefonul la ureche:

— *Juan*? *Lo siento. Podría llamar usted más tarde*? *Vale. Hasta luego.* Întrerupse legătura, luă cartea în mână și îl privi pe John. Bună dimineața, John! Unde ați găsit asta?

— O'Shaugnessy a găsit-o, răspunse John și începu să se balanseze pe tocuri.

— O'Shaugnessy? Ca să vezi. Trebuie să recunosc că este un bibliotecar isteț. McCaine întoarse coperta, apoi pagina de gardă și studie pagina cu titlul. Este un exemplar bine păstrat. Mai bine păstrat decât al meu.

John pufni.

— L-ați invitat pe lordul Rawburne și m-ați făcut să prezint ca fiind ale mele ideile expuse de el acum douăzeci de ani! Mă simt ca un idiot.

— Prostii! El a fost entuziasmat. Chiar dumneavoastră mi-ați povestit. A fost de partea dumneavoastră, nu?

— Aseară, mai să-mi sară ochii din cap. Știați de cartea asta. De ce nu mi-ați spus?

— Pentru că era mai bine ca dumneavoastră să ajungeți singur la acele idei, explică plin de răbdare McCaine.

— Dar nu am ajuns la acele idei de unul singur! Dumneavoastră mi le-ați sugerat, pe fiecare dintre ele.

McCaine clătină din cap.

— Am stat o seară împreună la o sticlă de vin bun și am discutat strategii de reorganizare a economiei mondiale. Amândoi, dumneavoastră și cu mine. *Alright,* v-am insuflat ideile lui Rawburne, dar dumneavoastră le-ați acceptat imediat, le-ați adoptat, ați mers pe firul lor, ați fost entuziasmat de ele. Și? Se modifică ceva la aceste idei dacă le-a mai avut cineva?

— Ar fi trebuit să îmi spuneți că acela de la care au plecat aceste idei va sta cu mine la masa la care eu voi vorbi despre ele!

— Ați fi fost jenat. V-ați fi comportat ca un prozelit. Ca unul convertit la o nouă ideologie, cu care acum vrea să fericească întreaga lume.

John rămase stupefiat:

— Ăsta a fost motivul? Ați vrut să fiu dezinvolt?

McCaine închise încet cartea, o puse deasupra unui teanc de documente și zise:

— John, eu nu sunt atât de genial încât să elaborez de capul meu așa ceva, recunosc. Dar mie îmi este indiferent, absolut indiferent de unde provine o idee bună și cui i-a aparținut ea. Eu nu plătesc impozit pentru licența salvării lumii. Dacă o idee este bună de ceva, o folosesc.

— Și ceilalți? Ei știau că eu repet ideile lui Rawburne, nu?

— Astăzi nimeni nu mai cunoaște ideile lui Rawburne. McCaine arătă către carte și continuă: Asta este tipărită în ediție restrânsă, două sute de exemplare. V-ați întrebat vreodată de ce? Ori v-ați întrebat de ce el nu v-a pus la respect în acea seară? De ce s-a comportat ca și cum v-ar susține ideile?

John fu nevoit să recunoască:

— Nu.

— Pentru că v-a crezut. El a crezut că singur ați ajuns la acele idei. Ceea ce i-a trezit speranța că acum ar fi sosit timpul împlinirii ideilor lui. Când a

scris cartea – pe-atunci să fi avut cel mult douăzeci și șase de ani era limpede că încă nu sosise. Nici nu vă imaginați ce supărare a produs pe-atunci în cercurile lui. Impozite pe poluare, pe domenii, pe consumul de apă și materii prime, pe gunoiul produs! Dacă lorzii nu ar fi fost deja pe jumătate morți, l-ar fi spânzurat cu siguranță. McCaine se lăsă pe speteaza scaunului, își încrucișă brațele pe piept și zise: Clasa sus-pusă nu l-a iertat nici până astăzi și nici nu o va face. Restul civilizației îl cunoaște ca probabil cel mai competent ziarist al lumii în materie de economie. Când spune el ceva, toți trag cu urechea, pe Wall Street la fel ca pe Downing Street nr. 10, la Frankfurt la fel ca la Casa Albă. Dacă el vă are la inimă, este pentru planul nostru mai prețios decât dacă v-ar fi făcut cadou British Petroleum.

John înghiți în sec:

— Serios?

— Ați citit ziarele din ultima săptămână?

— Ăă… nu.

— Ar fi trebuit. Ați fi constatat că ați devenit un fel de erou. Presa engleză de mare tiraj vorbește din plin despre inițiativa noastră privind protecția mediului. Gazetele americane descoperă o nouă orientare în ce privește efectul economiei asupra mediului, pe care ei o numesc *Fontanelli-Trend.* Iar pe continent oricum nu există niciun redactor-șef care să nu fie abonat la *20th Century Observer* al lui miss Holden.

John îl măsură cu privirea pe McCaine, a cărui cămașă chiar și la această oră de dimineață era deja umedă de transpirație sub braț.

— Și toate astea sunt rezultatul unei singure cine și al anemicului meu discurs?

— Pe asta puteți paria. Nu mai sunteți moștenitorul fără minte care nu știe ce să facă cu banii. Sunteți un subiect al simpatiilor. Oamenii încep să vă recunoască drept adevărat moștenitor,

care va duce la îndeplinire profeția. Sunteți un star pop, John! Împăcați-vă cu acest gând.

Chipul lui John se întunecă.

— Oricine putea face ce fac eu. Sunt un ratat care întâmplător s-a ales cu o moștenire dementă.

Și se sperie de propriile cuvinte.

McCaine îl privi gânditor, se întoarse cu scaun cu tot într-o parte și se uită afară, peste acoperișurile Londrei.

— Sunteți un eșuat într-o lume polarizată profund fals, spuse el calm și adăugă: Noi îi vom inversa polii. Ne vom îngriji ca oamenii merituoși să aibă succese, și comportamentul corect să fie recompensat, iar celelalte se vor reglementa de la sine.

•

John descoperi un alt star pop când într-o seară, binedispus după o zi agitată, se așeză în fața televizorului și, pentru a-l cuprinde somnul, începu să schimbe programele. Pe neașteptate se trezi față în față cu chipul lui Marvin pe MTV, care cu o privire goală și pe un fond muzical zgomotos îngăima ceva greu de înțeles, în timp ce în planul secund tot creșteau ca prin minune munți de automobile dezmembrate. Muzica era tot mai oribilă, dar imaginea era impresionantă, mai ales la refren, când ciripea Constantina îmbrăcată cu minimum posibil, care minim părea și el recuperat dintr-o groapă de gunoi. Mișcările ei lascive îl făcură pe John să se gândească involuntar la o anumită seară petrecută pe un anumit iaht care stătea la ancoră de luni de zile neutilizat, ceea ce nu îi făcea deloc bine.

În orice caz ea nu va mai deveni procuror.

•

În subsolul clădirii procuraturii din Florența încă mai erau depozitate cutii purtând inscripția *Scrisori de amenințare/Fontanelli,* care singure umpleau o încăpere destinată probelor. Până la mutarea lui John Fontanelli în Marea Britanie de

acestea se ocupase o comisie specială, ceea ce avusese ca urmare o mulțime de arestări și acuzații în întreaga lume și mai mulți oameni ajunseseră în închisori ori internați în centre de psihiatrie.

În iunie 1996, niște zgomote din curtea interioară atrăseseră la ferestre mai multe persoane. În mijlocul curții se afla un autocamion al unei firme de distrugere a datelor, al cărei tocător înghițea cutiile negre scoase din pivniță nedeschise, acestea erau angrenate între valțurile canelate și, când mușca din ele unul dintre dinții metalici, cutiile erau sfâșiate eliberând un val de plicuri, precum o capsulă seminală își împrăștia semințele la maturitate, dar care erau și ele înșfăcate de gâtlejul mecanic și tocate mărunt. Nu a durat nici două ore până când amenințările la adresa celui mai bogat om din istoria omenirii erau gata ambalate în saci maro de hârtie, destinate a servi drept combustibil.

— Ordinul expres al ministrului justiției, îi spuse procurorul general vizitatorului său, în timp ce amândoi priveau spectacolul de la fereastră, și folosi ocazia pentru a extrage dintre dinți o bucățică de carne rămasă acolo de la prânz. După care continuă: Care la rândul lui reprezintă rugămintea expresă a ministrului finanțelor, din câte se aude.

— Chiar așa? se simți obligat vizitatorul să se mire.

Bucățica de carne cedă. Ce senzație plăcută! Procurorul general privi scârbit fărâma minusculă de pe unghia degetului său.

— Absolut corect, dacă vreți să știți părerea mea. *Signor* Fontanelli a promis când a primit cetățenia că va plăti impozite în această țară și, după trei luni, a dispărut în Anglia. Ar fi de neînțeles să lucrăm gratuit pentru o asemenea persoană.

•

— Noi nu plătim impozite? Este adevărat? întrebă John ridicând privirea de pe sinopticul bilanțului.

McCaine tocmai nota ceva pe marginea unui document.

— Este un document intern destinat doar nouă, răspunse el fără a ridica privirea, și sper că fiecare cifră din el este tot atât de adevărată cât poate fi o cifră.

— Aici scrie treisprezece milioane de dolari.

— Treisprezece milioane prea mult, dacă mă întrebați pe mine. Dar nu a fost posibilă evitarea.

— Nu știu. Eu am promis ministrului de finanțe italian că măcar un an voi plăti impozit în Italia…

— Cele șapte miliarde pe care anul trecut nu le-am putut salva trebuie să îi ajungă.

— I-am promis, înțelegeți? I-am promis solemn.

Acum McCaine ridică privirea:

— Îmi dau lacrimile. Scuzați-mă, dar aici discutăm despre douăsprezece, treisprezece miliarde de dolari, și mai mult. Cu ei puteți cumpăra Ucraina sau jumătate din Africa. Nici nu mă gândesc să astup cu ei gura unui ministru de finanțe oarecare.

— Dar nu putem… adică noi câștigăm bani. Și cine câștigă bani trebuie să plătească impozit, așa stau lucrurile, nu?

— Noi suntem o întreprindere internațională. Putem să alegem unde plătim impozite. Și, dacă îmi pot permite asta, atunci plătesc impozitul în insulele Cayman, adică zero dolari.

John dădu încurcat din cap și privi din nou hârtia din mâna lui. Treisprezece milioane.

— Cum se face asta? întrebă el. Că doar nu suntem în insulele Cayman. Aici suntem la Londra.

— Avem firme în insulele Cayman. La fel cum avem firme în insula Sark, în Belize, în Gibraltar, în Panama – toate paradise fiscale. Aceste firme nu fac nimic, nu au angajați, ele constau doar într-un

înscris în registrul comercial și într-o plăcuță pe o cutie poștală. Pe aceste plăcuțe sunt scrise nume ce nu atrag atenția, pentru că nu trebuie ca oricine să vadă pe loc că ele vă aparțin. Una dintre aceste firme se numește de exemplu *International Real Estate* și este o firmă imobiliară, căreia îi aparțin blocul de birouri și castelul dumneavoastră, și care pentru asta ne plătesc chirii considerabile. Aceste chirii ne micșorează beneficiile afacerilor și odată cu ele obligațiile fiscale, dar ce să facă fiscul? În definitiv, nu ni se poate interzice să trăim și să lucrăm în spații închiriate. Și acest joc poate fi practicat cu asigurările pentru transporturi, investiții, onorariile pentru consiliere și așa mai departe, până când practic nu se mai plătesc impozite.

— Banii sunt în siguranță pe aceste insule?

— Nu fiți naiv! Banii se mișcă doar în computerele băncilor, o înregistrare contabilă de pe un harddisc pe altul. Niciun penny nu părăsește această țară, nici măcar sub forma unui bit.

Asta i se păru de necrezut lui John. Dar era obișnuit să aterizeze într-un domeniu în care incredibilul era ceva normal.

— Nu mi se pare tocmai curat.

— Nici nu a susținut cineva așa ceva. Dimpotrivă, din punct de vedere moral este cât se poate de reprobabil. Dar priviți statisticile Fondului Monetar Internațional: pe piețele financiare offshore sunt administrate peste două bilioane de dolari. Poziția noastră ar fi simțitor slăbită dacă am plăti impozite, a altora însă nu.

John își trecu palma peste față:

— Fiecare mic meseriaș trebuie să plătească impozite. Fiecare. Cu ce drept pot eu să mă sustrag?

McCaine se așeză mai comod în fotoliu, își strânse palmele una într-alta și își sprijini bărbia în ele, în timp ce îl privea gânditor pe John.

— Asta poate fi văzută într-un fel sau în altul, spuse el în cele din urmă. Dumneavoastră sunteți întreprinzător. Sunteți unul dintre cei mai mari furnizori de locuri de muncă din lume. Aprovizionați o jumătate de planetă cu bunuri de consum curent. Faceți ceea ce niciun guvern nu este în stare să facă. Deci, dacă mă întrebați pe mine, eu nu văd de ce ar mai trebui să plătiți și impozite.

•

— Campania de jaf continuă! trâmbiță McCaine intrând în biroul lui.

Fuseseră câteva săptămâni plecați în lume și din nou se opriseră la Londra pentru ceva mai mult timp, și din nou prin clădire parcă bântuia un ciclon.

Purtaseră nenumărate discuții cu firme din Europa de Est, din Orientul Apropiat și din Africa, vizitaseră hale de fabrici care uneori puteau trece drept muzee ori temnițe întunecate cu sclavi lipsiți de drepturi, văzuseră canalizări blocate de dejecții din care în râuri se scurgea o pastă spumoasă, mirosind oribil, trecuseră prin noroaie uleioase și gropi de gunoi neîngrijite, totdeauna însoțiți de membri ai consiliilor de administrație ori de directori dependenți de ajutorul financiar.

— Sirienii ne-au cerut să renunțăm la investițiile din Israel, povestea John la unul dintre prânzurile frugale subsidiare discuțiilor cu care se obișnuiseră. Iar guvernul israelian voia să nu investim în Siria. Le-am spus că, dacă așa procedează cu mine, nu voi investi nici la unul, nici la celălalt. Și brusc le-am luat piuitul.

— Este un bun antrenament, opina John mereu surprins despre puterea pe care o deținea.

— Pentru construirea fabricii de microcipuri din Bulgaria primim o subvenție de stat de trei sute de milioane de dolari. În plus, statul suportă în primii cinci ani 90 la sută din eventualele pierderi. Pe care bineînțeles că le vom produce.

John ezită:

— Cumva nu mai avem bani?

— Nu faceți o față atât de speriată, John. Avem mai mulți bani ca oricând. Vă puteți duce jos, la negustorii noștri de devize, și veți vedea că se adună tot mai mult.

— Atunci de ce avem nevoie de subvenții de la stat?

McCaine puse deoparte furculița pentru salată.

— V-am spus deja la prima noastră întâlnire: un bilion de dolari nu ajung să cumpărăm lumea. De aceea trebuie, dacă vrem să reușim, să controlăm cât mai mulți bani străini. Asta facem. Fiecare dolar pe care ni-l dă guvernul bulgar nu va mai putea fi cheltuit pentru altceva. Ei devin mai slabi, noi devenim mai tari. Și, pentru că devenim mai tari, la viitoarea afacere vom negocia și mai favorabil pentru noi – și așa mai departe. Un șurub fără sfârșit.

— Înțeleg. Aflarea acestui gen de trucuri și manevre îi lăsa un gust searbăd, cu toate că între timp încercase să accepte că așa funcționau regulile jocului puterii. Dar cu ce se alege un guvern din faptul că noi investim în țara lui, când în realitate el plătește mai tot?

— Ceea ce vă explicam – cu excepția faptului că lor le era clar că puteam construi fabrica la fel de bine în România sau în Ungaria – era că în acest fel ei câștigă încredere în fața altor investitori, conform zicerii: „Unde *Fontanelli Enterprises* investește, pot să îndrăznească și alții”. McCaine dădu din cap și râse disprețuitor, apoi continuă: Știți, mie îmi place situația în care acești șefi de guverne din palatele lor vechi, cu titlurile lor și cu pompa lor din ceară cad pe mâna mea. Îmi place că, atunci când mă privesc, înțeleg brusc cine stăpânește situația. Că toată puterea lor este doar o mascaradă pentru popor. Nu există guverne, John, există doar oameni în funcții. Unii dintre ei sunt atât de mărginiți, încât le poți spune orice. Vor mai

ales să fie realeși și de aceea noile locuri de muncă sunt mai importante decât un buget echilibrat al statului.

•

— A sosit timpul ca să aflați secretul miraculos al înmulțirii banilor, zise McCaine ceva mai târziu și adăugă ironic: Nu de alta, dar de curând v-ați exprimat grija că am rămâne fără bani.

John se gândi la Marvin, care pe vremuri era bântuit de idei obscure de înmulțire a banilor și îl bătea la cap cu scrisorile primite, recopiate de mai multe ori și trimise altora, și cu alte jocuri asemănătoare. Îl asigura că era numai urechi, dar nu se aștepta la nimic deosebit.

— Mai întâi, spuse McCaine, punem bazele unei noi afaceri cu capital. O denumim, de exemplu, *Fontanelli Power.* Scopul este comerțul cu energie electrică. În cel mult patru ani în Europa piața curentului electric se va liberaliza, deci, este vorba despre un domeniu de perspectivă. Drept capital aducem diversele noastre centrale electrice. Deci, în viitor ele vor aparține lui *Fontanelli Power,* ale cărei acțiuni aparțin la rândul lor lui *Fontanelli Enterprises,* la care raporturile de proprietate de facto nu se modifică la început.

Înființarea lui *Fontanelli Power Limited* a fost o simplă formalitate, realizată în câteva zile. În principiu, nu s-a mai întâmplat nimic altceva, cu excepția faptului că o mică parte a firmei existente a fost desprinsă din vechea structură și a primit o denumire nouă. Și că a fost conceput un logo propriu firmei, la un preț avantajos, de către o agenție de publicitate din New York la care *Fontanelli Enterprises* era coacționară.

— Urmează acum al doilea pas. Anunțăm că *Fontanelli Power* va fi înscrisă la bursă. Asta este ceva mai dificil, pentru că trebuie îndeplinite tot felul de prevederi judiciare, dar înainte de toate trebuie trezit interesul investitorilor din zona de

operații a bursei. Ceea ce, având în vedere denumirea Fontanelli, nu va fi o problemă.

Partea juridică a fost rezolvată de avocații firmei și în discuții au apărut noțiuni ca prospect de bursă și emisie nouă, cu care John nu era familiarizat, dar pe care și le-a notat pe ascuns, pentru a și le clarifica ulterior. Agenția publicitară a desfășurat o campanie de care nici nu ar fi fost nevoie, deoarece doar informațiile apărute în ziare au trezit un enorm interes pentru acțiunile *Fontanelli Power.*

— Vom pune pe piață doar o mică parte a acțiunilor, să zicem cincisprezece procente. Deoarece astfel acțiunile depășesc suma subscrisă…

— Poftim? întrebă John, între timp interesat din plin de limbajul specific bursei.

McCaine deveni din nou didacticist:

— Cererea de cumpărare a devenit mai mare decât numărul de acțiuni. Le vom distribui prin tragere la sorți, ceea ce îi va face pe cei rămași cu buzele umflate să le râvnească și mai mult. Fiți atent.

Prețul de pornire era de 28 de dolari pe acțiune. La sfârșitul primei zile, cursul ajunsese la 59 de dolari, iar după o săptămână s-a stabilizat la 103 dolari.

— Ați văzut ce s-a întâmplat acum? Noi încă mai suntem în posesia a 85 la sută din *Fontanelli Power,* dar aceste 85 de procente sunt de trei ori mai valoroase decât întreaga firmă înainte de a intra la bursă. Deci, averea noastră inițial implicată, cel puțin pe hârtie, complet legal și în concordanță cu regulile jocului la bursă, s-a mărit de trei ori într-o săptămână.

Lui John i se păreau fantastice toate acestea.

— Și acum vindem tot? încercă el să ghicească.

— Nu chiar. Asta este culmea: În momentul în care vom arunca pe piață restul de acțiuni, oferta

va depăși cererea de acțiuni și, ca urmare, prețul se va prăbuși.

— Asta înseamnă că este vorba doar despre o avere fictivă, nu?

— Ce este o avere fictivă? Bilionul dumneavoastră există și el doar în formă de impulsuri magnetice în computerele băncilor. Niciuna dintre aceste bănci nu ar fi în stare să vi-l plătească în bani lichizi.

— Dar la ce ne folosește că firma noastră este de trei ori mai valoroasă decât săptămâna trecută, dacă nu îi putem transforma valoarea în bani?

McCaine zâmbi șiret:

— Este foarte simplu. Până acum am cumpărat firme plătind bani pentru ele. Acum putem să preluăm firme oferind la schimb acțiuni *Fontanelli Power.* Trebuie să fim doar atenți să păstrăm 51 de procente, păstrând astfel și controlul. Mai concret manevra aceasta ne pune în situația să procurăm firme cu bani care de fapt nu există.

A fost nevoie ca toate acestea să îi mai fie o dată explicate lui John, apoi explicate încă o dată cu schițe notate pe un notes, înainte ca el să priceapă că totul funcționa exact cum el înțelesese de la început, dar nu îi venise să creadă.

— Într-adevăr așa este, cedă el în cele din urmă.

— Nu-i așa? De parcă cineva ar fi întocmit regulile special pentru noi, constată McCaine. I se citea pe față siguranța nemascată când adăugă: Și va fi și mai bine.

— Mai bine?

— Mult mai bine. Următorul pas va fi să înființăm o bancă.

•

Aproape în ziua în care se împlinea exact un an de la înființarea firmei *Fontanelli Enterprises,* prin unirea câtorva bănci pe care McCaine le cumpărase cu precădere în spațiul mediteraneean, a apărut *Banco Fontanelli di Firenze,* cea mai mare bancă privată din lume, cu sediul la Florența.

Deoarece numele Fontanelli în conștiința opiniei publice era alăturat uriașei sume de un bilion de dolari, din această informație se trăgea în mod greșit și concluzia că *Banco Fontanelli* ar fi și cea mai mare bancă din lume. De fapt, nu era așa, ba, mai mult, la momentul înființării ea se afla cam pe locul 400. John Fontanelli însuși avea la propria bancă un cont relativ modest, comparat cel puțin cu conturile lui din marile bănci americane și japoneze. Deoarece *Banco Fontanelli* ca bancă privată avea doar o obligație la transparență limitată, lucrul acesta nu a devenit niciodată public; „omul de pe stradă" avea impresia că banca lui Fontanelli dispunea de peste un bilion de dolari.

Un institut bancar apreciat ca având o astfel de putere financiară a trezit automat încredere și, pentru că la deschidere *Banco Fontanelli* oferea condiții nu lipsite de interes, numeroși mari investitori au decis să își schimbe băncile. După numai câteva săptămâni, *Banco Fontanelli di Firenze* ajunsese pe locul 130, cu perspective sigure de a ajunge și mai sus.

•

— La ce ne trebuie o bancă? vru să știe John.

— Pentru a controla banii, răspunse McCaine, fără a ridica privirea de pe documentele pe care le studia.

Avionul lor era în zbor spre Florența, deasupra Mediteranei de un albastru strălucitor, cu un cer presărat cu câțiva norișori. Urmau să participe la ședința consiliului de administrație, iar după-amiază să revină la Londra, exact la timp pentru a-l felicita pe Marco, care astăzi se căsătorea.

— Dar cum poate controla o bancă banii altor oameni? Vreau să spun că titularul unui cont îl poate oricând lichida și poate să facă ce vrea cu banii.

Acum McCaine ridică privirea.

— La majoritatea plasărilor de capital lucrurile nu stau astfel. Asta pe lângă faptul că niciodată nu își retrag toți oamenii banii în același timp; ar însemna ruinarea băncii. Nu, de banii pe care ni-i dau depunătorii putem dispune.

— Dar pentru asta trebuie să le plătim dobânzi.

— Normal.

John luă hârtia cu ratele actuale ale dobânzilor băncii Fontanelli.

— Ca să fiu sincer, nu pare o afacere deosebit de bună.

— Pentru că priviți ratele dobânzilor așa cum o face omul de rând. Trei procente pentru depunerile pe livret, zece procente pentru un credit, așa că în mod curent se spune că banca va câștiga șapte procente. Ceea ce este considerat acceptabil. Dar chestiunea nu funcționează astfel.

— Dar cum funcționează?

McCaine zâmbi fin:

— Când auzi asta pentru prima oară, pare incredibil. Dar este real. O puteți citi în orice carte despre doctrina economică bancară. Afacerea desfășurată de o bancă funcționează astfel: Să zicem că avem 100 de milioane de dolari depuneri disponibile. Din aceștia trebuie să punem deoparte o rezervă minimă prevăzută de lege – să zicem zece procente –, iar restul, în cazul nostru 90 de milioane de dolari, îl putem distribui drept credit. Cel care ia de la noi un credit trebuie să aibă un cont, pe cât posibil chiar la noi, ceea ce este cu atât mai probabil cu cât suntem o bancă mai mare și, independent de asta, dacă vrem, putem să condiționăm acest lucru; deci, banii pe care i-i dăm aterizează tot la noi. Ideal dispunem după acordarea de credite de 90 de milioane de dolari sold creditor, din care din nou, scăzând rezerva minimă, putem da drept credit 81 de milioane, care iarăși ajung la noi, și așa mai departe. În acest fel din 100 de milioane capital avansat putem acorda împrumuturi de până la 900 de milioane, de la care

obținem menționata dobândă de zece procente, în total dobânzi de 90 de milioane. Nu vi se pare o afacere bună?

Lui John nu îi venea să își creadă urechilor:

— Chiar este adevărat?

— Da. Sună ca o licență pentru bătut bani, nu?

— Firește.

— Și noi deținem controlul. Noi putem să alegem cui îi acordăm credit și cui nu. Putem aduce la sapă de lemn o firmă, solicitând de azi pe mâine restituirea creditului. Și avem tot dreptul s-o facem: trebuie doar să susținem că vedem periclitată securitatea creditului. Fascinant, nu?

— Dar nu este legal, nu?

— Este cât se poate de legal. Exact aceste reguli ale jocului sunt prevăzute legal și sunt supravegheate de stat. Bancherii sunt oamenii cei mai respectabili și mai onorabili din câți există. Iar noi – McCaine zâmbi și se aplecă din nou asupra documentelor lui – suntem în acest ilustru mediu membri la fel de respectabili și de onorabili. Nouă ni se încredințează secrete pe care nimeni altcineva nu le află. Vom face afaceri care sunt imposibile pentru cei din afară. Făcând abstracție de faptul că a fi proprietar al unei bănci este extrem de convenabil, pentru a proteja tranzacțiile internaționale de privirea organelor de supraveghere ale statului. Dacă băncile nu ar fi existat, ar fi trebuit să le inventăm.

•

Clădirea masivă, înaltă de unsprezece etaje, îmbrăcată în gresie, se afla, ca să zicem așa, în umbra lui World Trade Center, ceea ce, după cum remarcase ironic McCaine, reprezenta o completă răsturnare a situației reale. Deasupra portalului strălucea în toată splendoarea o uriașă inscripție în foiță de aur: *Creditul este respirația vitală a comerțului liber. El a contribuit la bogăția națiunilor cu peste o mie de ori mai mult decât au făcut-o toate minele de aur ale lumii.* John era încă

orbit complet când au pășit în sfera discretă a încăperilor lui *Moody's Investors Service,* cea mai mare agenție de evaluare din lume pentru investiții de capital.

Moody's verifica în privința riscurilor de investiții firme, națiuni, orice în care se putea investi bani. În niciun alt loc din lume nu erau păstrate informații confidențiale ale atât de multor state și întreprinderi. Niciun vizitator străin nu avea voie să intre în birourile angajaților, să fi fost el chiar Papa în persoană. Analiștii care verificau finanțele statelor la invitația ministerelor de finanțe naționale călătoreau totdeauna câte doi, pentru a împiedica încercările de corupere, și trebuiau să facă publice investițiile personale, pentru a evita conflictele de interese. Evaluarea solvabilității împrumuturilor de stat pe piață determină dobânzile pe care guvernele trebuie să le aplice obligațiunilor. *Moody's* nu ține socoteală de nimic, *Moody's* este insensibil la încercările guvernelor de a exercita presiuni. Dacă *Moody's* inițiază verificarea statutului creditelor unei țări înaintea unor alegeri, asta ar putea însemna că partidul la putere poate considera alegerile ca și pierdute. Exact acest lucru se întâmplase în martie anul curent în Australia, ducând la una dintre cele mai grele înfrângeri ale partidului laburist aflat la guvernare.

De fapt, nu aveau un motiv concret al vizitei lor.

— *Moody's* este unul dintre cele mai importante centre de putere ale lumii, spusese simplu McCaine. Nu strică să aruncăm o privire acolo. Dacă tot suntem în zonă…

Au fost invitați într-o sală de primiri cu covoare groase, apoi imediat au fost conduși la etajul unsprezece, într-o sală de conferințe elegantă, unde au fost primiți de președintele instituției întemeiate la începutul secolului.

— Ce onoare, mister Fontanelli, de a vă cunoaște personal! zise acesta vizibil emoționat.

Apoi el îi asigură că *Banco Fontanelli di Firenze* va fi, firește, cel mai bine evaluată și va figura în documente cu râvnitul *Triple-A,* iar „dacă vom conferi un al patrulea A, veți beneficia de el de la sine înțeles", adăugă el cu o sclipire în ochi. Dacă bărbatul cărunt i-ar fi cerut un autograf, John nu ar fi fost surprins. S-a văzut pe sine însuși în trăsăturile feței președintelui, un John Fontanelli pe care nu îl mai văzuse niciodată. Pentru celebrul analist, el, cel mai bogat om din istoria omenirii, era personificarea solvabilității. O figură legendară. Zeul Mammon în persoană.

— Mă bucur! zise John și zâmbi.

În turnurile World Trade Center se oglindea soarele unei frumoase zile de august.

Au mai vizitat și alte instituții despre care John nu mai auzise până atunci. S-a simțit onorată de vizita lui John Fontanelli și *Society For Worldwide Interbank Financial Telecommunication,* mai pe scurt Swift. O limuzină cu geamurile întunecate i-a scos din Amsterdam și i-a dus pe poteci întortocheate la o clădire al cărei aspect și ale cărei dimensiuni abia se conturau la coborâre.

— *Signor* Vacchi a fost și dânsul odată aici, le explică olandezul chel și cu ten palid, care îi conduse de-a lungul unui coridor prin ale cărui geamuri blindate se puteau vedea nesfârșite rânduri de computere mari. Dar de-atunci a trecut o vreme bună. Ce mai face dânsul?

— Bine, răspunse simplu John, care nu era dispus să se implice într-o discuție pe această temă.

Aici a aflat că Swift organiza anual cinci sute de milioane de transferuri de bani în întreaga lume. Prin tehnici de codificare la standarde militare, organizația avea grijă ca băncile să poată realiza pe cale electronică legăturile între ele. Mesajele Swift trebuiau dublu confirmate înainte ca adevărata tranzacție să aibă loc; era imposibil să se pătrundă din exterior în acest sistem. Sistemul nervos al

întregului sistem financiar global era asigurat ca un siloz cu bombe atomice și, în plus, secretizat prin coduri.

Când au fost la Bruxelles pentru discuții cu deputați ai parlamentului european, au vizitat *Euroclear,* o organizație care derula comerțul internațional cu hârtii de valoare și se ascundea discret sub o anonimă fațadă din granit și sticlă în Avenue Jaqumain. Nu li s-a permis să vadă centrala computerelor, nicidecum să intre acolo, doar zece din peste nouă sute de angajați aveau voie să facă asta, dar li s-au arătat generatoarele pentru cazurile de avarie și tancurile cu apă rece de pe acoperiș pentru cazuri de necesitate. Au aflat că într-un loc secret funcționa paralel o cu totul altă instalație, gata să preia toate operațiunile dacă ceda calculatorul principal. Afacerile de la bursă vor putea continua în câteva secunde, dar adevărata procedură, deși se dispunea de cea mai bună dotare electronică și conexiunile erau cu întreaga lume, putea să dureze până la trei zile, pentru că, pe lângă adevărații parteneri comerciali, trebuiau să fie integrate centralele de depozit naționale, ca și băncile participante.

În avion John a întrebat:

— Nu ar fi mai cuminte ca întreaga mea avere să fie transferată de la alte bănci la noi?

— La asta mă gândesc și eu de la o vreme, răspunse McCaine clătinând din cap. Din punctul de vedere al rentabilității ar fi mai sigur. Dar, pe de altă parte, celelalte bănci tremură doar la gândul că ați putea face asta. Și mie îmi place să știu că tremură.

•

Au colindat lumea fără încetare, au dispus reorganizări și restructurări gigantice, au cumpărat și au vândut, au cerut măsuri de raționalizare în ședințe care durau rar mai mult de o jumătate de oră. Dacă se prevedea că o ședință solicita mai mult timp, aceasta avea loc în timpul zborului, pe

drum către următorul țel, de unde partenerii de discuții trebuiau să revină în țările lor cu aparate de linie.

Când spuneau ceva, erau auziți, când dispuneau ceva erau ascultați, când lăudau pe cineva, acel cineva era ușurat până în adâncul ființei lui. Erau stăpânii lumii. Cea mai mare parte a acestei lumi încă nu știa asta, dar ei aveau să fie conducătorii secolului următor și erau invincibili.

26.

Deținerea unei bănci care, cu o viteză uluitoare, s-a transformat într-un adevărat monstru financiar pe piețele planetei le-a deschis perspective nebănuite. Multe dintre acestea nu erau tocmai legale, ca atunci când studiezi pe furiș mișcări de conturi pentru a dobândi informații mai amănunțite despre planurile și legăturile concurenților ori ale candidaților la preluări. Cei de la compartimentul analiză nu au întrebat de unde avea McCaine listele pe care le punea pe birourile lor, dar totdeauna le găseau deosebit de revelatoare.

Totuși, tocmai cele mai eficiente posibilități de acționare erau absolut legale. Numai prin fixarea de strategii de investiții și criterii de creditare puteau să promoveze ori să pună în dificultate, după dorință, domenii ori regiuni întregi, puteau să facă să se prăbușească în urma crizelor guverne ale țărilor din lumea a treia sau le puteau salva de la așa ceva. Ca urmare a unor asemenea crize au pus mâna pe firme din Malaysia, Coreea de Sud sau Thailanda cu zecile, pe nimica toată. Nu existau aprobări sau concesii de care *Fontanelli Enterprises* să nu fi beneficiat. Au acumulat mai multe drepturi de prospectare, de exploatare și licențe de forare decât ar fi putut cineva să folosească până la sfârșitul mileniului. Nu mai exista om pe planetă care direct ori indirect să nu fie afectat de deciziile luate în centrul de comandă zburător al imperiului Fontanelli.

— Suntem ca o gaură neagră, se entuziasma McCaine frecându-și mâinile când avionul lor își lua din nou zborul. Noi acaparăm tot ce este în jurul nostru și, pe măsură ce acaparăm, devenim mai mari și mai irezistibili și cu atât mai repede acaparăm. Creștem până când vom deveni mari cât întreaga lume.

John nu îl privea și nu spunea nimic. Se uita pe geam și urmărea decolarea. Ideea de a fi o gaură neagră nu părea să îi placă la fel de mult ca lui McCaine.

Era o noapte uimitoare. Într-o acțiune ciudată organele de control fiscal germane și italiene perchiziționaseră filialele băncii Fontanelli din Frankfurt, München, Florența, Milano și Roma și ridicaseră chiar câteva cutii cu documente, care firește că fuseseră recuperate neîntârziat de un regiment de avocați ai firmei, înainte ca vreun ochi al păzitorilor legilor să fi putut arunca o privire prin ele.

— Asta ce naiba vrea să însemne? strigase John, care nu își mai găsea locul. Ce caută ăștia? Și de ce ne-ar putea acuza?

Privea pe geam fără să înțeleagă ceva.

— Nu pot. Nu ne pot face niciun rău. Nu vă frământați, chestiunea asta nu merită.

Se ridică degajat, își netezi reverele costumului și își aranjă cravata.

— Dar ceva trebuie să facem și noi! Nu putem să înghițim asta!

— Bineînțeles. Acum este momentul să apărem în fața opiniei publice și să ne exprimăm câteva îndoieli serioase. Ne vom face mari griji pentru piața financiară a Europei. Vom invoca importanța liberei circulații a capitalului, inexorabilitatea globalizării și necontrolarea fluxurilor monetare internaționale. Și așa mai departe. El izbucni în râs, ca și cum acesta ar fi fost un joc amuzant, apoi continuă: Iar ei vor crede din nou fiecare cuvânt.

John îl privi ezitant pe McCaine.

— S-ar putea asta? Controlul fluxurilor monetare internaționale?

McCaine râse din nou. Un joc *foarte* amuzant.

— Da, sigur. Toți banii se scurg prin computerele băncilor și din acest sistem nu se pierde niciun cent. Poate să existe un control mai bun?

— Și globalizarea? Asta este totuși o evoluție de neoprit…?

— John, noi *facem* globalizarea. Noi doi, dumneavoastră și cu mine, noi *suntem* globalizarea. Dacă toate statele s-ar uni, ne-ar putea opri dintr-o lovitură, bineînțeles. Dar ele nu sunt unite. După ce își aranjă manșetele adăugă: *Divide et impera* cred că se cheamă acest principiu.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi apăru capul cu părul roșu-Tizian al unei secretare:

— Mister Fontanelli, mister McCaine, oamenii din presă se află jos, în hol.

— Mulțumesc, Frances. Venim imediat, spuse McCaine.

John și-ar fi dorit să fie tot atât de sigur pe sine și degajat ca McCaine. Toate astea nu îi plăceau. Deodată avu senzația că pășesc pe o gheață subțire. Și, ca să nu audă pârâitul gheții sub ei, cântau și fluierau cât puteau de tare.

•

Moneyforce One zbura de-a lungul coastei insulei Borneo către nord. Sub aripa stângă strălucea Marea Chinei de Sud, sub aripa dreaptă sclipea ceața deasupra pădurilor virgine de un verde-închis ale insulei.

— O să vă placă, își dădu cu părerea McCaine.

Jungla se întindea în jurul unui uriaș golf, având în centru un oraș ce părea că plutea pe apă. Pe acoperișurile aurii ale moscheilor și palatelor, razele soarelui se jucau ca într-un vis din *O mie fi una de nopți.* John privea pe fereastra din dreptul locului său și abia după o vreme băgă de seamă că rămăsese cu gura căscată de mirare.

— Aveți dreptate, zise el dintr-o suflare. Îmi place.

McCaine ridică privirea dintr-un dosar gros și privi afară, să vadă despre ce era vorba.

— Ah, da. Și asta încă nu este nimic.

Kampong Ayer – „Orașul de pe apă”, cum avea să afle John mai târziu – chiar era amenajat pe pari din lemn de secole. Deja navigatorii arabi din Evul Mediu îi spuseseră așa, de pe vremea când teritoriul din jur se numea încă Sribuza. În acest secol, el se extinsese pe ambele maluri ale golfului, pe sol, numindu-se acum Bandar Seri Begawan, capitala statului Brunei Darussalam, sultanatul Brunei. În timp ce străbăteau bulevardele largi, John constată că era un oraș modern, bogat. Pe străzi nu vedeai un automobil vechi, în stânga și-n dreapta se ridicau bungalow-uri îngrijite și supermarketuri. Din minarete muezinii chemau la rugăciune, ceea ce îl făcu pe șoferul lor să oprească, să coboare și să își aștearnă covorașul.

— Oamenii de aici au toate motivele să-i mulțumească lui Allah, zise McCaine urmărindu-l pe bărbat cu privirea. Niciodată nu au trebuit să plătească impozite, învățământul și asistența medicală sunt gratuite. Nu există sărăcie, ba chiar locuințele sunt acordate ca ajutor. Toate muncile murdare sunt făcute de străini, cei mai mulți fiind chinezi.

— Și totul datorită petrolului, presupuse John.

— Mulțumită petrolului, confirmă McCaine. Este de remarcat cum Creatorul a plasat mai toate marile zăcăminte de petrol sub țările islamice, nu credeți? Asta te pune uneori pe gânduri. Colegii noștri de la Shell plătesc atât de mult sultanului, încât, după reținerea tuturor cheltuielilor statului, poate pune deoparte două miliarde și jumătate de dolari anual. Unde deja s-ar afla vreo treizeci de miliarde de dolari. Sultanul Haji Hassanal Bolkiah era cel mai bogat om din lume înainte de apariția dumneavoastră pe firmament.

Șoferul își strânse covorașul, îl puse în portbagaj și continuă drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Și noi ce anume vrem de-aici? întrebă John cuprins de o vagă senzație de jenă.

McCaine făcu și el un gest vag cu mâna:

— Nu poate să strice să îl cunoașteți personal. Ne va primi sultanul, iar el a dat de înțeles că s-ar bucura mult să faceți cunoștință.

— Trebuie să mă simt onorat?

— Bună întrebare. Sultanul este *Dewa Emas Kayangan,* zeul de aur coborât din cer. Cel puțin pentru supușii lui tradiționaliști. Pentru restul lumii el este un simplu potentat. Un potentat cu petrol.

Mașina ajunsese pe promenada litorală și se îndrepta către o clădire uriașă cu acoperișurile strălucitoare ca aurul.

— Drăguț, nu? întrebă ironic McCaine.

John privea buimăcit clădirea, o oroare care arăta ca o nefericită încrucișare dintre bazilica Sfântului Petru de la Vatican și o duzină de minarete.

— Cel mai mare palat din lume, explică McCaine. Construită de un elev al lui Le Corbusier, nu prea fericit, pentru că sultanul a intervenit cam mult. Palatul are optsprezece mii de încăperi, două sute cincizeci de toalete și suprafața a două mii cinci sute de case familiale. Au fost aduși atunci arhitecți pentru interioare din Italia, sticlari din Veneția, ingineri din America, tapete de mătase din Franța, patruzeci de sortimente de marmură din Italia, bare de aur din India pentru sala tronului, pardoseli din onix din Maroc și așa mai departe…

— Doamne Sfinte… asta trebuie să fi costat o avere!

— În jur de cinci sute de milioane de dolari. Ceva mai mult decât avionul nostru Jumbo. Asta prin 1981.

— Avionul nostru este considerabil mai estetic.

— Dar nu atât de încăpător. McCaine ridică din umeri și adăugă: Oricum am vrut să-l vedeți. Poate

că în sfârșit mă veți crede când vă spun că dumneavoastră nu locuiți potrivit rangului.

•

La aceste cuvinte se gândea John când au făcut următoarea escală la Londra, și el s-a dus acasă. Da, acasă. Castelul era impozant și luxos, și restul, dar era atât de mare, și cu cei câteva sute de angajați casnici avea mai curând sentimentul că se afla într-o gară. Și nici asta nu era „potrivit rangului”? Câtă pompă și fudulie trebuia să mai îngrămădească în jurul lui? Și pentru ce? Se gândea uneori, atunci când mai putea în acest vârtej de activități, la primele săptămâni din Italia, la cât de idilic fusese atunci totul. Pe-atunci îl stânjenea că era urmat la fiecare pas de unu ori doi oameni de pază. De-atunci în jurul lui se dezvoltase o instituție de securitate tot mai amplă, o armată proprie, care îi veghea și îi asigura fiecare pas înainte ca el să fi apucat să-l facă. Dimineața trebuia să le spună acestor oameni unde intenționa să meargă, unde se gândea să se oprească, după care întregul serviciu secret acționa, verifica, asigura, căuta bombe și atentatori, și undeva unde el nu avea acces discuta ce se putea întâmpla să nu meargă bine. Erau mulți și se străduiau să păstreze o distanță discretă, dar el știa că ei transpirau de fiecare dată când se oprea sub cerul liber ori în locuri aglomerate; și el se străduia să limiteze la minimum aceste situații, chiar dacă uneori se simțea ca un prizonier, nu ca un om bogat. Un prizonier transportat cu mari cheltuieli de la o celulă la alta.

Dar nu se plângea. Nici lui McCaine, care muncea ca un posedat, și nici altcuiva. El era moștenitorul averii Fontanelli, era cel care îndeplinea profeția. Nu avea să se împiedice de câteva inconveniente.

Jeremy îl aștepta. Pe fundalul unui castel englezesc veritabil nu mai arăta atât de impresionant ca majordom.

— A sunat un anume mister Copeland. A spus că este o chestiune de viață și de moarte.

John se încruntă:

— De unde are acest număr de telefon?

Jeremy făcu o mină nefericită:

— Mă tem, sir, că în aceste zile se poate afla asta.

— Dacă va mai suna, expediază-l. Nu vreau să vorbesc cu el.

— Am înțeles, sir, răspunse Jeremy cu acea atitudine de devoțiune pe care John nu o putea suferi nici măcar din partea angajaților lui. Hm… sir… ar mai fi ceva…

Astăzi John nu era predispus la discuții. Ar fi vrut să stea întins pe canapea, să asculte muzică, Bruce Springsteen ori poate Muddy Waters.

— Da? Ce anume? Și, Jeremy, te rog să te uiți la mine când îmi vorbești!

Majordomul făcu o încercare de a-și îndrepta coloana. Dar numai cu câteva grade.

— Sire, se pare că de câteva săptămâni unii dintre angajați… hm… fură.

— Fură?

— S-au sustras niște alimente și lipsesc câteva obiecte de valoare din castel, sir.

John îl privi uluit. I se părea absurdă ideea de a fi furat de oameni care trăiau alături de el între acești pereți.

— Ești sigur?

— Din păcate, da, sir.

Ținuta dreaptă a lui Jeremy cedă din nou.

Primul impuls al lui John fu de a ignora totul. Era suficient de bogat ca să nu se sinchisească de câteva furturi. Dar în clipa următoare își dădu seama că acestea contau. Nu voia ca la vederea fiecărei cameriste, fiecărui grădinar și fiecărui bucătar să aibă bănuiala că acesta îl fura și îl înșela între cei patru pereți ai casei sale. Ei bine, între cei patru sute de pereți.

— Arată-mi registrele, ceru el.

Studiind documentele, constată că situația era mult mai gravă decât se temuse. Jeremy era suprasolicitat de conducerea unei gospodării atât de vaste. Listele cu intrări de produse erau dezordonat întocmite, înregistrarea facturilor era întârziată timp de săptămâni la rând. Furturile atrăseseră atenția doar pentru că hoții deveniseră tot mai obraznici. Trebuia să îi dea de cap afacerii. Măcar pentru a nu-i pedepsi pe cei corecți, trebuia să-i descopere pe cei în cauză și să-i concedieze imediat. Nu va putea evita implicarea poliției. Și va avea nevoie de o nouă conducere în administrarea domeniului.

Avea impresia că simțea cum în gheața de sub picioarele lui apăreau primele crăpături.

•

McCaine s-a trezit, ca totdeauna, înainte de a sosi comisionarul cu ziarele, pe care le lua cu el când pleca de-acasă, pentru a le citi la birou.

În acea dimineață, în capul scărilor, aruncă o privire asupra titlurilor de pe prima pagină. Le citi o dată, apoi le mai citi încă o dată.

Schweizer Bankverein SBC și Schweizerische Bankgesellschaft fuzionaseră. Noua bancă se numea *United Bank of Switzerland* (*UBS*), avea un bilanț de opt sute de miliarde de dolari și un patrimoniu în valoare de unu și jumătate bilioane de dolari. UBS devenea astfel cea mai mare bancă din lume.

În articol se menționa că negocierile respective se purtau de mult timp, dar sub presiunea permanentei extinderi a concernului Fontanelli finalizarea lor se accelerase.

În acea dimineață, vecinii lui McCaine îl auziră pentru prima dată pe acesta urlând.

27.

John nu-l mai văzuse niciodată pe McCaine atât de furios.

— Iată! țipă acesta aruncându-i ziarul și plimbându-se prin încăpere ca un leu în cușcă. Se aliază împotriva noastră!

John ridică ziarul. O altă fuziune. Ieri *United Bank of Switzerland,* astăzi Mobil Oil și Texaco. Din nou cu motivația că numai așa se putea face ceva împotriva poziției de dominare a pieței practicate de *Fontanelli Enterprises.*

— Iar autoritatea anticartel îi binecuvântează! fierbea de furie McCaine. Aceeași autoritate care se pusese de-a curmezișul când *noi* am vrut să cumpărăm Texaco. Asta pute până la cer!

— Am vrut noi să cumpărăm Texaco? se miră John. Eu nu știu nimic despre asta.

McCaine se opri și făcu un semn cu mâna.

— A fost un intermezzo de câteva zile. La ce să vă mai fi deranjat pe dumneavoastră? Strânse pumnii și adăugă: America, fir-ar…! Noi nu am ajuns încă să concurăm SUA, dar aș vrea să pot să-i încingă pe tipii aia de la Washington!

— Vorbiți de un guvern ales democratic. John simți că începe să fie încordat. Își auzi propria voce mai rece, mai distantă, mai dezaprobatoare decât intenționase să fie. Dar nu ajuta la nimic, trebuia să dea expresie indispoziției care îl cuprinsese. Continuă: În Minnesota și în Dakota de Nord sunt indivizi care construiesc cabane în păduri înarmați până în dinți și care ocărăsc guvernul. Cam ca dumneavoastră.

McCaine nu ripostă, dar îl privi atât de insistent, de parcă în spatele ochilor săi erau instalate niște aparate Röntgen care îl scanau până-n străfunduri. Desfăcu încet pumnii, lăsă mâna să-i cadă, se întoarse tot atât de încet la fereastră, apoi ușor-ușor furia care îl cuprinsese dispăru în neant.

Spuse brusc, cu vocea ca o lovitură de bici:

— John, încă nu ați înțeles ce este în joc, altfel nu ați face comparații atât de jalnice. Se întoarse și continuă: Eu îi știu pe indivizii dumneavoastră din Dakota de Nord. Veți crede sau nu, eu am vorbit cu unii dintre ei. Știu ce au în cap. Ei gândesc că așa cum merg acum lucrurile nu vor mai putea merge mult timp. Și, dacă totul se prăbușește, ei vor să aibă o fortăreață în care să poată supraviețui. O fortăreață pe care o vor apăra cu arma în mână. Sunt cei mai mari egoiști din câți există, pentru că poziția lor este: „Ducă-se dracului restul lumii, principalul este să supraviețuim noi!”

John confirmă supărat:

— Exact.

— Dar guvernele, guvernele democratic alese, sunt de aceeași teapă! Cine le-a ales? Poporul! Guvernul exprimă interesul unui popor. Iar cele mai multe popoare trăiesc după mottoul: „Ducă-se dracului ceilalți, principalul este să ne fie nouă bine”.

John deschise gura să spună ceva, dar nu știa ce.

— Hm…, mormăi el dorindu-și să nu fie atât de neajutorat și nepriceput în acest gen de discuții.

— Noi ce facem aici? Muncim pentru a ajunge în poziția din care să putem îndrepta evoluția lucrurilor într-o direcție favorabilă. Pentru noi înșine nu vrem nimic. Avem din toate mai mult decât suficient. Oricare din noi doi poate să se retragă fără probleme. Înțelegeți că suntem atât de avuți încât suspiciunea că am vrea să ne îmbogățim nici nu poate exista. Și ceea ce vom face noi va fi pe baza unor criterii absolut raționale. Vom pune, în viitor, la dispoziția lumii un model de computer, simularea cibernetică cea mai detaliată elaborată vreodată. Cu astea vom putea determina anticipat efectele fiecărei măsuri, luând în considerare efectele reciproce ale celorlalte măsuri. Vom putea să fundamentăm fără probleme orice decizie pe care o luăm. Și criteriul

nostru unic va fi supraviețuirea omenirii, cea mai mare bunăstare pentru majoritatea oamenilor. McCaine stătea în fața lui John, cu mâinile ridicate într-un gest implorator. Nu înțelegeți că orice gen de reprezentare a unui interes este dușmanul nostru? Oricare! Indiferent că este vorba despre un guvern, un sindicat, o asociație, o organizație de lobby – toate astea sunt structuri care urmăresc doar avantajul unui grup pe care îl reprezintă. Care *vor* nedreptatea! Înțelegeți? Ăsta este scopul oricărei reprezentări a unui interes – a crea o nedreptate, a introduce un dezechilibru, și anume în favoarea interesului propriu!

John se retrăsese involuntar un pas. A-l avea în fața lui pe McCaine în desfășurare echivala cu a sta în calea unei locomotive de douăzeci de tone. Ceea ce spunea acesta – John trebuia să accepte în silă – suna neobișnuit, chiar ca o blasfemie, dar nu contrazicea o logică interioară.

— Asta nu mi-am imaginat-o niciodată astfel, recunoscu el.

McCaine îl străpungea cu privirea:

— Da, asta îmi este clar.

— Toată viața mea nu am scăpat niciodată dreptul de a-mi exprima votul. Firește, atâta timp cât am trăit la New York. Așa m-a sfătuit tot timpul bunicul meu. Că trebuie să-mi respect dreptul de a vota. Deoarece pentru el au murit mulți, mulți oameni, pentru ca eu să pot vota. Atunci…

— … A fugit de Mussolini, știu. Și bunicul dumneavoastră are dreptate. Democrația este o mare cucerire, o chestie minunată, ceea ce nu vreau să contest. Dar trebuie *să ți-o permiți*! McCaine trase adânc aer în piept, făcu un pas îndărăt și îl măsură cu privirea pe John de parcă ar fi vrut să verifice ce era și ce nu era în stare să priceapă, apoi continuă: Nu o să vă placă ce vă voi spune acum.

— Nici cele spuse până acum nu mi-au plăcut în mod deosebit.

— Nu eu sunt de vină. Așa este lumea. Când te amenință o primejdie, nu prea ai timp de palavre interminabile, pentru că dai colțul înainte de a lua o hotărâre. Ridică un deget și îl îndreptă către John: În situații excepționale este nevoie de cineva care să preia comanda. Un conducător. Știți de unde vine cuvântul „dictator”? Din latină. În vechea Romă, în situații de criză, se alegea pe timp limitat un șef ale cărui ordine erau ascultate de toți. Acesta era *dictatorul.* În situații de pericol democrația intră în pauză. Oricând, mereu. Studiați istoria fără idei preconcepute și veți vedea că am dreptate.

John simțea cum îl cuprinde spaima.

— Vreți ca noi să devenim *dictatori*?

McCaine râse zgomotos.

— Dumneavoastră cum ați denumi ceea ce am intenționat tot timpul să facem? Doi oameni se pun în poziția de a putea ordona restului lumii încotro să o ia. Ăsta a fost planul de la bun început, nu?

— Nu ați pronunțat niciodată cuvântul *dictatură.*

— Dacă aș fi făcut-o, v-ați fi ridicat și ați fi plecat.

— Firește. Și încă mai chibzuiesc dacă nu ar trebui să plec.

— Vă rog. Nu vă reține nimeni. Bilionul este al dumneavoastră, dar aveți de îndeplinit o profeție. Înainte de a pleca, vă rog să îmi spuneți cum vreți să o îndepliniți. Grozava dumneavoastră democrație nu a reușit până acum o nimica toată cum ar fi oprirea producției de hidrocarburi clorofluorice, ca să nu mai vorbim despre alte măsuri cu adevărat eficiente. Vă rog să-mi spuneți ce vreți să faceți. Dacă ați găsit o cale mai bună, spuneți-mi-o! Eu tot o caut de un sfert de secol.

Tot timpul John îl urmărise cu o groază crescândă și avea impresia că în orice moment i-ar putea ieși ochii din cap. Se simțea deodată ca și cum ar fi cântărit o tonă.

— Asta nu este ușor, nu? Vreau să spun că nu am avut niciodată o imagine clară asupra vieții mele. Dar în mod cert nu am vrut niciodată să devin *dictator*!

— John, spuse McCaine încet, aproape blând, noi nu-i disprețuim pe cei ca Saddam Hussein pentru că sunt dictatori. Îi disprețuim pentru că ei omoară oameni samavolnic. Asta este ceea ce îi face tirani. Noi, John, nu vom omorî oameni, noi *vom salva* oameni. Noi deținem un soi de putere pe care nimeni nu a deținut-o până acum, și noi suntem singurii care putem opri omenirea de la pieirea spre care se îndreaptă.

John ridică privirea. Șovăia. În capul lui era un haos.

— Știu că nu este ușor. Mie mi-au trebuit douăzeci și cinci de ani pentru a mă obișnui cu acest gând, și nu a fost ușor.

— Firește că nu.

Vocea lui răsuna ciudat, surd.

Cheltuielile totale pentru asistența socială a bătrânilor, ajutoare sociale, stimularea muncii, asistența socială a minorilor, alocații pentru copii, bani pentru educație, indemnizații pentru chirii etc. În Germania, anual.

— Și eu am votat totdeauna. Râse fără niciun chef și adăugă: În orice caz nu am votat pentru John Major.

Își aduse aminte de cină. De respingerea cu care îl tratase prim-ministrul.

— Cred că voi trece peste asta.

— Așadar, mergem mai departe?

— Da.

— Trebuie să știu că mă sprijiniți, John.

John oftă și simți gustul respingător al trădării pe limbă.

— Da, vă sprijin.

— Mulțumesc.

Pauză. Liniște. Prin fereastra deschisă, se auzeau bătăile clopotelor de la Big Ben.

— Și-acum ce facem? întrebă John.

McCaine stătea pe marginea mesei bătând un ritm ușor, neliniștit cu degetele mâinii pe suprafața biroului. Privirea îi era îndreptată către depărtări nebănuite. Spuse:

— Lupta a început. Deci, vom lupta.

•

În zilele următoare, din toată lumea au sosit la Londra pe calea aerului directori, șefi de consilii de administrație și manageri. Sala de conferințe de la ultimul etaj al centralei *Fontanelli Enterprises* a devenit pentru prima dată neîncăpătoare, astfel că au trebuit să fie aduse scaune suplimentare.

Bossul suprem al acestor directori, șefi de consilii de administrație și manageri, John Salvatore Fontanelli, cel mai bogat om din lume și salvator desemnat al viitorului, a deschis lucrările cu o expunere scurtă, onctuoasă, despre amenințarea condițiilor de viață naturală și despre rolul central pe care protecția mediului îl joacă în cadrul țelurilor concernului. Expunerea a culminat cu fraza:

— Vă rog să vă gândiți că protecția mediului trebuie să poată fi realizată. Nu putem trăi din intenții nobile. Vom putea asigura viitorul doar dacă vom combate radical orice risipă din costurile întreprinderii noastre.

După aceea John s-a retras în biroul lui, lăsând detaliile în seama lui McCaine. El nu era încă un mare orator. Înainte de această scurtă expunere aproape că nu mai ieșise din WC din cauza tracului, în noaptea anterioară nu dormise mai deloc repetându-și discursul în stare de semiveghe, iar acum era atât de transpirat încât a trebuit să facă un duș și să-și schimbe complet hainele. Și când te gândești că râsese atunci când McCaine insistase ca fiecare birou să dispună de propria baie și propriul dressing!

— Această expunere despre protecția mediului mi se pare puțin cam ipocrită, îi mărturisi el lui

McCaine, care intrase pentru un moment la el, ca să ia niște documente, foi transparente cu cifre și diagrame colorate. Părerea mea este că pur și simplu este vorba despre câștigarea de mai mulți bani.

McCaine îl privi prost dispus.

— Mă dezamăgiți, John. Din partea ălora – arătă cu un gest disprețuitor către ușa după care așteptau cei convocați – nu mă aștept să înțeleagă cum se întrepătrund lucrurile. Dar din partea dumneavoastră este altceva.

— Asta pare a fi soarta mea. Tot felul de oameni așteaptă din partea mea tot felul de lucruri, și eu nu le confirm niciodată așteptările.

— Bine. Revenim la discurs. Suntem cel mai mare concern din lume, corect? *Încă.* Și trebuie să avem grijă să și rămânem. Ceea ce nu trebuie să se întâmple este formarea de centre de putere de aproximativ aceeași mărime. Pentru că atunci am fi ca la șah, în situație de pat, și nu s-ar mai reuși nimic din ceea ce trebuie făcut. McCaine strânsese foile, pe care le ținea la nivelul pieptului lui John, de parcă ar fi vrut să-l spintece cu colțul teancului. Apoi continuă: Este așa de greu de înțeles? Gândiți cu bătaie lungă, John! Viziunea cu bătaie lungă câștigă.

McCaine se întorsese în sala de conferințe, unde trecu cu privirea peste cei prezenți, care îl fixau ca niște iepurași speriați, potrivi microfonul și le spuse ceea ce avea să spună și în zilele următoare la alte adunări asemănătoare:

— Domnii mei, de la dumneavoastră vreau doar trei lucruri. Mai întâi, rentabilitate. În al doilea rând, rentabilitate. Și în al treilea rând, rentabilitate.

•

Una dintre puținele femei din rândul participanților la aceste manifestări sancționatorii prezentate drept conferințe era Gladys Vane, managerul de la *Polytone Media,* unul dintre

concernele media rezultat din unirea mai multor case europene de discuri muzicale, având sediul la Bruxelles. În ultimele trei luni, două personalități artistice – o cântăreață pop din Israel și o orchestră englezească – fuseseră cedate la EMI *Electrola,* ceea ce făcuse ca beneficiile trimestriale să scadă în mod sensibil. Iar robusta femeie cu părul fumuriu fusese nevoită să înghită chelfăneala corespunzătoare.

Întoarsă la Bruxelles, a convocat o adunare similară, pentru a prezenta cu aceleași cuvinte șefilor diverselor sectoare seriozitatea situației.

— Dar nu se poate fără o reconstrucție, a obiectat șeful filialei din Spania. Trebuie să investim în artiști. Durează o vreme până când un artist se impune pe piață și, dacă noi nu îi acordăm timpul respectiv, la un moment dat nu vom mai avea niciun artist.

— Dacă lucrăm nerentabil, artiștii nu vor mai dispune de o firmă de discuri, a replicat Gladys Vane, ferm decisă să nu se lase a doua oară făcută de două parale de către necioplitul britanic. Deci, așa rămâne: ceea ce nu este rentabil va zbura.

Managerii convocați și-au plecat capetele și au început să-și răsfoiască listele cu sârg. Șeful de la *Cascata Records,* o firmă de discuri din Milano, examina căzut pe gânduri cifrele vânzărilor CD-ului intitulat *Wasted Future.*

•

— Trăim un regres, spuse McCaine. Nu este frumos, dar în viață se mai întâmplă. Regresele sunt inevitabile, și ele fac separarea între băieței și bărbați.

John dădu doar din cap. Erau în drum spre aeroport, și limuzina lor blindată era blocată în circulația din seara unei zile libere. Dacă priveai în sensul de mers, ți se părea că autobuzele roșii cu două niveluri și autocamioanele erau lipite unele de altele. Burnița, iar de-a lungul drumului se unduiau umbrele de un cenușiu-antracit.

— Tocmai acum trebuie să ne urmărim scopurile, altfel vom fi învinși de gherile. Iar unul dintre țelurile noastre cele mai apropiate este Fondul Monetar Internațional.

Acesta este avantajul de a avea un avion personal: nu trebuie să-ți faci griji că ai putea pierde zborul. John cumpăni ceea ce tocmai spusese McCaine și se încruntă:

— FMI? repetă el. Citise despre acesta. *International Monetary Fund,* ca și ONU, era o instituție supranațională, care trebuia să asigure funcționarea sistemului financiar internațional, continuitatea schimburilor valutare și așa mai departe. Descrierea sunase cumplit de plictisitor. Și continuă: Asta trebuie să-mi explicați, ce are a face asta cu noi?

— În acest moment, FMI are 180 de membri. Fiecare țară membră trebuie să plătească așa-numita cotă, care este în funcție de bogăția țării respective. Cota stabilește însă și dreptul la vot, adică cine plătește mai mult are și o putere de decizie mai mare. McCaine întinse degetul arătător și îl cuprinse cu cealaltă mână, ca și cum ar trebui să urmeze o enumerare. Ăsta este primul punct care ni se potrivește: bogăția înseamnă influență. Deschis, spus pe șleau, stabilit prin statut.

— Mda… influență. Întrebarea este însă în ce scop.

— Asta este punctul doi interesant pentru noi. FMI are acces la registrele financiare ale membrilor lui, poate cere guvernelor să prezinte limpede informații despre politica lor financiară și fiscală, dar nu poate da dispoziții. În mod normal. Când o țară primește însă credite de la FMI situația se schimbă. Aceste credite se acordă în condiții stricte, a căror respectare este verificată foarte amănunțit. În niciun alt mod nu se poate exercita din exterior o influență atât de directă asupra politicii unei țări. Ținând acum cuprins degetul arătător și degetul mijlociu, McCaine continuă:

Înțelegeți? Prin FMI putem evita ca țările în curs de dezvoltare să distrugă mediul, procedând la o industrializare sălbatică.

John îl privi pe McCaine de parcă îl vedea pentru prima dată. Trebuia să recunoască, fără nicio urmă de invidie, că lui nu i-ar fi venit niciodată o asemenea idee.

— Prin FMI, da, confirmă el. Dar cum vreți să preluați influența asupra FMI?

McCaine ridică din umeri:

— Cu vorbe bune. Prin oferte de cooperare. Sau, ceea ce ar fi viziunea mea cea mai îndrăzneață, făcând din *Fontanelli Enterprises* primul membru al FMI care nu este o națiune.

Lui John i se tăie respirația.

— Chiar că asta este o idee îndrăzneață!

— De fapt, nu este chiar atât de îndrăzneață. În clipa de față, FMI dispune de contribuții în valoare totală de vreo 190 de miliarde dolari, din care jumătate în valută neconvertibilă, deci bani inutilizabili. Pentru noi ar fi o nimica toată să contribuim cu mai mult decât contribuie SUA.

Un moment, John încercă din nou acel simțământ de invincibilitate resimțit toată vara, simțământ mai plăcut decât sexul. Dar oriunde s-ar fi cuibărit acest simțământ, se părea că acesta găsea o scurgere, deoarece invincibilitatea aluneca, lăsând în urma ei doar o vagă indispoziție.

— Nu cred că ei ne vor accepta.

McCaine privea pe fereastră.

— Este doar o problemă de timp, zise acesta. Era națiunilor a trecut. O vreme, oamenii vor mai ține la ea tot așa cum ține bunica la serviciul de ceai niciodată folosit, deoarece nu poate fi spălat la mașină, dar una dintre generațiile viitoare nu va mai înțelege la ce ar mai fi bună o națiune. Arătă afară către o librărie ce expunea albume cu Jocurile Olimpice de la Atlanta încheiate nu demult și adăugă: Veți trăi acel moment, credeți-mă! Într-o zi atleții nu vor mai concura la Jocurile

Olimpice în numele unei națiuni, ci în numele unui concern.

•

— Nu am putea crea un premiu? cugetă cu voce tare John într-o seară, când se aflau deasupra Pacificului. Ceva cam ca premiul Nobel, dar pentru protecția mediului?

McCaine, care ca totdeauna în timpul zborului studia documente, însemnări personale și proiecte de contract pline de observații sau dicta scrisori, ridică privirea:

— Un premiu Fontanelli?

— Nu neapărat. Dar îmi imaginez un premiu anual pentru oamenii care au realizat ceva în sensul profeției. Mă gândesc că ar reprezenta un imbold. Ar stimula gândirea. Și ar prinde bine imaginii noastre.

McCaine lovea ușor bărbia cu capătul pixului:

— *Vreți* să înființați un asemenea premiu?

Sublinierea din întrebare i se păru ciudată lui John.

— Da, spuse acesta.

— Atunci faceți-o!

— Eu? John îl privi cu neîncredere. Nu am idee cum se face așa ceva.

Cu o mină gânditoare McCaine lăsă jos pixul.

— Nu este nevoie să aveți idee despre *cum* se face ceva. Vă amintiți ce v-am spus la prima noastră întâlnire? Banul rezolvă totul, banul înlocuiește totul, banul poate orice. Trebuie doar să știți *ce* vreți. În privința lui *cum,* alții trebuie să își pună mintea la contribuție.

— Și, de exemplu, cine?

— Sunați compartimentul organizare, chemați pe cineva în biroul dumneavoastră și îi spuneți ce vreți. Foarte simplu. Iar cel chemat face ceva pentru care în fond este plătit. McCaine zâmbi și adăugă: De fapt, consider că ideea dumneavoastră este excelentă.

•

Unul dintre proiectele de raționalizare, respectiv firma HUGEMOVER, odată de faimă mondială în domeniul mașinilor pentru construcții, a avut un rezultat neașteptat: sindicatul a decis intrarea în grevă.

— Alo, Jim, zise McCaine când începu videoconferința, am auzit niște lucruri pe care nu vrem să le credem.

John stătea undeva în afara câmpului de vizare al camerei video, așa cum îl sfătuise McCaine.

— Probabil va fi ceva urât, spusese acesta.

Jim Straus, președintele consiliului de administrație, era un bărbat cu tenul roz ca al unui bebeluș proaspăt îmbăiat. Pe ecranul monitorului privirea lui avea în ea ceva provocator. Donald Rash, adjunctul lui, stătea lângă el și părea că voia să testeze dacă putea să rupă în mâini pixul său cu bilă.

— *Well,* aș minți dacă aș afirma că nu îi înțeleg pe băieți, explică Straus. Micșorarea salariilor cu douăzeci de procente, mărirea timpului de lucru cu două ore, totul fără negocieri, chiar și dumneavoastră ați intra în grevă, Malcolm!

— Nu intră în discuție ce aș face ori ce nu aș face eu. Problema este ce vei face dumneata, Jim.

— *Well,* cred că vom negocia.

— Tocmai asta nu voiam să aud. Salariile voastre sunt utopice, comparați-le cu cele de pe piața muncii, iar timpul vostru de muncă ar putea induce cuiva ideea că HUGEMOVER ar fi un parc de distracții.

— Malcolm, amintiți-vă că încă de la început eu am ridicat obiecții. Modificările sunt prea mari și vin prea rapid. V-am spus asta.

John îl văzu pe McCaine mișcându-și maxilarele de parcă ar fi mestecat gumă.

— Ar fi trebuit să cauți într-un lexicon bun ce înseamnă „îndeplinirea unei profeții”. Nu veți negocia.

— Nu vom putea face altceva. Bunele relații cu sindicatul sunt o tradiție la HUGEMOVER.

McCaine înclină capul și își masă cu sârg rădăcina nasului. Interveni o pauză care devenea tot mai apăsătoare pe măsură ce se prelungea. În cele din urmă, cel care o întrerupse fu McCaine:

— Și așa eram indispus, și acum mai utilizezi și acest cuvânt care îmi provoacă alergie, *tradiție.* Astăzi nu este ziua ta bună, Jim. Ești concediat.

— Poftim?

Imaginea oferită de Straus putea ilustra cât se poate de bine noțiunea de „stupefiat”.

— Donald, se adresă McCaine adjunctului lui Straus, spune-mi dacă dumneata vei face treaba mai bine.

Masivul bărbat dădu gata pixul.

— Hm… mister McCaine, sir…

— Donald, la o întrebare simplă vreau un răspuns simplu. Vei face treaba mai bine? Da ori nu!

— Hm… Rash lăsă să cadă peste hârtii resturile pixului și aruncă o privire nesigură fostului său șef, care încă se mai străduia să-și revină. Apoi păru că pricepe ce era în joc. Crescu în înălțime cu doi centimetri când îl privi pe McCaine și zise: Da, mister McCaine!

— Ce vei face, Donald?

— Nu voi negocia. Să facă grevă. Vom depăși momentul.

— Ești omul meu, Donald! Vei primi cât mai repede posibil decizia de promovare. Aveți grijă ca mister Straus să-și primească și dânsul decizia.

Cu aceste cuvinte McCaine încheie discuția. Un moment continuă să privească ecranul întunecat, apoi își îndreptă privirea spre John:

— Găsiți asta brutal?

— Da, răspunse John.

McCaine dădu cu seriozitate din cap:

— Uneori nu merge altfel. Acum trebuie să dăm dovadă de hotărâre.

•

Time Magazine a publicat un lung reportaj despre conflictul de muncă de la HUGEMOVER sub un titlu aplicat pe un afiș al unui vechi film cu Terence Hill și Bud Spencer, doar că figurile celor doi erau înlocuite cu cele ale lui John Fontanelli și Malcolm McCaine. Titlul suna astfel: „Mâna stângă și mâna dreaptă a diavolului.” Articolul era necruțător, califica drept „ipocrit” angajamentul lui John pentru mediu și denumea „brigandaj” practica comercială a lui McCaine.

În timp ce citea, John simțea cum i se înroșeau urechile și îl treceau sudorile. Îl mira calmul și nonșalanța cu care McCaine frunzărea ziarul.

— Încep să mă plictisească lucrurile astea, zise el în cele din urmă. Oricum din plan făcea parte cumpărarea concernelor media – ziare, televiziuni și așa mai departe. Împături ziarul, îl aruncă cu dispreț și adăugă: Este timpul să începem și asta.

•

Se apropia Crăciunul. Tot mai des deasupra Tamisei atârna ceața, se răspândea peste oraș, transforma ca prin farmec clădirile înalte în burguri fantomatice, și iluminatul stradal în felinare ale elfilor.

În magazinele cu cadouri de Crăciun cele mai căutate articole erau cele imprimate cu *f*-ul lui Fontanelli. Oamenii cumpărau șepci, cești cu farfurioare, brelocuri pentru chei, șaluri, mape pentru documente și mai ales cămăși, totul alb cu excepția literei de un roșu-închis bătând spre violet. Doar drepturile pentru licența logoului însumau sute de milioane – incredibil, dar adevărat.

Pe 15 decembrie, Boeing și McDonell-Douglas au fuzionat și au devenit cel mai mare constructor de avioane din lume. Comentariile din presa economică făceau tot mai des referire în acest context la rapida creștere a sferei de influență a

concernului Fontanelli și prevedeau aproape unanim numeroase alte fuziuni în viitorii ani.

•

Situația de la HUGEMOVER s-a împotmolit. Sindicatul era în grevă, conducerea firmei respingea negocierile. De Crăciun și de Anul Nou reducerea producției era nu doar o consolare, ci, având în vedere lipsa de comenzi, era chiar binevenită, dar după Anul Nou s-au primit noi comenzi și s-au încheiat contracte ce nu puteau fi duse la îndeplinire cu forța de muncă neafiliată la sindicat.

— Dreptul muncii interzice concedierea greviștilor și în SUA, explică Donald Rash. Cumpărăm cât mai mult posibil de la filialele noastre din străinătate și reorganizăm în prezent fiecare săptămână mai mult decât o făceam într-un an, dar limitele posibilului sunt previzibile. La excavatoare deja le-am atins.

McCaine își ținea mâinile în fața gurii, de parcă s-ar fi rugat.

— Ce intenționați să faceți?

— Să angajăm noi oameni, răspunse șeful de la HUGEMOVER. Dreptul muncii nu interzice recrutarea de spărgători de grevă. Suntem în recesiune și alte firme fac raționalizări, iar de peste ocean vin oameni buni, care lucrează pe bani puțini. Și, în plus, între timp, am simplificat atât de mult multe procese de producție încât nu avem nevoie neapărat de muncitori specialiști. Mai înainte asta era problema cu grevele, dar între timp nu mai este o problemă să găsești oameni noi.

— Asta o știe și sindicatul, nu? întrebă McCaine.

— Hm… da, cred că da. Rash îl cercetă cu privirea pe McCaine, care rămăsese impasibil. Da, poate că ar fi suficient ca mai întâi să îi amenințe cu asta.

— Merită încercat.

Două zile mai târziu, greviștii au revenit la muncă, cu un salariu mai mic cu douăzeci de

procente și cu o săptămână de lucru mai lungă cu două ore.

— Ei, vezi? a fost comentariul lui McCaine și pentru prima dată după mult timp pe fața lui apăru ceva asemănător unui zâmbet.

•

John fu trezit de telefonul aflat lângă pat. Sări ca ars și privi afurisitul obiect cu certitudinea că nu acesta sunase. Era ora două și jumătate noaptea. Desigur că visase.

Telefonul sună din nou. Nu era semn bun. Un telefon care sună noaptea la ora două și jumătate nu o face pentru a-ți da o veste bună. A ridicat receptorul brusc.

— Alo?

— Ticălos nenorocit…

Era o voce de femeie, cu ecou pe fond, de parcă ar vorbi dintr-un canal de scurgere. Vorbea în italiană.

— Poftim?

— Am zis că ești un ticălos blestemat.

Părea să fie beată.

John își trecu mâna peste față, ca și cum gestul i-ar fi putut pune în funcțiune creierul.

— Nu am nicio îndoială, spuse el, dar v-aș ruga să îmi spuneți cine sunteți.

— *Porco Dío*… Urmă o pauză lungă, în timpul căreia se auzea doar respirația grea. Că doar nu m-ai uitat? Spune-mi că nu m-ai uitat deja!

Femeia începu să plângă încet, înăbușit.

John se chinuia să-și amintească, dar nu putea pentru nimic în lume să-și dea seama cui aparținea vocea.

— Îmi pare rău…, rosti el ezitant.

— Îți pare rău? Da, ar și trebui. Ar trebui să-ți pară rău. Pentru că tu ești vinovat de toate. Un suspin sacadat, care trezi în John vagi amintiri. Ești vinovat de toate, ai auzit? Doar tu. Tu ești vinovat că Marvin se află la închisoare. Și pe mine

m-ai putea aduna cândva de pe stradă. Sper că și de asta are să-ți pară rău, ticălosule!

Receptorul fu pus în furcă cu un zgomot îndelungat, de parcă femeia ar fi avut probleme să nimerească furca aparatului.

John rămase cu receptorul în mână, cu inima bătându-i tare în piept, privind pierdut în gol. Constantina. Asta putea fi doar Constantina. Doamne! Și el nici măcar nu o recunoscuse.

Marvin era la închisoare? Asta nu părea spusă la beție. Formă numărul serviciului de siguranță. Răspunse Marco, surprinzător de vioi pentru acea oră din noapte. John îi relată ce se întâmplase.

— Îmi pare rău, mister Fontanelli. Nu pot să-mi explic cum a ajuns apelul la dumneavoastră. De fapt, numărul dumneavoastră de telefon este mai secret decât toate numerele.

— Îl are de la Marvin. El este un șarlatan în chestii de-astea. Dar nu din cauza asta sun.

Și îi explică de ce suna. Puse pe el un halat și începu să se plimbe prin toată casa plină de ecouri până când telefonul sună din nou.

— Este adevărat, spuse Marco. Un anume Marvin Copeland a fost arestat în Brindisi. Este acuzat de comerț cu droguri.

28.

Două scaune. Acesta era întreg mobilierul din încăperea pătrată, înaltă, care putea a urină și a mucegai. Ușa prin care fusese introdus Marvin avea un vizor zăbrelit și ferecături masive noi. Acestea păreau a fi singurele lucruri provenite din acest secol.

Iar acolo se afla Marvin Copeland, descurajat și debusolat, incapabil să șadă drept pe scaunul lui. Părea că dormise săptămâni la rând în lucrurile pe care le purta și nu doar cele câteva zile de când era reținut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă John.

Marvin ridică din umeri și se strâmbă. În cele din urmă zise:

— Ei, da. Ce trebuia să se întâmple. M-au ajuns.

— Comerț cu droguri? Este adevărat?

— Ah, *fuck*! Firma mea de discuri m-a aruncat în stradă de azi pe mâine. Pretinzând că nu mi-au vândut albumul. De fapt, nu i-au făcut o publicitate rezonabilă, cum altfel să te afirmi față de un Michael Jackson sau Aerosmith? Cum stătea gârbovit și cu ochii în podea, Marvin ridică privirea spre John uitându-se la el de jos în sus și adăugă: Ce spun eu firma mea de discuri! Între timp ea a devenit firma *ta.* Așa cum între timp jumătate de planetă a intrat în stăpânirea ta.

— Marvin, tu aveai o sută de mii de dolari. Eu mi-am procurat datele de la *Cascata Records.* Ei ți-au plătit un avans de trei sute de mii de dolari. Într-un an și jumătate ai risipit o jumătate de milion de dolari.

— Tocmai tu vorbești, cu jumbo-jet-ul tău!

— Nu este un jumbo-jet.

— Da, *shit,* tot atâta costă. Ca rock-star eu trebuie să conduc o mașină corespunzătoare, îmi trebuie țoale și așa mai departe… Nici nu-ți închipui cât costă toate astea.

— Vrei să spui că nici nu îmi închipui cât costă cocaina. Aici ai dreptate.

— Băiete, băiete… ar trebui să te auzi vorbind. Ți-am zis eu că banii te vor schimba. Ți-am zis!

— Marvin, cocaină! Asta este altceva decât țigările tale cu hașiș de odinioară. Și pe-atunci refuzai fără discuție să comercializezi așa ceva.

Marvin se îndreptă atât de brusc încât păru că voia să rupă speteaza scaunului și rămase cu capul dat pe spate, cu ochii închiși. Era palid, părea înfometat. Rămase astfel un timp. Prin fereastra zăbrelită situată sus, aproape de tavan, cădea pe el lumina palidă și se auzea larma străzii, unde cineva întorcea zgomotos o mașină, se auzeau claxoane și motociclete.

— Este cometa, zise Marvin în cele din urmă redeschizând ochii.

— Cometa?

— Hale-Bopp. Cometa. Să nu-mi spui acum că nu ai văzut-o. Este mare, pe cer. Trase cu zgomot aer printre dinți și continuă: Cometele sunt aducătoare de nenorociri. Asta se știe din vechime. Iar un artist ca mine simte asta. Artistul este sensibil la așa ceva, știi? OK, cocaina te duce într-o altă dimensiune, dar și fără asta… Clătină de mai multe ori din cap dus pe gânduri. Apoi îl privi din nou pe John și-l întrebă: Mă poți scoate de-aici?

John studie chipul lui Marvin, expresia ochilor acestuia. Pentru un moment i se păru că citește în ei un fel de viclenie, dar imediat aceștia oglindiră doar nevoia de ajutor, milogeala, de parcă doar ultimele rămășițe de mândrie îl reținеau să-i cerșească în genunchi salvarea din această închisoare.

— De fapt pentru asta am venit, spuse John și se întrebă dacă într-adevăr îi făcea o plăcere lui Marvin. Ei spun că poți fi eliberat pe cauțiune. Dar nu poți părăsi orașul și așa mai departe. Trase adânc aer în piept și adăugă cu un gust amar în

gură: Dar nu voi fi ruinat în cazul în care o vei face. Dacă înțelegi ce vreau să spun cu asta.

Marvin îl privi de parcă nu ar fi înțeles nicio vorbă, apoi dădu afirmativ din cap:

— Pe undeva mai ești încă un prieten. În ciuda banilor.

•

McCaine era *not amused* când John reveni la Londra.

— Prietenul tău ori cum îl consideri tu este prototipul perfect al perdantului. Niciodată nu a realizat ceva și niciodată nu va realiza ceva. Uită-l, John! Cât mai repede posibil. Evită orice contact cu el. Ratații sunt periculoși pentru oamenii cu țeluri înalte, crede-mă! Poți fi cel mai capabil om de pe acest pământ binecuvântat de Dumnezeu; dar, dacă te încurci cu ratații, nu vei realiza nimic. Ei te trag la fund. Îți zădărnicesc planurile, în momentele decisive îți fac dificultăți, îți otrăvesc viața într-o mie și una de modalități, ca o boală molipsitoare. Și nici nu sunt măcar sigur dacă nu cumva ei chiar sunt așa ceva.

John era obosit și și-ar fi dorit ca de la aeroport să meargă direct acasă. Nu avea niciun chef de dispute.

— Vorbești despre el ca și cum ar fi un șobolan ori ceva asemănător.

— Cum ai califica ceea ce i-a făcut el acestei Constantina? McCaine, cu brațele încrucișate, se înălța ca o stâncă în fața panoramei nocturne a Londrei. Marco a fost atât de amabil să îmi explice amănuntele.

— Constantina Volpe este o femeie matură și este răspunzătoare pentru ea însăși, declară enervat John. Iar Marvin m-a ajutat în câteva momente grele pentru mine. Îi eram dator.

— Îi erai dator? Ah, da. Și când vei înceta a-i mai fi dator cu ceva?

— Habar n-am. La asta nu se gândise niciodată. De fapt, nu se putea merge așa la nesfârșit, dacă se

gândea mai bine. Ei, da, apreciez că acum suntem oricum chit.

McCaine scoase un sunet ca un grohăit.

— Bineînțeles că pleci de la premisa că prin acțiunea ta i-ai făcut un hatâr.

— L-am scos din închisoare.

— Și mai departe? La asta te-ai gândit? I-ai plătit cauțiunea, el este liber și poate să plece?

— Cam așa ceva.

— Chiar crezi că mintea lui încețoșată de droguri este în stare să evite controalele de la graniță și să scape de urmărirea prin Interpol? Nu fi stupid.

— Eu îl cred priceput în astfel de treburi, îl contrazise iritat John.

McCaine bătu un moment darabana cu degetele pe marginea biroului lui John, apoi zise:

— Cum vrei. De fapt, voiam numai să te rog ceva: dacă vei mai avea cândva vreo problemă de acest gen, te rog să apelezi la mine. De acord?

— Ce înțelegi prin „problemă de acest gen”?

— Înțelegi ce vreau să spun. McCaine se opri în ușă, cu mâna pe clanță, și adăugă: Nu o face în secret. Cu astfel de probleme vino la mine. Mă ocup eu de ele.

•

John însărcinase cu realizarea proiectului fundației un manager, Lionel Hillman, un bărbat dinamic, cu zulufi ruginii, cu peri de asemenea ruginii care îi răzbăteau din nări, de pe care nu îți puteai desprinde privirea când vorbeai cu el.

Hillman se dedicase proiectului cu toată energia, părând una cu el. De la el a provenit propunerea ca premiul să fie denumit *Gäa,* după Geea, zeița antică mamă a cerului și a titanilor, izvor al visurilor, protectoare a plantelor și copiilor. John, căruia toate aceste semnificații îi erau necunoscute, acceptase entuziasmat. Hillman alcătuise apoi un juriu format din cinci cunoscuți biologi, ecologiști și susținători ai naturii, fiecare

provenind din altă zonă a planetei, concepuse un statut și un model al fundației după exemplul premiului Nobel, comandase unui artist un trofeu al premiului, la a cărui vedere toți dăduseră din cap aprobator, și, în cele din urmă, inițiase o campanie publicitară menită ca prin existența și importanța premiului *Gäa* să înflăcăreze fiecare locuitor al lumii până la acordarea lui pentru prima dată în noiembrie 1997, în ultima sâmbătă a lunii. Momentul – cu două săptămâni înaintea acordării premiului Nobel – fusese ales împreună cu locul acordării premiului *Gäa,* Copenhaga, tocmai pentru a intra în conștiința opiniei publice ca fiind în această sferă ilustră.

El l-a invitat pe John să participe la realizarea fotografiilor destinate afișelor pentru inaugurare. Pentru mama Pământului poza nimeni alta decât Patricia deBeers, cel mai scump model din lume, desemnată în unanimitate drept cea mai frumoasă femeie a secolului. Și, slavă Domnului, era frumoasă de îți tăia respirația. Timid, John a rămas în umbra a ceea ce părea a fi un gen de paravan mare și alb, de unde a urmărit cum fotograful dădea indicații, cum o mamă a Pământului acoperită doar cu niște voaluri se tolănea, se întindea și se răsucea și cum clipeau blițurile aparatelor de fotografiat. Dacă nici așa ceva nu însufleția dorința oamenilor să militeze pentru susținerea naturii, atunci nu mai știa ce altceva ar fi putut face asta.

— Pauză! strigă fotograful.

Acesta împărți niște indicații asistenților referitoare la decoruri și, privind în jur, îl descoperi pe John.

— Oh, mister Fontanelli! Se apropie de el și îi strânse mâna. Era mai în vârstă decât părea de la distanță, un bărbat suplu, cu șuvițe de păr blond-deschis și cu pete datorate vârstei apărute pe față. Se prezentă: Curtis. Howard Curtis. Lionel a

anunțat că veți trece probabil pe-aici. Bine ați venit! Cum vă place?

John dădu ezitant din cap. Da, era impresionat.

— O femeie de excepție, nu? Cu adevărat minunată. Profesionistă desăvârșită, știe perfect ce efect are, deține tot controlul. O adevărată profesionistă.

John privi în culise. Patricia deBeers stătea dreaptă pe un scaun înalt fără spătar, lepădase voalurile și o grimeură durdulie îi tampona sânii cu ceva, probabil un make-up. Priveliștea îl făcea a urmări cu greu cuvintele fotografului.

— Știți ceva…? Bărbatul despre care Hillman spusese că ar fi cel mai bun fotograf portretist din lume făcu un pas înapoi și îl privi pe John cu ochii mijiți. O întrebare, mister Fontanelli. Sunteți dispus să încercați ceva?

— Să nu-mi spuneți că vreți să mă fotografiați.

— Neapărat.

— Nu.

— Nu accept niciun nu, mister Fontanelli.

— În niciun caz.

— Din dragoste pentru fundație.

— Tocmai de aceea. Nu vreau să fac de râs premiul înainte de a fi acordat prima dată.

Cu un oftat profund Curtis mai făcu un pas înapoi și își frecă bărbia fără a-și desprinde o clipă privirea de pe John.

— Am o propunere, spuse fotograful.

— Nu, răspunse John și dădu să plece.

— Vă fotografiez împreună cu miss deBeers și cu premiul. Iar dumneavoastră decideți judecând apoi fotografiile. Vă rog! Curtis ridică mâna înainte ca John să fi putut să spună ceva: O faceți pentru mine. Sunt dator asta pentru renumele meu ca fotograf.

— Și cu fotografiile în mână mă prelucrați până când accept.

— Pe cuvânt de onoare, nu! Putem stabili asta în scris ori cu martori, cum doriți dumneavoastră.

Dacă veți spune „nu”, „nu” rămâne. Curtis zâmbi șmecherește și adăugă: Dar nu veți spune „nu”.

•

La câteva zile după fotoshooting – el îi înmânase trofeul zeiței „în mâini sigure”, străduindu-se să nu se holbeze la sânii acesteia, și urmase un nesfârșit șir de clicuri și de blițuri – a găsit ziarul la micul dejun astfel împăturit încât să fie deschis la o știre de pe una dintre ultimele pagini. Cineva, John nu avea idee cine, o subliniase în plus cu roșu. Titlul suna astfel: „Acuzații neîntemeiate aduse rock-starului american”. În text se spunea că acuzațiile aduse lui Marvin fuseseră retrase. Suspiciunile inițiale se dovediseră a fi lipsite de temei.

— Nu fi naiv, John, spuse McCaine când John intră în biroul lui și îi arătă știrea. Prietenul tău este vinovat ca Iuda. A trebuit să mituiesc cinci funcționari ai poliției și doi judecători ca problema să fie închisă.

John îl privi uluit:

— Poftim? I-ai *mituit*?

— Am zis că mă ocup eu, nu?

— Da, dar mituirea…?

John se simți groaznic de provincial.

McCaine își împreună răbdător palmele pe abdomen:

— John, doar nu crezi că am fi putut împiedica apariția unor titluri-bombă cum ar fi „Cel mai bogat om din lume cumpără un dealer de droguri?” Nu am fi putut face asta cu toți banii din lume. Și cum ți-ar fi plăcut asta?

— Nu știu. În orice caz nu-mi place că acum cumpărăm oameni de parcă am fi mafioți.

— Nimeni nu susține asta. McCaine îl privi direct în ochi cu o intensitate care îl înspăimântă pe John. Un moment domni o liniște de parcă prin încăpere tocmai trecea un înger. În cele din urmă, McCaine vorbi din nou, dar de data asta atât de încet, de parcă îngerul s-ar mai fi aflat încă într-un

colț: Este în regulă că nu îți place. Nici mie nu îmi place. Dar, dacă va trebui, voi mitui, voi minți sau voi înșela, voi face orice va fi necesar pentru a împlini profeția. Poți înțelege asta? Acestei misiuni i-am închinat viața mea. Pentru asta mi-aș da sufletul, John. Și o spun cât se poate de serios. Mi-aș da sufletul.

John îl privi pe bărbatul care stătea în spatele biroului plin cu telefoane și monitoare, într-un costum Savile-Row croit pentru a emana putere și importanță. Totuși, tot ceea ce emana în această clipă McCaine era devotament, un devotament care depășea orice măsură omenească. Preț de o bătaie a inimii acesta păru mai mult un călugăr decât orice altceva.

John își drese glasul și privi mâna sa care ținea ziarul mototolit.

— Da, spuse el, ceea ce i se păru un răspuns deplorabil. Dar în capul lui era doar un gol și ceea ce putu să mai adauge fu doar: Mulțumesc.

Plecă evitând să îl mai privească pe McCaine.

•

Malcolm McCaine chiar părea a fi un fel de călugăr. Dar în seara acestei zile aglomerate ca oricare altă zi până în ultimul minut cu o muncă fără odihnă și cu decizii ce puneau în mișcare mii de oameni și milioane de dolari, el decise că era din nou momentul să facă o excepție.

Își îndreptă spatele și umerii și aruncă o privire fugară asupra ceasurilor de pe peretele din fața lui, care indicau ora exactă în cele mai importante orașe din lume. Apoi așeză mapele cu probleme curente pe diferite teancuri aflate pe biroul lui cu aspect haotic, își puse haina, luă casetele din diferitele dictafoane și când părăsi biroul stinse lumina.

Secretarele plecaseră toate de mult. Le distribui casetele pe birourile fiecăreia și se duse la liftul care cobora direct în garaj.

În deceniile care trecuseră nu dispusese nici de timp și nu îi mai rămăsese nici energia care conform concepției lui îi erau necesare pentru o relație adevărată, și de aceea căutase alternative pentru a-și satisface cel puțin necesitățile trupești de bază. Una dintre aceste alternative o reprezenta stabilimentul spre care coti după o clipă de gândire. Datorită igienei excepționale și discreției absolute acesta era frecventat de un cerc exclusivist de clienți, care își permiteau și să plătească un tarif tot atât de exclusivist.

Îl întâmpină șefa casei, o femeie de aproximativ patruzeci și cinci de ani, îmbrăcată cu gust, care s-ar fi putut prezenta oricând și ca șefa unei agenții de marketing telefonic. Ea nu pronunța niciodată numele clienților, dar își amintea toate chipurile lor.

— Avem multe fete noi, spuse ea, femei frumoase și tinere din Asia și din Africa…

— Da, da.

De fapt, McCaine nu prea înțelegea ce voia ea să spună. El trăise în atât de multe țări, crescuse împreună cu atâția oameni de naționalități și culori diferite ale pielii, încât rasismul îi era complet străin. Așa că nu remarcă nuanța rasistă a acestei afirmații.

El căuta altceva. Trecu încet în revistă fetele, de foarte aproape, privindu-le cercetător în față. Vedea figuri indiferente, fețe tâmpe, fețe avide de bani, când și când câte o urmă de amabilitate. Știa că nu era un bărbat atractiv, era prea înalt, prea greoi, prea brutal. Trecu de la una la alta, până când în privirea uneia descoperi ceva ce parcă spunea: „Nu pe mine! Sper să nu mă ia pe mine!”

— Tu! zise el înregistrând satisfăcut respirația ei speriată.

Fata era suplă, nu avea ceva deosebit, părul îi era de lungime medie, comun, de un maroniu murdar. Îi făcea plăcere să urce scările în spatele ei, să îi vadă împotrivirea din pași. Îl stimula să

știe că ea îl detesta și că totuși își va desface picioarele pentru el, pentru că el avea bani.

•

Începutul lunii mai a anului 1997. Britanicii au votat prin partidul laburist al lui Tony Blair un nou guvern, și charismaticul nou *prime minister* a promis să îmbunătățească totul. În timp ce urmărea reportajele de la TV, John se gândea dacă ar avea sens să îl invite și pe Blair cândva. Cel puțin acesta părea mai simpatic decât predecesorul său.

Între timp fotografiile făcute de Curtis cu John Fontanelli și Patricia deBeers au fost gata și, așa cum prevăzuse fotograful, John fusese plăcut surprins. După câteva ezitări și câteva tatonări cu McCaine, își dădu acordul pentru utilizarea acestor fotografii în campania publicitară planificată.

HUGEMOVER făcea din nou probleme. Cu greve manifestate prin munca intenționat încetinită, dar în cadru reglementar sindicatul încerca să pună bețe-n roate și să oblige la negocieri. Donald Rash se părea că acționa cam aiurea, după cum le zugrăvea situația pe ecranul monitorului.

Chipul lui McCaine era amenințător.

— Sindicatul are desigur în întreprindere personaje-cheie, funcționari, instigatori. Știi cine sunt ăștia?

— Da, sigur.

— Dă-i afară!

Corpolentul american făcu ochii mari:

— Dar… asta este ilegal!

— Dă-i totuși afară.

— Și pe urmă? Muncitorii vor intra în grevă. Și în acest caz nu am voie să sparg greva aducând forță de muncă din afară.

— Atunci trimite-i în hale pe birocrații din birouri, spuse McCaine. Inginerii, managementul. Du-te jos personal și montează lamele excavatoarelor. Luă în mână o foaie cu cifre privind structura personalului de la

HUGEMOVER și continuă: Ai cinci mii de muncitori cu program redus, pe care îi poți aduce fără să încalci legea. Le spui: Cine vrea să își păstreze slujba trebuie să muncească pe brânci.

— Dar asta este… Rash se opri, își mușcă buzele și dădu din cap: OK.

McCaine lăsă un moment de tăcere caustic ca un acid, apoi spuse:

— Aici avem de-a face cu un precedent. Vom răzbate. Înțelegi asta, Donald?

Chipul lui Donald Rash trăda că înțelesese.

— Da, mister McCaine.

În următoarea zi, a apărut în ziare că HUGEMOVER i-a concediat pe toți activiștii sindicatului. În ziua următoare, s-a redeclanșat greva, greviștii fiind siguri de victorie, deoarece concedierile nu erau legale. A fost un motiv de veselie generală apariția personalului de la aprovizionare în salopete albastre, a celor de la compartimentul personal cu chei grele pentru șuruburi și a secretarelor care manevrau stivuitoarele.

•

Singuraticul proiector de la capătul uriașei mese de conferințe trimitea pe perete un trapez luminos spălăcit. Întunericul se retrăsese în cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii, de unde părea că pândește ca o fiară care se ascunde de lumină.

— Ce spuneți de marele duel șahist? îl întrebă McCaine pe Collins, care își pregătea materialele pentru proiector. Omul contra mașinii, Kasparov contra *Deep Blue.*

Savantul ridică privirea.

— Trebuie să mărturisesc că am urmărit doar fugar relatarea. Care este rezultatul?

— S-a terminat. Kasparov a pierdut astăzi ultima partidă, după nouăsprezece mutări. Computerul lui IBM este campion mondial, ca să zicem așa.

Collins dădu din cap.

— Și ce vă așteptați să spun eu? Eu cred că cei care acum văd rănită onoarea umană privesc complet greșit acest duel. Mie el îmi arată doar de ce este în stare computerul. De ce computerul *există,* de ce în cele din urmă există toate mașinile: pentru a executa sarcini speciale mai bine decât ar face-o un om.

McCaine zâmbi:

— Bine spus.

Raportul a început așa cum încep asemenea rapoarte: cu retrospectiva activităților din ultimul an. John a trebuit să se stăpânească pentru a nu căsca.

— Mutarea în noua clădire mai mare – zise profesorul Collins expunând imaginea unui acoperiș plan care nu spunea nimic – a avut un efect deosebit de pozitiv asupra muncii noastre. Am putut să atragem mulți colaboratori noi de excepție, chiar dacă din cauza dispozițiilor convenite privind secretizarea nu suntem atât de atractivi pentru studenți și doctoranzi pe cât ne-am dori. În ce privește dotarea cu computere am trecut complet la aparatura RS6000 și la UNIX ca sistem de exploatare, totul este interconectat și conectat la internet din spatele unui firewall; așadar, în privința condițiilor de muncă și a motivației oamenilor aș afirma că mai bine nici nu s-ar putea.

McCaine dădu satisfăcut din cap. John se lăsă pe speteaza scaunului și își împinse mapa cu materialele conferinței trei centimetri mai la stânga, așa, ca să fie.

— Și, continuă profesorul Harlan Collins, am obținut și valorificat primele proceduri de simulare.

John observă cum perișorii fini de pe dosul mâinilor lui se ridicară, apoi privi în față. Era ceva în vocea profesorului care îl marca. Acesta nu era un simplu raport. Futurologul aducea vești alarmante.

Collins puse în proiector o folie care arăta mai curând ca o schemă de conexiuni electronice. O tot mișcă încoace și-ncolo, până când fu mulțumit de poziția ei, își drese glasul de mai multe ori și, când reîncepu să vorbească, reveni la vocea lui sobră. Dar acum ea suna ca o manevră diversionistă.

— Ceea ce am trăit noi în ultimele decenii, explică el, a fost o creștere continuă a productivității și prin asta a nivelului de trai. Aceasta este o relație elementară, deoarece independent de alți factori nivelul mediu de trai depinde înainte de toate de productivitatea medie. Aici este vorba despre un sistem autoregulator pozitiv, deci de o evoluție autosusținută: atunci când se reușește să se dea drumul productivității care nu este necesară în mod direct menținerii vieții, se poate investi în instruire, în dezvoltarea de noi metode de muncă și de resurse prin care productivitatea crește din nou și devine mai ușor să fie promovată și așa mai departe. Saltul productiv obținut de Henry Ford la începutul secolului se datorează unei noi metode de muncă, divizarea la un înalt grad a muncii de-a lungul benzii rulante. În zilele noastre, munca la banda rulantă mai are doar un rol subordonat; contribuția celor care lucrează la bandă este aproape la fel de mică precum aportul celor ocupați în agricultură. Câștigurile de productivitate se realizează astăzi prin utilizarea mașinilor înalt evoluate, prin folosirea roboților, a mijloacelor chimice și mai ales printr-un înalt grad de instruire și prin metode de muncă perfecționate. Se creează chiar un metadomeniu, adică se dezvoltă metode pentru obținerea de metode de muncă îmbunătățite – acesta este domeniul managementului calității, al consilierii întreprinderii și așa mai departe.

McCaine se înclină bătăios:

— Totuși, toate acestea sună pozitiv.

— Într-un mediu ambiant nelimitat așa ar sta lucrurile. Dar Pământul nu este nelimitat. Ceea ce

se asociază până acum creșterii productivității, din fericire, nu direct proporțional, este o anumită nevoie crescândă de resurse naturale, materiile prime sunt mai eficient folosite, aerul, apa și pământul sunt mai intens grevate.

— Nu tocmai acest lucru este stopat prin creșterea pe mai departe a productivității? Eu îmi amintesc că pe vremea când eram copil stăteam deseori pe malul râurilor care nu erau decât niște cloace infectate cu deversări împuțite, provenite de la fabricile de chimicale; astăzi se poate ori trebuie să se poată să fie curățate apele reziduale, pentru ca eu, dacă vreau, să fac baie în râurile de odinioară.

— La asta nu există un răspuns simplu. De multe ori au fost găsite soluții tehnice care funcționează bine. Desulfurarea consecventă a gazelor de ardere oferă ghips de o calitate atât de înaltă, încât centralele termice au renunțat la tradiționalele cariere de ghips. Dar curățarea apelor de metale grele produce reziduuri concentrate foarte toxice, care prea adesea rămân la fața locului, și produc pagube. Sau gândiți-vă la întreaga problematică a modificării climei. Toate soluțiile tehnologice depind de consumul de energie, iar consumul de energie înseamnă fără discuție încălzire: un puternic flux de căldură alimentat de numeroase surse, care este capabil să modifice clima planetei.

McCaine lăsă palma pe masă cu un zgomot ușor, care răsună în sală ca un semnal.

— Bun. Cum arată prognoza dumneavoastră? În situația că totul decurge așa cum se întâmplă acum.

Folia fu schimbată cu alta. Noua imagine reprezenta o serie filigranată de curbe ce se întretăiau, unele dintre ele fiind marcate stângaci cu trăsături îngroșate de carioca.

— Trendul actual aparent pozitiv va mai dura ceva, cel puțin zece ani, mai curând douăzeci.

Presupunând că nu intervin modificări politice dramatice; modelul nostru nu este suficient de selectiv pentru a lua în considerare și așa ceva. Vom trăi deci în continuare creșteri de productivitate și, legat de ele, o creștere generală a standardelor de viață, mai puțin marcată în țările sărace, mai puternică în țările bogate. Creșterea productivității rezultă cu precădere din integrări și efecte ale conectărilor, cad tot mai mult obstacole ca granițele, barierele lingvistice, barierele comerciale și altele asemănătoare, vor fi înlăturate incompatibilități în mare măsură, și astfel se vor elibera rezerve de productivitate pentru care anterior era necesară învingerea de obstacole. Pe scurt, lumea crește împreună din punctul de vedere al economiei, al tehnicilor de comunicare, al culturii, în orice privințe.

McCaine dădu din cap:

— Ca să fiu sincer, nu găsesc că va fi atât de rău.

— În principiu, sunt de acord cu dumneavoastră. Dar nimic nu este de pomană, iar aici prețul este pierderea diversității anterioare. Ceea ce nu se va vedea va fi că în acest proces toate sistemele noastre vitale, fie ele de proveniență naturală ori tehnică, vor deveni tot mai vulnerabile. Efectul tipic al monoculturii. Să luăm ca exemplu virușii computerelor. Într-un peisaj al computerelor prost interconectate, în mare măsură incompatibile, apariția unui virus nu este o problemă – el infestează un computer ori două, iar celelalte nu sunt afectate. Cu totul alta este situația când avem computere eficiente, cu grad mare de interconectare, toate utilizând aceleași sisteme de funcționare, toate cu aceleași software. În viața de toate zilele este un vis, dar imediat ce pătrunde un virus acesta paralizează într-o clipă sute, mii, milioane de computere, întregul sistem. Și tocmai asta este ceea ce amenință sistemul nostru vital.

— Un virus de computer?

— Nu. Un crah. Cedarea.

— Asta ce înseamnă?

— Noi revendicăm un sistem cu conexiuni complexe tot mai vaste, chiar datorită creșterii noastre numerice. Inevitabil, cândva una dintre componente nu va mai rezista și va ceda. Cedarea unei componente afectează întregul sistem și, pentru că solicitarea generală este mare, foarte probabil că alte componente vor fi suprasolicitate și vor ceda și ele, și tot așa pe rând, ca un șir de piese de domino după ce cade prima dintre ele. Această cedare privește sistemul în întregul lui și se petrece inimaginabil de rapid comparabil cu viteza obișnuită a modificărilor din sistem.

John își drese glasul și interveni:

— Scuzați-mă, dar ce trebuie să înțeleg concret din asta? Că o centrală electrică nucleară sare în aer?

— Nu, asta ar reprezenta ca declanșator un eveniment minor. Sunt imaginate o serie de scenarii în caz de cedare, printre care și acelea declanșate prin acțiunea umană directă. Acestea ar fi evenimente ca războiul nuclear ori o epidemie provocată artificial. Cele mai multe scenarii pleacă de la lipsa unor resurse naturale. Collins proiectă pe perete o hartă a lumii care reprezenta curenții oceanici. Actualul nostru model consideră drept declanșator oprirea Golfstream-ului.

La aceste cuvinte, întunericul păru că se scurse în sală din colțurile în care se ascunsese.

— Golfstream-ului? repetă John nelămurit.

Collins arătă cu vârful unui creion săgeata respectivă de pe hartă.

— Curentul Atlanticului de Nord, cum se numește de fapt Golfstream, aduce apă caldă de la tropice către Europa, încălzește curenții de aer rece din Arctica și îi umezește înainte ca ei să ajungă pe continent și să asigure temperaturi moderate și precipitații până la Urali. Mecanismul care pune în mișcare acest curent se bazează pe diferența de

salinitate a apei oceanice și pe temperatura ei. Cu cât ajunge mai departe apa caldă în nord, cu atât mai mult ea se răcește și, prin evaporare, devine mai sărată. În cele din urmă, devine hipersalină – cum se zice – și mai grea decât cea aflată sub ea; se lasă spre fund, se scurge prin sud-vestul Groenlandei ca o cascadă uriașă suboceanică în adâncurile bazinului atlantic. Forța de absorbție astfel rezultată este cea care trage permanent apa caldă din Golful Mexic.

John se gândi la zborurile deasupra Atlanticului și la grandioasa priveliște a apei fără de sfârșit și încercă să își imagineze despre ce gigantică mișcare era vorba aici.

— Dar acesta este un proces uriaș, spuse el. Ce l-ar putea frâna?

— Din păcate, este destul de ușor de realizat oprirea, răspunse Collins cu o privire întunecată. Iar eu nu vorbesc despre *frânarea* Golfstream-ului, eu vorbesc despre *oprirea* lui. Pentru a realiza acest lucru este suficientă încălzirea emisferei nordice cu circa cinci procente. Situație spre care noi ne îndreptăm cu pași uriași. Puse o altă diagramă plină cu săgeți și formule care nu îi spuneau nimic lui John. Vreau să schițez în linii mari acest proces. Încălzirea generală conduce, după cum se știe, către o topire accelerată a calotei polare. În legătură cu asta noi ne gândim totdeauna la nivelul în creștere al mării și ne bucurăm dacă nu trăim într-un oraș-port. Dar pentru noi, europenii, nivelul în creștere al mării reprezintă cea mai mică problemă. Mult mai grav este că, fiind vorba despre gheață polară, este totodată vorba despre apă dulce. Apa dulce este mai ușoară decât apa mării, de aceea ea se repartizează pe suprafața ei și ea îngheață mai ușor. La începutul iernii se formează o suprafață înghețată care izolează apa caldă de la tropice de aerul rece care, în consecință, nici nu se încălzește, nici nu se umezește înainte de a ajunge în Europa. Și pentru

că nu se evaporă nimic din apa venită de la tropice, salinizarea ei este evitată și, în loc să se orienteze către adâncimi, ea se împrăștie pur și simplu în întinderile oceanului nordic. Cascada submarină se epuizează și odată cu ea și sorbul care antrenează Golfstream. Savantul aruncă o privire asupra auditorilor și continuă: În Europa va domni astfel aceeași climă ca în Alaska de Sud sau în Siberia Centrală – rece, uscată, cu solul înghețat perioade lungi. Aici, la Londra, vara temperatura abia va depăși punctul de înghețare a apei. În Europa trăiesc jumătate de miliard de oameni – unde să se ducă, cum să se hrănească? Drept urmare, va avea loc o reacție în lanț de evoluții politice, economice și sociale ce vor determina sfârșitul civilizației așa cum o cunoaștem noi.

John simți cum i se usucă gura și ar fi putut să jure că se făcuse mai frig.

— Și cum putem evita așa ceva? întrebă el.

— Oprind încălzirea Pământului.

— Și cum se oprește încălzirea Pământului?

— Reducând emanațiile de bioxid de carbon.

— Și cum…, continuă John, dar McCaine îl întrerupse:

— Nu, John, nu merge așa. Ai luat-o pe o cale greșită. Este vorba despre procedura de rezolvare liniară a problemelor și ea nu funcționează în sistemele interconectate. Dacă nu ai în vedere sistemul ca întreg, iei decizii care rezolvă o problemă creând totodată o duzină de alte noi probleme și agravând două duzini de probleme existente deja. Îl privi pe profesor și întrebă: Sau este corect așa?

Collins înclină din cap.

— Mai multe centrale electrice nucleare, de exemplu, ar reduce sensibil eliminarea de bioxid de carbon, dar ar crește considerabil probabilitatea unui accident soldat cu iradieri radioactive pe spații largi. Vorbitorul făcu un gest vag cu mâna și continuă: În afară de asta, dezvoltarea modelului

arată că în acest fel domeniile critice se accentuează tot mai mult și pe parcursul timpului declanșatorii trebuie să fie tot mai puțin puternici. Dacă Golfstream se menține, zece ani mai târziu este suficient, să zicem, un mare cutremur la Tokyo pentru a distruge economia mondială și a provoca o foamete de dimensiuni necunoscute, pe parcursul căreia sistemul ecologic să fie distrus definitiv prin măsuri disperate, cum ar fi pescuitul masiv, arderea lemnului și așa mai departe. Independent de asta, întreaga civilizație va fi tot mai sensibilă la epidemii, pe de-o parte, pentru că agenții patogeni se pot răspândi tot mai ușor și pe spații tot mai largi, din cauza căilor de comunicație moderne; pe de altă parte, pentru că sistemele imunitare ale unui număr tot mai mare de oameni vor deveni tot mai slabe din cauza unei multitudini de motive. Și așa mai departe. V-aș putea oferi o lungă și înspăimântătoare listă cu declanșatori posibili, dar asta nu ar face decât să vă dezorienteze. Adevăratul exploziv sunt evoluțiile lente, creșterea populației, industrializarea tot mai accelerată, schimbările climaterice și altele.

Întunericul se scurgea pe pereți ca un sânge negru când profesorul stinse proiectorul.

— Cât din ceea ce tocmai ne-ați relatat este cunoscut și de ceilalți? se informă McCaine. Guverne, organizații precum ONU și altele?

— Greu de spus. Vicepreședintele Al Gore este în mod surprinzător un om de la Casa Albă care cunoaște problematica aceasta; în orice caz, asta se poate conchide după cartea scrisă de el. Eu cred că guvernul american posedă în principiu date asemănătoare celor pe care le deținem noi. În orice caz la ei primează mai curând interesul național decât cel global.

John se sprijini cu palmele pe masă, un gest lipsit de sens, dar simțise nevoia să apuce ceva pentru a se asigura că era vorba despre realitate și că nu visa.

— Cât de sigure sunt toate astea? întrebă el încet. Vocea lui se pierdu în liniștea din sala întunecată, dar în același timp fu auzit de toți cei prezenți. Cât de sigur este programul dumneavoastră, profesore?

— Cu excepția principiilor care provin de la Forrester, Meadows și alții, modelul nostru se sprijină în mare măsură pe lucrările lui Alura Onishi, care în prezent dezvoltă *FUGI Global Model. FUGI* este prescurtarea de la *Futures of Global Interdependence.* Este un model cibernetic dinamic ale cărui componente au fost dezvoltate de specialiști excepționali, pe care noi l-am calibrat cu date istorice. Asta înseamnă că simulările noastre încep din anul 1900 și trebuie să furnizeze date care să fie în concordanță cu evoluțiile de până acum. Deoarece datele concordă, plecăm de la premisa că am conceput corect raporturile sistemice și de aceea proiecțiile în viitor sunt corecte.

McCaine își împreună mâinile și întrebă:

— Acest model despre care vorbiți dumneavoastră, *FUGI,* dă aceleași rezultate ca modelul dumneavoastră?

— Nu. Profesorul Onishi lucrează pentru Națiunile Unite și ceea ce încearcă el să facă este prognoza viitoarelor migrații și afluxuri de refugiați. Collins răsfoi materialele aflate încă pe proiector și continuă: Pe lângă asta, în câteva puncte esențiale noi avem opinii fundamental deosebite de ale lui. Altfel am fi putut să-i preluăm pur și simplu modelul.

— Înțeleg.

McCaine împinse scaunul înapoi. Sunetul rezultat îi aminti lui John de înmormântarea bunicului său: când groparii așezaseră capacul pe sicriu și îl prinseseră în șuruburi sunetul fusese același.

Nimeni nu scotea o vorbă. Liniștea părea că se contopea cu întunericul. Se făcuse rapid mai rece

ori își imagina el asta?

Profesorul Collins rupse nervos tăcerea:

— Ar fi necesară luarea unei hotărâri asupra a ceea ce trebuie să se întâmple în curând. Dacă rezultatele studiului să fie publicate…

— Nu, răspunse imediat McCaine. Cu mâinile încleștate pe rezemătorile fotoliului și trăgând cu zgomot aer în piept, acesta adăugă: Au fost publicate destule prognoze întunecate. Asta nu va aduce nimic bun. Nimeni nu vrea să știe asta. De fapt, nici eu nu vreau. Se ridică apoi cu o mișcare bruscă, de parcă nu își mai putea stăpâni energia. Ceea ce vreau eu să știu este cum putem să evităm asta. La asta trebuie să ne ajute modelul dumneavoastră. Mai sunteți mâine la Londra?

— Da, confirmă profesorul Collins, am o cameră la…

— Bine. Ne vedem mâine-dimineață. Luați cu dumneavoastră tomul acesta, descrierea sistemului. Vom determina toate elementele asupra cărora avem influență prin *Fontanelli Enterprises* și cât de mare poate fi această influență. Făcu cinci pași grei pe întuneric, se întoarse și făcu alți cinci pași în altă direcție. Veți face simulări pentru toate combinațiile de influențe posibile. Până când vom ști exact cu ce strategii evităm catastrofa.

Profesorul Collins respira cu greutate:

— Vă este clar că va fi necesar mult timp? Permutații de acest gen se fac în milioane și miliarde…

McCaine se opri.

— Da, și? Veți primi cât de multe și cât de rapide calculatoare doriți. Vă cumpăr *Deep Blue,* dacă puteți face ceva cu el. Ce a făcut acesta altceva decât să aleagă din miliarde de combinații posibile? Și a câștigat. Ochii lui scânteiau când concluzionă: La fel vom proceda și noi.

•

Trenul trecea pe podul peste Elba, ale cărui elemente constructive laterale zburau prin fața

ochilor. Privirii i se înfățișă portul. Soarele strălucea din plin, macaralele păreau o turmă de animale preistorice care păștеau într-un râu sclipitor. Hamburg, da, de ce nu? Ursula Valen suflă pe geam și privi cum pata de abur dispărea rapid. Oare se hotărâse cu adevărat să plece din Leipzig? Să găsească un serviciu, deși nici măcar nu era sigură că voia unul?

De ce se afla aici? Chiar voia să facă public relations pentru un concern comercial? Bineînțeles că nu. Adevărul era că ea căuta o ieșire.

Retrospectiv privind, fusese o greșeală să încerce să evite inevitabilul. Magazinul cu electrice pe care tatăl ei îl înființase imediat după schimbarea din 1989, marea lui mândrie, mergea bine. Dar nu suficient de bine. Cel puțin ar fi trebuit să insiste să se mute în spații comerciale mai ieftine înainte de a începe să astupe din banii proprii găurile care apăreau mereu și să semneze garanții pentru care ar fi trebuit să plătească o viață. Măcar în momentul în care chiria crescuse atât de nebunește. Dar așa… Nu a mai folosit la nimic toată extinderea, noii angajați și reclama din tramvaie. În cele din urmă, tatăl ei cedase și trebuia să fie fericit că ajunsese angajat la unul dintre foștii lui clienți.

Acesta era deci bilanțul a doi ani de muncă dură: ea își pierduse toți banii, era îndatorată până peste urechi și în loc de un titlu de doctor reușise în ultimul moment să obțină un masterat cu o medie a notelor care în final nu valora nici cât hârtia pe care era tipărită.

Dar ce o supăra cel mai mult era că la sfârșit enormele costuri ale îngrijirii bunicului ei fuseseră cele care dăduseră lovitura de grație afacerii părinților ei. Pentru ce acești naziști bătrâni erau atât de longevivi? La optzeci și opt de primăveri bunicul, afurisitul acesta de fost membru al „Hitler-Jugend”, era încă viguros, rezistent, dur ca oțelul Krupp. Îi asmuțea pe idioții senili din jurul

lui împotriva conducerii azilului, îi teroriza pe îngrijitorii străini cu afirmații rasiste, și faptul că unii dintre ei, cu pielea neagră, au refuzat ferm să mai aibă de-a face cu el, părea că îl bucura nespus. Ponoasele le trăgeau părinții ei. După 1989, culmea, o scoteau la capăt cu el și mai greu decât înainte. În perioada RDG, cel puțin stătuse câțiva ani la închisoare. „Ar fi trebuit să mă otrăviți la timp", fusese comentariul lui când ea îi reproșase că încă o dată el îi distrusese visurile.

Deși Ursula Valen nu credea în Dumnezeu, bănuise uneori că Acesta exista totuși și că ezita să îl cheme la El pe bunic, pentru că nici bunicul nu voia să aibă nimic de-a face cu El.

Uriașa hală a gării semăna destul de mult cu gara centrală a Leipzigului, pentru ca un moment să simtă un fior de groază la gândul că se întorsese de unde plecase. Coborî din tren, se încadră în șirul de călători sosiți la destinație și încercă să se gândească la discuția care o aștepta, avându-i totuși în fața ochilor doar pe părinți. Aceștia erau bătrâni, epuizați, oameni simpli care de fapt voiseră doar să trăiască normal și a căror unică rază de speranță era ea, fiica lor, singurul lor copil. Îi părea rău că îi lăsase singuri.

Studie absentă planul liniilor metroului, căutând traseul care o interesa. Părea că Hamburgul nu se schimbase mult de când fusese aici ultima dată. Asta se întâmplase cam acum doi ani. Fusese o vizită productivă, totuși ea refuzase toate ofertele ce i se făcuseră ulterior, de fapt fără să știe de ce.

După trei ore totul trecuse. I se spusese că va fi anunțată telefonic, dar pe un ton pe care între timp învățase să îl interpreteze. Ieși prin marea ușă rotativă din sticlă și respiră de parcă nu o mai făcuse de la intrare. Era ușurată. Avea în față o întreagă după-amiază până la plecarea trenului cu care se întorcea.

— Hamburg? Ar trebui să vedeți neapărat *Paraplui Bleue,* spusese cineva căruia ea îi vorbise

despre călătoria ce urma să o facă.

Voise să știe ce însemna *Paraplui Bleue.*

— Este un bistrou în apropiere de Gänsemarkt. Are ca simbol o umbrelă albastră, nu îl poți trece cu vederea.

— Și ce are atât de deosebit?

— Veți vedea, spusese interlocutorul, un om de presă, anterior reporter la *Stern,* devenit între timp mare mahăr la *Leipziger.*

Într-adevăr, nu putea fi trecut cu vederea. Pe o stradă lăturalnică, departe de pasajele supraaglomerate din Gänsemarkt, o păpușă fără chip balansa în mâna întinsă o umbrelă albastră, mare de trei metri, care se închidea și se deschidea întruna. Intră și privi în jur. Bine populată, emana un iz de pâine prăjită cu șuncă și deodată simți că îi era foame. Se așeză pe unul dintre scaunele înalte de la tejghea.

Bărbatul din spatele tejghelei puse două beri pe o tavă și se întoarse spre ea. Ursula scăpă din mână meniul.

Bărbatul era Wilfried van Delft.

— Ce faceți aici? întrebă ea consternată.

Van Delft nu părea mai puțin surprins decât ea. Ridică șervetul pe care îl ținea în mână și zâmbi strâmb.

— Lucrez.

Involuntar ea privi în jur căutând rafturi pline de manuscrise, reviste și cărți, căută desene făcute de copii și fixate pe aviziere, dar descoperi doar umbrele de toate culorile și formele, suporturi pentru umbrele, fotografii înrămate reprezentând ploaia în oraș.

— Dar…

Privirea lui van Delft trecu pe lângă ea. Brusc bărbia lui păru făcută din oțel.

— Mă gândisem să vă sun și să vă povestesc că am fost dat afară, zise el.

29.

Cam pe la ora două bistroul se goli vizibil, și van Delft găsi timp să se așeze cu ea la o masă și să discute.

— Localul aparține fratelui meu și soției lui. Este surprinzător câți bani aduce așa ceva; ai putea fi ispitit, povesti el cu un zâmbet fugar. Un zâmbet foarte fugar. Apoi continuă: Desigur că nu este tocmai ceea ce voiam să fac până ieșeam la pensie.

Ursula Valen încă nu își găsea cuvintele. Mâncase salata cu piept de pui fript și se uita la van Delft cum acesta nota, servea, lua banii, totul cu o rutină surprinzătoare, ceea ce făcea să îi treacă prin cap o mie de întrebări. Rămase însă la una singură:

— De ce?

— Oficial a fost o concediere inevitabilă din cauza unei restructurări interne. Făcu o pauză după aceste cuvinte care arătau fără nicio îndoială că era vorba despre o poveste neterminată și în același timp neadevărată. După care adăugă: Pe unul l-au dat afară pentru că s-a dus acasă cu un pumn plin de pixuri, obiecte de reclamă de treizeci de pfenigi bucata, pentru copiii lui. Delapidare. Pe acesta l-au spionat permanent, până au găsit ceva de care îl puteau învinovăți. Cred că și mie mi s-ar fi putut întâmpla asta. Astfel privind lucrurile, am avut noroc.

— Dar cine ajunge la ideea absurdă că cineva ca dumneavoastră, cu o experiență de ani de zile…

— Acum l-aș putea cita pe Hamlet, dar renunț. Metoda este extrem de simplă. Faptul că „Gruner und Jahr”[21], ca și în curând jumătate din planetă aparțin concernului pe care simpaticul dumneavoastră tânăr moștenitor al bilionului de dolari și protector al mediului le-a cumpărat în ultimii doi ani vă este cunoscut, nu? Ei bine, eu am

fost atât de îngâmfat, încât am crezut că mă pot sustrage cenzurii care domnește de-atunci.

— Cenzură?

— Bineînțeles că nu sună nimeni de la Londra ca să spună că asta puteți face și asta nu. Atât de grosolan ar fi putut să lucreze Goebbels ori un Randolph Hearst, dar astăzi? Nu, dacă astăzi vrei să treci ceva sub tăcere, umpli locul aflat la dispoziție din media pur și simplu cu altceva, de preferat cu un bla-bla inofensiv despre personalități inofensive, sub justificarea că asta este ceea ce vor oamenii să citească. Și trebuie să publici ce vor oamenii, altfel pierzi procente din piață și din volumul de publicitate, și lupta nemiloasă cu concurența te dă gata, este clar, nu? Și uite așa nimeni nu află că în Africa într-adevăr există un război, că există foamete, că există această opinie politică. Bărbatul împinse deoparte paharul lui pe măsuța de marmură și continuă: Oricine știe care sunt temele despre care chipurile sus se crede că asigură segmente de piață și reclame, și care nu asigură. Și când cineva este concediat, există totdeauna o bună motivație neutră, o condiție obiectivă obligatorie, o abatere, ceva. Dar fiecare știe că în realitate este concediat cel care displace stăpânilor de la Londra.

Ursula îl privi pe bărbatul cu păr blond-roșcat.

Van Delft se mai îngrășase de când se văzuseră ultima dată și nici nu mai arăta atât de sănătos ca înainte. Ea nu știa ce să spună. Și nici nu voia să creadă că putea fi așa cum spunea el.

La rândul lui, van Delft o privi cercetător.

— Pentru dumneavoastră toate acestea sună paranoic? Ca justificarea unui ratat?

Ea ridică din umeri.

— Dumneavoastră ce ați făcut?

— Un reportaj despre situația catastrofală dintr-o fabrică bulgărească de chimicale, care aparține grupului Fontanelli. Un oribil contrast la imnurile de laudă interpretate pe tema protecției mediului și

conceptului de reciclare. Reportajul a apărut pe patru pagini, cu șapte fotografii color, iar după o săptămână s-a pus problema restructurării, și la sfârșitul lunii eram dat afară. Cu compensații, clar. Dar la vârsta mea asta înseamnă sfârșitul.

— Dar asta pute până la cer!

— Desigur. *Trebuie* să pută. Dumneavoastră ce credeți, cât de prevăzători trebuie acum să fie cei cu copii la studiu și cu ipotecile încă neplătite? Este vorba despre teroare în deplinul sens al cuvântului. Teroare ambalată în minciuni catifelate despre condiții obiective și presiunea cotelor de piață. Van Delft se uită la pahar, îl ridică hotărât la gură și dădu pe gât conținutul lui: apă chioară. Am bocit destul. Ce este cu dumneavoastră? Ce vă aduce la Hamburg? Cum stați cu studiile?

Ea îi relată pe scurt și absentă ceea ce era de povestit.

Acum era rândul lui să o privească uluit.

— Ah, Doamne! Ursula! Voiai totuși să-ți dai doctoratul? Să valorifici arhiva familiei Vacchi și să rescrii istoria economiei ultimilor cinci sute de ani?

— Da. Își îndepărtă părul de pe frunte și îl reținu la spate, dar inutil, pentru că nu avea clame. Continuă: Visuri de fetiță. În loc de asta am scris oferte și am făcut contabilitate. Vă pot povesti totul despre cablarea-Ethernet, tot ce doriți să știți.

El păru realmente îngrijorat.

— Dar acesta a fost visul dumneavoastră. Viziunea dumneavoastră. Ați spus că arhiva de la Florența este un dar al cerului…

Ursula Valen privea marginea paharului ei și modul în care ferestrele bistroului se oglindeau în ea.

— Un dar al cerului… Da, atunci așa mi se părea.

Cristoforo Vacchi o mai sunase o vreme, voise să știe cum îi mai merge. El nu încercase niciodată

să o oblige la ceva. Doar că încetase cândva să o mai sune.

— Și astăzi? Ce vă împiedică să vă dați doctoratul?

— Datoriile, de exemplu. Trebuie să câștig bani. Și, în afară de asta, cine sunt eu? Una dintre nenumăratele femei care au un titlu academic cu care nu pot face nimic.

— Sunteți femeia căreia familia Vacchi i-a acordat acces la arhiva ei.

— Aș vrea și eu să știu de ce. Ea privi în gol cu gândul la rândurile dese de polițe pline cu registre, la izul de praf și piele, la testamentul aflat sub sticlă… Scutură din cap și zise: Nu. Este un capitol încheiat.

Van Delft păru că voia să obiecteze, dar o privi doar gânditor și spuse:

— Asta dumneavoastră trebuie să știți.

O vreme, priviră amândoi la trecătorii de pe stradă, apoi, fără să îl privească pe van Delft, Ursula Valen întrebă încet:

— A devenit într-adevăr atât de puternic? La Fontanelli mă refer.

— Așa se spune. Eu nu prea mă pricep la lumea financiară, dar când și când mă mai întâlnesc cu Jo Jenner de la redacția economică, poate vă mai amintiți de bărbatul acela totdeauna îmbrăcat șic, cu ochelari cum se purtau prin anii ’50…

— Da, cred că știu la cine vă referiți. Avea un chip mereu palid.

— Și pălește și mai mult când vine vorba despre Fontanelli. El spune că este de neimaginat ce gigant a apărut. Bilionul de dolari a fost de la început ca o grămadă de explozibil suficientă pentru a arunca în aer un bloc de locuințe. Dar Fontanelli a împărțit explozibilul în pachețele, le-a plasat în punctele strategice și le-a legat între ele. Acum el poate să arunce în aer întreaga lume cu o apăsare de buton, alegoric vorbind.

•

— Trebuie în sfârșit să facem ceva, spuse John și împinse tava.

Carne de curcan la grătar cu salată, dar nu mâncase mai mult de o îmbucătură. I-a fost luată farfuria, a fost spălată, detergentul împreună cu grăsimea au fost vărsate în rețeaua reziduală. Totul va ajunge în cea mai apropiată instalație de purificare, după care John nu mai știa ce se întâmplă. De la discuția cu profesorul Collins sala de conferințe îi tăia definitiv apetitul.

— În principiu aveți dreptate, spuse McCaine mestecând. Dar mai întâi trebuie să știm ce să facem.

Collins plecase din nou având în bagaje cu un plan de lucru de dimensiuni gigantice și cu promisiunea de bani suficienți pentru înzecirea numărului de calculatoare care vor lucra și ziua, și noaptea pentru a realiza miliarde de simulări. Deși toată lumea muncea până la epuizare, abia cel mai devreme peste trei luni erau așteptate primele rezultate, o primă strategie, o recomandare în privința modului de acțiune.

John dormea prost din acea seară, iar în timpul zilei nu reușea să scape de o senzație de agitație confuză. Nu mai simțea nevoia de a citi ziarele, iar seara încerca uneori pur și simplu să se îmbete.

— De doi ani, spunea el masându-și degetele, nu facem altceva decât să cumpărăm firme. Tot ce-am făcut până acum a fost să tipărim câteva mii de tone de formulare pe hârtie reciclată în loc de hârtie normală. Dar asta nu înseamnă nimic, nu despre asta este vorba.

McCaine dădu din cap:

— Așa este. Nu despre asta este vorba.

— Este vorba despre viitorul omenirii. Așa este, nu? Dar când îl auzi pe profesor, viitor nu există. Este doar o chestiune de timp până când totul se sfârșește. Ori până survine o catastrofă.

— Dacă nimic nu se întâmplă.

— Dar ce să se întâmple?

— Asta calculează el pentru noi.

— Și apoi? Lăsăm lucrurile să se întâmple? Avem puterea să intervenim? Chiar dispunem de putere? Putem să influențăm ceva? Spune-mi!

McCaine ridică furculița și îi privi dinții de parcă pentru prima dată în viață se întreba ce-i asta.

— Avem putere, spuse el încet. Bineînțeles că avem putere.

— Dar ce fel de putere? Mărșăluiesc armate atunci când vrem noi? Putem dispune arestarea unor oameni? Putem să concediem oameni, asta este tot.

— Nu vrei asta în mod serios. Mă refer la armate care mărșăluiesc.

— Eu vreau doar să știu ce fel de influență avem noi de fapt.

— Înțeleg. McCaine se ocupă din nou de farfuria lui, tăie o bucată de carne, o vârî în gură și o mestecă. Înțeleg, zise el încă o dată. Bine. Nu strică să ne arătăm ghearele. Vom face acest exercițiu.

•

— Întreg spațiul asiatic are o problemă cu populația, explică McCaine în fața marii hărți a lumii ce împodobea un perete al biroului său. China face ceva, chiar surprinzător de eficient, India cel puțin încearcă să facă ceva, cu toate că până acum nu are rezultate comparabile. Absolut dezolantă pare situația din Filipine. Aici încă domnește biserica romano-catolică, practic orice metodă anticoncepțională trece drept păcat ori este interzisă, *machismo* filipinez le cere bărbaților să aibă cât mai mulți fii, așa că se înmulțesc oamenii de ți se face groază. Bătu cu degetul în locul de pe hartă unde se aflau insulițele respective și adăugă: De aici vom porni.

John încrucișă brațele:

— Bănuiesc că printr-o mare campanie publicitară, ca producătorii cei mai importanți din

lume de prezervative și pastile anticoncepționale.

— Prea scump, prea dificil, prea încet, prea neeficient. Îți amintești că ți-am vorbit despre Fondul Monetar Internațional. Aici se află pârghia. Vom presa financiar întreaga zonă – Thailanda, Malaysia, Indonezia, Filipine – printr-un atac speculativ concentrat asupra valutelor naționale în cauză. FMI va trebui să intervină, va acorda ajutoare financiare, iar una dintre condiții va fi reducerea masivă a natalității.

— Sigur?

— Tu însuți te vei duce la Washington și îi vei comunica directorului FMI această condiție pentru ca noi să încetăm atacurile financiare. McCaine zâmbi maliții: Camdessus are el însuși șase copii. Îmi imaginez că nu ține mult la controlul populației. Va trebui să ajutăm masiv.

John privi harta lumii și încercă să înghită în sec fără a fi observat de McCaine. El însuși…? Făcuse o treabă bună. Cu gura uscată întrebă:

— Și aceste atacuri financiare cum vor fi?

— Mai toate valutele din regiune sunt dependente de cursul dolarului, așadar, supraevaluate de când dolarul a crescut. Asta micșorează șansele exportului, dar guvernele și firmele au mari credite în dolari, care după o depreciere bineînțeles că nu mai pot fi susținute, așa că se vor apăra. Pentru a se proteja, vor începe să schimbe valuta națională în dolari. Ceea ce vom face noi va fi să subscriem în stil mare contracte la termen, dolari contra valută națională, cu scadență până la două luni. Luă o fasciculă subțire purtând pe colț logoul *Fontanelli* și slash-ul roșu care o desemna ca document confidențial al șefului și zise: Analiștii noștri au calculat deja tot. Este nevoie doar să încheiem un volum critic de astfel de contracte, după care băncile centrale sunt silite să se detașeze de dolari, cursul de schimb cade, iar noi putem procura valutele respective la scadență mai ieftin decât atunci când le-am vândut. George

Soros a aplicat odată o manevră asemănătoare față de lira britanică, lovind în subsidiar sistemul valutar european. Este o afacere sigură care, pe lângă ascultare din partea FMI, ne va aduce și câștiguri grase.

John luă documentul, îl răsfoi și examină diagramele și calculele din el. Se întrebă în treacăt când să fi comandat McCaine această lucrare. Ori poate că departamentul de analiză elabora permanent asemenea planuri de război monetar? Posibil.

— Și dacă FMI se arată surd la cererea mea?

— Nu o va face. El *trebuie* să intervină, să asigure credite de cel puțin câteva zeci de miliarde. În media totul va fi denumit „program de ajutorare" ori „ajutor urgent", dar la o examinare mai atentă se va stabili că toate aceste miliarde sunt acolo doar pentru a le încasa noi. Și cei care vor sări în trenul aflat în mers. FMI trebuie să ne asculte, altfel îl aspirăm pur și simplu.

Incredibil! John simți din nou acea mâncărime în stomac, acel sentiment de triumf atotcuprinzător. Așadar, ei dețineau puterea. Așadar, banii erau puterea supremă în lume.

Pe imaginea victoriei exista totuși o pată urâtă.

— Dar dacă asta reușește este doar pentru că aceste state se află în dificultăți financiare cauzate de noi?

— Nu. McCaine clătină cu hotărâre din cap. Dacă noi suntem dispuși să pierdem câteva miliarde de dolari, putem face asta cu orice stat din lume, indiferent cât de bine stă acesta din punct de vedere financiar.

Pata cea urâtă dispăru. John citi ultima pagină a planului și studie cifrele finale. Deasupra cifrelor scria *Toate datele sunt în miliarde de dolari.*

— Ești sigur că mijloacele noastre sunt suficiente? întrebă el.

McCaine îi luă din mână fascicula cu un zâmbet obraznic pe chip și o puse ușor pe biroul lui.

— Nimeni nu spune că toate astea trebuie să fie mijloacele noastre. Nu, noi dăm doar startul. Eu mă voi duce apoi la Zürich, la o discuție cu asociația băncilor. Stimabilii domni sunt deosebit de deschiși și dispuși să investească sume mari în sensul dorit de noi. Sume foarte mari. Dacă i-aș pune chiar acum să se supună regiei noastre, dansul ar putea începe mâine. Și îi voi pune să o facă, nicio grijă.

Urmărindu-l pe acesta, John avu senzația că devine tot mai ușor, că în orice moment se putea ridica și pluti în aer.

— Sună bine.

— Absolut.

— Atunci dă-i drumul, să începem!

John privi ochii întunecați, răbdători ai lui McCaine, în care pândea acea energie inepuizabilă gata să se reverse în lume și să acționeze în interesul profeției. Trase cu putere aer în piept, încercând să simtă că sosise momentul – dacă ar fi fost într-un film, s-ar fi auzit o melodie dramatică, dar nu era într-un film, era realitate – și zise:

— Dă-i drumul!

McCaine dădu din cap, apăsă o tastă a instalației interfon duplex și spuse:

— Stabiliți întâlnirea de la Zürich. În seara asta. Anunțați-l pe pilot. Luă degetul de pe tastă și zâmbi: Începe.

Urmă o pauză în care niciunul din ei nu spuse nimic.

— Hm…, zise după un timp John… asta a fost tot?

McCaine dădu din cap:

— Da.

— Bine. Atunci… hm… mult succes și…

— Mulțumesc. Nu-ți face griji.

— Clar. John se întoarse nesigur. Se simțea neajutorat, dar McCaine arăta de parcă de-abia aștepta să fie lăsat în pace. Ca să mai vadă încă o

dată documentele și așa mai departe. Să se pregătească. Ne vedem mâine?

— Cred că da.

— Bine, atunci un zbor plăcut!

— Mulțumesc. Ah… McCaine reveni când John ajunsese în ușă. Mai este o problemă. Ar trebui să o rezolvăm rapid.

John se întoarse.

— Și anume?

— Voiam mai de mult să o discut cu tine, dar tu…

John se îndreptă încet spre birou. McCaine se sprijinise cu spatele de spătar, își încrucișase brațele pe piept și cu o mână se freca la nas.

— Ei? întrebă el.

Cumva trebuia să îi vină în întâmpinare; dar habar nu avea ce voia McCaine.

McCaine îl privi pătrunzător.

— Cei de la asociația bancherilor mi-au pus ultima dată o întrebare pe care noi înșine ar fi trebuit să ne-o punem de mult timp.

— Și anume?

— Ce se întâmplă cu *Fontanelli Enterprises* dacă tu mori?

John se uită la bărbatul masiv din spatele biroului masiv și avu brusc senzația că ședea alături de acesta. De parcă tot ce se petrecea aici nu era real.

— Să mor? se auzi el însuși spunând. De ce aș muri?

— Ei sunt bancheri, John. Bancherii au nevoie de siguranță.

— Eu îndeplinesc o profeție. Voia Domnului. El nu mă va lăsa să mor înainte de a-mi termina treaba.

— Mă tem, spuse McCaine ridicând din sprâncene, că bancherii din Zürich nu sunt atât de evlavioși pentru a înțelege logica acestui argument. Făcu un gest cu mâna de parcă ar fi alungat o muscă obraznică și continuă: Trebuie să-

i înțelegi pe oamenii ăștia, John. Dacă ei investesc în sensul dorit de noi, ei vor să fie siguri că planul va fi dus la capăt. Ei nu vor ca în cazul morții tale părinții să moștenească totul și eventual să doneze moștenirea Crucii Roșii, pricepi? Și, indiferent dacă grija acestor oameni este îndreptățită ori nu, pe ei îi preocupă, și de aceea această grijă este o problemă pentru noi, este ceva ce stă în calea planurilor noastre.

John își mușcă buza de jos.

— Și tu ce propui?

— Soluția pe termen lung ar arăta astfel: îți cauți o soție și faci copii. Atunci putem arăta că există moștenitori care bineînțeles că sunt cât se poate de bine crescuți și educați, care vor putea ulterior veni la conducerea concernului. McCaine ridică mâinile și rămase cu ele întinse în față, ca un pescar care povestește despre cea mai mare captură a lui. Așa cum am spus, asta este rezolvarea pe termen lung. Ea va putea fi luată în considerare peste câțiva ani. Dar la discuția din această seară cu bancherii ar trebui să le prezint ceva.

John mai avea încă senzația că visa.

— Dar până acum nimeni nu a vrut să știe așa ceva.

— Până acum am avut de-a face doar cu niște coate-goale. Cei de-acum sunt bancheri, John, oameni care împreună dispun de mai mulți bani decât ai tu. Nici dacă ai revinde întregul concern nu ai dispune de capitalul pe care acești oameni sunt dispuși să ni-l pună la dispoziție. Banii altor oameni, John! Ți-am mai explicat că aceștia sunt cheia.

John dădu din cap.

— Bine, dar nu știu cum să fac rost de o soție și copii în după-amiaza asta, zise el, neputând scăpa de bănuiala că McCaine i-ar pregăti o căsătorie-fulger însoțită de adoptarea unui copil, de exemplu.

— Nu ai nevoie de soție și copil, ai nevoie de un succesor. Ceea ce se poate rezolva repede și simplu. Scoase dintr-un sertar o foaie de hârtie, luă un pix și îi întinse cele două obiecte. Fă un testament și desemnează-mă pe mine ca succesor.

— Pe tine?

— Stai! spuse McCaine și ridică amenințător un deget. Să nu mă înțelegi greșit. Este vorba doar despre ceva ce aș putea arăta celor din asociația bancherilor. Și, pentru că ei mă cunosc, va fi cel mai convingător lucru să fiu eu desemnat ca succesor.

John se holba la foaia albă de hârtie și la pix. Întrebă încet:

— Este și ăsta un test? O lecție asupra modului de tratare a puterii?

— Bună întrebare! Răspunsul este nu. Nu este nevoie să faci asta. Eu pot să încerc să-i conving altfel pe bancheri. Dar nu prea știu cum. McCaine puse mâinile pe masă, cu palmele în sus, îl privi cu seriozitate și adăugă: Ne-ar ajuta foarte mult.

John îl privi și se simți murdar, mârșav și neajutorat. O clipă îl bănui pe McCaine că voia să-l omoare ulterior, dar apoi se rușină de acest gând. Aproape.

Se așeză, trase hârtia spre el, luă pixul și îi scoase capacul.

— Asta este, cum s-ar zice, doar *pro forma*?

— Da.

— Ce trebuie să scriu?

— Îți dictez. Mai întâi, titlul: *Ultima mea voință.*

John se apucă să scrie, dar se opri:

— Nu ar fi mai bine să fie scris la mașină?

— Dimpotrivă, nu ar mai fi valabil. Testamentele trebuie să fie scrise de mână.

— Dar scrisul meu este groaznic.

— Nu are importanță. Contează să fie scrisul tău.

— Dacă așa crezi… Se apucă din nou de scris și se opri din nou. Și părinții mei? Pot să scriu că vei avea grijă de ei toată viața?

McCaine oftă.

— Din partea mea da. Bine, scrie. Menționează-i și pe frații tăi. Dar nu exagera prea mult. Asta este o hârtie pe care eu voi putea să o arăt la întâlniri cum este cea din seara asta, nimic mai mult. Imediat ce primul tău copil vede lumina zilei, vei face un testament în favoarea lui, și atunci totul va intra în normal.

— Hm…

Totuși, asta nu-i plăcea. Absolut deloc. Degetele care țineau pixul erau albe în vârf, atât de tare îl strângeau. Să fi fost pentru că totdeauna ținuse departe de el gândul propriei morți și pentru că era un șoc să fie nevoit să stea acum nemijlocit față în față cu el? Moartea lui, moartea viitorului, moartea omenirii… Cum de se băgase el în toate astea? Unde rămăseseră zilele fără griji când nu era nevoit să-și piardă timpul gândindu-se la trecut ori la viitor? În interiorul lui, totul voia să iasă și să fugă, nu voia să se gândească la moarte, la perioade glaciare, la găurile din stratul de ozon, la molime și războaie.

— Scrie, îl îndemnă McCaine.

Și John scrise. „Eu, John Salvatore Fontanelli, în deplinătatea sănătății mintale, decid ultima mea voință…”

— Mulțumesc, spuse McCaine după ce John semnă și îi întinse hârtia.

•

În mai și iunie, atacurile speculative au zguduit pe piețele financiare baht-ul thailandez. Thailanda și Singapore au încercat să susțină împreună baht-ul, dar la începutul lui iulie guvernul a trebuit să renunțe la luptă.

Pe 8 iulie 1997, banca centrală din Malaysia a intervenit în favoarea Ringgit-ului supus unei presiuni enorme și, cu toate că la început vânzarea

de devize SUA s-a arătat eficientă, două săptămâni mai târziu a fost nevoită și Malaysia să capituleze, urmată la scurt timp de Indonezia. Cursul acțiunilor la bursele din Bangkok, Kuala Lumpur și Jakarta, și chiar în Hong Kong și Seul se prăbușeau.

Pe 11 august, Fondul Monetar Internațional din Tokyo făcea cunoscut programul de ajutor pentru Thailanda, un credit de șaisprezece miliarde dolari, finanțat în parte de FMI, în parte de statele vecine.

— Ce este cu Filipine? a întrebat John.

— Filipine se află de mult sub controlul FMI, a răspuns McCaine. Terminăm toată regiunea dintr-un foc.

•

În toate marile reviste din lume au apărut în aceste săptămâni anunțuri colorate privind stabilirea de către nou-înființata fundație *Fontanelli Foundation* a unui premiu anual *Gäa,* în valoare de zece milioane de dolari, pentru proiecte de acțiuni de protejare a mediului. În textul anunțului erau nominalizați ca făcând parte din juriu cunoscuți savanți din toate cele cinci continente. Imaginea zeiței-mamă a Pământului, *Gäa,* era întrupată de celebrul fotomodel Patricia deBeers, despre care se știa că era câștigătoare a mai multor concursuri de Miss decât orice altă femeie din istorie; ea reprezenta corespunzător de erotic miticul personaj.

O a doua serie de anunțuri îl reprezenta pe John Fontanelli, „moștenitorul bilionului”, încredințând trofeul *Gäa* devotatelor mâini. Jay Leno a fost primul care a prezentat acest anunț în al său late-night-show, recoltând râsete cu mottoul „Frumoasa și bestia!” Acesta a fost preluat în diverse variații în scheciuri, și McCaine a început să își facă griji din pricina imaginii publice a lui John Fontanelli.

În toate statele industrializate, institutele de cercetare a pieței au primit sarcina să descopere ce gândeau oamenii despre John Fontanelli.

Sondajele de opinie au arătat că glumele au amplificat atenția acordată angajamentului lui John pentru protejarea mediului. Omul de pe stradă îl considera pe John un bărbat care se ocupa sincer de viitorul planetei și care era destul de bogat și de puternic pentru a-și transforma preocuparea în fapte concrete.

— Grozav! spusese McCaine și dispuse ca acțiunea cu anunțul să fie urmată de o acțiune grafică publicitară.

•

Ursula Valen văzu afișele cu *Gäa* pe la mijlocul lui iulie, pe un lung gard al unor construcții, când veni acasă pentru o vizită la părinți. În ea se trezi un vag disconfort amintindu-și cât de arogant fusese tratată. Tocmai atunci se vârî în fața ei un Porsche, fără să semnalizeze, forțând-o să frâneze brusc. Ea claxonă furioasă, strigă după mașina în cauză și uită de afiș.

Acasă constată că distribuitorul de ziare nu numai că le aducea târziu, dar le și înghesuia în cutia poștală atât de neglijent, încât acestea cădeau complet rupte. Dar îi era indiferent, pentru că deja știa ce se întâmplase pe parcursul zilei. Ea adună hârtiile prăfuite și le duse la pubela de gunoi. Pe o pagină zări din nou imaginea *Gäa.* John Fontanelli care făcea pe îngerul protecției mediului.

— Asta nu mai salvează lumea, murmură ea și înghesui totul în pubelă.

Dar tipul nu îi mai ieșea din cap. Urcă scările până la mansarda ei. Deschise ferestrele din acoperiș, își aruncă geanta într-un colț și dădu drumul la apă, luă din raft o ceașcă în care puse o lingură de cafea solubilă. Puse un disc. Rămase nehotărâtă lângă aragaz așteptând să fiarbă apa.

Constată cu întârziere că apa din ibric fierbea. Puse cafeaua în ibric. Pe o farfurie mai adăugă câteva prăjiturele și un măr.

Se duse la etajera de lângă biroul ei și scotoci prin mapele din sertarul de jos până când găsi ceea

ce căuta. Totul era acolo. Uitase de întreaga recoltă rezultată din călătoria la Florența și nu se mai gândise nici măcar o dată la ea în lunile care trecuseră. Totul se afla aici, capsat și legat, la mai puțin de un metru de ea.

Desfăcu legătura. John Salvatore Fontanelli. Mult timp el fusese o temă pentru redacția economică, dar nu destul pentru ca o studentă la istorie să fie întrebată de părerea ei. Ceea ce nu însemna că toate probleme privitoare la acea poveste ar fi fost clarificate.

De exemplu, aceasta. Privi fotocopiile făcute de ea registrelor de conturi ale lui Giacomo Fontanelli și ale lui Michelangelo Vacchi. Registrele ținute de Vacchi erau ireproșabile. Fiecare pagină era atât de curat scrisă, încât nici tipărită nu ar fi arătat mai bine. Dimpotrivă, registrele lui Fontanelli erau o vraiște de înregistrări de florini, țechini, taleri, groschi și pfenigi, parțial indescifrabile. Pasaje întregi erau tăiate, cu note adăugate, pe pagini erau făcute calcule despre care nu se putea spune clar dacă aveau vreo legătură cu restul înscrisului. Acest negustor i-ar fi dat dureri de cap și celui mai binevoitor revizor contabil.

Uimită de neglijentele înregistrări contabile ale lui Giacomo Fontanelli, aproape că îi scăpă un fapt ciudat.

Înregistrările Vacchi începeau pe 1 februarie 1525, cu un sold de trei sute de florini și cu adnotarea că această sumă a fost primită de la Giacomo Fontanelli. Un florin, *fiorino d'oro,* reprezenta trei grame și jumătate de aur. La prețul actual al bursei londoneze, trei sute de florini corespundeau la aproximativ zece mii de dolari SUA, ceea ce astăzi nu era mult, pe atunci însă era o avere substanțială.

Registrele lui Giacomo Fontanelli se încheiau pe 5 ianuarie 1525, cu mai multe solduri în diferite valute, toate la un loc reprezentând aproximativ trei sute de florini nerepartizați însă pe valute: erau

mai multe sume în țechini, o serie de sume în florini și așa mai departe. Și după fiecare număr se afla un nume greu de descifrat. La vremea respectivă, ea se întrebase fugitiv ce semnificație aveau aceste nume, dar nu urmărise ideea.

Acum își făcea loc în mintea ei o bănuială atât de incredibilă încât îi tăia respirația.

Revăzu pagini din urmă, aduse un notes și un calculator de buzunar și încercă să refacă toate calculele. Putea să fie adevărat? Și mai ales putea fi adevărat că în cinci sute de ani ea să fi fost prima căreia îi venea această idee?

Sumele cu care se încheiau registrele lui Giacomo Fontanelli nu erau ale activului, ci erau datorii, iar numele din spatele cifrelor erau numele celor cărora el le datora sumele respective. Negustorul florentin dăduse faliment în anul 1525.

30.

La începutul lunii august, greviștii de la HUGEMOVER au capitulat. Luni de-a rândul rămăseseră pe poziții în fața porților, desfășuraseră lozinci și împărțiseră fluturași, în timp ce în halele fabricii se continua producția, ba chiar aceasta crescuse între timp. În cele din urmă, au declarat greva încheiată și au acceptat condițiile de muncă între timp devenite și mai grele, și s-au declarat de acord cu micșorarea salariilor, ca și cu condiția ca, dacă era necesar, să lucreze până la douăsprezece ore pe zi și în weekend, fără plată suplimentară.

— Mă simt trădat, spunea la TV un strungar care lucra la HUGEMOVER de douăzeci și șapte de ani. Mă simt de parcă firma mea mi-ar fi declarat război.

Când îl văzu la televizor vorbind pe acest om, lui John i se puse un nod în gât. Îl privi pe McCaine.

— Chiar trebuia să fii atât de dur? Pentru doar câteva procente în plus de rentabilitate?

McCaine îi aruncă o privire disprețuitoare:

— Mai întâi că procentele nu sunt niciodată atât de neimportante încât să li se spună „câteva”. Trebuia să știi asta având în vedere că îți datorezi averea unei amărâte de creșteri procentuale de exact patru la sută. În al doilea rând – zise el și împinse amenințător în față maxilarul inferior – noi nu acționăm pentru a-i face pe oameni bogați și fericiți. Acest om – și făcu un gest cu capul către ecranul televizorului – va avea de mâncare și de acum înainte, mai mult decât suficient, și va avea și un acoperiș deasupra capului, în timp ce milioane de oameni de pe această planetă nu vor avea niciodată așa ceva. Noi suntem aici pentru a salva viitorul omenirii, și calea este grea. Oamenii vor trebui să renunțe la unele lucruri, vor trebui să se supună. Unii vor trebui să învețe lecția mai

repede decât alții. Acesta este adevărul, deși eu nu îl pot spune în fața camerelor TV.

John dădu din cap și privi cum pe ecran era spânzurată și i se dădea foc unei păpuși care îl reprezenta pe Donald Rash. Îi înțelegea pe oameni, le înțelegea furia, dar mai înțelegea și că aceștia nu vedeau imaginea de ansamblu, nu-i așa? Se simțea fals și reprobabil, dar nu avea de ales.

Oricum câștigaseră. Cu toate că victoria avea un gust amar.

•

La scurt timp după asta, John Salvatore Fontanelli, cel mai bogat om din lume, ba chiar tot mai bogat, a plecat la Washington, pentru o discuție cu directorul FMI. Între timp, în ziare devenise uzuală noțiunea de criză asiatică; conform ultimelor știri acum începuseră presiunile și asupra rupiei indiene și wonului sud-coreean.

Avionul lui John a aterizat cu prioritate specială pe aeroportul din Washington și a fost dirijat într-o zonă izolată, unde așteptau trei limuzine negre cu geamuri fumurii, dintre care una trebuia să îl ducă pe John la sediul FMI, pe când celelalte două trebuiau să-i inducă în eroare pe eventualii fotografi și reporteri. John apucă să arunce o scurtă privire asupra clădirii FMI, un bloc de oțel și beton, cu niște ancadramente ale ferestrelor de la ultimul nivel care lăsau impresia de guri de aerisire, înainte ca mașina să dispară într-un garaj subteran, de unde împreună cu însoțitorii lui – juriști și economiști cu genți groase pline de documente și cu mine importante – a fost condus într-o amplă sală de discuții. Aici îl aștepta un bărbat bine îmbrăcat, cu părul sur tuns scurt, a cărui mână era rece când i-o strânse pe a lui John.

— Numele meu este Irving, zise bărbatul cu o voce abia auzită, dar sigură. Robert Irving. Mister Camdessus vă transmite salutări cordiale și adâncul lui regret, dar din păcate este reținut astăzi într-o chestiune de ordin personal. Însă mi-a

acordat depline împuterniciri pentru a discuta cu dumneavoastră.

John îl auzi pe unul dintre însoțitorii lui dregându-și vocea pe cât de clar, pe atât de nemulțumit. Cineva se aplecă și îi șopti lui John la ureche:

— Este un pretext, sir. Trebuie să fixăm o altă întâlnire și să ne întoarcem.

Dar așa ceva nici nu intra în discuție. Pe parcursul întregului zbor aproape că nu ieșise de la toaletă din cauza tensiunii și a nervozității; voia să depășească și asta.

Și nici nu era ceva de negociat – el va spune ce avea de spus, și gata. John afișă un zâmbet și zise:

— Este în regulă.

Se așezară la o masă, John și însoțitorii lui de o parte a ei, Irving și oamenii lui de cealaltă parte. Un loc de pe partea reprezentanților FMI rămase liber.

— Unul dintre colaboratorii mei vine mai târziu, spuse Irving. Începem fără el.

Se foșneau documente, se scoteau capacele stilourilor, erau deschise notesurile. „Gândește-te că tu controlezi cel puțin de zece ori mai mulți bani decât totalizează fondurile FMI, insistase McCaine. Ei au toate motivele să le fie teamă de tine.” John își drese glasul și își începu alocuțiunea pregătită împreună cu McCaine. Și anume că ei urmăreau evoluțiile din Asia cu îngrijorare, nu din cauza actualei crize financiare, ci mai ales sub aspectul evoluțiilor pe termen îndelungat. Și că ceea ce le stârnea îngrijorarea era creșterea populației în Filipine.

— Știți că eu mă străduiesc să îndeplinesc o veche profeție, spuse John în timp ce simțea cât de tare îi bătea inima în piept din cauza încordării. Ceea ce doresc să vă rog este ca dumneavoastră să ne sprijiniți. Nu consider că această rugăminte este îndrăzneață, deoarece în cele din urmă țelul urmărit de noi este spre binele tuturor. „Nu îți poți

permite să vorbești blând și să îți spui rugămintea în mod politicos, îi mai spusese McCaine. „Ești atât de puternic încât nici nu consideri necesar să amenințI, gândește-te la asta.” Noi dispunem de posibilitatea de a pune capăt crizei piețelor financiare asiatice. Noi propunem să procedăm astfel dacă FMI dă măsurilor sale normative în această regiune o componentă de politică demografică menită să permită controlul activ al natalității și să îl realizeze. La un semn, de fapt nu fusese chiar un semn, ci doar o privire aruncată scurt, unul dintre avocați întinse peste masă un document. Amănuntele le puteți găsi în propunerea elaborată de experții noștri.

Documentul fu transmis din mână în mână până la Irving, care îl frunzări scurt, apoi îl puse deoparte, pentru a-și aprinde încă o țigară. În scrumiera din fața lui erau deja trei chiștoace. În timp ce încerca prea nervos să aprindă bricheta, care din acest motiv scotea doar scântei, acesta zise:

— Asta îmi sună ca și cum cel mai mare producător din lume de prezervative și pastile anticoncepționale – în treacăt fie spus chiar și asta sunteți, dacă sunt eu bine informat – ar vrea să câștige o nouă piață de desfacere.

— Prostii, răspunse John.

Replica fusese mai grosolană decât intenționase, dar câțiva dintre ei parcă tresăriseră. Bun.

Irving continuă:

— Dar, abstracție făcând de faptul că FMI ca organizație transnațională nu poate accepta ordine de la firme din industria privată, astfel de măsuri depășesc pe departe cadrul uzual pentru intervențiile sale. Dar nu pun nicidecum la îndoială bunele intenții ale propunerii. În ce privește politica demografică, din câte știu eu, nici măcar experții nu au o părere unanimă în aprecierea evoluțiilor actuale. Eu cred că deciziile în

domeniul respectiv ar trebui lăsate în seama fiecărei națiuni.

John îl privi consternat pe bărbatul suplu, cu păr cenușiu. Acesta se exprimase aproape cuvânt cu cuvânt ca McCaine, care în discuțiile lor desfășurate seara juca rolul directorului FMI.

— Asta poate fi părerea dumneavoastră, ripostă el, așa cum făcuse de multe ori în timpul exercițiilor. Noi oricum avem altă opinie. În câteva luni, vom prezenta rezultatele celei mai complexe simulări făcute vreodată asupra interacțiunilor și a desfășurării evenimentelor în plan global. Chiar dacă în acest moment nu au fost stabilite toate amănuntele, putem totuși pleca de la premisa că vor fi enorme eforturi indispensabile pentru limitarea numărului de nașteri. Și, cu cât se va începe mai rapid, cu atât va fi mai bine.

Era bine. Mai bine decât reușise să o facă atunci când era față în față cu McCaine.

Irving nu spuse nimic, trăgea doar din țigară, o ținea în fața sa și urmărea cum incandescența de la capătul ei pălea. Cercurile de fum pe care le scotea erau desăvârșite.

— Nu v-ați gândit că ceea ce spuneți și *modul* în care o spuneți ar putea suna ca o tentativă de șantaj?

— Ceea ce vreau eu să spun este că am influență asupra speculatorilor și asupra investitorilor care hotărăsc evoluția Asiei. Și ceea ce vă ofer este utilizarea influenței mele în sensul dorit de dumneavoastră, dacă în contrapartidă dumneavoastră vă utilizați influența în sensul dorit de mine. În concepția mea, eu vă propun o afacere, și nimic mai mult.

Irving dădu din cap aproape imperceptibil.

— În privința asta nu pot exista discuții. Un asemenea mod de acțiune se află în afara competențelor noastre.

John simți ceva ca o durere în stomac. De fapt, ce făcea el aici? În urmă cu trei ani, încă mai

distribuia pizza, și singura lui grijă era de a-și plăti chiria. Și nu fusese mai bine decât să se încaiere cu astfel de oameni pe teme ca evoluția demografică în Filipine? Brusc îi dispăru puterea de a lupta împotriva acestui bărbat calm și alunecos aflat de cealaltă parte a mesei.

— Am spus tot ce voiam să spun, zise el sleit și dorind doar să plece.

În acea clipă se deschise ușa. Ultimul dintre consilierii lui Irving, care lipsise până acum, intră zâmbind larg, ocoli masa, se apropie de John, îi întinse mâna și îi spuse:

— Hallo, John! Nu ne-am văzut de mult!

Era Paul Siegel.

•

Ursula Valen nu își mai dădea seama dacă arșița nemiloasă de august era de vină pentru durerea ei de cap sau calculele care nu se mai terminau. Era înconjurată de fotocopiile registrelor lui Giacomo Fontanelli, care străluceau în lumina soarelui. Notesul ei era din hârtie cenușie reciclată și nu străluceau, dar stropii de transpirație lăsau pe el pete rotunde, întunecate.

Nu mai mergea așa. Să nu se facă de râs calculând greșit. Fir-ar să fie! Ea studiase istoria, la asta se pricepea. Așadar, ia-o de la început, înapoi la registre. Finanțele în Evul Mediu – asta însemna mai întâi sistem monetar. Carol cel Mare îl construise pe bază de argint, un pfund sau 384 de grame împărțit în douăzeci de *sous,* denumiți și solidi sau șilingi, subdivizări la rândul lor în doisprezece dinari sau pfenigi. În anul 1252, Florența începuse să bată monede din aur care pe avers aveau stema orașului, crinul, iar pe revers imaginea lui Ioan Botezătorul: *fiorino,* mai târziu denumit florin ori floren, în timp ce în statele germane era denumit goldener ori gulden, iar mai târziu s-a numit astfel și moneda din aur bătută de ele însele. Un florin din aur conținea trei grame și jumătate de aur, și în anul 1252 corespundea la

douăzeci de solidi, în anul 1457 la 108 solidi, după care se termina lista găsită de ea. Exista și un florin din argint, *fiorino d'argento,* care valora două treimi de taler, dar ce naiba era talerul în acest context? Țechinii erau imitațiile florinului, făcuți de Republica Veneția, care mai erau numiți ducați. În Europa de Nord erau utilizați groschen, care valorau patru pfenigi. Era un haos total. Zvârli registrul împreună cu notesul și cu pixul în colțul opus al camerei și simți un impuls irezistibil de a înghesui totul jos, în pubela de gunoi.

Măcar de nu ar fi fost arșița asta. Și durerile astea de cap. Se ridică, se duse la frigider și bău ceai rece direct din ambalaj, până se sătură.

În secolul al XII-lea, în Genova și în alte orașe italiene au apărut primele bănci, care primeau bani pentru care plăteau dobânzi și pe care îi împrumutau la negustori, meșteșugari și persoane de vază. De mai mult timp se obișnuia să se dea unui zaraf bani în păstrare, și cu chitanța se putea plăti în călătorii, așadar, case de schimb valutar. În secolul al XIV-lea, băncile venețiene au început să accepte ca un client să ridice mai mulți bani decât depusese; în secolul al XV-lea, s-au impus cifrele arabe și calculul comercial în întreg Occidentul, și în Italia a fost introdusă dubla contabilitate. Dar Giacomo Fontanelli nu folosise toate acestea. Registrele lui nu se bazau pe niciun sistem ce putea fi reconstituit.

Pentru că în anii anteriori el obținuse comisioane care în bilanțurile ulterioare nu mai apăreau, pentru a evita impozitele sau pur și simplu doar din neglijență? Era în stare de așa ceva. Deoarece ea nu mai copiase registrele ulterioare, însemna că nu putea evita o nouă cercetare a arhivelor.

Cel puțin dacă voia să se lămurească.

Din nou la Florența? Îi vor spune avocații Vacchi ceea ce ei cu siguranță nu ar vrea să audă? Rămase cu privirea pe firicelele de praf dansând în

razele de soare care pătrundeau prin fereastra din tavan și brusc începură și gândurile ei să danseze. Fără a mai sta pe gânduri, fără nicio șovăială, scoase agenda, o răsfoi până când găsi numărul de telefon al lui Cristoforo Vacchi și îl formă.

— Bineînțeles, *signorina* Valen, răspunse Cristoforo Vacchi imediat. Vocea bătrânului era obosită – sau tristă, asta era greu de spus –, însă el părea cu adevărat bucuros să o audă. Niciun cuvânt despre cei doi ani care trecuseră, nicio întrebare despre motivele ezitării ei, niciun reproș. Veniți oricând doriți.

•

Încăperea nu era mare, iar faptul că aceasta avea colțurile rotunjite dădea impresia că era chiar mai mică. Un oval format din mese înconjura un loc liber aflat în centru, care părea o arenă, totul mărginit de trei rânduri de scaune gri pe role. În partea din față a camerei se afla o draperie și nu se putea vedea ce acoperea aceasta.

— Aici se întrunește directoratul executiv de trei ori pe săptămână, explică Paul arătând cu un gest scurt cu mâna către pereții lambrisați cu lemn de culoare deschisă, parțial acoperiți cu un material alb. Îl privi pe John și clătină din cap: Este o nebunie, nu? Faptul că ne-am reîntâlnit tocmai aici.

John dădu și el din cap.

— Da. Totul pare aproape o nebunie.

— Întotdeauna mi-a părut rău că nu am fost acolo când ai sunat de la Waldorf. Mă aflam pentru două săptămâni în Japonia. Când m-am întors, tu erai deja subiectul zilei în toate știrile și m-am gândit că nu mai era cazul să te sun.

— Nu prea ar mai fi avut sens, așa este.

Paul scoase din geantă un etui cu cărți de vizită.

— Dar m-am jurat că îți voi da numărul meu de telefon dacă ne vom mai revedea. Și-acum îmi duc la îndeplinire acest jurământ. Nu, nu spune nimic,

un jurământ este un jurământ și, cine știe, poate să ți se întâmple și ție cândva așa ceva…

Notă un număr de telefon pe spatele unei cărți de vizită pe care i-o dădu lui John.

John remarcă impresionanta siglă a FMI și nu mai puțin impresionantul titlu aflat sub numele lui Paul, întoarse cartonașul, citi numărul și încremeni.

— Ce hazliu!

Paul era pe punctul de a introduce pixul cu pastă în lăcașul acestuia din coperta notesului.

— Ce? Că am un telefon mobil? Pot să-ți spun că nu fac un pas fără el.

— Nu, mă refer la număr. Este data ta nașterе. Cum l-ai primit?

Paul ridică din sprâncene:

— Este simplu. Îți poți alege un număr și de la început am procedat așa. De pe când se mai putea alege liber un număr.

— Oricine își poate da seama.

— Dacă mă cunoaște.

Se așezară, John pe fotoliul directorului rus, Paul pe cel al directorului din Arabia Saudită, și reconstituiră cei trei ani de când se văzuseră ultima dată în locuința lui Paul din West Village, Manhattan, când John era un sărman coate-goale cu datorii peste tot. În urmă cu doi ani, la scurt timp după ce John primise moștenirea, Paul fusese transferat de la consultingul firmei la Fondul Monetar Internațional și plecase la Washington. De aceea nu îl mai găsise, ulterior, John. Era cam tot ce avusese Paul de povestit. Avea ochelari noi, îi stătea bine cu ei, părul lui rebel castaniu-închis avea o altă tăietură, care nu i se prea potrivea, în rest era exact cel care fusese mereu, întruchiparea inteligenței, a bunului-simț omenesc.

Pentru a relata ce schimbaseră anii aceștia în viața lui, John avea nevoie de mai mult timp și, când încheie, Paul îl privi lung în tăcere.

— Nici nu știu dacă trebuie să te invidiez ori să te compătimesc, mărturisi acesta în cele din urmă. Un bilion de dolari, Dumnezeule! Nu știu dacă este o pedeapsă ori un blestem. Râse și adăugă: În orice caz, nu mai trebuie să-mi fac griji că ai putea să faci foamea!

John râse și el. Deodată, era din nou ca pe vremuri. Ca atunci când stăteau amândoi pe zidul casei prăbușite de pe strada 13 și își împărtășeau presupunerile și cunoștințele despre modul de a fi al fetelor.

— Tu ce crezi despre toate astea? Între noi fie vorba.

— Despre ce? Despre propunerea ta referitoare la Filipine?

— Despre tot. Despre ce fac eu cu banii. Despre McCaine. Despre *Fontanelli Enterprises* și profeție.

— Despre profeții nu am nicio părere, de-astea am făcut eu însumi prea multe, răspunse Paul și se sprijini de speteaza fotoliului. În rest… nu știu. Când am aflat că vii, am cules câteva informații. Nu a rezultat prea mult din ele. Câteva detalii referitoare la fostele firme ale lui Malcolm McCaine, nimic fulminant, despre cariera lui. IBM nu l-a lăsat cu plăcere să plece de la ei, asta am auzit de câteva ori. Și-a încheiat studiile cu note excepționale, câțiva dintre profesori încă își amintesc de el ca de un ciudat, asta este tot. În ce privește *Fontanelli Enterprises*… hm… Își frecă nasul exact cum o făcea și pe vremuri și continuă: Existența unui asemenea colos îmi dă o senzație neplăcută. Ca oricărui economist. Pentru o economie nu este bine când un singur participant este atât de mare față de toți ceilalți. Tu domini o mare parte a economiei, poate mai mult decât îți închipui, și asta este o situație pe care nu o agreez.

— Tu ce ai face în locul meu?

— Oho! Dacă aș ști… Privi în jur la numeroasele fotolii libere. Cred că aș cheltui. Aș

investi în proiecte pentru egalitatea economică a femeilor în întreaga lume. Femeile sunt cheia. Am observat asta în proiectele noastre: pentru colegii de la Banca Mondială este de mult un lucru arhicunoscut. Pretutindeni unde femeile sunt suficient de instruite și de libere pentru a-și decide singure soarta natalitatea scade la valori rezonabile. Pretutindeni unde femeile pot avea avere, în loc de a fi ele proprietatea cuiva, nivelul de viață atinge un stadiu care permite să te poți gândi și la protecția mediului. În cadrul multor proiecte de ajutor pentru dezvoltare banii sunt înmânați practic femeilor, pentru că ele fac ceva cu ei, în timp ce bărbații îi beau ori își cumpără ceasuri de mână din aur.

— În consecință, ar trebui să sprijini propunerea mea cu privire la Filipine.

— John, da, dar FMI nu este forumul potrivit pentru asta. Noi suntem o instituție care supraveghează sistemul valutar internațional, nimic mai mult. Noi depindem de cooperarea cu toate guvernele, suntem limitați de restricții politice de toate genurile… Nu, ceea ce am spus eu este ceva ce ar putea să facă o organizație privată. Noi nu putem face asta.

Deodată nu mai era ca pe vremuri, pe zid. Erau în actualitate, ședeau față în față, un reprezentant al celui mai înalt paznic de pe planetă al valutelor și cel mai bogat om din lume, la o masă la care se luau săptămânal decizii de importanță mondială, iar afară așteptau niște oameni ca ei să își facă din nou apariția. John se ridică.

— Mă voi gândi la asta, zise el.

•

Automobilul Rolls-Royce o aștepta din nou când ieși din gara Florența, dar la volan nu mai era Benito, ci un tânăr pe care Ursula nu îl mai văzuse niciodată. Și el purta uniformă, și el îi luă bagajul, deschise hotărât portiera mașinii și o privi în față.

— Benito a avut un atac de apoplexie, îi povesti pe drum Cristoforo Vacchi. Nu atât de grav cum ar fi putut să fie, dar nu mai are voie să conducă mașina. Acum trăiește în apropiere, la o familie care are grijă de el și, de când poate să meargă din nou, vine zilnic și o lustruiește pe *Emmy* – figurina de pe radiator, știți deja…

Ursula confirmă. *Padrone* părea mai firav decât îi rămăsese ei în memorie, aproape străveziu. Plecarea lui John Fontanelli trebuie să îl fi consumat mult.

— *Signor* Vacchi, îmi pare rău că atâta timp…

— Știam că veți reveni într-o zi, o întrerupse el zâmbind blând. Trebuia doar un prilej.

Ursula trase adânc aer în piept:

— Nu știu dacă prilejul vă va fi pe plac.

Cu siguranță că ea se înșela. Cu siguranță că rezultatele calculelor ei reprezentau o eroare catastrofală. Vacchi în cel mai bun caz vor râde de ea, iar în cel mai rău caz o vor insulta. Mâine se va întoarce acasă, va arde toate documentele pe care lucrase și va concura pentru un post de fată la bucătărie la *Paraplui Bleue.* Respiră din nou adânc și povesti ce îi atrăsese atenția în registrele lui Giacomo Fontanelli, cu senzația că își comanda prânzul dinaintea execuției.

Dar Cristoforo Vacchi scoase doar un „Ah!” când ea termină de povestit și clătină din cap pierdut în gânduri.

— Această veche enigmă…

Ursula simți că făcea ochii mari.

— Știați?

Padrone zâmbi.

— Oh, da! Familia mea își sparge de mult capul cu problema asta. Și noi nu avem nici cea mai mică bănuială de unde au apărut cu adevărat banii.

31.

— Ceea ce ai trăit la Washington a fost inerția, explică McCaine. Forța care menține în viață toate evoluțiile împotriva cărora noi luptăm. Toți vor mai ales ca totul să rămână așa cum îi face plăcere fiecăruia. Strânse pumnii și continuă: Vezi că este o iluzie să mizezi pe înțelegere, pe renunțare voluntară? Asta nu ține de natura umană. Constrângerea – acesta este singurul mijloc care funcționează.

John dădu posomorât din cap:

— Asta înseamnă că trebuie să luptăm în continuare.

— De asta poți fi sigur! McCaine luă un fax și ridică hârtia. Vești de la Collins. Activitatea se desfășoară conform planului. Oamenii lui nu fac zi și noapte altceva decât să despacheteze noi calculatoare și să le conecteze la rețea, să instaleze și să pornească programele de simulare. Asta înseamnă că rezultatele vor fi prezentate conform planificării.

— Bun, spuse John. Și până atunci ce facem?

McCaine îi aruncă o privire ciudată, se ridică și începu să se plimbe încoace și-ncolo prin fața ferestrei. Nu mai făcuse asta de multă vreme. Afară orașul strălucea sub un soare nemilos de august, de parcă ar fi fost pe malul Mediteranei.

— M-ai putea ajuta, spuse direct McCaine și se opri cu privirea îndreptată spre John. Într-un fel care ți se va părea deplasat – posibil chiar o insolență, nu știu –, dar m-ai putea ajuta enorm, cu adevărat enorm.

— Dacă ai intenționat să mă faci curios, ai reușit.

— Ne așteaptă lupta. O luptă îndârjită. Inamicii noștri atacă pe toate fronturile și va fi un măcel, asta este sigur. Vom fi poate siliți să facem câteva mutări ca la șah, mișcări neprevăzute în

regulamente, dacă înțelegi ce vreau să spun. Pe scurt, este o situație în care nimic nu ne-ar fi mai util decât diversiunea.

— Diversiunea?

McCaine îl privi de jos în sus, à la Jack Nicholson.

— Nu vreau să apar în ziar cu tot ce voi face ori cu tot ce nu voi face, înțelegi? Simplu. De aceea ar fi bine dacă ziarele ar fi ocupate cu altceva.

— Aha, dar care este problema? Nouă ne aparțin jumătate din toate ziarele și…

— Problema o constituie cealaltă jumătate, ziarele care nu ne aparțin.

John îl măsură cu privirea pe McCaine.

— Hm… da, este clar. Dar mă tem că eu nu înțeleg care este rolul meu aici.

McCaine se întoarse la biroul lui, trase un sertar, scoase un ziar, evident de scandal, și îl aruncă pe birou cu prima pagină în sus.

— Uită-te la el.

Ziarul era vechi de două săptămâni, iar titlul de pe prima pagină era *Cea mai frumoasă femeie, cel mai bogat bărbat – este iubire*? Dedesubt, era o fotografie în care John recunoscu fotomodelul din reclama *Gäa,* Patricia deBeers, care îi șoptea ceva la ureche unui bărbat cu care mergea pe o stradă mână în mână.

Și profund uimit John se recunoscu pe sine în acest bărbat!

— Asta ce este? sări în sus John.

— Un trucaj foto, explică McCaine. Bine realizat oricum. Ziarul este celebru pentru așa ceva – în mod normal publică fotografii de copii cu două capete și fotografii cu farfurii zburătoare și alte chestii de astea, și nimeni nu își pune întrebări –, dar este interesant că de-atunci telefoanele de la serviciu relații nu mai contenesc din sunat. Toți vor să știe dacă este ceva real în acest zvon.

— Nimic nu este real, bineînțeles. Eu nu am ieșit niciodată la plimbare cu femeia asta, cu atât

mai puțin mână-n mână.

— Iar eu te-aș ruga să o faci, spuse încet McCaine.

John se holbă la el.

— Mie trebuie să-mi fi scăpat ceva din discuția asta. Mai spune o dată, *ce* să fac?

— Da, te-am luat prin surprindere, asta îmi este clar. McCaine luă ziarul, îl împături cu o grijă mimată, apoi îl ridică ca pe o probă în fața instanței. În mod normal, niciun om nu crede ce apare în acest ziar. La fiecare șase săptămâni apare Elvis ori monstrul din Loch Ness și nimeni, poate cu excepția câtorva țicniți, nu ia de bune aceste știri. De aceea această reacție la o astfel de știre mi-a dat de gândit. Asta îmi spune că lumea *dorește* ca ea să fie reală. Opiniei publice nu i-ar face nimic o plăcere mai mare decât o legătură amoroasă între cel mai bogat om din lume și cea mai frumoasă femeie din lume. Toate ideile preconcepute s-ar vedea confirmate, toate visurile s-ar vedea îndeplinite. *Se dorește* așa ceva.

— O fi, doar că eu nu am nimic cu femeia asta. Am schimbat cu ea patru, cinci vorbe la recepție și m-am străduit să nu mă holbez la sânii ei, asta-i tot.

John se opri brusc mânat de un sentiment deosebit de tulburător.

— Dar nu crezi că ar fi diversiunea perfectă? Tu și Patricia deBeers, și iarăși un fotograf căruia îi reușește un instantaneu în care vă țineți de mână… Toată media va fierbe timp de câteva săptămâni.

— Tu ai ceva în vedere. John studie chipul de o inexpresivitate controlată al lui McCaine. Spune-mi că nu este vorba despre ceea ce tocmai încep să bănuiesc.

McCaine rulă ziarul din mână și îl frământă cu mare atenție.

— Mi-am permis să pun în mișcare iahtul tău. Oricum el era la Hong Kong pentru verificarea sistemului radar. Astăzi ori mâine ar trebui să

ajungă la Manila. Am mai angajat-o pe miss deBeers să…

— Poftim? *Ai angajat-o*?

— Am inclus în contract o clauză de confidențialitate și am tras de preț cu agenția până când ea m-a rugat să păstrez eu confidențialitatea asupra onorariului nesemnificativ. A fost interesant.

— Ai angajat-o? Pentru ce?

— Voi doi vă veți da drept o pereche de îndrăgostiți, cel puțin pentru ochii opiniei publice – ce vei face în particular este treaba ta. Veți naviga puțin printre insulele minunate ale Filipinelor, îi veți lăsa pe reporteri să vă dea de urmă, veți coborî când și când pentru cumpărături la țărm, braț la braț pentru media…

— Nu vorbești serios!

— Cu ochii pe Filipine, lumea trebuie să vă vadă pe voi doi, nu cursul burselor sau dobânzile de referință. De asta am nevoie.

— Chiar vorbești serios. John duse mâna la frunte ca pentru a-și lua temperatura. Pe legea mea! Vrei un spectacol de două parale…

— Ei, hai, John! McCaine aruncă la coșul de gunoi ziarul, mai exact ce mai rămăsese din el. M-aș fi putut gândi, Doamne, ferește, la ceva mai rău decât să te trimit pentru câteva săptămâni într-o croazieră cu una dintre cele mai frumoase femei din lume, nu? Cine știe, poate că în final vă găsiți reciproc simpatici…

— Nu. Ajunge.

— … Și o iluzie devine realitate? McCaine rânji de parcă tocmai spusese un banc obscen. Bine, nu mă implic. Faci cum crezi. Vreau doar să-ți reamintesc că treptat vei pune bazele unei dinastii…

— Cu siguranță nu cu fotomodele plătite, ripostă John. Încă nu își revenise. Nu, asta era deja prea mult. Se va împotrivi. Va spune „nu”, era foarte simplu…

McCaine devenise din nou serios.

— Ar fi fost un mare ajutor, spuse el. Și așa va fi destul de dificil. Trebuie să îngenunchem guvernele câtorva țări și, în plus, o organizație supranațională, și asta în condițiile în care concurența ne pândește cea mai mică greșeală. Ar fi un mare ajutor.

John închise ochii resemnat. Oftă.

— Bine. Când începem?

— Imediat ce poți tu. Miss deBeers este deja pe drum. Te va aștepta la Manila, pe iaht.

— Oh! Abia aștept… Se ridică. Se simțea complet epuizat. Adăugă: Mă duc să-mi fac bagajele.

McCaine rânji tendențios. Dacă se gândea bine, în ultimul timp rânjea cam des.

— Bucură-te de voiaj.

— Oh, mulțumesc. La ieșire, John se examină în oglinda îngustă aflată lângă ușă și murmură fără a se adresa cuiva anume: Chiar am nevoie de asta?

•

Ursula se simțea bine. Făcuse un duș și simțea o oboseală plăcută stând împreună cu *padrone* și cu ceilalți Vacchi mai în vârstă – lipsea doar Eduardo – la acea minunată masă așternută în sufrageria de jos, unde mirosea a măghiran, a roșii și a oregano. Oricum s-ar fi numit ceea ce le servise Giovanna, arăta splendid în farfuriile scumpe.

La masă se discutase ceea ce descoperise ea și ceea ce familia Vacchi se părea că știa de mult timp.

— Dacă realizați că averea familiei Medici, cea mai puternică familie la vremea ei, chiar în perioada de maximă înflorire, nu a depășit suma de patru sute de mii de florini – spuse Cristoforo Vacchi în timp ce își tampona atent buzele cu un șervet gros, apretat – atunci aveți imaginea faptului că trei sute de florini reprezentau pe-atunci o frumoasă avere. Fără îndoială, mai puțin frumoasă dacă suma era datorată.

— Giacomo Fontanelli era un candidat la închisoarea datornicilor, interveni Alberto Vacchi manevrând cu sârg cuțitul și furculița.

Padrone ridică paharul cu vin și își înmuie buzele în el.

— Era cel puțin la oarecare înghesuială.

— Nu ar fi fost posibil, propuse Ursula, ca pe parcursul anilor să-și fi creat rezerve care nu apar în registre? Atunci pe ultima pagină ar fi fost reprezentată achitarea datoriilor. Eu îmi imaginez că, înainte de a se fi dus la mănăstire, el și-a pus în ordine chestiunile lumești.

— În principiu da, zise Gregorio Vacchi din vârful buzelor. El lăsa impresia că disprețuia un asemenea comportament. Dar din însemnările lui privind afacerile nu rezultă cum și-ar fi putut constitui asemenea rezerve. Pur și simplu afacerile nu îi mergeau destul de bine, ca să o spunem clar.

Ursula lăsă furculița pe masă și îi privi pe rând pe cei trei bărbați.

— Și asta nu v-a surprins? Nu v-a făcut niciodată să vă îndoiți de misiunea dumneavoastră? Faptul că nu știți de unde provin banii pe care se bazează totul?

Ei se opriră din mâncat, se uitară unul la altul, și Cristoforo Vacchi puse în cele din urmă tacâmul pe masă și căzu pe gânduri împreunându-și palmele pe masă, în fața farfuriei.

— Pentru a înțelege asta, zise el, trebuie să știți că nu deținem de mult timp registrele lui Giacomo Fontanelli. Au ajuns în posesia noastră pe când eu eram copil, în ajunul celui de-al Doilea Război Mondial, și pe atunci nimeni nu avea timp să se ocupe scrupulos de ele. Ca să fiu sincer, abia în urmă cu câteva decenii ne-a atras atenția chestiunea pe care ați descoperit-o dumneavoastră.

— Acum câteva decenii? repetă Ursula surprinsă. Venind încoace, aflase că familia Vacchi își bătea capul de decenii cu treaba asta. Cum așa? Unde au fost registrele atâta vreme?

— În mănăstirea Sfântului Ștefan.

— Mănăstirea lui Fontanelli?

— Exact. Era o minusculă mănăstire situată pe o stâncă în Apenini. Dacă astăzi călătoriți de la Florența spre Forli, veți trece pe lângă ruinele ei. Pe la 1890, a fost părăsită și a rămas goală până când Mussolini a transformat-o în depozit de muniții, care cu puțin timp înainte de a se sfârși războiul a sărit în aer. Se spune că în urma unui atac al aviației.

— Și registrele?

— Din ceea ce știu eu, au fost transportate împreună cu alte documente la Roma când a fost părăsită mănăstirea. Acolo au fost depozitate câteva decenii, până când cuiva i-a venit ideea de a le preda familiei mele.

— Cine a avut această idee?

Cristoforo Vacchi ridică din umeri obosit.

— Îmi pare rău. După cum am spus, pe-atunci eram doar un copil.

— Hm… Ați spus că mai erau și alte documente…

— Asta mi-a povestit tatăl meu, că mai erau și alte documente. El nu știa ce fel de documente erau acelea și unde au ajuns.

— Asta ar fi fost interesant de știut, spuse Ursula Valen și simți ceva ce putea fi doar adrenalina. Nu?

•

Se trezi când o rază de soare pătrunse prin fereastră și îi mângâie nasul. Erau încă pe drum, îi spuse privirea aruncată pe fereastră; norii aflați jos ofereau un peisaj minunat, nu mai puțin cerul curbat și întunecat de deasupra avionului. Se uită la ceas. Nu mai era mult. Îi auzea pe bodyguarzi discutând înfundat la nivelul inferior. Din cauza zgomotului monoton al motoarelor, nu înțelegea nimic; își spuse că erau discuții banale, menite să facă timpul să treacă mai ușor.

Nu i-ar fi dat prin cap niciodată una ca asta. Că pentru a parcurge o parte a drumului pentru îndeplinirea profeției ar fi putut să facă ceea ce îl aștepta: să hoinărească împreună cu o frumusețe închiriată, făcând pe playboy-ul. Ce jalnic! Și ce penibil, dacă adevărul va ieși vreodată la lumină.

A fost o aterizare ca oricare alta și însuși aeroportul arăta ca toate aeroporturile. Au fost conduși la locul de staționare rezervat și ca totdeauna pe John îl aștepta o limuzină, una mare, de data asta albă, care arăta ca un Cadillac, dar nu era un Cadillac. În ultimii ani, zburase atât de mult, încât treptat începuse să îl îngrijoreze expunerea la radiații. I-ar prinde bine câteva săptămâni de destindere, iar pe reporteri să-i mai ia dracu'!

Pe drum se uită doar fugitiv afară. Instalația de climatizare funcționa la putere maximă și dintr-o mașină de lux Manila arăta la fel ca oricare mare oraș: blocuri, străzi late, mult prea multă lume, reclame stridente care ar fi putut fi expuse și la Los Angeles. Bărbați care în arșița unei zile tropicale de august lucrau la asfaltări ori cu ciocane cu aer comprimat.

— Portul, explică Marco atunci când cotiră de pe o stradă principală pe o altă stradă lată, dar mai puțin circulată și cu denivelări.

În ciuda așteptărilor, pe John îl cuprinse entuziasmul la vederea iahtului său. Acesta plutea mândru și splendid, un vis în alb, uriaș, luxul pur. Nu mai călcase pe el de doi ani, îl trimisese doar în lume pentru a-l menține în stare de funcționare, ca și echipajul, în timp ce el zi de zi lâncezea în birou, ca și cum s-ar fi priceput cât de cât la afaceri. Ce pierdere!

Căpitanul Broussard se afla pe puntea pasarelei și îi făcu semn. John îi răspunse. În clipa în care vru să pună piciorul pe punte, ceva colorat divers țâșni ca un turbion dintr-o ușă de cabină și, înainte ca el să poată reacționa cumva, o femeie suplă,

vaporos îmbrăcată, îl îmbrățișă și îl sărută pasional. Și lung.

John, la început țeapăn, începu să se simtă plăcut. O cuprinse și el, îi simți pielea moale și fierbinte sub materialul vaporos, mirosi părul sclipitor, simți reacția clară a trupului său…

Patricia deBeers se desprinse de el și se retrase un pas ca pentru a-l privi mai bine după o lungă despărțire. Arăta bine, mult mai bine decât o păstrase el în amintire. O siluetă desăvârșită, un chip simetric, întruchiparea frumuseții feminine, iar soarele tropicelor punea în valoare cât se putea de bine toate acestea. Călătoria promitea să devină mai plăcută decât crezuse el.

Ea îl apucă de mână și spuse:

— Vino!

Îl trase după ea pe dunetă, râzând exuberant ca o școlăriță proaspăt îndrăgostită, iar de-acolo îl trase prin ușa din sticlă în salon.

Înăuntru îi dădu drumul, închise ușa și rămase în picioare, la trei pași distanță de el, cu brațele încrucișate pe piept.

— Acesta a fost jobul meu, din cât am înțeles eu. Sunteți mulțumit?

— Poftim? întrebă John.

În vocea ei fusese ceva ce avusese același efect ca o găleată cu apă rece ca gheața turnată pe neașteptate în capul lui, și el înțelese.

— Oh, da. Absolut, hm… convingătoare interpretare. Absolut.

Totul fusese un show, clar. Cum se convenise. Te pomenești că pe undeva exista un scenariu cu ce aveau ei de făcut în următoarele săptămâni.

— Grozav! Îmi place când clienții sunt mulțumiți.

Nu suna ca o părere personală. Nici ea nu arăta ca o persoană căreia îi aparținea afirmația. Stătea acolo, cu chipul schimonosit, zburlită, tremurând din tot trupul dintr-un motiv neclar.

John făcu un gest cu mâna, ar fi vrut să facă ceva ca să o liniștească.

— Grandios, spuse el prudent, așa cum am spus.

Ea se întoarse, privi afară marea albastră, falanga catargelor velierelor, depărtarea. O vreme rămase așa fără să spună ceva, ca o fotografie vie dintr-un calendar.

— Știți cum mă simt eu, *mister* Fontanelli? întrebă ea în cele din urmă, cu un dispreț deplin. Vă puteți imagina asta?

Era vorba despre rolul pe care trebuia să-l joace. El știa asta fără ca ea să mai fost nevoită să adauge ceva.

— Ascultați…

— Nu, acum *dumneavoastră* mă ascultați. Sunteți cel mai bogat bărbat de pe acest pământ lăsat de Dumnezeu. Dar asta nu vă dă dreptul de a mă trata ca pe un rahat. Am făcut pe modelul pentru premiul *Gäa* al dumneavoastră, bun. Întâmplător profesia mea este de model, model pentru de toate. Dar asta nu face din mine o târfă, înțelegeți? Îmi puteți cumpăra timpul, îmi puteți cumpăra înfățișarea pentru scopurile dumneavoastră – este un târg. Asta ați făcut, și eu voi juca rolul meu. Sunt o profesionistă. Dar nu îmi puteți cumpăra simpatia, mister John Fontanelli, mister Un Bilion de Dolari. Eu sunt model, sunt femeie, înțelegeți? Sunt o femeie.

— Da, văd asta… Scuze, asta îmi este clar. Că sunteți femeie. Nu a fost ideea mea…

Ea părea că era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Altă idee nu v-a venit? Așa se întâmplă când cineva este bogat? Nu are alte mijloace decât banii?

— Nu, înțelegeți…

— Ați fi putut simplu să *mă întrebați.* Un bărbat poate s-o întrebe pe femeie dacă ea ar dori să fie împreună, chiar dacă ar fi vorba despre o perioadă limitată, o vacanță, câteva săptămâni. Ea, evident,

poate refuza, dar riscul trebuie asumat. Merită doar dacă ea consimte, înțelegeți?

John o privea neajutorat. McCaine îi jucase o festă.

— Da, înțeleg.

Ea îl privi și scutură capul răvășindu-și frumosul păr.

— Nu. Nu înțelegeți nimic. M-ați angajat pur și simplu. Mă plătiți. De aceea nu are nicio valoare că eu am acceptat. Nu.

Acestea fiind spuse, ea se întoarse și dispăru în întunericul culoarului, fără a mai aprinde lumina, și după puțin timp John auzi trântindu-se o ușă. Oftă.

De undeva își făcu apariția un steward cu un telefon.

— Este pentru dumneavoastră, zise acesta.

Era McCaine.

— Căpitanul m-a informat că ai sosit. Mi-a mai spus că deja a avut loc o scenă surprinsă de cel puțin zece fotografi. Să îți trimit ziarele imediat ce apari pe prima pagină?

— Te rog, nu, suspină John și se prăbuși într-un fotoliu.

Această călătorie părea că va decurge mai prost decât se așteptase.

— Bine, nu le trimit. Uite câteva detalii ale planului: imediat ce bagajele sunt urcate la bord ieși în larg și ancorezi pentru înnoptat în dreptul unui mic port dintr-un golf aflat mai la sud. Mâine va urca la bord un reprezentant al guvernului filipinez, care te va însoți ca traducător dacă este nevoie și îți va arăta cele mai frumoase locuri dintre acele mii de insule.

— Unde reporterii nu ne vor putea da de urmă, nu?

— Nu îți face griji în privința asta. Trebuie să supralicităm puțin pentru a rămâne interesanți. McCaine făcu o pauză, apoi continuă: Pari abătut. E ceva în neregulă?

John lăsă capul să i se sprijine de speteaza moale a fotoliului și privi nervurile complicate ale rădăcinilor de lemn cu care era lambrisat plafonul. Dacă voiai, puteai descoperi în desenele complicate ale acestora capete de dragoni și alți monștri.

— De unde până unde ți-a venit ideea? Mă simt cât se poate de bine.

•

În dimineața următoare, era programat micul dejun pe punte, pentru a avea ceva de oferit eventualilor fotografi. *PROPHECY* aruncase ancora nu departe de un mic port pentru iahturi, care nu prea era solicitat, și la masa de pe puntea principală se stătea în văzul tuturor. O prelată din pânză albastră îi proteja de razele soarelui, dar nu și de căldura umedă care promitea să se intensifice.

— În total nouăsprezece, mister Fontanelli, spuse stewardul aproape fără să miște buzele, în timp ce servea cafeaua și cornulețele proaspete, fierbinți.

— În total nouăsprezece ce? ripostă John atât de enervat de modul ciudat de a vorbi al omului, încât la început nici nu își dădu seama despre ce era vorba.

— Sunt trei în Hyundai-ul acela cenușiu de pe chei, îl vedeți? Bărbatul de pe locul din spate are cel mai mare teleobiectiv pe care l-am văzut vreodată. Stewardul turnă cafeaua cât se putea de ceremonios. Fără nicio îndoială că văzuse prea multe filme cu James Bond. Apoi continuă: Pe puntea de comandă avem un binoclu excepțional, și de acolo, de sus, putem supraveghea întreaga zonă fără să fim văzuți de cineva. Vedeți iahtul acela mare, cu pânze, albastru? La pupă. Acolo sunt trei…

— Bine, spuse John și îi luă ceașca din mâini. Mulțumesc, nu vreau să știu chiar toate amănuntele…

Stewardul păru jignit. Își termină treaba în tăcere, până când apariția Patriciei deBeers îl făcu să își schimbe gândurile. Și le schimbă în așa fel încât, turnându-i acesteia cafeaua, câteva picături se scurseră pe-alături.

— Ce înseamnă asta? îl certă ea pe bărbatul înmărmurit.

— Scuzați-mă, miss deBeers, scuzați-mă, bineînțeles că vă aduc imediat o altă farf…

— Sper, dacă se poate chiar astăzi.

— Chiar astăzi, miss deBeers, repetă bărbatul și dispăru în mare grabă.

John o urmărea nedumerit peste marginea ceștii, în timp ce aceasta se așeza. Așa cum spusese ieri, era o profesionistă. Pusese pe ea un capot vaporos, era nepieptănată și totuși arăta răpitor – un privitor nu putea să ajungă la altă concluzie decât că aceasta tocmai trecuse printr-o minunată noapte de dragoste. Dar la mal nu ajungea și tonul ei dur.

— Ei? Astăzi ce facem? întrebă ea cu o voce de gheață, dar zâmbind fermecător și apucând un corn.

John lăsă jos ceșcuța cu cafea. Măcar puțin trebuia și el să se străduiască să nu strice impresia generală.

— Nu știu. Va veni un reprezentant guvernamental, care ne va fi ghid.

— Oh, ce exclusiv!

— Nu-i așa?

Se vor otrăvi astfel reciproc câteva săptămâni? Situația putea deveni tensionată.

— Azi-noapte…, începu ea, după care făcu o pauză, mestecă, zâmbi și apoi continuă: am citit dintr-un ghid despre Filipine. Imaginați-vă, din biblioteca de la bord. Incredibil câte atracții există aici. Pe insula Palawan se poate merge cu barca cu vâsle prin *Underground River,* o uriașă grotă cu stalactite neexplorată încă în întregime. Nu sună incitant?

— Hm… sună bine.

El nici nu se gândise să se uite prin ghidul lui de călătorii. Uneori avea senzația, în ciuda bogăției lui absurde, că își neglija propria viață. Ca de exemplu acum.

— Sau izvoarele sulfuroase de la poalele unui vulcan stins, Mount Makiling sau cam așa ceva. Nu este departe de-aici, la vreo cincizeci de mile. Spuneți-mi sincer – își reduse tonul până la un gângurit ademenitor – nu ați avea chef să vă… *îmbăiați* cu mine în niște izvoare sulfuroase?

John se holbă la ea. Voise să ia un corn, dar rămase cu mâna întinsă.

— Nu vorbiți serios, nu?

Ea făcu o mutră bosumflată și își trase picioarele sub ea, pe scaun. Mișcare care evidenție interesante despicături în capotul ei.

— Faceți-mi și mie o plăcere, se miorlăi ea evaziv, apoi întoarse capul și strigă: Unde este ceașca mea cu cafea, fir-ar să fie?!

•

Urcușul până la al patrulea nivel al clădirii cancelariei le scoase sufletul amândurora – Ursulei pentru că ea căra geanta ei de voiaj, lui Alberto Vacchi pentru că nu mai era prea tânăr. Când descuie ușa, mâna acestuia tremura imperceptibil.

— Așadar, zise el gâfâind, aceasta este locuința dumneavoastră.

Ursula intră înaintea lui și privi în jur. Era frumos. Plafonul era jos, pereții erau văruiți în alb, mobilierul era din secolul trecut, completat cu un frigider, o plită de gătit și cuverturi de pat viu colorate. În aer plutea un iz stătut.

— De mult timp nu a mai fost cineva pe-aici, se scuză avocatul. Deschise una dintre ferestre. În interior pătrunse larma orașului, alungând senzația de atemporalitate ce domnise la intrare. Sunteți sigură că vreți să rămâneți aici? Nu ar fi nicio problemă. Șoferul v-ar putea lua în fiecare seară și…

— Puteți să o închideți liniștit, răspunse Ursula și își așeză geanta pe bancheta din nișa-bucătărie. Nu, zilnic să parcurg distanța asta ar fi pierdere de timp. Mă descurc așa.

Alberto Vacchi închise fereastra, apoi deschise pe rând compartimentele dulapului.

— Veselă din belșug. Aici sunt rezerve la cutie. Luă una în mână și săltă capul pentru a descifra cu partea de jos a lentilelor bifocale ale ochelarilor scrisul de pe cutie. Este încă în termenul de valabilitate.

Ursula deschise frigiderul. Acesta funcționa la treapta de jos de răcire, dar tot ce se afla în el se reducea la o sticlă cu apă.

— Vă pot recomanda câteva restaurante din apropiere, unde ați putea…

Ursula dădu din cap:

— Am să-mi port eu de grijă.

Bătrânul avocat își trecu mâna prin părul buclat.

— Ar fi trebuit să ne gândim să facem aprovizionarea cu alimente. Să rog să vi se aducă ceva?

— Voi face eu cumpărături. Nu-mi trebuie multe. Câteva *pani,* ceva *latte,* puțină *verdura… e salame… vino rosso…*

— *Bene. D'accordo.* Își privi o vreme pantofii, apoi spuse: Vă spun combinația pentru camera documentelor. Ea este schimbată în fiecare lună, dar până la sfârșitul lui august mai sunt încă aproape două săptămâni. Veți primi cheia… Altceva? El o privi și zise: Ah, da. Îi voi informa pe cei de la serviciul de pază, ei trec pe-aici de patru ori pe zi ca să verifice clădirea. Trebuie să știe de dumneavoastră. Se mai gândi, dar se pare că asta fusese totul. Ridică mâinile. *Si,* asta este totul. Pretutindeni sunt telefoane, dacă aveți nevoie de ceva… ori se întâmplă ceva… sunați pur și simplu.

— Așa voi proceda.

Bătrânul, cu batista aranjată în buzunarul de sus al hainei ca un cavaler, părea înduioșător de îngrijorat.

— Ce intenționați să faceți? întrebă el.

Ursula ridică din umeri:

— Să caut. Asta știu să fac bine. Să caut până găsesc ceva.

•

Trimisul guvernamental era un filipinez tânăr, chipeș, cu numele de Benigno Tatad, un bărbat cu șale de înotător olimpic. Acesta îl salută amabil pe John, transmițându-i salutul personal al președintelui Ramos, și părea atât de intimidat de parcă bogăția lui John ar fi fost ceva în fața căreia era de la sine înțeles să îngenunchezi. Când ulterior apăru și Patricia, acesta era terminat. Cu mâini tremurânde desfăcu o hartă a Filipinelor și le propuse un traseu „prin insule de basm și plaje de vis pustii" – cum se exprima el. Când John se declară de acord și îl rugă să-i explice căpitanului ruta, aproape că o rupse la fugă.

Curând *PROPHECT,* porni fără grabă spre sud. Traversară Balayan Bay în timp ce soarele apunea în Marea Chinei de Sud, iar lumea se transforma ca prin farmec într-o simfonie de roșu și oranj. Marea se întindea calmă, de un gri-închis și violet în fața contururilor umbrite ale coastei de vest Mondoros când ajunseră în trecătoarea Verde Island. La căderea nopții ancorară în Puerto Galera și pătrunseră cu barca cu motor în viața de noapte locală.

Erau un grup ciudat. Împreună cu garda de corp erau șapte bărbați care roiau în jurul Patriciei, ceea ce părea a-i face plăcere acesteia. Ea mai mult dansa decât mergea, flirta în stânga și-n dreapta, și părea să se amuze teribil.

— Suntem supravegheați? îl întrebă John pe Marco când plecară din prima discotecă.

Acesta confirmă:

— Sunt doi cu aparate în spatele nostru, puțin într-o parte. Și cel din fața noastră, cu bicicletă, pare tot de-al lor.

John se aplecă spre Patricia:

— Suntem în timpul serviciului.

— Pun pariu că vă place, răspunse ea ironic.

Mai vizitară câteva discoteci stridente și un bar soios, apoi reveniră pe plajă, la barcă. Însoțitorul lor guvernamental se străduia să nu își trădeze supărarea, dar zâmbetul lui devenise o mască, iar când John îl întrebă, acesta recunoscu că el nu considera viața nocturnă din Puerto Galera a fi tocmai reprezentativă.

În zilele următoare au navigat prin dreptul unor coaste prăpăstioase, cu păduri bogate și cu plaje împrejmuite de palmieri. Peste tot erau bărci pescărești pictate multicolor, izolate ori mai multe la un loc, unele cu motoare zgomotoase, cu flotoare laterale, altele silențioase, cu pânze minunat colorate. Li se făceau semne, dar păreau să se intereseze mai îndeaproape de puternicul iaht. Au traversat Marea Subuyan, au ocolit coasta Luzonului de Sud și, în sfârșit, au văzut vulcanul Mayon înălțându-se perfect conic spre cer. Din craterul lui îngust se ridica o dâră subțire de fum alb, ca un avertisment permanent față de pericolul pe care îl reprezenta.

Patricia propuse să facă o plimbare scurtă prin orașul de la poalele vulcanului. Benigno Tatad avu curajul de a ridica prudent obiecția că acesta ar fi un orășel insignifiant, plicticos, fără nimic atractiv.

— Bine, răspunse imediat Patricia, atunci să facem altceva.

— Ar trebui să ne ducem la Boracay, sugeră reprezentantul. Mulți spun că plajele din Boracay ar fi cele mai frumoase din lume.

Așa că au mers mai departe, printre insule mici și mari, pe o apă clară ca în paradis, înapoi în Marea Visaya și apoi spre vest. La un moment dat un avion sport făcu câteva ture deasupra lor, dar

era greu de spus dacă în el se aflau reporteri ori turiști bogați, care voiau să facă fotografii neobișnuite. Motivul și scopul călătoriei lor rămânea în urmă tot mai confuz; uniformitatea calmă a zilelor, ale căror evenimente importante erau mesele gustoase și orele de visat cu ochii deschiși sub apărătorile de razele soarelui în care legănatul vasului și foșnetul apei despicate de chilă acționau ca un cântec de leagăn, îndepărtau orice gând legat de ceea ce exista dincolo de acest paradis. John părea că ușor-ușor se lepăda de toate tensiunile din ultimii doi ani, de acel nesfârșit maraton fără punct și virgulă, fără o pauză pentru respirat. Uneori se întreba dacă ar mai rămâne ceva din el în situația în care s-ar destinde complet.

Boracay. Au plutit prin apele cu sclipiri de turcoaz ale unor golfuri arcuite larg, în care se încrucișau cu mici bărci cu furcheți în consolă, cu pânze multicolore; au admirat plajele cu nisip alb ca laptele praf, mărginite de cocotieri ca în cărțile cu ilustrații. Plaja cea mare, White Beach, s-a dovedit a fi turistic suprasaturată, dar la indicația lui Benigno au găsit o plajă mai mică la sud.

— Aici există minunate recife de corali. Dacă vreți, putem face scufundări într-unul dintre acestea, îi stârni Benigno.

John nu era prea entuziasmat.

— Eu nu știu să fac scufundări.

— Vă angajez un profesor de scufundări, nicio problemă. Cu echipament, cu tot ce trebuie.

Patricia găsi ideea minunată. Benigno urma să facă scufundări cu ea, acesta acceptând-o cu sentimente evident contradictorii. A doua zi veni profesorul de scufundări, un filipinez mai în vârstă, cu păr cărunt care, cu excepția expresiilor de specialitate în domeniul scufundărilor, vorbea cu greutate engleza și care descărcă din barca lui aparatură pentru o jumătate de batalion.

John își mută orele de relaxare la probă, îi lăsă pe ceilalți să exerseze pentru scufundări și optă

pentru liniște.

•

— Oficial vin pentru a vă comunica noile coduri pentru încuietori, spuse Cristoforo Vacchi care, mai nou, se sprijinea la mers într-un baston, și zâmbi cu tact. Dar desigur că am folosit ocazia pentru a vă vedea. Noi vorbim despre dumneavoastră totdeauna la masă. Ar fi prea mult spus că ne facem griji, dar ne împărtășim gândurile. De altfel, nu mai avem mult de lucru.

Ursula îl măsură pe *padrone* clipind des, surprinsă că apăruse așa de neașteptat și iritată de prezența unei alte persoane în încăpere.

— Chiar este sfârșitul lunii august? întrebă ea.

— Suntem în treizeci și unu.

— Incredibil. Ca totdeauna când răscolea prin arhive și era lăsată în pace, pierdea noțiunea timpului. I se părea că sosise abia ieri, dar totodată credea că afară trecuseră ani după ce i se spunea. Lăsă creionul jos, se ridică în picioare și se simți buimacă încercând să vorbească.

— Am găsit ceva ce mie mi se pare demn de remarcat. Ar trebui să vedeți și dumneavoastră.

— Cu plăcere.

Ea deschise vitrina climatizată în care se aflau registrele lui Giacomo Fontanelli, cercetă volumele legate unele grosolan, altele artistic, care gemeau de benzi inegale de hârtie pe care erau însemnări, semne pe care le frunzări cu degetele.

— Iată! Scoase un volum subțire, unul dintre ultimele, și îl deschise la locul unde se afla o notiță. Aici. Nota asta. Dumneavoastră cum ați traduce-o?

Padrone își aranjă ochelarii mai bine și studie scrisul palid și nesigur.

— Hm… nu este ușor.

— Pe parcursul anilor, Fontanelli obișnuia să facă în registre note pe marginea filelor, ca un gen de jurnal. Cu cine a discutat, unde a mirosit o

afacere, chestiuni din astea. Aceasta este unica notă cu conținut privat.

Cristoforo Vacchi se așeză la o masă de lucru, trase lampa mai aproape și citi în șoaptă rândurile respective.

— Este ceva cu adevărat remarcabil, spuse acesta și traduse: „Astăzi am vorbit cu tata. Poate e o cale de scăpare”. Ce-o fi vrut să spună?

— Până acum am crezut că fusese un copil din afara căsătoriei, cu tată necunoscut, zise Ursula.

— În orice caz asta susține el în testament.

— În care mai spune că lasă o avere în urma lui, nu datorii. Ursula clătină din cap și adăugă: Am recalculat tot. Anii, toți florinii și țechinii, mărcile și pfenigii. Este un haos de necrezut, dar el a calculat corect. Dacă el a făcut rost cândva de alți bani, atunci aceștia provin din afaceri care nu au fost menționate în registre.

Padrone răsfoi cu grijă paginile vechi ce foșneau.

— De când este mențiunea asta?

— Martie 1522. Ea își consultă propriile notițe, un dosar gros, plin de coloane cu cifre. Pe-atunci avea datorii de cinci sute de florini, era în întârziere cu plata datoriilor până când după scurt timp un anume *J.* i-a acordat un împrumut de două sute de florini. Marele donator s-a fofilat frumos.

Vacchi închise registrul și îl puse deoparte.

— Și cum explicați asta?

Ursula își frecă bărbia:

— Până acum nu am nicio explicație. Știu doar că trebuie să plec la Roma. Trebuie să dau de urma restului documentelor lui Giacomo Fontanelli.

— Care Dumnezeu știe unde ar putea să fie.

— Au fost deplasate în acest secol. Cu siguranță că există undeva niște evidențe. Procese-verbale, ceva care să mă ajute să le găsesc.

— Credeți?

— Da.

Ea făcuse parte dintr-un comitet care, după căderea regimului SED[13], decisese asupra carierei profesionale a învățătorilor, profesorilor și a altor slujbași ai statului. Talentul pentru descoperirea documentelor i se dezvăluise în arhiva serviciului de securitate dizolvat și uneori ea însăși se simțise oribil, când scotea la iveală documente care dovedeau că cineva colaborase cu acele organe, cu toate că acestea fuseseră ascunse ori greșit clasate. Era ca un al șaselea simț. Da, ea credea.

— Bine, spuse *padrone.* Vom aranja totul. Mai cunosc pe câte cineva, pe care îl pot suna pentru a vă deschide câteva uși…

•

Stewardul care îl trezise nu făcuse asta pentru a-i aminti de masa de prânz, ci pentru a-i da telefonul. La aparat era McCaine, care îi spuse:

— Prințesa Diana este moartă.

John se așeză din nou, duse receptorul la urechea cealaltă și făcu câteva grimase pentru a alunga senzația de toropeală.

— Poftim?

— Soția divorțată a succesorului la tron britanic. Azi-noapte a intrat cu mașina într-un stâlp al unui pod.

— Ce? Arșița umedă îi bloca gândirea. Cum așa?

— Se pare că au încercat să fugă de o haită de fotografi care se țineau după ei pe motociclete. Erau patru: ea, prietenul ei, șoferul și o gardă de corp. Ultimul mai trăiește, dar nu se știe cât va mai trăi. O chestiune tragică.

— Așa ceva… În fine, își mai revenise. Putea să spună și cum îl chema. Probabil că acum ar fi trebuit să simtă ceva precum compasiunea și consternarea, dar nu era încă destul de treaz pentru asta. Și de ce îmi spui mie asta? Ar trebui să vin la înmormântare?

— Lucrurile nu au ajuns atât de departe. Îți spun asta, pentru că atenția opiniei publice se va

îndrepta asupra altcuiva, va exista un eveniment mai interesant decât povestea ta de dragoste cu miss deBeers.

— Aha! Ar fi trebuit să se simtă jignit? Întrebă: Asta înseamnă că trebuie să mă întorc?

McCaine tuși.

— Eh, se pare că nu te așteptai la asta. Este chiar atât de înspăimântător cu cea mai frumoasă femeie din lume?

— Mda… între timp a devenit suportabilă.

— Probabil, după ce ai pus-o jos. Nu, am vrut să te rog să mai rămâi. Aș vrea ca mai întâi să văd dacă intensitatea reportajelor se mai reduce. Deja se pregătește un gen de orgasm publicistic de durată, dar chiar și înmormântarea unei prințese se sfârșește odată, și pe urmă… Mai rămâi două săptămâni. Pentru cazul că mai putem înscena ceva.

John își privi picioarele goale, își mișcă degetele și privi cu ochii mijiți nesfârșitul cer albastru. Nu se putea imagina reîntorcându-se în biroul lui.

— Bine. Din partea mea…

„Să sperăm că asta sună destul de resemnat”, gândi el când, după convorbirea telefonică, se întinse înapoi pe canapea oftând de plăcere. Înainte de a începe să moțăie din nou, se mai gândi: „Cine s-ar fi gândit că fotografii din presă ar putea fi atât de periculoși…”

•

McCaine puse receptorul în furcă în timp ce pe frunte îi apăreau câteva cute de îngrijorare. Era ora cinci dimineața și el rămăsese toată noaptea la birou. Avea în față trei televizoare, în care trei canale de știri transmiteau paralel știri, CNN, NEW și SKY-News. Pe un al patrulea monitor apăreau necontenit știri – text: agenția de presă *Reuters*. Dincolo de ferestre Londra se trezea treptat.

— Foster, rosti el în semiîntuneric.

Bărbatul care veni la masa lui era suplu și înalt, și altceva nu prea mai aveai de spus despre el, dacă îl întâlneai undeva. Avea ochii de culoarea obsidianului și purta o mustăcioară subțire, dar ochii lui avuseseră deja toate culorile, iar mustăcioara se putea rade rapid, dacă nu cumva era falsă.

— Prințesa nu este singura femeie care a murit ieri la Paris, zise McCaine, care scoase dintr-un teanc de mape una subțire și i-o întinse bărbatului.

Foster citi în tăcere și examină fotografiile.

— Constantina Volpe. Ce-a pățit?

— Nu asta este problema. Problema este Marvin Copeland. Un rocker fudul și, din nefericire, prieten de pe vremuri al lui mister Fontanelli. Se lăsă comod pe speteaza fotoliului și își trecu ambele mâini prin păr. Legal nu s-ar afla într-o închisoare preventivă din Paris, ci într-o adevărată celulă italiană. Mister Fontanelli a făcut greșeala de a-l scuti de asta. Dacă nu ar fi făcut-o, Constantina Volpe nu ar fi apărut acum în statisticile franceze ale drogaților ca moartă din cauza consumului de heroină.

Foster îi înapoie mapa. O citise, nu mai avea nevoie de ea.

— Și ce vreți să fac eu?

McCaine se ridică în picioare oftând.

— La aeroport este pregătit un avion să vă ducă la Paris. Imediat ce justiția franceză începe să lucreze, aș vrea să apăreți la ușă. Îl scoateți pe Copeland pe cauțiune, pe vorbe bune, pe ce-o fi și îl duceți afară din țară.

— Unde?

— În Canada. Acolo există o clinică privată pentru dezintoxicare ce lucrează bine și nu pune întrebări atâta vreme cât îi sunt plătite facturile. Deschise un sertar, din care scoase un bilet, și continuă: Iată adresa. Îi mai dădu un alt bilet spunându-i: La acest număr de telefon găsiți un bărbat care lucrează de mult timp pentru mine în

SUA. El vă poate ajuta de la fața locului în orice problemă.

Foster studie ambele bilete la lumina slabă a lămpii de birou și le restitui și pe acestea.

— Cum se numește?

— Mda… cum se numește… McCaine se gândi câteva clipe, apoi răspunse: Să zicem că se numește Ron Butler. Deschise un alt sertar, de unde dintr-o casetă de oțel scoase un plic dolofan. Aici sunt o sută de mii de lire sterline. Dacă pentru cauțiune aveți nevoie de mai mult, dați-mi un telefon. În orice caz telefonați-mi imediat ce îl aveți pe Copeland. Deja am informat clinica, mai aștept doar confirmarea definitivă; administrația clinicii lucrează doar ziua.

— *Alright.* Foster luă plicul și îl vârî neglijent în buzunar. Șovăia. O clinică… este asta o soluție sigură?

— Copeland este un prieten al lui mister Fontanelli, gândiți-vă la asta.

— La asta mă gândesc.

— Pe lângă asta pot să vă liniștesc. Clinica este situată într-un loc izolat din Quebec, iar cei de-acolo știu ce înseamnă să fii atent la pacienți. În ce privește numărul de fugari, ei stau mai bine decât în închisoarea Alcatraz. De-acolo iese cineva când este absolut *clean,* și uneori nici atunci. McCaine se șterse la ochii injectați și adăugă: Asta atâta vreme cât sunt plătite cheltuielile. Și de lucrul ăsta vă veți ocupa dumneavoastră.

Foster dădu afirmativ din cap. Să mai fi fost și o umbră de zâmbet? Probabil că era doar o iluzie provocată de reflectarea mării de lumini ale orașului.

McCaine se întinse, apoi lăsă mâna să-i cadă grea pe un teanc de dosare.

— Pentru moment asta este tot. Ca și cum nu aș avea destul de luptat cu toate aceste acuzații de cartel, reclamații și probleme de bilanț, acum mai trebuie să mă ocup și de un idiot care îi pervertește

pe toți cei cu care vine în contact. Mi se face și greață. Te rog, Foster, du-te și scapă-mă de problema asta.

— Ca totdeauna, mister McCaine. Cu o scurtă înclinare a capului, el se retrase în întuneric și păru că se topește. Totuși, ajuns la ușă se opri și întrebă: Incidentul acesta… dacă media ar mirosi ceva, ar fi neplăcut pentru mister Fontanelli, nu?

McCaine îl privi posomorât:

— Corect.

— Așa stând lucrurile, moartea prințesei a fost un adevărat noroc pentru noi.

— Da, răspunse sec McCaine.

•

Au navigat mai departe spre sud-vest, direct spre imperiul celor o mie de insule, pe lângă mici petice de pământ, maluri stâncoase, povârnișuri nisipoase, palmieri crescuți în buza mării, unde doar radarul de adâncime mai găsea calea navigabilă. Patricia și Benigno făceau scufundări imediat ce *PROPHECT* arunca ancora, și apoi, când se întâlneau la masă cu John, povesteau entuziasmați despre corali în culori splendide, anemone-de-mare și bancuri de pești. Cu această ocazie el observă o anumită intimitate între ei, care îl făcu să se gândească la faptul că Patricia începuse pe cât se pare o legătură cu arătosul reprezentant al guvernului. Dar asta nu îl privea pe el, să facă ce voiau ei.

Pe măsură ce trecea timpul, se plictisea tot mai mult să moțăie toată ziua și se lăsă convins să încerce să facă scufundări. Se scufundă o vreme sub supravegherea profesorului, îi vedea pe ceilalți doi dispărând împreună în adâncurile de azur, cerceta cu privirea silueta iahtului și se plictisea. În timp ce *PROPHECY* aluneca pe suprafața de cristal a mării, John exersa respirația din aparatul de respirat, învăță principalele semnificații ale gesturilor mâinii și îmbrăcarea costumului din neopren. În cele din urmă, ancorară la limita de

vizibilitate a unei insule ceva mai mari, locuite, în dreptul unei stânci din spatele căreia începea un golf coralifer cu sclipiri multicolore, a cărui plajă îngustă de nisip era plină de lemne aduse de ape.

— Știți cum se numește insula? îl întrebă John pe reprezentant.

Acesta tocmai era preocupat de costumul lui de scufundări.

— Panglawan, răspunse el după o privire fugară și cu un zâmbet tot atât de fugar și ceva cam forțat.

Între timp, John învățase cum să interpreteze acest gen de răspuns; asta însemna că Benigno nu știa răspunsul ori nu era sigur de el.

În fond îi era indiferent. După ultimele sfaturi ale profesorului, John își puse și el masca, precum ceilalți, își potrivi aparatul de respirat și coborî în marea de turcoaz, printre minunile naturii neatinse.

La început, în jurul lui nu era decât un haos de bășicuțe de aer care dansau, tubul cu oxigen părea că voia să devină independent și avu nevoie de un timp până să se orienteze. Și, când în cele din urmă putu să privească în jur, văzu doar pustiu.

Aici totul era mort. O mână de pești tropicali multicolori treceau ca niște fulgere pe deasupra fundului cenușiu al mării, de parcă nu ar fi vrut decât să dispară de-aici. Când John se apropie mai mult, aceștia se ascunseră în găurile căscate în reciful de corali mort. John apucă ceva ce părea a fi o piatră, care i se fărâmiță între degete. Ridică privirea. Patricia se apropia cu părul ei lung unduind ca o sirenă, iar în ochii ei citi aceeași strângere de inimă resimțită de el. Au înotat mai departe, cu Benigno ceva mai în față, dar peste tot întâlneau aceeași pustietate fără viață, cenușie. Orice parcare dintr-un supermarket era mai vie decât acest golf coralifer. La un moment dat, Benigno se opri și le făcu semn să se apropie.

În acea clipă, John auzi o bufnitură înfundată și imediat o a doua, după care îi trebuiră secunde

nesfârșite până să priceapă că ceea ce auzea erau explozii.

32.

Ca și în ziua precedentă, Alberto Vacchi o aștepta pe terasa din fața hotelului, când ea ieși de la arhivele statului. După câte se părea, nu făcea altceva decât să stea aici, să bea cappuccino și să o aștepte.

Ea se lăsă să cadă pe scaunul liber, în poală cu geanta cu notesul și cu fotocopiile, și îl privi obosită.

După ce cu sprâncene ridicate compătimitor ținu piept privirii ei, o întrebă:

— Vreți să beți ceva? Cu siguranță că aveți și gâtul prăfuit.

— Nu doar gâtul, răspunse Ursula Valen și puse geanta pe un al treilea scaun. O apă, da, vă rog. Sau un whisky. Unul dublu, triplu…

El făcu un semn chelnerului.

— *Madre mío,* asta nu sună bine.

— Nu are niciun sens, Alberto. Nicio speranță. Nu găsesc niciun motiv din care să continui să caut. Am senzația că mi-a trecut prin mâini fiecare filă care există acolo.

— Poate că ai nevoie de mai mult ajutor. Aș putea să apelez la câteva studente de la…

— Nu despre asta este vorba. Oamenii care m-au ajutat sunt deosebiți, sunt săritori, gândesc, știu limba engleză mai bine decât mine… Nu, documentele nu sunt aici. Punct.

Cameriere își făcu apariția, un bărbat slab, smead, cu nasul acvilin proeminent. Ursula Valen comandă un San Pellegrino și o *caffé con latte,* Alberto un *amaretto.*

— Hm…, spuse el după ce chelnerul plecă. Dar erau înregistrate în registrul de intrări, nu? Trebuie să se afle acolo.

— Am căutat în evidența persoanelor. Niciun Fontanelli. Există un Vacchi, dar nu avea nimic

comun cu dumneavoastră. Am căutat în lista localităților, în catalogul titlurilor, în…

Se auzi un zgomot. Avusese loc o ciocnire în ușa cu două canaturi batante care dădea în bucătărie, o tavă căzuse pe podea, în jur erau cioburi de la o sticlă verde cu apă minerală și de la un pahar, și ucenica cu lacrimi în ochi trebuia să asculte mustrarea lui *cameriere.*

Alberto părea amuzat.

— Când anul trecut am înnoptat aici, s-a întâmplat același lucru, povesti el. Ar trebui să fixeze niște semne de circulație, pentru ca oricine să știe pe ce canat intră și pe ce canat iese.

— Da, răspunse absentă Ursula. Eu cred că oricum ar trebui să o facă. Razele soarelui târziu se reflectau scânteind într-un ciob de pahar. Unul dintre canaturi încă se mai bălăngănea încoace și-ncolo scoțând un sunet asemănător unui ciripit. Alberto spuse ceva, dar ea nu-l auzi, cu gândul la semnele de circulație și ieșirile din bucătării, și începu să clatine din cap. Sunt o idioată! Sunt cea mai mare idioată care a existat…

— Ursula? Alberto o privi îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

Ea se ridică și își privi ceasul de mână.

— Trebuie să mă-ntorc la arhivă, zise ea și băgă imediat de seamă că involuntar vorbise în germană.

— La arhivă? Dar ce vreți să faceți atât de târziu…

— Registrul de ieșiri! Am uitat să întreb de registrul de ieșiri.

•

Reveniră la suprafață. Benigno își smulse masca de pe față.

— Pescari cu dinamită, strigă el agitat, privi în jur și arătă într-o direcție. Acolo!

Într-adevăr ceva mai departe se clătina pe valuri o barcă pescărească îngustă, la mai puțin de un sfert de milă de ei. În ea se vedeau doi bărbați,

unul trăgea la rame, celălalt își făcea de lucru cu un minciog mare.

— Păi nu putem face altceva decât să plecăm, spuse John căutând din priviri vasul *PROPHECY,* dar acesta era ancorat după stânca unde se închidea golful. Și din acest loc nu se vedea.

— Nu, trebuie să mă duc la ei, insistă reprezentantul guvernului. Pescuitul cu dinamită este strict interzis. El distruge coralii, puietul de pește… Doar ați văzut. Este de datoria mea să îi opresc.

— Și cum vreți să faceți asta? Cu mâinile goale? Oamenii aceia au *dinamită*!

Totuși, Benigno dădu doar din cap, își puse din nou masca pe față, se scufundă și se îndreptă către barcă.

— Și noi ce facem acum? întrebă neliniștită Patricia. Nu îl putem lăsa singur.

John se încruntă:

— Bodyguarzii mei vor demisiona, dacă pur și simplu voi înota după el. Pipăi micul etui din plastic prins de centură pe care înainte de scufundare Marco insistase să i-l dea, îl desfăcu și scoase din el un radio. Ia să vedem dacă aceste aparate sunt într-adevăr atât de etanșe în apă pe cât susține producătorul. Îl puse în funcțiune și, ca să vezi, plină de picături de apă cum era, o diodă roșie începu să clipească. Drăguță jucărie, zise el și apăsă tasta de apel. Marco? Mă auzi?

— Vă aud clar, se auzi distorsionat din difuzorul sigilat.

— Marco, te rog să vii cu barca cu motor, strigă John în microfonul sigilat și el, cu speranța că se exprimase simplu, fără a lăsa loc de neînțelegeri. Suntem în golf. Grăbește-te!

Răspunsul fu un cârâit neinteligibil.

— Cu barca, repetă el. Cu barca. Vino. Repede!

John privi dioda roșie care deodată părea a fi un ochi scânteind batjocoritor.

— În orice caz am făcut ceea ce puteam să fac. Opri aparatul și îl vârî în etui. Hai să nu îl lăsăm singur pe Benigno.

Abandonară aparatele de respirat și plecară după el fără vreo șansă de a-l ajunge. Era evident că filipinezul nu își datora alura de înotător doar genelor. Și, în timp ce se îndreptau către barca pescarilor, în jurul lor ieșeau la suprafață o mulțime de pești mărunți, din ce în ce mai mulți pe măsură ce se apropiau de barcă – victime ale exploziilor submarine.

Cei doi pescari, prea ocupați cu culegerea prăzii, nu îi remarcaseră încă. Când Benigno apăru brusc din apă în fața lor, aceștia înlemniră.

Cel cu minciogul scăpă scula în barcă, apoi celălalt începu să țipe. Benigno răspunse tot strigând într-o limbă din care la urechile lui John îi ajungeau doar variațiuni ale cuvintelor *malang-malang* și *alala,* după care strigătele lor se contopiră.

Atunci el descoperi vâsla, pe care o ridică în aer ca pe o armă, țipând și gesticulând ca un nebun. Celălalt îi vorbea, încerca să îl potolească, dar era evident că nu se bucura de mare influență asupra însoțitorului său.

— Dumnezeule, îl va lovi în cap Benigno! țipă Patricia, care înghiți apă și încercă să o scuipe.

John nu îi răspunse, în primul rând pentru că înotatul în forță îi tăiase respirația. Se opri și întinse mâna pentru a o împiedica pe Patricia să se apropie mai mult de ambarcațiunea, care din cauza turbatului vâslaș se clătina periculos, pe cale să se răstoarne. Acum nu mai era vorba despre un joc.

— Se teme pentru barca lui, spuse Patricia icnit și călcând apa. Dacă sunt surprinși pescuind cu dinamită, barca le este confiscată. Mai demult pentru asta erau condamnați la moarte.

John îi aruncă o privire rapidă.

— De unde știți toate astea?

— Sunt scrise în ghidul de călătorie.

Acum agitația bărbatului părea explicabilă. Un pescar fără barcă însemna ruina pescarului. Oamenii au ucis și din motivații mai lipsite de importanță.

Dar, înainte de a lovi, bărbatul cu vâsla încremeni brusc, rămase ca o statuie cu privirea îndreptată către orizont. Întoarseră involuntar capetele ca să vadă ce se petrecea acolo și văzură barca cu motor de pe *PROPHECY* aproape zburând albă și elegantă deasupra valurilor, venind direct spre ei. Acum, când larma încetase, se auzea și zgomotul înfundat al motorului acesteia.

Silueta îndesată a pescarului se prăbuși. Acesta lăsă să-i cadă din mâini vâsla, se așeză și izbucni în plâns, acoperindu-și fața cu mâinile. Celălalt îl privea zăpăcit, răscolind cei câțiva peștișori din minciog. Păreau să se fi împăcat cu soarta lor.

Barca cu motor se opri în dreptul înotătorilor. Era condusă de Marco, care avea alături un bărbat tânăr, vânjos, cu ochelari de soare, care, din cât își amintea John, se numea Chris, un irlandez roșcovan, pe care soarele tropicelor îl bronzase evident.

— Totul este în regulă? întrebă îngrijorat Marco și coborî scara pentru ca ei să poată urca în barcă.

Ceea ce îl impresionă mai mult pe John fu cât de anemică era prada pescarilor. Într-o găleată străveche din plastic de culoarea mustarului, câțiva peștișori niciunul mai mare de un lat de palmă nu reușeau să-i acopere fundul. Împreună cu peștii care mai pluteau în apă, abia dacă puteau să reprezinte două mese, dacă erau mâncate și aripioarele, și oasele.

— Nu înțeleg, îi spuse el lui Benigno. Cum o scot ei la capăt? Cred că nici dinamita nu o primesc degeaba.

Benigno nu era într-o stare care să-l dispună la considerații de natură economică. Se așezase, își ștergea fața cu mâinile care îi tremurau și murmura ceva în limba lui maternă, ca pentru el.

— Peste nouăzeci la sută din recifele de corali au fost deja distruse cu dinamita, reuși totuși să spună. Li s-a interzis să o mai facă. Li s-au luat bărcile. Și ei nu încetează.

— Da, spuse John, dar pentru asta trebuie să existe un motiv.

— Da, *prostia*! Sunt proști, superstițioși și încăpățânați.

Părea complet epuizat.

John privi în jur. Marco îl privea răbdător, așteptând ordine. Patricia stătea alături de Benigno pe banchetă și părea nehotărâtă dacă îl putea sau nu lua de după umăr. Cei doi pescari îl priveau de jos, din barca lor ce se legăna, cu groaza întipărită pe chipuri.

— Benigno, zise John, aș vrea să văd cum trăiesc ei.

Trimisul guvernului îl privi uimit:

— Cum trăiesc?

— Da, satul, familia lor, mediul lor. Vreau să pricep de ce fac asta.

— Pentru ce?

— Tocmai am spus: vreau să înțeleg cum trăiesc ei.

Filipinezul lat în umeri vru să obiecteze, dar își reaminti cu ce fusese el însărcinat.

— Ei trăiesc foarte simplu. Cu siguranță că nu este nimic interesant pentru dumneavoastră.

— Dacă am spus că mă interesează, mă interesează.

Benigno se lupta cu sine însuși.

— Dar asta nu face parte din latura frumoasă a vieții mele. Pe aceea trebuie să v-o arăt. Nu un sat amărât de pescari.

— Latura frumoasă a vieții dumneavoastră o tot văd de trei săptămâni.

Benigno rămase cu ochii ațintiți spre punte, de parcă acolo ar fi fost ceva fascinant.

— De fapt, ar trebui să-i predăm autorităților competente și să plecăm mai departe. Ar fi cel mai

bun lucru.

— Cu siguranță, nu și pentru cei doi. Și nu am niciun chef să fac pe polițistul. John își frecă bărbia și continuă: Dar desigur că nu vreau să vă oblig să faceți ceva. Secretariatul meu poate găsi un interpret și să îl trimită aici, ar fi o chestiune de ore.

Mințise când spusese că nu voia să îl oblige. Pentru prima dată aplica practic lecțiile primite de la McCaine despre putere și despre utilizarea ei, și o făcea pe deplin conștient.

Și cu succes. Benigno privea fix fără să vadă nimic. În tăcerea așternută după cuvintele lui John aveai impresia că se auzea ceea ce gândea. Că va fi trimis acasă. Și ce rușinos ar fi…

— Nu, nu este necesar, murmură el în cele din urmă. Dacă doriți…

— Mulțumesc. John arătă către pescari: Spuneți-le ce vrem: să ne conducă în satul lor.

— Acum, imediat? interveni Patricia. Nu, John, nu puteți face asta. Trebuie să mă întorc pe vas, să-mi spăl părul de sare.

„Bineînțeles că acum, imediat – gândi John. Mai târziu nu vom mai da niciodată de ei”.

— În seara aceasta suntem înapoi. Benigno, te rog!

În timp ce Patricia bombănea ceva, reprezentantul guvernului se aplecă peste bord și le vorbi celor doi pescari. Cel cu vâsla, un individ bondoc cu chipul brăzdat de cicatrice, era evident purtătorul de cuvânt; celălalt, căruia John abia acum remarcă faptul că îi lipsea la fiecare mână câte un deget – ceea ce conducea la supoziția că astăzi nu era prima dată când pescuia cu dinamită –, era mai vârstnic, avea părul cărunt și lățos, era smerit și abia mai reacționa.

— Ei nu prea sunt de acord, explică Benigno, întreabă ce vrem să facem în sat. Ei cred că vrem să le facem rău familiilor lor.

— Spuneți-le că nu trebuie să se teamă. Nu îi vom denunța.

Benigno își drese glasul.

— Dacă îmi permiteți să vă fac o sugestie… Dați-le niște bani. Cinci sau zece dolari. Aici asta reprezintă o avere. Vă vor crede mai curând după acest gest.

John își pipăi costumul de neopren. Bineînțeles cu nu avea bani la el. Și, dacă se gândea bine, de când era bogat parcă niciodată nu mai avusese bani la el.

— Are cineva zece dolari? întrebă el și îi privi pe toți cei de față. Marco, poate dumneata? Ți-i înapoiez.

— Cu dobândă și dobândă la dobândă? râse Marco, care tocmai se căuta prin buzunare. Scoase o bancnotă de zece dolari și i-o întinse lui John.

— Acum aveți datorii la mine.

— Mulțumesc.

John îi dădu banii lui Benigno, care îi întinse pescarului. Urmă o discuție lungă, ochii pescarului începură să strălucească, îi măsură cu privirea pe cei care stăteau în marea barcă cu motor și la rândul lor se uitau la el și luă cei zece dolari.

— Îl cheamă Pedro, iar pe celălalt îl cheamă Francisco, le explică în cele din urmă Benigno. Ne vor conduce la satul lor.

•

Satul era atât de apropiat de apă, de parcă pădurea din spatele lui îl împinsese acolo. Colibe mici și cenușii, cu pereții din paie împletite și cu acoperișuri din frunze de palmier bătute de soare și de vânt se înghesuiau unele în altele, unele ridicate pe stâlpi deasupra apei ori aflate în coroanele mangrovelor crescute din adâncuri. Pe sfori atârnau cârpe decolorate, în care abia la a doua privire recunoșteai tricouri, cămăși, pantaloni scurți, după cum tot la a doua privire observai cotețele din cartoane, tablă ondulată și folii de plastic ridicare în spatele colibelor și între ele.

Grupuri de copii, cei mai mulți pe jumătate dezbrăcați, se îngrămădeau la mal când marea barcă cu motor albă ca zăpada se apropie de debarcaderul aproape năruit, de parcă vedeau un obiect venit din altă lume.

— Nu îi atingeți pe cap pe niciunul, avertiză Benigno încet, nici măcar pe copii. Aici gestul ar fi considerat o mare impolitețe.

Dar nici nu erau amenințați de un asemenea pericol, deoarece cei mici rămâneau la o distanță respectuoasă, chicotind pe seama costumelor lor de scufundări strânse pe corp. Astfel escortați îi urmară pe cei doi pescari, chiar și Patricia, care până în clipa acostării susținuse că nu va pune piciorul pe uscat. Doar Chris rămase la barcă.

Încă de când erau pe debarcader le veni în întâmpinare un bărbat care în locul mâinii drepte avea un cârlig ruginit; acestuia ei îi strânseră mâna stângă. În fața uneia dintre colibe, pe un scaun ședea un bărbat care mai avea doar o coapsă, pe care ținea o sticlă maro, bărbat care îi privea întunecat. Mai văzură mai mulți bărbați tineri care mergeau sprijinindu-se în cârje făcute de ei, deoarece pierduseră unul din picioare. Următorul nu mai avea brațe și, până când ei să înțeleagă cum se descurca acesta, însoțitorii le-au arătat într-o colibă un bărbat fără brațe și fără picioare, care atârna într-un sac agățat de acoperiș. Însoțitorii spuseră ceva și râseră cu poftă; bărbatul din sac râse și el, un râs urât ce lăsa să se vadă o mulțime de dinți lipsă.

— Ce au spus? întrebă John.

— Că acesta a făcut și doi copii după ce a avut accidentul, explică Benigno stingherit.

Patricia își întoarse privirea în altă parte.

— Eu cred că am să vărs, zise ea.

Era ca o călătorie provocată de droguri într-o lume străină, ca un coșmar zugrăvit într-un tablou al iadului. Nu era un sat de pescari, era un câmp de luptă. Locuitorii lui lăsau impresia că trăiau pe un

front presărat cu mine la fiecare pas, și totuși asta era unica luptă în care erau implicați, probabil cea a supraviețuirii.

Ajunseră la coliba lui Pedro. Soția lui, o ființă delicată, cu ochi mari, lipsiți de orice iluzie, rămase adânc aplecată până când soțul ei se răsti la ea să se ocupe de oaspeți. Aceasta dispăru și reveni cu capul plecat, cu câteva sticle maronii care miroseau a alcool și cu un castron cu orez rece amestecat cu bucăți de pește. În acest timp, Pedro îi chemă pe copii, șapte la număr, dintre care patru fii, pe care îi prezentă spunându-le numele. Apoi, cu gesturi care nu puteau fi altfel interpretate, îi invită pe oaspeți să se așeze, așa că putură să mănânce și să vorbească.

— Eu mai am ceva bani la mine, șopti Marco. Pentru cazul că ar fi oportun să ne arătăm recunoscători pentru ospitalitate. Părerea mea este că acum noi îi lăsăm fără rația lor de mâncare pe o săptămână.

— Mai târziu, șopti la rândul lui Benigno.

Francisco, în privința căruia încă nu se lămuriseră în ce raporturi se afla cu Pedro și cu familia lui, rămase alături de ei, iar când și când apăreau și alte persoane din sat pentru a arunca o privire străinilor – deși nimeni nu cuteza să îi privească direct, excepție făcând copiii cei mai mici – și pentru a interveni scurt în discuții.

— Ei spun că trebuie să se ducă tot mai în larg, pentru că în apropierea coastei nu se mai prinde nimic, traduse Benigno din discuția acestora și adăugă amar: Nici nu este de mirare, pentru că au distrus tot. Inclusiv pe ei înșiși.

Din locul în care se afla John putea să vadă o parte a coastei și privi la un bărbat zdrențăros care trăgea mereu și mereu în același loc, cu o răbdare angelică, o plasă cu ochiuri ce păreau a fi foarte mici după cum sclipeau.

— Ei știu de fapt ceea ce fac folosind dinamita? întrebă John. Știu de ce este interzis pescuitul cu

dinamită?

Benigno întrebă, pescarii răspunseră, apoi Benigno vorbi din nou explicându-le relația dinamită-pește și, judecând după expresia de adâncă surprindere de pe chipurile lor, era clar că nu mai auziseră așa ceva. Că un recif de corali era un cămin pentru milioane de ființe, multe dintre ele fiind hrană pentru pești, care erau atrași de ea. Că dinamita distrugea totul. Că ei, încercând să prindă tot mai mult, distrugeau bazele pescuitului și erau pe punctul de a crea un pustiu subacvatic care nu le va mai oferi copiilor lor nicio sursă de hrană.

John îl privi din nou pe bătrânul de pe malul mării și își aminti că odată, cândva, acum o sută de ani – cum i se părea lui – stătea la birou citind aceste lucruri într-o carte. Pe-atunci totul i se revelase în chip minunat, dar păstrarea recifelor de corali îi păruse mai curând un fleac. Realitatea era aici. Pentru acești oameni conservarea recifelor era o chestiune de viață și de moarte. Aici lucrurile nu mai erau simple, clare și minunate.

— Ei nu știau, continuă Benigno consternat. Ei credeau că pescuitul cu dinamită ar fi fost interzis întrucât este periculos pentru pescari. Scutură din cap și adăugă: Oricum nu au înțeles ei prea bine…

Patricia deBeers își răsuci vârfurile părului între degete și le examină cu atenție.

— De ce au început să pescuiască cu dinamita? Eu cred că vechea metodă a funcționat sute de ani bine, nu?

— Bună întrebare, confirmă John.

Benigno le puse întrebarea sătenilor. Cei care răspunseră au fost îndeosebi cei mai bătrâni, cu relatări la care ceilalți dădură aprobatori din cap. Totuși, Benigno rezumă toate cele spuse astfel:

— Ceea ce se pescuia nu mai era de-ajuns.

— De ce?

— Deveniseră prea numeroși.

— Și au fost nevoiți să caute căi de a prinde mai mult pește decât le permiteau vechile metode. Așadar, întreaga problemă avea la bază creșterea demografică. Privi în jur, se uită la gloata de copii, dobânda și dobânda la dobânda umană a predecesorilor lor. Și întrebă: Și nu s-au gândit niciodată ca în loc de asta să aducă pe lume mai puțini urmași?

Benigno ezită, clătină din cap:

— Nu pot întreba asta. Așa ceva nu este permis.

— Ce? întrebă scurt Patricia. Măsuri contraceptive?

— Este împotriva legii. Și împotriva voinței lui Dumnezeu.

— Împotriva voinței lui Dumnezeu este și să administrezi penicilină unui copil cu pneumonie?

El depărtă degetele într-un gest confuz.

— Asta nu pot judeca eu. Este o problemă a Bisericii. Eu mă orientez după ce spun preoții.

— Te orientezi pe naiba! Ea îl măsură zâmbind parcă ofensată, se aplecă spre el și îl întrebă încet: Am o ghicitoare pentru tine. Eu iau ori nu iau pastile anticoncepționale?

Benigno făcu ochii mari, iar John avu impresia foarte motivată că, în cazul în care cei doi avuseseră o relație, acum acesteia tocmai i se punea punct.

Pe urmă, pe drumul de întoarcere la barcă, îl întâlniră pe bătrânul cu plasa de pescuit. În cele două ore petrecute de ei în sat, acesta prinsese o mână de peștișori cu dimensiuni de unu, doi centimetri.

John arătă către el și îi spuse lui Benigno:

— Întrebați-l dacă își dă seama că puietul prins de el nu va mai ajunge mare, spre a fi capabil de înmulțire. Întrebați-l dacă știe că își distruge și ultima șansă de a mai avea ceva de mâncare și peste câțiva ani.

Benigno oftă resemnat și făcu ce i se ceruse. Bătrânul, care purta doar un pantalon de trening

roșu zdrențuit, îi privi cu ochii lui miopi, zâmbi trist și spuse ceva. Apoi trecu pe lângă ei atingându-l ușor pe John pe braț.

John îl privi consternat.

— Ce a zis? vru el să știe.

— A zis: „La ce îmi folosește mie să nu prind peștișorii și să aștept să crească, dacă atunci când ei vor fi mari eu voi fi mort de foame?”

•

Abia seara târziu începu să adie o ușoară briză. Ca totdeauna mâncaseră bine, cu conștiința încărcată, dar cu mare poftă, în timp ce doi dintre bodyguarzii mai tineri plecaseră cu barca pentru a recupera aparatele de respirat abandonate de John și Patricia.

Marele iaht se legăna ușor în bătaia valurilor. Dacă te sprijineai de balustradă și ascultai atent, puteai auzi stabilizatorii lucrând sub apă. Norii ca niște dâre de fum acopereau o parte a cerului înstelat; parcă începuse chiar să miroasă a fum.

Patricia ședea în salon pierdută în gânduri și lucra la niște scrisori. Benigno Tatad stătea la proră și privea gânditor apa. John tocmai dăduse o tură, vorbise cu stewarzii și cu bucătarul, cu mecanicii și, în final, cu căpitanul Broussard, găsise totul în perfectă ordine și se retrăsese în cabina lui.

Acesta era locul pe care îl considera cel mai puțin confortabil, era mai curând ca o cameră de hotel mobilată supărător decât un loc în care să se simtă acasă, dar în această seară era bucuros că putea rămâne singur. Se prăbuși într-unul din cele două fotolii, privi o vreme în gol, apoi puse mâna pe telefon, pentru a-l suna pe McCaine.

După ce îi relată acestuia ceea ce trăise în această zi, îi spuse:

— Ceea ce distruge mediul este în realitate sărăcia. Nu creșterea demografică, nu instruirea insuficientă, ci sărăcia. Cineva care face foamea nu are de ales între a omorî ori a nu omorî un animal, deoarece animalul ar fi amenințat cu

extincția. Pentru că el trebuie să mănânce *acum.* Cineva care îngheață nu poate alege între a nu doborî sau a doborî un arbore cu riscul de a contribui la extinderea deșertului. El trebuie să supraviețuiască, ceea ce înseamnă „ori arborele, ori el”. Sărăcia înseamnă să fii pus cu spatele la perete. Când te afli cu spatele la perete nu poți avea scrupule nici legate de alți oameni și nici legate de natură. Sărăcia este esența problemei.

McCaine tăcu o clipă, dar poate că asta se datora doar legăturii prin satelit.

— Nu te pot contrazice. Problema este ce concluzii tragi de aici.

— Mă întreb dacă nu ar fi mai bine să abordăm multe proiecte mici pretutindeni în lume, cu scop precis, orientate pe fiecare problemă. De exemplu aici, în Filipine. Înainte de cină, am vorbit la telefon cu câțiva oameni recomandați de reprezentantul guvernului și am constatat că aici, cu sume de bani ridicol de mici, s-ar putea face lucruri enorme. Dacă s-ar înceta cu adevărat pescuitul cu dinamită, dacă recifele de corali ar avea parte de liniște câțiva ani, atunci viața va reveni aici, iar peștii vor reveni și ei. Ar fi de ajutor ca măcar în mare să se arunce anvelope uzate pentru a înlocui recifele. Trebuie doar făcut ceva. Ar trebui produse filme simple în fiecare dintre multele dialecte de aici, pentru a le explica pescarilor situația. Ar trebui îmbunătățită și valorificarea – se pierde o treime din cantitatea de pește recoltat, șase sute de mii de tone pe an, doar pentru că nu există suficiente antrepozite frigorifice, aparate de fabricarea gheții artificiale și autovehicule frigorifice, iar drumurile sunt mizerabile. După socoteala mea, o sumă de zece, poate cincisprezece milioane de dolari împărțită pe mai mulți ani investită aici ar face adevărate minuni.

— Hm… Fără îndoială știi că asemenea nenumărate proiecte există deja în lume.

— Desigur. Dar, în definitiv, eu am de distribuit un afurisit de bilion de dolari…

— Între timp dublat, dacă îmi este permis să te completez.

— Cu atât mai bine. În orice caz este de-ajuns pentru sute de mii de astfel de proiecte. Sute de mii de puncte pe glob în care noi intervenim în situații în care cu un imbold minor putem determina o orientare pozitivă. Eu îmi imaginez asta ca pe niște împunsături de ac, care în totalitate ar echivala cu un tratament al planetei prin acupunctură.

McCaine scoase o exclamație ca un fel de grohăit.

— Ceea ce propui este o cârpăceală.

— Ar fi ceva *real,* insistă John. Nu ca aceste planuri uriașe pe care le răsucim toată ziua, pentru a face ceva *într-o zi.*

— Știi ce faci acum? Te refugiezi în niște rezolvări locale, pentru că te sperie complexitatea interacțiunilor globale. Dacă revii la gândirea lineară, nu faci decât să înrăutățești totul, deoarece această gândire a pus lumea în situația în care se află acum. Se prea poate ca astfel de proiecte să devină rezonabile imediat ce modelul nostru de pe computer…

— Dar ăsta este doar un *model*! Nu este realitatea. Un model nu poate niciodată să țină seama de toate amănuntele care există în realitate.

— Din fericire, nici nu este nevoie. Calcularea unei orbite circumterestre este tot un model, ba chiar unul cam grosolan, și totuși acolo sus există un satelit cu ajutorul căruia putem să vorbim la telefon unul cu altul, explică răbdător McCaine. John, îți voi da un exemplu. Insula pe care ați fost voi, Panglawan ai spus, nu?

— Exact.

— Eu bănuiesc că satul în care ați fost a fost construit aproape pe mare. Cu toate că dincolo de el este suficient teren plat și o pădure deasă.

John era uimit.

— Da.

— Știi de ce?

— Nu.

— Pentru că pădurea aparține ambasadorului filipinez la Vatican, la fel ca plantațiile de trestie-de-zahăr din interiorul insulei, iar cucernicul lor stăpân nu permite ca în pădurile lui să trăiască cineva care nu lucrează pentru el. Vezi interacțiunea? Filipinezii nu își construiesc colibele pe stâlpi ori în coroanele arborilor pentru că așa este romantic, ci pentru că pământul situat deasupra mării nu aparține nimănui. Deoarece aproape tot pământul din Filipine este în posesia a douăzeci de clanuri familiale lansate în pozițiile respective încă de pe vremea vechii perioade coloniale, care nu vor să se schimbe ceva. Ele îți vor mulțumi dacă le rezolvi problemele fără a zdruncina structurile actuale ale puterii. Nu, John, în acest fel doar îți cheltuiești banii pentru ca peste câțiva ani să se revină la vechea situație. Nu în așa ceva constă „a reda oamenilor viitorul pierdut”.

John simți cum telefonul din mână devine tot mai greu, părând un balon pe care cineva îl înțepase cu un ac, și acum pierdea aerul.

— Hm…, mormăi el. Mă tem că nici eu nu te pot contrazice.

— Structurile puterii sunt cheia rezolvării problemei, continuă McCaine. Nu trebuie să te blochezi în amănunte. Acest lucru este valabil și pentru noi. Perioada de interdicție a vânatului s-a încheiat. Marii acestei lumi au priceput cum stă treaba. SUA, Japonia urzesc intrigi contra noastră, totul în secret bineînțeles.

Asta sună în urechile lui John cam paranoic.

— Ești sigur?

McCaine râse fără nicio plăcere.

— Este suficient să îmi arunc privirea pe biroul meu pentru a fi sigur. Suntem deja copleșiți de reclamații – încălcări ale dreptului concurențial,

ale legislației anticartel, ale dreptului de codecizie, ale legilor de protecție a mediului, cam tot ce se găsește în biblioteca unui avocat; plus acuzații în materia răspunderii pentru produse la valori de despăgubiri absurde – invenții și minciuni, iar în instanță apar martori despre care știm că lucrează pentru CIA. Ce zici de astea? În Japonia am putea în curând da funcționarilor de la controlul fiscal legitimații de muncă la noi după cât de des vin să oprească totul și să pună întrebări prostești. Sau altceva: în Maroc am vrut să preluăm *Bank of Rabat,* negociasem totul, aveam și aprobările, când avionul ministrului de externe american face o escală venind dintr-o vizită în Israel – sub pretextul alimentării cu carburanți, ceea ce în mod ciudat a durat peste patru ore – și a doua zi suntem informați că Chase Manhattan Bank a câștigat licitația. Să continui?

— Te cred. John se încruntă și întrebă: Ai prefera să mă întorc?

— Cu plăcere, dacă întâmplător în timpul vacanței ai trecut un examen de avocat și ai dobândit zece ani de experiență profesională. Altfel nu prea ne-ai ajuta și te-aș prefera la fața locului pentru a putea să reapari în curând ca figură reprezentativă pentru protecția mediului. Ai auzit de incendiile de păduri?

— Incendii de păduri?

— În Indonezia defrișările prin incendiere au scăpat de sub control, și acum există acolo temerea că, în următoarele săptămâni, aproape întreaga pădure va fi cuprinsă de flăcări, pentru că anul acesta a bântuit acolo cea mai cumplită secetă din ultimii cincizeci de ani. O catastrofă fără precedent. Fumul și funinginea au ajuns până în Malaysia și Singapore; bănuiesc că în următoarele zile vor ajunge și în Filipine. Și acesta este doar începutul.

— Și eu ce să fac?

— Să înfierezi abuzarea naturii, rateul politic al conducerii, chestii de-astea. Vom alcătui un discurs când va fi cazul.

Judecând după tonul vocii, se părea că aceste cuvinte reprezentau o adevărată destindere pentru McCaine.

John ezita.

— Dacă este adevărat ce mi-ai spus despre toate aceste reclamații și intrigi, am oarecare probleme în a rămâne aici în vacanță. Nu mă înțelege greșit… Aș vrea doar să știu dacă mai rămâne ceva din firma mea când mă întorc.

McCaine râse. De data asta părea că într-adevăr se amuza.

— Sigur că este adevărat ce ți-am spus. Dar lucrul ăsta nu înseamnă că nu ne descurcăm. Războiul este în plină desfășurare. Instituțiile financiare japoneze care ne-au trimis controalele fiscale au de la o vreme dificultăți *ciudate* în a obține lichidități din piețele monetare. Una dintre ele, Yamaichi Securities, casa de brokeraj cea mai veche din Japonia, respectiv cea mai respectabilă, este acum amestecată într-o afacere de escrocherie extrem de penibilă, ceea ce face ca tot mai mulți clienți să își retragă capitalul, și ar fi de mirare ca ea să supraviețuiască până la sfârșitul acestui an. În ce privește SUA, acolo Domnul este cu noi. Am aflat că președintele tuturor americanilor a avut o relație cu o practicantă de la Casa Albă și că, după ce s-a săturat de ea, i-a făcut rost de o slujbă plătită cu șaptezeci de mii de dolari la Pentagon, ca să scape de ea. Tu cum crezi că s-ar putea exploata situația? Pe tip îl vor trece toate sudorile. Nu va mai avea timp de intrigi, pentru că își va dori să fie eunuc, asta ți-o spun eu.

— Hm… Nu știu. Ca să fiu sincer, asta nu mă face să cad pe spate. Nu a avut orice președinte sub șaizeci de ani o legătură? Mă îndoiesc de faptul că asta va scandaliza cine știe cât pe cineva.

•

„Ăsta era într-adevăr un punct de vedere interesant”, gândi McCaine când convorbirea telefonică se termină.

Vru să soarbă din cafea, dar în ceașcă mai rămăsese doar o crustă maronie pe fund, iar cana-termos era și ea goală. Le puse pe ambele pe măsuța pe care deja se formase un munte de cești goale. Trebuia să le scoată. Nu mai putea permite femeilor de serviciu să intre, erau prea multe documente secrete pe toate mesele și sub formă de teancuri pe podea. În situația de-acum trebuia să plece de la premisa că americanii implantau spioni pentru a descoperi ce poseda, știa și intenționa *Fontanelli Enterprises.* De aceea postase paznici la ușile birourilor, de aceea își încuia el însuși biroul în fiecare seară și, dacă treptat în încăpere începuse să cam pută, socotea că acesta era prețul pe care trebuia să îl plătească.

Își luă cu el notesul și reveni în sala de conferințe, pe care el o denumea doar pentru sine *War Room.*

— Prim-ministrul de pe listele noastre de plată, deci nu este o problemă, spunea cineva când intră el.

Vorbitorul era un bărbat cu ceafa groasă, cu păr lung, cenușiu, prins la spate într-o coadă de cal impresionantă.

McCaine aruncă o scurtă privire asupra hărții Americii de Sud proiectată pe perete. Nu știa despre care prim-ministru era vorba, dar asta îi era indiferent.

Fusese mai important să îi mențină buna dispoziție lui Fontanelli. Întoarcerea acestuia ar fi ridicat în acest moment mult prea multe probleme, abstracție făcând de necesitatea explicării acțiunilor care se desfășurau în această clipă sau erau în pregătire și care nu corespundeau neapărat cu ceea ce în mod curent se înțelegea prin „moral ireproșabile”.

Se așeză. Apoi i se adresă bărbatului cu coadă de cal:

— Mister Froeman, domnii mei… Scuzați că vă întrerup. Mister Fontanelli tocmai a ridicat o obiecție care privește chestiunea Clinton, pe care eu o consider bine chibzuită.

— Și anume? întrebă Froeman cu o privire întunecată.

— Nu a fost impresionat la aflarea poveștii. A spus că, din câte știe, oricare președinte mai tânăr de șaizeci de ani a avut asemenea legături.

— Da, este adevărat, strigă un tânăr uscat, care stătea lângă proiector.

McCaine își încrucișă mâinile:

— Este posibil ca noi să supraevaluăm eficiența acestei povești.

— Hm… Froeman se aplecă în față, o mișcare care din partea lui păru agresivă, se sprijini în coate și începu să rotească inelul-sigiliu pe care îl purta pe un deget. După o vreme în care privi în gol, acesta spuse: Depinde de cum se procedează. Dacă presupunem că nu vom proceda la obișnuita dezvăluire, ci… Da. Îl putem păcăli cu altceva. Ar fi chiar mai bine. Mai întâi, lăsăm să transpire ceva – nimic concret, nimic bazat pe probe. Lui trebuie să i se pară că ar putea să scape negând pur și simplu.

— Și pe urmă? întrebă sceptic bărbatul de lângă el, un negru gras, cu o cicatrice pe bărbie.

— Dacă îl determinăm să nege legătura sub jurământ, explică Froeman cu un zâmbet malițios, atunci și-a încălcat jurământul depus la preluarea funcției. Putem ieși cu probele și putem să îi rupem gâtul oricând vrem.

— De când un președinte american jură că nu va avea aventuri extraconjugale? mormăi bărbatul de lângă el.

Froeman ridică disprețuitor din sprâncene.

— Președintele jură la preluarea funcției să respecte legile Statelor Unite ale Americii. Vreți să

discutăm dacă un sperjur reprezintă o încălcare a legii?

— Un moment! McCaine ridică mâna. Eu nu vreau să îl răstorn pe președinte. Eu vreau doar să îl rețin cu alte chestiuni.

Froeman confirmă intolerant:

— Clar. Asta și facem. Dar bănuiesc că nu ați avea nimic împotrivă dacă l-ați putea suna și l-ați putea ruga să vă facă un hatâr ori altul?

•

John se trezi neobișnuit de devreme și, când ieși pe punte, mirosea a fum. Ridică privirea spre cerul de o culoare cenușie nesănătoasă, ba chiar amenințătoare. Nu erau nori, ci fum.

La bord toate copertinele fuseseră strânse și nu se vedea nimeni. Dar se putea bănui arșița care îi aștepta pe parcursul zilei.

Urcă pe puntea principală, se așeză la masa încă nepregătită pentru micul dejun și privi peisajul atât de minunat, de parcă era paradisul regăsit.

Ceva mai târziu, urcă și Benigno. Când îl descoperi pe John, zâmbi indispus.

— *Magandang umaga po, Ginoong Fontanelli,* spuse acesta și se așeză alături de el.

— Și dumitale o dimineață bună, *Ginoong* Tatad, răspunse John. Arătă către masa goală. Ați remarcat ceva?

— Nu este pusă.

— Nu la sta mă refer. Este prea devreme.

Filipinezul privi masa, căutând cu disperare un răspuns.

— Este cenușie, îl ajută în cele din urmă John. De fapt, ar fi trebuit să fie albă. Trecu cu palma peste suprafața mesei, apoi i-o arătă. Palma devenise neagră. Este funingine de la incendiile din pădurile Indoneziei.

Benigno examină palma, apoi urma lăsată de ea pe masa din lemn special tratat.

— Este sinistru, spuse el în cele din urmă.

— Nu-i așa? Dă senzația că evenimentele se accelerează. John scoase din buzunar batista și își șterse mâna superficial. Intenționez să mă duc și astăzi pe insulă și să discut cu oamenii din sat. Mai sunt câteva lucruri neclare pentru mine.

33.

Faptul că se întorseseră oamenii care îi surprinseseră pe Pedro și pe Francisco pescuind cu dinamită și nu îi denunțaseră făcu rapid ocolul satului, iar faptul că astăzi împărțeau bancnote de zece dolari, dolari americani veritabili, nu mai era un secret. Curând vizitatorii stăteau înconjurați de toți cei care nu erau plecați, fie pentru că nu mai aveau bărci, fie pentru că starea acestora nu le mai permitea să fie folosite pentru pescuit. Nou-veniții puneau tot felul de întrebări despre sat, dacă aici exista un telefon, de unde își cumpărau locuitorii alimentele pe care nu și le produceau singuri, unde își vindeau peștele. Li s-a povestit despre Tuay, despre piața de acolo, unde puteau cumpăra orez și ulei de cocos, despre cumpărătorii de pește care aveau lăzi cu gheață, despre faptul că acolo exista nu doar un telefon, ci chiar o adevărată poștă, ba chiar și un serviciu administrativ, un doctor și o biserică.

— Întrebați-i cine le vinde dinamita, îi ceru John lui Benigno în final.

Brusc tuturor le îngheță zâmbetul pe buze, întoarseră privirile, câțiva plecară pe furiș. John nu mai avu nevoie de interpret ca să-și dea seama că această întrebare nu era deloc bine-venită.

— Spuneți-le că nu îi vom trăda. Că nu avem nicio treabă cu poliția.

— Le-am spus deja.

John strânse din buze și se gândi.

— Vezi dumneata, Benigno, trebuie să existe cineva care să profite din ceea ce se petrece aici. Trebuie să existe cineva interesat *ca totul să rămână* așa cum este. Și trebuie să fie cineva care are puterea ca totul să rămână așa cum este acum. Eu vreau doar să înțeleg asta, nimic altceva. Aici noi ne aflăm la marginea externă a păienjenișului și tot ce vreau este să descopăr păianjenul. El

împături punga cu bani și o vârî în buzunar în așa fel încât să vadă toată lumea gestul. Mai spuneți-le că la nevoie ne vom duce în alt sat.

Acum începură să vorbească, dar cu greutate. Cel care le vindea dinamita era cumpărătorul peștelui. El le vindea și benzina pentru bărcile care aveau câte un mic motor și cu care se puteau avânta mai departe pe mare, acolo unde încă mai exista pește. Cinci pesos costa benzina pentru o ieșire, dar cei mai mulți nu posedau acești bani. Cumpărătorul peștelui le mai dădea unora cei cinci pesos, dar voia să i se restituie opt pesos.

— Bună afacere, zise John. Asta înseamnă șaizeci la sută dobândă.

Cei mai mulți pescari erau datori și, pe măsură ce timpul trecea, datoria creștea. Aceștia mărturiseau cu tristețe că nu reușeau să și-o mai plătească. Fără dinamită oricum nici gând de așa ceva. Mai existau câteva locuri ținute secret, aflate departe – prea departe pentru micile lor bărci –, unde încă se puteau prinde pești care să își merite numele, ba chiar câte un *lapu-lapu,* cel mai nobil pește al Filipinelor, care se vindea pe bani buni. Chiar dacă asta însemna că acel cumpărător ștergea o cifră din caietul lui și o înlocuia cu alta, iar ei trebuiau să îl roage să le mai dea un credit ca să își cumpere orez.

— Câți astfel de cumpărători de pește sunt?

În Tuay era unul singur. Se numea Joseph Balabagan.

— Deci, el decide prețul, realiză John, iar pescarilor nu le rămâne altceva de făcut decât să accepte. Sunt dependenți de el.

Unul dintre bărbați, cel cu cârligul în locul brațului drept, spunea că încercase să își plătească datoria. Plecase la primul licăr al zorilor departe și muncise până seara, când nu mai vedea nimic, când aproape că se prăbușise de oboseală. Scoase cârligul și întinse brațul drept ciuntit, plin de cicatrice, terminat cu acel ciot oribil. Se

întâmplase într-o seară. Fusese atât de obosit încât abia mai putea să țină ochii deschiși și greșise ținând o clipă prea mult bara de dinamită în mână.

— Frumoasa mea mână, adăugă el într-o engleză străină pentru limba lui și, cu toate că zâmbea, așa cum toți zâmbeau, în colțul ochilor îi apărură lacrimi.

John îl privi consternat, încercă să își imagineze ce însemna să îți pierzi o mână, dar nu fu în stare.

— Și-acum din ce trăiești? întrebă el încet.

Pescarul coborî privirea, se uită la rogojina zdrențuită pe care stăteau și brusc trăsăturile i se înăspriră.

— Îmi trimite bani fiica mea. Lucrează ca bonă în Hong Kong, explică el prin intermediul lui Benigno.

— Ca bonă? se miră John.

Benigno își frecă bărbia jenat.

— Asta probabil înseamnă că este prostituată, adăugă el încet.

— Oh!

John privi mulțimea de invalizi cu pielea maronie care îl înconjurau zâmbind blând, dar cu ochi triști și într-o viziune febrilă avu impresia că în spatele fiecăruia dintre ei se căsca un hău de violență și sărăcie, de abuzuri și suferințe, un abis din care ieșeau doar strigăte și miros de sânge. Totul dură doar o clipă, apoi deodată se înfioră la vederea palmierilor și a mării, a satului, care în primul moment arătau idilic. Decorul tropical i se dezvălui brusc ca o mască pusă pe un îngrozitor secret, așa cum creșteau florile pe o groapă comună.

— Cât valorează în dolari un peso? îl întrebă el pe Benigno.

— Cam doi cenți.

— Doi cenți… Le împărți restul de bani oamenilor, se ridică și îi făcu un semn lui Marco: Ia legătura cu *PROPHECY.* Să aducă pe insulă mașina de teren. Mergem la Tuay.

•

Odată cu debarcarea mașinii soseau și primii pescari din raidul lor matinal. Ei își trăgeau bărcile pe mal și priveau cum acel mare autovehicul firesc de curat era pilotat pe rampa metalică dintre barca cu motor și sol. Venise și Patricia deBeers.

— Nu vreau să las întreaga aventură doar pentru voi, spusese ea.

— Părul tău va avea de suferit, prezise John.

— Murdăria se poate spăla, dar de plictiseală nu ai cum să scapi.

Drumul îngust până la Tuay era acoperit cu pietriș alb, și mașina se prăfui imediat. Mergeau pe sub palmieri și alți arbori înalți și cu coroane bogate, treceau prin gropi noroioase, însoțiți de roiuri, și de țârâit de insecte, ciripit de păsările asurzitoare, ajungând la Tuay în mai puțin de o jumătate de oră.

Localitatea arăta ca fiind întemeiată pe vremea stăpânirii spaniole și de-atunci rămăsese neschimbată. O biserică primitivă de un maro spălăcit se înălța din mijlocul câtorva case. Pe ulițele dintre ele abia dacă se putea strecura o mașină. Mirosea a foc, a pește și a gunoi putrezit. Văzură meseriași pingelind pantofi și geluind scânduri, femei stând pe vine în fața unor oale în care fierbea ceva, școlari așezați în ordine sub un parasolar și ascultându-l pe profesor. Și, surprinși, zăriră și un port. O mână de bărbați descărcau saci maronii și lăzi cu sticle de cola dintr-un remorcher tras la chei.

— Poate că *PROPHECY* poate acosta aici, zise Marco. Am putea să ridicăm mașina la bord cu ajutorul unei macarale.

— La asta vom medita pe drumul de întoarcere, răspunse întunecat John.

Joseph Balabagan era un om avut, îmbrăcat cu pantaloni scurți, cu o cămașă polo curată și cu o șapcă pe cap, care la sosirea lor se ocupa în fața casei sale de o motoretă. Era evident că ea nu se

lăsa convinsă, ceea ce îl făcea pe bărbat să umble la diverse rotițe ale motorului și să boscorodească enervat înjurături deșănțate. Când Marco opri mașina lângă el, Balabagan ridică involuntar privirea, îi măsură pe ocupanți scurt și disprețuitor cu privirea și mârâi:

— Nu am timp!

— Trebuie să vorbim cu dumneavoastră, insistă John.

Negustorul îi dădu un picior motoretei.

— Am spus că nu am timp, ripostă el categoric. Nu auziți bine?

O voce stridentă de femeie îl strigă din întunericul casei, iar el urlă furios ceva ca răspuns, în care se repetau exclamațiile: „Oo!” și „Oho!” După care acționă de mai multe ori fără folos starterul motoretei.

John îi făcu semn lui Marco să oprească motorul. Din umbra magazinului i se alăturară bărbatului două fetițe. În interiorul prăvăliei se puteau zări mai multe lăzi din lemn cândva vopsite în albastru, iar în lăzi era pește amestecat cu gheață. Izul de sare se amesteca cu mirosul de gaze de eșapament prost reglate.

— Vrem să vorbim despre practicile dumneavoastră comerciale, insistă John. Despre creditele pe care le dați pescarilor. Și despre…

În acel moment, din casă răzbătu un țipăt care făcea să îți înghețe sângele în vene. O femeie țipa strident, pătrunzător, panicată de o durere cumplită.

— Dispăreți! îi strigă Balabagan lui John. M-ați înțeles? Acum nu am timp.

John îl privi pe bărbat, privi casa amărâtă, auzi țipătul care se repetă ca un ecou în mintea lui. Îi privi nedumerit și pe ceilalți.

— John! Patricia apăru în dreptul locului din față rămas gol al mașinii. Întrebați-l dacă soția lui trebuie dusă la spital.

— De unde până unde v-a venit ideea?

— Țipătul. Doar o femeie în chinurile nașterii țipă așa.

•

Plecară imediat către Lomiao, cel mai apropiat oraș mai mare, unde exista un spital. Conducea Marco în limita a ceea ce permiteau amortizoarele și drumul, John și Benigno se înghesuiau pe locul de lângă șofer, Patricia și soții Balabagan erau pe locurile din spate. Femeia era leoarcă de transpirație și avea o burtă cu care ar fi putut să ocupe singură bancheta din spate. Hârtoapele și făgașele trebuie să fi reprezentat o tortură pentru ea.

După cincisprezece mile, apărură în sfârșit periferiile orașului, construcții ridicate haotic din tablă ondulată pline de oameni, reclame stridente, bicicliști și motorete. Balabagan se aplecase în față și îi dirija agitat pe străzi, până când ajunseră la o clădire care neîndoielnic era un spital. Negustorul de pește dădu fuga la recepție, soția lui rămase întinsă palidă ca un cadavru, murmurând permanent ceva ce puteau fi doar rugăciuni, cu palmele apăsate pe pântece. Părea mai mult moartă decât vie. Patricia îi susținea capul și cu toții priveau nerăbdători către ușa lată pe care ar fi trebuit să se năpustească dintr-un moment într-altul medicii și surorile medicale.

— În sfârșit, exclamă Marco atunci când ușa se deschise, dar apăru doar Joseph Balabagan disperat, care abia silabisi:

— Nu am destui bani… Nu vor să o primească dacă nu pot plăti…

John vârî mâna în buzunar.

— De cât aveți nevoie?

— Costă 650 de pesos, iar eu am numai 500…

— Iată zece dolari. Acceptă aici dolari?

— Nu știu. Am să întreb.

Omul plecă tremurând, dar probabil că spitalul accepta dolari, pentru că imediat apărură două

surori cu o targă și ajutară la scoaterea gravidei din mașină.

•

„Peste tot în lume spitalele par să fie la fel”, gândi John. Parcaseră mașina ceva mai departe și așteptau în hol cu speranța că ori va apărea Balabagan, ori cineva îi va informa ce se întâmplă.

John i se adresă Patriciei:

— M-am mirat că știți cum țipă o femeie în chinurile facerii.

Ea ridică amuzată din sprâncenele care ar fi putut orna orice magazin de modă din lume.

— Cum așa?

— Nu prea lăsați impresia că ați ști așa ceva.

— Și ce impresie las?

— Eh… că ați fi mai presus de astfel de chestiuni.

Ea oftă.

— Doar nu credeți că deBeers ar fi adevăratul meu nume! Eu mă numesc Patricia Miller, am crescut în Maine, acolo unde jalea este cea mai mare. Am patru surori mai mici, care au venit toate pe lume acasă, toate iarna și de preferință noaptea, înainte ca moașa să fi ajuns. Încerc să evit astfel de lucruri, dar nu sunt mai presus de ele.

— Ah, așa…, spuse John și se simți groaznic de rău.

După o vreme, apăru un Joseph Balabagan jenat, răsucind în mâini șapca *New-York Yankees*.

— Îmi pare rău ca am fost atât de nepoliticos cu dumneavoastră, zise el și înghiți în sec. În vreme ce tocmai Dumnezeu vă trimisese, din câte știu acum… Își mușcă buzele, făcu un gest stângaci cu mâna dreaptă, de parcă ar fi aruncat ceva departe de el. Motoreta aceea! Mă înnebunește! De câte ori am nevoie de ea, nu funcționează. Ar trebui să o arunc. Da, asta ar trebui să fac.

— Cum se simte soția? întrebă Patricia.

El își vântură mâinile și răspunse:

— Ei spun că mai bine. Nu i-a venit încă vremea – ar fi peste trei zile, spun ei. Trebuie să mă mai duc o dată acasă…

Pe John îl năpădise un ciudat amestec de mulțumire și perplexitate. Mulțumire, pentru că prin apariția lor putuseră ajuta o femeie evident disperată, și perplexitate, pentru că bărbatul acestei femei era cel pe care îl căuta și care nu corespundea imaginii pe care și-o făcuse în urma relatărilor pescarilor. Balabagan nu era răspunsul la întrebarea lui. El îi exploata pe pescari, dar reprezenta doar o verigă dintr-un lanț. Făcuseră un pas înainte în păienjeniș, dar încă nu dăduseră de păianjen.

Îi ceru negustorului să se așeze explicându-i ceea ce știau despre practicile pescarilor cu dinamită din Panglawan și despre creditele pentru pescari. În timp ce John vorbea, Joseph Balabagan devenea tot mai tăcut și, când veni vorba despre dinamită, aruncă priviri speriate în jur.

— Ce vreți de la mine? Eu doar încerc să răzbat cu familia mea. Trebuie să cer înapoi opt pesos pentru cinci împrumutați, pentru că oricum cei mai mulți dintre ei nu își mai achită datoriile. Ce să fac? Nu pot să dăruiesc banii mei. Și nici nu pot să plătesc mai mult pentru pește, pentru că nu aș mai câștiga nimic. Oh, deseori cumpăr pești care nu mai sunt proaspeți, îi pun în gheață și sper că fabrica nu observă. Dar deseori observă, ei îmi rețin din bani și cine mi-i mai restituie? Nimeni. Vedeți că nu sunt bogat. Dacă aș fi bogat, aș avea o motoretă care nu funcționează? V-aș mai fi cerut bani pentru spital?

— Și de unde provine dinamita? întrebă Benigno Tatad.

Balabagan ridică din umeri.

— Eu o primesc de la un polițist. Pentru asta trebuie să îl plătesc și pe el, și pe șeful lui, așa că mult nu îmi mai rămâne. O vând pescarilor care o cer. Ei o cer, pentru că vor să prindă mai mult

pește – așa stau lucrurile. Că fiecare vrea asta – să câștige mai mulți bani.

— Știți care sunt pentru recifele coralifere consecințele folosirii dinamitei? întrebă reprezentantul guvernului. Și că astfel este distrusă populația piscicolă?

— Recifele de corali nu pot fi mâncate, răspunse Balabagan și ridică neputincios mâinile. Dacă eu nu le vând dinamita, le-o vinde altcineva.

— Această fabrică de produse din pește, interveni John, unde se află?

— În San Carlos. Ei plătesc și acum la fel ca acum zece ani, cu toate că totul s-a scumpit. Dar cui altcuiva să îi vând peștele? Când fac rost de un *lapu-lapu,* îl pot vinde unui restaurant de aici, din Lomiao, dar ei nu cumpără altceva. Nu pot face nimic. Trebuie să văd și cum să îmi plătesc propriile rate. Nici mie nu-mi dă nimeni nimic, cu atât mai puțin banca.

John tresări.

— Bancă? Care bancă?

— Cea de-aici, din Lomiao. Ea nu are atâta răbdare cum am eu cu pescarii, puteți să mă credeți.

— Și ce fel de rate plătiți la ea?

Negustorul îl privi nemulțumit.

— Rate…. răspunse el ezitant.

— Pentru credite?

— Sigur. Pentru ce altceva poți plăti rate la bancă?

— Și ce fel de credite sunt acestea?

O clipă omul păru că se va ridica și va pleca. Chiar și Benigno respiră mai precipitat. Filipinezilor nu le plac astfel de întrebări directe, asta învățase deja John, dar nu era dispus să renunțe. Continua să îl privească fix pe negustor și în cele din urmă acesta nu mai rezistă.

— Totdeauna este câte ceva, zise el încet. Când am cumpărat mașina de produs gheață, s-a stricat și nu aveam bani pentru reparații. Apoi a trebuit să

cumpăr un rezervor pentru pompa de benzină… și așa mai departe. Se încruntă și continuă: Acum nu o mai scot la capăt cu plățile. Ba vă mai datorez bani și dumneavoastră.

— Banii ți-i dăruiesc. Și soției tale.

Pe John îl preocupa fabrica. Era posibil ca ea să fie treapta următoare a exploatării. Probabil făceau același lucru ca Balabagan: profitau de monopol, negustorii de pește nu își puteau vinde marfa în alt loc, ofereau cele mai mici prețuri posibile, și în acest fel făceau bani…

— Știți, spuse Balabagan, eu le plătesc 27 la sută dobândă.

— Poftim? întrebă John cu gândul în altă parte. 27 la sută?

— Da, că tocmai spuneați că eu dau cinci pesos și vreau opt pesos înapoi, asta înseamnă 60 de procente. Dar banca mea cere 27 de procente și măsuri asigurătorii. După părerea mea este deja mult, nu?

Lui John nu-i venea să creadă.

— 27 de procente? Aici banca cere *douăzeci și șapte* de procente dobândă la credite?

— Da.

Revăzu în memorie formulele învățate în urmă cu o mică eternitate la birou. 27 de procente – asta însemna că suma de restituit se dubla la fiecare doi ani și jumătate, cam așa ceva.

— Și cum vrei să îi restitui vreodată?

— Asta mă întreb și eu. La mașina de fabricat gheață era vorba doar de paisprezece procente, reușisem…

— Dar 27 de procente! De ce ați acceptat asta?

— Ce să fi făcut? Mașina de gheață se stricase. Nu îmi pot practica negoțul fără gheață.

— Trebuia să vă adresați unei alte bănci.

— Alte bănci nu vor să mă crediteze.

John dădu încet din cap. Asta părea a fi o urmă fierbinte. Simți cum perplexitatea i se transforma într-o furie rece, fără urmă de milă, și se întrebă ce

ar face el dacă ar da de centrul tuturor acestor constrângeri necruțătoare și obligații lipsite de scrupule, păianjenul din centrul păienjenișului, capătul lanțului, bossul tuturor boșilor, exploatatorul suprem.

Dacă el s-ar putea stăpâni.

•

— Ei, vezi? șopti Ursula Valen.

În calmul prăfuit al bibliotecii, chiar și asta putea fi numită tulburare a liniștii.

Registrul de ieșiri al arhivei statului se dovedise a fi o lovitură în plin: în anul 1969, documentele fuseseră predate către Institutul de istorie al Universității, unde rămăseseră un an și jumătate pentru o lucrare de doctorat nefinalizată niciodată, pentru ca în final să fie păstrate la biblioteca Institutului, și anume în acel compartiment al originalelor istorice care puteau fi consultate numai cu permis special. Un permis a cărui obținere îl costase pe Alberto Vacchi nu mai mult decât un telefon.

Aici se aflau adunate comori neprețuite – manuscrise medievale, Biblii străvechi, scrisori și jurnale ale personalităților istorice și altele. Nu se putuse stăpâni să nu arunce câte o privire într-una ori alta dintre cutiile cu pereți groși, iar într-una dăduse peste o scrisoare a lui Mussolini concepută scurt, cu un scris mare, bombastic. Bineînțeles că nu putuse citi niciun cuvânt și poate că se și înșelase, dar era totuși amuzant.

În final, scosese din raft cutia cu numărul corespunzător, o dusese la masa de lectură, ea însăși o antichitate, o deschisese cu respirația tăiată, și pe prima pagină pe care puse mâna recunoscuse același scris din notele de pe marginea filelor registrelor. Acestea erau, deci, însemnările personale ale lui Giacomo Fontanelli, negustor în Florența secolului XV.

„Surprinzător de multe însemnări pentru un bărbat din Evul Mediu” se gândi ea în timp ce

răsfoia teancul subțire. Erau pagini disparate, perfect lizibile dacă stăpâneai dialectele medievale ale Italiei. Aproape toate însemnările erau datate, cele mai multe erau din anul 1521. Unele aveau formate anormale, cu scrieri străine, scrisori adresate lui Fontanelli, păstrate de acesta…

Se opri asupra uneia dintre ele. Foarte ciudată. Consta numai din coloane de cifre, doar la sfârșit erau două rânduri de text normal. Ținu foaia sub lumina lămpii și studie amănunțit rândurile de cifre. Acestea începeau astfel:

1525 300 12
1526 312 12½
1527 324½ 13

Când pricepu ce avea în față, simți o căldură în stomac. Primul șpalt era al anilor. Al doilea reprezenta averea. Al treilea reprezenta diferența dintre valorile celui de-al doilea șpalt și de ce se afla dedesubt, adică venitul averii. Făcu socoteala pe notesul ei cu o dobândă de patru procente.

Privirea i se plimbă pe coloane în jos, apoi o cuprinse aceeași mirare ca atunci când apăruseră în toate ziarele calcule asemănătoare din care reieșea că averea la început crescuse pe neobservate, jalnic de încet, pentru ca apoi, cândva, să poată înmulți cu o viteză aproape inimaginabilă. A durat peste un sfert de secol până când în anul 1556 să se ajungă de la 300 de florini până la ceva mai mult de o mie. În anul 1732, s-a trecut pentru prima dată de un milion, până în 1908 ajunsese la mai mult de un miliard, pentru ca în 1995 să crească la treizeci de miliarde de florini – cam un bilion de dolari.

Ceea ce descoperise ea era combinația care făcuse posibilă evoluția averii Fontanelli pe parcursul a cinci sute de ani.

Și ea *nu* aparține lui Giacomo Fontanelli.

— Fabiana?

Ea o căută cu privirea pe tânăra studentă la istorie care îi fusese promisă pentru a-i fi de ajutor la toate problemele ridicate de traduceri.

Fabiana avea un splendid păr negru lung până în talie, trăsăturile feței îi erau ceva cam mălăiețe, dar avea toate curbele siluetei acolo unde trebuiau să fie. Ursula dădu de ea în dreptul unei cartoteci, unde cu mult zel își făcea manichiura.

— *Ciao,* Ursula! zise aceasta degajată. Ai găsit ceva?

Ursula îi puse în față ultima pagină a scrisorii și arătă către textul de sub calcule.

— Ce este asta?

Suflând uniform asupra unghiilor, Fabiana se aplecă asupra documentului vechi de cinci sute de ani și privi rândurile indicate.

— Asta se traduce… hm… Ea se încruntă și uită să mai sufle. Eu aș traduce așa: „Vezi, așadar, cum prin legile matematicii opera mea va deveni nemuritoare”. Ciudată frază, nu? Mai citi o dată textul, apoi adăugă: Totuși, așa este. Textul este semnat *Jacopo.*

— Poftim? Ursula se simți ca electrocutată. Privi și ea mai cu atenție textul. Semnătura, la prima vedere, i se păruse o mâzgălitură indescifrabilă, dar acum, după cele spuse… *Jacopo*?

— Așa scrie aici, explică neimpresionată fata.

— Cred că mai întâi trebuie să mă așez, răspunse moale Ursula Valen.

•

John văzu ochii funcționarului bancar scânteind atunci când se prezentă. Fără îndoială că omului îi spunea ceva numele, îi spunea ceva și chipul lui, dar acesta se străduia să nu pară peste măsură de impresionat.

— Îmi face plăcere, zise acesta și își spuse și el numele, care se afla de altfel și pe ecusonul de la reverul costumului său croit într-o linie conservatoare: Labarientos. Arătă către cele două

scaune aflate în fața biroului său. Vă rog, ce pot face pentru dumneavoastră?

Banca era mică, încăperile erau plăcut climatizate, era liniște. Lui John, care luase între timp contact cu tot ce se putea numi lux în materie de bănci, încăperile și dotările i se părură modeste, ca să nu spună ieftine. Balabagan de-abia îndrăznea să stea cocârjat pe marginea scaunului.

John nu fusese sigur cum era mai bine să procedeze ca să demaște atât de ramificatul complot cu care era evident că avea de-a face aici. Pe drum se gândise chiar să cumpere pur și simplu banca, pentru a-i vedea fără nicio problemă registrele, dar mai apoi își spusese că această posibilitate o va avea oricum, așa că poate era cel mai bine să dea buzna și să vadă ce se întâmplă.

Se rezemă de speteaza scaunului, cu picioarele încrucișate, cu mâinile ținute lejer una în alta în poală, utilizând exact tertipul destăinuit lui de McCaine, pentru a părea impozant, important în discuții, și spuse:

— Aș vrea să știu cum de ați ajuns să îi cereți lui mister Balabagan o dobândă de 27 procente la creditul lui.

Domnul Labarientos clipi nervos.

— Nu intră în uzanțele noastre – ripostă el ezitant – să discutăm cu persoane străine chestiunile referitoare la creditele unui client.

John clătină din cap:

— La asemenea dobânzi cămătărești vă cred pe cuvânt că preferați să le negociați între patru ochi. Dar domnul Balabagan se află aici – vă rog, puteți să-l întrebați dacă el este de acord cu acest lucru.

Negustorul de pește dădu din cap cu atâta energie, de parcă ar fi vrut să evite discuția.

— Bine, zise funcționarul, care se întoarse spre computerul lui, apăsă o tastă și așteptă. Dură ceva, dar în cele din urmă pe monitor apărură cifrele. Domnului Balabagan i-am acordat un împrumut acum zece ani, corect. Atunci era destinat achitării

mai multor credite ajunse la termen. Vă interesează sumele exacte sau altceva?

— Mă interesează dobânzile. 27 la sută, așa este?

— Corect.

John se aplecă:

— Eu mă întreb un lucru: între timp cât a achitat domnul Balabagan? Aproximativ.

Labarientos aruncă negustorului o privire nesigură, mai bătu ceva pe tastatură și găsi răspunsul:

— Domnul Balabagan a solicitat de mai multe ori amânarea ratelor, și acum opt ani a cerut o reducere a ratelor. I-am venit în întâmpinare, dar, după cum veți putea și dumneavoastră socoti, stingerea datoriilor a fost în acest fel amânată.

John simți cum îl cuprindea furia.

— Cât a achitat din datorii până acum? Două procente? Un procent? Nimic?

Acum, cu toată climatizarea din încăpere, deasupra buzei superioare a angajatului bancar apărură perle de sudoare.

— De fapt, datele au rămas identice.

— Asta ce înseamnă? întrebă suspicios Balabagan.

— Asta înseamnă că în toți acești ani ați plătit doar dobânda, fără ca datoria dumneavoastră să scadă măcar cu un ban, răspunse brutal John.

Simțea în el o brutalitate pe care nu o mai cunoscuse niciodată. Îi venea să îi tragă o sfântă de bătaie bărbatului aflat de cealaltă parte a biroului.

— Ce? Cum așa? Dar eu am plătit mereu, și așa de mult…

— Nu destul, spuse John scuturând din cap.

— Și ce se va întâmpla? Unde ajung? Trebuie să plătesc toată viața, nu?

Labarientos avea chipul împietrit.

— Nu, răspunse acesta. Creditul este pe douăzeci și cinci de ani. La final el trebuie fie achitat, fie intrăm în executare silită.

— Asta înseamnă – traduse John – că, dacă în cincisprezece ani nu restituiți toți banii, mai exact creditul plus toate dobânzile încă neplătite, banca vă ia casa ori cu ce ați mai garantat.

— Dar cum să fac asta? strigă Balabagan disperat. De unde să iau banii? Casa mea? Fiul meu trebuie să moștenească și casa, și afacerea. Ce-o să facă banca cu o afacere cu pește?

— Poate că o vor închiria fiului dumneavoastră, spuse John, care începea treptat să înțeleagă care era jocul. Se aplecă în față și îl privi pe omul băncii căutând să își stăpânească furia. Mister Labarientos, cum ați ajuns, cum a ajuns banca dumneavoastră să pretindă dobânzi atât de mari? Asta să îmi spuneți. Spuneți-mi dacă asta este practica uzuală.

Din nou funcționarul folosi tastatura. Parcă pentru a câștiga timp și poate și din nervozitate.

Labarientos explică pe îndelete:

— A fost un împrumut făcut într-o perioadă în care dobânzile erau foarte mari. Împrumutul avea garanții slabe, adică era riscant pentru bancă. Este cât se poate de uzual ca în aceste situații să se pretindă un adaos din cauza riscului ridicat de pierderi.

— Asta este tot? întrebă John și se gândi la pescarii cu dinamită, la brațele și picioarele pierdute de ei, la bărbatul care acum atârna într-un sac, la fata care plecase la Hong Kong pentru a-și vinde trupul ca să facă rost de bani pentru familie. Asta este tot ce are importanță – riscul băncii?

Labarientos îl privi pe John, își umezi scurt buzele cu limba și își împreună palmele pe birou în fața lui.

— Ca bancă, spuse el câtuși de puțin intimidat, noi avem obligații în primul rând față de investitorii noștri. De exemplu, față de dumneavoastră, mister Fontanelli. La banca noastră dumneavoastră aveți unul dintre cele mai mari conturi cu care lucrăm. Ne-ați încredințat

multe milioane de pesos. Desigur că nu vreți ca noi să pierdem acești bani, ba vreți și dobânzi la ei, nu-i așa? Asta este ceea ce facem noi aici. Vă asigurăm dobânzile.

•

La întoarcere, John simțea că moare de rușine. El ar fi primul dintre cei care trebuiau să se rușineze. Se rezemă răsucit de spetează, cu brațul acoperindu-și fața îngrozit.

Ar fi trebuit să știe, ar fi trebuit să știe tot timpul. Totul era atât de evident, atât de simplu, atât de clar! Era la mintea cocoșului.

Întrebare: cum se înmulțesc banii? Răspuns: banii nu se înmulțesc.

Ce idioțenie să gândești altfel.

Și totuși, din cea mai fragedă copilărie ți se predică necontenit, ca pe o pioasă mantra, cu mai multă ardoare decât „Tatăl nostru", că altfel nu se poate: banul se înmulțește pe un cont de economii. Ți se repetă stăruitor, părinții, profesorii, prietenii, toți o țin una și bună: depune-ți banii la bancă, pentru a se înmulți. Până și Paul, deșteptul de Paul Siegel, absolvent la Harvard cu *summa cum laude,* îl sfătuise: trebuie să pui banii să lucreze pentru tine.

Dar banii nu lucrează. Doar oamenii lucrează.

Dacă altfel ar sta lucrurile, ce l-ar împiedica pe unul să bată bani pentru ca fiecare să devină milionar? Nimic. Numai că atunci nu ar mai exista nimeni care să coacă chifla pentru micul dejun al milionarilor, nimeni care să însămânțeze, să recolteze și să macine grânele pentru chiflă, nimeni care să facă așa ceva.

Banul nu lucrează. De muncit trebuie totdeauna să muncească oamenii.

Și banii nu se înmulțesc. Pentru fiecare dolar, pentru fiecare cent cu care crește contul, a muncit cineva. Cineva care are datorii și de aceea din banii munciți de el trebuie să dea celui căruia îi este dator.

Datoria înseamnă plata unei chirii pentru bani. Datoriile și dobânzile sunt acele mecanisme imense, rafinate prin care de la cei care au puțini banii sunt transferați la cei care au mulți. Acest transfer se realizează în doze mici, homeopate, care celor mai mulți nu le produc dureri și cu o precizie calculabilă matematică.

Astfel apare o avere. Până la capitalul cu care începe totul, acei amărâți de zece mii de dolari, fiecare din miliardele de dolari a fost dobândit de la alți oameni. Cu ochii minții John vedea o uriașă rețea, un sistem sanguin ale cărui vene mari se ramificau în vene mai subțiri, și acestea la rândul lor în capilare subțiri ca firul de păr, care se întindeau pe toată planeta, în fiecare țară, în fiecare oraș, în fiecare sat, în viața fiecărui om care trăia pe Pământ, dar prin acestea nu curgea sânge, ci bani, cenți și zecimi de cenți în capilare, de unde reuniți în sferturi de dolar treceau în venele mai mari, iar sub formă de dolari, în vasele mai mari, apoi transformați în sute, mii și milioane de dolari se uneau în acel curent monstruos de bani, care permanent și din ce în ce mai puternic se vărsa în conturile lui, patruzeci de miliarde de dolari pe an, peste o sută de milioane zilnic, cu voia Domnului.

Urmase firele pânzei de păianjen pentru a găsi păianjenul, și iată-l: păianjenul era el însuși. Urmărise firul și stabilise că la capătul acestuia se afla el însuși. El era bossul tuturor boșilor. Era exploatatorul final. El era moștenitorul averii Fontanelli și se crezuse soluția problemelor omenirii. În realitate, era cauza acestor probleme.

— Oprește! ceru el ca un geamăt.

Mașina se opri. Coborî împleticit și vomă de parcă voia să scoată din el tot ce mâncase în ultimii doi ani.

34.

L-au adus cumva la bord. Cumva a depășit noaptea și dimineața, apoi a cerut să meargă din nou pe uscat, pentru că mai rămăsese ceva de rezolvat. L-au dus cu barca cu motor la Tuay, unde încă se mai afla mașina, și l-au întrebat dacă mai are nevoie de ea. Ea a răspuns că nu, o puteau transporta înapoi pe iaht. Ei spuseră că *PROPHECY* ar fi prea mare pentru a acosta, iar el a dat doar din cap, în interior îl durea totul, da, iahtul era într-adevăr prea mare, mult prea mare pentru un om. Și, în vreme ce ei se ocupau de încărcarea mașinii în barca cu motor, el porni cu pași grei pe strada din pământ bătut și cu câte o piatră pe ici, pe colo care ducea la piața orașului, asfaltată, se simți zdrobit de priveliștea imensei biserici și cu senzația că în gâtlej era înțepenit un strigăt ce nu putea ieși de acolo, continuă drumul către casa negustorului de pește.

Joseph Balabagan stătea pe o pernă și privea la un tânăr care meșterea la motoretă. Când îl văzu venind pe John, sări în picioare și îi ieși în întâmpinare. Îi spuse că sunase la spital, soția se simțea bine și în această seară el se va duce acolo, la nevoie va lua autobuzul – dacă motoreta nu va fi reparată până atunci, și mulțumi încă o dată pentru ceea ce făcuse John pentru ei.

John merse alături de el, îl salută cu o înclinare a capului pe băiatul care îi zâmbi vesel, cu degetele negre de ulei. Negustorul o trimise pe una dintre fete după pahare și scoase două sticle cu cola dintr-o ladă cu gheață. John se așeză pe un scaun și își scoase carnetul de cecuri și un pix care, deși nu arăta, costa mai mult decât tot ce poseda gazda.

— Ce datorii ai? întrebă el.

Balabagan făcu ochii mari:

— Oh, nu… Asta este… nu pot…, rosti gâtuit acesta.

John îl privi pe celălalt, simțindu-se gol în interior, și zise:

— Mister Balabagan, eu sunt cel mai bogat om din lume. Dumneata m-ai ajutat, acum vreau să te ajut eu. Și dumneata ai nevoie de ajutor, pentru că prin forțe proprii nu vei putea să îți plătești creditul niciodată. Deci?

Negustorul de pește privea în gol, se vedea că în el se dă o luptă și, în cele din urmă, ieși victorios probabil instinctul supraviețuirii. Spuse încet o sumă, iar John, fără a se mai osteni să calculeze în dolari, scrise dublul acesteia și îi întinse cecul.

— Ar fi bine dacă ai face în așa fel încât să nu mai vinzi dinamită, zise el.

— Dar…, începu Balabagan.

— Rămâi cu bine, îl întrerupse John și se ridică. Transmite salutări soției. Și mulțumesc pentru cola.

Plecă. Din nou mirosea a fum, spre vest cerul era acoperit cu striații cenușii, pentru că în Indonezia ardeau pădurile, deoarece și acolo lucrau pentru el, supușii lui, care nu știau că îi erau datori tribut. Așa era pretutindeni în lume, pretutindeni trudeau bărbați și femei, asudau, se speteau, efectuau munci periculoase, grele ori plictisitoare și fără să știe munceau o bună bucată din timp pentru el, contribuiau la creșterea permanentă a averii lui, îl făceau din ce în ce mai bogat, fără ca el să fie nevoit să facă ceva.

Pentru că în dimineața asta devenise conștient că nu numai supușii lui, robii lui, sclavii lui aveau datorii. Mașinăria banului lucra mult mai rafinat. Marvin și cu el îi plătiseră chirie lui miss Pearson, proprietăreasa casei, dar în realitate aceasta nu putea să păstreze banii, ci trebuia să îi dea mai departe băncii, pentru a-și plăti împrumuturile din care cumpărase casa. „Costuri de capital” era termenul văzut de el în nenumărate calculații, însă

fără să-l fi pus pe gânduri. La tot ce se cumpăra se plăteau creditele producătorului. O parte considerabilă din impozitele încasate de la cineva erau devorate de datoriile statului. Și în cele din urmă toți acești bani aterizau pe căi întortocheate la el. Nu totul, dar din ce în ce mai mult. Cea mai mare avere poseda în acest sistem cea mai mare putere de atracție, era ca un magnet care prin ceea ce atrăgea își mărea permanent puterea. Cum spusese McCaine: într-o zi se putea ca întreaga lume să îi aparțină.

John se opri, privi golful și tot ce îl înconjura, care erau atât de paradiziace și care miroseau a fum și a gunoi. El, banii lui nu erau în cele din urmă vinovați de criză? Ar fi fost totul altfel dacă de-a lungul secolelor această imensă avere, cu setea ei nepotolită de dobânzi, nu ar fi împovărat totul ca un coșmar? Ca un moloh căruia întreaga lume trebuia să îi aducă permanent jertfe, în așa fel încât pentru oameni și pentru natură mai rămânea prea puțin.

Și dacă astfel stăteau lucrurile – trebuia să verifice asta, să recalculeze, trebuia să se mai gândească până când era sigur – ceea ce avea el de făcut în final pentru îndeplinirea profeției nu însemna cumva *distrugerea* averii?

Ce idee…! Atât de paradoxală încât suna aproape seducător de convingător. Nu era de mirare că avocații Vacchi nu descoperiseră niciodată în ce consta soluția. A distruge averea însemna scutirea lumii de enorma povară a unui bilion de dolari avizi de dobânzi, de beneficii. Asta era? Acesta era răspunsul?

Văzu cu ochii minții un loc mare, un vast loc într-unul dintre deșerturile vestului Americii. Vor avea nevoie de drumuri. Cu siguranță că vor fi curioși, vor veni s-o vadă și pe-asta. Un bilion de dolari în bancnote, oare câte autocamioane erau necesare? Desigur că o mulțime. Ce imagine! Va face istorie această imagine – autocamion după

autocamion descărnând bani, nenumărate pachete de bancnote alcătuind un rug cum lumea nu mai văzuse. Va fi nevoie, bineînțeles, de pază înarmată. El va ține un scurt discurs, va explica ce descoperise și de ce era bine să distrugă banii, va lua făclia și o va vârî între hârtiile cu chipul lui Benjamin Franklin și al lui George Washington, și apoi va urmări împreună cu ceilalți, cu o înspăimântătoare ușurare, cum cea mai mare avere care existase vreodată se transformă în scrum, în cenușă care va fi dusă de vânt la depărtări de mile…

John clipi, se frecă pe frunte și constată că din nou era acolo, pe drumul principal din Tuay. Trecătorii îl priveau ciudat.

Ceva era greșit în această imagine. Atât era ea de excitantă. O luă de la capăt ca atunci când testezi cu limba dinții, fiindcă presupui că undeva este o carie. Își aminti de o vizită la o bancă centrală, nu mai știa în ce țară, se văzu pe sine și pe McCaine după un geam blindat, privind la niște oameni care triau bancnotele vechi, zdrențuite, le aruncau în mașina de tocat și le înlocuiau cu bancnote proaspăt tipărite.

Era o bancnotă identică cu banii? Își putea distruge în mod real averea transformându-și toate conturile în bani lichizi și arzându-i pe aceștia? Îi trecu prin cap că în multe țări ceea ce ar fi făcut se socotea infracțiune. În multe locuri era interzisă distrugerea bancnotelor însemnate cu portrete ale regilor și ale eroilor naționali. Dar, trecând peste acest lucru, ce împiedica băncile centrale să înlocuiască banii distruși cu alții noi? În definitiv, era vorba doar despre hârtii.

Și, dacă se gândea mai bine, la ce era bun tămbălăul cu coloanele de autocamioane pline cu bani? El putea ruga *Federal Reserve Bank* să tipărească pentru el o bancnotă de un bilion de dolari. Pe care o putea arde într-o scrumieră, comod și fără spectacol. Dumnezeule, ar fi

suficient să își emită un cec! Da, și? Va realiza doar aducerea la zero a conturilor lui. Asta se putea face înmânându-i-se bani gheață ori un cec, ceea ce în fond reprezentau doar un gen de bon cu care se poate face o plată. În acest caz se echilibrau înregistrările contabile și totul era corect. Dar tot atât de bine putea să-și transfere întreaga avere în contul său de la una dintre băncile proprii, apoi putea să se ducă simplu la centrul de calcul și să îi spună programatorului ori operatorului: „Acolo unde în memoria calculatorului se află scris un bilion ori două bilioane, ori câte o fi ștergi și scrii zero”. Și așa era distrusă averea, nu?

John scutură din cap și își aranjă părul de pe frunte. Totul era atât de năucitor! Dacă era atât de simplu să distrugi bani, ce îl împiedica pe un oarecare să îi și facă? Tot atât de simplu în locul respectiv din memoria calculatorului se putea scrie cifra de o sută de bilioane ori o sută de trilioane, dar erau aceștia bani? Și dacă nu erau, de ce nu erau? Ce *erau* banii de fapt?

Picioarele îl duseră într-un loc umbrit sub un copac. Se așeză cu privirea ațintită la mare și la iahtul de un alb strălucitor, fără a vedea însă ceva.

Bani. Dacă ar distruge nu numai blestemata lui de avere, ci toți banii existenți în lume? Ce se va întâmpla? Oamenii vor fi neajutorați și vor fi siliți să elaboreze o nouă economie fără bani, se vor întoarce la troc? Improbabil. Tatăl lui va emite un bon pentru o pereche de pantofi, se va duce cu el la brutar și îl va schimba pe o bucată de pâine plus un bon pentru alte câteva bucăți de pâine, luându-se ca bază de calcul prețurile avute anterior de acele mărfuri. Oamenii vor recrea pe cont propriu banii, într-un mod oarecare și într-o formă oarecare.

Asta era! Banul era invenția omului. Și era tot atât de puțin posibil să fie exclus de pe lume, cum era și bomba atomică.

•

— Alo? Mister Fontanelli?

John tresări și sări în picioare. Avea în față un tânăr de șaisprezece, șaptesprezece ani, care îl privea cu ochii lui vii și strălucitori. În privirea lui se putea citi îngrijorarea.

— Ce este? Privi în jur. Stătuse pe o ladă din plastic de culoare galbenă, murdară, din acelea folosite pentru transportul zarzavaturilor. Este lada ta? Scuză-mă, sper că nu am stricat-o…

— Nu, sir, mister Fontanelli. Asta nu este lada mea. V-am văzut doar șezând aici și… voiam să vorbesc cu dumneavoastră. Îi întinse mâna și zâmbi deschis. Numele meu este Manuel Melgar, sir. Este o onoare pentru mine.

— Ei, da… în cazul ăsta… John îi strânse mâna și îl privi mai atent. Manuel Melgar era suplu, avea părul negru, pieptănat cu o cărare lejeră, purta blugi curați, ce păreau a fi marea lui mândrie, și un tricou albastru imprimat *Bon Jovi* și *Keep The Faith.* Când citi asta, John zâmbi. Bună, Manuel, ce mai faci?

— Mulțumesc, bine, sir, răspunse el mândru.

Deși era calm, băiatul avea ceva din agerimea unei nevăstuici. De parcă rareori stătea pe loc.

— Bun, mă bucur, răspunse John.

Manuel își frecă nările părând că se gândește.

— Sir, aveți poate timp o clipă? Mă gândisem la ceva și mi-ar face plăcere să știu ce credeți dumneavoastră despre ideea mea. Băiatul se legăna nervos pe picioare ba într-o parte, ba în alta. Apoi continuă: Scuzați-mă că v-am deranjat din gândurile dumneavoastră. Mă gândeam că, dacă tot sunteți aici…

— Este în regulă, răspunse John. *Keep The Faith.* Am timp.

Manuel zâmbi pe de-o parte tensionat, pe de altă parte entuziasmat.

— Deci, eu am remarcat că pescarilor li se strică relativ mult pește înainte ca ei să fi apucat să îl vândă. Cu siguranță o pătrime, dacă nu o treime. Asta pentru că până la negustorul de pește este

cale lungă. Cei mai mulți pleacă atunci când se întorc dimineața de la pescuit, dar peștii din după-amiaza precedentă stau toată noaptea la căldură. Și nu este de mirare că o parte din el se strică.

John confirmă:

— Evident.

— Dar dacă cineva ar cumpăra un triciclu…

— Scuză-mă, îl întrerupse John, ce este un triciclu?

— O motocicletă cu trei roți. O motocicletă normală, cu ataș. Ați fost ieri în Lomiao, acolo circulă multe ca taxiuri.

John se întrebă fugitiv de unde știa tânărul că el fusese la Lomiao cu o zi înainte. Da, își amintea că văzuse pârâind în jur aceste vehicule zgomotoase, împodobite cu o mulțime de abțibilduri și o mulțime de faruri suplimentare inutile.

— Deci, se numesc tricicluri. Nu știam.

— Noi așa le spunem. Nu știu cum se numesc în alte părți.

— Eu credeam că în alte părți nici nu există.

Manuel se pierdu o clipă scos din șirul vorbelor sale, dar își reveni imediat:

— Eu aș putea cumpăra un asemenea triciclu. La mâna a doua, la o ofertă avantajoasă. Și aș transforma atașul în așa fel încât să îl pot umple cu gheață. Mă va ajuta un prieten care lucrează într-un atelier din Lomiao. M-aș putea duce zilnic cu triciclul în satul pescăresc și aș putea lua peștele când acesta este încă proaspăt. Va costa ceva benzina, dar va merita dacă nu se mai strică atâta pește. Am făcut calculul. Băiatul îl privi plin de așteptări. O considerați ca o bună idee de afaceri, mister Fontanelli?

John îl măsură uluit pe băiat.

— Sună destul de bine, da. De unde iei gheața?

— De la mister Balabagan. Ar fi pe placul lui să îi aduc peștele și pentru asta mi-ar da gheața gratis, dar nu mă bazez pe asta.

— De ce?

Manuel zâmbi șmecherește:

— Dacă vrei să faci ceva, trebuie să rămâi independent. Dacă fac drumul pentru el, îl voi face pentru el și în următorii zece ani, și el se alege cu câștigul. Nu, eu le cumpăr peștii pescarilor și îi revând lui mister Balabagan. Voi cumpăra de la el și gheața, dar imediat ce îmi voi permite voi cumpăra un agregat frigorific pentru ataș.

— Dar așa este riscant.

— Alții pierd bani la zaruri; eu măcar fac ceva rezonabil. Mai există și alți negustori de pește pe coastă, și eu voi vinde celui care plătește mai bine. Dacă cineva, cu puțin timp înainte de termenul de livrare, are puțin pește în lăzile frigorifice, va merita să plătească mai mult, pentru că, livrând mai mult pește la un transport, primește un preț mai bun.

— Bine gândit.

John era impresionat.

— Și dacă tot merg prin sate, mai pot face o afacere suplimentară, continuă mândru Manuel. Iau cu mine orez, ulei și altele și vând la același preț pe care ei l-ar plăti la piață. Dar eu cumpăr totul la Lomiao, de la piața angro, unde este mult mai ieftin. Astfel am un câștig suplimentar. Își împreună mâinile și îl privi plin de așteptări pe John. Dumneavoastră credeți că este bine?

Nu era doar bine, John era pur și simplu invidios pe spiritul de întreprinzător al băiatului. Parcă și îl vedea pe acesta colindând satele cu triciclul lui frigorific multicolor.

— Este un plan foarte bun, zise el.

— Nu-i așa? Va fi spre binele tuturor. Dacă acum se strică o treime din peștele pescuit și dacă în viitor nu se va mai strica, va avea loc o ameliorare de cincizeci de procente, fără ca pe cineva să îl coste mai mult decât acum. Radia de bucurie și adăugă nu fără a da zâmbetului lui radios o tentă de viclenie: V-ați putea imagina,

mister Fontanelli, sir, sprijinind acest proiect printr-un credit?

John tresări ca trăsnit.

— Un credit?

„Eu nu mai acord credite. Nu mai vreau să sug sângele întregii omeniri ca un vampir”.

— Da, pentru că vedeți dumneavoastră, sir, mie nu mi-ar da credit nicio bancă. Eu nu am nimic, părinții mei sunt și ei săraci, nu prezint garanții. Ceea ce am eu este doar ideea asta. Dumneavoastră sunteți bogat. Îmi imaginez că poate v-ați putea dispensa pentru o bucată de vreme de câteva sute de dolari… Îi veți primi înapoi, cu dobândă și cu dobândă la dobândă. Pe cuvânt de onoare.

Îl privi pe băiat, se simți din nou bolnav și ticălos, dar trebuia să recunoască totuși că ideea era bună. Era exact ceea ce trebuia făcut aici, acest tânăr avea voință și, fără îndoială, era și destul de abil pentru a o face. Scoase carnetul de cecuri.

— De cât ai nevoie?

Ochii i se aprinseră. Dădea din mâini în timp ce expunea cifrele pe care probabil că le tot revăzuse în minte de multă vreme.

— Deci, triciclul va costa o sută cincizeci de dolari, modificarea lui consider că va mai costa încă cincizeci de dolari. Se adaugă banii pentru primul plin cu benzină, pentru gheață și pentru plata pescarilor… Cred că aș avea nevoie de trei sute de dolari.

— Îți dau o mie, spuse John și scrise *Manuel Melgar* la rubrica *primitor.*

— Nu, sir, refuză băiatul. Sunteți bine intenționat, dar nu pot plăti dobânzile la o asemenea sumă.

— Nu este nevoie să plătești dobândă. Banii ți-i dăruiesc.

Băiatul se retrase un pas.

— Iertați-mă, sir, mister Fontanelli, nu vreau. Mulțumesc.

— Mă pot dispensa de ei, crede-mă.

— Nu poate fi vorba de așa ceva. Nu merge… de aceea! Își încrucișă brațele pe piept și adăugă: Sir, când… când voi fi odată mare, vreau să îmi pot spune că am făcut-o cu propriile forțe, înțelegeți? Să pot spune că datorez totul ideii *mele.* Muncii *mele.* Nu unei pomeni. Scutură cu hotărâre din cap și continuă: Așa nu îmi va produce nicio bucurie. Vă rog, sir, trei sute de dolari cu împrumut. O afacere.

John îl privi lung, cum stătea acesta plin de energie și hotărâre în fața lui și și-ar fi dorit ca el însuși să fi avut ceva mai mult din ambele. *Keep The Faith.* Exact.

— Bine, dacă așa crezi. Facem o afacere. Trei sute de dolari?

— Trei sute de dolari.

— Cât face în pesos?

— Aș preferea în dolari SUA, sir.

— Clar.

Completă cecul și i-l întinse tânărului, care îl luă cu o bucurie demnă de invidiat. Ce importanță avea că declaraseră suma drept împrumut?

Manuel băgă cu grijă cecul în buzunarul pantalonilor.

— Mai am nevoie de cartea dumneavoastră, ceru el sec.

— De cartea mea?

— Cartea de vizită. Cu adresa dumneavoastră, ca să știu unde trebuie să trimit ratele.

— Ah, da.

Căută prin buzunare, găsi o carte de vizită și i-o dădu. Cu siguranță că odată o va arăta copiilor săi. Cu trecerea vremii, va descoperi că nu avea importanță să ai bani, că și așa va fi la fel de greu.

Pentru o clipă era fericit, îi mulțumi de mai multe ori, îi dori toate cele bune, mai mulțumi o dată și plecă. John se ridică, își scutură pantalonii de praf și plecă și el spre port, unde îl aștepta barca cu motor.

•

— Vă voi părăsi, spuse Patricia deBeers când acesta urcă la bordul iahtului. Ea ședea pe o canapea crem în salon, înconjurată de reviste și cești de cafea goale și flutura o scrisoare.

— A sosit astăzi. Un casting la Hollywood, pe care îl aștept de mult timp.

— Felicitări!

— L-am rugat pe căpitan să aranjeze să plec astăzi după-amiază cu elicopterul la Cebu. Este în regulă? De-acolo agenția mea se ocupă de zborul până la Los Angeles.

Se așeză și el într-un fotoliu.

— Nici nu știam că la Cebu există aeroport.

— *Mactan-Cebu International Airport.* Dar cred că voi zbura prin Manila. Ați auzit de incendiile din Malaysia și Indonezia? Ceva mai devreme a fost la televizor un reportaj, groaznic. Kuala Lumpur arăta ca după un război nuclear. Oamenii poartă măști pentru respirație, și fumul este atât de dens încât nu se văd nici blocurile, ca să nu mai vorbim de soare.

John privi pe fereastră. Cerul în vest era cenușiu-uleios. Din zi în zi era mai rău.

— Da, răspunse el, am auzit.

Își făcu apariția stewardul. John îl rugă să îi aducă și lui corespondența.

Patricia deBeers privea gânditoare scrisoarea din mâna ei.

— Cum funcționează asta de fapt? De unde știu din vreme cei de la dumneavoastră unde să vă trimită poșta?

— Teoria cea mai răspândită este că, din greșeală, am angajat un clarvăzător, spuse John și luă în primire teancul de scrisori adus de steward.

Îi atrase în mod special atenția un plic mare, maro. Era expediat din Roma, dar numele expeditorului nu îi spunea nimic.

— Un clarvăzător. Interesant. Nu ar fi fost mai bine să îl înlocuiți cu agentul dumneavoastră de

bursă?

— Nu știu. Ce s-ar fi întâmplat apoi cu poșta mea? Rupse clapa plicului folosind degetul arătător. Înăuntru era un teanc de hârtii prinse cu clame și fotocopia unui text scris la mașină. În italiană. Despături scrisoarea însoțitoare, care din fericire era în limba engleză.

Era de la redactorul-șef al gazetei școlare pentru care scrisese Lorenzo. Apăruse partea a doua a articolului lui, iar aceasta era anexată în copie.

Contrar așteptărilor – scria redactorul – *vina pentru întârziere nu revine poștei italiene. Scrisoarea lui Lorenzo alunecase în spatele unuia dintre dulapurile noastre cu documente*; *am descoperit-o acolo când donația unei case de comerț locale ne-a dat posibilitatea de a ne dota biroul cu mobilier nou. Între timp eu părăsisem cu succes școala, nu înainte de a-l fi instruit pe succesorul meu să aștepte cu încredere generoasa dumneavoastră donație promisă pentru acest caz.*

Bineînțeles că la bord nu exista un dicționar italian-englez. Așa că scrise toate cuvintele necunoscute ori care în contextul dat nu le înțelegea, trimise lista prin fax secretariatului său, apoi se întoarse pe punte pentru a-și lua rămas-bun de la Patricia.

Aceasta îl săruta la despărțire pe John, în timp ce lui Benigno îi întinse doar mâna.

— Ce pot să fac? strigă acesta în timp ce pornea turbina elicopterului. Sunt al șaptelea dintre opt copii. Dacă ar fi existat un control al natalității, nu m-aș fi lăsat!

— Grozav argument, ripostă Patricia. Eu am o prietenă care nu ar fi existat dacă maică-sa nu ar fi fost violată. O să o întreb dacă ea consideră violul ca pe ceva bun.

Apoi ea urcă, iar elicopterul se ridică spre cerul care între timp fusese acoperit pe jumătate cu norii

de fum.

Când John reveni, faxul cu traducerea efectuată de biroul specializat se afla deja în aparat. Îl luă împreună cu un notes și un pix și se retrase în cabina lui.

În prima parte am descoperit că de mizeria din lume nu e vinovată tehnica ori știința, ci industrializarea, recte economia. Și, cu toate că standardul nostru de viață pune în umbră standardul potentaților medievali, avem în cap o singură idee: *dezvoltare*! *Dezvoltare și iar dezvoltare economică, să epuizăm mai rapid rezervele de care dispune planeta, să înălțăm cât mai sus haldele de gunoaie.*

Dar, de fapt, în ce scop? *Asta este întrebarea esențială*: *de ce să trudească toți ca niște nebuni*?

În mod normal la această întrebare se răspunde susținându-se că noi, oamenii, suntem tot mai lacomi și niciodată nu putem fi mulțumiți. Este un răspuns care are avantajul că este simplu și dezavantajul că este fals. Uitați-vă în jurul vostru și veți vedea cu cât de puțin sunt mulțumiți cei mai mulți. Cartofi prăjiți, bere și fotbal – cu asta mulți sunt chiar fericiți. Este posibil să mai existe câțiva lacomi, dar majoritatea oamenilor sunt mulțumiți cu atât de puțin, că te apucă groaza.

Nu, priviți cu mai multă atenție în jur. Dacă încă mai puteți vorbi cu părinții, vorbiți cu ei. Aceștia vă vor spune că ei trag tare pentru că trebuie. Pentru că, indiferent de cum trudești, ai sentimentul că niciodată nu vei reuși să o scoți la capăt cu cât ai de plătit. Chiar dacă venitul crește, cheltuielile cresc și mai mult, la fel prețurile, impozitele, taxele, totul. Ca Alice în țara minunilor trebuie să alergi cât de repede poți, pentru a rămâne acolo unde te afli.

Iar în ce privește asta, amici, compatrioți, este vorba despre un defect de construcție al sistemului nostru economic. De fapt, o bagatelă, dar nu uitați

– această bagatelă este pe punctul de a distruge planeta noastră. Buturuga mică răstoarnă carul mare.

Senzația că ceva nu este în ordine, că greșeala stă în sistem îi chinuiește de mult pe oameni. Mai întâi greșeala a fost căutată în înșiși banii. Și ce blamați au mai fost banii! *Nu există religie și apostol al moralei care să nu îi fi blamat, dar în pungă i-au acceptat totdeauna cu plăcere. Totuși, prieteni, nu în bani constă problema. Am putea discuta asta mult și bine, dacă ar exista suficient loc și suficient chef al cititorului de a lectura*; *dar pentru că nu este cazul de așa ceva, iată rezultatul final*: *banul în sine este o descoperire grozavă, și el este nevinovat.*

Următorul vinovat a fost totdeauna dobânda. După cum vă amintiți de la matematică, calcularea dobânzii nu este simplă și uneori conduce la rezultate surprinzătoare, pentru că totul, prin dobânda la dobândă, se potențează la dimensiuni imprevizibile. De aceea celor mai mulți oameni dobânzile le sunt antipatice, dar în fond ele sunt ceva simplu. Dacă cineva împrumută pe altcineva cu bani, vrea să se aleagă și el cu ceva din asta, și o soluție bună este ca celălalt să îi plătească de exemplu chirie pentru banii împrumutați, așa cum pentru o mașină închiriată se primește chirie. Iar chiria pentru bani se cheamă dobândă. Este evident că, dacă cineva ia împrumut mult, poate să aibă dureri de cap dacă nu s-a gândit bine înainte de a împrumuta. Iar unul care are mulți bani, bani mai mulți decât are el nevoie, poate împrumuta altora bani pentru care va încasa o chirie bună, respectiv dobândă pe cât se poate atât de mare încât să nu mai fie nevoit să facă altceva.

Această procedură nu prea dibace le-a stat ca un ghimpe în ochi multora dintre noi – poate că era vorba pur și simplu despre invidie, totuși, a fost interzisă luarea de dobândă, care în istorie a

fost totdeauna un subiect de discuții. Pentru că evreii o practicau, iar Biserica creștină o interzicea, au existat tot felul de masacre oribile și, oh! *ciudată armonie, și în statele fasciste interdicția privitoare la dobândă a ocupat un loc principal, bazat pe faptul că un venit ce nu provenea din muncă ar fi imoral și reprobabil.*

Totuși, chiar și în vremurile în care Biserica a interzis dobânzile au fost plătite mereu dobânzi, pentru că mereu a existat necesitatea de a lua bani cu împrumut. Pentru unele chestiuni este nevoie de o grămadă de bani deodată.

De exemplu, ar fi lipsit de logică să economisești o viață, pentru ca la optzeci de ani să construiești o casă. Este mai bine ca mai întâi să o construiești și ulterior să economisești, chiar dacă asta ar costa mai mult. Sau cineva vrea să devină independent practicând o meserie: *el are nevoie de la început de mașini și unelte pentru a putea munci și a câștiga bani, deci, este logic să împrumute banii necesari, pe care să îi restituie ulterior în rate. Dacă acest lucru ar fi interzis, omul respectiv ar rămâne, sărac.*

Dar ne apropiem încet-încet de adevăr. În combinația bani-dobânzi se ascunde eroarea construcției. Ne vom referi imediat la acest lucru.

Mai întâi, v-aș reaminti că în viața normală banii au un circuit. Dumneavoastră cumpărați o cola de la magazinul din colț. Banii dumneavoastră intră în casă, iar proprietarul magazinului plătește cu ei factura către fabrica de băuturi. Fabrica de băuturi cumpără un computer nou, pe care îl plătește printre alții cu banii care odată se aflau în buzunarul dumneavoastră. Tatăl dumneavoastră lucrează la firma producătoare de computere și, când lui i se plătește salariul, banii respectivi ajung înapoi în buzunarul dumneavoastră. Și așa mai departe.

Cu siguranță că ați jucat măcar o dată cunoscutul joc MONOPOLY. La început, banii

sunt putini; *colindați pe planul jocului și vă gândiți cu grijă ce cale să alegeți pentru cumpărături. Spre sfârșit se construiesc în masă case și hoteluri, se încasează chirii ce îți taie răsuflarea și se înoată în bani. Și-acum întrebarea pentru premiul cel mare*: *de unde au apărut, de fapt, toți acești bani*? *Să privim mai atent. Abstracție făcând de câteva mici contribuții provenite din biletele-Monopoly, banii ajung în joc de fiecare dată când cineva trece de* „Via!”, *câmpul de start, și primește cunoscutele 20 000 de lire.*

Și-acum să ne gândim cum se transpune asta în viața reală. Și aici există o anume sumă de bani aflată în circulație, care nu totdeauna rămâne aceeași. Economia se dezvoltă, deci, are nevoie de mai mulți bani. De unde provin aceștia? *Desigur că nu este o problemă să tipărești bancnote, dar nu merge așa. Problema este următoarea*: *Cum intră ei în joc*? *Eu încă nu am primit o scrisoare de la banca centrală, în care să mi se comunice cam așa ceva*: „Și în acest an a fost necesară mărirea cantității de bani aflați în circulație. În consecință, fiecare cetățean primește cinci sute de mii de lire alăturat anexate”. *Și pun pariu că nici dumneavoastră nu ați primit o astfel de scrisoare, cum, de fapt, nu a primit nimeni.*

Dar cum funcționează chestiunea aceasta? *Cum intră în joc noii bani*? *Și să nu îmi spuneți că asta nu vă interesează. Trebuie să vă intereseze. Deoarece aici se află greșeala de construcție.*

Ceea ce vă explic acum nu se învață la școală. Cu toții știm că în școală nu se învață despre ceea ce ai avea nevoie să știi în viață. Cine este sceptic poate citi despre asta în cărțile de economie și sisteme financiare, la titlul „Crearea de masă monetară de către sistemul bancar”.

Să presupunem că firma de băuturi mai sus-menționată vrea să construiască o nouă instalație de îmbuteliere. În acest scop ia de la bancă un

credit. În mod normal banca dă banii din depunerile celor care economisesc, dar să zicem că aceste depuneri sunt cam reduse, pentru că multe credite sunt în derulare. În acest caz ea se adresează băncii centrale. Banca centrală poate da credite, fără a avea nevoie pentru asta de depuneri. Ca să spunem așa, ea poate scoate bani din nimic, punând noi bani în joc. De la ea orice bancă poate primi bani suplimentari, desigur tot sub formă de împrumut, deci, cu condiții de siguranță și cu o anumită dobândă, așa-numita taxă de scont. Aceasta apare zilnic în partea economică a ziarelor, puteți verifica. Ea este stabilită de către banca centrală, după următorul principiu: *dacă banca centrală crede că vor fi luate mai multe credite, când economia merge bine, ea mărește taxa de scont, în acest fel creditele devenind mai scumpe, deci mai puțin interesante. Și invers, prin micșorarea taxei de scont ea poate face creditele mai ieftine și mai atractive pentru investitori. Așadar, taxa de scont este un gen de instrument de orientare pentru economie.*

Sună bine, nu? *Dar, de fapt, este cea mai mare tâmpenie. Milioane de economiști specializați în domeniul bancar învață asta și găsesc că este ceva fantastic, dar, dacă aprofundezi chestiunea, descoperi că tocmai aici se află greșeala de construcție a sistemului.*

Să vedem ce se întâmplă. Banca centrală acordă din nimic un credit în valoare de, să zicem, o sută de milioane de lire. Cu taxa de scont de trei procente, de exemplu. Ceea ce înseamnă că vor fi de restituit (*la un termen socotit de un an, pe care îl vom folosi pentru toate exemplele, pentru simplificare*) *o sută trei milioane de lire.*

Dar de unde vor proveni aceste trei milioane de lire suplimentare? *Nu se poate*! *Și nici nu există o posibilitate de a procura suplimentar trei milioane de lire, pentru că doar banca centrală poate tipări*

bani, și pentru ei ea vrea iarăși dobândă, și așa mai departe! *Ce tâmpenie*!

Da, desigur că în circulație se află mai mulți bani și practic din acești bani vor fi plătite dobânzile, dar cu urmarea că banii vor lipsi de undeva. Și unde lipsesc bani trebuie din nou făcute credite în speranța că vor fi plătite ulterior. Finanțele sunt un mare sistem, în cadrul căruia se împart multe, se compensează, uneori, cu întârzieri, dar un lucru nu se întâmplă niciodată: *nu se pierde nimic, nici măcar o amărâtă de liră. Ca efect final – cândva și cu sute de ocolișuri – va fi făcut un alt credit la banca centrală, pentru a fi plătite dobânzile la primul împrumut.*

Dacă economia ar fi un om, am spune despre el că este drogat. Banca centrală i-a injectat un drog.

Dar merge și altfel. Vă amintiți de sărbătorirea jubileului școlii noastre de anul trecut. Fiecare dintre noi a primit o fisă roșie din plastic ca bon pentru o bucată de pizza, o fisă albastră pentru o cola și o fisă verde pentru o înghețată. Pe durata festivității aceste fise reprezentau bani. Eu am schimbat fisa mea verde cu una roșie, pentru că nu îmi place înghețata. Am văzut pe unul care a schimbat toate fisele pentru unele albastre, pentru că îi era sete. Totul a funcționat perfect, fiecare a primit mai mult ori mai puțin din ceea ce voia. Și, când festivitatea a luat sfârșit, rectorul nostru a aruncat fisele, pentru că pizza fusese mâncată, cola fusese băută și nici din înghețată nu mai rămăsese nimic.

Imaginați-vă că firma care produce aceste fise nu le-ar fi vândut pur și simplu, ci ar fi spus: „Aici aveți o mie de fise roșii, dar noi vrem să ne restituiți pentru ele o mie treizeci de fise roșii.” *Nici măcar rectorul nostru nu este atât de prost încât să nu bage de seamă că asta este o tâmpenie.*

Nu, ceea ce am trăit noi la această petrecere, fără a fi conștienți de asta, a fost un sistem monetar așa cum ar trebui să fie. Banul a intrat în

joc în echilibru cu bunurile existente și, când acestea s-au epuizat, el a dispărut. Atunci când a fost inventat banul, el a avut un singur scop: *simplificarea schimbului diverselor bunuri. În acest fel fiecare s-a putut duce liniștit acasă după ce petrecerea s-a încheiat. Nu era necesar să mai alerge după fise care, de fapt, nu mai existau.*

Dar să revenim: *prin faptul că banca centrală pretinde dobândă pentru banii nou tipăriți, apar mai multe datorii decât banii existenți. Aceasta este eroarea din sistem.*

De-acum înainte se merge ca în jocul Păcălici, *doar că la fiecare rundă intră în joc mai mulți* Păcălici. *Fiecare trebuie să încerce să scape de* Păcălicii *lui, ceea ce devine tot mai dificil pe măsură ce apar tot mai mulți dintre ei. Trebuie să devii mai rapid, să muncești mai mult, trebuie să o iei înaintea celorlalți, nu trebuie să mai ai scrupule, trebuie să scoți din tine tot ce poți da. Totul se accelerează, fără speranța de a te putea sustrage. Jocul devine tot mai amețitor.*

Nu este oare asta ceea ce observăm noi acum? *Economia se dezvoltă și se tot dezvoltă, dar iacătă minune*: *trebuie făcute tot mai multe economii, locurile de muncă se împuținează, fiecare trebuie să trudească mai din greu, fiecare are tot mai puțin timp pentru sine și pentru familie, impozitele cresc, fiecare are sentimentul că viața devine mai grea, cu toate că toți trudesc pentru a fi mai bine. Și nu este mai bine. Cu cât eforturile noastre se amplifică, cu atât apar mai multe datorii care nu pot fi achitate. Cu cât încercăm mai mult să scăpăm de mizerie, cu atât mai mult o amplificăm. Singura cale de ieșire este să găsim pe altcineva care să plătească oalele sparte, cineva de departe sau poate chiar natura. Păi să defrișăm pădurile tropicale, că asta aduce bani, și cu ei pot să îmi plătesc datoriile. Să mai scoatem pe piață un produs care de regulă nu îi este util nimănui, să îi convingem pe oameni că totuși au nevoie de el fie*

doar pentru a fi la modă, produs pe care să îl construim în așa fel încât să se defecteze după scurt timp, pentru ca astfel să mai cumpere altul. Să scoatem oamenilor banii din buzunar prin orice mijloace, pentru ca măcar noi să ne putem achita datoriile. Să ne îngropăm noi deșeurile toxice, pentru că nu ne permitem să plătim eliminarea lor. Fiecare pentru el, fiecare se bate doar pentru el.

Partea perfidă în asta este că datoriile sunt ceva atât de privat, atât de secret! *Cei mai mulți oameni își consideră datoriile ca semn al eșecului personal. Ei ar admite mai curând că se dădeau la perversiuni sexuale decât că au datorii. Oficial nimeni nu are datorii, priviți din exterior toți sunt happy. Nu au probleme financiare tot atât de puțin pe cât în perioada victoriană ar fi permis să se remarce că aveau organe sexuale.*

Ce este de făcut? *Economia folosește procurării a tot ce avem nevoie pentru a trăi. Chestia asta nu funcționează fără bani, care sunt, ca să zicem așa, sângele economiei. Dar acest sânge este bolnav. Ceea ce face ca economia să dea în absurd, distrugând bazele vieții noastre. Dacă economia ar fi o ființă vie, s-ar spune că are un gen de leucemie. De aceea, fără însănătoșirea finanțelor, tot ce am putea întreprinde pentru salvarea lumii ar fi în cele din urmă ineficient. Trebuie înlăturată greșeala constructivă.*

Sună telefonul. John sări în picioare și abia acum simți că ochii îl dureau din pricina oboselii. Privi ceasul. Era puțin după ora unu și jumătate. Era o oră la care te puteai aștepta doar la vești catastrofale. Ridică receptorul.

— Fontanelli.

Eduardo Vacchi, se prezentă interlocutorul, pe care nu îl mai auzise de-o veșnicie. Scuze, tocmai mi s-a spus că ai fi în Filipine. Este foarte târziu acolo?

— Da, dar oricum eram treaz.

— Este vorba despre bunicul nostru. Este pe moarte. Și m-a rugat să-ți spun că ar dori să te mai vadă o dată.

35.

Transfer la Manila. Un avion spre Bangkok. Va zbura mai departe la Paris, cu escală la Karatchi, apoi până la Florența – douăzeci și șase de ore. Atât trebuia să mai rămână în viață Cristoforo Vacchi dacă voia să-l mai vadă.

John nici nu mai știa pe unde era, se lăsa doar dirijat de bodyguarzii lui. Pe aeroportul din Manila se dezlănțuise iadul atât în sălile de așteptare, cât și afară. Era incredibil că avioanele mai puteau să aterizeze în această pâclă uleioasă și neagră care învăluia cerul, dar se spunea că în alte părți era și mai rău; aeroportul din Kuala Lumpur era deja închis și nici cel din Singapore nu mai funcționa. Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată, spitalele erau pline cu oameni ai căror ochi ori căi respiratorii nu mai suportau smogul, primii dintre ei deja muriseră.

În cele din urmă, s-au ridicat deasupra clopotului de pâclă. În interiorul avionului nu mai mirosea a fum. John o refuză pe stewardesa care îi oferea băuturi; voia numai să stea jos, cu fruntea lipită de geamul rece din plastic. Avionul făcu o curbă largă către vest. De-aici, de sus, de la înălțimea strălucitoare a stratosferei, norul de fum părea o conopidă oribilă, neagră, întinzându-se până la orizont, o tumoare a atmosferei, luxuriantă, umflată, morbidă.

Eduardo spusese că bunicul lui avea un carcinom al ficatului cu metastază. Tumoarea fusese descoperită acum un an și jumătate, evoluase relativ încet, ca la majoritatea bătrânilor, și din cauza vârstei nu se mai putuse face mare lucru. Acum aceasta era în faza terminală. John trebuia să se grăbească.

Ce reproșuri îi va fi dat să audă? În perspectiva morții, *padrone* nu va mai avea rețineri să îi spună părerea lui pe șleau. Că o apucase cu McCaine pe

o cale greșită, că pierduse timp prețios cu construirea unui imperiu care nu era de folos nimănui. Că el, Cristoforo Vacchi, era profund dezamăgit. Că John fusese un moștenitor greșit.

Lorenzo ar fi știut. Propoziția asta se repeta în interiorul lui precum picătura chinezească. Chiar ieșirea la iveală a acestui articol i se părea ca o ironie a sorții. Nu doar pentru că lui nu i-ar fi trecut toată viața prin cap asemenea idei, dar și așa înțelegea doar fragmentar ce spusese de fapt Lorenzo.

— „Lorenzo ar fi știut," va spune Cristoforo Vacchi. Lorenzo ar fi trebuit să fie adevăratul moștenitor.

În așteptarea momentului în care se va afla față-n față cu bătrânul, tremura din tot trupul. Ar fi mai bine să ajungă prea târziu. Oricum o călătorie de o jumătate de glob nu era o nimica toată. Nimeni nu i-ar fi făcut vreun reproș.

Nimeni, cu excepția lui însuși.

•

Era o senzație ciudată să sosească iarăși aici, să privească pe geam inscripția *Peretola Aeroporto,* dimineața devreme, ca și acum doi ani și jumătate. Abia aici începuse cu adevărat noua lui viață. Doi ani și jumătate. I se părea o eternitate, dar totodată i se părea că totul se petrecuse ieri.

Era o senzație ciudată să fie preluat de același Rolls-Royce, care și atunci îl dusese prin Florența, pe același drum ca acum, trecând prin fața comerciantului de Ferrari… Dar cel care conducea mașina nu mai era Benito. Eduardo îi povesti despre atacul de apoplexie suferit de acesta și ridică din umeri – asta era viața.

— Cum a fost zborul?

— Aș fi putut să renunț la cele patru ore și jumătate de așteptare la Karatchi, răspunse John. În rest, a fost OK. M-am bucurat că am prins totuși un zbor.

— Credeam că vei veni cu avionul tău.

— Nu, acesta… hm… *Pe acesta îl foloseşte McCaine,* era să spună. Dar mai bine nu. Continuă cu voce tare: Ar fi trebuit ca mai întâi să îl aduc. Nu ar fi zburat în niciun caz mai repede.

Eduardo dădu din cap:

— Ah, da. Clar.

Arăta altfel decât și-l păstrase John în memorie. Mai serios. Nu, mai copt. Mai matur. Ar fi vrut să afle ce mai făcuse, dar nu voia să îl întrebe. Poate o va face mai târziu.

— Cum… Ăăă… cum se mai simte el? întrebă cu strângere de inimă.

Eduardo privea pe geam.

— Se stinge. Nu știu cum să o spun altfel. În fiecare dimineață mergem la el, și el… mai este încă. Foarte pașnic, știi? Nu vrea nimic, este mulțumit de tot, zâmbește când vorbește cu cineva. De cele mai multe ori doarme.

— Și este stabilit clar că… adică vreau să spun, chiar nu se poate face ceva…

— Doctorul vine de două ori pe zi și îi reglează pompa cu morfină astfel încât să nu mai simtă durerea. Asta se mai poate face.

— Înțeleg. Privi înainte. Marco stătea alături de șofer și părea să îi facă plăcere să se întrețină cu cineva în limba maternă. Cel puțin așa părea prin placa despărțitoare din sticlă. Adăugă: Înseamnă că este doar o problemă de timp.

— Doctorul se miră zilnic. Spune că are impresia că bunicul așteaptă ceva.

•

„Mă așteaptă pe mine”, gândi John și simți că i face rău. Se uită după Mercedesul negru cu care era urmat de restul gărzilor de corp. Acum nici ei nu îl mai puteau ajuta.

•

Trăi o emoție ciudată intrând din nou în conacul familiei Vacchi. Privind în jur și constatând că nimic nu se schimbase. Fusese el plecat? Chiar

trecuse timpul de-atunci? Îi salută pe toți, toți aveau fețe serioase.

— Mergeți…, spuse apoi Alberto încet, de parcă ar fi remarcat cât șovăia John. Vă așteaptă.

Nu mai era nicio mână de strâns, așa că trebui să urce treptele din marmură vechi de sute de ani, să străbată culoarul înalt, cu inima bătând cu putere, împingând cu mâini tremurătoare ușa indicată de o infirmieră. Clanța grea îi păru rece și o apăsă nemaiavând de ales.

Camera era mare, liniștită, întunecată. Deși se simțea că era constant și bine aerisită, înăuntru domnea un iz de dezinfectante care te ducea cu gândul la un spital. Un imens pat cu baldachin, având perdelele strânse, era așezat cu capul la peretele dinspre hol, și domina întreaga încăpere. În partea opusă era un suport cu un picurător de care atârna o pungă cu un lichid limpede, cu furtunul desfășurat, iar alături un cărucior metalic cu o trusă pentru pansamente, cutii cu medicamente și tot felul de instrumente. Iar în pat era întins, la prima vedere aproape neobservat, *padrone.* Ce mai rămăsese pe această lume din el.

— John, spuse el, ați venit…

Era treaz și îl privea cu ochii lui adânciți în orbite. Vocea abia i se auzea, deși în încăpere era o liniște deplină. Pentru a-l înțelege, John trebui să se apropie.

— *Padrone,* eu…, începu el, dar muribundul îl întrerupse.

— Luați un scaun. Acolo trebuie să fie unul, spuse acesta arătând în semiîntuneric cu degetul.

John se duse la locul indicat și reveni cu ceva căruia el niciodată nu i-ar fi spus scaun: un fel de scaun tapițat, cu rezemătoare pentru brațe, cu spătar sculptat, foarte vechi, bine întreținut și fără îndoială valorând o avere. Dar pe care totuși se putea doar ședea.

— Mă bucur să vă mai văd o dată, spuse bătrânul. Arătați bine. Bine bronzat.

John își încleștă palmele și începu să le frământe.

— Eram în Filipine. Șase săptămâni sau cam așa ceva, pe vas.

— Ah, da, Eduardo spunea ceva despre asta. În Filipine, frumos. Uneori mă simțeam cu conștiința încărcată, pentru că v-am influențat viața atât de mult, pentru că v-am împovărat-o… Dar, după cum arătați, vă merge bine, nu?

— Da, evident. Îmi merge… bine.

Padrone zâmbi:

— Fata aceea cu care ați apărut în ziare… Am spus fată, scuzați-mă, este vorba despre o femeie, Patricia deBeers. Este ceva serios? Iertați-mi curiozitatea.

John înghiți în sec și scutură din cap.

— A fost doar… în principiu este în ordine și în cele din urmă am mai ieșit împreună, dar inițial a fost doar o acțiune cu destinația media, știți cum este.

— Ah. Bătrânul dădu din cap abia observat. El a pus asta la cale, McCaine?

— Da.

Zâmbi.

— McCaine. Într-un fel sunt liniștit să aud asta. M-am gândit la așa ceva, dar părerea mea a fost că nimeni nu este atât de lipsit de tact să regizeze așa ceva… Fotografiile păreau prea explicite. Nu aș putea spune în ce fel. Desigur că miss deBeers arată fantastic, fără nicio îndoială… dar totdeauna am avut senzația că nu vi se potrivește.

Neștiind ce să răspundă, John dădu din cap. Nu pricepea nici ce voise acesta să spună. Nu se așteptase ca un bărbat aflat pe patul de moarte să fie interesat de asemenea chestiuni.

Padrone închise scurt ochii, își trecu mâna peste frunte, peste pielea palidă, aproape transparentă.

— Poate credeți, spuse el apoi deschizând ochii și măsurându-l cu o privire surprinzător de clară,

că sunt dezamăgit de dumneavoastră, nu? Fiți sincer!

John confirmă resemnat:

— Da.

Bătrânul zâmbi blând, aproape cu gingășie.

— Dar nu sunt. V-ați gândit că vreau să vă văd, pentru a vă face morală? Că îmi voi irosi ultimele ore cu așa ceva?

John confirmă cu un nod în gât.

— Nu, am vrut pur și simplu să vă mai văd încă o dată. O dorință foarte egoistă, dacă vreți așa. Privirea i se îndreptă către fereastra prin care se zărea cerul senin. Îmi mai amintesc de momentul în care mi-am dat seama că aș putea trăi clipa în care va fi găsit moștenitorul. Pe-atunci aveam doisprezece ani, cred. Era puțin înainte de izbucnirea războiului. Toți vorbeau despre Hitler, îmi mai amintesc asta. Am calculat de mai multe ori până să fiu sigur: tatăl meu, care toată viața mi-a povestit despre asta, nu va mai trăi atunci, dar eu voi trăi. Mă simțeam predestinat. Mă simțeam legat de dumneavoastră încă înainte de a vă fi născut. Când erați copil, vă vizitam de două ori pe an, v-am urmărit cum ați crescut, v-am văzut jucându-vă, am încercat să vă scrutez dorințele și visurile. Este atât de greu de înțeles că nu am vrut să mor fără a vă mai vedea încă o dată? Bătrânul făcu o pauză, părea că vorbitul îl epuiza. Dumneavoastră nu ați făcut ceea ce așteptam eu. Să fie ăsta un motiv pentru care să vă condamn? Nu m-am așteptat să faceți ceea ce așteptam eu. Altfel aș fi putut să fac asta eu însumi.

— Dar eu m-am asociat cu un om cu care dumneavoastră, toți cei din familie, m-ați sfătuit să nu mă încurc. Am folosit banii ca să construiesc un imperiu mondial de firme în loc să-i ajut pe săraci, pe cei flămânzi, în loc să salvez pădurile tropicale, în loc să fac ceva util cu ei. Am vrut putere, iar acum nu mai știu pentru ce. Eu…

— Sst…, spuse bătrânul ridicând mâna. Când ați plecat, m-am enervat. Recunosc. Am avut nevoie de ceva timp pentru a înțelege tot. Ca să fiu cinstit, un timp ceva cam îndelungat. Lăsă brațul să cadă și continuă: Dar când cineva este atât de aproape de moarte, încât tot timpul o zărește cu coada ochiului, indiferent încotro ar privi, prioritățile se înșiră în ordinea pe care o au lucrurile în viață. Nu gândiți atât de rău despre dumneavoastră. Sunteți moștenitorul. Orice ați face va fi ceea ce trebuie făcut.

— Nu. Nu eu sunt moștenitorul la care se referea profeția. Acum știu asta. Lorenzo fusese adevăratul moștenitor. El…

— John…

— Am primit un studiu de-al lui în care analiza finanțele și în care descoperea că greșeala se află în însuși sistemul financiar. Este genial. Eu nu aș fi realizat în viața mea așa ceva. Nici măcar acum nu îl înțeleg bine. Lorenzo ar fi știut ce trebuie făcut, *padrone.* Eu nu știu.

— Dar a fost voia Domnului de a-l lua pe Lorenzo la El la câteva zile înainte de termen. Deci, dumneavoastră sunteți moștenitorul. Dumneavoastră veți reda oamenilor viitorul pierdut și o veți face cu ajutorul averii moștenite. Așa spune profeția, așa se va întâmpla. Nu puteți face nimic pentru ori împotrivă, asta nu vă stă în putere. Orice ați face la sfârșit se va dovedi că a fost ceea ce trebuia făcut.

John îl privea uluit.

— Dumneavoastră încă mai credeți.

— Este adevărat, eu mai cred. Dar nu pot face nimic, așa a fost să fie. Închise ochii de parcă ar fi încercat să se scruteze pe sine însuși. Cred că a venit timpul să dorm puțin. Vă mulțumesc că ați venit. Ca să fiu sincer, îmi făcusem ceva griji în legătură cu asta…

Vocea îi era tot mai stinsă; spre sfârșit, deveni doar o șoaptă prea slabă, acoperită până și de

foșnetul hainelor.

John își dădu seama că acestea puteau fi ultimele cuvinte pe care le mai putea schimba cu *padrone, mister Angelo* al copilăriei lui, solul verii și al toamnei; că tot ce mai avea de spus trebuia spus acum ori niciodată. Căută în străfundurile minții cele nespuse, dar nu găsi nimic, așa că îi rămase doar să îl privească neajutorat pe muribund.

— Ah, dar să nu uit, își aminti Cristoforo Vacchi, avem ca oaspete o doamnă pe care cred că o cunoașteți, ea a descoperit ceva cu totul surprinzător. Ar trebui să vedeți despre ce este vorba. Mâna lui scheletică se mișcă peste pătură și ajunse pe mâna lui John, ușor, mai mult ca o umbră decât ca o atingere materială. Rămâneți cu bine, John! Și destindeți-vă. Veți vedea că în final totul va fi bine.

Mâna căzu lipsită de putere înapoi lângă trupul sleit aflat sub pătură. O clipă, John crezu îngrozit că era martor al morții acestuia, dar Cristoforo Vacchi doar adormise. La o privire mai atentă puteai să vezi cum pieptul acestuia se ridica și cobora aproape imperceptibil.

John se ridică ușor, să nu facă zgomot. Să pună oare scaunul la loc? Mai bine nu. Îl mai privi o dată pe *padrone* și încercă să își dea seama dacă asta era ultima oară când îl mai vedea în viață și înțelese că era bine să se despartă de el așa cum trebuia. Îl privea încercând să oprească puțin clipa în loc, să rămână în afara timpului, să o păstreze măcar în memorie, dar nu reuși. Niciodată nu mai simțise cu atâta forță cât de inexorabil se scurgea timpul.

În cele din urmă, reuși să îl privească doar pur și simplu pe acest om care avusese în el o atât de imensă încredere, stătu și îl privi până când din el izvorî un fel de pace, și mai izvorî credința că era destul. Apoi se întoarse și plecă.

Abia când ajunse afară, iar ușa dormitorului se închise ușor în urma lui, observă că obrajii îi erau umezi și că plângea cu suspine.

•

Ea stătea la masă ca și cum ar fi făcut parte din familie, palidă și serioasă, și John trebui să se gândească un moment de unde o știa; desigur, o văzuse atunci în arhivă. Studenta nemțoaică, fata care tradusese testamentul și făcuse publică povestea cu profeția. Ursula Valen – își aminti el numele când o salută.

Mai știa că pe-atunci se cam enervase din cauza ei, dar nu mai știa de ce.

— *Padrone* spunea că ați descoperit ceva ce ar trebui să văd neapărat, zise el.

Ea ridică surprinsă din sprâncene:

— V-a spus el asta? Uimitor!

— De ce?

— Ah, doar așa. Veți înțelege când veți vedea. Făcu un gest și adăugă: Imediat după ce-aici… după ce *se termină* aici.

Dar nu mersese atât de repede. Stăteau, așteptau și, de fiecare dată când cobora treptele, medicul dădea din cap.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să văd pe cineva așteptând moartea cu atâta seninătate, spuse el la un moment dat, apoi întrebă: Există o anumită dată din viitor importantă pentru el? O aniversare ori așa ceva?

— Nu una pe care să o cunosc, spuse Alberto. Cum adică importantă?

— Se întâmplă ca muribunzii să țină din toate puterilor lor să apuce o anumită zi – o dată de naștere, un jubileu, data morții soției…

— Mama noastră a murit în luna mai a anului 1976, nu poate fi vorba despre asta, interveni Gregorio. Își scoase agenda, o răsfoi, apoi clătină din cap: Nu, nu îmi dau seama.

Așa că așteptau în continuare. Ursula avea una dintre camerele pentru oaspeți, John primi și el

una, iar pentru bodyguarzi au fost închiriate camere la hanul din sat. Stăteau împreună, cei din familie povesteau despre evenimente din trecut, se mânca și se bea ceea ce Giovanna punea pe masă, și nu era puțin. De parcă i-ar fi putut salva viața lui *padrone* golind pivnițele. S-a lăsat noaptea, a venit o nouă dimineață, și *padrone* mai trăia, respira, privea țintă, ore la rând, cerul prin fereastră, fără să vrea să vorbească ceva, cu cineva.

În aceste ore părea că peste casă, peste întreaga gospodărie, se așterne o pace profundă, o pace care nu izvora din lumea asta. Parcă o vrajă se așeza asupra tuturor, o vrajă care făcea să dispară tot ce era în jur și care putea opri timpul.

Dar cel puțin în exteriorul reședinței familiei vraja nu acționa.

— Vă rog să nu mă considerați lipsit de respectul cuvenit, îi spuse Gregorio Vacchi doctorului, dar viața merge mai departe, chestiunile curente, termenele unor întâlniri așteaptă, nu pot fi amânate mereu…

— Nu vă pot spune cât va mai dura. Asta nimeni nu poate să spună. Acum câteva zile, aș fi fost sigur că nu trebuia să vă faceți griji în privința întâlnirilor stabilite pentru săptămâna viitoare, dar între timp… Se poate intra în octombrie, cel puțin pe mine nu m-ar mira.

Așteptau în continuare. Se găseau tot mai puține de povestit; se lăsau în voia gândurilor ori se plimbau neîncetat pradă nervilor susținuți de atmosferă.

— Credeți și dumneavoastră că el așteaptă ceva? îl întrebă Ursula Valen pe John când îl întâlni târziu într-o după-amiază, la capătul grădinii, de unde se putea privi marea.

John ridică din umeri.

— Nu am idee. Sper doar că nu așteaptă să-mi vină geniala idee care să ducă la împlinirea profeției.

— Asta sună de parcă ați crede în profeție.

— Nu știu ce să cred. În orice caz *el* crede în ea.

— Da, știu, răspunse ea și privi marea.

De-a lungul coastei se lăsase un văl subțire de pâclă. Se apropia toamna și aici.

John o măsură cu privirea dintr-o parte. Într-un fel era frumoasă. La prima lor întâlnire nu i se păruse. Simți nevoia de a-i face un compliment, dar renunță.

— Cred că ați studiat arhiva, spuse el în loc de compliment. Pentru cartea dumneavoastră. Voiați să scrieți o carte, dacă îmi amintesc bine.

— Da, intenționam.

Ea îi aruncă o privire scurtă, încrucișă brațele pe piept și privi din nou depărtările. Grozav, ajunsese să se gândească la cearta lor de-atunci, din arhivă. Exact ce voise să evite.

Ea se întoarse și cercetă cu privirea casa.

— Ne aflăm exact în dreptul ferestrelor camerei lui mister Vacchi. Acelea de-acolo, unde sunt trase perdele grele, nu?

John privi în direcția arătată și încercă să își reamintească topografia casei. Își aminti de draperiile grele, aurii.

— Este posibil.

— Credeți că ne privește?

— Cred că din patul lui se vede doar cerul. Un moment, se gândi la sensul dublu al celor spuse de el. Într-un anume fel îl invidiez, mărturisi el și imediat se întrebă de ce spunea asta.

— Pe un muribund?

— Moare conștient că a dus la îndeplinire sarcina căreia i-a dedicat viața. Îmi doresc să cred că și mie mi se va întâmpla asta. Aș dori cel puțin să știu care este sarcina vieții mele.

Ei păru că nu îi place răspunsul.

— Nu avem cu toții aceeași sarcină? De a ne trăi viața?

John rămase cu privirea pe gazonul de sub picioarele lui.

— Ca să fiu cinstit, eu nu știu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că viața nu este ceva greu. Trăiești. Trăiești. Trăiești. Râzi. Ori plângi, dacă este cazul.

— Asta fac oamenii de milenii și, dacă o țin așa, peste câteva decenii nu vor mai exista oameni. Nu, acesta nu este un răspuns.

Acum îl privi ea. Cu ochii ca niște lacuri mari, întunecate. Incomensurabil de adânci. Dar lui îi plăcu cum îl privea. Îi plăcu că îl privea.

— Vă împovărați cam mult, zise ea.

— Am fost împovărat astfel. Împreună cu o imensitate de bani.

Bani care au înrobit întreaga lume. Nici nu se mai putea gândi la asta.

— Cred, spuse ea, că există ceva ce ar trebui să vă arăt grabnic.

— Surprinzătoarea descoperire?

— Este mai mult decât surprinzătoare. Ea privi în jur și adăugă: Pentru asta ar trebui să mergem la Florența, la birou.

El remarcă liniștea ce îi înconjura. Odinioară cicadele zumzăiau prin tufișuri, dar parcă și ele păreau să aștepte acum în tăcere. Norii de pe cer erau și ei nemișcați și spălăciți.

— Medicul spunea că s-ar putea să mai dureze, zise ea.

John șovăia.

— Să îmi asum riscul doar pentru că sunt curios…?

— Este un risc? Oricum fiecare moare singur.

Dacă ar mai fost ceva de spus, acum era momentul. John o privi cu sentimentul ciudat că o cunoștea de-o veșnicie. Simți cum i se umezeau ochii și nu mai era necesar să se ascundă.

Ridică privirea spre ferestrele în spatele cărora bătrânul își aștepta moartea și se simți pătruns de o profundă înțelegere. *Orice veți face va fi ceea ce trebuie să faceți.*

— Să mergem!

•

La primul etaj al clădirii de birouri era dezordine. Vitrinele erau deschise, prețioasele foliante zăceau claie peste grămadă, pe mese erau teancuri de lexicoane, munți de notițe, ba chiar și pe pereți atârnau bilețele pe care erau notați ani, sume de bani, expresii în germană pe care el nu le înțelegea. Era evident că ea petrecuse multă vreme aici.

— Iată, uitați-vă la asta mai întâi. Ea luă o carte din vitrina climatizată, care se aburi ușor când ea o deschise. Puse cartea deschisă în fața lui. Este unul dintre registrele lui Giacomo Fontanelli. Două chestiuni sunt de reținut din el. Mai întâi, faptul că în secolul al XV-lea în Italia s-a trecut la ceea ce astăzi noi numim *dubla contabilitate.* Pe-atunci ea se numea contabilitate *à la veneziana* și avea o motivație pentru poziția dominantă pe care o dobândise negustorimea italiană. Totuși, Fontanelli nu a folosit-o, ci a introdus un gen de jurnal al afacerilor care – exprimându-ne politicos – era mai curând nesistematizat. Priviți scrisul de mână – lin, curgător, cu înclinație schimbătoare. Este același scris ca în testament.

John privi scrisul abia vizibil și îl compară cu cel din testamentul aflat încă la locul lui sub sticlă. La acesta cel care îl scrisese se străduise mai mult să îl facă mai curgător, dar dincolo de asta era, fără nicio îndoială, vorba despre același scris.

— Da, era și de așteptat, nu?

Ursula Valen dădu din cap fugitiv.

— Mai târziu chestiunea va deveni semnificativă. Pentru moment este important că acest mod de înregistrări haotice îngreunează formarea unei imagini generale asupra averii unui negustor. De aceea nimeni nu a remarcat că registrele lui Fontanelli se încheie nu cu un câștig de trei sute de florini, ci cu o pierdere de trei sute de florini. Mai exact eu am fost prima care a observat asta cu mai puțin de trei luni în urmă. Ea

îi puse în față un alt registru, ultimul din tot rândul, deschis la ultima pagină. Punctul doi.

— Pierdere? John se încruntă în timp ce studia cifrele. Care nu îi spuneau nimic. Era nevoit să îi dea ei crezare, având în vedere că ea știa despre ce vorbea. Și întrebă: Dar cum de-a putut să lase moștenire o avere pe care nu o poseda?

— Asta m-am întrebat și eu. De aceea am căutat restul documentelor lui Giacomo Fontanelli, cu ajutorul lui Alberto Vacchi, care pare să cunoască toată lumea din zona asta. Ea săltă cu grijă capacul unei cutii din metal cu aspect vechi, de unde scoase câteva hârtii tot atât de vechi. Și, în cele din urmă, am găsit aici asta.

Erau mai multe file pline cu coloane de cifre. John căută să înțeleagă ceea ce vedea. Dar cifrele îi erau străine, cifra doi semănând mai mult cu o linie ondulată…

— Aceștia sunt ani? remarcă el brusc. Iată, 1525, 1526… Răsfoi hârtiile până la ultima și constată: Se încheie cu 1995.

— *Bingo*! Este calculul a cât reprezintă o avere cu dobânda și cu dobânda la dobândă după cinci sute de ani. Și fiți atent la scris – el este precis, sever, uniform. Oricine ar fi scris asta, el nu este în niciun caz Giacomo Fontanelli. Ceea ce vedeți este o scrisoare care trebuie să fi fost primită prin anul 1523.

John rămase cu ochii pe coloanele de cifre și avu senzația că globii oculari încep să-l ardă.

— Asta înseamnă…?

— Nu au fost banii lui și nu a fost ideea lui, dădu ea glas monstruozității. Altcineva a elaborat planul și a pus la dispoziție banii corespunzători.

John simți că îi fuge pământul de sub picioare.

— Cel care a scris scrisoarea? Răsfoi hârtiile căutând finalul. Acest… cum se numește? *Jacopo*?

— *Jacopo,* confirmă Ursula Valen, este varianta italiană a numelui german Jakob. Se știe că Jakob

Fugger obișnuia să semneze astfel scrisorile către Italia. Vă spune ceva numele de Jakob Fugger?

— Jakob Fugger cel bogat, se auzi John exclamând. McCaine menționase acest nume, își amintea bine asta. *Cel mai puternic om care a trăit pe această planetă.* Credeți că lui îi datorez averea mea?

Ochii ei erau ca niște mari și enigmatice nestemate.

— Mai mult de-atât, zise ea. Eu cred că sunteți urmașul lui.

•

La cum stătea el acolo și o privea, părea atât de lipsit de apărare încât îi venea să-l strângă în brațe. Nu mai era nici urmă din aroganța pe care ea crezuse prima oară că o citea în el, rămăsese doar atracția, atracția atât de puternică încât semnalele interioare de alarmă o făcură să se gândească la New York, la Friedhelm gol, trădând-o cu acea femeie, la furia ei absurdă. După atâta timp încă mai simțea rana deschisă din sufletul ei. Față de acest bărbat simțea o căldură inexplicabilă, de parcă era cineva pe care îl așteptase de mult timp, cineva care fusese plecat mult timp și care se întorsese în cele din urmă.

Dar bineînțeles că nu putea fi așa. Nu putea fi. Nu era așa. Nu, era pur și simplu răscolită de prăbușirea bruscă a bătrânului Vacchi petrecută în urmă cu trei săptămâni. O afectase să îl vadă mergându-i din zi în zi mai rău. Apropierea morții crease o situație de excepție ce intensifica toate senzațiile, toate sentimentele, ce trezea o dorință de a trăi… Trebuia să fie atentă. Să nu se lase amăgită de nimic.

•

Sfera faptelor și a teoriilor istorice era o fortăreață sigură. Puse mâna pe lexiconul istoric ca pe o ancoră salvatoare.

— Totul se potrivește. Jakob Fugger s-a născut în anul 1459, fiind cel mai mic dintre șapte frați, și

lui i se pregătise o carieră de om al Bisericii. Dar, după ce patru dintre frați muriseră – de boli infecțioase, se crede –, Jakob a fost readus de la mănăstire acasă, la firma din Augsburg în septembrie 1478. A plecat în Italia pentru a se instrui temeinic în afaceri la filialele de-acolo. S-a dus mai întâi la Roma, iar după puțin timp la Veneția, unde a rămas cam un an. După care s-a întors la Augsburg, pentru a deveni cel ce avea să fie denumit *cel bogat.* Conform istoriografiei oficiale, Jakob Fugger nu a avut copii, din motive necunoscute. Deseori s-a pretins că era impotent, dar acest lucru este puțin plauzibil. O altă motivație ar fi sterilitatea datorară unei boli anterioare. Dar oricum pe la 1479 era tânăr, avea doar nouăsprezece ani și se afla la Veneția, un oraș comercial plin de viață, supus unui soare intens și unei călduri dogoritoare… Să nu fi avut toate astea o influență asupra lui? Balurile mascate, comportamentul libertin – este de imaginat ca el, un bărbat tânăr și sănătos, să fi trăit această atmosferă senzuală fără să fi avut cel puțin o scurtă relație amoroasă? Și, chiar dacă ulterior a rămas steril, nu era posibil ca atunci, în floarea vârstei, să fi fost cel puțin o dată capabil de procreație? Este pe cât de posibil, pe atât de imaginabil ca Jakob Fugger, pe când se afla la Veneția, să fi lăsat gravidă o femeie și să fi plecat fără să afle acest lucru. O femeie căreia noi îi cunoaștem doar numele.

El o privi și clătină cu înțelegere din cap:

— Fontanelli.

— Exact. Data nașterii lui Giacomo Fontanelli, 1480, ar corespunde perfect. Și ar mai corespunde și alte amănunte. De ce a refuzat el să își facă înregistrările contabile *à la veneziana*? Poate pentru că mama lui, în baza amintirilor proaste, îi insuflase o aversiune față de tot ce era legat de Veneția.

John Fontanelli examină scrisoarea, cifrele din ea, semnătura.

— Ce este cu scrisul?

Ea luă faxul trimis de un universitar săritor din Germania, care reproducea o altă scrisoare a lui Fugger.

— Priviți, nu este identic, dar este suficient de asemănător.

— Incredibil! Ținu cele două hârtii una lângă alta, examinându-le, dar părea totuși cu gândul în altă parte. După un timp, adăugă: Miss Valen, vreau să îmi cer scuze. Nici nu mai știu de ce la prima noastră întâlnire am fost atât de nepoliticos, dar îmi pare rău.

Ea îl privi uimită. Era ceva atât de neașteptat, încât nu știa ce să răspundă.

— Mda…, începu ea cu greu, nici eu nu am fost tocmai amabilitatea personificată.

— Dar eu am început, insistă el. Vă rog să mă scuzați. Admir cu adevărat modul în care ați descoperit toate astea. Mi-aș fi dorit ca eu să fi putut să fac asta… Ridică scrisoarea având un zâmbet neajutorat pe chip și adăugă: Știți, în orice caz nu am moștenit de la el în niciun caz talentul în afaceri. Situația conturilor mele dinainte de moștenire mai curând contrazice teoria dumneavoastră.

Ea zâmbi involuntar, recunoscătoare pentru faptul că îi oferise ocazia să revină la istorie:

— Ah, nu are importanță. Nici strămoșul dumneavoastră, Giacomo, nu moștenise cine știe ce talent în afaceri. Avea mai totdeauna datorii, se descurca mai curând prost decât bine. Dar fiți atent la asta. Îi arătă registrul pe care i-l arătase și lui *padrone.* Este o notă. Martie 1522. Un anume J îi împrumută două sute de florini.

— *J* de la Jacopo.

— Se poate presupune asta.

— Dar cum a luat el contact cu tatăl lui? Și de ce nu a spus cine este tatăl lui?

Ursula ezita. Erau simple speculații și îi era neplăcut să le expună.

— Eu m-aș fi gândit că mama sa i-ar fi povestit totul cândva. Poate la puțin timp înainte de moartea ei, dar nu știm când a murit ea. Ceea ce a devenit acel Jakob Fugger, cunoscut de ea în tinerețe la Veneția, știa oricine în Europa. Eu îmi imaginez că Fugger a cumpărat tăcerea lui Fontanelli prin împrumuturi. Contactul ar fi avut loc conform notelor din registrul de conturi, cel mai devreme în 1521. Atunci Jakob Fugger mai avea de trăit patru ani și poate că simțea apropierea morții. Moștenitorul lui desemnat era nepotul Anton și cu siguranță că cineva ca Jakob Fugger nu voia să modifice ceva în favoarea unui fiu nelegitim, mai ales când acesta era atât de lipsit de talent în afaceri.

— Dar el a conceput acest plan.

— Evident. Cuiva cu o clarviziune și o competență financiară ca ale lui Jakob Fugger i se poate mai curând atribui un astfel de plan.

— Dar, spuse ezitant John, cum rămâne cu profeția?

Aici era punctul cel mai fierbinte. Ursula simțea cum i se face cald.

— Eu cred că Giacomo Fontanelli chiar a avut acel vis. Trebuie să aveți în vedere că el a crescut într-o mănăstire, cu acele legende, mituri și povești despre profeți și martiri, așa că eu nu consider deloc surprinzător ca un băiat de cincisprezece ani să aibă asemenea visuri, pe care să le interpreteze ca viziuni.

— Un vis care descrie foarte real vremurile noastre, adică dintr-un viitor de cinci sute de ani?

— Credeți? Pentru că mai curând este vorba despre imagini generale, care pot foarte bine proveni din Biblie, din Apocalipsă ori din cartea lui Daniel. Nu, el a avut acest vis, l-a înțeles ca pe o viziune, ca profeție dacă vreți, și mai cred că Jakob Fugger s-a folosit de această profeție. Ursula

arătă către ultimele rânduri ale scrisorii și adăugă: Ceea ce este scris aici, dacă este corect tradus, sună astfel: „În acest fel acționează legile matematicii spre a face nemuritoare averea mea, și tu poți pleca de la ideea că astfel viziunea ta va fi și ea realizată.” El a vrut să utilizeze convingerile religioase ale lui Giacomo Fontanelli și ale prietenului său Michelangelo Vacchi, pentru ca tot ce crease el – cea mai mare avere din istorie – să reapară în viitorul îndepărtat.

John privi o vreme în gol.

— Lucrurile pot fi privite și astfel: providența a utilizat banii și inteligența lui Jakob Fugger pentru a crea condițiile necesare îndeplinirii profeției.

— Da. Lucrurile pot fi văzute și așa. De exemplu, Cristoforo Vacchi le vede astfel. Nu și eu.

— I-ați arătat toate astea?

— Sigur. Ursula ridică din sprâncene. Nu asta a declanșat prăbușirea lui, nu aveți nicio grijă.

El se ridică, se întinse de parcă ar fi încercat să scape zadarnic de o greutate ce îi apăra umerii și porni prin fața rândurilor de vitrine.

— Și toate acestea de aici? Familia Vacchi a realizat ceva incredibil, nu credeți? Mi-e greu să cred că răspunzător pentru toate astea este un Jakob Fugger, și nu o putere celestă.

— Eu nu pun sub semnul întrebării convingerile religioase ale familiei Vacchi. Ceea ce pun în discuție este relevanța profeției.

— Eu credeam că este una și aceeași.

— Nu. Eu contest că a reda oamenilor viitorul pierdut este o sarcină pentru un singur om. Eu contest că pentru asta este nevoie de bani. Contest chiar și faptul că omenirea și-ar fi pierdut viitorul.

El făcu ochii mari.

— Toate calculele confirmă…

— Toate calculele se înșală. Totdeauna s-au înșelat. La trecerea în trecutul mileniu au existat calcule conform cărora în ce privește circulația tot

mai aglomerată pe drumuri ar fi trebuit acum să înotăm până la coapse în balega de cal. Toate astea sunt prostii, John! Acum nu trăim nici mai aproape și nici mai departe de sfârșitul lumii decât dacă am fi trăit în orice altă perioadă a istoriei. Doar că suntem ceva mai nervoși, pentru că va trebui să reluăm cronologia într-un nou mileniu, asta este tot.

Stătea în fața ei, o privea, iar ea îi descoperea în privire un suflet apăsat de o povară glacială.

— Nu știți cum este. A poseda atât de mulți bani înseamnă să ai soarta lumii în mâinile tale. Mi-aș dori să fac ceva bun cu ei, dar nu știu ce să fac. Nu știu nici măcar dacă cu ei se poate face ceva bun. Dar ceea ce știu este că foarte ușor se poate face ceva rău.

— Atunci scăpați de ei. Întemeiați fundații. Împărțiți-i. Nu vă lăsați zdrobit de ei.

— Nu înțelegeți. Eu sunt moștenitorul. Eu trebuie…

— Dumneavoastră trebuie înainte de toate să trăiți, John. Să trăiți.

— Să trăiesc…, repetă el circumspect, de parcă niciodată nu ar mai fi folosit acest cuvânt. În privirea lui apăru o undă de durere. Ca să fiu cinstit, eu nu știu cum se face asta.

„Nu.” Era ca un vârtej emanat de corpul lui și care îl absorbea pe al ei. „Nu. Nu mă voi lăsa ademenită de nimic.” Se gândi la Friedhelm, la New York, dar toate amintirile deveniră brusc lipsite de culoare, spălăcite ca o fotografie din secolul trecut.

— Dar deja o faceți. Trebuie doar să încetați să mai credeți că v-a vorbit Dumnezeu. El nu a făcut așa ceva.

— Atunci cine? Jakob Fugger?

— Nimeni. Este doar o poveste veche, și nimic mai mult.

Respirația i se accelerase și acum sesiză că respira sacadat, precum cineva care era pe punctul

de a suspina. Mâinile îi tremurau, în ochi îi apăruse spaima.

— Dar dacă…, începu el cu respirația tăiată, apoi continuă: … dacă eu nu am nicio sarcină de îndeplinit… dacă nu am nimic de îndeplinit în viață… atunci cine mai sunt? Cine? De ce mai trăiesc?

Ea nu putu să facă altceva decât să îl îmbrățișeze, să îl strângă la piept când acesta începu să plângă, să îl țină strâns și să simtă cum tremura disperat, cum lacrimile spaimei i se prelingeau pe obraji și cum apoi se liniștea treptat. „Ce mai scenă, gândi ea – noi stând aici, printre toate aceste volume străvechi, în această străveche casă…”

În cele din urmă, el se desprinse din îmbrățișare. Ea remarcă faptul că nu îi făcea plăcere să îi dea drumul.

— Mulțumesc, zise el ștergându-se la nas cu batista scoasă dintr-un buzunar. Nu știu ce m-a apucat.

— S-au adunat multe.

Ciudat era că totul nu era câtuși de puțin penibil.

El o privea atent, puțin uimit.

— Mi-a plăcut să vă simt, spuse cu un fel de mirare în glas. Sună puțin aiurea, dar nu voiam să plec fără a vă spune asta.

Ea avu senzația că plutea.

— Nu sună deloc aiurea.

Se priveau. Se priveau în ochi și ceva se întâmpla. *Nu se poate,* striga ceva în ea, dar între ei acționa un câmp de forțe care înlătura toate regulile și anula toate rezervele, care îi împingea unul către altul, îi făcea să se îmbrățișeze, apoi rămaseră așa, simțindu-se unul pe altul o veșnicie, înainte ca buzele să li se atingă, să se contopească și ceva mai puternic decât universul îi smulse într-un dans care era viața însăși.

— Să mergem în apartament, a fost ultima propoziție clar articulată din această seară; mai

târziu, niciunul din ei nu putea spune cine o rostise.

În acea noapte, la ora două și treizeci de minute a murit Cristoforo Vacchi și, printr-o ciudată coincidență, câteva minute mai devreme un puternic cutremur a zguduit Italia Centrală, cauzând mai multe victime și distrugând parțial celebra bazilică San Francesco din Assisi. Epicentrul se afla în zona muntoasă Foligno, și mișcarea seismică a fost resimțită până la Roma și la Veneția. Totuși, la etajul al patrulea al clădirii cabinetului Vacchi din Florența un bărbat și o femeie erau prea preocupați unul de celălalt pentru a remarca acest fapt.

36.

McCaine făcea spume de mânie sub munții de documente aflați pe podeaua biroului său. Nu se mai comportase astfel de mult timp. Și, după ce în ajun dulapul blindat fusese în cele din urmă livrat și fixat în podea, bineînțeles sub supravegherea lui, ar fi trebuit să nu se mai poarte așa. Fiecare morman de hârtii fusese asigurat, pus în ordine în câte un sertar, îndosariat, primise un număr de înregistrare și o fișă clară, ușor de găsit. În colț se afla un tocător, dar acesta a fost puțin folosit: lui McCaine nu îi plăcea să distrugă documentele. Se dovedise de prea multe ori a fi o binefacere să poată răsfoi proiecte și afaceri demult închise, fie pentru a învăța din propriile greșeli, fie pentru documentarea asupra evoluției unor situații actuale.

Dulapul era un adevărat monstru, dar era atât de bine încadrat și îmbrăcat în lemn de nuc încât nu atrăgea atenția. McCaine ar fi preferat palisandrul, dar acesta nu era potrivit unui manager al unui concern care avea ca obiect de activitate protecția mediului. Trebuia să fie atent cu asemenea lucruri. Dăduse deja interviuri în acest birou și unor gazetari specializați în economie ai unor diverse posturi de televiziune, iar un dulap din lemn de arbori tropicali nu ar fi dat bine. Asta cu toate că în concepția lui era o prostie și un exemplu tipic de modalitate de a rezolva miop problemele protecției mediului, fără a lua în considerare contextul. După părerea lui cel mai eficient mod de a reduce defrișările prin incendierea pădurilor tropicale era de a se da posibilitatea statelor de a vinde cu câștig bun lemnul în loc de a-l arde. Dar nu nutrea nicio speranță de a explica asta unui jurnalist sau chiar opiniei publice.

Scotea mereu capul pe ușa ce dădea în sala de primiri, în care încă domneau singurătatea și

liniștea specifice primelor momente ale dimineții.

— Oi fi eu unicul idiot care trudește în lumea asta? mormăi trăgând din nou ușa după el.

Și chiar trudea din greu. Fiecare dosar privea o afacere, o campanie de extindere, o invazie. Nu toate aceste proiecte erau soldate cu succese, ba dimpotrivă. Totul era din ce în ce mai greu. Cotările la bursă creșteau nebunește, cele mai jalnice întreprinderi prezentau deodată valori de bursă de miliarde, niște firme de internet care se compuneau practic *din nimic* – doar dintr-un nume, un birou și câteva computere păduchioase – și care în toată viața lor nu realizaseră câștiguri de un cent. Bun, oricum pe acestea nu dorea să le aibă, dar se înmulțeau. În domeniul telecomunicațiilor era previzibil momentul în care prima firmă va valora peste un miliard de dolari. Exorbitant. Și ce era mai rău aici era faptul că el însuși contribuise considerabil la aceste evoluții, prin toate manevrele de la bursă practicate de *Fontanelli Enterprises* în trecut. Preluările de firme plătite cu acțiuni rezultate dintr-o publicitate falsă, așadar, plătite cu aer, să zicem. Acum acestea se răzbunau.

În sfârșit, la ora șapte fără zece apăru prima secretară.

— Cafea! urlă el încă înainte ca aceasta să fi apucat să-și scoată pardesiul. O cană mare.

Iar John Fontanelli era în Italia, era încă la familia Vacchi. Numai de nu ar mai băga din nou aceasta intrigi. Simțea o pornire de neoprit de a azvârli cu ceva în pereți gândindu-se la ce ar fi putut face, ce evoluții nefavorabile ar fi putut preîntâmpina, dacă ar fi dispus de averea Fontanelli mai devreme cu doar douăzeci de ani. *Prea târziu*! A fost nevoit atât de des să se gândească la asta, atât de des a trebuit să ajungă la concluzia asta. *Prea încet*! Orice făcea mergea prea încet, oricâte eforturi depunea, amenința ori vorbea.

Privi harta de pe peretele din spatele biroului său, pe care erau marcate toate filialele, întreprinderile, participările, cooperările și firmele-fiice, monopolurile și pieţele, gradul de influență. Era un imperiu fără seamăn, dar încă era prea mic și prea slab pentru a putea da conținut cursului lucrurilor. Și nu se întrezărea nicio perspectivă de a se modifica ceva. Începuseră prea târziu și avansaseră prea încet.

Un ciocănit în ușă. Cafeaua. O luă și ceru să i se facă legătura, telefonic, cu profesorul Collins. Apoi bău cafeaua direct din cană, privi pe fereastră și aşteptă.

Doar cu douăzeci de ani mai devreme ar fi putut preîntâmpina dezlănțuirea avalanșei. Tot ce făceau acum era să încerce să o oprească. Fără speranțe.

Telefonul. Era Collins, somnoros.

— Am nevoie de rezultate, ceru McCaine. Vin la dumneata, spune-mi doar când.

— Vinerea viitoare? propuse profesorul. Până atunci…

— De acord. Vineri la ora cinci sunt la dumneata, zise McCaine și puse receptorul în furcă.

•

— Știi ce mi se pare puțin cam penibil? întrebă John.

— Că te-ai purtat complet necontrolat? Că ai zbierat ca un taur în călduri?

— Am făcut eu asta?

— Nu știu. Este posibil.

— Nu, mă simt penibil că am uitat de Marco și de Chris. Probabil că toată noaptea au stat în mașină. Și vor ști ce s-a întâmplat.

— Ah, da, garda ta de corp. Ursula își trase perna pe față. Pierdusem din vedere până acum ce viață ai dus.

— Femeia asta îmi scormonește originile până în vremuri imemorabile, și pe urmă asta!

— Nu rânji așa! Pentru mine este o problemă serioasă.

— Tu crezi că pentru mine nu este? Dar atunci am avut de ales doar între prea puțini bani și prea mulți bani. Cum era cu prea puțini bani deja știam.

— Ce-ar fi făcut ei dacă tu ai fi refuzat moștenirea?

— Până acum nu mi-am pus întrebarea asta. Hm… cu siguranță că ar fi fost interesant să le văd fețele, nu?

— Absolut. Cu un aparat de fotografiat ai fi… Dar ce este?

— Ghici.

— Deci, dacă Jakob Fugger ar fi fost cu adevărat impotent, va trebui să regândesc teoria mea…

Când s-au trezit a doua oară, era puțin după ora unsprezece și jumătate ziua.

— Va trebui ca treptat să luăm în serios ipoteza de a ne scula, mormăi somnoros John, se întoarse spre Ursula și o sărută îndelung.

După un timp, aceasta se sustrase și gemu:

— Dumnezeule, niciodată nu am mai fost sărutată astfel. La un moment dat aș fi jurat că tremură podeaua sub mine.

John zâmbi măgulit:

— Trebuie să fi fost nevoia de recuperare pe care… Se întrerupse și imediat continuă: Oh, *shit,* cred că într-adevăr tremură!

Urmăriră împreună neîncrezători cum o ceașcă aflată aproape de marginea mesei cădea de pe aceasta și se făcea cioburi pe pardoseala din piatră.

•

Cutremurul nocturn din Umbria a fost urmat dimineața la orele 11:41 și 11:45 de alte două cutremure, care printre altele au șters de pe hartă satele de munte Cesi, Collecurti și Serraville. Asta au aflat-o pe drumul de întoarcere la domeniul Vacchi de la cei doi bodyguarzi, care urmăriseră știrile de la ora 12 difuzate la radio. De la ei au

mai aflat că *padrone* murise în timpul nopții, liniștit, în somn.

În casă era un amestec de tristețe și de ușurare. Cristoforo Vacchi fusese un om în vârstă, care se stinsese în pace după o viață împlinită, bogată – i-au asigurat vizitatorii din sat, care veniseră pentru a-i aduce un ultim omagiu. Giovanna gătea și îi servea pe toți cei care veneau. Gregorio Vacchi s-a ocupat de amănuntele înmormântării care fusese programată pentru ziua de miercuri, în timp ce fratele lui mai mare, Alberto, stătea absent în grădină și își răsucea neîncetat barba. Acum devenise cel mai în vârstă Vacchi, explica el cu ochii mari, atunci când i se adresa cineva. În curând i se va spune *padrone.*

În acest context li se părea nepotrivit să își expună proaspăta poveste de iubire. Seara fiecare se ducea în camera lui și, imediat ce în casă se așternea liniștea, bodyguarzii care vegheau în întuneric auzeau deschizându-se o ușă și pași grăbiți, în tălpile goale, furișându-se de-a lungul coridorului. Imediat ce se închidea a doua ușă, ei luau discreți și fără zgomot noi poziții ceva mai îndepărtate, pentru a nu auzi ce se petrecea în camera respectivă, dar suficient de aproape ca la un strigăt să poată fi imediat la locul respectiv.

Într-una dintre aceste nopți, Ursula întrebă:

— Cu noi ce se va petrece după ce aici totul se va încheia?

— Te iau la castelul meu, mormăi somnoros John, te îmbrac în catifea și mătăsuri, te acopăr cu giuvaieruri, după care ne căsătorim și ne apucăm să aducem pe lume copii în serie de masă.

— Grozav! Uite așa mi-am imaginat eu viața totdeauna.

Era suficient de sarcastic pentru a-l menține treaz pe John.

— Cum de întrebi asta? În orice caz vom rămâne împreună, este evident.

— Eu nu sunt sigură că o să meargă așa.

El se ridică în capul oaselor:

— Ei, nu-mi spune acum că eu sunt doar o aventură pentru tine!

— Sunt eu altceva pentru tine?

— Dacă tu…? Poftim? Își trecu mâna prin păr și adăugă: Tu ești femeia vieții mele. Credeam că îmi stă scris și în frunte.

— Am văzut la Giovanna una dintre acele reviste. Erai pe prima pagină. La braț cu Patricia deBeers, în vacanță în Filipine. Ei îi spuneai tot asta?

— Nu, stai! Oh, fir-ar… Nu era așa. Eu…

— Nu trebuie să te justifici, este în ordine. Ești un bărbat bogat și celebru, femeile sunt moarte după tine…

— După mine? Poate după banii mei.

— Eu nu mă plâng. Este o aventură frumoasă. Dar nu este nevoie să mă duci de nas. Asta voiam să spun.

El scutură din cap:

— Nu te duc de nas. Nu am nimic cu Patricia deBeers, sincer. Eu… eu te iubesc pe tine. Hai să ne căsătorim. Te rog!

— La asta trebuie să mă gândesc mai înainte, răspunse ea și se întoarse pe-o parte vârând perna sub ea. Și, în afară de asta, o cerere în căsătorie nu se face așa. Se face la o masă frumoasă, cu un trandafir în mână.

Dimineața au mers la Florența, la cumpărături, pentru că niciunul din ei nu avea îmbrăcămintea potrivită pentru o înmormântare. Întrucât John nu avea niciodată bani la el, se duse mai întâi la splendidul sediu principal al *Banco Fontanelli* și, abia după ce remarcă privirea șocată a Ursulei la vederea holului de la intrare cât nava unei catedrale, plin de aur, stuc și marmură, își dădu seama că greșise pe undeva. După care angajata care îi întâmpina pe clienți strigă cuprinsă de venerație „Signor Fontanelli!” de mai multe ori și-atât de tare, încât totul începu să se învârtească în

jurul ei, și aceasta nu putea să își mai revină; îl întrebă dacă ar dori să fie condus la director sau să fie chemat directorul… John ridică brațele ca să o mai liniștească și căută să o facă să înțeleagă că ar avea nevoie doar de ceva bani.

— De cât avem nevoie? o întrebă pe Ursula după ce în cele din urmă funcționara pricepuse despre ce era vorba și aceasta îi conduse către casă.

Ursula nu își mai desprindea privirile de pe colanele din marmură înalte până la cer, de pe tablourile perioadei Renascentiste cu rame aurite atârnate pe pereți, de pe cupola amplă pictată în stil modern.

— Toate astea sunt *ale tale*? întrebă ea abia șoptit. Sunt chiar ale tale?

John îi urmări privirea. McCaine fusese de părere că sediul *Banco Fontanelli* trebuia să arate de parcă cineva cumpărase biserica Sfântul Petru și o transformase într-o bancă. Imaginea îl copleșea de fiecare dată și pe el.

— Mă tem că da.

Ea își desprinse cu greutate privirea de pe toate aceste minuni și scutură din cap, ca pentru a-și reveni din amețeală.

— Un Fugger în orașul lui Medici. Presupun că îți poți permite să mă duci la unul dintre acele nobile magazine – Gucci ori Coveri, ori altele asemenea. Scoate douăzeci de milioane de lire.

El îi spuse bărbatului din spatele geamului blindat suma și o întrebă:

— În dolari cât face asta?

— În jur de zece mii, cred, răspunse Ursula și se atârnă de brațul lui. Dar, iubitul meu putred de bogat, cum de nu ai un card de credit?

— Nu am, zise el. Nu crezu că era potrivit să-i spună că în mod normal magazinele îi trimiteau acasă mărfurile spre a alege și că el putea pleca din restaurante fără a-și face probleme cu mărunțișuri stânjenitoare cum ar fi notele de plată. Ah, mai

bine dați-mi patruzeci de milioane de lire, îi ceru el casierului, care se grăbi să îi numere bancnotele, pentru ca în cele din urmă să ceară aproape cu supușenie o chitanță.

— Găsești normal modul în care oamenii se umilesc în fața ta? vru să știe Ursula după ce ieșiră din bancă în vânzoleala orașului cu un ciudat aspect medieval.

— Nu, dar am renunțat să încerc să-i dezvăț.

Ea îi măsură cu priviri sceptice pe cei patru bodyguarzi care reapăruseră în jurul lor.

— Ăștia mă calcă pe nervi cu ochelarii lor de soare cool, îi șopti ea.

— Hei, calmează-te. Am oricum patruzeci de milioane în buzunar.

— Bine. Atunci poți să stai cu băieții tăi cei grozavi la o cafenea, în timp ce eu merg să fac singură cumpărături bucurându-mă de plăcerea de a fi un om absolut normal.

•

Au venit mai mulți oameni decât putea cuprinde mica biserică din sat. Cu toate că și în băncile rezervate din față era înghesuială, jumătate dintre oameni au trebuit să aștepte afară, de unde urmăreau slujba prin ușa larg deschisă; se pierduse din vedere aducerea unor difuzoare și a unor amplificatoare.

Când cortegiul funerar porni, oamenii umplură străzile înguste ale satului. Așa cum dintotdeauna fusese stabilit, Cristoforo Vacchi a fost înmormântat în cavoul familiei, care de sute de ani se înălța chiar în spatele capelei cimitirului și era un fel de punct central al cimitirului îngust aflat pe o ușoară pantă.

— De-aici se deschide o priveliște frumoasă, spuse gânditor Alberto Vacchi după ce se încheiaseră toate rugăciunile, toate cântecele și după ce toate coroanele și buchetele de flori fuseseră depuse.

Pe drumul încet de întoarcere, Ursula îl trase discret deoparte pe John.

— Aș vrea să te prezint părinților mei, îi șopti ea.

John făcu ochii mari. Asta suna promițător. Pentru că, în definitiv, de când îți prezinți părinților partenerul dintr-o aventură efemeră?

— Oricând, îi răspunse și el tot în șoaptă. Iar eu te voi prezenta părinților mei.

— Pe drum am putea vizita Augsburgul.

— Augsburgul?

— Orașul lui Fugger.

— Al lui Fugger? Mai există?

— Ca să vezi!

Se simțea cuprins de bucurie. Era ca o invitație la a se gândi când și cum putea pune în practică problema cu masa bună și cu trandafirul.

— Sigur, răspunse el. Când plecăm?

Ea privi în jur suspicioasă.

— Ce zici de seara asta?

— De acord.

Oricum se bucurase prea mult timp de ospitalitatea familiei Vacchi.

— Și ce-ar fi dacă am lăsa aici gorilele tale?

John tuși.

— Hm… Tu crezi…

— Doar tu și cu mine. O întindem pur și simplu. Călătorim cu clasa a doua, cu trenul, ca milioane de alți oameni, și câteva zile uităm de tot circul.

O voce interioară clară îi spunea că nu putea face altceva decât să accepte această aventură dacă nu voia să o piardă pe Ursula.

— Nu este atât de simplu cum crezi tu, spuse el prudent. Eu apar permanent în ziare și la televiziune. Voi fi recunoscut. Și cuiva i-ar putea veni o idee tâmpită.

— Dacă umbli fără bodyguarzi, nu te va recunoaște nimeni. Pariez. Ceea ce atrage atenția oamenilor nu este chipul tău, ci faptul că cineva apare vizibil încadrat de gorile „invizibile”.

— Nu știu. M-am obișnuit într-atât…

— Dumnezeule!

Ea dădu ochii peste cap.

— Bine, în ce mă privește…, se grăbi el să adauge. Dar mai întâi trebuie să aflăm când pleacă trenurile și…

— Puțin înainte de ora zece seara pleacă spre München un tren de noapte. Am verificat luni, când nu eram cu tine și cu băieții tăi.

John se gândi la Ferrari-ul lui, care stătea inutil la Portecéto, în garajul unei case nelocuite, dar cu siguranță bine întreținută.

— Și cum vom pleca neobservați?

Ea îl privi ironic:

— Ei, da, asta este simplu.

Seara se duseră din nou la Florența, la sediul firmei de avocatură. Spuseră că vor să mai cotrobăie prin registre și toată lumea manifestă o mare înțelegere pentru asta, cu toate că era evident că nimeni nu îi credea. Nimeni nu remarcă faptul că Ursula luă cu ea câteva ustensile din camera de oaspeți.

Ca totdeauna bodyguarzii stăteau în fața ușii, asigurau împrejurimile și îi lăsară să intre. Înainte de a închide după ei ușa casei, Marco întrebă:

— Veți mai avea nevoie de noi astăzi?

— Nu, răspunse John. Și nici nu era o minciună. Adăugă: Mulțumesc. Te voi suna eu.

Făcură ordine, împachetară lucrurile Ursulei, iar John trebui să îmbrace o jachetă ieftină din piele sintetică, pe care tot ea i-o cumpărase când umblase singură.

— Sacoul tău șic de milionar va sta pe timpul călătoriei în geanta de voiaj, decise ea.

— Ai pregătit asta de mult timp, observă John și se privi în oglinda îmbătrânită de ani din hol. Arăt oribil.

— Arăți ca un turist obișnuit, îl corectă ea.

Era deja întuneric, iar strada îngustă părea părăsită când ușa sediului firmei Vacchi se

deschise și două siluete ieșiră, una din ele cu o geantă de voiaj atârnată de umăr. Traseră ușa după ele și ascultară cum barele de oțel reveneau cu un clinchet în lăcașurile lor. Puțin mai târziu intrau în gara Santa Maria Novella și cumpărau două bilete până la München.

•

Clădirea era vopsită decent într-un maro-roșcat, cu câteva contururi aurii. „Fürst Fugger Privatbank" citi John pe o plăcuță aflată alături de ușa simplă cu geamuri de la intrare. În spatele lor rulau mașini pe caldarâmul din piatră brută. Oamenii treceau pe lângă ei și ceva mai departe un tramvai albastru și pântecos lua curba. Imaginea orașului era înțesată de fațade vechi, stuc, picturi murale și ornamente aurii, dar străzile le păreau late și aerisite în comparație îngustimea medievală mustind de istorie a Florenței.

O privi pe Ursula.

— Asta înseamnă că familia Fugger încă decide aici?

— Nu. Dar mai există. Banca de aici aparține familiei princiare Fugger-Babenhausen. Familia Fugger este încă enorm de bogată, are fabrici de bere, participații în industrie, castele și mai ales pământ. Face parte dintre cei mai mari zece proprietari funciari ai Germaniei. De pe timpul lui Anton Fugger această familie nu a mai câștigat un ban. De mai mult de patru sute de ani consumă moștenirea. Ursula arătă către bistroul din apropiere: Hai să mergem să luăm micul dejun.

Înconjurați de fotografii din timpul curselor de motociclete, de jante, cununi de lauri și steaguri de la cursele de formula 1 atârnate pe pereți, au băut cafea tare și au mâncat croasanți cu șuncă. John scoase din buzunar câțiva dintre banii germani schimbați din lire la München și studie monedele și bancnotele.

— Cine este Clara Schumann? întrebă el. Întoarse bancnota și examină pianul reprezentat pe

verso. Trebuie să aibă legătură cu muzica.

Erau bancnote complexe, cu filigran în hârtie, cu fire sclipitoare integrate, parcă imprimate prin presare. Nicio asemănare cu dolarii. Care oricum arătau tot atât de impresionant, gândi el.

Între timp se obișnuise să nu fie băgat în seamă. În fond era o eliberare. Pe parcursul călătoriei nu i se adresase nimeni; nici măcar cu remarca potrivit căreia ar avea o oarecare asemănare cu acel John Fontanelli. Singurul lucru care îl apăsa era gândul că Marco și ceilalți erau îngrijorați, asta folosind cel mai blând termen – de fapt, acum pe aceștia îi treceau toate sudorile. Fusese necinstit față de ei să dispară în acest mod.

— Și ce este de văzut aici? Un muzeu, bănuiesc.

— Ceva mult mai grozav, zise Ursula ștergându-și degetele cu șervetul minuscul. Complexul Fugger.

Traversară strada, umblară încoace și-ncolo pe străzi minuscule, dădură de o altă stradă mare, apoi de una transversală, și în spatele unui local turcesc cotiră încă o dată la dreapta, după care se treziră în fața unei fațade vopsite în galben pal, cu două rânduri de ferestre mici sub un acoperiș povârnit, care lăsau impresia unor caturi joase în interior. Deasupra unei porți arcuite vopsite oblic în albastru și crem era sculptată o inscripție cu caractere latine: MDXIX IACOB FVGGERI AVGVST GERMANI. În poartă era și o ușă rabatabilă îngustă, deschisă, pe care intrară și dădură de-o altă lume.

Exact când treceau pe sub bolta porții, soarele ieși din nori și scăldă într-o lumină aurie de toamnă străduțele printre rândurile de case îngrijite, de culoarea nisipului. John se simți ca în Italia, atât de diferit, de mediteraneean părea cadrul în care intraseră.

— Și unde este acel complex Fugger? întrebă el.

Ursula făcu un gest larg cu brațul.

— Tocmai am intrat în interiorul lui. Acesta este „Fuggerei”, cea mai veche așezare socială din lume.

— O așezare socială?

John examină casele simple, dar estetic concepute, zidurile care inspirau tihnă, statuetele de sfinți din lăcașurile special lăsate ici și colo în colțurile caselor. Îi veniră în minte cartierele rău-famate din New York, amenajate cu locuințe sociale, geamurile sparte de-acolo, zidurile mâzgălite și recipientele pentru gunoaie veșnic revărsate.

— Surprinzător. „Fuggerei”? Asta înseamnă că au fost construite de familia Fugger?

— Personal de Jakob Fugger cel Bogat. În jurul anului 1511, s-a simțit obligat să se evidențieze ca un Mecena și, pentru că nu ținea să promoveze artiști, așa cum făceau Medici ori Grimaldi, a pus să fie construit aici acest complex. O idee genială fără îndoială, pentru că i-a adus până astăzi o faimă mai bună decât i s-ar fi cuvenit poate pentru faptele lui.

John dădu afirmativ din cap. Totul arăta atât de plăcut, încât deja era extrem de încântat de prezumtivul lui străbun.

Trecură pe lângă o fântână pe care ar fi putut să o vadă foarte bine și în orașul vechi Portecéto. Scurta ședere în Italia, părea să-l fi marcat profund pe puternicul negustor de mai târziu, dacă alesese acest stil de construcție.

— Și cine locuiește aici? vru să afle John.

Deși în fiecare mică fereastră se puteau vedea perdele și ghivece cu flori, pe străduțe era o liniște impresionantă. Doar o bătrână gârbovită, îmbrăcată complet în negru, înainta cătinel, într-o mână cu o plasă cu cumpărături și în cealaltă mână cu un baston.

— Complexul a fost destinat ca zonă de locuințe pentru credincioșii catolici din Augsburg, nemeritat ajunși în nevoie. Dacă nu mă înșel, sunt

exact o sută șase locuințe, cele mai multe cu câte trei camere, dotate extrem de confortabil pentru condițiile de-atunci. Întregul complex este împrejmuit și izolat, un mic oraș în oraș – explică Ursula. Porțile sunt închise noaptea, chiar și în zilele noastre.

— Când spuneai că a pus să fie construit?

— Între 1514 și 1523. Asta înseamnă că atunci când Giacomo Fontanelli l-a contactat, în anul 1521, a întâlnit un Jakob Fugger preocupat de ani de zile de ce va deveni averea sa în viitorul îndepărtat, după moartea lui.

— Hm…, își exprimă îndoiala John. Ori și-a revăzut viața și s-a întrebat la ce bun. Faptul că deodată apare un fiu despre care nu știuse nimic, căruia îi cere ajutorul pentru a-și realiza viziunea, trebuie să i se fi părut un semn ceresc.

Ursula Valen clătină din cap:

— Eu nu cred că Jakob Fugger a gândit așa, spuse ea și își dădu deoparte o șuviță de păr ce îi alunecase pe frunte. Arătă de-a lungul străzii pe care se aflau și adăugă: Vino să-ți arăt și de ce.

La capătul străduței se afla o bisericuță, construită în rând cu casele, un interior mic și înalt, cu tavan din lemn în casete, un altar masiv, minunat și cu câteva bănci în fața lui. Lângă intrare, într-o vitrină mică, era prezentat un text, evident pentru informarea vizitatorilor, care confirma că această casă a Domnului se numea *biserica St. Markus* și slujea locuitorilor complexului „Fuggerei” pentru rugăciunea zilnică și pentru mântuirea sufletului ctitorilor Georg, Ulrich și Jakob Fugger.

— Înțelegi? întrebă Ursula după ce îi traduse textul aflat pe foaia de hârtie. Fiecare locuitor al „Fuggerei” este obligat de-atunci la două lucruri. Mai întâi să plătească o chirie anuală de un gulden. Chiar și pe-atunci era o sumă mai curând simbolică, astăzi se plătește exact o marcă și șaptezeci și doi de pfenigi, o sumă minoră, cu care

poți cumpăra doar o pâine. În al doilea rând – și de fapt asta vreau să îți arăt – fiecare locuitor al complexului este obligat să se roage zilnic pentru sufletul ctitorilor. Este o obligație contractuală foarte serioasă. În hrisovul de întemeiere felul și dimensiunea rugăciunilor sunt exact stabilite – *Pater Noster, Ave Maria, Credo, Slăvit fie Domnul.* Iar această biserică a fost construită special în acest scop.

John privi gânditor ferestrele înguste ale bisericii și încercă să înțeleagă ce îl îndemnase pe cineva la o asemenea clauză.

— În cinci sute de ani înseamnă cam multe rugăciuni, nu?

— Cam așa ceva. Eu mă îndoiesc că pentru sufletul cuiva au fost rostite mai multe rugăciuni decât pentru Jakob Fugger și pentru frații lui.

John simți o strângere de inimă doar gândindu-se la asta.

— Ciudat, nu? De ce o fi crezut el că are nevoie de atâtea rugăciuni?

— Nu cred că asta l-a motivat, răspunse Ursula. Eu cred că el a judecat și în materie de religie ca un negustor. Dacă o rugăciune este bună, mai multe rugăciuni sunt și mai bune. Iar în viață, cât și la moarte, el a găsit o cale de a avea mai mult decât oricine altcineva ceea ce voia să aibă. Este foarte simplu: Jakob Fugger a vrut să fie și în ceruri un om bogat.

•

Cei din familia Fugger erau omniprezenți în Augsburg, acesta era sentimentul trăit de John în seara acestei zile. Urcaseră într-un turn, parcurseseră ulițe istorice și văzuseră fragmente din zidul care împrejmuise orașul, fuseseră în Sala de Aur a primăriei, unde într-o încăpere alăturată o expoziție informa că Fuggerii se extinseseră în întreaga lume, până și în abia descoperita pe-atunci Americă de Sud. Vizitaseră fosta centrală a concernului aflată în casele Fugger din

Maximilianstrasse, pe lângă care trecuseră în cursul dimineții, și în apropierea cărora luaseră micul dejun. Astăzi acolo se afla banca Fugger și un hotel de lux, în care John consideră că era prea riscant să intre. Au înnoptat în alt hotel, ceva mai modest, din centru, unde nimeni nu le-a cerut vreun document și unde s-au înregistrat ca *John* șt *Ursula Valen.*

În timp ce Ursula se duse să mai telefoneze o dată părinților ei – din motive de securitate nu telefona din hotel, ci dintr-o cabină telefonică situată la o distanță sigură –, John mai rămase în pat privind în tavan și încercând să facă ordine în haosul din gândurile lui care îi bâzâiau în cap ca un roi de albine deranjat. *Padrone* murise crezând cu tărie în profeție. Descoperise că banii nu se înmulțeau și că în realitate nu era un salvator, ci cel mai mare vampir al omenirii. Al doilea articol al lui Lorenzo… Putea fi adevărat ceea ce scrisese acolo vărul lui? Era posibil ca un tânăr de șaisprezece ani să descopere ceva ce savanților economiști, laureați ai premiilor Nobel, le scăpase? Părea un lucru improbabil. Deși era evident, sunase logic și plauzibil… Va trebui să întrebe pe cineva când va reveni la Londra. Pe un economist. Poate pe Paul Siegel. Acesta ar putea să știe.

Se uită la ceas. Unde era ea? Acum, că tot se mișcase, putea foarte bine să se ridice și să se ducă la fereastră. Pe stradă străluceau reclame luminoase și, după caracteristica scrisului, își dădea seama că erau firme ce aparțineau în totalitate ori parțial lui *Fontanelli Entreprises.* Chiar acest hotel făcea parte dintr-un lanț hotelier în care el deținea treizeci de procente. O parte din ceea ce el plătea pentru această cameră obișnuită va ajunge la el după parcurgerea câtorva etape. La fel se va întâmpla cu ceea ce plătise pentru hainele de doliu cumpărate de Ursula. De aici rezulta că într-o zi totul îi va aparține și atunci nu va mai putea cheltui niciun ban.

Atunci o văzu pe Ursula venind. Printre mașinile parcate și trecătorii grăbiți, îndreptându-se decisă spre hotel, privind atentă în jur. Lăsă perdeaua îmbâcsită să cadă. Încă nu pricepea ce se petrecea cu el, dar trebuia să priceapă? Știa doar că se simțea fericit în prezența ei și că imediat ce ea îl privea orice altceva devenea neimportant.

Probabil că trebuia să procedeze așa cum îi propusese ea. Să cheltuiască banii pe proiecte mici, rezonabile. Mașini frigorifice pentru Filipine, ceva de genul ăsta. Acupunctură pentru planetă. Cu așa ceva își va putea petrece restul vieții și va fi o viață al naibii de bună, de mulțumitoare. Gata cu luxul prostesc, cu ifosele, cu fanfaronada. Indiferent dacă Jakob Fugger era ori nu strămoșul lui – el va continua de unde se oprise Fugger cu construcția complexului. Va ajuta oameni și se va ocupa și de propriul viitor.

Se deschise ușa. Ursula intră vijelios.

— Totul este aranjat, anunță ea, părinții mei ne așteaptă mâine după-amiază.

El o privi și se simți fericit.

— Și la sfârșitul săptămânii plecăm la New York, propuse el. Îi vei cunoaște pe părinții mei.

Ceva din expresia feței ei nu se potrivea cu acest plan.

— Mai așteaptă, spuse ea ezitând. Mai așteaptă până când îmi vei cunoaște… *întreaga* familie.

•

McCaine considera ceea ce îi raportaseră bodyguarzii dimineața oricum numai amuzant nu.

— Cu alte cuvinte, nu știți unde și-a petrecut ziua de ieri, mormăi el.

— Am descoperit că fata și-a sunat părinții în Leipzig, se auzi în receptor vocea lui Marco. Ei o așteaptă pe ea și pe mister Fontanelli astăzi după-amiază, la o cafea.

— Și voi îi așteptați pe cei doi la gară, sper.

— Bineînțeles. Chris tocmai vorbește cu pilotul avionului care ne va duce la Leipzig.

— Rugați-vă Domnului să nu vă păcălească!

Trânti receptorul și apucă telecomanda televizorului când alături de prezentatoarea știrilor apăru logoul *Fontanelli,* pentru a mări volumul: „… senatorul Drummond s-a pronunțat hotărât împotriva preluării de către grupul Fontanelli a lui Dayton Chemicals. El a cerut senatului…”

McCaine formă un nou număr.

— Wesley? Tocmai urmăresc știrile pe NEW. Cine este, de fapt, acest senator Drummond? Ascultă câteva momente, apoi spuse: *Alright,* atunci trimiteți pe cineva la el, care să îi explice că noi nu suntem obligați să mai cumpărăm ceva de la un furnizor din Ohio, dacă el nu se stăpânește. Dacă nu înțelege, explicați-i câte locuri de muncă va costa asta, explicați-i pe ce canale de televiziune și în ce ziare va apărea ca principal vinovat de asta și oferiți-i viitorului ex-senator o slujbă ca ajutor de ambalator la casa de expediții din Toledo. Ce? Desigur că încă astăzi. Astă-seară vreau să văd la știri că am cumpărat Dayton Chemicals.

Fără supărare. Își frecă tâmplele în timp ce examina lista întâlnirilor de astăzi. Delegația din Venezuela deja aștepta. Petrolul mai era încă o coloană vertebrală a concernului. Își pusese în joc toată influența ca mai în toate porturile pentru petroliere vasele companiei *Cumana Oil* să fie întârziate cât mai mult și să fie controlate cât mai des. Se depășiseră termene și se pierduseră clienți, restul îl făcuseră amenzile contractuale, și firma era gata de asaltat – astăzi o va cumpăra. Urma apoi prânzul cu președintele consiliului de administrație de la *Mijasaki Steel Corporation,* pe care trebuia să îl convingă să regândească structura furnizorilor lui în lumina situației tensionate a creditelor.

După care se va duce la Hartford, pentru a afla de la profesorul Collins cum va putea utiliza această complicată rețea la nivel mondial de putere

și subordonări construită de el, pentru a îndeplini profeția lui Giacomo Fontanelli.

•

Plecând din Londra constată prost dispus că pe drum erau prea multe automobile. Asta trebuia să fie prima măsură după ce va obține mult dorita poziție de monopol pe piața petrolului: mărirea prețului benzinei până la nivelul la care circulația auto devenea economic neinteresantă.

Era groaznic: doar claxoane și îmbulzeală. Se gândise să îl cheme pe profesorul Collins la el în birou, dar se răzgândise apoi. Voia să vadă cu propriii ochi *Institutul pentru cercetarea viitorului,* să constate ce devenise acesta de când se pompau în el bani la nesfârșit și să aprecieze cât de demn de încredere putea fi ceea ce descoperise profesorul. Și asta se putea face doar la fața locului.

Discuțiile de astăzi nu decurseseră bine. Probabil că nu se concentrase destul. În mod normal i-ar fi devorat pe venezueleni cu fulgi cu tot pentru solicitarea unei garanții de independență a *Cumana Oil,* dar astăzi se mulțumise să îi expedieze fără rezultate și să le ceară celor de la investiții să intensifice focul de baraj de la bursă. Ce își închipuiau ăștia? Desigur că în fond întreprinderea era sănătoasă. Altfel nu l-ar fi interesat. Dar ei erau mici, și el era mare; dispunea de dreptul natural de a-i înghiți.

Iar Kasaguro Gato descoperise un creditor despre care el nu știa nimic. Probabil că îl atrăsese de partea lui ca asociat pe vreunul dintre acei miliardari bătrâni japonezi, doar așa era de explicat comportamentul lui inflexibil și ușor zeflemitor. Nu putea renunța la influența exercitată de *Mijasaki Steel* asupra celor mai mari patroni din regiunile sudice ale Japoniei, pentru a avea un avantaj față de guvern.

Nu se simțea bine. Prea multe insuccese într-o zi. De fapt, de aceea voise să se ducă la Hartford –

singur, fără șofer, fără bodyguarzi –, pentru a se detașa de problemele zilei și a fi în stare să vadă din nou în mare toate problemele. Însă fierbea. Ce zi grea!

Pe cer se adunau nori grei, ceea ce îi convenea. Spre seară va ploua, poate chiar va fi furtună. În întunecimea păturii de nori se ghicea o nuanță funestă de violet.

Iarăși un blocaj pe șosea, aici, după ce ieșise cu bine din Londra. Strângea volanul mașinii sale Jaguar, în timp ce automobilele înaintau și se opreau unul după altul, cu efectul chinuitor al picăturii chinezești. Aha, undeva în față se gândiseră ăștia să deschidă un șantier, și încă unul lung, tocmai într-o după-amiază de vineri, la o oră de vârf. „Niște idioți" – gândi el mânios foc.

În dreptul șantierului, drumul se îngusta de la două la o bandă de circulație. McCaine urmări ritmul în care mașinile se încadrau pe o singură bandă, îi dădu prioritate unui VW hodorogit, la volan cu o bunicuță stafidită, și vru să o urmeze, când din stânga, din spate, se vârî în viteză între ei o mașină maronie, fără a-i da nicio atenție lui McCaine. Când înfuriat se uită mai atent, văzu la volanul acesteia un maimuțoi blond, lat în umeri, care se hlizea la el triumfător, cu niște ochi albaștri precum cerul, în care citeai animalica bucurie de a fi depășit un Jaguar. Alături de el ședea o femeiușcă împopoțonată ca o târfă ordinară, rânjind prostește.

McCaine se încadră consternat în urma lor. Și, în timp ce conducea încet în dreptul șantierului – populat de doar doi lucrători obosiți și fără niciun chef –, femeia privi de mai multe ori înapoi, rânjind cu răutate, evident entuziasmată de fapta de vitejie a companionului ei. Cei doi vorbeau despre el. Batjocoritor. Se simțeau mari. O clipă McCaine avu senzația de vomă. Dar tipul avea mușchi în loc de creier, așa că nu era oportun să-l

acroșeze, să-l scoată din mașină și să încerce să-l gâtuie ori să-i facă ceva asemănător.

Câteva minute ce păreau că nu se mai termină, se târî în spatele lor întrebându-se de ce dracului se dădea el de ceasul morții pentru a salva omenirea. Omenirea? Ea nu era oare reprezentată în majoritate de paparude ca acelea din fața lui? Vite tâmpe, anoste – și pentru ele își pierdea el timpul? Evoluția ori oarba întâmplare scotea în față câțiva oameni care ar fi meritat asta, dar majoritatea era reprezentată de simple rebuturi.

Poate că, își spuse McCaine cu amărăciune, nu numai că extincția omenirii este inevitabilă, dar era tocmai momentul potrivit producerii unui asemenea eveniment.

37.

Cu o jumătate de oră înainte de a ajunge la Leipzig, trenul a oprit într-o mică localitate, Naumburg an der Saale, și, cedând unui impuls spontan, John și Ursula au coborât acolo, iar pentru restul drumului au luat un taxi.

Șoferul s-a bucurat de pleașca ce dăduse peste el și, pe când Ursula convenea cu acesta locul unde să îi lase, a intervenit John:

— Numai la gară să nu fie!

Era bântuit de temerea că Marco și ceilalți îl puteau aștepta acolo.

Au coborât din taxi în centrul orașului, într-o piață mare, cu o fântână arteziană mare, mărginită de jur împrejur de fațade impozante. John îl plăti pe șofer, care îi mulțumi într-o engleză chinuită, și plecă făcându-le semne cu mâna, apoi reveni la Ursula, care îl aștepta cu geanta lângă picioare și cu mâinile vârâte adânc în buzunarele jachetei. Pe măsură ce se apropiaseră de Leipzig ea devenise tot mai tăcută, mai închisă în sine, iar acum arăta atât de tensionată, de parcă se aștepta la ceva îngrozitor.

— Și-acum ce facem? întrebă el.

— Am ajuns, răspunse ea aruncând o privire în jur, ca și cum ar fi trebuit să se asigure că se afla în locul despre care vorbea. Augustusplatz. Înainte se chema Karl Marx-Platz. Aici a început tot. Arătă clădirea impozantă situată dincolo de fântână și continuă: Aceasta este opera. În fața ei se află *Gewandhaus,* o sală de concerte. În spate este o clădire a Universității, ca și cea din fața ei, spuse ea arătând o construcție ca o uriașă carte pe jumătate deschisă.

— A început? Ce a început aici?

Ea îl privi înainte de a răspunde:

— Demonstrațiile. Acum opt ani ne aflam aici, în fosta Republică Democrată Germană. Pactul de

la Varșovia. Trăiam în spatele Cortinei de Fier, iar voi, americanii, erați dușmanii noștri.

— Ah, da. Acum opt ani? Atunci se încheiase legătura lui cu Sarah, un sfârșit pe cât de dureros, pe atât de inevitabil. Adăugă: Parcă îmi amintesc ceva. Atunci a căzut zidul Berlinului, nu?

Ursula zâmbi fără niciun chef.

— Nu a căzut. Noi l-am dărâmat. Privi în fața ei, dar, de fapt, era o privire în trecut. Aici a început totul. Primele demonstrații, septembrie 1989. Aici, la Leipzig. În noiembrie, oamenii ieșeau pe străzi pretutindeni. Ungaria își deschisese granițele spre Vest, pe 9 noiembrie s-a deschis granița cu Germania de Vest. Cu RFG. Și un an mai târziu, RDG nu mai exista. Ursula tresări abia vizibil și continuă: Este atât de ușor de spus… Este cu totul altfel când ai trăit asta.

Ea arătă către o clădire oarecum modernă, dreptunghiulară, în mult alb și cu multă sticlă, având deasupra intrării un basorelief impunător.

— Acesta era locul nostalgiilor mele. Universitatea. Pe chipul ei apăru un zâmbet dureros. Capul de pe basorelief este al lui Karl Marx. Este din metal masiv și este încastrat în așa fel în fundație, încât pentru a-l îndepărta ar trebui dărâmată toată clădirea. Ea se întoarse și arătă către un complex lung de clădiri: Acolo am lucrat eu. Poșta centrală, chestiuni administrative mărunte, deconturi. Pe-atunci consideram o întâmplare faptul că Universitatea era în raza mea vizuală. În pauzele de prânz, mă mai amestecam uneori cu studenții și îmi închipuiam că fac parte dintre ei.

— Și de ce nu făceai parte dintre ei? întrebă John prudent.

— Pentru asta ar fi trebuit să absolv niște studii care mie nu îmi erau permise. Nu pentru că aș fi fost prea proastă, ci pentru că proveneam dintr-o familie cu probleme politice. Ea își ridică geanta de jos și o scutură ezitant, apoi continuă: Politică.

Totul era politică. Mult timp m-am ținut departe de demonstranți, nu voiam să atrag mai mult atenția… Îmi era teamă. Se știa că STASI îi fotografia pe toți cei care mergeau la slujbele ținute în *Nikolaikirche.* Și totuși acolo mergeau tot mai mulți, chiar și când biserica a devenit prea mică pentru ei. După slujbă mărșăluiau în piața Karl Marx, apoi spre gară, prin tot centrul, cu lumânări în mâini, pașnic. Asta a pus guvernul în încurcătură, faptul că erau pașnici. Altfel s-ar fi ivit motivul să intervină, înțelegi? Dar așa… Treceau prin fața „Colțului rotund", unde se afla cartierul general al STASI, cântau și puneau lumânări pe treptele de la intrare. Ce să facă? Totul era pașnic, nu? În realitate, era începutul sfârșitului.

John o asculta fascinat, încercând să își imagineze cum arăta pe-atunci acest loc acum atât de banal, și constată că nici măcar atât nu putea să facă.

— Apogeul a fost atins pe 9 octombrie. Era într-o luni. Demonstrațiile aveau loc totdeauna lunea. Circulau zvonuri că în Comitetul Central al Partidului Socialist Unit din RDG se hotărâse nimicirea contrarevoluției din Leipzig. Ei așa o numeau. În realitate, asta însemna că voiau să tragă în demonstranți. Era tocmai lucrul de care totdeauna s-au temut toți, „soluția chinezească". În iunie avusese loc acea revoltă studențească la Beijing, știi, nu? În „piața păcii divine", când guvernul a trimis tancurile și s-a soldat cu morți. Am crezut că la fel se va întâmpla și la Leipzig. Dar nu a fost așa.

Ea privea clădirea lungă, maronie, în care mai era încă poșta centrală.

— În seara aceea, eram la birou. Rămăsesem pentru că era mult de lucru, dar mai ales pentru că… nu știu pentru ce. Poate că voiam să văd ce se întâmplă. Încă îmi amintesc cum stăteam la ferestre acolo sus, la etajul al patrulea… stinsesem luminile, stăteam la ferestrele deschise și i-am

văzut venind… Mii de oameni, toată piața era plină – pe-atunci nu existau fântânile arteziene… și strigau *Noi suntem poporul.* Asta m-a cutremurat. Nu am mai rezistat și am coborât. Îmi era indiferent ce mi se va întâmpla. Dacă vor trage, să tragă. De-atunci am fost alături de ei mereu, în fiecare luni, până la sfârșit. Dacă nu o făcusem de la început, voiam cel puțin să ajut la înmormântarea dictaturii, așa cred.

El o privea surprins. Circulația din jurul lor, oamenii care târau după ei pungi cu cumpărături de la magazine celebre în lume ori care așteptau tramvaiul cu telefoanele mobile la urechi, totul părea ireal, o spoială subțire deasupra unei realități apăsătoare, posomorâte.

— Chiar te interesează asta? îl întrebă ea.

El se sperie de seriozitatea privirii ei. Putu doar să dea din cap în tăcere și se bucură că asta păru să fie suficient pentru ea.

Ea se șterse la ochi și adăugă:

— Pentru mine este ca o călătorie în trecut. Scuză-mă.

— Mă bucur că nu s-a tras în tine, spuse el și îi luă geanta. Că au fost doar zvonuri.

— Nu au fost doar zvonuri. Mai târziu am stabilit că o asemenea hotărâre existase. Regimentul de gardă *Felix Dzerjinski* fusese adus la Leipzig, și soldații primiseră ordin să tragă. Dar nu au tras. În unitățile lor ei discutaseră și deciseseră să nu execute ordinul.

•

Institutul pentru cercetarea viitorului se afla la sud de Hartford și privit de departe părea un obiectiv militar. Trei barăci mari, joase, cu fațadele pline cu ferestre din sticlă termoizolantă sclipind verzui erau adunate în jurul propriei centrale termice, o clădire veche din cărămidă, cu un horn nou care strălucea ca poleit. Paznicul de la poartă îi ceru lui McCaine legitimația și, deloc impresionat de înalta vizită, telefonă în institut

pentru a verifica, în tot acest timp dobermanul lui urmărindu-l permanent cu o privire arțăgoasă. În vremea aceasta, McCaine cercetă gardul înalt de trei metri care înconjura terenul, având pe coamă role groase de sârmă ghimpată. Pe stâlpi înalți erau montate instalații puternice de iluminare nocturnă, gazonul din jurul clădirilor institutului era proaspăt tuns. Totul era așa cum ordonase el.

— Bun venit, sir! spuse bărbatul îndesat, când îi restitui legitimația, cu o expresie pe chip care amintea de cea a câinelui său.

Omul își așeză arma semiautomată pe care tot timpul o ținuse gata de tragere în suportul ei și apăsă butonul care deschidea poarta albă din metal.

McCaine parcă undeva în garajul ocupat aproape complet și abia când se îndreptă pe jos spre intrare observă că el avea rezervat un loc de parcare chiar lângă intrare. Cerul se acoperea deasupra Hartfordului și se părea că se apropia o furtună. Un alt paznic îi dădu drumul prin ușa turnantă în spatele căreia îl aștepta profesorul Collins, care îl salută neașteptat de respectuos și imediat începu să îi prezinte institutul.

McCaine văzu holuri și birouri, hale mari și mici, toate pline cu computere, șiruri de suporturi pentru monitoare pe care se derulau coloane de cifre, pâlpâiau diagrame, se succedau reprezentări grafice de tot felul. Zgomotele scoase de nenumăratele ventilatoare se uneau într-un cor surd de voci de îngeri rău prevestitoare, din când în când acoperit de zgomotele unui copiator care scuipa câte o foaie de hârtie. Care nu rămânea pe loc, ci era ridicată de un angajat, era agățată pe un perete plin de foi asemănătoare ori era depusă într-un clasor ales cu grijă. Pe pereți erau panouri cu inscripționări ca *Strategia EN-1,* ori *Complexul RES/POP,* pe mese se ridicau teancuri de cutii goale de pizza și cești de cafea pline cu chiștoace de țigări. Sub plafon se întindeau conductele

puternicei instalații de aerisire, totuși mirosea a cămăși nespălate și a fum de țigară. Într-unul dintre birourile mici McCaine zări un tânăr nebărbierit întins cu gura căscată pe un pat pliant, care dormea ținând încă în mâna moale un pix.

— Este Tim Jordan, responsabilul coordonator al strategiilor punctelor extreme, explică încet Collins. Nu a mai plecat de-aici de marți.

— Asta se vede imediat, mormăi McCaine circumspect la vederea acestui zel săritor în ochi.

În cele din urmă, ajunseră în biroul profesorului, care nu arăta mult mai confortabil decât restul institutului, dar dispunea totuși de un fotoliu liber. În măsura în care nu erau acoperiți de rafturi cu cărți ori dulapuri-arhivă, pereții, ca și ferestrele, erau plini cu diagrame și reprezentări grafice alese cu grijă dintr-un mare număr de tipărituri.

— Luați loc, vă rog, zise Collins indicând fotoliul. Vă pot oferi ceva de băut? Ceai, suc, apă…?

McCaine clătină din cap.

— Pentru moment, mi-ar fi de-ajuns un plan funcțional.

Profesorul miji ochii în spatele lentilelor ochelarilor săi.

— Ah, da, înțeleg, spuse acesta și își frecă nervos mâinile. Voiați să aflați la ce rezultate am ajuns. Dădu din cap ca și cum abia acum și-ar fi dat seama de asta și începu să patruleze prin fața pereților tapetați cu diagrame. Poate ar fi potrivit ca mai întâi să vă explic strategiile urmate de noi. În luna mai am stabilit în ce parametri ai modelului ați putea influența dumneavoastră prin *Fontanelli Enterprises* și în ce măsură. Aceasta provoacă o mulțime definită de salturi de parametri, cum zicem noi, adică modificări discrete în situații la un anumit moment, și aceste momente variind, în cazul nostru începând cu ianuarie 1998. Deoarece aveam de-a face cu un model complex, diverse salturi de parametri pot

influența în modalități imprevizibile, ceea ce din nou înseamnă că pentru siguranță trebuia aleasă o formulare *brute-force,* deci o combinație a fiecărui salt de parametri posibil cu orice combinație a tuturor celorlalte salturi de parametri, lucru pentru care în matematică se utilizează noțiunea de permutări. Chiar și din permutările de mici cantități rezultă cifre uriașe, iar în cazul nostru cifra este astronomică. De aceea noi am folosit diverse metastrategii în scopul de a exclude domeniile de combinații ineficiente ori cel puțin pentru a le reduce și pentru a ne orienta atenția către evaluările mai promițătoare. Una dintre aceste strategii a fost de a cerceta mai întâi permutările punctelor extreme, adică ale influențărilor cât se poate de mari asupra momentelor cele mai timpurii. O altă strategie avea ca obiect studierea efectelor concentrării forțelor, pentru a identifica domeniile sensibile – ceea ce s-a arătat din capul locului a nu fi productiv, fapt pentru care la mijlocul lunii iulie am încetat, pentru a ne îndrepta toate forțele asupra rezolvării combinațiilor mai mult promițătoare ale extremelor. Am…

McCaine ridică mâna pentru a opri fluxul verbal al profesorului.

— Dacă îmi aduc bine aminte, spuse el, în luna mai am discutat toate astea amănunțit.

Collins ezită, apoi confirmă:

— Se poate, realmente.

— De aceea v-aș ruga ca acum, *în sfârșit,* să ajungem la rezultate.

— Da, sigur. Cum doriți.

Profesorul părea foarte tensionat. Mâna sa descrise un gest molâu către diagramele de pe pereți și căzu moale într-o parte.

— Rezultatele le vedeți aici. Totul într-o privire de ansamblu, spuse el.

— Eu văd doar linii.

— Desigur, este nevoie de interpretări. De exemplu, asta reprezintă creșterea economică a Asiei ca sumă a evoluțiilor economice a tuturor domeniilor în toate țările asiatice, liniile hașurate reprezintă extrema pozitivă – marcată prin indicele cursului corespunzător – și linia punctată reprezintă extrema negativă, de asemenea, cu indicarea setului datelor de ieșire. Lista alăturată este o privire generală asupra întregului set de date care au condus la valorile extreme; datorită indicelui legătura este ușor de…

— Profesore Collins, îl întrerupse din nou McCaine, în acest moment nu sunt interesat de discuția privitoare la metodele dumneavoastră. Am venit aici pentru a primi rezultatele.

Savantul dădu din cap meditativ sprijinindu-se de marginea biroului:

— Vă referiți la planul după care evoluția omenirii poate fi condusă în condiții de stabilitate durabilă.

— Exact. Ca să fiu cinstit, interminabila dumneavoastră introducere a trezit în mine bănuiala că dumneavoastră nu ați ajuns cu munca până la punctul convenit de noi în luna mai și cum mi-ați raportat ulterior.

— Ba nu, ripostă Collins, care își scoase ochelarii de pe nas și începu să îi șteargă cu un colț al halatului. Noi am ajuns mai departe decât credeam. Dar mă tem că planul la care se spera nu l-am găsit printre rezultate.

— Nu se poate.

Profesorul luă o hârtie de pe birou:

— Țelul urmărit era de o sută douăzeci de milioane de simulări până la începutul lui octombrie. Astfel tot setul punctelor extreme ar fi fost prelucrat complet, ca și cele cinci sute cele mai bune evaluări. În realitate, am efectuat până la ora zece în această dimineață exact 174 131 204 proceduri, așadar, aproape o dată și jumătate din ce am planificat. Motivul pentru care nu am găsit un

plan nu este că am fi fost prea începți ori că am fi avut prea puține computere. Motivul este că un asemenea plan nu există.

•

Căutară două locuri pe una dintre vechile bănci ale bisericii, a căror vopsea albă era îmbătrânită, deteriorată de vreme, se așezară și tăcură.

John se lăsă copleșit de atmosferă. I se părea de necrezut că acesta era un loc din care pornise o revoluție. *Nikolaikirche* era mică și ștearsă, înconjurată în exterior de schele, slab iluminată în interior și aproape goală. Ferestrele fuseseră acoperite din exterior. În colțul de lângă ei, lângă un afișier și o cutie a milei, era o placă mare, pictată, care în interiorul unui curcubeu arcuit avea silueta unui bărbat care lovea ceva cu un ciocan.

— „Din săbii – brăzdare de plug, îi traduse Ursula inscripția în șoaptă. Rugăciune pentru pace la Sfântul Nicolae, în fiecare luni, ora 17:00."

Deci, cu asta începuse. Cu o invitație normală la biserică. John încercă să sesizeze dacă acest loc păstrase o amintire a tuturor acelor oameni decișii, plini de speranță, disperați, temători, mânioși și care tremurau, dar aici nu era nimic și, dacă era totuși ceva, el nu simțea asta. Vedea doar lambriuri albe din lemn, mătuite, ornamente de un verde gălbui, coloane solide care sprijineau tavanul navei bisericii, având la bază ghirlande stilizate, terminate sus în ornamente stilizate de frunze verzi; ca o biserică absolut normală. Remarcă faptul că nici măcar o placă memorială nu amintea de evenimentele din toamna anului 1989. Se părea că nici noul regim nu găsise necesar așa ceva.

Ca și cum noii guvernanți ar fi vrut să se dea uitării cât de simplu cad guvernările – atunci când toți oamenii se ridică toți odată și spun: *Gata*!

Ursula îl privi cercetătoare:

— Tu ești… cum se zice? Credincios?

— Vrei să spui dacă merg des la biserică? Ultima dată am fost la biserică acum douăzeci de

ani, când s-a căsătorit Cesare, fratele meu cel mai mare.

Ea zâmbi ușor.

— Știu. Am stat odată lângă el în avion.

— Ah, da.

Era una dintre anecdotele pe care ea i le povestise într-una dintre nopțile trecute.

— Nu, întrebam dacă tu ești religios. Dacă crezi într-un Dumnezeu.

— Dacă cred într-un Dumnezeu? John inspiră adânc și oftă: Acum doi sau trei ani aș fi avut un răspuns clar la această întrebare, dar astăzi… Nu știu. Întrebi din cauza profeției, nu?

— Evident. Dacă tu crezi că Giacomo Fontanelli a avut o viziune dumnezeiască, logic crezi și în Dumnezeu.

John clătină din cap.

— Să zicem că încerc să fiu deschis la posibilitatea ca în spatele tuturor acestora să se afle un plan divin… Poate că chiar *sper* asta. Dar că aș crede asta…

— Așa cum a crezut Cristoforo Vacchi?

— Nu. Nu așa, spuse cu hotărâre John scuturând din cap. Voiam să o pot face.

— Ultima dată am crezut în ceva la sărbătorirea majoratului. „Sunteți pregătiți să vă mobilizați toate puterile voastre pentru o viață fericită a oamenilor muncii? Da, asta făgăduim. Pentru o Germanie pașnică, democrată și independentă? Da, asta făgăduim.” Și așa mai departe. Voiam să trăiesc *în spiritul prieteniei între popoare,* să mă înrolez *în comunitatea solidară a oamenilor muncii*… Și pe urmă nu mi s-a permis să urmez cursurile la Oberschule, cu toate că eram cea mai bună din clasă. Când m-am plâns, toți s-au zgâit doar încurcați căutând să se eschiveze – ce mai comunitate solidară. Doar fraze goale. Credința și idealismul nu sunt decât invitații pentru alții, pentru a profita de ei.

Se așternu o tăcere care lăsa să se audă în interior zgomotul circulației de afară.

— Vrei să spui că așa a procedat Jakob Fugger cu credința lui Giacomo Fontanelli?

— Și cu cea a lui Michelangelo Vacchi, nu uita.

În altar apăru un bărbat, probabil paracliserul, care schimbă locul a două sfeșnice, apoi își făcu de lucru cu lumânările. Totul se desfășura tulburător de normal.

John întrebă:

— Atunci oamenii în ce au crezut? Veneau aici, în biserică. *Trebuie* să fi crezut în ceva.

Ursula ridică din umeri.

— Nu știu. Am avut senzația că erau disperați și nu exista niciun alt loc unde s-ar fi putut duce. Cu siguranță că nu au crezut că ar putea distruge statul.

— Nu?

— Nimeni nu credea asta. Oricum doar foarte puțini voiau asta. Cei mai mulți s-ar fi mulțumit cu puțin mai multă democrație și cu libertatea de a călători. Așa începuse totul – numele celor care depuseseră cereri de călătorie în străinătate erau afișate în interiorul bisericii, pentru că acestora le era teamă că vor dispărea brusc, fără urmă. Ea se întoarse către el și continuă: Nimeni nu se aștepta că se va ajunge la reunificare, asta-i poanta, înțelegi? În ciuda faptului că Gorbaciov era la Moscova, în ciuda glasnostului și a perestroikăi, niciun om din lume nu miza pe așa ceva. Nici serviciile secrete, nici guvernele, nimeni. Asta nu o prezisese niciun clarvăzător, niciun computer nu o calculase, nu exista nicio utopie care să fi cutezat să zugrăvească reunificarea Germaniei și dispariția Tratatului de la Varșovia, mai ales pașnic, fără vărsare de sânge. Iar eu susțin că acest lucru nu era nici previzibil și nici necesar. Lucrurile puteau la fel de bine să evolueze altfel. Pe 9 octombrie ei ar fi putut să tragă. 9 noiembrie putea la fel de bine să însemne începutul celui de-al Treilea Război

Mondial. Totul era pe muchie de cuțit. Am avut pur și simplu noroc.

— Ori așa a vrut soarta.

— Aceeași soartă care uneori schimbă direcțiile? Mersi. Ce-mi folosește o soartă care tot atât de bine îmi poate prevedea moartea? Prefer să spun că a fost norocul, dacă noroc a fost.

— S-a petrecut chiar așa din scurt? Nu îmi pot aminti nimic.

— Niciodată nu s-a făcut lucrul ăsta prea public. L-am studiat; una dintre primele mele lucrări din perioada ulterioară a studiilor mele de istorie. Nu exista niciun plan militar pentru cazul că ar avea loc o ridicare populară pașnică și guvernul ar ceda. În afară de asta, oamenii s-au deplasat în masă în seara zilei de 9 noiembrie către punctele de trecere a frontierei, pentru că înțeleseseră greșit declarațiile guvernului – nu fusese prevăzută o deschidere a granițelor, ci doar o prelucrare simplificată a cererilor de călătorie. Ce s-ar fi întâmplat dacă un singur grănicer ar fi deschis focul? Ea așteptă ca spusele ei să își facă efectul, îl privi și, când văzu că el era impresionat, adăugă: Pentru mine asta înseamnă că toate aceste planuri, calcule și analize abile ale tendințelor pot fi inutile. Se întâmplă ceea ce se întâmplă, iar toate evenimentele importante din acest secol s-au întâmplat surprinzător. Dacă astăzi studiezi vechile prognoze de-acum cincizeci de ani ori mai vechi, te umflă râsul, nu s-a întâmplat mai nimic din ce prevedeau ele. Ursula îi puse mâna pe braț și continuă: De aceea îți spun că totul este o prostie. Profeția este o prostie. Omenirea care și-a pierdut viitorul este o prostie.

— Și faptul că mie îmi aparține jumătate de planetă? Este și asta o prostie?

Ursula miji ochii.

— Tu trebuie să te ferești de propriii bodyguarzi ca un hoț. Cum ai denumi asta? O viață realizată, liberă?

•

Profesorul deschise biblioraftul gros, îl lăsă să cadă pe masă în fața lui McCaine și începu să îl răsfoiască.

— De exemplu, aici: posibilele evoluții ale tuturor economiilor naționale. După cum prea bine vedeți, aici aveți mari influențe. Puteți alege aproape oricare țară și puteți decide dacă îi veți face economia să zbârnâie sau o veți ruina. Numerele corespunzătoare setului de date se află în diagrame, cele ale strategiilor aferente, în anexe. Un manual pentru stăpânirea lumii.

McCaine dădea paginile cu vârful degetelor.

— Nu pricep.

— Pentru că dumneavoastră confundați două lucruri – *banii* și *realitatea.* Tot ce puteți controla este banul. Dar banul este doar o ficțiune, o convenție între oameni. Dacă controlați banii, puteți controla economia, dar numai atâta timp cât totul rămâne în cadrul tacit convenit. Iar asupra a tot ce nu face parte din procesul economic influența dumneavoastră este inexistentă. De exemplu, reproducerea. Collins se opri asupra unei reprezentări grafice pe care bătu cu dosul palmei și continuă: Aceasta este prognoza asupra creșterii populației. Încă înainte de anul 2000 va vedea lumina zilei omul cu numărul șase miliarde, este ceva inevitabil. Iar acest număr se va dubla și nu se poate interveni cu mai nimic.

McCaine avea pumnii strânși în dreptul gurii, privea întunecat diagramele și dădea din cap involuntar.

— Iar acesta este doar jumătatea adevărului, continuă savantul. Pentru că, dacă priviți strategiile care acționează pentru moderarea creșterii populației, veți constata că acestea favorizează de exemplu extinderea stepei, deșertificarea și sărarea excesivă a solului. Collins indică o altă diagramă mai mică: Aici este reprezentată evoluția pământului arabil. În anul 1980, la fiecare locuitor

al Pământului reveneau 0,31 hectare teren cultivabil, în anul 2000 fiecărui locuitor îi vor reveni doar 0,16 hectare. Și terenul roditor scade atât ca suprafață, cât și în ce privește calitatea. Va crește eroziunea din cauza cultivării iminente; sărarea excesivă unde irigarea este indispensabilă și, în cele din urmă, otrăvirea solului iau și ele tributul lor. Peste douăzeci și cinci de ani, pe cap de locuitor vor reveni probabil mai puțin de 800 de metri pătrați, adică o grădină ceva mai cumsecade. Cum vor merge lucrurile? *Nu* vor merge.

O vreme rămase fiecare încremenit în gândurile lui. Apoi McCaine se lăsă pe spateaza fotoliului, care cu această ocazie scoase un scrâșnet pătrunzător.

— Totuși, nu pot să cred, spuse el. Ce este, de exemplu, cu materiile prime? *Fontanelli Enterprises* posedă de facto monopolul asupra a numeroase metale de o covârșitoare importanță tehnică. Dacă vrem, putem opri extracția. Sau energia? Nu controlăm chiar întreaga piață a petrolului, dar putem menține prețurile aproape arbitrar. Aceste chestiuni trebuie să aibă efecte în simulările dumneavoastră.

Collins se sprijini din nou de marginile biroului său.

— Și chiar au. Dar, dacă dumneavoastră exercitați presiuni asupra unui sistem complex, apar automat strategii de evitare, deoarece astfel măriți atractivitatea opțiunilor alternative. V-ați referit la energie. În măsura în care prețul petrolului crește, alte sisteme energetice, ca de exemplu energia solară, devin mai atractive.

— Nu aș avea nimic împotrivă.

— Dar prin asta vă pierdeți mijloacele de presiune. Aceeași situație este cu materiile prime. În privința asta există deja precedente istorice. Pe parcursul războaielor mondiale, părțile au încercat prin boicot și blocadă maritimă să oprească aprovizionarea cu materii prime importante pentru

susținerea războiului – rezultatul a fost găsirea de înlocuitori, o parte din ei cu calități superioare.

Cu chipul împietrit McCaine lăsă brațele pe rezemătorile fotoliului.

— Deci, acesta este rezultatul dumneavoastră? Că totul este pierdut, asta fiind doar o chestiune de timp?

— Eu nu am spus asta. Rezultatul meu este că posibilitățile *dumneavoastră* de influențare a sistemului nu sunt suficiente pentru a evita prăbușirea. Mai simplu spus: nu stă în puterea dumneavoastră.

— Oh, mulțumesc.

— Asta nu înseamnă că prin măsuri ample de influență realizabile de dumneavoastră prin colaborare internațională…

Profesorul se opri când vizitatorul lui, la aceste cuvinte, își lăsă capul pe spate și scoase un sunet strident, jumătate strigăt, jumătate hohot de râs.

— Colaborare internațională! răcni McCaine. Profesore, pe ce planetă trăiți dumneavoastră? Când și unde a existat vreodată o colaborare internațională eficientă? Aveți precedente pentru așa ceva? Eu am precedente doar pentru catastrofe. Toate aceste conferințe privind mediul, care în totalitatea lor au rămas ineficiente… Nu, nu îmi veniți cu de-astea! Asta nu are sens.

— Avem aici prognozele cele mai precise, mai fundamentate elaborate vreodată. Am putea ca pentru o conferință internațională să prezentăm fiecare program de acțiune propus și să îl expunem delegaților în aceeași zi.

McCaine clătină doar din cap suflând din greu.

— Uitați asta!

— Am putea ca prin publicarea…

— Nimic nu va fi publicat.

— Dumneavoastră sunteți șeful. Silueta slabă a lui Collins păru că se prăbușește în sine. Dar, dacă nu se petrec rapid și decisiv lucruri extrem de grave, nu vă pot oferi nimic altceva decât foamete

și molime care întrec orice închipuire, iar în final un Pământ pustiu, împuțit, stors, pe care nu mai merită să trăiești.

•

Așteptau în fața casei în care părinții Ursulei ocupau micul lor apartament cu trei camere și balcon. Ca din pământ răsări în fața lor Marco, care spuse străduindu-se ca vorbele lui să nu sune ca un reproș:

— Bună ziua, mister Fontanelli!

Dar nu reuși pe de-a întregul. Ceilalți bărbați, care coborâră dintr-o mașină parcată, priveau întunecați și nu spuneau nimic.

Familia Valen locuia la etajul al patrulea, dar casa nu avea lift. Bătrânii așteptau răbdători în ușă, în timp ce Ursula și John urcau gâfâind scara întunecoasă, două ființe cu aspect modest și de treabă, ale căror fețe păreau că se luminau la vederea fiicei lor. Bătrânii îi întâmpinară. Mama Ursulei spuse:

— *Welcome,* dar se grăbi să adauge: *I don't speak English.*

Dar ea trebui să repete de mai multe ori până când John să înțeleagă ce spunea.

Tatăl fetei vorbea ceva engleză, firma de computere care mai demult fusese clienta lui și astăzi îi era patron era filiala germană a unui concern american, așa că el trebuise să învețe puțină engleză. Acesta povesti că în școală învățase doar rusa, dar acum nu mai știa nimic din ce învățase. În timp ce vorbea, râdea mult și îl întâmpină pe John de parcă se cunoșteau de-o veșnicie. În timpul mesei, lăsa mereu tacâmurile jos, pentru a-și masa încheieturile mâinii, și John avea să afle mai târziu de la Ursula că făcea asta din cauza reumatismului.

Ursula semăna foarte mult cu mama ei, care ar fi putut trece drept sora ei mai mare dacă nu luai în seamă rochia ei de bunicuță și șorțul cenușiu purtat deasupra. Ursula trebuia să își asume rolul de

interpretă, pentru că mama ei voia să știe multe despre John, despre părinții lui, despre frați, dacă își dorea copii și câți anume. Când John răspunse „zece”, ea nu mai traduse. Dar tatăl ei înțelesese și îi destăinui soției ce răspunsese John, declanșând hohote de râs și făcând-o pe Ursula să roșească.

— Aici am crescut, spuse Ursula în timp ce priveau de pe balcon locul de joacă pentru copii din fața casei. Uite și vechiul leagăn, ce l-am mai iubit… Iar acolo, în spate, lângă tomberoanele pentru gunoi a vrut un băiat să mă sărute când aveam unsprezece ani.

— Nepotrivit loc.

— Așa ziceam și eu.

Locuința era mică și, în plus, supraaglomerată cu mobilă și tot felul de lucruri vechi. Fosta cameră a Ursulei era ocupată de o cale ferată în miniatură realizată cu mult sârg, pe care tatăl ei le-o prezentă entuziasmat, în timp ce mama ei făcea ultimele pregătiri pentru cină. Înainte de masă au băut șampanie a cărei denumire provenea de la un personaj de basm – John nu prea a înțeles ce legătură o fi avut acesta cu șampania, dar băutura a fost bună iar după desert au fost scoase albumele cu fotografii, ocazie cu care John a putut să o vadă pe Ursula goală ca bebeluș, la grădiniță, la școală și adolescentă în vacanță în Ungaria. Au trebuit să mai vizioneze diapozitive făcute în timpul călătoriei familiei în Gran Canaria, la sărbătorirea a treizeci de ani de la căsătorie și când, în cele din urmă, s-au despărțit era aproape de miezul nopții, iar tatăl Ursulei nu mai era tocmai treaz.

Ploua ușor. Bodyguarzii, neobișnuit de tăcuți i-au condus la locuința Ursulei din celălalt capăt al orașului și doar au rânjit când John i-a asigurat că nu va avea nevoie de ei în această noapte.

•

Când McCaine părăsea institutul seara târziu, cădeau primii stropi și, până a parcat în fața hanului din Hartford unde făcuse rezervare, se

dezlănțuise potopul. În această noapte era unicul oaspete, și camera pe care a primit-o părea prea mare pentru o singură persoană. Aruncă geanta de voiaj și pardesiul ud pe patul dublu și, fără să mai aprindă lumina, ieși pe ușa dinspre terasă.

Nici nu se putea gândi să doarmă. Ploaia răpăia de parcă undeva o arcă aștepta din nou marele potop, fulgerele cădeau unul după altul, și tunetele bubuiau ca și cum cerul era pe punctul de a se face bucăți.

38.

Cum era posibil? Că doar făcuse tot ce se putea face, sacrificase nopți, prieteni, legături, făcuse foamea pentru a putea să studieze, nu se menajase în niciun fel, nu, nu o făcuse – și totuși…

Cum era posibil? Totul decursese atât de bine! Soarta îl predestinase acestei sarcini, fusese totdeauna sigur de asta. Viziunea îi călăuzise pașii, îl pusese în locul în care trebuia să se afle la momentul potrivit… Își sacrificase o viață spre a-și urma soarta, asta putea să o spună pe drept cuvânt. Și totul să fi fost în zadar?

Inimaginabil. Imposibil.

Insuportabil.

McCaine privea prin geam la furia elementelor naturii, cu mâna presată pe sticla rece, simțind propriul puls zvâcnind în vârful degetelor. Ploaia biciuia cu furie ferestrele, se transforma în șiroaie pline de bășici, se umilea în fața forței furtunii. Drumul nici nu se mai vedea, nici măcar când un fulger izbucni, orbitor, alb-albăstrui, de o violență uriașă, lăsând în urmă frânturi de umbre în spatele voalurilor încețoșate de pe retina ochilor ce priveau fix. Undeva se desprinse și începu să bată un oblon de la o fereastră, un câine urla jalnic, de parcă ar fi fost jupuit de viu, dar oricum ambele erau numai zgomote de fundal slabe, lipsite de viață, care abia răzbeau prin hărmălaia dezlănțuită de furtună.

Și tunetele, explozii ale forței sfârșitului lumii, care despicau țeste și transformau sângele în praf. El doar stătea, martor la tot ce se petrecea, înfiorat de ecoul violențelor în desfășurare, la orice ar fi putut să anuleze măcar o parte din îndoiala pârjolind în el ca o vâlvătaie care îl devora.

Prea târziu. Prea încet. Rezultatele obținute de profesor îi confirmaseră bănuielile. Începuse prea târziu cu ceea ce trebuia făcut. Așteptase prea

mult. Se petrecuse exact de ce se temuse când familia Vacchi îl alungase.

Eșuase… Nu. Așa ceva nu se putea întâmpla, nu se putea. El făcuse tot, dăduse tot, el își îndeplinise partea lui de misiune!

Din nou un fulger și un tunet, de data aceasta împreună, coborând spre el ca pedeapsa lui Dumnezeu. Se retrase de la geam orbit, asurzit, crezându-se o clipă sfârtecat, și ar fi jubilat de ar fi fost așa. Cravata îl sugruma, o smulse de la gât, smulse haina de pe el, le aruncă în întunericul din spate fără să se uite. Nu îi ieșea din minte chestiunea asta – aceste mijloace imense, fără asemănare de care dispusese, această forță ce nu mai existase până acum, această bogăție ce depășea orice imaginație, toate astea nu însemnau nimic, nu ajungeau pentru a devia cursul lumii de la pieire, curs care ducea către un viitor care nu-și merita acest nume? Să fie adevărat că niciun plan nu putea să realizeze asta? El fusese mereu atât de sigur… O încredere fierbinte nutrită în nopțile în care nu avusese cu ce să-și încălzească încăperea, stând la masă înfofolit în pulovere și pardesiuri, cu pixul ținut în mâna înmănușată, scriind, citind, învățând. O încredere atât de sigură pe cât de sigur era că soarele răsare în fiecare dimineață, care îl făcuse să reziste momentelor de disperare când în primele zile ale existenței lui independente acțiunile în care investise se prăbușiseră când investitorii își cereau banii înapoi… Fusese totdeauna sigur, nu, el *știuse* că totul va merge bine. Pentru că providența îi destinase acest drum, îl alesese dintre toți oamenii pentru a îndeplini o sarcină cu totul deosebită.

Nu era așa? În final nu era așa?

Dar aceste coincidențe fericite! Atât de multe întâmplări care îi neteziseră calea, evenimente care îl ajutaseră să ajungă aici… Toate acestea au fost…? Nu, nu putea fi o autoamăgire. Toate statisticile, toate probabilitățile indicau contrariul.

Era imposibil. El fusese condus tot timpul, în toți acești ani, în toată viața lui.

„Nu ajunge pentru toate”, spusese în încheiere profesorul Collins. Ochii îi arseseră, îi arsese limba, inima. Nu exista nicio greșeală în strategie, nicio greșeală în modelul însuși, nimic care să îi dea o speranță. *Nu ajunge pentru toate.* Pământul nu era destul de mare pentru a putea oferi tuturor oamenilor un viitor, o viață care să merite a fi trăită în demnitate, siguranță și sănătate. Nimic nu ajunge. Cifrele au dovedit asta. Diagramele au fost limpezi. Evaluările nemiloase, seci nu lăsau urmă de îndoială.

Este posibil ca Dumnezeu să fi vrut așa? Se răzgândise El în zilele ce au urmat profeției? Decisese El să șteargă omenirea de pe fața Pământului?

McCaine își descheie cămașa, o scoase din pantaloni, o smulse de pe el și o aruncă. Privirea îi căzu pe noptiera de lângă pat. Aceasta avea un sertar. Se năpusti la el și îl trase. Înăuntru era o carte, Biblia. Noe, cum se întâmplase cu Noe? Răsfoi cartea, dar era numai Biblia lui Ghedeon, Noul Testament în trei limbi – el avea însă nevoie de Vechiul Testament. Noe. „Dumnezeu a vorbit: Vreau să stârpesc oamenii de pe suprafața Pământului, de la oameni până la dobitoace și viermi, până la păsările din cer, deoarece regret că i-am făcut.” A trecut ceva vreme de când a învățat asta la școală. Își mai amintea doar vag.

— Să fiu eu al doilea Noe? se întrebă el în întuneric și ascultă sunetul produs de propria voce.

Așteptă un semn, dar nu se petrecu nimic.

Rămase stând pe pat, privind șiroaiele de apă biciuind ferestrele și felinarele de pe drum care abia se deslușeau clătinate de furtună. Noe construise arca, un vas solid în care încărcase o pereche din fiecare animal și din fiecare plantă. Era, desigur, o legendă, dar astăzi era ceva realizabil. Un buncăr într-o regiune izolată, ascuns

și sigur, unde să fie asigurată știința lumii în bănci de date, pe CD-ROM-uri ori microfilme, cu probe genetice ale tuturor speciilor cunoscute… Scump, dar realizabil. Fără îndoială că mijloacele de care dispunea *Fontanelli Enterprises* erau suficiente pentru un astfel de proiect.

Simți cum răceala îi cuprinde trupul, dar rămase nemișcat, doar respirând, în timp ce inima îi înghețа. Să fi fost asta sarcina pentru a cărei realizare era el predestinat? Să se îngrijească pentru supraviețuirea științei omenirii peste ani ori secole, în așa fel încât într-o zi să fie posibil un nou început? I se părea jalnic. Laș. Să stea să aștepte prăbușirea.

Computerele profesorului îl vor avertiza la timp. Era o chestiune de ani, poate de decenii. Se putea gândi cine trebuia salvat, se puteau lua măsuri destinate supraviețuirii în buncăr? Și apoi? Mai târziu? Unde se vor întoarce ultimii oameni? Într-o lume infectată, stearpă? Într-un pustiu radioactiv? În ruine?

Nu. Era deplorabil. Asta nu avea nimic din acea măreție pe care el o simțise totdeauna în ce intenționa providența să facă prin și pentru el. Nu putea fi asta.

Nu ajunge pentru toate. Cuvintele îi răsunau în cap ca o înfiorătoare mantra, ca un verdict, ca un verdict privitor la întreaga omenire ce apăsa pe umerii lui. Se ridică, își descheie pantalonii clătinându-se, îi lăsă să cadă, se descălță și apoi își scoase și pantalonii.

În această clipă simți în străfundurile ființei lui un gând atât de măreț, puternic și teribil, încât el însuși nu s-ar fi crezut capabil de așa ceva, o trăire atât de fundamentală și de logică încât ți se putea opri inima dacă i te expuneai prea nechibzuit. Nu știa ce să facă. Gândul prindea tot mai mult contur, un aisberg pe cursul de coliziune, o cometă ce se prăvălea, un gând ce trebuie să fi aparținut unui titan, nu unui om muritor.

Prăbușirea…

Într-o zi se va ajunge aici, la ceva astăzi inimaginabil, dar atâtea lucruri au fost cândva inimaginabile și apoi s-au realizat totuși, atâtea lucruri au fost prorocite, s-a râs de ele, și totuși mai târziu s-au realizat. Tot așa într-o zi va avea loc sfârșitul civilizației. Sfârșitul lumii cunoscute.

Hainele rămase pe el îi ardeau brusc pielea. Scoase șosetele, scoase totul de pe el, rămase gol în noapte, așteptând lovitura.

Prăbușirea…

Poate că era o molimă care nu avea antidot. Un virus mortal ca SIDA și molipsitor ca gripa. Ori o catastrofă locală, o centrală nucleară din Europa, urmată de migrații în masă, abuzuri, războaie. Dezechilibre, încetarea aprovizionării cu alimente, încetarea furnizării de energie…

Atunci a simțit prima lovitură a acestui gând strivitor, devastator, l-a pătruns cu o claritate strălucitoare, superb în oroarea lui, în inexorabilitatea lui asemănătoare dumnezeirii.

Cu cât prăbușirea va avea loc mai târziu, înțelese McCaine în acea clipă fecundă în care s-a ridicat în fața lui cortina ce acoperea adevărul divin, *cu atât va fi mai rău.*

Se prăbuși în genunchi, trebui să se aplece în față și să își ascundă capul în spatele brațelor. Tremura din cauza a ceea ce i se întâmpla. Parcă fusese străpuns de un fulger, de un foc devorator și, cu toate că acum era din nou întuneric și liniște, această trăire rămăsese în el și nimic nu o putea clinti. *Cu cât prăbușirea va avea loc mai târziu, cu atât va fi mai rău.* Cu atât vor fi mai mari distrugerile pe care el le cauza planetei. Cu atât vor fi mai multe materiile prime consumate. Cu atât va fi mai multă otravă, vor fi mai multe reziduuri radioactive și mai mult teren agricol transformat în pustiu.

Cu atât mai mulți morți de care să te debarasezi.

Închise ochii și își dori să nu mai gândească. Din această trăire era ceva de dedus, ceva ce el bănuia, ceva ce știa, dar la care nu voia să se gândească, voia să amâne cât se putea mai mult.

Se putea ca…?

Nu. Nu se va gândi mai departe. Nu se va gândi la asta.

Se putea să…?

Asta nu i se ceruse nici măcar lui Noe. Nici lui Pilat din Pont. McCaine sări în picioare, se uită agitat în jur – în această cameră nu exista un bar, puțin alcool cu care să pună capăt gândirii?

Se putea ca în realitate sarcina lui să fie…?

Gemu. Inima i-o luă la sănătoasa. Brusc fu convins că gândul dus până la capăt îl va ucide, acest gând destinat unui titan, care lui îi va străpunge sufletul. Și asta era mântuirea, da.

Se putea ca în realitate sarcina lui să fie de a accelera prăbușirea? Și să aibă grijă ca să supraviețuiască nu oricine, ci doar cei care trebuiau să trăiască – pentru ca ulterior să ia naștere o lume în care să poată fi clădit viitorul?

Închise ochii. Timpul trecea. Nu ar fi putut să spună cât timp rămăsese așa, dar furtuna se mai potolise când îndrăzni să miște și își dădu seama că mai era în viață. Îi era frig. Inima îi bătea cu greu, de parcă sângele i se transformase în sirop, avea nasul înfundat.

Deci, totul depindea de el. Se chinui să se ridice tremurând, simțea că în orice moment se putea sparge. Dar vedea clar. Vedea calea de urmat, vedea și calea străbătută deja, înțelegea de ce trebuise ca totul să se întâmple astfel.

Desigur că aceste conexiuni nu îi fuseseră până acum disponibile. În tinerețe fusese prea idealist pentru a prelua această responsabilitate. Cunoașterea adevăratelor conexiuni ar fi fost o povară care l-ar fi copleșit, în loc să-i dea aripi. Providența milostivă îi lăsase iluzia că el va putea deschide ușa către viitor tuturor oamenilor. Chiar

se întrebase mereu cum se va putea face asta, dar avusese încredere. Îi stătuse în putere.

Avusese nevoie de certitudinea acestui calcul al probabilităților extrem de detaliat, pentru a i se deschide ochii asupra adevăratei dimensiuni a crizei. Fusese necesară prăbușirea în hăul celei mai intense disperări, pentru a ajunge să vadă necesitatea a ceea ce trebuia să facă. Se cutremură în fața maiestuoasei cruzimi a naturii. Ea nu aducea doar viața, ea aducea și moartea. Amândouă reprezentau o unitate, nu era posibilă una fără cealaltă. Toată viața era o încercare și o greșeală, era opulența și suprimarea incapacității.

În fața acestei dimensiuni a divinului avusese mereu ochii închiși, prea preocupat de gândirea timpului său. Dar cum trăiai, așa trebuia să și mori. Fără acest echilibru nu exista viitor, nu era posibilă durabilitatea. El căutase totdeauna acest echilibru în planurile lui, în evaluările lui, dar nu îl putuse găsi, pentru că nu fusese pregătit să plătească prețul cu care se putea obține acest echilibru.

Se târî de-a bușilea pe mocheta de pe podea până la pat, aruncă geanta de voiaj și pardesiul și se ghemui sub pătură. Cât timp rămăsese astfel, gol, în frig? Întoarse cu greu capul. Cifrele de pe ceasul digital clipeau fără niciun sens, trebuie să fi avut loc o întrerupere a curentului electric. Își frecă brațele și umerii, dar nu se încălzi deloc. Avea nevoie de un duș fierbinte, indiferent cât era de târziu.

În timp ce picăturile de apă parcă îl înțepau ca niște ace, provocându-i furnicături peste tot, se gândi din nou la umanoidul blond din mașina care i-o luase înainte într-un triumf primitiv, la acel *homo erectus* cu umeri lați, care probabil că în cap avea numai sex și mașini. Întrebarea trebuia acceptată fără nicio prejudecată – ce drept la existență exista pentru o ființă atât de primitivă? Oameni – oameni pe naiba! –, *ființe* ca astea profitau doar de munca altora, oameni productivi,

ca el însuși sau ca oamenii care lucrau pentru el. Oameni valoroși, utili. Oameni cu rațiune și cu gust, care se străduiau să facă lucrurile bine, care urmăreau țeluri în viață, care încercau să le fie utili celorlalți. Dar nu existau doar oameni ca ăștia. Mai existau și acei paraziți, și încă în număr mare. Era absolut inutil ca asemenea semioameni să fie menținuți în viață când oricum era greu de trăit.

Deoarece nu va ajunge pentru toți, va trebui avut grijă să ajungă pentru cei care merită.

Malcolm McCaine lăsă jetul de apă fierbinte să îi curgă pe față și se gândi un moment că va fi greu să îl convingă pe John Fontanelli de această opinie.

•

După ce se trezi, John avu nevoie de câteva momente pentru a-și da seama unde se află. Un soare blând se zărea prin fereastra din tavan și razele lui îi gâdilau nasul, ceea ce-l și trezi. Locuința Ursulei era mică și, în funcție de proeminențele zidurilor și de elementele de separare a spațiului, se compunea din una ori două încăperi și o baie, toate complex și interesant structurate de complicatul acoperiș. Și, cu toate că după cele mai multe piese de mobilier era clar că acesta nu costase mult, din toate răzbătea un farmec care te făcea să te simți bine de cum intrai.

Alături de el era întinsă Ursula, pe jumătate adormită, care, ca și cum ar fi simțit că este privită, se trezi de-a binelea, clipi somnoroasă și îi zâmbi.

— Se pare că-ți plac, murmură ea aproape imperceptibil.

— Așa se pare, răspunse John zâmbind.

Ea se rostogoli, ceea ce era iarăși o priveliște atractivă, și întinse mâna după ceasul deșteptător.

— Oh, astăzi este duminică, nu?

— Dacă ăștia nu au schimbat calendarul.

— Nu glumi. Astăzi frumoasa noastră romanță ar putea avea un sfârșit brusc.

— Lasă-mă să ghicesc: vrei să mi-l prezinți pe soțul tău, care este boxer.

— Mult mai rău. Vreau să te prezint bunicului meu, și el este un vechi nazist.

•

John considera ciudată nervozitatea Ursulei. În definitiv, el nu voia să se însoare cu bunicul ei, nu? Dar la această remarcă ea reacționă tensionată:

— Răbdare!

Părea că era cu adevărat îngrijorată că el s-ar putea să o părăsească fără a mai scoate o vorbă și să o întindă. Acest bunic trebuia să fie chiar o brută. Și treptat în el se trezi curiozitatea de a-l cunoaște.

Pe drum către căminul de bătrâni, Ursula a fost suspect de binedispusă, a vorbit încontinuu cu bodyguarzii, de la care a vrut să afle cum fac pentru a supraveghea o noapte întreagă o casă, și totuși dimineața să pară odihniți și scoși ca din cutie. Marco îi explică amabil întreaga schemă, cine putea și când putea să doarmă și să facă un duș în camera de hotel din apropiere, cum procedau cu mașina și cum se putea lua micul dejun în mașină fără a face murdărie.

— Mai există o speranță, susținu ea când intrară în cămin. Mi-am amintit că bunicul nu știe o boabă englezește.

John zâmbi.

— Asta ar deveni evident plictisitor când va povesti întâmplările lui din timpul războiului.

Doi bodyguarzi intrară după ei. Ursula a avut dreptate: pentru prima dată după zile întregi i-a văzut în spate.

— El nu povestește întâmplări din război, zise întunecată Ursula. El era instructor în Divizia SS – „Totenkopf”. Este un nazist veritabil, știe pe dinafară *Mein Kampf* al lui Hitler.

O strânse mai tare de mână, cu speranța că o va mai liniști:

— El nu vorbește engleza, eu nu vorbesc germana. Tu îmi poți povesti totul și eu va trebui să cred.

Josef Valen într-adevăr nu vorbea limba engleză.

Dar vorbea italiana, și încă mai bine decât John.

— Trei ani am fost dislocat în Italia, la ordinul personal al Reichsführer-ului SS Himmler, începu el în stil milităresc. Ofițer de legătură cu camarazii italieni. Studiul aprofundat al limbii italiene era obligatoriu, eu trebuia să fiu utilizabil în probleme ale serviciului secret. Asta s-a modificat ulterior, dar am rămas cu cunoștințele de limbă.

Ursula fusese nevoită să ia loc consternată. John era mai mult decât uluit. Bunicul Ursulei era foarte bătrân, era imobilizat într-un scaun cu rotile, dar John cunoscuse rareori pe cineva atât de lucid și de fercheș ca Josef Valen.

Și acum înțelese de ce îi era frică Ursulei. Bătrânul emana ceva rău, un fluid de neîndurare și duritate care te făcea să te cutremuri. Puținul păr îi era tuns scurt, cu o cărare ireproșabilă, iar ochii lui cenușii și clari îl măsurau pe John cu privirea unui lup care își examinează prada. Îți puteai, fără niciun efort, imagina că acest bărbat împușcase femei și copii. Și îți era frică să îl întrebi asta, pentru că nu voiai să îi afli răspunsul.

— Așadar, dumneavoastră sunteți acel celebru John Salvatore Fontanelli, zise Josef Valen. Arătă un scaun aflat lângă perete și adăugă: Luați loc. Fiul meu m-a anunțat; este o onoare pentru mine.

— *Grazie,* mormăi John și se așeză.

Ursula dusese o mână la gură și privirea ei exprima panica.

Valen își potrivi puțin poziția scaunului și continuă:

— Am citit multe despre dumneavoastră, *signor Fontanelli.* Desigur că nu mi-am putut imagina că într-o zi voi face cunoștință cu dumneavoastră. Ceea ce m-a fascinat pe mine a fost să aflu despre acea profeție.

— Da, spuse John cu o senzație de neplăcere. Și pe mine.

— A restitui omenirii viitorul pierdut… Bătrânul își ațintì cercetător privirea rece a ochilor lui cenușii asupra lui John. Totdeauna m-am întrebat dacă vă este clar când *și-a pierdut* omenirea, de fapt, viitorul.

John se lăsă pe spate până simți peretele înapoia lui. Se făcuse oare frig în încăpere ori i se părea lui?

— Ca să fiu cinstit, nu.

— În 1945, spuse Valen. Când conjurația mondială evreiască ne-a îngenuncheat patria. Când s-a demonstrat cât de bine țin în frâu capitaliștii evrei America.

John se gândi că oarecum trebuise să îi fie clar că va auzi așa ceva.

— Ah, da, răspunse el convins că o să treacă și de asta. Înțeleg.

— Nu spuneți: „Da, înțeleg!" *Nu înțelegeți,* văd asta pe chipul dumneavoastră. Adolf Hitler a fost predestinat de providență să cunoască modalitatea de a se elibera din orbirea indusă de o doctrină falsă, care de sute de ani îi otrăvea pe oameni, și să acționeze în consecință. Și el *a acționat.* Valen se aplecă în față și îndreptă spre John un deget aproape descărnat. Sunteți conștient că Hitler a vrut același lucru ca dumneavoastră?

John inspiră cu greutate.

— Ca mine?

— Să păstreze viitorul omenirii, normal! Asta a urmărit el. Lui îi era clar că lumea este limitată, că nu ajunge pentru toți. Că trebuie luptat pentru pământ și pentru bogățiile pământului. El a înțeles că lupta asta este de la natură, că rasele trebuie să confirme că doar lupta este aceea care le menține tari.

— Nu ar fi fost prevenirea generală a sarcinii cea mai originală idee de a rezolva această problemă? întrebă sarcastic John.

— Nu înțelegeți, *signor Fontanelli.* Natura aruncă în lume vietățile, și acolo ele trebuie să confirme. Cel slab moare, cel tare trăiește – asta este legea naturii, însuși principiul aristocratic al vieții. Natura nu cunoaște prevenirea sarcinii, ea cunoaște doar prisosința și suprimarea a ceea ce nu este apt pentru viață. Să rămână numai cel mai capabil de a înfrunta viața – asta vrea natura. Pe când astăzi? Priviți în jur: oamenii se împerechează fără a avea conștiința rasei, orice bolnav ereditar și debil este menținut în viață prin orice mijloace, și se poate reproduce, și care este rezultatul? Ereditatea se diluează și se alterează. Rasele albe, adevăratele purtătoare ale culturii umane, sunt bolnave până în măduva oaselor. Degenerare, înțelegeți? Lumea în care trăim este o lume a degeneraților și a celor incompatibili cu viața, de aceea ea este sortită pieririi.

John voia să spună ceva pentru a pune capăt acestui potop de cuvinte neîndurătoare, dar nu știa cum.

— Omenirea trebuie să se supună din nou înțelepciunii naturii, altfel suntem pierduți. Asta este singura cale, *signor Fontanelli,* continuă Josef Valen. Dar înțelepciunea naturii este cruntă. Ea nu lasă loc de pacifism și religii compătimitoare, ea cunoaște doar legea celor mai puternici. Cel puternic îi supune pe cei slabi și prin această victorie își dovedește dreptul la viață. În cel de-al treilea Reich nu a fost vorba doar despre a cuceri – s-a pus problema de a ameliora oamenii înșiși, de a asigura continuitatea speciei. Înțelegeți? Continuitatea speciei, acesta a fost țelul. Același țel pe care îl urmăriți dumneavoastră…

— O întrebare, *signor* Valen, îl întrerupse John. Dumneavoastră nu mai arătați chiar ca o chintesență a sănătății și a formei fizice, dar vi se permite să trăiți aici, și sunteți îngrijit – aveți ceva împotriva acestui lucru?

Josef Valen aduse scaunul cu rotile atât de aproape de John, încât acestuia mai că i se făcu rău din cauza mirosului gurii bătrânului, care șuieră:

— Îi disprețuiesc pe toți aceștia și acești lași suportă asta. Scuip pe mila lor deplorabilă, dar ei suportă asta. Așadar, o merită! Toți au atitudine de slugă!

— Este bine de știut. Dar eu nu mai suport. John se ridică și făcu un pas îndărăt. Nu mi-a făcut plăcere să vă cunosc, *signor* Valen și sper că nu ne vom mai revedea. Să muriți cu bine!

După aceste cuvinte plecă și mai târziu avea să recunoască faptul că atunci puțin îi păsa dacă Ursula îl urma ori nu îl urma.

Însă ea l-a urmat, el a luat-o de după mijloc și a simțit cum tremura. L-au auzit pe bătrân râzând și strigând după John:

— Îmi plăceți, Fontanelli! Aveți răbdare, într-o zi veți face totuși ceea ce trebuie…!

După care cotiră pe coridor, iar șuieratul roților scaunului pus în mișcare acoperi restul frazei.

— Urăsc asta, murmură John mai mult pentru sine decât pentru cineva anume. Dacă îmi mai prezice cineva că voi face ceea ce trebuie, am să încep să urlu…

•

— A fost condamnat după război la douăzeci și cinci de ani de închisoare, povesti Ursula pe drumul către aeroport. A fost probabil un noroc pentru tata, în acest fel a crescut fără a fi influențat. El era cel mai mic, avea doi frați mai mari care muriseră în ultimele zile ale războiului, ca membri ai Volkssturm[41].

— Eu nu înțeleg de ce vă mai ocupați de el.

— Nici eu. Cumva parcă tata nu mai poate scăpa de el. Uneori cred că vrea să îi dovedească ceva. Că dragostea învinge ura ori cam așa ceva, nu știu bine. Am considerat întotdeauna josnic că trebuia să îl vizităm prin pușcării și spitale, în timp ce el ne pisa cu verdictele lui.

John privi pe geamul mașinii. Un angajat al aeroportului dădu deoparte grilajul și amabil le permise să treacă pe pistă, unde avionul era pregătit pentru a-i duce la Londra.

— În ce mă privește, poți să nu îl mai vizitezi niciodată, spuse el.

•

McCaine ceruse ca timp de două ore să nu mai fie deranjat de telefoane. Rezemat de speteaza fotoliului stătea în fața panoramei centrului Londrei, proaspăt spălat sub soarele de octombrie, în poală cu o mapă cu documente ce conțineau cifre explozive, cu privirea ațintită în gol, gândindu-se cum vor muri oamenii. Ori cel puțin o parte nefolositoare dintre ei.

Bineînțeles că foametea era o variantă. Moartea prin înfometare era una tăcută, discretă. În fiecare an mureau de foame milioane de oameni, asta se întâmpla de decenii, fără ca opinia publică să reacționeze evident. Oamenii flămânzi erau și prea slabi pentru a putea pune la cale războaie; iată un argument care vorbea în favoarea foametei ca armă.

Un aspect negativ era că foametea, după cum arătau cifrele, nu era cauzată de lipsa alimentelor, ci de modul de repartizare a lor. Oamenii nu flămânzeau pentru că nu exista mâncare, ci pentru că nu aveau bani suficienți pentru a o cumpăra. Va fi necesară o atenție deosebită pentru a destructura logistica internațională și pentru a modifica legăturile comerciale mondiale, fără ca prin asta să se schimbe ceva. Și va fi de două ori mai greu să faci toate astea fără a trezi suspiciuni.

Un punct negativ major. Ba chiar un criteriu de excludere.

McCaine examină diagrama cu evoluția populației în ultimii două mii de ani. În această curbă permanent urcătoare, singura coborâre era cea produsă de o molimă, epidemia de ciumă de la mijlocul secolului al XIV-lea, care secerase o

treime din populația Europei. Nimic altceva nu lăsase urme, nici măcar cel de-al Doilea Război Mondial.

Molime. Ciuma bineînțeles că nu mai intra în discuție, ea devenise vindecabilă. Dar SIDA arăta bine, nu? SIDA era provocată de un virus, nu de către o bacterie, și împotriva virușilor arsenalul medicinei este încă destul de ineficient. SIDA ducea opera la bun sfârșit, nefiind molipsitoare, și totuși răspândindu-se necontenit din pricina modului de transmitere prin contact sexual. Iar de la infectare și până la izbucnirea bolii trecea timp destul pentru a putea fi și alții infectați.

Răsfoia studiul de epidemiologie realizat pe câteva pagini de un cunoscut institut suedez. Citi pentru sine ce era scris acolo: SIDA apare în principal la cei insuficient de inteligenți pentru a se proteja eficient ori prea nestăpâniți pentru a o face. Cu alte cuvinte SIDA ar fi o alegere pozitivă, nu? Gândul ăsta îl fascina. Însoțea totul de acel gust amar al sorții dominante, al voinței divine de care îi plăcea să fie condus.

SIDA arăta cu adevărat interesant. Era o molimă atât de bună cum nici n-ar fi găsit alta. Unica întrebare era: va acționa destul de rapid?

În privința asta statisticile erau descurajatoare. Rata de infectare era mică în comparație cu rata nașterilor, și în multe locuri chiar mai mică. Desigur că se aflau abia la începutul cercetărilor, dar erau departe de o modificare importantă a curbei populației.

Poate că aici se afla punctul în care trebuia intervenit. Firmele farmaceutice implicate puteau fi luate sub control, medicamentele puteau deveni inaccesibil de scumpe, iar cercetările privind vaccinul puteau fi reduse la zero. Motive raționale se puteau găsi oricând: la nevoie se va argumenta cu *shareholder value,* care în momentul de față devenea tot mai acceptată în înalta societate și

promitea să devină motivație sacrosanctă pentru orice decizie întreprinzătoare.

Sună telefonul în ciuda ordinului dat. Ridică receptorul.

— Da?… Da, înțeleg. Cu prietena lui? Ei, ca să vezi!… Bine, mulțumesc că m-ați înștiințat.

Chris O'Hanlon era cel mai de încredere informator dintre cei din garda de corp, asta trebuia să i-o recunoască.

McCaine închise mapa cu documente și o puse la locul ei în dulap. La vremea potrivită se va gândi la un control mai bun asupra alimentelor, semințelor și vaccinurilor, dar nu astăzi. Va fi nevoie de arme pentru a putea apăra ultimele bastioane ale civilizației contra barbarilor năvălitori. Asta necesita restructurarea considerabilă a portofoliilor lui, și încă nu avea cea mai mică idee cum să îl convingă pe John Fontanelli.

39.

El poseda cu adevărat un castel. Ei nu îi venea să creadă nici când așteptau în fața unei porți din fier forjat precum cele două aripi ale porții ornate cu *f*-ul roșu-închis al lui Fontanelli să le dea cale liberă. Nu fusese destul că zburase cu un mic avion cu reacție ce le aparținuse doar lor și că fuseseră preluați de una dintre acele limuzine lungi, negre, ca din filme, dar exista și acest castel despre care John îi vorbise mereu. Ea luase tot timpul chestiunea asta drept o glumă.

Cenușiu, semeț, imens, se profila dincolo de colină, o proprietate incredibilă, apărând necuviincioasă cuiva care nu avea decât bani, și nici vorbă de o familie cu generații de stăpâni. Și servitorii înșirați de o parte și de alta, sute, bărbați și femei în tradiționalele uniforme ale meseriei lor – bucătari, cameriste, chelneri, grădinari, meseriași, grăjdari și așa mai departe – și un majordom veritabil în frac, țeapăn, care ieși în față imediat ce șoferul deschise portiera și le ură bun venit în cea mai pretențioasă *British English* rostită din vârful buzelor.

Când coborî, sute de priviri se îndreptară spre ea. Numai să nu se împiedice acum, să nu facă vreo mișcare greșită, despre care timp de săptămâni să se șușotească pe la colțuri. John părea să privească totul complet indiferent, nu părea a fi și nici nu încerca să facă pe impozantul; în mijlocul acestei scene pompoase părea un simplu tânăr newyorkez.

Un castel adevărat! În holul de la intrare avu impresia că păși într-un muzeu nu demult modernizat; instinctiv se așteptă să dea de un ghișeu de la care să cumpere biletul de intrare. Și peste tot erau servitori care o urmăreau curioși ori poate că era invidie ceea ce vedea ea în unele priviri? Și-ar fi dorit o cămăruță modestă, în care

putea să rămână singură, unde să nu o privească nimeni.

— Cu asta te obișnuiești repede, crede-mă, zise John și o luă de mână. Vino, trebuie să-ți arăt ceva ce nici nu gândești.

Au urcat scări, au parcurs coridoare, au trecut prin uși, uși și iar uși, și în cele din urmă au ajuns la un portal suficient de înalt ca omul cel mai înalt din toate timpurile să arate ca un pitic în cadrul lui, iar în spatele acestuia era o sală de bal în albastru și auriu, cu splendide draperii pe pereți și imense lustre de cristal fixate în tavan, iar în mijlocul acestei minunății orientale… un uriaș pat aurit cu baldachin! Gemând sub perne de mătase și cuverturi opulente, acoperit cu perdele sclipitoare prinse de coloane de marmură, un coșmar în brocat.

O vreme Ursula rămase mută.

— Doar nu crezi, spuse ea în cele din urmă, că eu voi dormi în acest pat monstruos?

John zâmbi.

— În acest pat monstruos încă nu a dormit nimeni. Ceea ce vezi este dormitorul pentru vizionat, folosit numai pentru ca fotografii să facă fotografii. Starurile de la Hollywood au așa ceva, povestea arhitectul pentru interioare, și părerea lui a fost că și eu am nevoie de chestia asta.

•

Piscina îi plăcu, la fel ca ambele saune, baia de aburi și mica promenadă ce străbătea sera cu plante tropicale. John rămase pe marginea bazinului, bălăbănind picioarele în apă și privind-o cum pe spate, cu ochii închiși, se lăsa în voia undelor care, plecând de la ea, se îndreptau către marginile bazinului. Reflexe luminoase dansau pe nuanțele de albastru ale tavanului și pe stâncile artificiale din care putea izvorî o cascadă mică atunci când se voia acest lucru.

— Tu înoți în fiecare dimineață câteva lungimi? întrebă ea fornăind când se apropie de el.

John zâmbi cam încurcat:

— Mai curând nu prea.

— Atunci nu meriți un bazin ca ăsta.

Ea împinse cu picioarele în peretele bazinului, se scufundă, reveni la suprafață și scutură capul. Arăta răpitor.

— Hei! strigă el. Ai mai văzut vreodată o protecție ca asta împotriva privirilor neavenite?

Comutatoarele, bine protejate împotriva apei, erau plasate peste tot de-a lungul bazinului. El apăsă unul dintre ele și, ca prin farmec, pereții de sticlă care dădeau către grădină deveniră lăptoși și mați. Asta era ultimul răcnet în materie și în același timp extrem de costisitor.

Ursula urmărise consternată modificarea.

— Asta ce-a mai fost?

— *Piezo*… ceva, am uitat denumirea întreagă. Atâta timp cât este curent, sticla este complet netransparentă, dar lasă să treacă prin ea tot atâta lumină ca înainte.

— Frumos, dar în ce scop?

— Ei, da, răspunse prudent John, ca nimeni să nu tragă cu ochiul. Vreau să spun că noi… am putea, de exemplu, să facem baie goi. Dacă vrem. Sau… orice altceva…

Ea îi aruncă o privire greu de interpretat.

— Încă nu mă simt atât de ca acasă, zise ea și dispăru sub apă.

Mult timp. O nălucă multicoloră ce aluneca în adâncul sclipitor.

— Cred și eu, mormăi John și acționă comutatorul care reda transparența geamurilor.

•

Te puteai obișnui cu astea. Cu masa pentru micul dejun aranjată elegant, cu prosopul permanent schimbat lângă dușul totdeauna proaspăt curățat, cu profesionalul masaj de un sfert de oră de dinaintea dușului. Încăperile în care dormeau și locuiau în mod real erau de un deplin

bun-gust și de bună calitate, și permanent curate și aranjate parcă de o mână fermecată.

Deci, aceasta era Londra de dincolo de geamurile întunecate din sticlă antiglonț.

— De două luni nu am mai fost la birou, spusese John și o rugase să vină cu el pentru a-i cunoaște partenerul și managerul, Malcolm McCaine.

Ea nu mai fusese la Londra și nici în Marea Britanie. Circulația pe stânga îi dădea o ușoară senzație neplăcută și de aceea ea se concentra asupra imaginii oferite de oraș. Incredibil, chiar existau bărbați care purtau melon și umbrele! Desenele realizate în câteva linii din vechile manuale de engleză le considerase până acum caricaturi.

Numele de Malcolm McCaine îi era, ca oricărui alt pământean, la fel de cunoscut ca numele președintelui american. Era numele bossului de la *Fontanelli Entreprises,* cel mai mare concern din istorie. Era numele bărbatului cu salariu de o sută de milioane de dolari pe an. Al bărbatului pe care jumătate dintre ziariștii economici ai lumii îl considera cel mai competent manager al planetei, iar cealaltă jumătate îl considera drept un cârpaci ipocrit.

Dar, dacă l-ar fi întâlnit pe stradă, nu l-ar fi recunoscut. La televizor aproape că nu-l văzuse. Ziarele păreau să aibă în arhive o singură fotografie a acestuia. Van Delft îi relatase că în urmă cu un an un ziar economic australian îl declarase *manager al anului,* dar el nu acceptase o ședință foto și niciun interviu, așa că inițiativa murise.

Șoferul îi satisfăcuse plăcerea de a trece pe lângă Buckingham Palace, prin Trafalgar Square, și de a parcurge o porțiune de drum pe malul Tamisei, în așa fel încât putuse să arunce o privire asupra lui Big Ben. Aceste legendare construcții

existau deci cu adevărat! Cu toată călătoria ei, o mai entuziasma încă această descoperire.

Clădiri vechi și moderne, bănci și societăți de asigurare arhicunoscute și necunoscute. Mașina opri în fața uneia dintre aceste construcții, gărzile de corp prinseră să mișune și să privească în toate părțile de parcă se aflau într-o zonă de război, și abia după ce aceștia dădură semnalul putură și ei să coboare și să intre în grabă în foaierul cu pereți din sticlă. O plăcuță modestă, atât de *understated* că aproape că o trecuse cu vederea, era inscripționată *Fontanelli Enterprises Headquarters.*

Convoiul se îndreptă către liftul în care atârna un Picasso original, iluminat cu mult efect, și în mod cert la fel de eficace asigurat contra furtului. Urcară și la fiecare metru parcurs aveau impresia că se aflau tot mai aproape de centrul lumii, unicul centru de putere efectiv al sfârșitului de secol XX. Gongul care însoțea deschiderea ușilor se auzi de parcă anunța sosirea la poalele tronului de pe care Dumnezeu-Tatăl guverna întreg mapamondul.

— Miss Valen, receptă ea o voce gravă și îl recunoscu totuși pe cel care vorbise. Era McCaine. Acesta îi strânse mâna, înclină ușor capul și spuse zâmbind: Mă bucur să vă cunosc!

Și chiar părea că se bucura.

Îl salută și pe John cu nu mai puțină bucurie.

— Arătați bine, soarele tropical v-a priit. Și, din ceea ce văd, v-ați găsit și doamna inimii dumneavoastră…

Ea aproape că se simțea penibil de cât de radios părea John. Ca un elev care primește o laudă de la un profesor pe care el îl divinizează. Ea trecu cu privirea peste mulțimea debordantă de plante dintre spațiile amenajate pentru ședere: orhidee, ferigi și arbuști, o adevărată junglă sub sursele de lumină ce coborau mult sub tavan.

A fost condusă în sala de conferințe, a cărei atmosferă de putere și măreție aproape că îi opri

bătăile inimii, și prin birouri. În timp ce biroul lui John părea neocupat, cel al lui McCaine respira o activitate neobosită. Harta lumii din spatele biroului acestuia, colorată majoritar în roșu-Fontanelli, trăda că de fapt aici se afla adevăratul nucleu al lucrurilor. O fi fost John proprietarul tuturor acestora, dar aici era doar oaspete.

Apoi au coborât un etaj, la cazinou, un restaurant propriu, mic, dotat luxos, unde au luat împreună prânzul. McCaine, deși voia să fie o companie agreabilă, cu toată energia sa clocotitoare, degaja uneori ceva neplăcut, depresiv. Acesta se interesă de viața ei, de preferințe, asculta interesat răspunsurile ei, dar ea nu putea să scape de impresia că tot ce îi spunea erau lucruri știute de mult timp de el.

— Cât timp ați fost plecat, s-au petrecut multe, îi spuse lui John, dar i se adresă și Ursulei surâzându-i ezitant: Dar nu vreau să o plictisesc acum pe însoțitoarea dumneavoastră.

John dădu din cap serios:

— Voi reveni curând la birou. Cred că o voi face chiar mâine.

— Dar fără stres. Avem totul sub control. Și, dacă eu m-am dezobișnuit de a avea o viață privată, asta nu înseamnă că trebuie să o distrugeți și pe a dumneavoastră.

Masa a fost plăcută. Perspectiva era de vis. McCaine îi recomandă Ursulei ca mai întâi să facă un tur generos pentru shopping, după care să facă cunoștință cu viața culturală a Londrei.

— Eu nu mai sunt la curent cu ea, mărturisi el, dar după câte mi se spune este plină de noutăți.

Ursula promise că va medita asupra sfatului.

— Un bărbat remarcabil acest McCaine, îi spuse ea lui John pe drumul de întoarcere.

El dădu afirmativ din cap.

— S-ar putea spune așa.

— De fapt *el* face totul, nu? El conduce afacerile. Cel care decide tot.

— Da, dar fără semnătura mea nu se face un pas, protestă imediat John.

Ursula îl privi atentă. Se părea că lui nu îi făcea plăcere să discute pe această temă.

— Nu o lua ca pe o critică, zise ea. Am întrebat doar pentru că vreau să înțeleg ce face el.

John o privi aspru.

— El este manager. Așa cum spune termenul, conduce afacerile. Dar este angajatul meu. Eu sunt cel căruia îi aparține totul.

— Dar tu semnezi ce îți dă el la semnat, nu? Ori câteodată mai spui: nu, asta o facem altfel?

— Pot spune asta oricând, desigur. Pur și simplu nu a existat o astfel de situație. Pentru că întâmplător el este bun și nu are idei proaste.

Ea zgândărise o rană, era evident. O rană despre care John nici nu știuse că o are.

— Îți poți da tu seama de asta? întrebă ea cu o cruzime ciudată, de care ea însăși nu se crezuse capabilă. Mă refer la faptul că tu nu ai studiat economia și nici…

— Nici nu am nevoie, o întrerupse John. Am un noroc atât de porcesc încât nu trebuie să fac ori să știu ceva. Cu toate astea mie îmi aparține jumătate de lume. Asta este cel mai dement lucru.

Ea își reținu involuntar respirația.

— Asta, spuse ea prudentă, nu sună ca și cum ai fi nemaipomenit de fericit așa.

— Nici nu sunt. El continuă privind fix înainte: Acum trei ani, livram încă pizza. Ai nevoie de timp să te regăsești în această situație. Nu se face de azi pe mâine. Făcu un gest vag și adăugă: Este clar, McCaine a studiat toate astea, știe să facă totul, are planul principal și așa mai departe. Unica mea decizie a fost de a-l lăsa să lucreze.

Ea îi puse mâna pe braț:

— Este OK.

El o privi.

— Dar curând va fi altfel, explică el. În viitor mă voi ocupa de toate detaliile.

•

Era din nou ca mai înainte, ba chiar mai bine. Te simțeai mai bine după o noapte minunată, știind că lăsai acasă o femeie minunată. John îi saluta pe toți cei întâlniți, cu un zâmbet strălucitor și, în vreme ce liftul urca, îi revenea senzația celui sigur de victorie. Intră în biroul lui McCaine și strigă:

— Ei? Avem un plan?

McCaine, care tocmai se pregătea să dea un telefon, puse deoparte receptorul și îl privi încruntat.

— Un plan? Totdeauna am avut un plan.

John dădu din cap.

— Nu, eu mă refer la profesorul Collins. Până acum trebuia să termine evaluările lui, nu?

— Oh, asta era… Da, vinerea trecută am fost la el. Este gata cu prima fază. Am discutat rezultatele până în miez de noapte.

— Și?

McCaine umblă prin teancul de documente de pe birou, fără senzația că ar căuta ceva anume.

— Este o chestie mai ciudată cu computerele astea. Desigur că ele nu elaborează idei. Dar când sunt puse să calculeze toate combinațiile posibile valorilor inițiale o fac complet imparțial, fără nicio prejudecată. Ele nu gândesc *Ah, oricum asta nu merge*! – ele înghit cifrele și scuipă rezultatul. Și uneori în acest mod găsesc ceva ce depășește orice așteptare și îți induc o idee la care nu ai fi ajuns altfel niciodată. Ridică privirea și îl examină pe John părând că își caută cuvintele. Vă mai amintiți de primele zile aici, la Londra? După cum v-am spus, într-o zi silozurile cu grâne ale americanilor vor reprezenta o forță mai mare decât portavioanele din US Navy. Tocmai ăsta este punctul de plecare.

— Silozurile ori portavioanele?

— Ambele. În principiu, este foarte simplu. Populația este în creștere, suprafețele exploatabile agricol se restrâng. Care este consecința logică?

Întreaga lume este constrânsă să recolteze mai mult de pe fiecare suprafață. Dar cu metodele tradiționale nu se poate scoate mai mult. Deci, ce rămâne?

John încrucișă brațele pe piept.

— Eu aș zice că foametea.

— Asta sau tehnica genetică.

— Genetică? John clipi stupefiat. Totdeauna ați spus că pentru noi asta ar fi un domeniu neinteresant.

— După ultima vineri nu mai este neinteresant. Ba chiar de vinerea trecută este cel mai interesant domeniu. McCaine zâmbi malițios și continuă: Pe cale genetică vor putea fi produse sorturi de plante care sunt substanțial mai rentabile și mai rezistente la boli, la dăunători și la alte influențe negative ale mediului asupra culturilor. Ridică degetul arătător precum un profesor și adăugă: Codul genetic ar putea fi patentat. Ceea ce ar însemna că nimeni în afară de noi nu poate produce aceste plante. Și nimeni nu va putea renunța pe durată mare de timp la semințele noastre, pentru că problema productivității îl obligă. Nu sună asta ca o poziție favorabilă nouă?

John dădu din cap.

— Favorabil nu este expresia potrivită.

— Se poate și mai bine. Piața semințelor este dominată astăzi de câțiva, puțini, producători…

— … Pe care noi îi vom cumpăra, i-o luă înainte John și zâmbi răutăcios.

— Bineînțeles. Dar interesant este că deja stadiul actual al cultivării produce sorturi, așa zișii *hibrizi,* încrucișări sterile de soiuri înrudite. Mai simplu spus, afacerea decurge astfel: cumpărați semințe din care cresc grâne ori legume minunate, dar care nu fac semințe sau, dacă le fac, acestea nu sunt capabile de germinare.

— Deci, nu poți deveni independent, ci trebuie pentru fiecare recoltă să cumperi semințe noi, constată mirat John.

— O proprietate ce poate fi implantată natural și semințelor produse genetic, și asta înseamnă că, dacă o facem corect, avem controlul absolut.

John se prăbuși într-unul dintre fotolii, ridică brațele deasupra capului și îl privi impresionat pe McCaine.

— Este genial. Statele vor trebui să facă ce vrem noi, pentru că se vor teme că altfel nu le mai livrăm semințe.

— Deși bineînțeles că noi nu vom amenința niciodată cu asta.

— Bineînțeles. Când începem?

— Eu deja am început. Din păcate, valorile de bursă ale acestor firme de genetică sunt exorbitante. Nu vom putea evita unele participații. Din nou trebuie să ne pregătim sufletește pentru a ne face sânge rău. Asta înseamnă că trebuie să avem grijă cu media, pentru a putea minimaliza reacțiile.

— Sânge rău? Cine poate avea ceva împotrivă ca noi să dezvoltăm semințe mai bune?

— Inginerii geneticieni sunt rari și în prezent mulți lucrează în cercetarea medicală. Va trebui să torpilăm câteva proiecte de cercetare, pentru a aduna oameni potriviți. McCaine se scărpină la nas și adăugă: Mă gândesc în primul rând la cercetarea în domeniul SIDA.

•

Ursula îl examină din priviri pe John peste masa aranjată somptuos. El se întorsese foarte binedispus de la Londra, menționase ceva despre un plan genial care să avanseze realizarea profeției, iar euforia lui era asemenea celei a unui drogat.

— Ție chiar îți place să locuiești aici? îl întrebă ea când discuția deveni mai destinsă și când în salon nu se afla niciun chelner.

El se lupta cu desertul.

— Cum așa? Un castel este totuși grozav! Ca în basme.

— Ca în basme, exact. L-am văzut astăzi.

— Ți-a fost de-ajuns o zi pentru asta? Sunt foarte dezamăgit.

Ea oftă.

— *Tu* l-ai văzut vreodată? Ai fost prin toate camerele?

— Dacă am fost în toate camerele? Ridică privirea și dădu din umeri, apoi zise: Nu am idee.

— John, am găsit coridoare la care praful era așternut pe fiecare clanță. Există o mulțime de camere în care nu se află absolut nimic, sunt complet goale.

El nu înțelegea.

— Praf pe clanțele ușilor? zise el și se încruntă. Ce spui? Pentru ce plătesc eu toți acești oameni?

— Îi plătești ca ei să administreze un castel mult prea mare pentru tine, spuse posomorâtă Ursula.

John linse linguriță cu grijă.

— Știi unde mi-a plăcut mie mult? În casa mea din Portecéto. Trebuie să ți-o arăt. Este cu adevărat frumoasă. În sudul Italiei. Și nu este prea mare. Este exact cât trebuie.

— Și de ce nu locuiești acolo, dacă ți-a plăcut atât de mult?

Se uită prostește la ea.

— Pentru că centrala mea se află aici, la Londra. Și pentru că, dacă examinăm lucrurile mai profund, casa din Portecéto nu este la nivelul meu.

— Nu este la nivelul tău. Înțeleg. Și cine hotărăște ce este și ce nu este la nivelul tău?

John ridică paharul și examină cu privirea vinul galben-auriu din el.

— Vezi, eu sunt cel mai bogat om din lume. Lucrul ăsta trebuie să se vadă. Este important din punct de vedere psihologic să impresionez lumea.

— Cum așa, este important? Că tu ești cel mai bogat om din lume știe orice școlar, asta nu mai trebuie să o demonstrezi nimănui. Și, abstracție făcând de asta, cine te vede aici? Cea mai apropiată stradă este la trei kilometri de-aici.

El o privi răbdător.

— Prim-ministrul, de exemplu, a fost aici o dată. Nu Blair, cel dinaintea lui, Major. El a fost impresionat, crede-mă. Și acest lucru a fost important. Oftă, apoi adăugă: Totul face parte din planul lui McCaine. Și eu a trebuit să mă obișnuiesc cu asta. Eh, eu sunt fiul unui cizmar din Jersey; tu crezi că am crescut cu linguri din aur?

Ea râse din nou de fața lui hazlie. Se gândi că poate privea ea totul cu prea multă îndârjire. Se gândi la propria copilărie, la cât de des în discuțiile purtate la masă venise vorba despre ce ar mai fi fost necesar și cine trebuia să îl procure. Lipsurile erau omniprezente, iar improvizația era o necesitate permanentă. După căderea zidului Berlinului, ei îi mergea mai bine, dar ar fi fost exagerat să afirme că peste noapte toate îi prisoseau.

•

Își permiteau să coboare la cazinou doar când îi conduceau pe oaspeți. În rest reveneau la obișnuințele lor și la prânz luau o gustare frugală în sala de conferințe.

— Vă este clar că în realitate banii nu se înmulțesc? întrebă John la una dintre aceste ocazii.

McCaine îl privi mestecând.

— De ce credeți asta?

— Se tot spune să îți depui banii la bancă pentru că aduc dobânzi. Dar, dacă eu depun bani, dobânzile pe care le iau provin de la alți oameni. Care trebuie să muncească pentru asta.

În cuvinte obișnuite John zugrăvi cunoștințele dobândite în Panglawan, dar fără a intra în amănunte și fără a descrie șocul avut la acele descoperiri – era pur și simplu prea penibil că nu înțelesese aceste legături mai înainte. Era ca și cum tot timpul crezuse în Moș Crăciun și abia acum descoperea că în realitate cadourile îi erau aduse de părinți.

— Corect, confirmă McCaine. A investi bani înseamnă a închiria bani. Și cel care îi închiriază trebuie să se gândească la cum va reuși să facă rost de banii de chirie.

— Și de ce noi le tot povestim asta oamenilor? M-am uitat pe prospectele băncii noastre – exact aceeași absurditate: *lăsați-vă banii să lucreze pentru dumneavoastră.*

— Le spunem asta, deoarece oamenilor le place să creadă în povești. Și, atâta vreme cât ei cred în povești, nu se interesează de realitate, este foarte simplu. În realitate, banul nu este altceva decât un instrument ajutător pentru a reglementa două lucruri: mai întâi *cine* și *ce* trebuie să facă, și în al doilea rând *cine* primește *ceva.* Atunci când doi oameni interacționează este vorba în principiu de faptul că unul îl determină pe altul să facă ce vrea primul. Și ceea ce se vrea de la altul este de cele mai multe ori primitiv gândit: *Dă-mi*! Dă-mi partea ta din pradă! Dă-mi sex! Dă-mi ce-ai acolo! Așa suntem făcuți noi, oamenii, și pentru că banii sunt născocirea noastră, ei ne reflectă natura noastră, ce altceva? McCaine făcu un gest a lehamite cu furculița. Dar asta sună categoric non-sexy, trebuie să acceptați asta. Nimeni nu vrea să știe asta. Credeți-mă, oamenii preferă poveștile!

•

Treptat, Ursula învățã să recunoască fiecare din mulții angajați casnici. Chelnerul care se ocupa de masa pentru micul dejun se numea Lance, avea pielea palidă, de o nuanță bolnăvicioasă, unghiile îi erau roase și vorbea puțin, mai curând deloc. Francesca era una dintre cameriste din aripa unde stăteau ei, o femeie tânără, care nu îndrăznea să privească în ochi pe nimeni, permanent tristă, dar își îndeplinea sarcinile chiar cu dăruire. Șoferul cu mâini păroase care o ducea la cumpărături în oraș oricând voia ea, se numea Innis. În timpul deplasării era recomandabil fie să discuți cu el, fie să ridici geamul despărțitor, căci, dacă nu avea

gura ocupată cu altceva, obișnuia să fluiere melodii pe care le pocea de nu le mai recunoșteai.

John îi dăduse un card de credit de aur, eliberat pe numele ei, a cărui limită în condiții normale era suficientă pentru o viață, nicidecum pentru o lună, dar Ursula îl folosea cu mare prudență. Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea colindând, observându-i pe oameni, privea la ceea ce ar fi putut cumpăra și încerca să uite de prezența celor doi bărbați cu umeri lați care o urmau pas cu pas, bineînțeles la o distanță decentă. Odată un bețiv s-a apropiat de ea cu un comportament insultător, adresându-i-se într-un dialect pe care Ursula nu l-a înțeles – în orice caz a înțeles doar că ar fi vrut bani –, atunci ca din neant au apărut cei doi în stânga și în dreapta individului și l-au… *îndepărtat* rapid, eficient și fără a atrage atenția.

După acest incident a devenit atât de îngândurată, încât nu s-a mai putut concentra asupra parfumurilor, hainelor și bijuteriilor oferite și a solicitat să fie imediat dusă acasă.

Într-una dintre aceste plimbări în oraș a scotocit cele mai importante librării și în cele din urmă a găsit un mare volum ilustrat despre Evul Mediu, care conținea și o reproducere bună a portretului lui Jakob Fugger cel Bogat, executat de Albrecht Dürer. A cumpărat volumul, a decupat ilustrația ce reprezenta un bărbat serios, îmbrăcat în negru, fără bijuterii, cu o privire severă, a pus să fie înrămată într-un atelier specializat și a atârnat-o pe perete, în dormitor, într-un loc unde nu putea fi trecută cu vederea.

— Deschizi o galerie cu strămoșii? se miră seara John.

Ursula clătină din cap:

— Asta ca aducere-aminte.

— Aducere-aminte? De cine? De Jakob Fugger?

— De faptul că toată viața lui a tras sforile. De faptul că nu a făcut altceva decât să îi pună pe alții să acționeze în sensul voit de el.

John rămase cu ochii pe ea. Când înțelese, în privirea lui se citea supărarea.

— Ai un mod original de a distruge o seară frumoasă, murmură el și se retrase.

•

John se îngropă în documentele de la contabilitate, le studie amănunțit, făcu calcule și nu se dădu înapoi să-i cheme la el pe referenții de specialitate spre a-i da socoteală în chestiunile neclare. Când era singur, cuteza să scoată cărți de economie pe care le ținea sub cheie în biroul lui și abia când nici acestea nu îl mai ajutau, se ducea dincolo, la McCaine.

Pentru prima dată intră acolo întrebând:

— De când posedăm cote părți în firmele de armament?

— Poftim? McCaine ridică prost dispus privirea. Ah, da. Nu sunt importante. Bani depozitați.

John flutură estimările:

— Sunt *miliarde.* La un producător de muniție pentru mitraliere, proiectile antitanc și explozibili de toate categoriile.

— Avem cunoștință despre o mare viitoare comandă din spațiul arab. Diferența dintre prețul minim de cumpărare și prețul maxim de vânzare o luăm noi. McCaine ridică mâinile ca pentru a se preda. Totul trece printr-un om de paie, care îi va transfera ulterior în valori de tehnică genetică. Trebuie să acționăm precaut, altfel ridicăm inutil cursul.

John clipi aiurit.

— Ah, așa…, zise el și, când McCaine dădu să revină la documentele lui, se retrase mulțumind scurt.

Dar în ziua următoare apăru iarăși o problemă care pentru el reprezenta o asemenea enigmă, încât fu nevoit să meargă din nou la McCaine.

— Aveți un moment liber? întrebă el politicos.

McCaine se afla în fața computerului său și urmărea șirurile nesfârșite de cifre. O preocupare de care era evident că se putea rupe doar cu mare greutate.

— Ați descoperit iarăși ceva? întrebă el scurt, cu gândul în altă parte.

— Da, așa s-ar putea spune. John coborî privirea spre foaia de hârtie pe care o ținea în mână. Conform acestui deviz am plătit doar în ultimul an unei firme cu denumirea *Callum Consulting* peste trei sute de milioane de lire sterline ca onorarii pentru consultanță. John ridică privirea nevenindu-i a crede: Pentru Dumnezeu, ce firmă este asta?

— Este o firmă de consultanță, răspunse nemulțumit McCaine. Asta rezultă și din denumirea ei.

— De consultanță? repetă John ca un ecou. La ce ne trebuie o firmă de consultanță? Și, în plus, la aceste onorarii… aproape un miliard de dolari?

McCaine scoase un oftat exploziv, roti scaunul pentru a se îndepărta din fața monitorului și se ridică în picioare. A fost o mișcare bruscă, într-un fel amenințătoare, ca a unui boxer care începe prima rundă a meciului ridicându-se de la colțul lui.

— Acești oameni au lucrat pentru noi. Pretutindeni în lume. Sunt oameni cu înaltă calificare, sunt cei mai buni pe care îi poți primi pe bani și vorbe bune. Exact oamenii de care am nevoie pentru ceea ce intenționăm să facem. Pentru că nu pot face totul de unul singur, înțelegeți?

— Da, dar vă rog, Malcolm… un miliard de dolari onorarii! Este o nebunie!

McCaine ridică scurt din umeri, cu același aspect de boxer prost dispus.

— John, zise el încet, cu maxilarul inferior împins în față, cred că a sosit momentul să clarific ceva. Ziua mea are douăzeci și patru de ore și în același moment nu pot fi în două locuri. Lucrez

ziua și noaptea, în treacăt fie spus, în timp ce dumneavoastră faceți croaziere prin mările sudului, vă culcați cu cea mai frumoasă femeie din lume și, împreună cu bodyguarzii, vă jucați de-a hoții și vardiștii. Ceea ce v-aș ruga insistent să nu se mai repete. Nu aveți idee în ce pericol v-ați băgat dumneavoastră înșivă și întregul nostru proiect. Totul era în ordine – eu vă rugasem, era în interesul cauzei noastre și, abstracție făcând de asta, sunteți moștenitorul, ceea ce vă conferă prerogative pe care nu vreau să vi le contest. Dar, continuă el pe un ton dur ca o lovitură de topor, numai și numai din croaziere și orgii sexuale nu se construiește puterea mondială pe care noi o clădim aici. Cineva trebuie să și muncească, cineva care *poate* să o facă. Oamenii de la *Callum Consulting* pot. Ei sunt ochii și urechile mele, mâinile și gura mea peste tot în lume. Ei fac ceea ce trebuie făcut și muncesc din greu, așa cum trebuie să o facă. Da, îi plătim cu mulți bani, dar își merită fiecare penny din plin.

John mai că găurea cu privirea hârtia din mâna lui și avea senzația că avea urechile roșii ca morcovii. Pulsul i-o luase razna. Nu mai fusese mustrat așa de când părăsise școala.

— Bine, bine, bâigui el, a fost doar o întrebare pusă ca să înțeleg… Se opri și ridică privirea: Dacă ei sunt atât de buni, nu ar fi mai util să-i cumpărăm pur și simplu?

Umerii lui McCaine coborâră, iar pe chip îi apăru un zâmbet îngăduitor:

— Unele firme nu pot fi cumpărate, John. Nici măcar de către noi.

— Zău? se miră John.

— În afară de asta, desigur că eu am folosit timpul în care dumneavoastră și miss deBeers ați atras împreună atenția. Ceea ce vedeți aici este numai o valoare maximă de la bursă. Nu ar merita să cumpărăm firma. Nu cumperi o vacă dacă ai nevoie de un pahar cu lapte.

— Hm…, făcu John indecis. Mda… a fost doar o întrebare.

— Întrebați. Dar numai dacă puteți suporta răspunsurile.

La asta John nu mai știu ce să spună, așa că dădu doar din cap și plecă. Aproape de ușă se întoarse și zise:

— Și, că veni vorba, nu m-am culcat cu Patricia deBeers.

McCaine ridică doar disprețuitor din sprâncene:

— La asta nici eu nu vă pot ajuta.

•

Când John îngenunche în fața ei, cu un trandafir în mâna stângă și cu un etui în care se afla inelul de logodnă în valoare de douăzeci și două de mii de lire sterline în mâna dreaptă, Ursula spuse:

— Nu o pot face, John. Nu mă pot mărita cu tine.

El se holbă la ea cu senzația că tocmai îi picase în cap un sac plin cu douăzeci și două de mii de lire sterline.

— Ce? bâigui el.

Ochii ei se umeziră. Lumina lumânărilor se oglindea în lacrimile apărute.

— Nu pot, John.

— Dar… cum așa?

El își dăduse toată silința. Organizase această cină specială, alesese meniul, angajase un cvartet de coarde care interpreta melodii romantice în costume de epocă, nu lăsase la voia întâmplării nimic din ornamentele micii săli, totul trebuise să fie perfect pentru acest moment. El cumpărase și inelul. Și din toate buchetele de trandafiri îl alesese pe cel mai frumos. Nu mai înțelegea nimic.

— Nu mă iubești?

— Ba da, sigur. Tocmai asta face totul atât de dificil, răspunse ea. Hai, ridică-te.

El rămase în genunchi.

— Nu îți place inelul?

— Vorbești prostii, inelul este minunat.

— Atunci spune-mi de ce nu poți.

Ea împinse scaunul în spate, se așeză pe podea alături de el, îl îmbrățișă și amândoi rămaseră așa pe covorul de lângă masă, suspinând.

— Te iubesc, John. De când te-am atins prima dată mi s-a părut că te cunoșteam dintotdeauna. Că inimile noastre băteau în același ritm. Că te pierdusem odată și că te regăsisem în sfârșit. Dar când îmi imaginez că m-aș căsători cu tine, mi se întoarce stomacul pe dos.

El o privi cu ochi tulburi, vru să blesteme, dar în același timp vru și ca ea să nu mai plece de lângă el niciodată.

— Dar de ce?

— Pentru că, dacă mă căsătoresc cu tine, va trebui să spun *da* și vieții pe care o duci tu. Pe care va trebui să o împart cu tine. De-asta îmi este groază, John. Sincer.

— Îți este groază să fii bogată?

— Îmi este groază să duc o viață care nu este nici a mea și nici a ta, John. Zile la rând am colindat acest castel și în el nu am văzut nimic din tine, nicăieri. Când te afli aici, nimic nu pare a avea vreo legătură cu tine. Angajații tăi trăiesc aici. Tu ești doar musafir.

El simți că i se sfâșia gâtul, lumea crăpă și din spatele acestor crăpături pândea hăul.

— Vrei să locuim altundeva, altfel? întrebă el cu greutate și în același timp își dădu seama că nu mai era nimic de salvat, că totul se terminase. Din punctul meu de vedere putem… ce știu eu?… să cumpărăm o casă în oraș ori la țară… unde vrei tu…

— Nu despre asta este vorba, John. Este vorba despre faptul că vreau să împart viața ta cu tine, dar tu nu ai o viață a ta. Tu îl lași pe un bărbat mort de cinci sute de ani să decidă sensul vieții tale. Managerul tău îți arată unde și cum trebuie să locuiești. Tu chiar îl lași pe arhitectul tău să îți

prescrie că ai nevoie de un dormitor-show, Doamne!

— Totul se va schimba, zise el. Dar propria voce îi răsuna slabă și neajutorată în propriile urechi. Va fi altfel, îți jur!

— Nu îmi jura nimic, John, îl rugă ea tristă.

Ridică privirea și se uită în jur. Erau singuri. Muzicanții trebuie să fi dispărut pe neobservate, fără ca el să îi fi văzut. Chelnerii se retrăseseră cu bun-simț. Sala era părăsită, goală, moartă.

— Ce vrei să faci acum? întrebă el.

Ea nu răspunse. El o privi în față și înțelese.

•

McCaine îl privea lung, fără să spună ceva, dădea doar din când în când din cap și părea să fie concentrat asupra a ce avea de spus și de făcut.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, John. Ea lăsa într-adevăr impresia că ar fi cea potrivită… Desigur în măsura în care pot eu judeca asta. Și eu nu sunt un expert în conviețuirea în doi.

John se simțea ca și mort. De parcă i se făcuse o operație de extragere a inimii, în urma căreia rămăsese doar un loc gol.

— A insistat să ia un zbor de linie, spuse el. Nu a vrut nici măcar să o conduc la aeroport.

— Hm…

— Dumneavoastră ce credeți? Când o femeie spune că are nevoie să stea o vreme departe, ca să se gândească… este posibil ca în cele din urmă să revină?

După ce ciocăni la ușă, secretara băgă capul înăuntru. McCaine îi făcu un gest deloc politicos să dispară.

— Nu știu, John. Dar, dacă trebuie să vă spun foarte sincer ce cred…

Ezita.

— Da?

John aștepta cu ochii mari.

McCaine își mușcă buzele, ca și cum ar regreta ceea ce începuse să zică.

— Bineînțeles că eu pot să judec numai după cele ce mi-ați spus dumneavoastră.

— Da. Și?

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar mie mi se pare că ea este o femeie cu principii. Principii care pentru ea înseamnă mai mult decât însemnați dumneavoastră.

John oftă adânc. Deci, mai avea inimă. În orice caz un loc care putea să doară.

— Și, continuă McCaine a răsuci cuțitul în rană, evident nu poate accepta responsabilitatea ce rezultă din moștenire. Dumneavoastră, John, puteți. Este o grea povară, ea doare uneori, dar totuși o purtați. Asta face din dumneavoastră moștenitorul. Și oricât mi-ar părea de rău, partenera dumneavoastră trebuie să vă susțină, altfel nu poate fi partenera dumneavoastră.

Probabil că așa era. John privi absent înainte, apoi coborî privirea spre modelul în linii negre și bleumarin al mochetei ce părea că se extindea în falii.

— Veți depăși situația asta, spuse McCaine. Nu trebuie să vă lăsați doborât.

— Nu știu, se lamentă John.

— John, fir-ar să fie… aveți de îndeplinit o misiune! Aveți o responsabilitate. Sunteți *moștenitorul,* John!

— Dacă nu aș fi fost, ea nu ar fi plecat.

McCaine scoase un sunet ce suna ca o înjurătură de efect șuierată printre dinți, făcu câțiva pași grei prin încăpere și își trecu degetele prin păr.

— Doamne, John! Este nedemn! Nu pot asista la așa ceva. Încetați odată cu lamentările!

John tresări ca lovit de bici.

— Adevărata suferință este acolo, afară, pufni McCaine și arătă către ecranul receptorului TV. Suntem pe toate canalele și nimeni nu înțelege că este vorba despre o privire aruncată în viitor, în viitorul *nostru* – dacă noi doi, dumneavoastră și cu mine, nu ne risipim forțele și facem ceea ce trebuie

făcut, înțelegeți? Nu ne putem permite să ne oprim, să ne lingem rănile și să ne lamentăm. Trebuie să acționăm. Contează fiecare zi. Și pentru asta reveniți-vă. Avem multe de făcut.

— Multe de făcut? repetă John ca un ecou. Ce anume?

McCaine se îndreptă cu pași apăsați spre harta lumii, bătu cu palma peste locul în care figura America Centrală și zise:

— Mexico City. Aici are loc săptămâna viitoare prima întâlnire pregătitoare a următoarei conferințe asupra mediului, o întâlnire de specialitate a grupurilor naționale. Va trebui să participați.

— Eu? Înspăimântat, John îl măsură cu privirea pe McCaine. Unica sa relație cu Mexicul se limitase până acum la tacos-ul din snack-bar, când nu mai putea să suporte să vadă o pizza. Dar eu nu sunt specialist în ceva anume.

— Dar sunteți John Salvatore Fontanelli. Sunteți fondatorul premiului *Gäa.* Când veți avea ceva de spus, veți fi ascultat cu atenție. Și, dacă participați, veți afla multe despre situația lumii.

John se frecă cu palma peste față.

— În Mexic? Trebuie să mă duc în Mexic?

McCaine își încrucișă brațele pe piept.

— Cel puțin asta vă va mai abate de la gândurile dumneavoastră.

•

McCaine îl însoți la aeroport și pe drum îl informă mai amănunțit despre discuțiile care vor avea loc la Mexico City. Teancul cu documente era considerabil – bibliorafturi, studii științifice provenite din toată lumea, dischete, propuneri de proiecte, traduceri și tabele sinoptice. Cele nouă ore de zbor vor fi tocmai suficiente pentru a le frunzări.

Ca de obicei mașina lor a rulat pe pistă până la locul unde aștepta *Moneyforce One.* Mirosea a kerosen și a cauciuc ars când coborâră din mașină,

solul era umed de la ploaia de peste noapte, și un vânt tăios sufla peste tot câmpul.

— Va fi un șpagat, strigă McCaine pentru a acoperi zgomotul turbinelor ce se încălzeau. Pe de-o parte trebuie să tindem să realizăm bazele unor reglementări universal valabile privind protecția climei, dar, pe de altă parte asta nu trebuie să ne coste în acest moment nimic. În acest scop există bursa poluanților, înțelegeți?

Câțiva bărbați și câteva femei în uniforme coborâră în grabă pasarela pentru a descărca din mașină cutiile cu documente și a le transporta în avion. Coborî, de asemenea, și pilotul, având sub braț o mapă cu listele de verificări, le strânse mâna și le aduse la cunoștință că era timpul pentru a decola.

— Dacă depășim fereastra acordată pentru decolare, poate dura ore până la obținerea uneia noi. EUROCONTROL are competențe depline în această materie.

— Da, da, încă un moment, strigă enervat McCaine.

— Cum adică să nu ne coste nimic? vru să afle John.

McCaine îi ocoli privirea, preferând să privească orizontul.

— V-am explicat. Reconstruim întreg concernul în perspectiva noii strategii. Dacă în această fază noi ne obligăm să instalăm peste tot dispozitive de reținere a gazelor de ardere, asta ne costă libertatea financiară necesară, ceea ce poate fi decisiv asupra victoriei ori a înfrângerii.

Brusc lui John îi păru totul ireal. De parcă ei s-ar fi aflat pe o scenă, pe care ar fi interpretat o piesă din teatrul absurd. Simți cum i se ridica încet din piept ceva ce putea fi un hohot de râs nestăpânit ori o senzație de vomă sau amândouă la un loc.

— De ce nu facem ceva, de fapt, *real*? țipă și el pentru a depăși zgomotul motoarelor. Doar

cumpărăm, acumulăm putere și influență, dar *nu facem* nimic cu ele? Ba dimpotrivă, înrăutățim totul!

McCaine îi aruncă o privire ucigătoare. Era clar că deviase de la textul prevăzut. Un păcat de moarte pentru un actor, nu?

— Aveți o perspectivă complet falsă. Dar mă tem că nu ajunge timpul să discutăm asta acum. O vom face când reveniți.

În clipa aceea văzură automobilul care gonea nebunește spre ei. Într-o clipă Marco se postă protector în fața lui John și spuse:

— Poate că ar trebui să urcați, mister Fontanelli.

— Ce dracului…? strigă McCaine, dar mașina opri scrâșnind din pneuri, portiera se deschise imediat și un bărbat se repezi spre ei.

— Îl caut pe un anume Marco Benetti, strigă acesta.

Bărbatul era suplu, purta un costum negru, avea mustață subțire și o geantă mică de voiaj în mână.

Marco ținea mâna în haină.

— Eu sunt.

Bărbatul prezentă o legitimație cu însemnele inconfundabile ale serviciului secret.

— Centrala a primit un apel ciudat de la soția dumneavoastră, spuse acesta gâfâind. În orice caz ei cred că era soția dumneavoastră. Au încercat să sune înapoi, dar nu a mai răspuns nimeni. Întinse cheile de la mașină și adăugă: Trebuie să vă înlocuiesc. Puteți lua mașina.

Marco se albi la față:

— Este ceva legat de copil?

— După cum am spus, nu știm nimic. Ei au spus că este cel mai bine să vă ocupați dumneavoastră de ea. Luați-le, zise el și îi puse cheile mașinii în mână.

— Duceți-vă, fu de acord McCaine în timp ce Marco încă ezita.

Pilotul apăru la fereastra aparatului și arătă către ceasul de mână. Era timpul să decoleze.

— Duceți-vă, spuse și John. Ne descurcăm noi.

— Mulțumesc, răspunse Marco și se și puse în mișcare.

Mai târziu, când se aflau deja în aer, având înaintea lor o zi de zbor transatlantic, John îi făcu semn nou-venitului în echipa bodyguarzilor să se apropie.

— Aș vrea să știu cum vă numiți.

Bărbatul răspunse cu o privire inexpresivă. Ochii lui aveau culoarea întunecată a lavei răcite și sticloase.

— Foster. Numele meu este Foster.

•

Lăsă mașina într-un loc interzis opririi. Trecuse la intersecții pe roșu, ignorase indicatoare de respectare a priorității și toate limitările de viteză în oraș, nu mai suporta. Casa, o clădire mai veche cu șase apartamente aflată în sud-vestul Londrei, în Walton on Thames, părea atât de liniștită și pașnică încât se îngrozi. Urcă scările în fugă, scoase cheile locuinței din mers, deschise cu degetele tremurânde și…

În hol se afla Karin, în mână cu o sticluță cu lapte pentru copii și cu un o baveță pătată.

— Marco?

— *Madre Díos*! îi scăpă acestuia.

Se înmuie, se îndreptă clătinându-se către ea și o strânse în brațe.

Ea nu înțelegea ce se întâmpla.

— Hei, ușor, doarme… Lasă-mă cel puțin să pun jos baveța. Ia spune-mi, am înțeles eu greșit? Nu trebuia să fii în drum spre Mexic?

Marco îi dădu drumul și o privi.

— Ai sunat în centrală?

— În centrală?

El îi relată ce se petrecuse.

— În drum spre Mexic se află acum bagajul meu. Cred că va trebui să îmi cumpăr un al doilea aparat de ras. De unde până unde le-a venit celor din centrală ideea că ai fi sunat?

Karen ridică din umeri.

— Habar nu am. Eu nu am telefonat. Am vrut să o sun pe Betty, să văd dacă poate veni la un ceai, dar nu am reușit.

— Nu ai reușit.

Marco se duse la telefon, ridică receptorul și ascultă.

— Aparatul avea un ton ciudat azi-dimineață, spuse Karen.

Marco dădu din cap:

— Nu este ăsta tonul. Rețeaua este deranjată.

Puse gânditor receptorul în furcă. Desigur că putea fi o întâmplare. Un apel greșit, o neînțelegere, o rețea telefonică defectă. Lucruri ce se pot întâmpla.

Dar deodată avu o presimțire urâtă.

40.

De sus, Mexico City oferea privelișteа unui ocean nesfârșit de case, fără un contur anume, mărginit de munți și vulcani și învăluit de un smog maroniu. John privea în jos, spre căminul a douăzeci de milioane de oameni, una dintre cele mai mari capitale ale lumii, exemplu perfect pentru o posibilă catastrofă. Era, fără îndoială, un loc potrivit pentru următoarea conferință asupra mediului. Închise ultimul biblioraft, îl puse deoparte și își dori să se afle într-un pat.

De la aeroport plecase cu un elicopter – i se explicase că cu o mașină nu avea nicio speranță să străbată distanța. *Rush hour* – spuneau toți și, într-adevăr, John vedea din aer șiruri de automobile rămase nemișcate pe străzi, în timp ce zgomotul făcut de elicopter părea că îi pătrundea în creier.

Zburau spre sud, peste umbrele lăsate de amurg. Cu puțin timp înainte de a ateriza, John a recunoscut după fotografiile din ghidul turistic studiat în avion celebra bibliotecă a Universității cu uriașul ei mozaic. Aici, pe terenul Universității, vor avea loc și ședințele, dar abia peste câteva zile, după ce el se va sătura oarecum de somn. A fost ajutat să coboare din elicopter de către Chris și Foster și a urcat în automobilul care îl aștepta, cu senzația că a surzit.

Complexul securizat în care a fost dus era un paradis înconjurat de ziduri înalte, în care foșneau palmierii și susurau râulețe artificiale. Sârma ghimpată de pe coama zidurilor, agenții de securitate zâmbitori cu revolvere în tocuri și moderne sisteme electronice de supraveghere *mode in USA* aveau sarcina ca nimeni, niciodată, să nu tulbure pacea locatarilor. Un tânăr îmbrăcat cu costum deschis la culoare le ieși în întâmpinare, pentru a-i arăta apartamentul și, la vederea apei clare care plescăia pe lângă cărare, John își aminti

de permanenta penurie de apă din Mexico City de care citise, capitală aflată la peste două mii de metri înălțime, unde uneori și oxigenul era prea rarefiat. Acesta era cu adevărat locul corespunzător pentru pregătirea viitoarei conferințe asupra mediului.

Apartamentul era de un prozaic modern, cu pereții albi, cu sticlă și metal și uriaș pe deasupra. Puținul, dar prețiosul mobilier în stil colonial accentua vastitatea spațiului; totul părea un vis.

— Unde este dormitorul? întrebă John.

Chris puse pe comoda joasă geanta de voiaj și celelalte bagaje.

— Mai aveți nevoie de ceva, sir?

— De somn, răspunse John.

— Vă înțeleg. Noapte bună, sir!

Apoi, ieșind, trase ușa după el.

John se prăbuși pe pat simțindu-se atât de greu de parcă nu s-ar fi aflat doar într-o altă zonă, ci și într-o zonă cu gravitația mărită. Astăzi nu se va mai ridica. Va dormi îmbrăcat în costum, iar mâine-dimineață va arăta oribil.

Sună telefonul. „Dorm," gândi John.

Dar nu se făcu liniște. Se răsuci pe-o parte și apucă telefonul aflat pe noptieră.

— Alo?

— Sunt Foster, mister Fontanelli. Vocea bodyguardului suna ca de la o mare depărtare. Îmi pare rău că sunt nevoit să vă mai deranjez, dar se pare că este important…

— Dă-i drumul…, mormăi John.

— Mă aflu la postul de la poartă, spuse Foster. În fața porții este o femeie care spune că se numește Ursula Valen…

— Ce?

Parcă îl curentă acest nume, stârnind în el un val de adrenalină. Înainte de a înțelege ce se întâmplase, era în picioare. Ursula? Cum Dumnezeu ajunsese Ursula aici, în Mexic? Și

tocmai acum, aici, în seara asta? De unde ar fi putut să știe…?

— Vreți să coborâți, sir?

— Da! răcni John în receptor. Da, cobor! Un moment, vin imediat.

Ursula? Aici? De necrezut, pur și simplu de necrezut… Trânti receptorul în furcă și alergă, dădu ușii de perete, goni pe marmura răcoroasă, netedă, pe scări, pe poteca pentru promenadă dintre palmieri și tufe, totul fiind iluminat și pașnic.

Ajuns la poartă, îl văzu pe Foster nehotărât afară, în drum.

— Este chiar ciudat…, mormăia el cu mâinile în șolduri.

— Ce este? Unde este ea? spuse John gâfâind, pentru o clipă străbătut de un fior rece la gândul că telefonul fusese doar un vis.

Foster privea de-a lungul străzii și se freca la nas.

— Tocmai a plecat. I-am spus că veniți, dar…

— A plecat? Încotro?

— Într-acolo, după colț, răspunse bodyguardul și indică locul în care împrejmuirea se termina, unde începea o stradă transversală mică, pe care circulau câteva automobile.

John sprintă scurt.

— Sir, nu…! auzi el din spate, dar asta devenise ceva neimportant, trebuia să o ajungă pe ea. Cobora panta, picioarele fugeau de la sine, o va ajunge. Aerul era îmbibat cu gaze de eșapament, îl usturau ochii, se simțea ca sugrumat, dar alerga. Alergă până la capătul domeniului, dădu colțul, zări silueta unei femei la capătul străduței înguste și strigă:

— Ursula!

O lovitură dată în cap pe la spate făcu să dispară femeia, orașul, totul.

•

McCaine fu trezit de sunetul telefonului de pe noptieră. De telefonul destinat doar unor cazuri cu totul speciale. Se ridică și aprinse lumina. Era ora cinci fără trei minute. Oricum peste câteva minute ar fi sunat și ceasul lui deșteptător.

— S-a cam lungit, mormăi el, își drese glasul și ridică receptorul: McCaine la telefon!

— Chris O'Hanlon, sir, se auzi o voce printre gâfâieli. Sir, s-a întâmplat ceva. Noi, hm… l-am pierdut pe mister Fontanelli.

McCaine ridică din sprâncene. Era o formulare interesantă, dacă se gândea bine.

— Ați putea fi ceva mai clar?

Bodyguardul era evident tulburat.

— A fost așa… deci Foster făcea primul de serviciu la poartă, în acest timp eu mă întinsesem. M-am trezit abia când a sosit mașina de la aeroport cu documentele și cu restul bagajelor și atunci el mi-a povestit ca pe ceva banal…

— Ce v-a povestit?

— Că mister Fontanelli, la scurt timp după ce l-am însoțit la apartament, a coborât din nou și că a ieșit. I-a spus că ar vrea să facă o plimbare, stabilise o întâlnire cu cineva de la Universitate într-un local din apropiere…

— Lăsați-mă să ghicesc: încă nu s-a înapoiat.

— Da, sir, din păcate. Eu aș fi pariat că s-ar fi prăbușit imediat în pat, atât de obosit arăta…

McCaine scoase o exclamație.

— S-a gândit vreodată Foster din ce motiv se construiesc complexe de locuit securizate?

— Asta i-am spus-o deja. Acum este la pământ, am impresia că se teme că își va pierde slujba și…

— Și nu fără temei, zise McCaine, apoi adăugă: Deocamdată, țineți asta pentru dumneavoastră.

— Da, sir. O'Hanlon înghiți în sec și continuă: Pe toți sfinții, sir, asta nu s-ar fi întâmplat dacă Marco ar fi fost aici. Cu siguranță, nu s-ar fi întâmplat.

— Da, și eu cred asta.

McCaine luă agenda cu întâlniri de pe un teanc de documente, care în mod obișnuit se afla în cealaltă jumătate niciodată folosită a patului, și o deschise. În acea zi nu avea nicio întâlnire. Scoase pixul.

— Calmează-te, Chris, și ascultă-mă. Acum vei proceda astfel…

•

La început nu înțelese nimic, simțea doar durerea care-i pulsa în cap. Amețit, își pipăi partea din spate a capului și dădu de un cucui dureros, pe care simți o crustă subțire de sânge închegat. Oarecum înțelegea că nu era de bine. Și mai era și această presiune pe încheieturile mâinii, o rezistență asociată cu un zăngănit când se mișca… Deschise în sfârșit ochii și zări despre ce era vorba: cătușe.

— Da, perfect! gemu el.

Răpit. Îl răpiseră.

Se ridică în capul oaselor. Știind cauza îi era mai ușor să suporte senzația că îi crăpa capul în două când și-l mișca. Era lângă un perete de care se putea rezema, ceea ce și făcu gâfâind ca după un mare efort, și privi în jur.

O celulă. Pereți netencuiți, fereastra zidită avea doar o crăpătură sus de tot, prin care abia pătrundea din exterior lumina zilei. În interior domnea semiîntunericul și un iz stătut de sudoare și excremente umane: era evident o închisoare, trei pași lățime și patru lungime, dacă se putea mișca. Dar nu putea. Cătușele îi erau legate de un lanț petrecut după o țeavă masivă din fontă, care străbătea încăperea din tavan până în podea. Spațiul în care se putea mișca era limitat la o saltea pe care se afla și la o găleată cu capac așezată într-un colț, pe care era un sul de hârtie igienică… John se întoarse scârbit și se hotărî să sufere de constipație.

Așadar, totul nu fusese decât o capcană. În care căzuse ca un idiot. Oftă și ar fi vrut să clatine din

cap, dar prevăzător renunță. De unde aflaseră răpitorii numele Ursulei? Mister. Poate din ziare. Deși dorise ca scurtul intermezzo din Germania să rămână necunoscut, era totuși o persoană publică, iar viața lui particulară era de interes public. Numai că, atunci când aveai nevoie de *paparazzi,* ei nu erau prezenți. Ca acum.

O mișcare pe podeaua neagră, care îți făcea pielea ca de găină, îl făcu să strângă involuntar picioarele. Se mișca ceva acolo. Cu respirația tăiată se aplecă în față și descoperi un gândac mare care se îndrepta spre el, un gândac maroniu, cât podul palmei, și sinistru sub blindajul lui. John scoase repede un pantof, îl apucă cu ambele mâini și lovi; avu impresia că l-a nimerit, dar gândacul în loc să rămână strivit pe podea făcu doar cale întoarsă și dispăru într-o crăpătură din zid, probabil de unde și ieșise. Lui John i se făcu rău numai la gândul că, în timp ce zăcuse fără cunoștință, insecta putuse să se cațăre pe el.

Se rezemă din nou de perete, închise ochii, simți durerea surdă pulsând în craniu, și își dori să se fi aflat în alt loc, într-o altă viață. Trebuie să fi ațipit pentru scurt timp stând în picioare, căci un zgomot brusc de pași ce se apropiau îl făcu să tresară.

O bătaie în ușă.

— *Hola*! strigă o voce. Tu treaz?

John se încruntă, ceea ce avu ca urmare imediată o durere.

— Nu complet.

— Culcă. Cu fața la saltea. Nu uita, altfel omorâm. Culcă – *ándele, ándele*!

— Bine, bine, spuse John și făcu ce i se ceruse.

Salteaua putea groaznic. Probabil, era impregnată cu sudoarea rece a nenumărate victime răpite.

Auzi cum era tras un zăvor, auzi pași și un zgomot ca un frecat, după care ușa se închise din nou cu un sunet surd, de parcă era făcută din carton presat, și zăvoarele din metal fuseră închise.

Pași ce se îndepărtau. Liniște.

Probabil că acum avea voie să se miște din nou. Ridică încet privirea. Apăruse o farfurie, o bucată de pâine și alături o cană de tablă cu ceva ce mirosea a cafea; un miros binefăcător în acest beci mucegăit.

Da, îi era foame. De fapt, dacă făcea abstracție de durerile de cap, se simțea bine. Sătul de somn. Parcă dormise câteva zile la rând. Nu ar fi putut să spună precis câte zile, pentru că îi dispăruse ceasul care indica și data.

Ridică farfuria și cana. Cafeaua era acceptabilă, cu lapte și zahăr, iar pâinea era proaspătă. Fără îndoială că atâta confort era jalnic față de mărimea sumei cerute pentru eliberare, dar oricum ți se oferea ceva pentru banii tăi. De fapt, totul avea caracteristica afacerii; în vocea necunoscutului și în comportamentul lui nu era sesizabilă panică ori o stare excepțională, mai curând era vorba despre rutina muncii de răpitor.

Răpit! De neimaginat! Nu i se întâmplase nimic în atâția ani. Bodyguarzii îl însoțiseră peste tot, dar nu făcuseră altceva decât când și când să îi croiască drum când reporterii ori cei care căscau gura deveneau prea insistenți. Niciodată nu se simțise cu adevărat în pericol, nici chiar când o ștersese împreună cu Ursula nu se întâmplase nimic. Dar fusese doar un noroc. McCaine avusese dreptate, ca de obicei.

Când puse jos farfuria și lanțul zdrăngăni tot timpul pe metalul țevii, el examină gânditor conducta groasă. Zgomotul făcut de lanțul lui trebuia să se audă sus tare și clar. În acest fel își dăduseră seama că el se trezise? Cu siguranță. Și imediat puseseră de cafea.

John se ridică încercând să nu mai facă zgomot cu lanțul și se apropie de conductă. Ceea ce funcționa într-un sens trebuia să funcționeze și invers, nu? Puse urechea pe metalul rece, o lipi

bine și – ceea ce nu era deloc simplu cu cătușele – își acoperi cealaltă ureche.

Da, se auzea un televizor, fragmente de muzică sentimentală și vocea sonoră a unui moderator, cineva manevra ustensile de bucătărie și fluiera lejer aceleași melodii. Țeava era cel mai pur aparat de ascultat. Sună un telefon și cineva vorbi în melodioasa, dar de neînțeles limbă spaniolă.

Pe o perioadă mai îndelungată poziția necesară ascultării devenea incomodă și, pentru că oricum nu cunoștea limba spaniolă, se alese doar cu o impresie generală asupra situației. Se părea că răpitorii aveau totul sub control. Se așeză din nou pe jos și se dedică supravegherii crăpăturii în care locuia monstruosul gândac.

Pe parcurs adormi, dar fu trezit pentru o altă masă constând din fasole cu puțină carne și un pahar cu apă.

— Aveți răbdare, îl sfătui necunoscutul fără a fi solicitat, în timp ce îi întindea mâncarea și prelua vesela folosită la micul dejun.

Cea mai bună variantă de a-și pierde timpul se dovedi a fi punerea în aplicare a acestui sfat. Treptat, lumina de la crăpătura care ținea loc de fereastră se reducea. Înainte de a se face complet întuneric, mai de voie, mai de nevoie, John urină în găleata pe care apoi o mută cât mai departe de saltea.

Mai trase o dată cu urechea. La televizor era difuzat un serial american, probabil subtitrat în spaniolă, în care era vorba despre fiica răpită a unui multimilionar. John se gândi că era o măsură de perfecționare profesională și se întinse ca să se culce. Dar, în loc să adoarmă, privea fix întunericul lipsit de forme și trăgea cu urechea la un eventual atac al unei hoarde de gândaci.

La un moment dat trebuie să fi ațipit totuși, pentru că, trezindu-se brusc, constată că era ziuă. Și în jurul lui nu era nici urmă de gândaci. Se ridică fără să facă zgomot cu lanțul și ascultă. În

mod excepțional televizorul nu mai funcționa, dar auzi mai mulți bărbați discutând foarte destinși, de parcă stăteau la o cafea și nu aveau nimic mai bun de făcut decât să își piardă timpul.

— Micul dejun, *por favor,* mormăi John și trase cu putere de lanț.

Dar nu apăru micul dejun, ci un alt bărbat, care nu mai pierdu vremea cu ciocănitul în ușă și cu sfaturi, ci intră pur și simplu. Bărbatul vorbea engleza, ba chiar în argoul coastei de est americane.

— Noi încă nu ne-am întâlnit, spuse acesta, dar ne cunoaștem.

John îl măsură sceptic pe om. Acesta avea un chip cam din topor, buhăit, pe care o acnee juvenilă își lăsase urmele, iar de sub guler și din mâneci ieșea la iveală o pilozitate excesivă. O apariție deloc simpatică. Cineva pentru care John nu ar fi dat doi bani ca să-l cunoască.

Apoi își aminti. Da, îl văzuse odată pe acest bărbat. Avea o tunsoare diferită. Îl văzuse pe ecranul unui televizor.

— Bleeker, spuse el. Sunteți Randolph Bleeker.

•

Mai apoi nimeni nu și-a mai putut da seama cum au luat naștere zvonurile. Angajaților poliției mexicane constituiți într-un grup special de acțiune li s-a impus cea mai strictă tăcere și investigația internă nu a stabilit niciun indiciu conform căruia sursa s-ar fi aflat printre aceștia. Totuși, echipe de cameramani ai televiziunilor străine au năvălit pe aeroportul din Mexico City, se cereau informații prin fax și telefon, toată lumea voia să știe ce era cu afirmația că John Salvatore Fontanelli ar fi fost răpit.

Centrala concernului *Fontanelli Enterprises* din Londra refuza orice comentariu. Poliția din Mexico City refuza orice luare de poziție. Terenul ce aparținea de *Universidad Nacional Autónoma*

de México colcăia de oameni cu camere video și microfoane.

— Nu se mai termină! i se plângea una dintre secretarele lui McCaine. Acum primim telefoane chiar și de la propriile posturi de televiziune. Ce să le spun?

— Nimic! McCaine închise încruntat un biblioraft subțire și îl vârî într-un sertar. Stabiliți cu toată lumea o întâlnire peste cinci zile și rețineți-mi un loc la un zbor pentru Mexico City.

•

— Ce înseamnă asta? întrebă John. Este o răzbunare pentru faptul că nu a reușit manevra cu fratele meu?

Bleeker rânji disprețuitor.

— Răzbunare? Pe naiba. Eu nu sunt un tip ranchiunos. În chestiunea asta sunt imparțial. Fac doar ce mi se cere.

— Deci așa, ce vi se cere.

— Asta nu reprezintă o întrebare privitoare la cei pentru care lucrez, nu? Pentru așa ceva sunteți prea inteligent.

John ridică din umeri.

— Acum ce urmează? Ce intenționați să faceți cu mine?

— Oh, cred că răscumpărarea dumneavoastră va face istorie. Bleeker rămânea prevăzător în afara razei de acțiune a lui John. Purta un costum ușor, de culoare deschisă, ceva cam șifonat, și tot timpul freca un loc aflat sub ureche. Păi… depinde.

— Depinde de ce?

— De dumneavoastră, de exemplu. De comportamentul dumneavoastră, de cooperarea dumneavoastră. Și de alte chestii asupra cărora dumneavoastră nu aveți nicio influență.

— Nu va funcționa, zise John și se miră el însuși de degajarea de care dădea dovadă. Veți da în bară din nou, Bleeker. Ca și atunci când l-ați târât pe Lino în necazul ăla.

Bleeker îl măsură cu privirea și rânji din nou.

— V-ați minuna cât de detaliat și-a zugrăvit fratele dumneavoastră viața de tată a unui moștenitor al unui bilion.

John își imagina că nu era mințit. Lino fusese totdeauna un adept al mottoului de viață *Ia ce poți obține.* În privința femeilor, a banilor, a orice. Își încrucișă brațele pe piept și spuse:

— Eu aș propune să-mi spuneți în sfârșit ce vreți.

— Controlul calității. Trebuie să fiu sigur că… *subcontractorii* mei au făcut treabă bună. Dacă au pus mâna pe omul care trebuia.

— Subcontractorii dumneavoastră…

— Eu fac asta numai pentru bani, mister Fontanelli. Ca să nu mi se reproșeze, muncesc pentru ei. Am descoperit că se poate trăi foarte bine, dacă din când în când ești gata să faci lucruri tare neplăcute. Ca acesta, de exemplu.

— Și ca mai care? Este imposibil să intenționați să mă lăsați în viață. V-aș acuza imediat ce aș fi liber.

— Nu m-ar deranja. Oricum sunt fugar, nu vă amintiți? Între timp am învățat tertipurile necesare și, fie că veți crede, fie că nu veți crede, îmi place așa. Cel puțin așa viața rămâne palpitantă.

•

McCaine privi indispus monstruoasa lustră din cristal aflată exact deasupra capului său. Mexico City era zguduit din când în când de cutremure; dacă chiar în această seară ar avea loc unul, lustra l-ar face piftie. Își drese glasul și toți ochii, toate microfoanele și toate obiectivele camerelor se îndreptară spre el.

Conferința de presă avea loc în marea sală a hotelului *El Presidente.* Catifeaua verde acoperea pereții căzând în falduri artistic realizate, coloanele ornate cu aur păreau că susțin tavanul ce simboliza acoperișul unui cort și toate acestea aflându-se într-un contrast bizar cu uriașul tablou aflat pe peretele din spatele lui McCaine, tablou pictat

chiar de mâna lui Diego Riveras, cel mai mare pictor mexican. Nu trebuia să fii deosebit de cultivat pentru a ști asta: hotelul, prin broșuri, tăblițe indicatoare și inscripții făcea tot ce putea pentru a nu lăsa pe nimeni neinformat.

După ce făcu cunoscut motivul prezenței lui aici, McCaine explică:

— Până acum știm doar că mister Fontanelli a dispărut. Circumstanțele dispariției lui, în măsura în care le cunoaștem, nu ne permit să o asociem neapărat cu violența; dar nici nu o putem exclude. Dacă este în realitate o răpire, răpitorii nu s-au făcut până acum prin nimic cunoscuți.

O femeie ridică mâna.

— Se cunoaște cine a fost persoana pe care mister Fontanelli voia să o întâlnească?

— Nu, răspunse McCaine. Eu mă îndoiesc și de faptul că ar fi existat o întâlnire. Din câte știu eu, mister Fontanelli nu cunoștea pe nimeni de la această universitate, cu care ar fi putut să stabilească o întâlnire.

Răspunsul stârni agitație.

— Atunci de ce ar fi afirmat el asta? strigă un bărbat, fără a mai aștepta ca McCaine să-i dea cuvântul.

McCaine se aplecă peste zidul de microfoane din fața lui:

— Este un fapt bine cunoscut că mister Fontanelli riscă din când în când să iasă în public fără protecția gărzii personale. În trecut nu s-a ajuns niciodată la incidente, dar bineînțeles că bodyguarzii nu privesc cu plăcere un asemenea comportament. Și nici eu. Dar mister Fontanelli este major și nimeni nu îi poate ordona ce și cum să facă. În orice caz am stabilit că la scurt timp a dispărut și unul dintre bodyguarzi, adăugă el și își roti privirea în sala plină cu ziariști care stenografiau de zor. Poliția încă mai încercă să afle dacă între cele două evenimente există o legătură.

Un reporter corpolent, care avea pe tricou logoul unui post de radio american, întrebă:

— Plecați de la ideea că este vorba despre o răpire planificată?

— Eu nu aș ști cum ar putea planifica cineva asta. Faptul că mister Fontanelli va veni în Mexic a fost stabilit abia de câteva zile și era cunoscut de un cerc restrâns de persoane. Din ceea ce știu, poliția pleacă de la premisa că ar putea fi vorba despre o faptă infracțională spontană.

— Veți plăti o răscumpărare? strigă cineva.

— Până la ce valoare? vru să știe altcineva.

Blițurile aparatelor de fotografiat fulgerară, dictafoanele împinse înainte. McCaine privi meditativ un timp în gol înainte de a da un răspuns.

— Vom face cu siguranță tot ce este omenește posibil pentru a-l elibera nevătămat pe mister Fontanelli, dacă s-ar afla în mâinile răpitorilor. Dar în acest moment, după cum v-am spus, nu știm nimic sigur.

— Trebuie să existe un martor care a văzut că mister Fontanelli a plecat. Ce aveți de spus despre asta? Este posibil să fi fugit?

McCaine ridică mâinile a neputință.

— Despre asta nu pot spune nimic. Nu am fost de față.

— Ce se întâmplă dacă mister Fontanelli este mort? Cine va moșteni averea? se auzi o voce din spatele sălii.

— Da, exact, cine îl moștenește? strigă un altul, apoi totul se transformă într-o gălăgie generală, de parcă toți ar fi așteptat doar această întrebare, dar nimeni nu îndrăznise să o pună până acum.

McCaine privi posomorât sala și așteptă până când se reveni la o liniște relativă.

— Puteți pleca de la premisa că toate problemele legate de succesiune sunt clarificate satisfăcător. Dar eu consider că în momentul de față este mai mult decât lipsit de bun-simț a face

cunoscute detalii ori a da explicații pe această temă.

Nu a mai găsit necesar să amintească faptul că s-a urcat în avionul pentru Mexic după ce unul dintre cei mai importanți juriști ai Marii Britanii verificase amănunțit testamentul olograf al lui John și îl asigurase că acesta va fi recunoscut fără îndoială ca valabil.

•

Așteptarea îi măcina nervii. Dacă ar fi putut, s-ar fi plimbat necontenit încoace și-ncolo prin celulă, dar lanțul nu îi permitea. Măcar de i s-ar fi scos lanțul! Când necunoscutul i-a adus mâncarea, l-a rugat cu fața lipită de salteaua puturoasă, să îi scoată lanțul, dar bărbatul a părut doar amuzat de rugăminte. După asta examină ușa celulei și înțelese comportamentul bărbatului: dacă nu ar fi fost înlănțuit, ar fi putut cu o lovitură de picior să pună ușa la pământ, și lovitura nu ar fi fost necesar să fie nici deosebit de puternică și nici deosebit de zgomotoasă.

Așa că la fiecare câteva minute se ridica în picioare, se ducea la conductă, își lipea urechea de metal și asculta până când spatele și ceafa cedau și prefera să se așeze la loc. Majoritatea timpului se auzea numai televizorul. Acesta părea să funcționeze toată ziua. Muzica siropoasă lăsa uneori locul dialogurilor sentimentale ori exagerat de pătimașe din serialele ieftine și din când în când un crainic prezenta știri ca o mitralieră verbală. Uneori, se mai auzeau zgomote specifice bucătăriei, ca zornăitul capacelor pe oale ori tocatul legumelor. Câteodată, mai discutau câțiva oameni, totdeauna bărbați cu voci grave, care se pare că o făceau din plictiseală. Vorbeau în spaniolă, dar, chiar dacă John ar fi cunoscut limba, nu ar fi înțeles o iotă, atât de neclar vorbeau.

De câte ori se așeza pe saltea, își spunea că tot atât de bine putea să renunțe la a mai trage cu urechea, pentru că nimic din ceea ce auzea nu îi

folosea să ajungă la o concluzie cu privire la ceea ce îl aștepta, la ce aveau de gând răpitorii cu el. Asta își spunea, privea crăpătura din perete unde intrase gândacul, apoi renunța, se ridica și reîncepea să asculte.

Și tot ascultând auzi deodată numele lui.

Sunetele numelui tău au ceva magic. Chiar dacă nu ești atent, chiar dacă fraza în care este integrat este într-o limbă străină din care nu înțelegi nicio vorbă, chiar dacă este rostit într-o mulțime în care vorbește fiecare – imediat ce auzi propriul nume îl și distingi. Și, tocmai pentru că nu te aștepți, ești ușor șocat.

John își auzi propriul nume. Vocea care îl rostise era din televizor.

Tresări speriat. Fusese o halucinație? Păi sigur, crăpăturile și petele de pe pereți vorbeau despre el. Își lipi din nou urechea de metalul rece și, cu respirația tăiată, sesiză brusc nervozitate în vocile bărbaților de deasupra.

Urmăreau știrea. Murmure nervoase. Aparatul fu pus pe alt canal, iar murmurele deveniseră strigăte mânioase. Se băgau toți în vorbă, umblau toți de colo-colo tot mai zgomotos, până când unul reuși să se impună și să îi reducă pe ceilalți la tăcere.

Se părea că acesta telefona, se răstea la cineva. Receptorul fu pus brutal în furcă, iar agitația se instală din nou aducând din ce în ce mai mult a panică.

Ceva nu le ieșise.

John se îndepărtă de țeavă și trebui să își pună mâna pe piept, atât de tare îi bătea inima. Nu era bine. Ba chiar era foarte rău. Ceva decursese altfel decât își imaginaseră răpitorii lui și el citise destule despre răpiri ca să își dea seama că asta putea fi periculos pentru el.

Încercă să respire calm, să nu facă niciun zgomot suspect cu lanțul și reveni în poziția de ascultare.

Era tot agitație și la același nivel. După o vreme se trânti o ușă, se auziră pași grei și printre cele existente apăru o nouă voce, care vorbea prost în spaniolă, și în care John crezu că recunoaște vocea lui Randolph Bleeker.

Bărbații erau porniți împotriva acestuia, îi tot reproșau ceva și se pare că nu se limitau la reproșuri. Bleeker obiecta, vorbea, striga, implora și înjura și în cele din urmă John înțelese ce trebuie să nu le fi ieșit acestora: răpitorii lui nu știuseră, atunci când îl răpiseră, pe cine au răpit. Nu știuseră cine era el. Abia când la televizor s-a anunțat răpirea celui mai bogat om din lume și-au dat seama pe cine țineau în lanțuri în beciul lor. Și acum li se făcuse frică.

Probabil că erau răpitori profesioniști, din când în când răpeau oameni mai mult ori mai puțin bogați, le dădeau drumul contra unei răscumpărări moderate și în acest fel își câștigau pâinea. Poliția era fie suprasolicitată pentru a mai investiga și aceste cazuri ori pur și simplu nu mai afla despre ele. Iar ei își spuneau, fără îndoială, că răpirea unui John Fontanelli îi punea în mare pericol. Chestiunea îi depășea acum.

Bleeker încerca desigur să îi convingă de contrariul. Blestema și argumenta, voia ca planul să fie urmat în continuare, dar oamenii strigau toți la un loc, cădeau scaune, se părea că se ajunsese la o încăierare și în final Bleeker fu aruncat afară. John îl auzi pe fostul avocat înjurând crunt, se pare că fusese înghesuit în hol și imediat ușa fu trântită.

John făcu un pas îndărăt.

„Mă vor omorî, gândi el și simți cum îi îngheață inima de groază. Vor veni și mă vor omorî.”

Se prăbuși pe saltea, întrebându-se cum o vor face. Cu un foc de armă? Cu un cuțit? Va avea dureri? Și o vor face, Dumnezeule, aici, în încăperea asta care putea a urină. Ce sfârșit pentru un bărbat predestinat să îndeplinească o profeție divină!

Un râs asociat cu senzația de vomă îi porni din plămâni. Ce noroc avusese *padrone* să moară în pace după o lungă viață, cu credința binefăcătoare că și-a îndeplinit misiunea și la timp pentru a nu trebui să afle cât de mult se înșelase.

Ursula îi spusese tot timpul. Credința lui în profeție nu fusese altceva decât cel mai confortabil pretext pentru a trebui să nu ia decizii el însuși. Pentru că asta ar fi însemnat să își asume răspunderea. Era atât de ușor să spui: „Dumnezeu vrea așa." Orice se întâmpla, nu aveai nicio vină. Ideal pentru toți lașii.

Rămase cu ochii ațintiți pe ușa lipsită de orice culoare, pe care aveau să intre asasinii lui, și simți cum îi pierea credința, simți cum arde cu vâlvătăi și se stinge, cum nu mai lăsa în urmă nici cenușa. Oare nu se spunea că în fața morții îți trece pe dinaintea ochilor întreaga viață? Revăzu cu o claritate dureroasă toate etapele vieții lui, văzu și cum căutase permanent pe cineva care să îi spună ce trebuia să facă. Părinții. Frații. Plecase de acasă pentru că așa voise Sarah. Acceptase sfatul lui Marvin de a primi slujba de la pizzeria lui Murali. Cristoforo Vacchi îi spusese că are un destin, iar Malcolm McCaine știuse cum putea fi urmat acest destin. Doar de Ursula nu ascultase.

Fir-ar… chiar și faptul că se culcase cu Constantina fusese decis pentru el de către Eduardo. Și Ursula? Ursula voise să meargă în Germania fără paza de corp și el o ascultase.

Ușa nu se clintea. Nici vorbă de pași. Asasinii nu veneau.

Se uită la conductă și decise să nu mai tragă cu urechea. Nu voia să constate că acolo nu mai era probabil nimeni. Nu voia să afle că ei fugiseră și îl lăsaseră să moară aici și să nu mai poată fi găsit. Rămase uitându-se la lumina apusului și încetă să se mai gândească la viața lui, încetă chiar să mai gândească, privea doar fix înainte și nu mai făcea altceva decât să respire. Timpul se opri, lumina se

topi și se făcu întuneric, apoi, în sfârșit, se auziră pașii.

O bătaie în ușă.

— *Hola*? Tu treaz?

— Da, se auzi vocea lui John.

— Întinde-te. Fața pe saltea.

Mda… toată viața ascultase de alții, de ce nu ar face-o și în moarte? Așa că se întinse pe burtă, închise ochii și se predă inevitabilului.

Ușa fu deschisă și de data asta intrară mai mulți bărbați. O mână îi pipăi capul. John înăbuși în sine un tremurat profund, strânse din dinți – doar să nu scâncească după îndurare! Cu o smucitură i se trase ceva peste cap, cineva îi duse forțat mâinile la spate, le legă, apoi niște brațe puternice îl ridicară.

— Vii cu noi, zise necunoscutul.

•

Urcară o scară, trecură printr-un coridor în care se lovi cu umărul de o mobilă, fu avertizat că urma un prag, după care coborâră câteva trepte într-o încăpere în care mirosea a așchii de lemn și motorină. Evident un garaj, unde îl luară pe sus ca pe o jucărie și îl vârâră în portbagajul unui automobil. Auzi deschizându-se o poartă, apoi fu pornit motorul și începu călătoria.

Mergeau la nesfârșit și orice tentativă de a reține ceva din drum, măcar când se cotea la dreapta ori la stânga, era de prisos. În plus, pe undeva intrau gaze de eșapament în portbagaj, i se făcu rău și depuse toate eforturile să nu vomite în sacul de pânză care îi acoperea capul până la gât.

În sfârșit opriră. Cineva coborî, după o vreme se întoarse, se așeză pe locul lui, mașina merse înapoi pe un teren denivelat. Fu deschis portbagajul, apoi luat de picioarele care îi fuseseră și ele legate cu o sârmă ce îi pătrundea prin piele. John protestă, dar nici nu fu băgat în seamă, ci fu apucat, scos, târât și aruncat cu boltă mare.

John strigă. Aterizã relativ moale pe ceva ce părea a fi făcut din cârpe și hârtie tocată, amestecat cu bucățele ascuțite care îl răniră. Puțea oribil. Încercă să se răsucească, dar la fiecare mișcare se mișca și mediul care îl susținea, ceea ce însemna că, dacă ar fi continuat, s-ar fi afundat în el.

Rămase într-o poziție incomodă pe-o parte, cu picioarele strânse, cu mâinile legate la spate, cu fața în jos. Din când în când, răbufnea câte o duhoare prin pânza sacului de pe față, atât de respingătoare cum nu mai simțise în viața lui, un amestec incredibil de putred, alterat și descompunere, o miasmă pestilențială de mucegai, rugină și mâl în comparație cu care aerul din beciul în care stătuse fusese o boare binefăcătoare, înțelese complet uimit ce făcuseră răpitorii cu el. Se afla într-o groapă de gunoaie. Îl aruncaseră la o *groapă de gunoaie.*

41.

Frigul se strecura încet prin haine, până la piele, impregnându-i neîndurător până și oasele. Și, pe măsură ce se făcea tot mai frig, se făcea și mai liniște. Inițial deslușise la mare depărtare zgomot de circulație, ca și zgomotul făcut de o mașină, dar mașina fusese oprită la un moment dat, circulația încetase, și tot ce mai auzea se limita la respirația lui.

Și la un foșnet clar, înspăimântător în adânc.

Șobolani.

John tresări, se răsuci, se afundă puțin și se lăsă păgubaș înspăimântat. Normal, într-o groapă de gunoi trebuiau să fie șobolani. Șobolani care puteau să muște. Care puteau să provoace răni grave unui om, ba chiar îl puteau ucide. Nu putea face altceva decât să își imagineze făpturi ce colcăiau, păroase și grețoase, cu dinți rozători și cozi chele, care scormoneau alimentele putrezite și gunoiul fermentat în căutare de prăzi, iar trupul lui se strânse instinctiv din cauza groazei ce îl cuprinse.

Poate că era bine să stea nemișcat. Poate că atunci îl vor lăsa în pace. Abia dacă mai respira, trăgea cu urechea, urmărea tensionat fiecare trosnet, gata să se zbată imediat ce ar fi fost atins de un animal, gata să țipe, să urle pentru a-l alunga. Trebuia să vegheze. Doar asta îl mai putea salva.

Se sperie când simți o mână pe umăr și în același moment își dădu seama că adormise. Larma străzii revenise, iar în jurul lui se auzeau pași. Îi era atât de frig de parcă ar fi petrecut noaptea într-un frigider, nu își mai simțea mâinile, care deveniseră niște apendice cărnoase, iar picioarele îi erau insensibile.

— Ajutor! bâigui el, scutură capul sufocat de sacul ce îl acoperea, devenit între timp lipicios și

umed. Vă rog, dezlegați-mă!

Deasupra lui se discuta. Erau voci de copii. Unul dintre ei îl lovi cu piciorul, cum faci cu un animal călcat de mașină ca să vezi dacă mai trăiește.

— Ajutați-mă odată! strigă el și se zbătu pentru a nu mai lăsa nicio îndoială că nu era mort. Fir-ar… chiar dacă nu vorbea spaniola, era așa de greu de ghicit ce voia? Dezlegați-mă, vă rog!

Din nou simți mâini pe trupul lui, mâini mici cu degete mici, dar acestea nu desfăceau noduri, nu dezlegau, ci îi cercetau buzunarele cămășii și pantalonilor. Nedescoperind nici portofel, nici bani, nici chei, vocile deveniră dezamăgite.

— Hei, ce dracului! urlă John, dar copiii nu dădeau semne că l-ar ajuta.

Păreau că se sfătuiesc, apoi pașii lor se îndepărtară și nu îi aduseră înapoi nici toate strigătele lui.

Rămase pe loc, neajutorat, părăsit, simțind cum sudoarea începea să i se prelingă pe trup. Care fără îndoială că va momi animalele. De fapt, nu Ursula era vinovată de situația în care se afla? El căzuse în capcana întinsă de răpitori doar pentru că îl părăsise. Când într-o zi cadavrul lui va fi găsit aici, ea va afla și se va întrista pe bună dreptate.

Cineva se tânguia și, după o vreme, John băgă de seamă că el era acela. Trupul îi fu cuprins de un tremurat care, în locurile în care era legat, durea, dar nu se putea opri. Se simțea teribil de rău; cu siguranță că această stare era provocată de duhoarea care îi dădea și în gură un gust urât, care pătrunsese în fiecare por al corpului său și care se pregătea să i-l descompună. Acum îi era cald, atât de cald încât limba i se uscase și se umflase, și o simțea în gură ca o minge de cauciuc.

Un foșnet care se apropia. Pași? Șobolani? Nu aveau decât să îl înfulece, puțin îi păsa. Dar nu l-au înfulecat, au rontăit curelele cu care îi erau legate brațele și, după ce le-au rontăit brațele, i-au căzut

grele pe lângă corp ca moarte, nu îl mai ascultau, doar pulsau și zvâcneau de parcă ar fi vrut să explodeze.

După care au trecut la gâtul lui, dar acolo îi simțea ca niște mâini care deznodau, moșmondeau și smulgeau, și în cele din urmă sacul i-a fost scos de pe cap. La lumina puternică ochii i-au lăcrimat. Deasupra lui vedea un nesfârșit cenușiu, pe care se profila chipul neclar al unei femei cu părul negru.

— Ursula! spuse el fericit.

Ursula spuse ceva și el se miră că ea vorbea cu el în spaniolă. Îl furnica atunci când durerea în gambe ceda. Ea îi întinse mâna, avea o față lată, de înger, cu ochi negri ca fântânile adânci. Ea îl ajută să se ridice și îl ajută și copilul aflat lângă ea, dar statul în picioare îi provoca dureri, picioarele îl dureau ca niște răni deschise și, când privi în jos, văzu că pantofii îi dispăruseră.

— Asta este o mojicie, îi explică ei. Erau pantofi făcuți pe comandă la John Lobb, șase mii de dolari perechea.

Ea îl privi doar, iar el se sprijini de ea, și așa coborâră de pe grămada de gunoi până la o ușă în care atârna o bucată de pânză în carouri. După aceasta era întuneric și locul era atât de strâmt încât nu se putea întinde. Cineva îi săltă capul și îi dădu să bea apă caldă cu gust de metal, dar asta îi umezi limba și gâtlejul, îi fu aspirată de corp și, când cana se goli, putu să se lase pe spate și să adoarmă.

•

Din nou se trezi din vise febrile și, ieșind din dimensiunile fricii și disperării, se ridică strigând, iar o mână care îl împinse înapoi îi duse la gură o cană cu apă. O voce blândă, pe care nu o înțelegea, îi vorbea liniștindu-l până când iarăși se prăbuși în întuneric.

În tot acest timp inima lui bătea sălbatic, bătea cât pentru o jumătate de viață, bătea pentru a îndepărta otrava din circuitul sanguin, pentru a

omorî agenții patogeni, pentru a elimina coșmarurile. Era scăldat în sudoare, se zbătea, se auzea urlând și gemând, până când uitarea îl luă în stăpânire.

Ea îi vorbea, îi cânta cântece ciudate. Nu era Ursula, nu era ea. Femeia avea pielea maronie, catifelată și o privire tristă. Îi răcorea fruntea cu cârpe umede când aceasta se înfierbânta, când ochii îl ardeau și când inima amenința să-i crape. Uneori îi punea mâna pe piept invocând zei necunoscuți, până când pleoapele lui cădeau grele și adormea.

•

John se trezi simțindu-se mistuit de febră. Era slăbit, inima începu să-i bată sălbatic doar când se îndreptă, dar mintea îi era clară, își simțea trupul ușor, privirea ageră. Își amintea ce se întâmplase și își dădea seama că fusese salvat.

Iată și perdeaua de care își amintea, perdeaua din pânză în carouri și aceasta era străbătută de lumina zilei de-afară, unde soarele strălucea. Se auzeau voci, strigăte îndepărtate și discuții, în jur erau sute de oameni. Zăngănit de metal, de pietre lovite de pietre, se muncea de zor. Și totul era impregnat de un miros înțepător de gunoi, fum, putrefacție.

Aerul era mizerabil. Ca și el. Își simțea pielea unsuroasă, acoperită cu un strat de murdărie imposibil de îndepărtat, lenjeria de corp era scorțoasă și îl jena la mers, pielea capului îl mânca îngrozitor… Când duse mâna la bărbie, descoperi barba – Dumnezeule, cât timp fusese bolnav? Nu erau tuleie, erau fire de păr lungi și moi cum nu mai avusese toată viața lui.

Privi în jur. Un adăpost mizer din tablă ondulată și cartoane, în care doar peretele de lângă el era un fel de zid sfărâmicios. Era întins pe unicul culcuș din adăpost, o saltea plină de crăpături și denivelări, acoperită cu o pătură cenușie. Alături de el se aflau cutii de portocale și un coș din nuiele

strâmb, decolorat, cu diverse lucruri, o icoană afumată a Madonei era unicul ornament aflat pe pereți, sub care atârna un ciob de oglindă, iar pe podea erau înșirate sticle murdare, verzi, cu apă, o cutie cu legume zbârcite și important – o pereche de pantofi cu toc înalt.

Se întoarse gemând în așa fel încât să se poată vedea în oglinda din care îl privea acum un străin. Chipul cu obraji scobiți și epuizat, părul zbârlit și barbă încâlcită – nici măcar mama lui nu l-ar mai fi recunoscut. Probabil că se afla aici de cel puțin două săptămâni, dacă nu mai mult. Asta dacă ceea ce vedea în oglindă era el cu adevărat, dacă nu cumva printr-o vrajă ori ca urmare a unei operații interzise sufletul lui ajunsese în trupul altcuiva, al unui bătrân vagabond care scotocea prin gunoaie. Cu siguranță, nu era el.

Perdeaua fu dată deoparte, lumina pătrunse cu putere înăuntru și alungă toată strălucirea pitorească a coșmeliei, dezvelindu-i fără milă întreaga mizerie. John privi clipind orbit de lumină. Ea. Cea care îl salvase, îl culesese din gunoaie, îl eliberase, îl luase la ea și îl îngrijise. O femeie măruntă, cu pielea cafenie, cu o față lată de indiancă și păr negru uleios, într-o rochie lipsită de orice podoabe, de culoare nedefinită, stătea în fața lui și îl privea.

— Tu bine? întrebă ea.

— Da, mulțumesc. Mă simt mult mai bine. Mulțumesc pentru faptul că m-ați adăpostit. Deja eram convins că voi muri acolo, în gunoi.

Ea clătină din cap, parcă meditând la ce spusese el, și păru îngrijorată.

— Tu mergi, spuse ea. O oră. Apoi înapoi. OK?

John o privi nedumerit, nesigur dacă o înțelesese corect.

— Să plec timp de o oră?

— Da. O oră, apoi înapoi. Te culci.

— Clar. Nicio problemă.

Se ridică și constată că totuși era o problemă. Trebui să se sprijine de peretele din piatră până când steluțele din privire îi dispărură.

— Nicio problemă, repetă totuși el.

Stând în picioare, tavanul era prea jos pentru a sta drept, așa că dădu deoparte perdeaua, păși apoi fu orbit de lumină.

— Eu chem, auzi el vocea siluetei neclare profilate pe fundalul tulburător de luminos.

— Clar, răspunse John dând din cap cu sârg și încercă să se miște de-a lungul unui rest de zid înalt până la coapse și reuși până când un animal îi trecu peste picioare, o pisică, și el concluzionă că poate era mai bine să nu se îndepărteze prea mult de colibă.

Încă nu se simțea prea bine. Cu ochii înlăcrimați privi în jur căutând un loc unde să se poată așeza. Fumul îi irita nasul și ochii pe care îi tot ștergea cu dosul mâinii, apoi descoperi că fumul provenea de la un foc aprins în apropiere. Deasupra lui era un ceaun strâmb, în care fierbea ceva mirosind a legume și a porumb. Alături stăteau doi câini plini de râie, cu limbile atârnând. Apăru o bătrână cocârjată, care amestecă în fiertură și turui ceva pe un ton răstit, lui John nefiindu-i clar dacă i se adresase lui ori câinilor. Pentru mai multă siguranță, se ridică și plecă mai departe.

La poalele muntelui de gunoi era o adevărată așezare, un sat din tablă, folii din plastic și scânduri, ridicată pe moloz, pe coline de hârtie de ziar putrezită și halde de saci de plastic uzați. John privea uimit cum copii și adulți răscoleau gârboviți versanții și taluzurile muntelui de gunoi și culegeau ceea ce considerau că mai era utilizabil, făceau grămezi de fier vechi supravegheate de alți membri ai acestei bizare armate a gunoaielor, extrăgeau îmbrăcăminte zdrențuită, baterii auto vechi, cutii de tablă, vechituri. Cei mai în vârstă purtau șepci de baseball, aveau legată peste nas câte o bucată de pânză și purtau mănuși, iar copiii

purtau blugi și tricouri cu dungi, cu mânecă scurtă; aceștia nici nu arătau a fi prea sărmani, ci arătau mai curând ca niște elevi care chiuleau de la ore și își pierdeau timpul la halda de gunoi.

Brusc mulțimea de femei, bărbați și copii începu să se agite. Se auzea un motor huruind din greu și în vârful taluzului de gunoi apăru un imens autocamion. Acesta manevră în căutarea unei poziții bune, în timp ce jos, în marginea taluzului, se duceau lupte pentru cele mai bune locuri, după care cu zgomote înfiorătoare platforma autocamionului se ridică oblic, până când conținutul ei se vărsă pe pantă. În mod absurd părea că un corn al abundenței se revărsa peste jefuitorii gunoaielor.

Imediat se iscară conflicte acerbe pentru locurile preferate. Cineva înșfăcă o legătură de cabluri electrice, altul trase de un sac cu haine, un al treilea puse mâna pe un aparat cu microunde cam turtit. Erau culese sticlele și aruncate în găleți de plastic, lemnul părea valorificat indiferent de dimensiuni, cutiile din tablă erau strivite cu călcâiul înainte de a fi înghesuite în pungi și în saci.

Abia acum John observă câteva siluete burduhănoase ce ședeau pe teancuri de saltele ori în fotolii jerpelite la limita locului acțiunii, spre care se înșiruiau culegătorii pentru a le expune prada, a se face aprecierea valorii ei și a primi bani pe ea. Fiecare dintre acești șefi părea competent pentru un anume sortiment, unul pentru metal, altul pentru plastic, o femeie corpolentă cumpăra sticla, iar un bărbat gras – lemn. Deci, și aici era vorba despre bani, ca pretutindeni. Probabil că aici putea să înceapă să pună întrebări și să scormonească pentru a descoperi în final că toți acești oameni răscoleau gunoiul, îl sortau și îl colectau pentru a-și aduce contribuția la averea lui. I se făcu rău din cauza mirosului pestilențial, din

cauza acestui loc, din cauza a tot ce vedea și simțea.

Cineva strigă. Avu nevoie de un timp pentru a înțelege că lui i se adresa strigătul.

— Vino! striga femeia din fața colibei, făcându-i semne.

Se ridică, se deplasă cu greutate călcând pe deșeuri și cioburi, ocolind un pârâiaș cu apă de infiltrație maronie, cu sclipiri uleioase ce mustea de sub gunoi. Văzu cum în spatele femeii ieși din colibă un bărbat încheindu-se la pantaloni și mai înțelese că ea era o prostituată.

•

Febra reveni, îl doborî și îi provocă gazdei nesfârșite necazuri. Odată se trezi în cursul nopții, o văzu aprinzând o lumânare sub imaginea Madonei, rugându-se cu ardoare și fu convins că se ruga pentru sănătatea lui ori în orice caz pentru a scăpa de el într-o modalitate onorabilă. Când se trezi din nou ziua, lângă el se afla un băiat care îi punea pe frunte cârpe ude și îl privea cu seriozitate.

— Cum te cheamă? îl întrebă John.

— *Mande*? răspunse băiatul.

Acesta să fi avut șapte ani ori chiar mai puțin, purta pantaloni scurți și o cămașă în carouri, zdrențuită.

O văzu pe femeie gătind în fața ușii, la foc deschis și, când aceasta îi aduse un castron cu supă, foamea îl făcu să uite de tot. Asta păru că ei îi făcu plăcere, în orice caz zâmbi și îi mai aduse supă.

Febra revenise, dar nu îl mai mistuia, trebuia doar să ducă până la capăt ce începuse și ceda din zi în zi. În curând el stătea lângă femeie când aceasta gătea și o privea. În acest timp ea vorbea degajat cu fiul ei, ca și cum faptul că John se afla acolo era cel mai firesc lucru din lume. Din când în când schimbau câteva cuvinte, ajutați de engleza ei stângace, de mâini și de picioare. Îi află numele:

Maricarmen Berthier. Ea știa chiar să și îl scrie, și el o puse să îl mâzgălească pe o bucățică de carton, pe care o vârî apoi cu grijă în buzunar.

— Vreau să îmi arăt recunoștința imediat ce voi putea, îi explică el fără să știe cât înțelesese ea din asta. În fiecare bancă din lume am un cont, îți poți imagina asta? Trebuie doar să mă prezint, să le spun cine sunt și primesc bani. Apoi te voi despăgubi. Mai mult decât atât.

Ea amesteca în oală și zâmbea trist în timp ce el vorbea.

•

În sfârșit, se simți suficient de refăcut pentru a porni la drum. Ea îi spuse că trebuie să meargă spre vest. El îi mai mulțumi încă o dată și își luă rămas-bun. Ea rămase în fața colibei, cu brațele încrucișate pe piept, de parcă ar fi trebuit să se țină ea însăși bine, urmărindu-l cu privirea până când acesta dispăru.

Când ajunse la șosea, lângă el opri o camionetă care venea de la groapa de gunoi și i se permise să se așeze pe grămada de fier vechi cărată. Camioneta a circulat într-un tempo infernal pe străzi înguste și late, pe lângă interminabile mahalale, prin zone industriale pline de fum și așezări nelocuite, un drum pentru care pe jos ar fi mers zile întregi, dar la un moment dat realiză că habar n-avea încotro se îndrepta și dacă nu cumva se îndepărta cu mare viteză de țelul lui. Dar care era, de fapt, țelul lui? Ciocăni în cabina șoferului și îi făcu semn să îl lase acolo.

Stătea la o margine de drum, pierdut într-un oraș. Făcu cu mâna în urma camionetei care se îndepărta scoțând rateuri, din cabină fu salutat de un braț gol, maroniu, apoi și aceasta dispăru.

Privi în jur. Ziduri înalte care te țineau la distanță, reclame deteriorate de intemperii, ferestre zăbrelite. Puținii oameni întâlniți îl ocoleau și, când coborî privirea, înțelese și de ce. Odată elegantul lui costum de culoare deschisă îi atârna

fâșii și acum avea o culoare nedefinită, în picioare nu mai avea pantofi, ci umbla în niște șosete găurite și, cum puțea, își pierduse de mult mirosul. Avea senzația tulbure că îi va fi greu să dovedească faptul că el era cel mai bogat om din lume.

Într-un loc care semăna a stație de autobuz, pe un perete era fixat un panou, o simplă scândură din lemn pe care erau lipite un itinerar și o schiță de plan al *Mexico D.F.* și al împrejurimilor, în al cărui studiu se adânci. Se părea că se afla în nordul orașului, într-un cartier denumit Azcapotzalco. Încercă să reconstituie drumul făcut de camionetă și ajunse la concluzia că groapa de gunoi ar fi trebuit să se afle în Netzahualcóyotl, un loc aflat nu departe de lacul Texcoco.

Asta însemna că de-acum trebuia să se îndrepte către sud. Ținând cont de poziția soarelui și de ora bănuită, încercă să stabilească unde era sudul. Un moment se gândi ce ar fi fost dacă lua un autobuz, dar renunță. Înainte de a se gândi la așa ceva, trebuia să se îmbăieze, să facă rost de o garderobă completă și de bani.

Când auzi zgomot de motor, întoarse capul. Era o mașină a poliției. Bineînțeles, poliția! Desigur că după răpire era căutat. Trebuia doar să se prezinte la primul polițist pentru a scăpa de toate grijile.

În clipa aceea o fereastră se deschise sub acoperișul casei din fața lui, o bătrână scoase capul, îl arătă cu degetul și strigă ceva. Mașina poliției se opri și cei doi bărbați din ea coborâră, se îndreptară către el cu pași săltați, cu bastoanele pregătite să lovească.

Nu părea că aceștia se apropiau pentru a-l scăpa de necazuri. John făcu cale întoarsă și fu extrem de fericit că polițiștii socotiră că acest rezultat al eforturilor lor era mulțumitor.

Nu fusese o idee bună. A se adresa poliției însemna să se supună bunului plac al cuiva înarmat și de așa ceva era sătul. Își aminti de remarca

făcută de unul dintre bodyguarzi în timpul zborului: în Mexic nimic nu este mai periculos decât poliția. Nu, va rezolva asta prin propriile forțe. *Fontanelli Enterprises* poseda o filială în Mexico-City, căreia putea să i se adreseze fără niciun risc. Nu știa exact unde se afla sediul, dar în orice caz era în centru. Iar acolo va ajunge pe jos.

Așa că porni. Chiar dacă acest lucru i-ar fi luat câteva zile, ce importanță mai avea? Nu avea nevoie de nimic, nici măcar nu îi era foame după lunga perioadă de febră. Din loc în loc mai găsea o fântână ori un pârâiaș, de unde putea să bea o gură de apă și să spele praful din gât; nu îl afecta că apa avea gust sălciu ori că avea un luciu uleios. Mergea de-a lungul unor străzi cu un trafic tot mai intens, ceea ce considera că era un semn că se îndrepta în direcția corectă. Străbătea străduțe pitorești, cu case viu colorate, unde în fața ușilor, în butoaie ruginite din oțel creșteau flori și ierburi de grădină, unde de sfori trase de-a latul străzii erau rufe la uscat. Aici copiii se jucau cu pisici și îl priveau curioși, iar o femeie îi făcu semn să vină pentru a-i da o pereche de tenișI scâlciați – un cadou care îi aduse câteva lacrimi în ochi. Își continuă drumul prin cartiere sărmane, unde pământul era saturat de reziduuri, unde casele în stânga și în dreapta erau doar niște construcții din beton pe jumătate terminate, din ale căror ziduri armăturile din oțel- beton răzbăteau ruginite în toate direcțiile, iar cerul era plin de antene de televizoare, iar cablurile electrice se încrucișau periculos întinse aiurea. Câini râioși mișunau prin colțurile întunecate, unii copii purtau pe ei doar câte o pătură. Aici nu bătea la ochi. Trecu apoi din nou prin cartiere mai bune, unde casele aveau fațadele ornate cu stuc, posedau mici balcoane în stil franțuzesc, unde în fața bisericilor erau locuri frumos amenajate, înconjurate de arbori ori palmieri groși. Treptat casele creșteau în înălțime, se înmulțeau reclamele luminoase și benzile de

circulație și, când în sfârșit dădu de un nou plan al orașului, pe acesta era reprezentat doar centrul, fără împrejurimi.

Aici văzu pentru prima dată cerșetori în număr mare: bărbați schilozi stând la margine de stradă și întinzând mâna către fiecare trecător, femei cu câte un copil mic purtat în eșarfa care îi asaltau pe bărbații care se îndreptau spre mașinile lor și pe care îi slăbeau abia după ce le aruncau câte o monedă, copii cu haine murdare, ca aceia văzuți de el însuși în favele, care îi înconjurau pe turiștii japonezi cu solicitări zgomotoase. Locuitorii orașului suportau resemnați milogeala, dar se străduiau să o bage cât mai puțin în seamă.

Găsi o cabină telefonică în care era și o carte de telefoane de unde luă adresa filialei, pe care o identifică aproximativ și pe planul orașului. Plaza de San Juan se afla ceva mai la sud de parcul Alameda, obiectiv ce nu era greu de găsit. Când întreba pe cineva, acela era bucuros că nu cerea bani, ci doar să i se indice o direcție. Trebuia doar să urmeze sensul arătat de brațul întins.

— *Alameda*? *Allá*!

În cele din urmă găsi biroul, o casă îngustă în stil colonial, pe care se lăfăia litera *f* de un roșu-închis, casă înconjurată de ziariști.

•

Bărbatul de la volanul carului de reportaje goli și ultimul strop din cutia de cola. Mărul lui Adam îi tresărea la fiecare înghițitură. Apoi strivi cutia în mână și o aruncă indiferent în stradă.

— Să zicem că leșul lui se află în vreun lac, îi spunea el unei femei aflate lângă portiera deschisă. Cum vor ei să fie găsit? O să mai stăm aici cinci ani.

— Nu vom sta cinci ani aici, liniștește-te, răspunse femeia.

Aceasta era suplă, firavă și avea părul roșu ciufulit.

John, care stătea în spatele lor și ca și ei privea casa, înțelese că aceștia vorbeau despre el. Îl considerau mort. Dacă intra acum în clădire, se vor năpusti asupra lui în așa fel încât chiar și-ar dori să fie mort.

— Și tocmai în Mexico City, se lamenta bărbatul în continuare. Eu găsesc că este un oraș scârbos. O simt în piept, crede-mă. În fiecare dimineață când mă trezesc, trebuie să tușesc, ca și cum am renunțat degeaba la fumat. Tu cum vezi asta? Mă dezobișnuiesc de fumat și pe urmă vin în orașul ăsta, în care la fiecare colț de stradă pute groaznic… După aceste cuvinte bărbatul se întoarse brusc, de parcă l-ar fi mirosit pe John. Chipul lui schimonosit se strâmbă și mai mult și adăugă: Hei, Brenda, privește: avem public.

Colega lui întoarse capul și îl privi pe John. Acesta simți că îl trec toate nădușelile când își dădu seama că o cunoștea pe această femeie. *Brenda Taylor, CNN* – și-o amintea foarte bine, chiar și numele. Ea fusese cea care acum o sută de ani, la prima conferință de presă în casa Vacchi, îl întrebase dacă îl făcea fericit faptul că era bogat. Acum aceasta îl examina cercetătoare…

Dând curs unei inspirații spontane, John plecă capul, întinse mâna și se milogi în argoul care în serialele mai vechi era tipic mexicanilor:

— *Please, Missis*! *Ten dollars, please, Missis*!

— O! Doamne! gemu bărbatul. *Urăsc* asta!

Ea încetă brusc să îl mai privească. Se uită într-o parte, se cuprinse cu brațele și enervată îi șuieră colegului:

— Dă-i blestemații ăia de zece dolari, să dispară.

— Zece dolari? Consider că este nerușinare, Brenda, ca alții… Căută scârbit în buzunar, scoase o bancnotă și i-o aruncă lui John. Bine, uite. Și acum valea! *Vamos.* Fir-ar… cât mai urăsc orașul ăsta!

— *Gracias,* mormăi John, care ajunsese la limita cunoștințelor lui de spaniolă. *Muchas gracias, señor.*

Și se îndepărtă.

•

Câteva străzi mai încolo găsi un birou – *Telefonos,* marcat de tăblița alb-albastră cu inscripția *larga distancia.* Coborî câteva trepte într-o încăpere joasă, în care se afla un automat pentru băuturi, și dincolo de o tejghea era un bărbat gras, în spatele căruia era o hartă a Mexicului. Pe pereți erau lipite straturi de afișe vechi anunțând concerte și servicii religioase. Biroul era prăpădit, dar suficient de curat pentru ca bărbatul, nu fără oarecare dreptate, să îl măsoare dezaprobator.

— Pot telefona de-aici? întrebă John și îi întinse bancnota de zece dolari.

Sprâncenele stufoase se ridicară.

— În străinătate, adăugă John, în SUA.

Sprâncene coborâră. O labă ale cărei degete erau garnisite cu inele luă bancnota de pe tejghea și o alta indică telefonul din dreapta dintre cele două aparate fixate pe perete.

— *Está bien. Dos minutes.*

John mulțumi cu o înclinare a capului și înșfacă receptorul. Numai să nu formeze greșit numărul. Formă prefixul 98 inscripționat vizibil în toate limbile importante pe aparat. Apoi 1 pentru SUA.

Apoi se opri. Voise să sune la secretariatul filialei din New York, pentru a putea fi luat fără vâlvă de către serviciul de securitate. Dar ideea i se păru pe undeva greșită.

Bărbatul de după tejghea mormăi ceva și îi făcu semne să continue cu formarea numărului.

— *Ándele, ándele*!

Nu. Nu era o idee bună. John ridică mâna, vru să tragă de furcă, apoi îi trecu prin cap altă idee, căreia îi dădu curs fără să se mai gândească. Formă un zero și apoi cifrele unui număr de telefon pe

care îl uitase tot atât de puțin ca ziua de naștere a celui mai bun prieten al său.

— Alo? răspunse vocea lui Paul Siegel.

42.

Zocalo era centrul orașului, toată mândria lui. Era întins, ca făcut pentru defilări și parade, străjuit de o imensă catedrală și de un palat pompos, mare și plat, populat zi și noapte de trecători, cerșetori, desenatori pe pavaj, perechi de îndrăgostiți și turiști care fotografiau. Un fluviu niciodată secat de mașini străbătea piața în al cărei centru veghea mândru drapelul național. Seara își făcea apariția un regiment de gardă, pentru a ridica imensul drapel în cadrul unei ceremonii fastuoase, apoi se aprindeau mii de lămpi pe fațade, reunindu-se într-un iluminat nocturn impresionant.

John ar fi vrut să fie invizibil. Hoinărea încet prin piață, atent mereu, gata să fugă dacă era cazul, dar nimeni nu îl băga în seamă, nimeni nu avea nimic cu el. Trecu prin fața nesfârșitei fațade a *Palacio Nacional,* admiră catedrala și trecu pe sub arcadele sub care erau adăpostite magazine ce vindeau fie bijuterii, fie pălării, nimic altceva. Ceva mai devreme se afla în dreptul unei vitrine, privind visător bijuteriile prezentate drept aur aztec, când o matroană corpolentă și cu păr ondulat îi vârî în mână câteva monede cu atâta hotărâre încât nu mai cuteză să obiecteze ceva. Pentru acestea primi la o tarabă dintr-o intersecție un taco, pe care îl înfulecă înfometat și pe care apoi îl simți în stomac ca pe o bucată de beton.

Se simțea ca invizibil și în mod ciudat liber. În ultimele săptămâni, părea să se fi despovărat de toate necesitățile civilizației, de stânjenitoarele obligații legate de igiena personală, de nenumăratele implicări ale vieții în comun, de care acum își mai amintea ca despre ceva ce-i priviseră doar pe alții și despre care el auzise doar din povestiri. Nu avea nimic de făcut, dar nu se plictisea și era mulțumit să se așeze undeva pe vine, sprijinit de un zid, și să privească tihnit în

gol. Mai simțea uneori niște necesități fizice, dar atenuate, de parcă trupul voia să lase la aprecierea lui dacă să le dea ori nu urmare. Foame, sete, oboseală – existau toate, dar în plan secund, niciodată insistente, revendicative. Simțea o pace în sine și în lume pe care niciodată nu o mai simțise și mai simțea că și-ar fi dorit ca Paul să nu mai apară niciodată.

Dar acesta apăru. Acea siluetă inconfundabilă, suplă, cu ochelari, aflată în poarta principală a catedralei, fără a onora măcar cu o privire construcția istorică, cercetând piața întinsă. John se ridică oftând și se îndreptă pe îndelete către el, pe o cale ocolită și într-un ritm ce nu atrăgea atenția, până când ajunse nerecunoscut aproape de el.

— Salut, Paul!

Paul Siegel se întoarse și îl privi la început neîncrezător, apoi tot mai șocat.

— John…?! șopti el cu ochii măriți, pe care doar lentilele ochelarilor păreau să îi mai mențină în orbite.

— M-am schimbat atât de mult?

— Schimbat? abia șopti Paul. Dumnezeule, dar tu arăți ca un fachir, care după douăzeci de ani de meditație a coborât de pe Himalaya.

— Și care pute ca un lucrător de la canalizare, cred.

— După douăzeci de ani de muncă la canalizare, da. Dădu din cap și adăugă: Ce noroc că am venit cu mașina închiriată!

Au ieșit din oraș spre nord, cu geamurile deschise, altfel Paul nu ar mai fi suportat. Avea cu el o mulțime de alimente, biscuiți, fructe, băuturi la sticlă și altele, și se mira că John se servi doar ezitând.

— Totul este perfect igienic, sublinie el.

— Mm…, fu răspunsul scurt al lui John.

Au oprit la un hotel pe care Paul îl notase într-un ghid detaliat.

— Pe drum de la Washington am avut o mulțime de timp la dispoziție pentru a-l citi, spuse el aproape scuzându-se. În clipa asta mă poți întreba orice vrei, întrucât presupun că acum cunosc Mexicul ca pe propriul apartament. Rezolvă formalitățile și mai mult ori mai puțin îl strecură pe John în camera care avea apă curentă și o cadă. Cred că nu o să-ți dăuneze după câte mi-ai povestit despre groapa de gunoi. Și nici asta, spuse el și scoase din geantă o sticlă mare din plastic cu săpun lichid special. Minerii folosesc așa ceva și gunoierii de asemenea.

John luă în mână sticla roșie, cu un aspect impresionant.

— Ție chiar că ți se poate încredința sarcina de a organiza ceva. Ia să ghicesc: ai cu tine și haine noi?

— În portbagaj. Le aduc în vreme ce tu te vei arunca în valuri.

— Ești un geniu.

Paul zâmbi trist.

— Da? Și-atunci de ce nu sunt bogat și fericit? Hai, du-te în baie. Ești o pretenție exagerată pentru omenire. Ah, încă ceva: Să fiu în locul tău, mi-aș lăsa barbă.

După ce se îmbăie cu cantități imense de săpun special, John se simți ca nou-născut. Lenjeria procurată de Paul se potrivea binișor, în timp ce cămășile, pantalonii și pantofii comozi fuseseră astfel aleși încât să excludă nepotrivirile. Acum stăteau în acel patio acoperit al hotelului, cinau și discutau planuri.

— Eu am luat avionul până la San Antonio și am trecut granița la Laredo, explica Paul, și, dacă nu vei avea ceva împotrivă, vom face același drum la întoarcere. Ah, da… iată și pașaportul tău, adăugă el și scoase din buzunar un pașaport albastru american, pe care i-l întinse peste masă.

— Poftim? John îl luă și îl răsfoi. Fotografia era a unui bărbat cu barbișon subțire, iar la nume

apărea *Denis Young,* născut la 16 martie 1966 în Rochester. Cine este Denis Young?

— Un bun prieten al unui bun prieten. Care nu pune întrebări și care nu cunoaște ziariști.

John privi chipul tineresc.

— Și tu crezi că o să meargă?

— Ai nevoie de un pașaport dacă vrei să treci granița, nu? Și, ca să fiu cinstit, sunt de-a dreptul zguduit de cât semeni cu fotografia după cura de gunoi. Nici nu îmi pot imagina că vreun funcționar de la graniță va bănui ceva.

— Hm…, mormăi John dus pe gânduri. O să meargă.

Reținu documentul și mulțumi.

— Cu plăcere, răspunse Paul. Își mai turnă vin, apoi se aplecă în față, cu paharul în mână. Ești conștient că va trebui să îți pun o întrebare?

— Evident.

— Te-ai fi putut adresa poliției.

— Da.

— Ei încă te caută.

— Sper.

— Ai fi putut cel puțin să îți suni bodyguarzii.

— La început asta am vrut. Respirația lui John deveni zgomotoasă. Nu îți pot spune ceva precis. Am avut… o senzație. O inspirație, aș putea spune. O voce care m-a sfătuit să prefer să ies din asta pe neobservate și să rămân ascuns.

Paul îl măsură sceptic.

— O voce…

— Ei, da, nu chiar o voce, recunoscu John. Nu știu exact ce a fost. O senzație pe care o ai câteodată, când îți plimbi limba peste dinți și simți că ceva nu este în ordine, dar te uiți în oglindă și nu vezi nimic.

— Hm…

John adună câteva firimituri de pâine de pe masă, în fața sa.

— Acest Bleeker a spus ceva despre cineva care l-ar fi pus să facă asta. Chestia asta nu îmi dă pace.

•

Locuința pe care o avea Paul la Washington semăna atât de mult cu cea pe care o avusese el în Manhattan, încât John a avut un moment senzația că nu se afla într-un anumit loc. Vederea nu mai era spre Hudson, ci spre Potomac River, iar în depărtare se ghicea Capitolul, dar mobilierul era același, același gust ales și chiar aceeași împărțire a încăperilor.

— A fost chiar aceeași firmă de construcții, zise Paul. Cred că este mai economic să utilizezi același plan de construcție odată verificat.

Totul mersese strună. Străbătuseră podișul mexican fără incidente, trecuseră granița fără probleme pe la Laredo și luaseră primul avion spre Washington. Când predase mașina închiriată, Paul se plânsese de mirosul care în mers se accentuase tot mai mult, la care angajatul de la închirieri auto spusese că ar putea fi vorba despre o defecțiune a sistemului de aerisire, făcu o reducere de preț și respiră ușurat când Paul o refuză; nu fusese chiar atât de rău.

— Am dat liber femeii de serviciu, explică Paul când reveni cu cumpărăturile pentru weekend. Așa că trebuie să facem curățenie singuri cât timp stai aici.

— Nu este o problemă.

John se așezase comod în fața televizorului și studia știrile. Se părea că McCaine reușise să bage Yamaichi Bank în faliment și să amestece guvernul japonez într-un scandal financiar; era retransmisă permanent o secvență filmată, în care ministrul de finanțe se tot înclina plângând și cerând scuze. Se spunea că un director de bancă se sinucisese.

Despre dispariția lui John Fontanelli în urmă cu mai mult de trei săptămâni se vorbise doar tangențial. Un colectiv special al poliției cercetează orice indiciu, indiciile despre o răpire se înmulțesc, dar încă nu a fost primită nicio

solicitare din partea răpitorilor, cel puțin niciuna credibilă. Suna ca și cum, de fapt, nu se știa nimic.

— Acum ce intenționezi să faci? întrebă Paul într-un târziu.

Stăteau la masă exact în fața ferestrelor cu o minunată perspectivă. Paul gătise și mirosea grozav, cu toate că era doar un preparat simplu. John se întreba dacă exista ceva în care prietenul lui din copilărie să nu fie excepțional.

— Ieri, înainte de a adormi, povesti el și lăsă privirea să îi alunece peste minunatul luciu al râului, mi-a venit o idee. O idee cam monstruoasă și, ca să fiu sincer, aș prefera să o stârpesc din rădăcină și să o uit, dar nu prea pot.

— Așa sunt uneori ideile.

— Este vorba despre o suspiciune.

— Evident.

John începu să plimbe paharul pe masă și să aranjeze simetric cuțitul și furculița pe farfurie.

— Câteva zile înainte de a mă fi trimis McCaine în Mexic, începu el să vorbească oprindu-se din când în când, tocmai începusem să mă interesez de contabilitatea concernului. Până acum nu mă interesase nici cât negru sub unghie, înțelegi? Mai înainte nu m-aș fi apucat de asta, dar între timp începusem să mai înțeleg ba una, ba alta… în orice caz începusem să pun întrebări.

— Palpitant, zise sec Paul. Sună ca în serialul *Denver Clan.*

— Paul, *Fontanelli Enterprises* a plătit un miliard de dolari pe onorarii către o firmă de consultanță. Un miliard de dolari!

Paul îl privi uimit, rămase o clipă încremenit și apoi izbucni în râs.

— Iar tu crezi, strigă el entuziasmat, că de-asta a vrut McCaine să te înlăture? Pentru că l-ai prins cu ocaua mică?

John îl privi posomorât cum se tăvălea de râs.

— Ce este atât de comic?

— Oh, John! Paul râdea cu lacrimi. În fond ai rămas același fiu de cizmar din New Jersey. Pentru care deja un milion este mai mult decât își poate el imagina. Oh, John, este de-a dreptul delicios…

— Asta înseamnă că este o suspiciune tâmpită?

— Tâmpită? se amuză Paul. Mai mult decât tâmpită, pentru ea nu există cuvânt…

John se rezemă de spetează și așteptă ca Paul să se mai potolească.

— Mă bucur că te distrez puțin, dar mi-ar face plăcere să râd și eu cu tine.

— John, începu Paul încă preocupat să își șteargă colțurile ochilor și obrajii, te-a interesat contabilitatea. Atunci îmi poți spune câteva chestiuni elementare. Și pe baza lor vom emite câteva judecăți elementare. De exemplu, cât de mare a fost cifra de afaceri a concernului în ultimul an?

John se încruntă.

— Ceva mai mult de 2,4 bilioane de dolari.

— Și cât a fost *operating profit*? Deci, venitul brut?

— Cam 180 de miliarde de dolari.

Paul se apucă să facă niște calcule din memorie.

— Da, nu neapărat un raport strălucit, dar pentru un concern de mărimea asta este bunicel. Câți angajați are în total *Fontanelli Enterprises*?

— Șapte milioane și jumătate.

— Mai mulți decât populația Finlandei, în treacăt fie spus. Cât de mari sunt costurile totale cu personalul?

John ridică din umeri.

— Nu am idee.

— Hm… La o apreciere prudentă, o *jumătate* de bilion de dolari pe an. Cam ca în țările cu salarii mici. Zâmbi și continuă: Și tu crezi că McCaine va clipi la un amărât de miliard? Ba chiar coace planuri tenebroase? Te rog…

John dădu din cap. De fapt, era ușurat să audă asta. Brusca neîncredere în McCaine îi stătuse tot

timpul pe suflet, fără ca să fie conștient de asta.

— Cred că ai dreptate, în ce privește fiul de cizmar. De fapt, până acum m-am obișnuit cel mult cu sume de ordinul milioanelor. Un miliard, pentru *consiliere,* Doamne, am crezut că e o sumă imensă…

— Mie mi se pare chiar modestă, zise Paul. Eu m-am întrebat mereu cum se descurcă McCaine cu toate astea. Vreau să spun că este un adevărat monstru de manager. În atât de puțini ani să scoți ca din pământ un astfel de concern…

— A avut la dispoziție banii mei, interveni John.

— Atunci gândește-te simplu pe unde ai fi fost tu singur astăzi, îi recomandă Paul. Nu, este o performanță pe care nimeni nu o poate repeta atât de ușor. Bun, el nu este o persoană absolut simpatică. Dar nici Henry Ford nu era. Mai cugetă puțin și adăugă: Luat repede nu îmi amintesc, de fapt, de niciun mare întreprinzător care să nu fi avut o ciudățenie. Părerea mea este că ăsta este prețul.

— Hm…, mormăi John.

Nu era tocmai mulțumit. Mai era ceva, un detaliu ce îi scăpa, dar care era totuși important. O conexiune, dar, fir-ar să fie, nu avea habar unde să o caute.

— Faptul că el consultă consilieri fără a fi silit de o criză să facă asta vorbește mai curând în favoarea lui, continuă Paul, acum în stilul unei prelegeri ținute într-o sală în fața unui auditoriu interesat de economie și cercetare. Cineva în poziția în care se află McCaine este pândit de pericolul de a asculta prea puține voci critice și de a absolutiza propriile evaluări. Ceea ce ar avea drept urmare pierderea contactului cu realitatea, fără să remarce și luarea din ce în ce mai multor decizii nesăbuite și periculoase. Evident că el a sesizat acest pericol. A menține în interiorul unei firme o cultură a criticii este o chestiune dificilă, iar la o întreprindere de mărimea lui *Fontanelli*

Enterprises este aproape de nerealizat. Un consilier extern oferă aici echilibrul necesar, tocmai pentru că este plătit în scopul de a aduce critici. Iar pentru managementul unor proiecte delicate este deseori mai bine să implici un extern, căruia puțin i-ar păsa dacă la finalul proiectului va fi iubit ori va fi urât…

— Eu avusesem senzația că finanțăm întreaga branșă, explică John, care mai asculta doar într-o doară.

— Oh, nu tocmai, dar cu siguranță o bună parte, replică Paul. Îmi zboară prin cap o cifră de patruzeci ori cincizeci de miliarde de dolari, care ar fi totalul plătit pe plan mondial pentru prestații de consiliere. Cum se numesc firmele? Eu cred că cei mari din branșă, McKinsey, Anderson, KPMG, ar fi tocmai buni…

— Nu. Era o singură firmă. *Callum Consulting.*

— Callum? Paul rămase uimit. Nu am auzit de ea.

John se încruntă.

— Se pare că nu ești la curent cu domeniul, nu?

— Așa se pare, confirmă Paul și se ridică.

Urcă scara în spirală care ducea la un birou mic aflat sub coama acoperișului. John îl urmă și amândoi așteptară să booteze calculatorul. De aici, de sus, aveau o frumoasă perspectivă asupra pistelor pentru biciclete și a grădinilor din fața caselor.

— Există câteva centre de informații economice care lucrează pentru FMI, explică Paul în timp ce se realiza legătura cu internetul. La unul dintre ele mă loghez eu acum și te-aș ruga să privești în altă parte în timp ce introduc parola.

— Altceva mai vrei? mormăi John.

Apăru o pagină de deschidere cu o siglă impresionantă. Paul introduse datele de acces, după care veni anunțul că s-a realizat o legătură securizată.

— *Callum Consulting,* repetă John denumirea ce îi stătea pe limbă. Parcă îmi spune ceva… Callum, ce înseamnă, de fapt, asta?

Paul ridică din umeri:

— Cred că este un nume. Un prenume scoțian, dacă nu mă înșel.

— Un prenume?

Fir-ar… Important! Era fisa ce era pe punctul de a-i cădea.

Paul își aminti:

— În primul meu an la Harvard, am împărțit camera cu cineva care avea prenumele Callum. Unul cam filfizon. Tatăl lui era un avocat de succes, dar crezi că îmi mai amintesc și numele?… McKinley? Nu, nu era McKinley.

Brusc John trăi senzația că era stropit cu apă fierbinte. *Eu nu prea am fantezie în privința denumirilor firmelor mele*; *le dau totdeauna numele membrilor familiei mele.*

— McCaine! exclamă John.

— Nu, McCaine nu era cu siguranță, mi-aș fi…

— Tatăl lui McCaine se numea Philipp Callum McCaine, se repezi John. De aici *Callum Consulting.* Mama lui se numește Ruth Earnestine, iar firma lui de brocheraj se numea Earnestine Investment. A desființat-o, dar niciodată nu l-am întrebat dacă mai are o a doua firmă…

— Ce? întrebă Paul fără a înțelege prea bine.

În acel moment, apăru pe ecran rezultatul căutării. *Callum Consulting* era o firmă de consultanță cu sediul în Gibraltar. Avea statutul legal de firmă individuală, cu zece angajați, unicul proprietar și manager fiind Malcolm McCaine.

•

Până la Crăciun mai erau ceva mai puțin de trei săptămâni, iar Arturo Sanchez nu știa dacă trebuia să iubească ori să urască această însărcinare.

— Așteaptă aici, îi spuse avocatul șoferului micii furgonete.

Bărbatul strâmbă din nas. Puțea insuportabil. Și situația nu se ameliorase de când intrase în zona gropii de gunoi și începuse să pună întrebări acestor *pepenadores,* jefuitori ai gunoaielor, care se holbau la el ca la un măgar cu două capete.

În cele din urmă, ajunsese la o colibă din tablă, aplecată de vânt, la poalele muntelui de gunoi, și întrebase o femeie tânără, dar trecută și murdară:

— Sunteți Maricarmen Berthier?

Ea răspunsese:

— Da.

Sanchez răsuflase ușurat. În sfârșit!

— Acum vreo patru săptămâni ați salvat un bărbat din halda de gunoi și l-ați luat la dumneavoastră cât a fost bolnav?

Ea dădu nesigură din cap.

— Un *americano.* L-a găsit fiul meu. Am crezut că va muri din cauza febrei, dar nu a murit. Maica Domnului l-a ajutat. Ridică mâinile și adăugă: Dar nu mai este aici. A plecat în urmă cu o săptămână.

— Da, știu. Arturo Sanchez privi în jur. Am putea undeva… Ah, dar ce importanță are?! Puse geanta pe cea mai apropiată grămadă de moloz, deschise încuietoarea strălucitoare, scoase un notes și un pix pe care i-l întinse femeii.

— Vă rog să vă scrieți numele pe această hârtie.

Ea o făcu cu timiditate. Avocatul scoase și fotocopia ce îi fusese trimisă și compară scrisul. Ea era, fără nicio îndoială.

— *Señora* Berthier, bărbatul pe care l-ați îngrijit se numește John Fontanelli și m-a însărcinat să vă găsesc. Vrea să vă mulțumească pentru că i-ați salvat viața. Și pentru că este un om bogat, vrea să vă dăruiască ceva.

De undeva apăru un băiețel și se ascunse imediat după rochia mamei sale. Sanchez se opri privindu-i pe cei doi așa cum stăteau acolo, înconjurați de mizerie. Meritau, slavă Domnului!

— Îmi dăruiește ceva? întrebă ea făcând ochii mari.

Sanchez confirmă și scoase documentele.

— Este vorba despre o locuință în San Rosario, o sumă de bani pentru mobilier, îmbrăcăminte și altele asemenea și o rentă lunară generoasă pentru tot restul vieții dumneavoastră. Mister Fontanelli vă informează că s-ar bucura dacă ați accepta toate astea ca pe un dar. Fiul dumneavoastră ar putea urma școala acolo, adăugă el.

— Școala? repetă ea cu ochii mari.

Ea privi în jur și, pentru prima oară, păru să înțeleagă unde trăise până acum. O strălucire de spaimă îi licări pe chip.

Sanchez așeză documentele înapoi în geantă. Era timpul.

— Acolo am o mașină, zise el. Dacă doriți, putem merge imediat.

43.

Sâmbătă 29 noiembrie 1997 a fost o zi rece și umedă la Londra. Deasupra orașului se lăsase o ceață deasă, care ascundea vârfurile blocurilor, făcea ca silueta lui Tower Bridge să apară ca o fantomă osoasă și imprima un sunet de groază bătăilor ceasului Big Ben. Noaptea plouase, fusese o ploaie mocănească, rece, care anunța apropierea iernii. Era una dintre acele zile în care nimeni nu ieșea din casă decât de nevoie.

Spre prânz soarele se ivi din ceață, un disc alb sclipind prin pâcla albă care se ridica în valuri de pe Tamisa. City-ul, cu fațadele lui reci și venerabile, cu construcții impunătoare părea părăsit, cu excepția oamenilor din pază, care cu gulerele ridicate ale pelerinelor își executau rondurile, și a câte unui bărbat singuratic care se îndrepta grăbit spre cea mai apropiată stație de metrou. Portarul care era de serviciu la parterul clădirii Fontanelli, își ridică privirea din ziar când unul dintre inconfundabilele taxiuri londoneze opri în fața intrării principale.

Din taxi cobori un bărbat. Acesta purta o jachetă de culoare verde-închis, cu glugă, și fără a-i mai arunca o privire taxiului ce pleca – ceea ce după o îndelungată observare efectuată de portar făceau mai toți – se îndreptă grăbit spre clădire. Mișcările lui emanau o hotărâre care i-ar fi putut insufla cuiva chiar teamă. Procedă ca un blindat uman, încercând să pătrundă prin portalul de la intrare făurit din sticlă antiglonț. Portarul lăsă jos ziarul și puse mâna pe butonul de alarmă.

Dar respiră ușurat când bărbatul se opri pentru a forma un cod de acces, așa cum făceau toți angajații în afara timpului de lucru. Totuși, încuietoarea nu cedă. În loc de asta pe pupitru se aprinse un led roșu. Asta însemna că se introdusese un cod greșit.

Portarul se încruntă. Cel mai bine era să cheme imediat pe cineva de la securitate, nu? Acesta putea să iasă și să îl cerceteze mai îndeaproape pe individ.

Omul mai încercă o dată, dar tot fără succes. După care renunță, ocoli portalul, veni direct la fereastra portarului, bătu în geam și își scoase gluga.

— Mister Fontanelli! îi scăpă portarului.

Bossul în persoană. Asta în timp ce toată lumea îl căuta în America Centrală. Când era socotit deja mort, iar acum el se afla chiar la fereastră! Portarul îi făcu semn că îi va deschide bineînțeles imediat, se grăbi să ocolească pupitrul spre ieșire, băgă cartela lui în dispozitivul din interior și trase de ușă spre a-l lăsa să intre odată cu un val de frig umed.

— Mister Fontanelli, ce plăcere… nu am știut… credeam că dumneavoastră…

— Da, mulțumesc, răspunse John Fontanelli. Mă simt bine.

Portarul abia mai respira.

— Îmi pare rău pentru codul de intrare, îl asigură acesta. Mister McCaine v-a blocat codul, din motive de securitate…

— Vă rog să îl reactivați.

— Eu… știți, el nu este astăzi în clădire, mă refer la mister McCaine…

— Știu.

— Este la Copenhaga, știți, pentru acordarea…

— … Premiului *Gäa,* știu. Spuneți-mi câți oameni de la serviciul de securitate sunt astăzi aici?

Portarul miji ochii surprins de întrebare:

— Oh… cred… bănuiesc că schimbul normal pentru weekend. Cred că doisprezece oameni.

— Chemați-i, îi ordonă Fontanelli. Arătă spre telefonul roșu de pe pupitru. Zece dintre ei să vină cu mine. Să ia cu ei toate dublurile de chei, sculele și rângile pentru deblocări.

•

Instrumentiștii purtau fracuri și își acordau instrumentele. Un bărbat în vârstă, cu livrea, umbla prin sală și alinia scaunele. Oamenii de la lumini întindeau cabluri, montau stative și se consultau cu cei de la televiziuni. Doi scenografi finalizau ornamentația, o flamură drapată artistic cu emblema premiului *Gäa.* În mijlocul acestei forfote trei africane în costume festive splendide încercau să înțeleagă ce voia maestrul de ceremonii de la ele. Cele trei femei erau reprezentantele premiatului din acest an, o inițiativă a femeilor care începuseră un surprinzător proiect de reîmpăduriri în zona de la marginea Sahelului și pe care îl continuau din proprie inițiativă.

McCaine stătea într-un fotoliu din ultimul rând și supraveghea pregătirile pentru seara festivă. În castelul Christiansborg, o clădire cenușie proeminentă ce impunea respect, vizibilă din port, fusese găsit locul corespunzător evenimentului: aici mai era sediul Folketing-ului, parlamentul danez, ca și sediul Tribunalului Suprem, iar spațiile pentru reprezentări regale nu lăsau loc de somptuozități suplimentare. Din păcate, nu reușiseră să o convingă pe Maiestatea Sa regală Margareta a II-lea, prin voia Domnului regină a Danemarcei, să înmâneze premiul; această sarcină îi revenea acum celui mai în vârstă dintre membrii juriului. Oricum regina și prințul consort aveau să fie prezenți la festivitate, și McCaine ceruse insistent celor de la televiziuni să îi aibă în obiectiv cât mai des posibil în timpul transmisiunilor. Fuseseră trimise invitații asociațiilor pentru protecția mediului din întreaga lume, cele mai multe dintre ele nelăsându-se mult rugate; în cele mai bune hoteluri din Copenhaga probabil că niciodată nu mai fuseseră văzuți atât de mulți oaspeți care discutau despre protecția mediului, așa cum se întâmpla în acest sfârșit de

săptămână. *Fontanelli Enterprises,* încrezătoare în efectul acțiunilor publicitare anterioare, își impusese la organizarea festivității o reținere deosebită; cine voia să vadă *f*-ul roșu-închis trebuia chiar să caute insistent. Ca reprezentant al lui John Fontanelli, din păcate în imposibilitate de a veni, McCaine va ține un scurt discurs de salut.

Așadar, totul decurgea încântător, când una dintre secretare apăru alături de McCaine.

— Un apel telefonic de la Londra, spuse aceasta și îi întinse un bilet.

Se întâmpla aproximativ în momentul în care John Fontanelli aflat în fața ușii biroului lui McCaine, ușă asigurată cu un cod de siguranță, le spunea celor zece oameni din serviciul de securitate dotați cu răngi:

— Spargeri ușa!

McCaine citi notița.

— Fontanelli? șuieră el și o privi neîncrezător pe femeie.

Ea confirmă:

— El așa a spus.

— La Londra?

Ea ridică din umeri.

Era momentul în care la Londra ușa grea ceda și se făcea țăndări. John Fontanelli intra în încăpere, arăta către sertarele biroului și către compartimentele fișetului integrat în perete și cerea:

— Spargeți. Totul!

— Sună la aeroport, ceru în șoaptă McCaine. Avionul să fie imediat gata de decolare. Trebuie să mă întorc cât mai rapid posibil.

•

Acum răsfoia dosare groase cât degetul mare, citea denumiri de firme de care nu auzise niciodată, noțiuni de economia întreprinderii despre care avea doar idei vagi, se uita la curbe de neînțeles și la pagini pline cu cifre enigmatice, descifra cu greu observații și note făcute cu scrisul

brutal al lui McCaine, parcurgea faxuri, texte de contracte, organigrame și cópii de scrisori. Pentru ca în final, încruntat, să pună dosarele deasupra unui teanc de alte dosare scoase acum din sertare și pe care le înțelegea tot atât de puțin.

Nu-și închipuise că va fi atât de greu. Hotărârea lui aprigă se destrăma cu fiecare minut petrecut în spatele biroului lui McCaine, lângă sertarele deschise cu forța care își căscau componentele metalice și lemnul numai așchii. Ușa strâmbată din hol abia se mai ținea, de dincolo de ea se auzeau oamenii din pază discutând pe un ton jos, mirați de furtuna care îl cuprinsese în prima jumătate de oră. Furtuna se liniștise. Ceea ce mai simțea acum era disperarea: senzația că era un idiot de neimaginat!

Ridică privirea. De cealaltă parte a peretelui din sticlă era un gol alb, prin care clădirile din vecinătate, ca niște caricaturi fantomatice, păreau că râd de el. Ce crezuse că va găsi aici? Sau, mai bine zis, cum de crezuse că va putea descoperi ceva împovărător? În aceste documente se puteau afla cele mai mari conspirații, cele mai infame intrigi, escrocheriile cele mai rafinate expuse cât se poate de clar, dar el nu va fi în stare să vadă nimic.

Fișetul cu documente. Cu toate ușile deschise părea un monstru. John studie șirurile de bibliorafturi, mapele curat etichetate, un întreg sistem de ordonare de care nu l-ai crezut capabil pe McCaine dacă luai ca reper măcar felul în care arăta interiorul mașinii lui sau originalitatea în alegerea zilnică a cravatei, mai bine zis totala lui lipsă de originalitate în această privință. Totuși, o privire aruncată în acest depozit de documente, în care era impusă o disciplină nemiloasă, scotea la iveală o autodisciplină ce putea să îți taie răsuflarea, o obsesie de-a dreptul monstruoasă față de o misiune pentru îndeplinirea căreia nicio jertfa nu era prea mare, inclusiv jertfa personală.

Iată mapa privitoare la *Exxon.* John își trecu degetele peste marcatori și se întrebă ce ar putea

găsi aici, când descoperi unul inscripționat Fontanelli, John.

Scoase mapa și o deschise. Aici dădu peste viața lui, rezumată curățel într-un raport al firmei de detectivi Dalloway din New York. *John Salvatore Fontanelli, născut pe 1 septembrie 1967 în Bridgewater, New Jersey, fiu al meșterului cizmar Francesco Fontanelli și al Giannei Fontanelli născută Ventura. Doi frați mai mari*: *Cesare, născut în anul 1958, și Lino, născut în 1961, ambii fără copii. Tatăl este leat 1936, fiu unic al lui Enrico Fontanelli, refugiat în SUA în 1932 din cauza prigoanei politice mussoliniene*…

Și așa mai departe. *În prezent este angajat la firma Super Pizza Service să livreze pizza la domiciliu. Patron*: *G. Murali. Nu are ambiții cunoscute din care să rezulte că ar dori să își schimbe statutul personal.* Asta o prinsese al naibii de bine acest Dalloway, cine o mai fi și acesta. John continuă să răsfoiască mapa. Cópii ale certificatelor școlare, fotografii realizate în timp ce pedala prin Manhattan, cópii ale amărâtelor lui extrase de cont de pe vremea când mai avea așa ceva. Documente privitoare la părinți, la frați și, ca să vezi, Helen fusese timp de trei ani în tratament psihoterapeutic! Despre asta Cesare nu scosese o vorbă.

Și desigur procesul-verbal al consultului medical la care fusese supus Lino în vederea testării capacității de a pilota. Îl răsfoi căzut pe gânduri, până la ultima pagină, unde scria: *incapabil de procreație.*

Era cuvântul care decisese în războiul fratricid.

Închise mapa și vru să o pună la loc, când privirea îi căzu pe un alt dosar, aflat în spatele dosarului său, acoperit de marcatorul mapei.

— Ia uite…, spuse încet John și scoase cel de-al doilea dosar.

Îl deschise și citi.

Era la prima pagină. Era scrisă în italiană, dar ce era hotărâtor, propoziția scurtă clarificatoare era subliniată cu roșu și marcată pe marginea foii cu un semn al exclamării. John citi, mai citi o dată și încă o dată, pentru că era mai curând înclinat să pună la îndoială cunoștințele lui de italiană decât să pună la îndoială ceea ce vedea cu ochii și ce pricepea mintea, dar de fiecare dată când recitea părea că dispare o bucată din lumea pe care o cunoștea, părea că podeaua pe care stătea se surpa până când nu mai rămânea sub el decât un abis fără fund.

•

Defilarea limuzinelor negre. Atacul bărbaților în costume gri. Malcolm McCaine, manager al celui mai mare concern din istoria omenirii și managerul cel mai bine plătit din lume se îndreptă cu pași milităresti către portalul principal, iar portarul se repezi să îi deschidă ușa.

— Unde este el?

— Sus, sir, mister McCaine…, tuși ușor bătrânul în livrea.

— Cheamă liftul!

În timp ce portarul se grăbea să execute ordinul, McCaine le spuse însoțitorilor lui:

— Rezolv singur. Mă așteptați aici.

Apoi se auzi gongul, și ușile argintii ale liftului se deschiseră.

Când McCaine ieși din lift sus, angajații cu securitatea rămaseră țepeni, doar câțiva avură totuși pornirea de a-l saluta. McCaine îi ignoră, cu ochii doar pe ușa care atârna în țâțâni îndoită. Se îndreptă spre ea cu pași grei, o dădu deoparte și intră în biroul în care de doi ani se afla centrul puterii din lumea aceasta.

John Fontanelli ședea în spatele biroului, cu umerii căzuți. Sertarele și ușile biroului erau sparte, la fel și dulapul cu documente din perete. Dosarele zăceau unele peste altele, și covorul era plin cu așchii de lemn.

— Pot să aflu ce se petrece aici? întrebă McCaine cu o voce greu de stăpânit.

John Fontanelli ridică obosit privirea. Avea ochii adânciți în orbite și era alb la față de parcă văzuse o stafie, ba, mai mult, parcă o arătare supranaturală îi prezisese o moarte violentă și timpurie. Începu să vorbească, dar după primele cuvinte își drese vocea și o luă de la capăt:

— De asta am venit. Ca să aflu ce se petrece aici.

McCaine își încrucișă brațele pe piept și privi demonstrativ în jur:

— Dumneavoastră ați făcut asta? Ați pus să mi se spargă toate dulapurile?

— Da, răspunse simplu John.

— Îmi pot permite să întreb de ce? Și îmi mai pot permite să întreb – continuă el cu vocea plină de furie – ce mama dracului faceți aici? De unde ați apărut brusc, când toată lumea crede că ați fost răpit în Mexic? Că probabil ați fi mort de mult?

John își frecă bărbia.

— Mort, da, zise el dus pe gânduri, nu a lipsit mult. Cu un gest obosit apucă o mapă aflată pe birou în fața lui și o împinse spre McCaine. Știți ce este asta?

McCaine îi aruncă o privire indignată:

— Habar nu am.

— Este un dosar pe care l-am găsit în dulapul dumneavoastră. Exact în spatele dosarului pe care mi l-ați făcut mie. Întoarse mapa în așa fel încât inscripția de pe marcator să fie clar vizibilă. Ceea ce nu este de mirare, dacă ții la ordinea alfabetică.

Pe marcator scria *Fontanelli Lorenzo.*

— Și? întrebă ironic McCaine.

John deschise mapa:

— Primul document din ea este un buletin medical, explică el oftând. Un buletin medical foarte asemănător cu cel procurat de dumneavoastră, numai Dumnezeu știe cum, privitor la fratele meu Lino. Documentul este în

italiană, dar o subliniere bătătoare la ochi, făcută bănuiesc cu mâna dumneavoastră, atrage atenția asupra unui aspect. Bătu cu degetul propoziția subliniată. Aici scrie *Alergie la veninul de albină – pericol de șoc anafilactic.*

McCaine îl privea fără să spună ceva. Simpla lui prezență în înserarea ce se așternea devreme emana frică. Părea că umplea întreaga încăpere, că era în stare să zdrobească pe oricine se afla în interiorul ei.

— Eu sunt un idiot, spuse John. Recunosc. Mie mi se poate relata orice, și eu cred. Nu pun întrebări, nu descopăr nicio inepție și nu îmi dau seama de mistificări. Sunt atât de naiv, încât atunci când mă privește cineva cu greu se stăpânește să nu îl umfle râsul. Un idiot. Trase dosarul în fața lui și continuă: Dar când toate faptele le am în față, clare, când mi se dă suficient timp și când sunt pocnit și de câteva ori în cap cu un obiect greu, atunci pricep chiar și eu ce se petrece.

Se ridică în picioare atât de greu de parcă pe umeri ar fi purtat o povară invizibilă de câteva tone.

— Ați pregătit sorocul timp de douăzeci și cinci de ani. Desigur că la fel ca Vacchi i-ați ținut sub observație pe posibilii moștenitori. M-ați supravegheat pe mine și, după ce Lorenzo a venit pe lume, l-ați supravegheat pe el – ce fel de om este, cum evoluează, ce intenționează să facă în viață. John zâmbi amar și continuă: Ghinionul lui Lorenzo a fost că era prea inteligent, prea independent, prea dezgheț. Era un copil-minune, plin de premii, lăudat, promițător și un răzvrătit. După ce l-ați studiat, ați constatat că niciodată nu îl veți putea controla pe acest tânăr. Lorenzo era cineva care ar fi elaborat prompt planuri legate de moștenire, și chiar planuri *bune.* Era un matematician genial, și evaluările în materie de economie politică ar fi fost o nimica toată pentru el. Ar fi învățat rapid să manevreze banii și puterea

– dacă nu el, atunci cine? Lorenzo nu ar mai fi avut nevoie de dumneavoastră. De frumosul dumneavoastră plan, de toate pregătirile dumneavoastră s-ar fi ales praful dacă Lorenzo moștenea bilionul. Așa că v-ați hotărât să îl faceți moștenitor pe fiul unui cizmar din New Jersey, prostănac și care nu știa ce să facă cu viața lui.

McCaine tăcea în continuare. Cu toate că se făcea tot mai întuneric, totuși prin ferestrele mari mai pătrundea suficientă lumină pentru a se vedea că ochii lui John Fontanelli erau umezi de lacrimi.

— Adevăratul moștenitor a fost Lorenzo, șopti John, și dumneavoastră l-ați omorât. El ar fi fost moștenitorul prezis de profeție care să redea omenirii viitorul pierdut. El avea tot ce era necesar pentru asta. Am bănuit asta tot timpul. Nu eu sunt acela, și nici nu am fost – eu am fost doar o piesă în jocul dumneavoastră, McCaine. L-ați omorât pe adevăratul moștenitor, pentru că ați vrut să vă realizați planul cu orice preț.

Șoaptele lui se pierdeau în colțurile întunecate ale încăperii într-un ecou ciudat, care răsuna ca șuieratul unui șarpe.

— John, zise încet McCaine, vă autosugestionați.

John Fontanelli nu părea să-l fi auzit:

— Nu știu cum ați făcut-o. Cum să omori pe cineva cu albine? Îmi imaginez că se poate face cu un pahar cu capac filetat, având în interior o pară proaspătă, dulce, suculentă, poate și cu câteva găurele de aerisire pentru albine. Îmi imaginez un bărbat care imobilizează un tânăr firav și îi vâră în gură para plină de albine. Nu știu dacă asta ar fi funcționat. L-ați contactat pe Lorenzo? Ați discutat cu el sub un pretext oarecare pentru a stabili ce s-ar putea face cu el? Poate că v-ați ales și dumneavoastră cu câteva înțepături – ei, și? Știați că Lorenzo va muri din cauza veninului de albină, după cum știți totul despre cei pe care vreți să îi

înfrângeți. Iar el a murit la timp, într-un mod lipsit de orice suspiciuni.

În încăpere se mai auzea doar respirația lui John, ca un suspin tainic.

În cele din urmă, McCaine își drese glasul:

— Nu, John, nu merge așa. Înainte de a aduce astfel de acuzații grave cuiva, trebuie să vă asigurați că puteți dovedi tot ce susțineți.

— Ah…, exclamă absent John.

— Și asta nu o puteți face, John, continuă McCaine. Nimic din ce susțineți nu puteți dovedi.

John inspiră zgomotos.

— Unde erați în ziua în care a murit Lorenzo?

— Nu fiți ridicol! ripostă McCaine pierzându-și calmul. Bineînțeles că nu știu pe moment. Dar nu mă îndoiesc că, dacă cineva aruncă o privire într-o agendă veche pentru întâlniri, va clarifica problema.

— Cazul poate fi redeschis.

— Nu există un caz. Bateți câmpii, John!

— Pe baza datelor din evidența pasagerilor curselor aeriene s-ar putea stabili când ați fost în Italia. Dar, dacă mă gândesc cât de ușor am zburat din SUA până aici cu un pașaport fals, nu ar avea sens, nu?

McCaine clătină din cap:

— Nu puteți dovedi nimic. Pentru că nu există nimic de dovedit.

— Aveți dreptate. Nu pot dovedi, spuse John și aprinse lampa de birou. Dar mai există ceva ce ați făcut, o adevărată prostie, pe care o pot dovedi. Vocea lui luă brusc o notă metalică și mișcarea cu care scoase din buzunarul hainei o bucată de hârtie împăturită aducea cu lovitura labei unei pantere. Ați cheltuit în total un miliard de dolari pe contracte de consiliere cu firma *Callum Consulting.* Firmă care vă aparține. Orice instanță judiciară de pe această planetă va califica asta cel puțin drept delapidare și va stabili o încălcare atât

de gravă a contractului dumneavoastră de angajare la firmă, încât va hotărî concedierea imediată.

McCaine privi în jur. Ca din pământ apărură în ușă băieții de la securitate și se înșirară lângă perete, în spatele lui. Aprinderea lămpii de birou fusese semnalul convenit de John cu ei.

— Sunteți concediat, Malcolm, rosti John pe un ton glacial. Dacă aveți lucruri personale în acest birou, le puteți lua acum. Acești domni vă vor conduce apoi la ieșire. Îi aruncă lui McCaine o privire plină de dispreț și adăugă:

— Cunoașteți procedura, nu?

44.

Rămăsese singur. Singur în fața întrebărilor presei. Singur rămăsese în încăperea de dincolo de bariera din marmură, încercând să conducă un concern pe care îl cunoștea doar vag. Singur citea documentele, primea colaboratorii, susținea discuțiile, lua decizii. Singur ședea la uriașa masă din imensa sală de conferințe, mânca la prânz și își plimba privirea peste panorama hibernală a centrului financiar al Londrei, al cărui unic rege necontestat era.

John a relatat presei despre răpirea lui în mare măsură așa cum se realizase ea în fapt. A trecut însă sub tăcere detaliile reîntoarcerii lui incognito în Marea Britanie; a spus că îl ajutase un prieten și asta trebuia să fie suficient. A menționat întâlnirea cu Randolph Bleeker, ca și faptul că acesta afirmase că acționase din însărcinarea altor persoane. Și a mai povestit și despre săptămânile petrecute în favela cu gunoaie.

Au fost atunci minute în care s-a așternut o tăcere impresionantă chiar și pentru o conferință de presă.

— Am însărcinat un avocat să găsească femeia. Ea va putea confirma declarațiile mele, de exemplu că eram legat când m-a găsit. Dar nu acesta este motivul principal al însărcinării dată avocatului meu. Motivul principal este că vreau să îmi exprim recunoștința.

A relatat despre locuința pe care intenționase să i-o dăruiască, despre renta viageră, și reprezentanții Yellow Press aproape că izbucniră în plâns. O picătură amară a reprezentat-o doar faptul că John nu a vrut să le destăinuiască numele ei.

Ceva mai târziu a primit și o nouă vizită a unor agenți de la Interpol, care i-au înregistrat declarațiile, dar care i-au dat puține speranțe că acestea vor conduce sub vreo formă la succesul

investigațiilor. Cel mult s-ar putea întâmpla ca Bleeker să fie prins întâmplător și pentru această situație se dorea să existe pregătit material acuzator la dosar, respectiv în computerele Interpolului. A aflat totodată că Ursula nu fusese în Mexic bineînțeles, că nu știuse nimic din cele întâmplate și că încă era căutat fără succes bodyguardul care, în condiții misterioase, îl scosese din joc pe Marco Benetti și care colegilor le era cunoscut sub numele de Foster.

Acestea au fost singurele evenimente remarcabile din acea săptămână. Cu excepția faptului că acum muncea cum nu mai muncise toată viața. Venea la birou dimineața la ora șapte și, când băgă de seamă asta nu era de-ajuns, veni de la ora șase, iar în cele din urmă de la cinci, până la ora nouă citea din munții de scrisori, schițe de contracte și memorii, după care purta discuții până târziu în noapte. Chema oameni la raport, dădea indicații, cerea să i se explice proiecte, planuri de construcții și finanțări, probleme și soluții de rezolvare și lua deciziile, lua și lua decizii, spunea da ori nu sau cerea alternative. Ședea în capul marii și sclipitoarei mese, cu silueta orașului în spate, cu ochii a cincizeci sau mai mulți directori ațintiți pe el, directori dintre care fiecare era cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât el, le expunea ce dorea, cerea și îi expedia cu o înclinare a capului, pentru a începe următoarea conferință.

Mai întâi a fost palpitant. Adrenalină pură. Era important, avea totul în mână, purta pe umerii lui întreaga povară a lumii. Uneori era mai grozav decât sexul și începea să înțeleagă de ce atât de mulți erau atât de ahtiați după carieră, putere și influență. Era o senzație plăcută ca seara târziu să se ridice de la birou, de ore întregi înconjurat de același întuneric care îl întâmpinase și dimineața – deci de o veșnicie – tot atât de plăcut epuizat după o zi plină de evenimente ca după o întâlnire sportivă ori după o noapte de dragoste.

Dar deja după câteva zile simțea cum îl părăseau puterile. Dimineața abia se ridica din pat, când se privea în oglindă vedea cearcănele de sub ochi, avea nevoie de cantități enorme de cafea tare pentru a se apuca de treabă și de mai mult pentru a rămâne activ. Ajunsese ca târziu după miezul nopții, când venea Rolls-Royce-ul din garaj pentru a-l duce la castel, să adoarmă de fiecare dată în mașină. Devenise iritat în timpul discuțiilor, își pierdea repede răbdarea, devenea necontrolat și urâcios. Oamenii tresăreau și mai întâi își atribuiau lor vina indispoziției atotputernicului șef, dar John știa că era vorba despre propria slăbiciune, știa că nu mai avea controlul asupra a ceea ce făcea ori asupra a ceea ce spunea. Avea sentimentul că situația putea deveni periculoasă, dar avea doar o imagine tulbure a ceea ce putea concret să însemne asta; în cele din urmă concernul îi aparținea până la ultimul creion – așa că nu era în situația de a-și pierde postul. Și era destul de bogat pentru a muri bogat dacă tot restul vieții ar fi risipit miliarde.

Amintindu-și de mottoul lui McCaine, că banii compensează orice, chiar și lipsa talentului, a apelat discret timp de câteva zile la unul dintre cei mai buni consilieri de management din lume. A început să distingă priorități. Nu mai accepta niciun raport mai mare de o pagină. Cerea ca nimeni să nu mai vină cu vreo problemă fără a fi în stare să prezinte și propuneri de rezolvare a ei. Purta discuții în picioare, pentru ca acestea să nu dureze mult. A început să exerseze arta delegării corecte. Și așa mai departe.

Cu toate acestea nu a ajuns nicăieri. Voia să vândă castelul și să ia o locuință în oraș, dar nu mai ajungea să se ocupe și de asta. S-a gândit să pună un pat într-o încăpere alăturată biroului; și această intenție a rămas nerealizată. Nu a ajuns nici măcar să o mai sune pe Ursula, deși trebuia să recunoască: în cazul în care ea s-ar fi întors la el, nici nu ar ști unde ar putea să o cazeze.

Zilele Crăciunului le-a petrecut dormind aproape fără încetare, o pauză de care avea neapărată nevoie. Se întreba cu un respect nu tocmai desăvârșit cum putuse McCaine să reziste în toți acești ani.

•

— Din păcate, zise avocatul care, atunci când nu era ocupat să ducă mereu mâinile la pachetul de țigări din buzunarul cămășii și să renunțe în ultimul moment la a-l scoate, își freca mâinile.

John îl privea și simțea cum pe suflet i se așterne o nețărmurită oboseală, ca un strat gros de zăpadă. Jarul furiei sale licărea undeva dedesubt, gata să se stingă.

— Dar ceea ce a făcut McCaine nu este fraudă? întrebă el.

— Nu asta este problema. Problema este dacă obținem sentința. Și din acest punct de vedere eu sunt pesimist, spuse avocatul pe un ton coborât. Vor trece ani numai până când se va clarifica competența judecătorească. Mister McCaine este un om bogat. Poate angaja cei mai buni avocați dintre cei care există.

— Cei mai buni avocați? Eu credeam că noi îi avem pe aceștia.

— Ei, da, să zicem că va avea loc o luptă între parteneri egali. În orice caz va fi interesant. Unul dintre cazurile în urma cărora firme de avocatură vor trăi ani de zile.

John îl măsură cu privirea pe avocat, privi reclamația scrisă și se gândi la Lorenzo, care fusese adevăratul moștenitor, și care trebuise să moară din cauza unor înțepături de albine, pentru că McCaine avea alte planuri. Nu va putea niciodată să dovedească asta, deși el era pe deplin convins că așa trebuie să fi stat lucrurile. Și, dacă nu pentru asta, măcar pentru înșelăciune voia să îl bage la închisoare pe McCaine.

— Acuzați-l, spuse el și simți cum tristețea îi îngreuna inima. Îmi este indiferent cât durează.

— Cum doriți, dădu din cap avocatul, ocazie cu care se văzu cât de rar îi era părul. Oricum, dacă vă liniștește, pentru acțiunea reconvențională a lui mister McCaine este valabil același lucru.

— Ce acțiune reconvențională?

— M-ar mira să nu vă reclame pentru plata în continuare a salariului și reangajare în urma concedierii ilegale. În contractul lui de angajare se află clauze deosebit de echivoce, cu care se poate face aproape orice. Zâmbi superior și adăugă: Dar așa cum v-am spus, totul se va întinde pe decenii. Și noi putem face asta tot atât de bine.

•

Neobișnuit de multe cadre de conducere au renunțat în primele zile din ianuarie 1998 la funcțiile lor de răspundere bine plătite din ierarhia din toată lumea a lui *Fontanelli Enterprises.* Abia când unul dintre analiștii-șefi s-a prezentat la John și i-a spus că fusese contactat telefonic a doua zi de Crăciun de către McCaine, care voia să îl convingă să plece din concern pentru o slujbă nouă, mai bine plătită, John înțelese că avea să se confrunte cu adversari mai periculoși decât criza de timp și suprasolicitarea.

În privința motivelor plecărilor celor care le ceruseră nu rezulta mare lucru; doar unul dintre ei zicea ceva vag despre *slăbiciuni în conducere și asigurarea viitorului,* fără a rezulta la cine și la ce se referea concret. Pe timpul desfășurării unor astfel de discuții, John avu impresia că solicitanții nu ar fi plecat chiar de bunăvoie și că McCaine îi avea cu ceva la mână.

Unele demisii au lăsat în urmă adevărate găuri și au creat presiuni suplimentare. Treptat, a rezultat că era și ceva mai rău decât fidelii lui McCaine care părăseau firma: cei care rămâneau anume pentru a băga bețe în roate. Apăreau deodată depozite goale pentru că „se uitase” să fie aprovizionate la timp, iar consecințele erau linii întregi de producție oprite. Apăreau „erori

prostești” în anunțuri importante și în contracte, greșeli care atrăgeau pierderi în afaceri sau hărțuieli juridice. „Căderi inexplicabile” ale computerelor paralizau fabrici întregi, introduceau harababura în logistica mondială și provocau pagube în bilanțuri și îi subminau prestigiul. Compartimentul „afaceri cu devize” după doi ani triumfali a avut brusc „ghinioane” și a făcut afaceri atât de proaste încât John nu a putut face altceva decât să îl închidă.

La mijlocul lui ianuarie, John a sunat la Hartford. Chiar și vocea de înmormântare a profesorului Collins nu prevestea nimic bun, și John nici nu mai fu surprins când la întrebarea sa privind mersul proiectului futurologul răspunse:

— Nu a mai rămas nimic. Un virus a distrus totul.

•

Trecuseră vremurile în care profesorul Collins mai acorda trecător atenție aspectului său și hainelor sale. Puținul păr care îi mai rămăsese făcea ce voia el, iar faptul că pe cămașă avea pete, iar mânecile hainei erau roase nici nu mai era băgat în seamă. Cearcănele de sub ochi indicau că în ultimul timp nu prea mai dormise.

— Nu poate fi decât sabotaj, explică acesta. Nu doar calculatoarele UNIX au fost complet devastate de atacul virușilor, ci și computerele pe care memorasem codurile-program au fost formatate, și programele au fost pierdute definitiv.

Soarele strălucea pe un cer de primăvară de azur și scălda sala de conferințe într-o lumină nepotrivit de veselă. John tocmai încercase să refacă semiîntunericul, fie doar pentru că sclipirile de pe cana de cafea îi deranjau ochii. Apoi se mulțumi doar să rotească puțin într-o parte mânerul metalic al cănii.

— Asta nu înțeleg, spuse el obosit. Dumneavoastră trebuia să asigurați toate datele.

— Bineînțeles. Dar benzile de siguranță nu mai pot fi citite. Niciuna. Cineva le-a șters cu un magnet puternic. Savantul începu să își maseze fruntea, apoi adăugă: Totul este distrus. Lucrăm acum la reconstituirea bazată pe însemnări scrise, texte scoase la imprimantă și așa mai departe, dar asta va dura luni de zile. Este o catastrofă.

— Când s-a întâmplat asta?

Collins oftă.

— La mijlocul lui decembrie. În noaptea de 14 spre 15 decembrie. Era un sfârșit de săptămână.

— Și de ce eu aflu de-abia acum?

Savantul se opri și îl privi gânditor pe John.

— Da, asta mă întreb tot timpul… Nu, eu v-am trimis un fax. Îmi amintesc clar. În acea luni ne-am străduit să stabilim mărimea pagubei și marți v-am trimis faxul. Așa a fost. Nu am vrut să vă telefonez, pentru că eram prea agitat, îmi amintesc asta. Trebuia să vă înștiințez de cea de-a doua fază.

— A doua fază? John clătină din cap. Faxul nu a ajuns la mine, profesore. Din păcate acum se întâmplă des. Și despre o a doua fază nu știu nimic.

— Dar mister McCaine nu v-a…?

— Nu.

— Ah, da. După care a descris cum a decurs seara în care el îi prezentase lui McCaine rezultatele primei faze: A doua zi dimineața a venit din nou, voia să treacă pe un laptop o versiune a programului. Asta a durat ceva timp în care am discutat intențiile legate de a doua fază. Intenții oarecum de natură speculativă; el voia să calculeze, de exemplu, consecințele unei epidemii mondiale în anul 2009 și alte chestiuni asemănătoare… Ochii lui încercănați scânteiară: Asta este! Laptopul! Ar trebui să-l mai aibă. Nu l-a lăsat întâmplător aici?

— Nu. Probabil că l-a luat cu el. John făcu un gest a lehamite cu mâna și adăugă: Să fie el fericit cu laptopul.

•

Spre sfârșitul anului 1998, un subiect și-a făcut tot mai mult loc în rândul știrilor și în cele din urmă a devenit de neocolit: păcatele sexuale ale președintelui american. Abia depusese jurământ, după îndelungate ciorovăieli juridice, într-un caz ce fierbea de luni de zile, când apărură noi nume și înregistrări pe bandă dubioase, și controversele se agravară. Se spunea că președintele voise să determine o practicantă să jure fals, pentru a mușamaliza legătura sentimentală cu ea. În timp ce dușmanul lui solicita suspendarea lui din funcție, președintele contesta faptul că ar fi avut o legătură cu femeia respectivă. Soția lui vorbea de un complot al cercurilor de dreapta, dolarul cădea pe piețele financiare internaționale, iar criza financiară care atinsese noi culmi în Asia de Sud-Est amenința să se extindă și în Statele Unite.

John urmărea știrile la televizor cu senzația unei ruperi din realitate. Parcă reauzea în minte discuția telefonică avută cu McCaine, în timp ce era în croazieră în Filipine. Îl ascultă pe comentator, se ridică, se duse la vechiul dulap cu documente al lui McCaine și găsi o mapă intitulată *Clinton, Bill,* ce conținea conceptul unei discreditări pregătite cu grijă. Legat de aceasta mai era un dosar subțire al unui implicat în așa-numita afacere *Whitewater,* alături de a cărui fotografie era o notă scrisă de mână de McCaine: născut în Vernon, Texas; tatăl pastor; printre altele cabinet de avocatură care merge bine (1997: 1 milion dolari), printre clienți și industria tutunului. Urma o scurtă prezentare a unei înțelegeri prin care guvernul american voia să oblige industria tutunului la următoarele: pentru a evita alte acuzații, producătorii de țigări trebuiau să plătească într-o perioadă de 25 de ani în total 368,5 miliarde de dolari pentru tratamentul fumătorilor bolnavi. *Dar cât câștigă, de fapt, producătorii*? – notase McCaine. *Clinton vrea*

discutarea creșterii sumei la 516 miliarde, mai adăugase acesta.

John fu cuprins pe nesimțite de senzația unui rău pe cale să se producă.

Veni ca o confirmare a bănuielii, când la scurt timp după asta deschise *Financial Times* și citi că Malcolm McCaine a fost numit președinte al consiliului de administrație al concernului *Morris-Capstone.* Despre acest concern nu se știa mai mult decât că se afla practic în proprietatea deplină a unei vechi familii americane de întreprinzători, pentru care atributul de „care trăia retrasă" parcă fusese special descoperit. Nici măcar nu existau fotografii ale celor mai mulți membri ai familiei. John trebui să întrebe un analist pentru a afla că *Morris-Capstone,* în afară de faptul că era acționar al unora dintre cele mai înconjurate de mister firme de tehnică genetică și al unei firme de arme de mână de orice calibru, era mai ales unul dintre cei mai mari producători de tutun din lume.

Tot proprietate a vechii familii de întreprinzători americani amintite era și postul de televiziune căruia McCaine i-a acordat și primul lui interviu după plecarea de la *Fontanelli Enterprises.* La această temă s-a și referit pe larg. Răspunzând unei întrebări, el a subliniat că în niciun caz nu fusese concediat, ba mai mult, el nu avusese o alternativă în afara retragerii, având în vedere că după escapadele lui John Fontanelli avusese mult de suferit și mai ales după pozna acestuia cu simularea răpirii din Mexic.

— Imaginați-vă că ați fi răpită, ceru el celei care îi lua interviul, și ați fi din nou liberă – ce ați face? Cu siguranță v-ați duce la poliție, nu-i așa? Orice om ar face asta. Dar nu și John Fontanelli. El dispare fără urmă și, ca prin minune, apare bine mersi după trei săptămâni, la șase mii de mile distanță, la Londra. Găsiți normal acest lucru?

Bineînțeles că interlocutoarea consideră situația oricum numai normală nu.

Plin de fervoare McCaine afirmă apoi că el depusese toate eforturile pentru a crea o întreprindere stabilă care, și în condițiile globalizării, să fie în stare să ofere milioanelor de oameni locuri de muncă sigure.

— Fontanelli crede că poate face asta singur, continuă el, dar nu conduce concernul nici de două luni, și acesta dă semne de criză în toate componentele lui. Este dureros să asist la așa ceva, comentă el cu o mină îndurerată.

Apoi descrise detaliat criza atotcuprinzătoare a imperiului Fontanelli, atât de detaliat încât ar fi putut să recunoască tot atât de bine că avea informatori interni în concern.

— Care este prognoza dumneavoastră? îl întrebă interlocutoarea. Sunt în pericol toate locurile de muncă de acolo?

McCaine confirmă cu seriozitate:

— Absolut.

După acest interviu, John trebui mai întâi să închidă televizorul. Ceru secretariatului să nu fie deranjat o oră și se duse la fereastră pentru ca timp de o oră să privească viscolul ce bântuia City-ul londonez și să se întrebe ce dracului se petrecea de fapt.

•

O ploaie combinată cu zăpadă lovea insistent ferestrele înalte, iar culisele orașului se topeau în spatele combinației de negru și alb. O secretară adusese cafea și biscuiți, dar lordul Peter Rawburne nu se atinsese de nimic. Ziaristul specializat în economie, care prefera un pulover gros irlandez, pantaloni verzi din cord și cizme cam scâlciate în locul unui costum business, ședea confortabil în fotoliu și asculta atent ce spunea John referitor la scopul invitației.

— Ca să fiu sincer, de la acea cină memorabilă de la castelul dumneavoastră am așteptat acest moment, spuse el apoi și își împreună mâinile. Atunci am crezut că v-am făcut suficient de curios,

dar… asta este. Ridică mâinile scurt și le lăsă să cadă în poală. Vreți deci să aflați cum ar mai putea fi salvată omenirea.

John dădu jenat din cap.

— Așa s-ar putea spune.

— Bun. Lordul zâmbi ușor și zise: Păi primul pas este foarte simplu: desființați impozitul pe venit.

O clipă, John avu senzația că stătea alături de el, într-un film prost.

— Este o glumă?

— Vă asigur că vorbesc cât se poate de serios.

Îl privi încruntat pe ziarist.

— De fapt, mă așteptasem la cu totul altceva.

— Pentru că mi-ați citit cartea, clar. Dar cartea am scris-o acum douăzeci de ani. De-atunci nu am încetat să mă gândesc la această problemă. Și când cugeți îndelungat și încontinuu este aproape inevitabil ca din când în când să îți vină o idee nouă. Rawburne întinse mâinile și continuă: Mărturisesc că desființarea impozitului pe venit trebuie să fie în primul rând un mijloc de a găsi acceptare pentru reforma mea. Dacă observați de ce este în stare omul doar pentru a economisi un impozit, în acest fel i-ați crea o predispoziție rezonabilă pentru schimbare. Abstracție făcând de asta, spuse el mustăcind, eu iubesc această declarație publică, pentru că trezește reacții atât de intense.

John încrucișă brațele pe piept și se rezemă de speteaza fotoliului.

— Firește că provoacă așa ceva.

Rawburne trecu la un ton didactic, de parcă ar fi ținut acest discurs deseori ori cel puțin îl exersase.

— Este interesant să studiezi istoria impozitelor. Se cere contribuția populației în general de când există civilizație urbană. Aceasta era calea folosită de clasa dominantă pentru a-și finanța subzistența, aventurile militare și alte proiecte. Multe dintre impozitele inventate în antichitate sunt pretinse și

astăzi, chiar dacă în formă modificată, și se face asta, cu toate că ele reprezintă doar o frântură minoră din veniturile statului, și în unele cazuri costă mai mult decât aduc când sunt contabilizate. Asta are legătură și cu faptul că astăzi povara impozitelor este în totalitatea lor mai grea decât înainte. Timp de secole s-a perceput „zeciuiala”, deci o zecime, ca fiind aproape imposibil de pretins. Ziaristul ridică din sprâncene într-un zâmbet aristocrat, ironic, apoi zise: Noi am îngenunchea recunoscători dacă aceste impozite ar coborî cândva la acest nivel, ceea ce, între noi fie spus, nu se va întâmpla niciodată. Pentru că de la revoluția industrială încoace, în strânsă legătură cu schimbările aduse de ea, cum ar fi cheltuieli mari cu arme și purtarea războaielor, creșterea cheltuielilor sociale și descoperirea subvențiilor pentru diverse domenii ale economiei, cheltuielile statului au crescut substanțial mai rapid decât economia, de fapt în așa măsură încât practic astăzi toate statele sunt datoare și nu te poți întreba decât cum se vor descurca.

— Foarte simplu, interveni John, împrumută bani de la mine.

Rawburne nu fu de acord cu asta.

— Marea Britanie a introdus impozitul pe venit în 1799, pentru a finanța războaiele napoleoniene, și l-a desființat în 1815. Dar se prinsese gustul. În anul 1842, el a fost reintrodus, s-a spus că doar ca o măsură trecătoare, dar, după cum știm, așa a rămas. Și în mod asemănător s-a procedat în toate națiunile occidentale, unde astăzi impozitele pe cifra de afaceri, pe câștiguri, pe salarii și venituri reprezintă cea mai mare parte a veniturilor statului. El ridică un deget și continuă: Ceea ce vreau să spun cu asta este că impozitul pe venit nu este nici dat de Dumnezeu și nici intangibil. El a fost introdus și poate fi și desființat. Trebuie doar făcut acest lucru.

— Dar de ce să fie desființat? întrebă John. Vreau să spun că nimănui nu îi este drag să plătească impozite, dar nici nu le văd atât de devastatoare încât să fie desființate.

— Desigur că în locul lor trebuie pus altceva. Un stat modern nu poate să trăiască în fond doar din impozitul pe sare.

— Impozitul dumneavoastră pe poluarea mediului.

— Sunteți deja pe-aproape. Acesta era nivelul acum douăzeci de ani. Dar cugetările mele au progresat. Rawburne făcu un gest nedefinit cu mâna. Trebuie mai întâi avut în vedere că impozitele au o funcție de dirijare. Ele moderează. Impozitele pe activități creatoare de valori, ca munca, investițiile ori comerțul le prejudiciază tocmai pe acestea, deoarece fiind procentuale și în plus și progresive, reprezintă un factor pe care nu îl poate neglija nimeni, indiferent cât de mult câștigă. În SUA, sunt cumulate impozite pe salarii în valoare de 500 de miliarde dolari, dar prin asta cresc desigur costurile salariilor, ceea ce are ca urmare faptul că pot fi create mai puține noi locuri de muncă. Prin asta se apreciază pierderea pentru economia generală la 150 de miliarde de dolari. Considerații asemănătoare se pot face pentru orice țară și nu există niciun truc prin care acest raport să fie desființat în lume, deoarece avem de-a face cu o legitate a matematicii, de nezdruncinat precum stelele și imuabilă ca legea gravitației.

John cugetă o vreme, apoi spuse:

— Dar aceste pierderi rezultă din orice fel de impozit? Ele nu pot fi înlăturate, afară numai dacă nu se percepe niciun impozit.

— Corect, fu de acord ziaristul. Nu este vorba de a le îndepărta, ci de a înțelege în ce mod acționează impozitele asupra comportamentului și deciziilor omului. Dirijarea impozitelor. Sancționând perceperea lor, ele se reduc. Rawburne ridică mâinile cu palmele îndreptate în

sus. Ideea mea de bază era, așa cum ați spus deja dumneavoastră, impozitarea pe poluarea mediului. În primul moment sună bine, nu?

John ezită:

— Da. De asta ne aflăm aici.

— În acest fel ajungem iarăși la păcatele tinereții, oftă lordul, dar nu părea cu adevărat îngrijorat. Diavolul se ascunde întotdeauna în detalii. Căci cum se evaluează poluarea mediului? În cartea mea am ocolit acest gen de probleme. Cum fixezi costurile pe cantitatea și felul de poluanți? Costă mai mult cadmiul în pământ decât monoxidul de carbon din aer? Cu cât? Impozitul pe gunoi se socotește pe volum, pe greutate ori pe ambele? Și cum stabilesc emisia de căldură a mașinilor? Este o temă complexă care invită la manipulări și șmecherii. Pe atunci îmi spuneam că sunt detalii secundare, dar când am început să mă ocup de ele m-am tot învârtit degeaba un deceniu căutând simplitatea și echitatea. Până când m-am dumirit ce era esențialmente invers.

Abia acum se atinse de cafea, puse zahăr în ea și amestecă liniștit. John remarcă ce mâini fine avea Rawburne, mâini de muzician ori de artist, care contrastau cu aspectul lui rustic.

— Prin anii ’80, mi-a căzut în mână un bilanț economic al statului Costa Rica; din primul moment mi-a părut promițător, dar care din al doilea mi s-a părut de groază. Oamenii ăștia au defrișat patruzeci de procente din pădurile crescute în secole și au exportat lemnul. Ce m-a șocat a fost că au înregistrat asta în socotirea produsului social brut exclusiv ca pozitiv. După aceste criterii ar fi fost cel mai bine să fi tăiat și ultimul lor pom și să-l fi vândut. Că asta în anii ce vor urma va dezlănțui o catastrofă în agricultură nu rezulta din cifre. M-am gândit mult și am ajuns la concluzia că tot răul de aici pornește: se evaluează pur și simplu greșit.

John tocmai voia să ridice ceașca lui, dar se opri.

— Un bilanț întocmit greșit? Nu înțeleg.

— Oh, bilanțul în sine era corect, nu la asta mă refer. Greșite erau regulile după care era întocmit. Definiția produsului social brut este un nonsens, pentru că ea nu ia în considerare factori ca mediul și resursele naturale limitate. Între timp s-a trecut la altă noțiune, la produsul intern brut, dar nici el nu este mult mai bun.

— Dumneavoastră criticați știința economică în sine, dacă înțeleg bine.

— Există oameni de renume care contestă că există o știință a economiei.

— Cumva din întâmplare sunt aceiași care contestă că ar fi avut loc aselenizarea?

— Eu nu am fost de față la aselenizare. Poate ați fost dumneavoastră?

— Pe vremea aceea nu aveam nici doi ani.

— Deosebirea este că în acest caz nu trebuie să cred ce îmi spune cineva. Și, de când acest lucru îmi este clar, constat mereu și mereu că toate catastrofele încep printr-o evaluare pe care cineva o face greșit. Lordul riscă în sfârșit o gură de cafea, apoi continuă: Să luăm ca exemplu doar energia nucleară. Lăsând deoparte disputele pro și contra utilizării energiei atomului, majoritatea bazate mai mult pe sentimente decât pe gândire, realizăm că niciodată nu ar fi fost construită o singură centrală atomică civilă, dacă de la bun început s-ar fi făcut o evaluare corectă. Pretinsul curent electric ieftin obținut pe această cale a fost ieftin, deoarece aceia care îl susțineau au evitat cu grijă să ia în considerare la calculație eliminarea reziduurilor atomice. Energia nucleară a fost voită politic, pornind de la ideea că cheltuielile vor putea fi pasate comunității până la un punct în care aceasta nu îi va mai putea trage la răspundere. Dacă o firmă din domeniul energiei s-ar fi aflat în fața deciziei de a construi singură o centrală nucleară ori altceva, ar fi ajuns inevitabil la concluzia că o centrală nucleară nu este rentabilă.

Asta numesc eu evaluare greșită. Dacă contabilul dumneavoastră, mister Fontanelli, face așa ceva, înfundă pușcăria.

Lăsă degajat jos ceșcuța cu cafea și continuă:

— Așadar, o vreme am cugetat asupra metodelor de evaluare, asupra modului în care ar fi trebuit calculate în cazul Costa Rica pierderile înregistrate în fondul forestier și am ajuns la concluzia că greșeala în evaluare constă în considerarea resursei ca nelimitată și luarea în considerare doar a costurilor de exploatare. Este cam la fel de rezonabil ca în situația în care un comerciant preia o afacere cu un stoc – să zicem de aparate de prăjit pâine – și în calculul prețului include doar costurile ce constau în deplasarea la depozit și ridicarea de pe raft a unui asemenea aparat. Dar exact lucrul acesta îl facem noi. Avem o pădure și trecem la costuri numai ceea ce rezultă la tăierea unui copac din forța de muncă și uzura pânzei de ferăstrău, poate adăugăm și transportul până la portul de unde se face exportul, și ne bucurăm de ce încasăm. Dar teoria noastră economică într-adevăr ne încurajează să gândim astfel, să calculăm astfel, să acționăm astfel. Dacă la păduri uneori se mai ține cont de asta, imediat ce scoatem ceva din pământ – petrol, minereu și altele, ceva ce este legat de oarecare efort – nu mai gândim așa.

Pentru că intervenise o pauză și lordul Rawburne îl privea întrebător, John clătină din cap și zise:

— Înțeleg.

Rawburne păru satisfăcut și continuă:

— Am cugetat la asta, cum am spus, o vreme, și în cele din urmă am început să înțeleg că aici se ascundea soluția problemei care mă frământase timp de peste zece ani. Ziaristul făcu o pauză de efect, apoi adăugă: Mi-am zis: Ce-ar fi să se desființeze toate impozitele existente și să fie percepute doar impozitele pe materii prime?

— Poftim? îi scăpă involuntar lui John. Dar asta ar fi în cea mai mare măsură… Se opri, apoi zise: Voiam să spun că nu ar fi just, pentru că ar privi doar întreprinderile care prelucrează materiile prime, dar…

Rawburne ridică degetul doct:

— Nota bene! Impozitele ar trebui să fie pretutindeni reglementate unitar, pentru a nu exista nicio migrație a industriei, și le va plăti oricine scoate ceva din pământ – societățile de foraj petrolier, minele de cărbuni, mineritul în general și așa mai departe. Și normal prețurile vor fi mai mari, în așa fel încât toți să plătească. Și costurile de administrare vor fi radical reduse față de cele actuale. Fără declarații de venituri, fără rețineri de impozite salariale – în schimb, viața cotidiană va deveni mai scumpă.

— Pentru că impozitele se află în prețurile primite de producătorii materiilor prime.

— Exact.

John se gândi un timp. Era asta cea mai mare prostie pe care o auzise vreodată ori era o idee genială, un fel de ou al lui Columb? Apoi zise:

— Ca urmare, materiile prime și energia vor fi mai chibzuit utilizate. Nu vor mai fi plimbate conserve prin Europa; cel puțin nu vor rămâne în rafturi pentru câțiva cenți. Ambalarea va fi mai scumpă, așa că oamenii vor renunța tot mai mult la ea.

Rawburne confirmă.

— Brusc reciclarea va deveni rentabilă. Astăzi firmele trebuie obligate să primească înapoi ambalajele de băuturi și altele asemănătoare. De ce? Pentru că materiile prime sunt mult prea ieftine. Pentru că prețurile lor nu corespund nici valorii lor economice și nici valorii ecologice. Dar aplicați un impozit pe materii prime, și firmele de reciclări vor suna la ușile oamenilor și vor *cumpăra* gunoiul acestora.

— Ar fi și o stimulare a producerii de aparate mai durabile, îl completă John. Chiar dacă vor costa mai mult, ar putea fi totuși o afacere bună.

— Exact. Dacă materiile prime sunt mai scumpe, se va avea mai multă grijă să nu fie irosite ca substanțe dăunătoare în mediu. Și gândiți-vă, la drept vorbind, toate formele de impozite pe cifra de afaceri vor fi desființate. Ceea ce înseamnă că munca va redeveni mai ieftină, nemaifiind împovărată de impozite. Prestarea de servicii de toate genurile va fi mai curând mai ieftină decât mai scumpă. Șomajul va înceta să mai fie o problemă.

John confirmă pierdut în gânduri.

— Dar ar fi asta ceva just? Vreau să spun că totuși este nevoie de o circulație de bază a resurselor, mai ales a energiei. Impozitul dumneavoastră nu-i privește înainte de toate pe cei săraci, în timp ce bogații au cale liberă spre a-și da banii pe activități distructive mediului?

Rawburne desfăcu brațele:

— În viața dumneavoastră, mister Fontanelli, nu vi s-a întâmplat ca toate nedreptățile să îi afecteze mai mult pe cei săraci decât pe cei bogați, cu excepția poate a unei crize în producția de caviar? Tocmai asta este definiția dată de noi bogăției, nu?

— Sigur, dar situația asta nu trebuie să o agravez printr-un sistem de impozite. Gândiți-vă că țările dispun de zăcăminte de materii prime foarte diferențiate. Japonia aproape că nu dispune de materii prime. Deci, va beneficia de impozite minimale.

— Este o obiecție bună și de aceea am și o propunere. Așa cum am spus, impozitele pe materii prime trebuie să aibă valabilitate unitară universală. Dar eu aș excepta unele state ori regiuni sau orașe, care în plus vor putea impozita suplimentar *averea* cetățenilor lor după cum vor crede de cuviință. Acesta va fi un impozit care i-ar afecta mai mult pe bogați și în acest fel s-ar realiza

nivelarea socială. Mai mult, în acest fel va fi posibil să se înlăture multe obstacole care astăzi stau în calea dreptului real la liberă deplasare – granițe, cote de emigranți, limitarea dreptului la muncă și altele – pentru că toate mișcările migratorii se vor regla de la sine prin atractivitatea diferită a regiunilor.

Suna bine, își spuse John. Și se gândi din nou la prima lui vizită la Londra, într-un alt birou, în alte condiții, când și atunci totul sunase bine, aproape genial.

Cât de mult trecuse de-atunci… Atât de multe se petrecuseră între timp… și totuși… *nimic*…

— Dar nu veți avea din nou aceeași problemă? întrebă el. Cum vreți să stabiliți cu cât va fi impozitată fiecare materie primă?

Rawburne reacționă ca și cum se așteptase la această obiecție.

— Este aceeași problemă, cu diferența că pentru aceasta există soluție. O soluție matematică aproape brutal de simplă. Trebuie doar ca bilanțurile să se facă corect, folosind aceleași unități de măsură valabile într-o întreprindere. Luați de exemplu cărbunele ori petrolul. Nimeni nu va contesta astăzi că este vorba despre materii prime a căror existență este limitată. Există diferite teorii asupra mărimii zăcămintelor, dar toți sunt de acord că acestea sunt limitate. În economia întreprinderii, rezervele fac parte din capitalul activ și de aceea se cuprind în bilanțuri cu costuri de recuperare. Exact asta trebuie să facem și aici.

— Valoare de recuperare? interveni John. Dar cum vreți să recuperați petrolul?

— Petrolul este un purtător fosil de energie, de energie solară reținută. Deci trebuie prevăzute ca valoare de recuperare cel puțin costurile necesare astăzi obținerii aceleiași cantități de energie solară. Deoarece arderea unei anumite cantități de petrol cauzează o micșorare măsurabilă a calității aerului, ar fi de avut în vedere și un supliment pentru

curățarea aerului, care accept că este ceva mai dificil de constatat. *Voilà* – impozitul pe purtătorul fosil de energie.

John se încruntă.

— Dar asta înseamnă că astfel energia solară ar fi în orice caz mai ieftină decât orice fel de altă energie.

Rawburne zâmbi viclean:

— Felicitări! Deja ați remarcat ce binecuvântate consecințe va aduce pentru oameni reforma mea.

— Dar cum calculați valoarea de recuperare, să zicem a cuprului? Ar trebui adus de pe altă planetă?

— Da, ar trebui, dar aici ne putem permite să gândim pragmatic. După cum probabil știți, practic fiecare element din scoarța terestră se află dizolvat și în apa de mare, și încă în cantități atât de imense încât aceste depozite ne-ar ajunge pentru o perioadă mai îndelungată decât am putea spera că vom supraviețui ca specie pe această planetă. Singura problemă este că filtrarea din apă a elementelor respective este extrem de energofagă. Dar pentru energie deja am stabilit o cotă de costuri. O aplicăm aici și obținem costul nostru pentru cupru.

— Dar se pare că astfel materiile prime vor deveni dement de scumpe.

— De unde și tentația de a dezvolta o tehnică economică ar fi la fel de dementă, acceptă Rawburne. Există povești minunate despre cum ceva a stimulat inventivitatea tehnică.

— Dar, dacă în apa mării există materii prime din abundență, îi trecu lui John prin minte, înseamnă că în realitate nu există deficit de materii prime. Cel mult există deficit de energie.

Nobilul ziarist îndreptă un deget către interlocutor:

— Concurentul a primit o sută de puncte. Ne apropiem de miezul conceptului meu. Impozitul pe materii prime nu are în primul rând scopul de a

păstra zăcămintele limitate. De fapt, materiile prime nu se vor epuiza atât de repede, cu excepția petrolului și a gazelor. Ce se va epuiza, și încă în curând, este capacitatea ecosistemelor de a accepta materiile dăunătoare și energia în exces. Noi am putea transforma întreaga lume într-o unică și nelocuibilă groapă de gunoi, și în scoarța pământului se vor găsi mereu suficiente metale pentru a susține actuala producție tehnică. Esențialul este că avem nevoie de materii prime și de energie pentru a împovăra mediul înconjurător. În principiu, este aceeași idee fundamentală ca în cartea mea, dar cu un alt sfârșit. Un sfârșit mai ușor de controlat. Principiul este același – să fie impozitat ce dăunează, și astfel ar schimba macazul către o transformare a economiei. Iar această transformare, care reprezintă frumusețea conceptului meu, se va produce absolut de la sine. Nu va fi nevoie de instrucțiuni, de planuri pe zece ani, de o poliție a mediului, nimic de felul acesta. Toate amănuntele mecanismelor vor putea fi lăsate pe seama pieței. Piața va rezolva totul cu aceeași desăvârșire cu care a făcut-o totdeauna. Dumneavoastră va trebui să creați numai condițiile-cadru corecte. Desființați impozitele pe performanța umană, le înlocuiți cu impozite pe materii prime și salvarea omenirii urmează în mod automat.

•

După ce Rawburne a plecat, John s-a plimbat în birou ca un tigru în cușcă, în cerc, exact ca gândurile din capul său. Așteptase de la discuție un nou plan de îndeplinire a profeției, dar în loc de claritate și încredere se alesese cu confuzii și descurajare.

— Cum să fac asta? întrebase. Eu nu pun impozite. Guvernele pun impozite.

Rawburne ridicase doar din umeri:

— Sunteți cel mai puternic om. Veți fi ascultat.

Așa va fi? Un întreprinzător care solicita modificarea sistemului de impozitare? Niciodată.

— Eu pot doar să furnizez idei, se apărase Rawburne. Transformarea trebuie să o facă alții.

Așa rămăsese.

John privea prin fereastra pe care se depunea tot mai multă zăpadă. Va funcționa? De sunat sunase bine, dar el nu era un specialist, nu putea judeca în adâncime. Bun, el putea să pună la treabă compartimentul economic. Putea să solicite un studiu în colaborare cu o universitate. Putea invita la discuții oameni de la FMI și de la Banca Mondială care erau la curent cu conceptele financiare internaționale.

— Nu pot, spuse John cu voce tare și ascultă ecoul vocii sale. Nu pot, repetă el și constată că așa era.

Nu era în stare nici măcar să se angajeze cu tot sufletul la un plan ce promitea să aducă salvare omenirii. Indiferent de cât de convingător părea. Nu avea nici măcar forța, și nici încrederea. McCaine acționase la început tot atât de convingător și John pornise cu tot sufletul la drum în acest proiect, de parcă ar fi avut capacitatea să o facă.

Strânse pumnul drept încet și își privi degetele.

— Am vrut ca o dată în viață să am o idee a mea, își spuse oglindit în geamul ferestrei prin care nu se mai vedea nimic din lumea de afară cuprinsă de noapte și de frig.

•

Mai târziu îl sună pe Paul Siegel și îi spuse:

— Am nevoie de tine.

— Iar? răspunse acesta.

— Vreau să preiei manageriatul la *Fontanelli Enterprises.*

De la celălalt capăt al firului nu se mai auzi decât o respirație îndelungată.

— John, este drăguț din partea ta și cu siguranță bine intenționat, iar pe mine mă onorează fără

nicio îndoială. Dar eu sunt economist, nu am studii în gestiunea întreprinderii.

— Paul, cifra de afaceri a concernului meu este mai mare decât produsul social brut al celor mai multe state din lumea asta. Am mai mulți angajați decât locuitorii Finlandei. Cine dacă nu un specialist în economie politică o poate scoate aici la capăt?

Câteva clipe domni tăcerea. Apoi Paul tuși ușor:

— Da, ăsta este un argument.

45.

Temple Tomorrow Society a făcut invitații la un congres cu tema *Planet Management.* A invitat laureați ai premiului Nobel, foști președinți ai SUA, șefi de state străini și înainte de toate conducători de economii cunoscuți din întreaga lume, pentru ca timp de trei zile, la celebrul hotel Fairmont din San Francisco, lăcaș de cultură al bunăstării, în cadrul unor discuții, *să se informeze asupra drumului de urmat în secolul 21 și să indice calea spre o nouă civilizație.* Cei care urcau cu liftul cu pereți din sticlă pe partea exterioară a turnului hotelului până la *Crown Room's Restaurant* aveau o largă perspectivă spre podul Golden Gate și spre colinele îndepărtate de la Berkley și Silicon Valley, perspectivă în același timp plăcută și incitantă. Că John Fontanelli nu făcea parte dintre cei marii invitați ai economiei aici părea că nu deranja pe nimeni.

— Nu mă simt jignit sau ceva de genul ăsta, spuse John când veni Marco pentru a prezenta rezultatul investigațiilor făcute de oameni de la departamentul de securitate la fața locului. Vreau să știu doar ce se petrece acolo.

— Bineînțeles, mister Fontanelli.

John îl privi pe Marco:

— Nu mă crezi, așa este?

— Da, răspunse bodyguardul și băgă în proiector prima folie.

Temple Tomorrow Society fusese fondată cu puțin înainte de Crăciunul din 1997. Fondator și președinte de onoare era Bradford C. Temple, până atunci președinte al consiliului de administrație al *Morris-Capstone,* pensionat când Malcolm McCaine luase în primire această funcție. Temple era un bărbat blond, burtos, din zona centrală a vestului american, care, dacă era să îl judeci după fotografii, era poate pasionat de cursele de cai ori

de tinere dansatoare goale, dar niciodată nu ai fi crezut că este capabil să înființeze o societate ce avea înscris în statut *să netezească drumul omenirii spre viitor.*

— Așadar, în spatele afacerii se află McCaine, constată John.

Era clar de ce nu fusese invitat.

Congresul *managementului planetar* se desfășura cu ușile închise, fără accesul media. A fost admisă prezența doar a unui mic număr de ziariști aleși pe sprânceană, la câteva ședințe semipublice, care trebuiau să prezinte toate reportajele înainte de a fi publicate și ale căror înregistrări vocale ori video erau verificate.

Una dintre aceste înregistrări video îi fu adusă de către Marco. Costase o mică avere transportul atât de rapid de la San Francisco la Londra.

Un profesor de economie politică vorbea despre comerțul liber și dezvoltarea lui în viitor. Un miliardar și-a spus părerea despre investițiile în piețe noi. Nimeni nu vorbea mai mult de cinci minute, totul era prezentat prescurtat. Un manager de top al unei firme de computere descria cum dezvoltatori de softuri din toată lumea lucrau la ei zi și noapte prin computere interconectate, când voiau și cât de mult puteau, fără probleme de vize de intrare și independent de guvernările naționale și prevederile legale din lumea muncii. „Oamenii sunt angajați prin computer, lucrează prin computer și sunt concediați prin computer”. Un magnat al comerțului din Asia de Sud-Est prognoza că, în urma creșterii productivității muncii, în viitor vor fi suficiente douăzeci de procente din populația capabilă de muncă pentru a susține evoluția întregii economii mondiale. O cincime din ea ar fi suficientă pentru a produce toate mărfurile și a presta toate serviciile la nivel mondial.

Veni și rândul lui McCaine să treacă la tribună, care privi înverșunat în sală, pentru ca apoi să pună

întrebarea ce trebuia pusă:

— Dar ce va trebui să facem cu oamenii rămași în plus?

Lui John nu îi venea să își creadă urechilor. McCaine folosise noțiunea de *surplus people* – oameni în plus. Și nimeni nu a obiectat. Nici măcar un murmur nu străbătu sala.

•

Pe 1 martie, Paul Siegel și-a început activitatea de manager la *Fontanelli Enterprises.* Sosi la Londra cu câteva zile înainte și realiză ceea ce John ar fi vrut să îl convingă că era imposibil: cu ajutorul unui agent imobiliar și cu „nerușinat de mult noroc" a găsit o locuință, ba chiar una ce corespundea tuturor dorințelor lui. Aceasta semăna izbitor de mult cu locuințele lui anterioare, doar că nu mai avea vedere la Potomac, ci la Tamisa.

John renovase biroul lui McCaine și se mutase în el, lăsându-i lui Paul vechiul lui birou. Gândul de a-l pune pe Paul în biroul lui McCaine, ca un fel de înlocuitor, îi repugna.

Paul introduse alte reguli de comportament la nivelul conducerii concernului. Imediat s-a pus capăt meniului frugal, individual în sala de conferințe – Paul Siegel lua prânzul împreună cu toți directorii prezenți la cazinou și nu se dădu în lături să pună cap la cap câteva mese, încurajându-i pe bărbații și pe cele câteva femei să vorbească pe șleau. După oarecare ezitări John li se alătură și constată că era înviorător să părăsească măcar temporar înălțimile izolatului comandament general.

Dar Paul Siegel nu era doar agreabil și deschis. A dovedit prompt că putea fi autoritar când era cazul. Recepționă atent că trei dintre directori erau entuziasmați de ideea lui McCaine conform căreia ar exista și *surplus people.* Detectivii pe care i-a pus să îi supravegheze au găsit la doi dintre ei dovezi că aveau legături cu McCaine, la care i-a concediat cu cuvintele: *Surplus people sunteți*

dumneavoastră și i-a acuzat de infidelitate, instigare la daune materiale și spionaj economic. Apoi a mai descoperit numeroase alte „cârtițe” în diverse compartimente ale conducerii, pe care le-a concediat fără excepție.

John a mai încercat de trei ori să o sune pe Ursula. Prima dată a început să formeze numărul, dar după prefix a pus receptorul în furcă spunându-și că ea l-ar fi sunat dacă ar mai fi ținut la el. Câteva zile mai târziu a reușit să formeze numărul, dar i-a răspuns doar robotul pentru înregistrarea mesajelor și a închis fără să lase un mesaj: ce voia el nu era ceva ce putea fi rezolvat prin robot. Iar când a mai încercat încă o dată, nu a mai răspuns nici măcar robotul, ci telefonul suna la nesfârșit în gol.

În acele zile una dintre secretare i-a adus lui John o scrisoare ce se detașa din obișnuita corespondență de afaceri.

— La început am crezut că este una dintre acele scrisori pe care vi le mai scriu uneori copiii, spuse ea, dar este totuși o corespondență de afaceri.

— Totuși? se miră John și luă în mână plicul. Ca toate scrisorile și aceasta fusese controlată și desfăcută.

Era plină cu abțibilduri, era scrisă de mână, stângaci, dar corect, era adresată lui *mister John S. Fontanelli,* iar mărcile poștale erau din Filipine. Expeditor era un anume Manuel Melgar.

— Cine este Manuel Melgar? șopti John și în aceeași clipă își aminti.

Băiatul. Tuay. Panglawan. Cel care îl tapase de trei sute de dolari.

Plicul conținea o scrisoare, în care Manuel descria primele lui succese în afaceri și primele eșecuri – cumpărase tricicleta și o modificase, după două luni se certase cu mister Balabagan, găsise între timp un alt cumpărător pentru pește, iar afacerea mergea bine, de un succes neașteptat dovedindu-se în special vânzarea de dulciuri

pentru copii. În plic mai era o fotografie a tricicletei pline cu reclame lipite pe ea, având la ghidon un tânăr filipinez care strălucea de mândrie. Mai conținea un plan de amortizare calculat cu grijă care prevedea restituirea celor trei sute de dolari. Manuel își fixase singur scadența peste cincisprezece ani, la o dobândă de șase procente, rezultând o rată lunară de 2 dolari și 53 de cenți. Pentru prima jumătate de an anexase un cec în valoare de 15,18 dolari.

— Fir-ar…, murmură John, chiar nu mă mai scap de bani?

•

Paul nu părea să împărtășească tulburarea lui John. Citi scrisoarea, studie calm planul, arătă una dintre cifre și după ce folosi calculatorul lui de buzunar spuse:

— Cred că aici a greșit.

— Nu despre asta este vorba, se aprinse John.

— Dar despre ce? Tu i-ai împrumutat bani, el ți-i restituie. Cel mai normal lucru din lume.

— Cu dobândă! Fir-ar să fie! Eu i-am dat banii ca el să aibă o șansă, să realizeze ceva… și acum mai și *câștig* pe deasupra! Cum se va termina odată asta? Eu dau bani oamenilor, ei îmi dau bani înapoi. Odată trebuie să pun capăt acestui lucru! Altfel într-o zi *toți* banii vor ajunge la mine. Și pe urmă? Pe urmă întreaga lume îmi va aparține, nu? Asta, fir-ar să fie, nu are niciun sens!

Paul se lăsă pe speteaza scaunului și îl privi gânditor.

— Nu cred că se va ajunge până aici. Și anume că întreaga lume îți va aparține cândva.

— Nu crezi asta… Paul, spre mine curg mai mulți bani decât pot scăpa eu de ei. Cum se poate termina asta, în afară de situația că într-o zi toți banii vor fi la mine?

— Până acum orice mare avere a și dispărut într-o zi.

— Până acum.

— Dacă lucrurile ar fi atât de simple cum le vezi tu, întreaga lume ar fi aparținut de mult familiei Rockefeller, dacă nu urmașilor lui Fugger.

John scoase un strigăt strident:

— Și cum stau lucrurile acum? Eu cine sunt? Un urmaș al lui Jakob Fugger!

— Asta o spune o anume Ursula Valen. În ce mă privește, tu ești în primul rând un urmaș al lui Francesco Fontanelli.

— Oh, da! John se prăbuși în fotoliul lui, duse la gură mâinile împreunate și rămase cu ochii în tavan. O vreme domni liniștea străpunsă doar de zgomotul făcut de pixul cu care se juca Paul. Ce este cu profeția?

— Ce să fie?

Vocea lui Paul venea parcă de la milioane de mile depărtare.

— Sunt eu succesorul? Da. Sunt *adevăratul* succesor? Nu. Eu nu pot reda oamenilor viitorul pierdut. Habar nu am ce ar trebui să fac. Nici nu știu măcar despre ce este vorba. Începu să miște încoace și încolo mâinile împreunate și zise: Lorenzo ar fi știut. Lorenzo era acela. Dar McCaine l-a omorât…

— John?

— Hm…?

— Nu știu dacă trebuie să fiu foarte impresionat de o previziune cerească, ce se lasă manipulată atât de simplu de cineva ca McCaine.

John ridică privirea surprins. Paul se afla în spatele biroului său, răsucea pixul între degete și părea ușor iritat.

— Ce?

— Eu consider toată chestiunea asta un mare *bullshit,* zise Paul. Nu are absolut nicio importanță al cui moștenitor ești tu și ce viziuni a avut cineva cândva. Ce contează este prezentul. Acum tu ai această avere și în spinare acest concern, și trebuie să vezi cum te descurci. La ce altceva s-ar fi gândit

vărul tău? Dumnezeule, el avea șaisprezece ani. Ce știi la vârsta asta despre viață?

— Ce știi la vârsta asta despre viață? John se ridică. Am să îți arăt ce știa Lorenzo despre viață la vârsta asta! Se năpusti în biroul lui, scotoci prin sertare după cele două contribuții la gazeta școlii și după traducerea lor și reveni la Paul. Citește!

Paul citi. Mai întâi mustăci, se încrunta pe măsură ce citea și în cele din urmă exclamă:

— Hm…!

— Și? întrebă nerăbdător John. Genial, nu?

— Nu știu. Sună oarecum ca unul din acele pamflete care vor să dovedească faptul că Einstein nu are dreptate sau că teoria evoluționistă nu ar fi valabilă. Pe care un aiurit cu barba zbârlită și priviri rătăcite ți le vâră în mână în Times Square.

Lăsă hârtiile deoparte de parcă ar fi fost pline de purici.

— Cum așa? Spune-mi ce nu este adevărat. Le-am citit de mai multe ori. Crearea de masă monetară de către sistemul bancar așa funcționează. Prin banca centrală ori prin băncile comerciale. Lorenzo nu a explicat asta, dar eu cunosc jocul din proprie experiență; cineva depune bani, eu îi împrumut cuiva care îi depune din nou la mine, astfel că eu îi pot da din nou cu împrumut și tot așa în continuare. Așa apar tot mai multe credite valabile ca bani. Nu-i așa?

— Da, răspunse cam forțat Paul.

— Dar ce spune el nu se află în cărțile citite de mine. Este evident. Și împreună cu creditele trebuie să apară datoriile. Mereu, inevitabil. Și anume prin dobânzi *mai multe* datorii decât credite. Întreg sistemul este ireversibil. Mergi în continuare și, cu cât depui eforturi mai mari, cu atât te adâncești în ruină. Efectul bulgărelui de zăpadă.

Paul Siegel clipea iritat.

— Nu știu. Este o perspectivă a lucrurilor neortodoxă… Asta contrazice tot ce am învățat.

— Asta îmi este clar. John se lăsă să cadă la loc în fotoliu. Și cu toată bunăvoința, nu știu ce să fac.

Un timp domni liniștea. Un ușor foșnet trăda faptul că Paul citea din nou textul.

— Tu ai doar cele două căi, spuse el în cele din urmă. Ori te întorci la economia banului cu toate avantajele și dezavantajele ei, ori într-o formă oarecare te întorci la economia trocului. Care are dezavantaje esențiale. Părerea mea este că este imaginabil că astăzi, cu toate computerele și prin internet totul s-ar putea, ceea ce înainte nu era posibil… Dar, ca să fiu sincer, nu dispun de fantezia necesară pentru a intra în amănunte

— Crezi, întrebă John, că noi, dacă ni s-ar oferi o alternativă genială la sistemul banilor, am avea forța să o aplicăm?

— Nu, răspunse Paul fără a șovăi.

— Cel mai mare concern din lume? Cea mai mare avere privată a tuturor timpurilor?

— Niciodată. Toată lumea se va uni. Dar împotriva ta.

— Da, confirmă John și lăsă capul pe spate, sprijinit pe spetează. Exact așa cred și eu.

Capul îi pulsa. Simțea o indispoziție, ca și cum i-ar scăpa atenției o legătură, un detaliu important. Dar poate că era pur și simplu bolnav. Își strânse fruntea în mâini. Era fierbinte. Nu era de mirare după aceste săptămâni de stres.

Se ridică. Afară deja se întuneca.

— Mă duc acasă, spuse el. Când Paul îl privi, adăugă: Nu mă simt bine. Ar fi mai bine să beau un ceai de plante și să mă culc devreme.

— Oh, fă-o! Paul ridică traducerile în mână. Pot să le mai păstrez? Poate că îmi vine vreo idee.

— Evident, nu este nicio problemă. O să salvăm omenirea altă dată.

•

Când au ajuns la castel, i-a întâmpinat o lapoviță păcătoasă.

— Să conduc în garaj, sir? întrebă șoferul.

În această variantă ar fi intrat în casă cu picioarele uscate, dar ar fi urcat numeroase trepte, ceea ce lui John îi părea acum mai rău decât să facă cinci pași prin ploaie.

— Nu, răspunse el. Cobor aici.

Înăuntru valetul îi luă pardesiul umed, îi întinse un prosop încălzit pentru păr și, după ce John se șterse pe cap, îi dădu un pieptăn și oglinda. John îl rugă să îi aducă un ceai contra răcelii și se târî sus, în camerele sale.

Camerista îi aduse ceaiul, Francesca rămăsese după toți acești ani timidă la fel cum era când venise la vila din Portecéto. Ea așeză tava pe care se afla o cană mică din porțelan scump, o ceașcă, lămâie, zahăr, lapte, un mic ceas cu nisip în aur, care arăta când trebuia scoasă strecurătoarea cu ceai și o farfurioară pentru acoperirea ceștii. Pentru că timpul necesar tocmai se scursese, ea scoase strecurătoarea și turnă ceaiul în ceașcă.

— *Grazie,* spuse John.

— *Prego,* abia șopti ea, dar în loc de a se retrage ca o umbră, cum făcea de obicei, spuse ezitant: *Scusi, signor Fontanelli*…

John mirosi ceaiul, se simțea bolnav și i se părea că în orice moment capul îi putea exploda.

— *Si*?

Se părea că ea nu mai îndrăznea să își prezinte solicitarea.

— Eu, ăă… este așa că, eu… ăă…, începu ea.

Fiecare cuvânt auzit îl făcea pe John să asude.

— *Come*? șopti el.

— Un CD, zise ea ca sugrumată și dând din mâini de parcă era pe punctul de a face un atac spastic. Am cumpărat un CD și… voiam să vă întreb dacă ați avea ceva împotrivă…

O privi pe camerista cu șolduri înguste, palidă, cu ochi înlăcrimați și se întrebă dacă aceasta chiar credea că el era în măsură să îi permită cumpărarea unui CD.

— … Să îl ascult o dată la instalația dumneavoastră stereo, reuși ea să spună în cele din urmă și cu ochii mari tresări de parcă s-ar fi așteptat să fie lovită. Desigur doar când nu sunteți acasă, adăugă ea șoptit.

Asta era tot? John dădu chinuit din cap.

— *Si. D'accordo.*

Și mulțumi cerului când aceasta îl lăsă apoi în pace.

Sorbi ceaiul cu sorbituri mici și, la fiecare înghițitură, parcă se simțea tot mai răcit, ca și cum creierul îi era plin de gânduri ce dospeau. Și greu de câteva tone. Să cheme medicul? Sau să ia o pastilă?

Nu mai era capabil să gândească, să ia o decizie. Cu siguranță că în noaptea asta îi va exploda capul… atâta pagubă. Bău tot ceaiul și se duse la culcare, căzând apoi într-un somn agitat, plin de vise trăsnite.

•

Dimineața s-a trezit cu senzația că nu dormise, ci doar fusese amețit. Se simțea puțin mai bine, dar nu grozav; se simțea ca o primă pieliță subțire apărută pe o rană gravă, care oricând putea crăpa. Totuși, nu voia să rămână acasă, așa că se duse la birou. Acolo găsi un bilet de la Paul, prin care acesta îi dorea grabnică însănătoșire și îl anunța că peste zi se va afla la Paris, la niște tratative, și că abia spre seară revenea.

Contramandă toate întâlnirile, citi rapoartele de serviciu ale *Banco Fontanelli* și ale societății miniere sud-americane, precum și ziarele. McCaine, care în ultimele săptămâni apăruse în media mai mult decât în ultimii doi ani ca boss la *Fontanelli Enterprises,* devenea treptat idolul investitorilor din întreaga lume. El se pronunța deschis pentru eliberarea de biruri a „elitei conducătoare", obligații a căror unică rațiune ar fi fost menținerea în viață a „celor care refuzau să performeze". „Nici natura nu cunoaște biruri

sociale” – declara el în aplauzele participanților la un simpozion pe teme economice și cerea în plus diminuarea drastică a tuturor obstacolelor comerciale, ca și dereglarea radicală a piețelor.

John urmări un reportaj televizat despre demonstrațiile ce aveau loc în fața ușilor închise ale centrului de dezbateri. Un bărbat în vârstă, cu lentile ca niște funduri de sticlă la ochelari, declara reporterei:

— Eu sunt grav bolnav de diabet și de șapte ani sunt șomer. Eu demonstrez pentru că am senzația că McCaine și suita lui ar prefera să-i gazeze pe oamenii ca mine.

Un memorandum provenit de la compartimentul de analiză a pieței constata că se află în creștere numărul de cooperări ale întreprinderilor sub conducerea lui McCaine, care între timp ajunsese în unsprezece consilii de administrație, printre altele în cel al producătorilor de energie, al doilea ca mărime după *Fontanelli Enterprises.* Cursurile la bursă ale întreprinderilor aparținătoare de *Morris-Capstone,* în măsura în care erau notificate la bursă, ajunseseră la cote până acum de neimaginat.

John luă cunoștință de toate acestea, se gândi la ele, dar oricum o întorcea nu scăpa de senzația unui pericol amenințător și nici de senzația că eșuase.

•

În cazinou era semiîntuneric și prin ferestre se zărea marea de lumini a Londrei. Erau singurii clienți și, dacă cumva bărbatul din spatele tejghelei din celălalt capăt al marii încăperi aștepta să poată să meargă în cele din urmă acasă, în loc de a-și pierde timpul cu lustruitul paharelor și așa curate, se ferea să o arate.

— Mai demult *am fi putut* să stăm simplu în vreo cârciumă, zise John.

Paul sorbi din băutura lui, apoi spuse:

— Și totuși, nu am făcut-o.

— Dar am fi putut să o facem.

— Nu am fi putut. Pentru că tu nu ai fi avut niciodată destui bani.

— Mereu ar fi intervenit ceva. John coborî privirea în paharul lui. După Mexic sunt urmărit cu atâta atenție, încât uneori îmi vine să cred că trăiesc într-o închisoare.

— Mda! Nimic nu este de pomană. Nici măcar bogăția nelimitată.

Dinspre ferestre venea o răcoare ușoară. Tamisa sclipea glacial în depărtare. Departe, jos, se vedeau circulând automobile și oameni, de cele mai multe ori perechi, apărând scurt în lumina stradală, pentru ca după câțiva pași să dispară din nou în noapte.

— Ce va urma? vru să știe John.

— La ce te referi? întrebă Paul ridicând din sprâncene.

— Uităm profeția. Îngropăm toate ambițiile de a influența mersul omenirii. Facem *business as usual,* cumpărăm, vindem, angajăm, concediem, numărăm bani. John roti în mână paharul. Și pe urmă?

Paul se rezemă de spetează.

— Nimic. Poate să meargă așa toată viața.

— Dar asta ce sens are?

— Nu ești un întreprinzător, este evident. Nu este vorba despre număratul banilor, este vorba despre a crea ceva. Un asemenea concern este în permanentă evoluție. Permanent undeva se întâmplă ceva, se schimbă condițiile, trebuie să reacționezi ori să acționezi preventiv. Așa este jocul. Este un joc, ca baseballul. În cele din urmă joci pentru că îți face plăcere.

John examină ceea ce mai rămăsese în paharul său, îl dădu pe gât și cu un gest mai ceru o băutură.

— Când ai fost ultima dată la un meci de baseball?

— Oh! Paul se gândi. Este mult de-atunci. Cred că ultima dată am fost împreună la New York

Yankees. Înainte ca eu să fi plecat la Harvard. Dar poți să mă bați, că nu mai știu contra cui au jucat.

— Nici eu nu mai știu. Chelnerul aduse băutura și luă paharul gol. Paul mai comandă și el aceeași băutură. Am urmărit o vreme jocurile din ligă, dar apoi nu am mai avut televizor și nu am mai fost la curent.

— Și mie mi s-a întâmplat cam același lucru. Pregătirea pentru examene.

John dădu din cap și râse scurt.

— Nu este oribil? Modul rapid în care se pierde sensul adevăratelor valori?

— Este tragic. Sosi și băutura comandată de Paul. Acesta mulțumi cu o înclinare a capului, sorbi o gură și așteptă ca omul care o adusese să plece. Apoi spuse: Știi, ceea ce se va întâmpla este simplu, cu tine apare o nouă dinastie financiară. O familie ca Rockefeller, Rothschild sau Medici. Sau Fugger, din partea mea. Cândva, vei găsi o femeie care suportă banii și luxul, vei avea o grămadă de copii care vor crește fără griji, vor urma cele mai bune școli din lume și vor intra treptat în afaceri…

— Acum parcă ești McCaine. Și el o ținea una și bună, că eu voi întemeia o dinastie.

— Nu tot ce spunea el erau prostii. După cele povestite de tine și după cele pe care le citesc în ziare, se pare că se ridică din nou. Paul împinse deoparte paharul. Este simplu, nu? La Harvard se putea vedea asta bine, toți acei fii și acele fiice de profesie… Cât vei trăi averea ta va crește, copiii tăi o vor stabiliza și peste generații nepoții tăi vor începe să o micșoreze. Asta se petrece cu toate marile averi. Dar un bilion de dolari vor ajunge pentru multe generații, indiferent cât de cheltuitoare vor fi acestea.

John sorbi și el din pahar hotărât ca astăzi să se îmbete.

— Sună grozav. Poate că ei vor trebui cândva să cheltuiască câteva milioane pentru ultima găleată cu apă curată, cine știe?

— Hei, interveni Paul, tu poți și să donezi bani, dacă îți place. Bătrânul Rockefeller a făcut asta când a intrat în criza provocată de gândul irosirii existenței, și medicina, educația și știința nu mai pot fi imaginate fără fundațiile lui.

— Cel mai bine ar fi să caut pe cineva care are o viziune. Acesta investește o jumătate de milion de dolari pe cinci sute de ani, și un norocos moștenește în anul 2500 un trilion de dolari. Sau cum se va numi atunci valuta. Dădu toată băutura pe gât și îi gustă arsura pe beregată. Asta îi făcu bine, pentru că durerea din suflet se mai potoli, ca acoperită cu vată. Cine știe dacă averea lui Fugger nu a apărut tot așa? M-aș prăpădi de râs dacă într-o bună zi ar ieși la iveală asta. Hei! Încă un pahar. Unul dublu! strigă el ridicând paharul gol.

Paul îi aruncă o privire critică.

— Ai intenția să te îmbeți?

— Bravo, ai ghicit, confirmă John laudativ.

— Nu face asta.

— Trebuie. Trebuie, altfel la noapte îmi explodează capul de gândurile care mi se învârtesc în el. Apoi John îi făcu semn bărbatului de la tejghea: Anulez comanda. O cola, te rog!

Se așternu o pauză penibilă, care dură până când cola comandată apăru pe masă. Paul oftă și spuse:

— Știi, poate că tocmai trăim o fază mult mai importantă decât credem noi. Poate că trăim întoarcerea la Evul Mediu.

— Evul Mediu?

În acel moment în fața ochilor lui John apăru chipul sever al lui Jakob Fugger, gravură aflată încă în dormitorul lui.

— Am mai citit așa ceva nu mai știu unde. Cineva a selectat asemănările dintre actualul concern și structurile conducătoare din Evul Mediu. Tu, de exemplu, ești un rege, eu sunt cancelarul tău, directorii sunt duci numiți de tine și așa mai departe până la angajați, supușii tăi. Paul făcu un gest arătând tavanul și apoi podeaua și

continuă: Fortăreața ta, apărată de viteji cavaleri, nu? Tu ai câteva sisteme de comunicații și, dacă te gândești că în toate cantinele, benzinăriile firmei și așa mai departe se poate plăti cu legitimația personală, ai chiar și un sistem financiar propriu. Și în vreme ce de jur împrejur provinciile se depopulează și datinile transmise prin tradiții decad, în vreme ce barbarii dau năvală la granițe și pretutindeni colcăie crizele, tu și alți regi vă extindeți imperiile, puterea voastră crește, până când vechiul mare imperiu, pe vremuri Roma, astăzi probabil America, se prăbușește și voi reorganizați lumea.

— Hei, zise fascinat John, nu este chiar o prostie.

În fața ochilor lui apărură ziduri mândre de mănăstiri, călăreți în armuri și caravane pestrițe colorate. Parcă simțea și mantia de hermelină de pe umerii lui.

— Nu-i așa? spuse Paul și adăugă melancolic: Dar Evul Mediu înseamnă secole întunecate de ignoranță pline de războaie, de molime și mizerie. Poate că atâta timp cât mai putem, ar trebui să construim un șir de mănăstiri în care cel puțin cunoștințele actuale să aibă o șansă de a fi păstrate. Când libertatea și democrația după o înflorire atât de scurtă pier din nou în feudalism.

John clătină impresionat din cap.

— Da, zise el, poate că într-adevăr ar trebui să facem asta. Privirea lui se opri asupra orașului. Turnurile din jur păreau într-adevăr creneluri ale fortărețelor inamice, străzile se pierdeau în adâncimi precum bastioanele și drumurile de strajă. Ceața se ridica precum fumul unei bătălii din apropiere. Spuse cu voce tare: Ce idee…

Mai târziu nu a mai putut spune care fusese ultimul declanșator. Brusc simți cum înțepenea, cum ceva se crispa în el, ca și cum pielea pe care o crezuse așternută peste rana din sufletul lui se umflase ca o bășică și explodase expulzând ceea ce

adunase înăuntru, umplându-l cu valuri de imagini, idei și sentimente. Cu siguranță că în cele spuse de Paul fusese un cuvânt-declanșator care atrăsese după el un șir de asociații de neoprit, ca un șir de piese de domino ce cădeau una după alta și, în timp ce se petreceau toate acestea, ce era în jurul lui se făcea țăndări, se sfărâma el însuși și se refăcea din aceleași componente, dar reordonate, mai bine îmbinate, pentru prima dată corect de când putea el să gândească. Era de parcă pornise o avalanșă din mii de piese de puzzle, pentru a se ordona de la sine în tabloul final. Nu mai era necesar niciun efort, pentru că toate eforturile fuseseră de mult depuse, doar ceafa trebuia să suporte ciocnirea și mai trebuia să își țină respirația.

— Acum știu, șopti el.

Și rămase țeapăn, cu privirea pierdută pe o clădire, pe o fereastră luminată a acesteia, aflată departe doar ca un punct luminos.

— Poftim? întrebă Paul.

— Știu ce trebuie să facem.

Vorbise nemișcat pentru că și cea mai mică mișcare putea să facă viziunea să dispară.

Paul se aplecă în față și acum îl privea cu o atenție suspicioasă.

— Ce trebuie să facem? repetă el.

— Pentru a aduce profeția la îndeplinire.

— John, nu cumva te simți…

— Este foarte simplu, atât de simplu! Oricând ar fi putut să ne treacă prin cap.

— Oho! exclamă încurcat Paul. Un timp își stoarse creierii, pe când John continua să fixeze acel punct luminos din depărtarea întunecată. În cele din urmă întrebă: Ce să ne treacă prin cap?

John îi spuse. Îi spuse ce trebuiau să facă.

După ce termină, în încăpere se așternu o liniște de parcă aerul înghețase. John se desprinse din contemplarea lui, căută privirea lui Paul și privi în ochii lui mari, incredibil de holbați.

Pentru prima dată în viața lui reușise să îl uluiască pe Paul Siegel.

46.

New York, *caput mundi,* capitala lumii. Prima zi de primăvară cu adevărat frumoasă strălucea deasupra orașului de pe Hudson, făcea să se ridice aburii de pe străzile flancate de case înalte, iar turnurile din sticlă ale Manhattanului sclipeau până departe peste Atlantic. Se putea urca pe acoperișul lui World Trade Center și arunca o privire asupra lumii largi, proaspăt spălată, fără ca un vânt rece ca gheața și rafalele de ploaie să te oblige să cauți imediat adăpost.

Nimeni dintre cei care vedeau avionul celebru cu *f*-ul roșu-închis inscripționat pe cabina piloților aterizând pe aeroportul John F. Kennedy nu se aștepta la așa ceva. Aparatul venea destul de des la New York pentru a oferi o priveliște obișnuită.

— *Moneyforce One,* aveți aprobare pentru aterizare.

Nimănui nu îi trecea prin cap că de data asta John Fontanelli venea pentru a schimba lumea.

•

Sediul Organizației Națiunilor Unite de pe East River este o clădire mare, deschisă, realizată după idei ale arhitectului Le Corbusier, care până în ziua de astăzi emană măreție și optimism. Totuși, oricine vrea să intre aici trebuie să poarte o neobișnuită legitimație cu fotografie, care se obține doar după verificări amănunțite și care atrage controale penibile ale bagajului și ale persoanei. Oameni de securitate înarmați, aparate cu raze X și detectoare de metal ilustrează imaginea oferită de zona intrării.

Limuzina care îi adusese pe John Fontanelli și pe Paul Siegel de la aeroport a fost îndrumată de către un om din pază masiv către un loc anume. Un cordon de bărbați înarmați i-au condus de-a lungul scărilor ample și au avut voie să treacă prin toate barierele fără să le fi cerut cineva măcar un

document personal, iar în cele din urmă au fost lăsați la etajul 38, unde se aflau mari încăperi ce păreau sterilizate și unde i-a întâmpinat secretarul general al ONU, Kofi Annan.

— Am avut totdeauna sentimentul că într-o zi ne vom cunoaște, spuse acesta. Bine ați venit!

Mai târziu, într-un cadru plăcut, după uzualul schimb de amabilități, John trecu la expunerea problemei lui.

— Știți că eu mă străduiesc să duc la îndeplinire profeția strămoșului meu. Mult timp nu mi-a fost clar cum ar trebui să fac asta. Dar acum știu. Vreau să fac ceva pentru care m-ar bucura să am sprijinul dumneavoastră. Nu am nevoie de acest sprijin, dar mi-ar face plăcere să îl am. La nevoie pot face și singur ceea ce intenționez, dar aș prefera să nu procedez astfel.

— Cum vă pot fi eu de ajutor? întrebă Annan.

— Mai întâi, să discutăm despre globalizare, îl rugă John.

•

În anul 1998, în întreaga lume au avut loc 25 000 de fuziuni și preluări de firme. Una dintre cele mai spectaculoase fuziuni a fost cea dintre firma germană Daimler-Benz AG și firma americană Chrysler Corporation, rezultând prima „întreprindere transatlantică" DaimlerChrysler și cel de al treilea producător de automobile din lume. Cel mai important târg l-a reprezentat preluarea casei de investiții *Bankers Trust Corporation* de către Deutsche Bank, care astfel, cu o sumă de bilanț de 1,4 bilioane mărci germane a trecut pe locul întâi în lume, înaintea fostului fruntaș *UBS, United Bank of Switzerland.*

•

— Despre ce vorbim? întrebă retoric Paul Siegel. Vorbim despre înlăturarea piedicilor, despre realizarea comunicării. Vorbim despre faptul că ceea ce demult cunoaștem de la Jocurile Olimpice, competiție mondială fără deosebiri de origini,

culoare a pielii ori religie, să fie aplicat și pe tărâm economic. Programatori din India, ingineri din Coreea, regizori din Argentina, medici din Egipt – nu mai este doar o teorie că pretutindeni în lume există oameni capabili, noi trăim asta. Înlăturarea vechilor prejudecăți, promovarea respectului reciproc. Vorbim unul cu altul nu pentru că trebuie, ci pentru că asta se vrea. Vorbim despre o tot mai globală interconectare, care face mai atractivă pacea și mai plauzibilă decât războiul, ceea ce singură ar fi o justificare. Când vorbim despre globalizare, vorbim – spus într-o frază – despre un proces care ar avea potențialul de a rezolva marile probleme ale întregii omeniri.

Secretarul general confirmă binevoitor.

— Vorbiți despre conținutul vieții mele, spuse el.

— Partea întunecată a globalizării, interveni John Fontanelli, este că au apărut concerne care sunt în stare să folosească statele naționale unele împotriva altora, pentru a le sili să accepte concesii dezastruoase. Știu asta pentru că eu însumi am procedat astfel destul de des. Am exercitat presiuni asupra guvernelor, am mituit deputați, am momit cu investiții și am amenințat cu desființarea de locuri de muncă pentru a primi ceea ce voiam: drept de prospecțiuni și alte licențe, monopol ori condiționări aducătoare de profit care mi-au permis să înlătur concurenți. Uneori, am distrus pur și simplu industrii naționale, pentru a avea numai eu loc pe piață. Nici vorbă de o egalitate în șanse! A i te opune unui concern ca *Fontanelli Enterprises* este pentru o firmă normală ca o partidă de șah cu un adversar care are voie să joace cu cincisprezece regine simultan. Ridică brațele ca pentru a-și cere scuze și continuă: Nu sunt mândru de asta. Relatez doar cum era. Am acționat influențat de fostul meu manager, totuși nu mă consider mai puțin responsabil. Toate contractele,

scrisorile și celelalte documente poartă semnătura mea.

— Nimeni nu vă face niciun reproș, spuse Annan.

John dădu din cap:

— Da, dar tocmai asta este problema, nu? Faptul că nu există nimeni care *mi-ar putea* aduce un reproș. Nu mai există nicio lege care să mă oblige să nu procedez astfel. Eu pot să fac ce vreau. Pentru organizațiile care fac ceea ce vor, fără a le păsa de lege, noi avem o denumire. O denumire care provine din limba italiană: *mafia.*

•

Pe 12 iulie 1998, echipa națională de fotbal a Franței a câștigat campionatul mondial de fotbal cu o victorie convingătoare asupra echipei favorite, Brazilia. Interesant era că mulți jucători ai echipei proveneau din fostele colonii franceze de peste mări și din nordul Africii. Pe perioada de după campionatul mondial s-a observat că partidele cu orientare de dreapta din Franța și-au încetat campaniile caracterizate prin rasism.

— Nu poate fi trecut cu vederea, continuă John, că noi facem peste tot presiuni de micșorare a salariilor și de reducere a cheltuielilor sociale. Și invers profiturile noastre cresc cu rate exprimate prin două cifre, ca să nu mai vorbim de cursul la bursă. Eu sunt de părere că stă în puterea guvernelor cărora le pasă cu adevărat de bunăstarea cetățenilor, să nu sprijine astfel de acțiuni. Dar în realitate ele nu au de ales. Chiar dacă mulți șefi de guverne mai trăiesc cu iluzia că pot decide suveran cel puțin în problemele centrale, nu o pot face, și concerne cum este al meu profită de acest lucru.

Omul din fruntea Națiunilor Unite dădu din cap îngrijorat.

— Atunci când spun „profită”, mă refer la câștigul în bani. Acestui scop îi este sacrificat totul, totul se subordonează acestui scop. După

câte a trebuit să constat, și *Fontanelli Enterprises,* în ciuda tuturor nobilelor declarații de intenții, a vărsat în râuri ape reziduale netratate acolo unde a putut-o face fără a fi pedepsit, a depozitat în haldele de gunoi deșeuri industriale, a afectat aerul, a ignorat norme de protecție a muncii, a desconsiderat obligații privitoare la protecția mediului și a evitat reguli referitoare la sănătate. De ce? Pentru că, dacă nu o făceam noi, o făceau alții. În câteva situații am oprit astfel de proceduri, și rezultatul a fost că ai noștri concurenți au putut oferta mai ieftin, și aportul nostru pe piață a scăzut până când am fost nevoiți să intervenim. John întinse o mână înainte, cu palma deschisă în sus și adăugă: Nu am făcut-o pentru că suntem lacomi. De fapt nu suntem nici răi. Acționăm astfel pentru că avem sentimentul că *trebuie.* Suntem parte a unui angrenaj în care fiecare îl vânează pe fiecare. Totul fiind permis, nu ne putem permite să ne dăm înapoi de la o mârșăvie.

O clipă plină de iritare John avu senzația că ar fi știut dintotdeauna că într-o zi se va afla aici. Chiar de pe când pedala cu pizza pe bicicletă acolo unde acum era parcată limuzina. De parcă întreaga lui viață fusese doar o pregătire pentru a pronunța vorbele spuse acum.

— Dar este asta legal? O întreprindere care să acționeze în afara legii? Nu văd cum aș putea deosebi o astfel de întreprindere de o organizație criminală. Nu cred că cineva vrea cu adevărat așa ceva. Poate că vrei să devii bogat, dar asta se poate acolo unde regulile jocului o permit. Trebuie să existe reguli corecte, valabile pentru toți. Acesta este esențialul. Aceste reguli ale jocului, aceste legi nu ar fi niciodată o barieră, dimpotrivă ar fi o facilitate. În fond, ele *ne lipsesc.*

Secretarul general al ONU tăcea. Ridică doar din sprâncene.

— Pe vremea vestului sălbatic oamenii au pătruns mai repede în ținuturile neexplorate decât

a putut-o face puterea statului. Pe-atunci bandele de tâlhari stăpâneau întinderi mari de teritorii, până când legea s-a impus cu greu din nou. Astăzi ne aflăm iarăși într-o astfel de situație. Concernele multinaționale au devenit mai puternice decât statele naționale. Asta nu înseamnă altceva decât că principiul de organizare al suveranității naționale este depășit. Ceea ce este necesară este o putere transnațională, care să impună legea și ordinea la nivel global.

Kofi Annan îl privi cu o expresie de îngrijorare.

— Sper că nu vă gândiți la Națiunile Unite, vru el să se asigure.

— Nu, răspunse John Fontanelli, nu mă gândesc la Națiunile Unite.

•

În aceste zile clădirea de pe Wall Street numărul 40, până acum cunoscută ca *Fontanelli Tower,* era obiect al unor intense măsuri constructive. Batalioane de angajați în uniformă ai unei firme de expediții scoteau mobilier, cutii și lăzi și le încărcau în autocamioane care veneau și plecau neîntrerupt. În același timp se lucra și la fațadă. Primele cinci niveluri au fost pictate cu nenumărate siluete umane stilizate în roșu, galben, negru, verde și albastru. Etajele aflate deasupra au fost date cu o vopsea specială, un produs nou, cu proprietăți asemănătoare înălbitorilor fluorescenți din detergenți, care conferea clădirii o strălucire albă nemaivăzută până atunci, aproape nepământeană.

— Ce va fi acolo? voiau să știe reporterii de la șeful șantierului.

— Cele cinci niveluri de jos, explica acesta încercând să acopere zgomotul făcut de autocamioane și de compresoarele folosite la vopsit, vor fi cartierul general…

— Nu, partea vopsită în alb?

— Oh, asta… Șeful șantierului își scoase casca și se șterse de transpirație, de urme de vopsea și de

praful de pe frunte. Da, asta este o chestiune…

•

— Ca și în cazul celorlalte organizații internaționale – Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială, Organizația Mondială a Comerțului și așa mai departe – Organizația Națiunilor Unite a fost înființată în principal spre a fi un forum în cadrul căruia să se discute probleme de importanță internațională. Dar ele în sine nu dispun de putere. Niciodată nu a existat intenția creării unui guvern mondial. Dimpotrivă, s-a vrut *înlăturarea* prin orice mijloace a apariției unui guvern mondial. De aceea Națiunilor Unite nu li s-a atribuit o putere reală.

Secretarul general se încruntă:

— La ce anume vă referiți?

— Pe planeta asta există o singură putere reală, spuse John Fontanelli. Eu am avut nevoie de multă vreme ca să înțeleg acest lucru. Deși este evident.

•

Bărbatul dinamic cu păr buclat în nuanța ruginii așteptă ca fotografii să-și termine pregătirile, apoi cu un gest elegant trase pânza albă ce acoperea tăblița de lângă portalul unde se afla intrarea. Iluminat de blițuri stătea cu mâna îndreptată spre emblema pe care o dezvelise.

Ea reprezenta în fundal o hartă a lumii ce amintea de emblema ONU, cinci capete stilizate în aceleași culori precum cercurile olimpice – albastru, galben, negru, verde și roșu – și cam în aceeași ordine.

Sub acestea scria *We The People Org. – Headquarters.*

Avea sentimentul că adăpostea în piept un foc fără flacără, care îl mistuia, care îl silea să spună ce era de spus înainte de a fi prea târziu, fără zăbavă, fără ezitare, neîntârziat. Ca niște reflexe luminoase îndepărtate, la limitele conștiinței sale apăreau gânduri îndoielnice – nu îl mai lăsa pe Paul să mai intervină, deși ei își delimitaseră

anterior rolurile. Interesul politicos al secretarului general să fi fost doar o formalitate? Pentru că nici măcar secretarul general al Națiunilor Unite nu își permitea să îl supere pe cel mai bogat om al tuturor timpurilor? Dar în clipa următoare aceste gânduri dispăreau, erau uitate ca și cum nu ar fi existat niciodată.

— Nici nu mai pot enumera ocaziile în care am indus în eroare, am înșelat sau cel puțin am făcut opinia publică să tacă, ocaziile în care am încercat să abat atenția publică de la diverse chestiuni prin manipulări ale mass-mediei. Nu știu câte ore am petrecut spărgându-mi capul, astfel încât ceea ce aveam eu de gând să ajungă la oameni. Am cheltuit imense sume de bani pentru a trezi în oameni anumite emoții, pe care să le îndrept în anumite direcții favorabile, pe scurt pentru a le influența gândirea, sentimentele și prin asta deciziile. Și acum mă întreb: De ce?

Întrebarea părea să fi rămas plutind în aer, ca un ton care se stinge atât de încet, încât la un moment dat nu mai ești sigur dacă într-adevăr îl auzi ori doar îți închipui că îl auzi. John Fontanelli privi în jur la chipurile tăcute ale celorlalți. Cum se simțise Giacomo Fontanelli când relata despre viziunea lui? Îl năpădiseră și pe el aceste momente de descurajare, aceste scânteieri de teamă care pe el îl zguduiau ca niște șocuri electrice?

— La ce aceste eforturi? continuă el încet, cu voce tremurătoare. Sunt totuși un om puternic, așa se zice. De ce mă străduiesc atât să îi influențez pe oameni, pe oamenii obișnuiți de pe străzi, din fabrici, din metrou? Mie îmi poate fi indiferent ce gândesc ei, nu?

Sunetul vocii lui se pierdu între pereții goi ai biroului din care se deschidea o perspectivă asupra unui șir nesfârșit de case ce se pierdea în depărtare, într-o pâclă maronie.

— Gândiți-vă la toți bărbații *cu adevărat* puternici, la marii dictatori ai istoriei – fiecare

dintre aceștia era posedat de ideea de a controla media, de a avea controlul asupra a ceea ce se tipărește, se arată, se spune. De ce? Dacă tot era puternic, ce îl interesau flecărelile? John își lipi palmele, apucă degetul arătător al mâinii drepte cu mâna stângă și îl simți pulsând. Apoi continuă: Pentru că nu era cu adevărat puternic. Pentru că nici eu nu posed cu adevărat puterea. Așa se pare.

Abia acum, când își reveni dintr-o amorțeală îngrozitoare, secretarul general începu să dea ușor din nou din cap și un zâmbet ca o umbră îi apăru pe buze. Ca în aburii unei beții John realiză ce se petrecea: el, fiul de cizmar din New Jersey, vorbea cu primul om al Națiunilor Unite, care îl asculta atent…

— Există pe lume o singură sursă a puterii reale, zise John părându-i-se că din gură îi ieșeau vorbe parcă din oțel, și aceasta este reprezentată de oameni. Poporul. Și când spun asta, nu vorbesc despre ceva ce „așa trebuia să fie”. Nu vorbesc despre o idee nobilă ori despre un vis frumos. Vorbesc despre o realitate la fel de nezdruncinat ca mișcarea stelelor pe firmament. Un om care vrea să aibă putere, trebuie să îi convingă pe alții să îl sprijine – asta este democrația – ori să îi facă să uite că ei dețin puterea și să creadă că sunt nevolnici. Asta este tirania.

Îl privi pe Paul, care dădea din cap încurajator, apoi îl privi pe Annan, care își mângâia liniștit barba creață. Dar se simțea ca și cum în acest moment s-ar fi aflat la Leipzig, în Nikolaikirche, și de data asta simțea ceea ce atunci nu fusese capabil să simtă.

— Pentru prima dată am înțeles asta abia acum câteva săptămâni. La Leipzig am aflat că un popor se poate pur și simplu ridica și poate spune: *Destul*! Și am aflat ce se întâmplă pe urmă. Atunci doar m-am mirat. Mi-am spus că trebuie să fi fost un eveniment deosebit, și fără îndoială a fost, dar nu înțelesesem că acolo se arătase un principiu

fundamental. Ridică mâna ca pentru a capitula. Chiar și în democrații se poate observa, dacă privești atent. Nu doar alegerile care au loc la câțiva ani joacă un rol. Nu, mai în fiecare săptămână se întâmplă că un oarecare ministru ori secretar de stat face o remarcă aparent întâmplătoare ori expune o propunere, apoi observă cum reacționează populația. Dacă trezește indignare, poate oricând să dezmintă totul, să afirme că nu asta dorise să spună, că fusese greșit înțeles. În acest fel poporul decide permanent ce se întâmplă, fără ca măcar să observe asta!

Îndreptă arătătorul către secretarul general și simți că mâna îi tremura.

— Popoarele nu v-au ales. Nimeni dintre cei aflați în plenul dumneavoastră nu a fost ales de populație. Națiunile Unite nu au o bază democratică. De aceea sunt slabe.

— Cred că înțeleg, bănuiesc ce intenționați, spuse Annan.

— Nu, nu cred.

•

Clădirea cu patru niveluri se afla ceva mai retrasă în Züricher Paradeplatz, unde erau sediile tuturor marilor bănci elvețiene și cea mai mare piață de schimb valutar a republicii din Alpi. De la fereastra biroului în care lucra șeful lui *Fontanelli Foundation for Money Education,* Ernst Färber, se vedea unul dintre leii din fontă și câteva felinare în formă de ciorchine și se auzeau clopotele tramvaielor.

— Acum câteva decenii, explică vizitatorilor bărbatul îndesat, cu mustăcioară și cu ochi de un albastru intens, pătrunzători, au avut loc pretutindeni în lume campanii având ca scop crearea unei conștiințe generale în privința necesității măsurilor igienice de bază. Au urmat campanii ample pentru ca fiecare adult, care încă nu știa să citească și să scrie, să învețe aceste

deprinderi. Noi ne vedem viitoarea noastră activitate în această tradiție.

Unul dintre ziariști ridică pixul:

— Hm… asta înseamnă că vreți să-i învățați pe locuitorii lumii a treia să socotească?

Färber îl privi atent. Pe frunte îi apăru o cută amenințătoare:

— Dacă scrieți asta, tinere, nu veți mai fi niciodată invitat la vreo conferință de presă. Vom începe să-i învățăm pe toți oamenii cum să folosească corect banul. Să socotească…? Acesta este cel mai mărunt lucru. Asta o pot face majoritatea oamenilor.

— Dar pot și să folosească banii, interveni sceptic un alt reporter.

— Credeți? Atunci de ce există atâtea gospodării îndatorate fără speranță? De ce atât de mulți oameni muncesc toată viața din greu și la sfârșit sunt tot sărmani? Câți oameni nu au nici cea mai vagă idee câți bani cheltuiesc și pe ce? Vă voi face ulterior cunoștință cu dr. Füeli, psihologul nostru, care este de părere că cei mai mulți oameni au mai multe probleme cu banii decât cu sexul. Doamnelor și domnilor, vă las să judecați singuri dacă îi împărtășiți convingerile: utilizarea banilor nu este un subiect de lux. Nu este vorba despre ceva cum ar fi să consulți un ghid turistic înainte de a pleca în concediu. Banii sunt ceva elementar. Nu îi poate evita nimeni, nici măcar un călugăr dintr-o mănăstire. Problemele cu banii vă pot distruge căsnicia, vă pot îmbolnăvi, prea multe datorii vă pot cauza moartea timpurie, iar dacă dumneavoastră vă realizați ori nu vă realizați visul vieții poate fi condiționat de putința dumneavoastră de a vă calcula corect costurile unui credit.

Conduse grupul de oameni din presă prin clădirea luminoasă, cu iz de proaspăt și curat, le permise să arunce câte o privire în birourile mai

mari ori mai mici în care stăteau confortabil la mesele lor oameni care lucrau cu sârg.

— Posedăm propriii sateliți de televiziune care acoperă orice fâșie de pământ locuită de pe glob, explică acesta. De luna viitoare posturile noastre de televiziune vor produce programe de instruire mai întâi în o sută douăzeci și una de limbi și le vor difuza. În prezent, înființăm în fiecare zi cel puțin două instituții undeva în lume, care încep să lucreze imediat. De regulă acestea comandă la o tipografie locală material didactic și cărți.

— Asta sună ca și cum ați avea destui bani la dispoziție, comentă un ziarist.

Färber dădu din cap grav:

— Capitalul fundației este de șaizeci de miliarde de franci elvețieni. Ca urmare, *Fontanelli Foundation for Money Education* este cea mai importantă dintre fundațiile ce au existat vreodată. Își permise un zâmbet decent și adăugă: Cel puțin până în clipa de față.

•

Există un proverb care spune că *banii guvernează lumea.* Dar, în mod ciudat, mai nimeni nu se gândește cine guvernează banii și după ce reguli. Nu există niciun domeniu mai plin de secrete decât cel al înaltelor finanțe.

John îi privea pe ceilalți în timp ce un sentiment greu, lamentabil îi cuprindea sufletul. Teama. Ca și cum rostind aceste vorbe pășea pe teritoriul unui inamic puternic.

Era o prostie, nu? Căci lui îi aparțineau cele mai importante bănci din lume. El poseda cea mai mare avere privată din toate timpurile. Inamicul era el!

Dar nu se simțea așa. De fapt, nu făcea parte cu adevărat din asta. Pentru directorii băncilor sale era un străin, un intrus, un uzurpator al unui tron. Nici după trei ani nu era nici acceptat, nici bine-venit.

— Domeniul financiar este văzut cam ca domeniul aprovizionării cu apă. Plictisitor. În fond neimportant. Ceva care funcționează de altfel după legități invariabile, așa că nu merită să mai pierzi timpul gândindu-te la el, zise John având impresia că vorbea despre el însuși. Așa fusese toată viața lui. Bani aveai ori nu aveai și, dacă aveai, îi cheltuiai. Un cont de economii fusese dincolo de puterea lui de imaginație. Era ceva pentru alții. Cu rubricile economice ale ziarelor căptușea eventual găleata de gunoi. După câteva clipe, continuă: Nimic mai fals. Legitățile nu sunt de neschimbat și nici neimportante.

Privi ecranul cenușiu al computerului de pe biroul secretarului general și zise:

— Finanțele sunt sistemul de operare al civilizației noastre. Regulile lui decid cum funcționează toate celelalte. Cine le poate stabili acela guvernează lumea.

Bărbatul din fruntea Națiunilor Unite ridică din sprâncene.

— Mai înainte, aș fi pariat că propunerea dumneavoastră constă în instaurarea unui guvern mondial, căruia să i se subordoneze toate forțele armate din lume. Și v-aș fi răspuns că acest lucru este imposibil.

John confirmă:

— Fără îndoială.

— Dar se pare că urmăriți să realizați mai curând un control unitar asupra finanțelor din întreaga lume.

— Corect.

Secretarul general își împreună mâinile.

— Așa ceva s-a mai încercat de multe ori, mister Fontanelli, spuse acesta pe un ton serios. Nimeni nu contestă că un asemenea mecanism ar putea fi binefăcător. Dar până acum toate inițiativele de acest fel au eșuat, pentru că statele nu vor să le fie răpită suveranitatea.

John dădu din cap. Realiză brusc că fusese o eroare să creadă că o viziune ar da cuiva o certitudine. Nu era așa. Ceea ce dădea ea era fermitatea.

— Solicitarea dumneavoastră este onorabilă, continuă Kofi Annan, dar nu îmi pot imagina cum vreți să o concretizați.

— Nu? John Fontanelli ridică mirat din sprâncene. Eu credeam că este evident.

•

Larry King se aplecă peste masă, cu degetul gros sub breteaua care îi susținea pantalonii, gestul lui emblematic.

— Mister Fontanelli, ce ar putea aduce o asemenea instituție? O asemenea… de fapt, ce ar fi ea? Un gen de bancă centrală mondială?

— Nu. Mai curând un gen de minister mondial al finanțelor, răspunse oaspetele acestuia.

— Avem nevoie de așa ceva? întrebă imediat celebrul realizator de televiziune. Mă refer la faptul că, mister Fontanelli, eu parcă îmi amintesc că profeția pentru realizarea căreia acționați dumneavoastră spune că moștenitorul averii, deci dumneavoastră, va reda omenirii viitorul pierdut. Ceea ce duce cu gândul, în orice caz pe mine asta mă face să gândesc, mai curând la lucruri ca gaura de ozon, protecția climei și explozia demografică. Nu neapărat la bani și la impozite.

— Dar în spatele a orice se află banii. Oamenii suferă de foame pentru că nu au bani, nu au cu ce să-și cumpere ceva de mâncare. Oamenii aduc pe lume mulți copii, pentru că asta este șansa unică de a primi îngrijiri la bătrânețe. A-ți câștiga existența înseamnă a câștiga bani, de aceea condiția financiară determină mai tot ce facem.

— Dar dacă eu plătesc, să zicem, aceeași cotă de impozit ca un cultivator de orez din Indochina ori ca un medic de țară din Tanzania, salvează asta lumea?

Cel mai bogat om din lume zâmbi.

— Scopul este mai degrabă de a modifica în general sistemul de impozitare. Se sprijini de rezemătoarea pentru brațe a fotoliului său și continuă: Vreau să vă prezint un exemplu pe care îl intuiesc. Cunoașteți că inimaginabile sume de bani se varsă prin piețele de devize din lume, peste un bilion și jumătate de dolari pe zi, în fracțiuni de secundă, prin schimbarea dintr-o valută în alta, pentru a câștiga din cele mai mici modificări de curs. Este o afacere prin care, să fie clar, nu se produce nimic, nu se creează nicio fracțiune de valoare. Nimeni nu se satură cu așa ceva. Zilnic își schimbă posesorul mai mulți bani decât sunt folosiți într-un an întreg în întregul circuitul de mărfuri al lumii, iar seara nu există în lume nici măcar o felie de pâine în plus. Rezultă imense câștiguri, dar fiecare câștig este egal cu pierderile altcuiva. Eu însumi am avut până în urmă cu câteva săptămâni un departament de comerț cu devize, am fost implicat în această afacere și credeți-mă că nu sunt mândru de asta.

— Dar oamenii din această afacere nu sunt între ei? Vreau să spun că totul se petrece ca într-un joc de-a banca. De ce m-ar interesa pe mine?

— Pentru că are efecte asupra dumneavoastră. Un asemenea val de bani aflați în mișcare permanentă reprezintă un adevărat tsunami în devizele electronice, își subordonează toate evoluțiile din economia reală, materială, o zdrobește sub vigoarea marilor cifre. Criza asiatică, cu toată mizeria care o însoțește, cu afacerile devastate și cu falimentele ei o datorăm unei furtuni bruște ce a intervenit în comerțul cu devize.

— Pe care a declanșat-o *Fontanelli Enterprises,* interveni Larry King clipind în spatele ochelarilor cu ramă din corn. Adăugă: Intenționat. Pentru a exercita presiuni asupra guvernelor din regiune.

— Da. Am făcut-o pur și simplu. Poate că nu a fost drăguț din partea noastră, dar nu a fost nici

ilegal.

— Dar ce ar fi putut să facă ministerul mondial al finanțelor al dumneavoastră împotriva acestei situații?

— Ceva surprinzător de simplu și eficient, răspunse John Fontanelli. De prin anii ’70 există un plan elaborat de economistul James Tobin, laureat al premiului Nobel, și care în principiu nu este contestat științific. El prevede introducerea unui impozit pe tranzacțiile de devize, care nu este nevoie să fie mai mare de un procent.

— Așadar, eu ar trebui să plătesc un impozit de unu la sută dacă, de exemplu, vreau să merg în concediu în Franța și schimb dolari americani în franci francezi?

— Dar acesta nici nu va reprezenta mare lucru comparativ cu taxele pe care vi le percepe oricum banca. Afacerile normale de export vor fi doar minor împovărate, la fel și investițiile serioase planificate pe termen lung.

— Bun, atunci ce efect va avea un astfel de impozit?

— Speculanții de devize schimbă mari sume dintr-o valută, să zicem o sută de milioane de dolari SUA, în altă valută, pentru ca doar peste câteva ore, poate chiar câteva minute, să o schimbe din nou în prima valută. Dacă presupunem că cursul de schimb a crescut cu o sutime de procent, speculantul s-a ales cu zece mii de dolari în plus. Dar, dacă el trebuie să plătească pentru schimb un impozit de un procent, ceea ce în acest caz ar reprezenta un milion de dolari – și el face un schimb și apoi al doilea afacerea nu ar mai fi rentabilă. Dar impozitul nu trebuie să fie neapărat de un procent, și impozite de o zecime de procent ar fi binefăcătoare.

— Bun, băieții își pierd afacerea, și? Cu ce se aleg din asta cultivatorii de orez din Indochina?

— Astăzi lucrurile stau în așa fel încât o criză financiară declanșată într-o parte a lumii cuprinde

imediat și restul globului. Capitalul investit se pune la adăpost, ceea ce face ca criza să se agraveze. Se prea poate ca producătorul de orez să primească bani mai puțini și să aibă probleme doar pentru că în Japonia o bancă a dat faliment sau pentru că în Brazilia economia se bâlbâie. Fontanelli ilustră cu ambele mâini un fel de dig pe masă. Impozitul Tobin ar fi ca un dig care oprește valurile furtunii. El va delimita până la un anumit nivel regiunile, așa ca băncile de emisie să poată din nou să controleze nivelul dobânzilor potrivit propriei situații economice. Aici este vorba doar despre un gen de prag, nu despre un zid, deci guvernele nu pot în niciun caz să facă mai departe ce vor ele.

— Dar asta înseamnă mai puțină libertate în comerțul cu devize, nu?

— De ce? Libertatea comerțului cu devize nu este îngrădită în niciun fel. Ca și mai înainte poate fi schimbată orice cantitate dorită de valută convertibilă în oricare altă valută, doar că va costa ceva.

— Dar va merita? Vreau să apun că, dacă sunt în mișcare atât de mulți bani cât ați spus, desigur că va fi nevoie de legiuni de computere ca să controleze totul.

— Sigur. Dar toate aceste computere deja există, altfel comerțul mondial nu ar fi posibil. Trebuie doar adaptat software de care dispun acestea. Ar fi unul dintre impozitele cel mai simplu de introdus.

Larry King clătină din cap.

— Nu știu. Dacă este atât de simplu, de ce nu s-a făcut mai demult?

— Pentru că aceia care trebuie să îl introducă folosesc statele unele împotriva altora. Pentru că, dacă o singură piață financiară din lume este exceptată de la impozit, ea va atrage tot comerțul cu devize. El poate funcționa doar dacă este introdus unitar peste tot.

— Și cum ne salvează el viitorul?

— El reprezintă numai un pas mic, primul. Există alte concepte care trebuie studiate, cum ar fi trecerea la impozite ecologic orientate.

Larry King se întoarse către camera de luat vederi:

— Toate acestea le vom discuta după reclame. Rămâneți pe post.

•

Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite îl privi foarte sceptic pe oaspetele său.

— Eu am înființat o organizație care își începe activitatea zilele acestea, explică John Fontanelli. Este vorba despre o fundație independentă, dotată cu un capital de o sută de miliarde de dolari, care peste câte luni va organiza un plebiscit vast, un referendum pentru a afla dacă omenirea își dorește o asemenea instituție cu competență globală. Denumirea organizației este *We The People* și va avea sediul în Wall Street la numărul 40. Cu aceste afirmații totul ieșea la iveală, întreg planul extravagant. Fontanelli continuă: Va trebui ales un *world speaker,* un reprezentant al popoarelor, pentru a coordona negocierile guvernelor naționale în probleme de amploare globală. Făcând un gest cu mâna ca pentru a preveni o eventuală obiecție, John Fontanelli adăugă: Pe buletinul de vot va exista bineînțeles și posibilitatea de exprimare a dezacordului față de o asemenea instituție.

Kofi Annan se aplecă în față, se sprijini pe rezemători pentru brațe ale fotoliului și îl privi pe John în față:

— Este ceva foarte îndrăzneț. Suna de parcă ar fi vrut să adauge ceva cu totul nediplomatic. Dădu doar din cap și, fără a mai spune altceva, repetă: Asta este foarte… îndrăzneț.

De când intrase în clădire, ba chiar din momentul în care se urcase în avion, John încercase să se pregătească pentru un refuz. Spre nețărmurita lui surprindere, John își dădu seama că tocmai din acest refuz izvora o forță de parcă ceva

din interiorul lui așteptase doar un adversar pentru a se întări. Zâmbi.

— Dintr-un motiv oarecare toți spun asta. Vă îndoiți că un asemenea referendum poate avea loc?

— Cu o sută de miliarde de dolari în spate? Eu aș fi vrut să am doar unul dintre acestea. Nu, nu mă îndoiesc că veți putea organiza un asemenea referendum. Mă îndoiesc doar că ar ieși ceva din el. Ce vă face să credeți că guvernele vor asculta de ce spune *world speaker*-ul?

— Faptul că el ori ele vor avea în spate votul întregii omeniri.

Secretarul general vru să riposteze, dar renunță, privi în gol câteva clipe, apoi dădu gânditor din cap.

— Fără nicio îndoială, asta este o poziție solidă moral, recunoscu el. Ridică privirea către John: Cum vreți să combateți obiecția că ați manipula voturile?

— Tot procesul de votare se va desfășura complet public. În fiecare loc de votare vor fi admiși observatori, voturile vor fi numărate public. Vom utiliza buletine pe care se va vota prin bifarea variantei, fără computere, fără alte mașinării ce ar putea fi manipulate. Finanțele organizației *We The People* vor fi prezentate public. Deoarece nu există nimic de ascuns, oricine dorește va avea acces prin internet ori personal la toate mișcările din conturi și la toate documentele contabile.

Se așternu o pauză lungă, o pauză ca la inspirația unui monstru mitologic.

— *We The People,* repetă Annan căzut pe gânduri.

— Da. Oamenii care acum nouă ani au ieșit în stradă la Leipzig și în alte orașe ale Germaniei de Est strigau: Noi suntem poporul. Despre asta este vorba și aici.

— Asta nu a mai încercat nimeni să facă, spuse secretarul general.

— De aceea este timpul să o facă cineva, ripostă John.

Numele fundației: We The People Organisation.

Sediul: Wall Street 40, New York, NY, USA.

Scopul fundației: Organizarea și realizarea de plebiscite, alegeri și referendumuri.

Capitalul fundației: Capitalul fundației însumează o sută de miliarde de dolari USA. Fondator este John Salvatore Fontanelli. Mărimea capitalului a fost astfel aleasă încât să poată fi acoperite toate eventualele cheltuieli în întregime din capitalul investit.

Director: Lionel Hillman.

Principalele domenii de activitate: Amenajarea de localuri pentru vot (cca 5,1 milioane) în toate țările lumii. Recrutarea și instruirea de personal din regiunile respective, care ajută la alegeri. Înregistrarea alegătorilor. Întocmirea de liste de vot. Primirea de candidaturi, prezentarea publică a candidaturilor. Tipărirea și punerea la dispoziție a buletinelor de vot. Anunțarea și realizarea votării. Publicarea rezultatelor.

Transparența: Toate documentele, mișcările în conturi, înregistrările contabile și celelalte proceduri în fundație sunt publice. Prin website-ul fundației (www.WeThePeople.org) toate conturile sunt publice. Cetățenii interesați pot oricând să ia cunoștință de documente; vă rugăm să vă anunțați telefonic.

Excepții de la transparență: Listele alegătorilor nu sunt accesibile general. Însă oricare cetățean poate afla, la solicitarea sa, dacă figurează în liste și, în caz afirmativ, în care liste, și poate solicita înscrierea într-o listă ori transferarea pe o altă listă. Pentru acest lucru este necesară prezentarea unui document doveditor al identității. Adresați-vă birourilor WTP regionale.

Asigurarea caracterului public în timpul votării: Observatorii sunt admiși oricând în localurile unde

se efectuează votarea, atât în timpul votării, cât și în timpul numărării publice a voturilor. După închiderea secțiilor de votare, rezultatele sunt publicate în ziarele regionale.

Principiile votării: Votarea este secretă, liberă și egală. Au drept de vot toți adulții peste 18 ani, care în momentul alegerii nu se află în detenție pentru infracțiuni și care nu se află sub tutelă din cauza deficiențelor psihice.

Indicații pentru turiști: Birourile fundației se găsesc la primele cinci etaje (ușor de recunoscut datorită zugrăvelii fațadei; este vorba despre o lucrare a artistului din Chile Chico Roxas). Partea superioară a clădirii, zugrăvită în alb, începând cu etajul șase, este prevăzută ca viitoare reședință a *world speaker*-ului.

•

Annan stătea rezemat de speteaza fotoliului, cu palmele împreunate, gânditor. Expresia feței sale trăda fascinație și totodată scepticism profesional. În cele din urmă întrebă:

— V-ați gândit că aveți nevoie de candidați?

John Fontanelli și Paul Siegel avură un schimb de priviri.

— Printre altele suntem aici și din acest motiv, confirmă John.

— Pentru funcția de *world speaker* ideal ar fi, explică Paul, un fost șef de stat ori cineva care a ocupat o poziție asemănătoare. Cineva cunoscut pretutindeni în lume, care și-a creat un prestigiu și care are deja legături în guvernele importante.

— Noi ne-am gândit la dumneavoastră, adăugă John.

Kofi Annan ridică inițial sprâncenele mirat, apoi ridică și mâinile într-un gest de apărare.

— Oh, nu! Eu nu sunt potrivit pentru așa ceva. Nu. Mulțumesc.

— De ce? Dumneavoastră…

— Pentru că eu sunt diplomat. Un mijlocitor între poziții diferite. Un administrator. Depărtă

brațele și adăugă: Să punem punctul pe i: practic, vreți să alegeți un președinte al lumii. Eu nu voi fi acceptat ca președinte al lumii.

— Dar nimeni nu este mai apropiat de această poziție decât dumneavoastră.

— Tocmai că este așa. Secretarul general clătină din cap: Chiar din motive de integritate politică, aș fi ultimul care ar putea candida pentru această funcție. Mi-aș pune singur întrebarea dacă aș sprijini ideea dumneavoastră pentru a face eu însumi carieră.

Paul Siegel își drese glasul.

— Ca să fiu sincer, mai întâi l-am întrebat pe Mihail Gorbaciov, spuse el. El a refuzat, pentru că soția lui este grav bolnavă și vrea să aibă grijă de ea. El a fost cel care v-a propus.

— Mă simt onorat, chiar dacă trebuie să refuz.

John se simți profund obosit. Putea deveni asta o problemă? Nu, era imposibil să devină o problemă. Viziunile nu eșuează din cauza unor asemenea fleacuri. Își îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte și își simți brațul ca o cârpă stoarsă.

— Dar, reveni Kofi Annan, vă pot propune pe altcineva. Cineva pe care îl admir foarte mult și care pentru această poziție ar fi mai potrivit decât oricine.

47.

Încă de când avionul lor zbura deasupra Atlanticului, primele știri ajungeau la agențiile de presă, erau difuzate în toată lumea primele emisiuni care informau despre referendumul internațional. Și chiar pe drumul dintre aeroportul Heathrow și London City telefonul din haina lui John începu să sune.

— John? urlă o voce în urechea lui. Acum chiar ați înnebunit de tot?

Fu nevoit să îndepărteze puțin telefonul de ureche.

— Malcolm? Dumneavoastră sunteți?

— Da, fir-ar să fie! Spuneți-mi, chiar nu ați înțeles? Un referendum mondial? Oameni inculți, profani să decidă ce se va întâmpla? Nu pricep. V-am explicat ani de zile cum funcționează lumea și, cum plec, vă apucați să turnați povești? Dumneavoastră ce credeți, pentru ce se va pronunța un țăran de pe câmpurile cu orez din Jakarta ori un miner din Peru când îl veți întreba cum vrea să trăiască? Pentru renunțări și cumpătare?

— Nu asta îi întreb, ripostă scurt John.

— John, dacă omenirea va putea vota pentru stilul ei de viață, atunci puteți pava lumea cu periferii pline cu vile, piscine și centre comerciale. Așa va arăta lumea, vă este clar?

— Eu sunt convins că pentru cei mai mulți dreptatea și viitorul copiilor lor vor fi mai importante decât o piscină.

McCaine scoase un sunet de parcă ar fi încercat în același timp să strige și să tragă aer în piept.

— Sunteți un visător, John!

— Maică-mea a spus asta totdeauna. Eu cred că de aceea soarta a făcut din mine moștenitorul, și nu din dumneavoastră. Rămâneți cu bine, Malcolm!

Întrerupse convorbirea, chemă secretariatul și ceru ca apelurile primite de la McCaine să nu mai fie îndreptate către el, ci către departamentul juridic.

•

Piesa muzicală care răsuna din camera lui cu un volum care dădea dureri de cap încă din antreu i se părea lui John vag cunoscută.

Unborn children
want your money
and their screaming
never stops.
House on fire
god is leaving,
you're not important
anymore.
Wasted future, wasted future,
all you offer me are tears…

Sunetul caracteristic bâțâit, cântecul ftizic – era CD-ul lui Marvin fără îndoială. Dar nu îl aruncase atunci?

Când intră în camera de zi, Francesca era în mijlocul încăperii, cu ochii închiși, strângându-se singură în brațe, clătinându-se pierdută în ritmul bubuiturilor chitarei bas. John se uita la ea ca la a opta și a noua minune a lumii la un loc: cacofonia asta sugrumată a unor instrumente electrice părea că femeii chiar îi plăcea!

Ea sări speriată și îl descoperi în ușă. Fugi imediat la combină pentru a o închide. Liniștea care se așternu brusc era mai asurzitoare decât zgomotul anterior.

— *Scusi,* abia șopti ea în timp ce scotea discul argintiu din aparat și îl băga cu grijă în coperta lui. Am uitat complet că veniți astăzi. Arătă în jur cu o mișcare timidă: Dar totul este aranjat, totul este curat.

— *Va bene,* rosti blând John, dar ea se și strecurase pe lângă el rostind un abia auzit *Buona notte* și strângând la piept ca pe o comoară CD-ul cu poza lui Marvin.

John privi în urma ei oarecum neliniștit de constatarea măsurii în care gusturile și valorile se puteau deosebi de la om la om. Iar despre Marvin, Dumnezeule, nu mai auzise nimic de el de-o veșnicie. Nu avea nici cea mai vagă idee pe unde mai era acesta.

•

Când lui Marvin i se permise să iasă, privirea i se opri pe povârnișurile neumblate, pe pădurile ce împrejmuiau valea ca un paznic maiestuos. Acolo a hoinărit ore la rând prin desiș, a pășit peste arbori prăbușiți, a respirat aerul rece și clar și a ascultat liniștea tulburată doar de zgomotele naturii, de propria respirație și de pașii lui. Dacă nu ar fi existat aceste benzi în roșu și alb pe trunchiuri și pe bare din oțel, care delimitau spațiul în care avea voie să se miște cu cătușele electronice fixate la picioare și care marcau restul lumii, s-ar fi simțit mai liber decât oricând.

I se permitea să iasă până la patru ore după-amiaza. Totuși, semnalul sonor de la nivelul gambei pornea totdeauna neașteptat de devreme.

De sus clinica părea o casă de țară albă, elegantă, ciudat de nepotrivită în mijlocul acestei singurătăți. Că ferestrele aveau grilaje și că drumul de acces era supravegheat se vedea abia când te apropiai. Și ceilalți pacienți, toți dependenți de droguri, aroganți, insensibili fii din familii bogate, oile negre pe care cecurile lunare trimise de babaci îi țineau în acest loc din țara nimănui, se vedeau abia după ce intrai pe ușă. Marvin ura acest moment.

Astăzi avea sentimentul că nu era singur în pădure.

Nu se vedea nimeni. Mai curând era… o presimțire. Unul dintre ceilalți? Spera că nu.

Marvin merse până la un loc de la marginea pădurii, de unde se vedea terenul clinicii, și numără jalnicele siluete de pe aleile grădinii. Nu lipsea nimeni. Dacă cineva se furișase aici, sus, acela nu era un pacient.

Se decise să nu se mai gândească la asta. Urcă gâfâind pe potecă, prin hățiș, și se gândi la aspectul respirației lui alb-fumurie de mai demult, la oraș, la gazele de eșapament de pe străzi, la țigările cu hașiș. Totul părea că făcuse parte dintr-o altă viață. Ar fi putut să jure că trăia de o sută de ani în clinică, în încăperea din care printre zăbrele se vedea o bucată de gazon lipsită de contur și plictisitoare ca un covor verde. Și, după cum stăteau lucrurile, va rămâne aici până la sfârșitul vieții lui.

Era un bărbat. Purta o scurtă căptușită, verde și o șapcă de baseball albastră de o nuanță închisă și apăruse brusc din hățiș, de partea cealaltă a liniei de graniță, iar acum îl privea nemișcat.

Marvin îl cercetă și el cu privirea. Putea să-l lase acolo și să își vadă de drum; în definitiv, nu era interzis să caști gura prin pădure. Dar nu procedă așa, ci îi strigă celuilalt:

— Hei! Ce mai faci?

Bărbatul ridică mâna în semn de salut și îi făcu semn să se apropie.

— *Sony*! răspunse Marvin și arătă către piciorul lui drept. Am aici fixat un aparat care îmi induce un semnal dureros dacă depășesc un anumit perimetru. Aici așa se poartă, nu știi?

Interlocutorul păru că înțelege ceva, pentru că se decise să escaladeze greoi câteva rădăcini și pietroaie pentru a se apropia.

— Este chiar atât de inflexibil? întrebă el când ajunse lângă Marvin.

Marvin ridică din umeri.

— Cel mult douăzeci de pași mai departe se declanșează alarma. Este în funcție de distanța față de emițător. Și, dacă vor trebui să mă aducă înapoi

cu câinii, cel puțin două săptămâni nu mai ies în aer liber.

— Sună rău.

Bărbatul avea un chip aspru, cu cicatrice, și o mustață deasă. Marvin avea senzația confuză că îl mai văzuse, dar în ultimul timp avea deseori această senzație față de oameni. Doctorul Doddrige, terapeutul lui, susținea că este un efect secundar al medicamentelor pe care începuse să le ia.

Marvin ridică din umeri:

— Cred că ei trebuie să procedeze astfel. Aici sunt câțiva tipi terminați.

— Tu nu pari să faci parte dintre ei. Mă refer la tipii duși.

— Dumnezeule, nu! Eu am luat doar puțin. Aș fi putut oricând să mă opresc, dacă aș fi vrut. Marvin rupse un fir de iarbă și îl vârî între buze. „Așa părea mai cool", gândea el. Apoi adăugă: Asta ținea oarecum de situația de star al rockului, știi? Când pur și simplu te afli sub o presiune inumană. Pe unii asta îi poate termina, dacă înțelegi ce spun.

— Hm… Dar se pare că acum te simți bine.

— Da. Avea doar amintiri vagi despre cum era înainte. Dar își va reaminti, susținea doctorul Doddrige. Ce fac ei acolo este enorm. Hidroterapie, dezintoxicare, terapie prin discuții – pe mine m-au vindecat.

Privirea bărbatului avea ceva din cea a unui șarpe la pândă.

— Și-atunci de ce mai ești aici?

— Habar n-am. Cred că încă nu mi-am revenit complet.

— Și chiar crezi asta?

Marvin îl privi suspicios pe bărbat. Acesta purta un pulover roșu-închis tricotat, iar în dreptul gâtului îi ieșea la iveală pilozitatea deasă și neagră.

— Ce vrei să spui?

— M-ai înțeles deja. Nu ți-ai pus niciodată întrebarea ce se ascunde de fapt în spatele celor ce

ți s-au întâmplat?

— Păi, ce să se ascundă?

— Ia gândește-te, îi recomandă bărbatul și se întoarse ca să plece.

— Hei, asta ce vrea să fie? insistă Marvin care ar fi vrut să se țină după el. Nu mă poți lăsa pur și simplu așa. De fapt, cine ești?

Bărbatul ridică doar scurt mâna fără a se mai întoarce:

— Am să revin. Până atunci mai gândește-te.

După care dispăru printre arbori.

Marvin ar fi preferat să șteargă din memorie această întâlnire, dar bineînțeles că tot restul zilei nu se mai putu gândi la altceva. Și aproape de miezul nopții își aduse aminte de unde îl cunoștea pe bărbat.

•

Media nu s-a putut acomoda cu termenul *world speaker*. Nici măcar ziarele și posturile de televiziune ce aparțineau de concernul Fontanelli nu s-au mai ocupat de această chestiune. Ce s-a aflat din știri a fost că trebuia ales un președinte al lumii. Și primii comentatori nu păreau să fie siguri că nu ar fi vorba despre o glumă proastă.

Ar fi făcut bine să se intereseze la compartimentul de publicitate. Chiar în ziua următoare, practic în toate ziarele din lume – chiar și în câteva ziare guvernamentale în care nu se mai întâmplase așa ceva –, au apărut anunțuri plătite în regulă, pe două pagini, prin care organizația *We The People* se prezenta și arăta calendarul și modalitățile de votare. Oameni uimiți din toate colțurile lumii au aflat că la funcția de *world speaker* putea candida oricine, cu condiția de a prezenta un număr suficient de semnături de la cetățeni susținători, dar dintre aceștia jumătate nu trebuiau să aibă aceeași naționalitate ca a candidatului. Prin cârciumi și cantine se cântăreau primele candidaturi înainte ca guvernele din lume să își fi revenit din uluială. Deja a doua zi după

începerea campaniei sosiră primele solicitări din New York. Și seria continua. În cele mai bune și mai scumpe intervale orare ale posturilor de televiziune se țineau lanț spoturile de câteva minute fiecare. Logoul cu cele cinci capete diferit colorate a apărut brusc pe pereții pentru afișaj, în stațiile de metrou, pe versoul biletelor de cinematograf, pe marginea terenurilor de fotbal, pe autobuze și tramvaie și la începutul fiecărui film ce rula în orice cinematograf din lume. Pe pagina de internet a *We The People* se putea citi că organizația va cheltui pentru publicitate până la termenul referendumului mai mult decât a cheltuit corporația Coca-Cola în zece ani. S-a înțeles că *We The People* dispunea de bani fără limite și că era dispusă să bage în acțiunile de informare cât era nevoie. S-a înțeles că problema era serioasă.

Politicienii aflați în funcții și demnități au fost destul de înțelepți să nu se exprime pe cât posibil neîntrebați cu privire la planul lui Fontanelli. Instinctiv, înțeleseseră că prin asta ar fi ridicat valoarea proiectului. Dar și dacă erau întrebați, erau reținuți, vorbeau vag despre dreptul la libera exprimare a opiniei și lăudau structurile verificate ale democrației. Un comisar UE, deci un membru al acelui puternic for a cărui structură a fost decisă pe șest de către guvernele Uniunii Europene fără participarea electoratului, a declarat că nu vede motivul pentru care s-ar schimba ceva în sistemul de relații existent.

•

Interviul pe care John Fontanelli l-a dat televiziunii japoneze a fost doar o etapă dintr-o călătorie în jurul lumii, pe parcursul căreia a făcut propagandă ideii sale. Deja după câteva zile putea să prevadă aproape cuvânt cu cuvânt cum vor decurge discuțiile. Oriunde sosea, interlocutorul îi prezenta cu toate amănuntele cât de deosebită era țara lui și cât de mult se deosebea cultura ei de cea

a restului lumii, pentru ca imediat să pună exact aceleași întrebări ca toți ceilalți.

— Mister Fontanelli, spuse japonezul cu constituție atletică al cărui nume John îl și uitase imediat după prezentare, dar pentru orice eventualitate băgase în buzunar cartea de vizită a acestuia, credeți cu adevărat că țări precum China, Irak sau Coreea de Nord vor permite alegeri libere și secrete?

Guvernul de la Beijing fusese deja de acord, dar deocamdată nu va trăda nimănui asta. China avea nevoie de grâu; fusese simplu. Cuba, da, îi provocase cu adevărat griji.

— Un guvern care nu permite cetățenilor să participe la alegeri, se mulțumise John cu o declarație politică verificată, trebuie să priceapă că prin asta renunță la orice participare în luarea deciziilor privind noua ordine din sistemul financiar global.

— Veți exercita presiuni asupra unor astfel de guverne?

Statul său major bine plătit, format din psihologi, retori și specialiști în discursuri, elaborase pentru această prea previzibilă întrebare un răspuns pe cât de impresionant, pe atât de gol de conținut, dar, la dracu'! ar fi putut să trimită tot atât de bine un magnetofon, nu? Plăcerea de a provoca deveni brusc irezistibilă. Își drese glasul și zise zâmbind fioros:

— Vreau să fie clar: Dacă mai crede cineva că o singură țară se poate opune influenței marilor concerne, este momentul potrivit să deschidă ochii bine acum.

•

A durat o săptămână până când bărbatul a revenit.

În fiecare zi, fie ploaie, fie frig, Marvin a ținut sub observație uriașele trunchiuri de lemn roșu. Trebuise să revină la acel loc și să vadă urmele de încălțăminte, pentru a se convinge că nu visase

întâlnirea. Când o săptămână mai târziu a revenit acolo, bărbatul deja îl aștepta.

— Știu cine ești, zise imediat Marvin.

— Remarcabil, răspunse bărbatul.

— Te-am văzut la televizor. Te numești Randolph Bleeker. L-ai reprezentat pe fratele lui John Fontanelli și, de când coțcăria a eșuat, te caută poliția.

Cele spuse nu au părut să-l tulbure câtuși de puțin pe bărbat.

— Corect, mister Copeland, spuse acesta. Dar știi că poliția te caută și pe tine?

Marvin îl privi de parcă fusese pălmuit:

— Pe mine?

— Poliția franceză ți-ar pune cu plăcere câteva întrebări în legătură cu moartea prietenei tale Constantina Volpe. Îți amintești de domnișoara Volpe?

— Constantina…?

Amintirile îl copleșiră ca o maree furtunoasă. Revăzu în fața ochilor străduțe înguste, un algerian care număra bancnote, o pungă de plastic cu o pulbere albă… Apoi filmul s-a rupt, s-a trezit alături de niște membre reci, vinețiii. Cu mâini tremurătoare încearcă să formeze un număr de telefon. Din nou o celulă. Până când vine un bărbat cu ochi negri, goi.

— Cineva te-a adus aici. În siguranță. Asta nu este doar o clinică, mister Copeland, asta este și o ascunzătoare. În orice caz pentru tine. Bărbatul care era Bleeker și care în altă viață încercase să îl tragă pe sfoară pe camaradul lui, John, și odată cu el întreaga lume, îl privea cu dispreț. Nu te-ai întrebat cine a fost? Și de ce a făcut ceea ce a făcut?

Nu, niciodată nu se întrebase. Marvin clătină din cap ezitând.

— Nu, recunoscu el. Nu am idee.

— Vrei să știi?

Bleeker trase zgomotos aer în piept.

— Nu îți va plăcea, spuse el. Ești amestecat în ceva mai grav decât ai putea visa în cele mai urâte coșmaruri.

— Hei, lasă asta în grija mea, OK?

Bleeker îl privi o vreme, după care luă o decizie:

— Bine. Vino aici, să ne așezăm pe trunchiul acela. Va fi bine să ședzi.

Marvin nu prea se simțea în apele lui. În spatele frunții îi pulsa ceva, parcă ar fi fost o fiară care voia să iasă. Se așeză alături de Bleeker, pe un trunchi doborât de un viscol, și așteptă să vadă ce va urma.

— Poți să îți imaginezi, începu bărbatul cu chipul ca din topor, că în spatele a tot ce se petrece în lume se află în realitate un mic cerc de oameni puternici, care trag sforile pretutindeni, manipulează informații și își urmăresc interesele din umbră? Că ceea ce pare a fi în realitate este altfel?

Marvin dădu din cap:

— *Yeah,* omule. Asta am crezut tot timpul.

— Așa este. Eu știu, pentru că am lucrat pentru oamenii ăștia.

Delir. Măcar de nu ar fi avut aceste dureri de cap.

— Pe bune? întrebă el și încercă să rămână calm.

Bleeker se aplecă în față ca sub o povară invizibilă și își sprijini brațele de genunchi.

— Bine. De aceea sunt eu aici. Tu vei afla adevărul.

48.

Nelson Rolihlahla Mandela, născut în anul 1918, din 1962 până în 1989 deținut politic în Republica Africa de Sud, și din 1994 președinte al acesteia, veni la microfonul presei mondiale și declară că John Salvatore Fontanelli îl rugase să candideze pentru funcția de *world speaker*.

— Și am decis, spuse el, să dau curs acestei rugăminți.

În general ziariștii nu sunt ușor de uluit. Ei sunt obișnuiți să audă cele mai neașteptate declarații, cele mai surprinzătoare anunțuri și cele mai șocante spuse. Totuși, după aceste cuvinte în sală se dezlănțui iadul. A fost dată uitării orice disciplină, prin aer zburau întrebări, erau smulse telefoane din buzunare, se dictau știri schițate pe loc, iar afară, pe culoare, lumea asalta cabinele telefonice.

Se știuse că Mandela nu voia un al doilea mandat, însă până acum era acceptată ca motivație vârsta. Dar președinte mondial…?

— În curând ne vom despărți de un secol care din multe puncte de vedere a fost o epocă dureroasă pentru omenire. Dacă facem un bilanț, nu putem să nu constatăm că războaiele și conflictele sunt actuale încă în multe părți ale planetei. Trebuie să constatăm că cea mai mare parte a populației pământului trăiește în sărăcie; și că relațiile dintre națiuni sunt dezechilibrate în favoarea celor mai puternice. Nu spun asta pentru a contribui la răspândirea disperării și a deznădejdii, ci pentru a puncta câteva dintre provocările cu care pășim într-un nou secol. Am văzut exemple îngrozitoare de lipsă de omenie ale unora față de ceilalți. Am exterminat animale și plante, pe multe altele le-am adus în pragul dispariției, am brutalizat mediul natural. Nu putem totuși să contestăm că am fost și martori ai multor

triumfuri ale spiritului omenesc în știință, literatură, artă și în multe alte domenii. Mijloacele de comunicare moderne și economia globală au făcut din lume un loc mic, ce poate fi cuprins cu privirea, în care nicio țară nu mai poate trăi și nu își mai poate rezolva problemele de una singură. Trebuie să creăm organizații internaționale care să slujească eficient interesele tuturor și rațiunea colectivă. Din acest motiv dau curs cu bucurie și modestie rugăminții de a candida pentru funcția de reprezentant al popoarelor. În același timp apelez la oamenii din toată lumea să folosească istorica șansă și să participe la alegeri, iar eu rog pe fiecare să îmi acorde votul lui. Promit să îi sprijin din toate puterile mele pe aceia a căror dorință onestă este de a crea o lume în care oamenii să poată trăi în demnitate și prietenie unii cu alții. Vă mulțumesc.

— Să mă ia dracu', spuse unul dintre ziariștii englezi colegului său, dar eu îmi pot imagina al naibii de bine asta!

— Ăsta nu este un motiv să drăcui, îi răspunse celălalt.

•

În Columbia, la o razie a departamentului antidrog, a fost distrus un depozit secret din junglă. Cu această ocazie soldații au confiscat 2 500 de kilograme de cocaină ambalată în saci de plastic cu emblema firmei *Morris-Capstone-Company.* Un purtător de cuvânt al firmei s-a grăbit să explice la televiziune că aceasta nu avea nicio legătură cu captura. Sacii fuseseră destinați plantațiilor de tutun braziliene; probabil că fuseseră sustrași.

Cam în același timp McCaine se pronunța într-un talk-show împotriva programelor susținute de state pentru reabilitarea dependenților de droguri.

— Acestea nu funcționează, doar costă bani. Și nu pot să funcționeze, pentru că acelora care se refugiază într-o satisfacție artificială în fața provocărilor vieții le lipsește simțul

responsabilității, declara el. A trebui să finanțezi asemenea programe este o batjocură la adresa tuturor oamenilor care vor să trăiască și fac toate eforturile pentru asta. Deoarece și așa lumea crapă pe la toate încheieturile, trebuie să fim recunoscători oricui se desparte de bunăvoie de ea.

Negustorii de droguri arestați în Columbia nu prea s-au despărțit de bunăvoie de lume. Ei au fost asasinați în închisoare în circumstanțe neclare, înainte de a fi aduși în fața vreunui judecător.

•

Deviza era să nu se lase văzut când pornea semnalul. Oricum avea la dispoziție patru ore. O mulțime de timp.

Ușa din oțel vopsită în alb se închise după el și fu imediat încuiată, ca de obicei. Marvin se opri în aerul rece nici mai mult și nici mai puțin decât o făcea de fiecare dată, apoi porni cu pași grei, la fel de calm ca în fiecare după-amiază, și începu să urce.

Era sigur că era supravegheat din spatele uneia dintre ferestrele cu străluciri oarbe. Ei nu lăsaseră niciodată să se înțeleagă asta, se purtau de parcă nici nu îi interesa unde se ducea el, atâta timp cât revenea. Dar ei dispuneau de acest sistem de radiogoniometrie și de altele; puteau să știe totul despre oricine.

Patru ore. Drumul până la marginea pădurii nu dura nici zece minute. Semnul era o bucată de pânză galbenă pe unul dintre arborii pe care îi putea observa din camera lui, abia vizibilă dacă nu o căutai în mod special cu privirea și nu știai pe ce să te concentrezi. Urmă o bună bucată de drum printr-un desiș neumblat, până când ajunse la arborele cu o mică scorbură în care se afla o hartă a împrejurimilor, o cheie de contact de la o mașină, trei sute de dolari canadieni și două sute de dolari americani, ca și un obiect care nu putea fi decât o cheie pentru cătușa de la piciorul lui. Arăta altcumva decât aparatul folosit de paznici, dar se

potrivea. Marvin scoase cătușa și, așa cum îl atenționase Bleeker, o închise la loc imediat.

Nu se putu abține să nu le joace o festă băieților. Găsi doi arbori tineri cu trunchiurile foarte apropiate, de grosimea gleznelor, și prinse cătușa pe unul din ele. Ar arăta ca și cum un vrăjitor l-ar fi transformat într-un arbore. Îi plăcea să-și imagineze ce mutre vor face aceștia și cum se vor întreba ce naiba se petrecuse.

Apoi băgă totul în buzunare și porni la drum de-a lungul căii de acces, sus pe coama dealului, pe un teren neumblat, pietros, plin de crăpături și cu stânci cu muchii periculoase. Era al naibii de obositor și, cu toate că fără cătușa de la picior mergea mai ușor, după scurt timp era scăldat în sudoare și abia mai respira. Fiecare celulă din trupul lui țipa după o pauză, dar nu era posibil. Dispunea de patru ore, ceea ce nu era atât de mult cum se gândise inițial, iar el se afla în cea mai importantă misiune pe care un om o avusese vreodată.

•

Candidatura lui Nelson Mandela a dat o nouă dimensiune în disputele pro și contra referendumului global. Dezbaterile nu s-au oprit prea mult timp asupra faptului dacă inițiativa era ori nu era serioasă; discuția s-a orientat asupra problemei dacă trebuia să existe un *world speaker,* și în caz afirmativ cine trebuia să fie acesta.

Popularitatea președintelui sud-african în lume era, așa cum au arătat reacțiile la declarația lui, uriașă. Actorul, scriitorul și ambasadorul special al ONU, sir Peter Ustinov, care își depusese candidatura printre primii, și-a retras-o, pentru a-l susține pe Nelson Mandela. Acei publiciști care erau împotriva referendumului și de aceea încercau să discrediteze persoana lui Mandela și-au făcut un deserviciu, pentru că în țările lumii a treia populația i-a interpretat ca simpli rasiști. În multe locuri au avut loc manifestații spontane și curând

pancarte cu inscripția *World Speaker* nu mai lipseau de la nicio demonstrație, chiar dacă scopul acesteia era altul.

Totuși, s-au făcut auzite și alte voci. Un grup de inițiativă european se pronunța pentru candidatura președintelui ceh Václav Havel și, în ciuda opoziției acestuia, strângea de zor semnături.

În SUA a luat naștere o mișcare ce propunea candidatura fostului președinte Jimmy Carter, candidatură pe care Carter, cu șase ani mai tânăr decât Mandela, a refuzat-o cu cuvintele:

— Eu nu cred că la această primă alegere un alb are șanse de a câștiga.

•

CNN a transmis în cadrul unei emisiuni speciale un amplu interviu cu directorul organizației *We The People,* Lionel Hillman.

— Mister Hillman, este adevărat că Gaddafi candidează? a fost prima întrebare a realizatoarei interviului adresată bărbatului cu zulufi șaten-ruginii.

Hillman a dat din cap zâmbind:

— Dacă urmăriți comunicatele noastre, știți că este adevărat. Muammar al-Gaddafi a înaintat ieri o cerere valabilă.

— Asta înseamnă că șeful statului libian va apărea pe buletinele de vot?

— Bineînțeles.

Cea care lua interviul, o femeie brunetă cu numele de Deborah Norris, se încruntă.

— Considerați acest lucru ca normal?

Viitorul conducător al alegerilor mondiale considera că era absolut normal.

— Aceasta este democrația. Pentru toți sunt valabile aceleași reguli. Și, dacă dumneavoastră nu vă place un candidat, nu îl alegeți.

Doamna Norris consideră că era recomandabil să schimbe subiectul:

— Până acum cât ați acoperit din harta lumii? China va permite alegerile, s-a auzit. Ce este cu

Irakul? Cuba? Coreea de Nord?

— În Cuba vor avea loc alegeri, este stabilit. Castro a fost la început contra referendumului, pentru că fusese inițiat de un capitalist, dar, după o discuție personală cu John Fontanelli și-a dat acordul. Irakul va accepta alegerile, în orice caz observăm că se exercită presiuni masive asupra populației să ocolească localurile unde are loc votul – o tactică de intimidare care, din păcate, se încearcă în multe locuri din Afganistan și parțial în Haiti.

— Și Coreea de Nord?

— Coreea de Nord, din câte se pare, va rămâne ultima enclavă a tutelei depline. Regret acest lucru, dar în prezent nu se poate altceva.

— Multe guverne declară că în cazul alegerii unui *world speaker* nu îl vor recunoaște.

— Ce înseamnă multe? Aproape toate, zise Hillman și ridică din umeri. Cu asta nu am nicio problemă. Treaba mea este doar să organizez alegerile.

— În ce îl privește pe John Fontanelli: ce greutate are cuvântul lui în *We The People*? întrebă provocator Deborah Norris.

— Niciuna, explică prompt Hillman. El este un cetățean cu un singur vot, ca oricare.

— Dar el a furnizat fundației banii cu care lucrați dumneavoastră.

— Sigur, dar a dona bani unei fundații înseamnă a-ți lua adio de la ei. De fapt, nu știu ce drepturi speciale ar putea cineva pretinde de la noi. Noi mâncăm cu toții în aceeași cantină, folosim aceleași toalete, iar statutele noastre pot fi modificate numai de un *world speaker,* și el însuși o poate face numai în urma unei hotărâri a popoarelor.

Ea dădu din cap împăciuitoare.

— Care va fi procedura? Câte scrutine vor fi?

— Două. În primul scrutin, vor participa toți candidații admiși, al doilea scrutin este un balotaj

între cei doi candidați cu cele mai multe voturi.

— Pe cine vedeți în finală?

Hillman clătină din cap:

— Oficial, nu am nicio părere în această privință.

— Și neoficial?

— Neoficial aștept ca votul să decidă între Mandela și opțiunea respingerii.

— Deci, posibilitatea de a se vota contra instituirii unui *world speaker.*

— Exact.

— Dumneavoastră ce rezultat vă doriți?

Hillman zâmbi solomonic:

— Un rezultat dat de o participare la vot mai mare de șaptezeci de procente.

— Și ce veți face dumneavoastră dacă va avea câștig de cauză opțiunea respingerii?

— Voi face același lucru pe care l-aș face în orice caz: voi organiza peste patru ani noi alegeri.

•

— Noi avem deja un președinte mondial, a spus Malcolm McCaine într-un interviu televizat. Îl știți cu toții: el se numește John Salvatore Fontanelli. Nu este evident? Pretutindeni în lume se întâmplă ce vrea el. Întâmplător, vrea să fie organizate localuri de votare, pentru că are în minte o idee utopică. Dar, cu toate că tuturor ar trebui să le fie clar asta, totuși i se dă ascultare.

McCaine a fost primul care a luat poziție ofensivă împotriva planului Fontanelli. Ideea a fost atacată și ironizată prin afișe și spoturi de televiziune plătite de *Morris-Capstone.* În Europa, propagandiștii lui au cârtit în talk-show-uri, cum că ideea unui guvern mondial ar avea desigur „șarm", dar ar fi prea devreme pentru un prim pas. Ei au descris în gazete săptămânale cum un miliard de indieni și un miliard de chinezi vor decide soarta europenilor în viitor, conform planului Fontanelli. În Israel, spoturi difuzate la radio i-au avertizat pe arabi nici să nu le treacă prin cap să

intervină în decizii privitoare la destinul statului iudeu, în timp ce emisiuni speciale plătite în televiziuni arabe au afirmat că un „da” spus planului Fontanelli ar însemna deschiderea ușilor pentru influența Occidentului corupt și decăzut moral. În Statele Unite, afișe și spoturi lungi de minute în intervalele de timp cele mai scumpe băteau toba cum că „Președintele Americii este omul cel mai puternic din lume. Nu există niciun motiv să se modifice ceva în această stare de fapt”, iar pe mașini au apărut abțibilduri inscripționate *Just Ignore*! cu o grafică copiată după unul dintre logourile lui *We The People.*

Ambasadorul la ONU al SUA a criticat neobișnuit de dur decizia lui Kofi Annan de a sprijini referendumul planificat de „bilionar”. În cercuri bine informate se vorbea că zilele secretarului general ar fi numărate.

•

Marvin se opri pe fâșia laterală cu pietriș și privi de la distanță motelul. Descrierea corespundea – ursul grizzly sculptat dintr-un trunchi de copac, aflat în dreptul intrării, dispunerea a două construcții joase și lungi, zidurile vopsite în galben. Judecând după mașinile parcate, erau închiriate doar două apartamente, iar una din cele două mașini era un vechi Ford pick-up în care doi bărbați voinici ce păreau a fi muncitori forestieri tocmai încărcau ceva.

Se puse în mișcare și parcurse și ultima parte de drum până la parcarea motelului. La recepție se afla un bărbat cu aspect neîngrijit, cu o față din care în mod ciudat părea că lipsea bărbia și cu părul strâns într-o coadă de cal, care rezolvă procedura de înregistrare cu o vizibilă lipsă de chef.

— Se poate telefona din cameră? întrebă Marvin în timp ce recepționerul sorta banii din casă.

— Formând simplu zero, veni răspunsul mormăit.

— Și în străinătate?

— *Yep*. Cheia îi fu întinsă peste tejgheaua recepției. Camera cu numărul trei, afară, imediat pe stânga.

Camera avea un tapet maroniu de îți venea să urli, încolo era rezonabilă. Marvin se spălă pe față și privi atent pe fiecare fereastră, fără a descoperi altceva decât pădurea. Pădure și iarăși pădure, apoi se așeză pe pat și trase în poală aparatul telefonic. Bleeker îi băgase în cap: *Fără telefoane mobile*! *Ăștia pot să localizeze orice telefon mobil din lume cu o aproximație de zece pași.* Logic. Asta făcea parte din planul lor. Pe care el o să îl încurce, chiar de ar fi ultimul lucru pe care l-ar face.

Marvin se gândi rapid, apoi formă un număr lung. Răspunse o voce de femeie, el spuse un nume, apoi se auzi telefonul sunând. Imediat răspunse o altă femeie, care vorbea engleza cu un fermecător accent italian.

— Alo, Francesca, sunt eu, Marvin.

— Marvin? șopti ea gata să leșine la telefon. Unde ești? Ce…? Marvin, mă gândesc mereu la tine, în fiecare zi și… Am cumpărat CD-ul tău…

— Francesca, o întrerupse el domol, am nevoie de ajutorul tău.

— Ajutorul meu?

— Francesca, darling, trebuie să faci rost de un număr de telefon pentru mine…

•

— Deseori se vorbește despre tranziția pașnică din Africa de Sud ca despre o minune, a spus Nelson Mandela în timpul unei vizite de stat în Australia. Pentru toată lumea incidentele rasiale sângeroase păreau inevitabile în Africa de Sud. Dar conducătorii diverselor comunități și partide politice i-au contrazis pe profeții ruinei prin disponibilitatea lor pentru negocieri și compromisuri. Dacă experiența Africii de Sud înseamnă ceva pentru lume, sper să fie un exemplu al faptului că acolo unde oamenii sunt bine

intenționați și își depășesc diferențele de opinii în favoarea binelui general, pot fi găsite soluții pașnice și juste pentru cele mai dificile probleme.

Ascultătorii adunați sub cerul liber au aplaudat politicos. Lumina avea o nuanță tomnatică, Australia se afla în pragul anotimpului rece.

— Foarte învăluitor, îi șopti un ziarist vecinului său și ridică mâna pentru a pune o întrebare. Cum este cu zvonurile conform cărora ați fi obligat față de concernul Fontanelli ca *world speaker*? întrebă el după ce îi fu dat cuvântul.

Mandela îl privi gânditor pe cel care pusese întrebarea.

— Și eu am auzit acest zvon. Nu este adevărat. Nu mister Fontanelli mă va alege, ci oamenii tuturor popoarelor acestei lumi. Lor le voi fi obligat. Dar ceea ce dumneavoastră veți aștepta de la mine, dacă voi fi ales, este ca eu să fac ceea ce am făcut în țara mea: să aspir către adevăr și dreptate.

Se iscă un murmur nedefinit. O parte a ascultătorilor, mai ales invitații din domeniul economic și din cel politic, părea să considere nepotrivită întrebarea ziaristului.

— Un capriciu al sorții, continuă Nelson Mandela cu un surâs blând, aproape ca o scuză pentru această situație, face ca în cadrul unei noi ordini financiare mondiale tocmai mister Fontanelli să fie cel dintâi prejudiciat. Pentru că el a preluat la vremea respectivă moștenirea fără a plăti impozitul pe succesiune. Acesta este adevărul. Și este o nedreptate. Noi nu vom tolera asta.

49.

Deci, totul lua astfel sfârșit.

Lumina din holul de la intrare părea a fi mai sumbră decât de obicei, vocile de pe coridoare mai estompate, culorile mobilierului mai cenușii. Oamenii care ieri încă îl mai considerau stăpân al lumii, acum îl evitau, văzând în el un sortit al morții.

Avocații care înconjurau masa masivă ca o haită de câini răi rămaseră nemișcați când John Fontanelli intră în sala de conferințe a departamentului juridic. Aveau cu toții pete de transpirație la subsuori și munți de hârtii în față, iar mulți dintre ei arătau de parcă toată noaptea luaseră parte la o încăierare. Mirosea a masacru.

— Ei? întrebă John în timp ce se așeza.

— Până acum totul este neclar, răspunse aproape lătrând șeful avocaților firmei, un bărbat foarte voinic, căruia vinișoarele de sub piele i se vedeau foarte bine, cu degete groase. În ce țară trebuie plătit impozitul? În Italia? În SUA? În ce temei se poate cere o plată ulterioară?

— Ce sistem de drept se aplică de fapt, dacă se ajunge la negocieri? interveni agresiv un avocat îndesat, cu un proeminent măr al lui Adam.

— Cum rămâne cu valabilitatea acordului încheiat de dumneavoastră cu guvernul italian? schelălăi o blondă cu aspect de înfometată, folosind pixul ca pe o floretă.

— Dar acestuia mister Fontanelli nu i-a dat curs, interveni un alt avocat, gras și plin de coșuri. Pe el nu îl putem invoca.

John Fontanelli ridică mâna și așteptă până se făcu oarecum liniște. Ei îl priveau cu buzele tremurând, respirând sacadat, așteptând doar să li se dea drumul din cușcă, pentru a se năpusti asupra dușmanului, îl priveau și așteptau.

— Cât? întrebă John.

— Cinci sute de miliarde de dolari, scheună unul.

— Cel puțin, adăugă un altul.

— În cazul în care nu urmează alte plăți ulterioare.

— Trebuie doar ca unuia să îi treacă prin cap că nici Vacchi nu au plătit impozit.

— Dar de ce am suporta noi consecințele? mormăi alt avocat și lovi cu pumnul într-un foliant legat în piele, aflat pe masă.

John ridică din nou mâna și vocile se mai domoliră.

— Voi plăti, spuse el.

Ai fi zis că tuturor le căzuse falca în același moment. Mai să le iasă ochii din orbite, de parcă toți erau conectați pe sub masă la un sistem de comprimat aerul.

— Ce altceva mi-ar rămâne de făcut? adăugă el.

Ei se priviră reciproc, căutând pe cineva care să știe ce altceva ar mai fi rămas de făcut, dar nu rezultară decât câteva sunete nedefinite, ceva ca urmare a unei dureri.

Însuși John fusese surprins gândindu-se la asta o noapte lungă, lipsită de somn. Cineva care avea în spate acordul majorității oamenilor, fusese o idee fascinantă când îi venise, pe care au discutat-o și au cizelat-o împreună. Niciun moment nu se gândise că ea îi va lovi pe ei înșiși, că *trebuia* să îi lovească imperios și inexorabil. Atât erau de obișnuiți să nu țină cont de legile fiecărei națiuni, erau atât de obișnuiți să asmuță țările între ele spre propriul interes și după bunul lor plac, încât imaginea unui *world speaker* cu pretenții în ce îi privea reprezenta un șoc.

Ascultase vorbele lui Mandela la televizor. Acestea nu fuseseră scăpate de niciun canal, ba dimpotrivă toate posturile reluaseră declarația triumfător, o discutaseră și o comentaseră. În primul moment, John simțise ceva ca o bravadă disprețuitoare. Ceea ce acești politicieni spuseseră

și deciseseră încă nu îl afectase niciodată, fusese mai presus de ei. În anii petrecuți cu McCaine, acest fel de a gândi se infiltrase în el, de lucrul acesta își dăduse seama mai târziu și devenise și mai închipuit. Devenise un reflex să persifleze disprețuitor modul în care le fenta pe aceste javre și gândurile lui se încadraseră și de această dată între aceleași jaloane.

Și se ajunsese la o situație aproape dureroasă. Unde să se ferească de un *world speaker*? Pe cine voia el să asmuță împotriva lui? Nu exista nimeni. Iar a-i lua banii era un caz în care națiunile lumii erau mai mult decât dispuse să îl urmeze pe *world speaker.*

Nu avea nicio șansă.

— Voi plăti, repetă John. Asta înseamnă că trebuie să vând o mare parte a concernului. Vreau să vă rog să vă orientați eforturile în acest sens. Deja am cerut departamentului de analiză să dezvolte conceptele corespunzătoare. Mai sunt câteva luni până la votare; acest timp trebuie să fie suficient pentru a nu intra sub presiuni și a obține prețuri optime.

Cineva păru că vrea să obiecteze, dar închise gura fără a apuca să scoată o vorbă și dădu aprobator din cap ca toți ceilalți.

— Și, hm… îmi pare rău că ieri v-am pus la treabă atât de imperativ, zise John și se ridică. Vă rog să mi-o treceți cu vederea.

Ei dădură din nou aprobator din cap. Și o făcură până când acesta ieși pe ușă.

•

Paul îl însoți la lift.

— Frumoasă surpriză, nu? întrebă el.

Îi făcea bine să parcurgă culoarul cu pași grăbiți.

— Cum adică? întrebă John. Deodată se simți bine, aproape vesel și adăugă: Asta am vrut, nu?

— Ai vrut ca Mandela să îți ia toți banii?

— O să îmi lase un milion ori două. Cu restul oricum nu am știut ce să fac. Să decidă el la cine

ajung.

— Nu știu… Pe undeva asta este o ingratitudine.

John se opri brusc.

— Asta vrem mereu, nu? Dreptate pentru toți, dar pentru noi drepturi speciale. Râse și continuă: Paul, nu înțelegi ce se petrece aici? Nu vezi? Funcționează. Planul funcționează!

•

Apelul telefonic avu loc când John se îndrepta spre casă cu mașina. Casă care nu va mai fi mult timp casa lui, gândi el în timp ce scotea telefonul din buzunar.

— Da?

— Eu sunt, spuse o voce pe care nu o mai auzise de o veșnicie, Marvin.

— Marvin? îi scăpă lui John. Asta este… Surpriză nu ar fi cuvântul potrivit. Cum îți merge? De unde suni?

Vocea suna ca de departe, cu ezitări aproape insesizabile, cum se întâmpla la convorbirile transatlantice.

— Nu are importanță unde sunt acum, omule. Nu sun pentru a discuta despre vremurile vechi. Sun pentru binele tău. Ești pe punctul de a intra într-un mare rahat. De-aia te sun, omule.

— Poftim?

John clipi nedumerit. Afară felinarele treceau prin fața geamurilor ca un lanț de luni sidefii pe o catifea neagră.

— John, eu știu că ai devenit marele știab, că ai totul sub comandă, dar o dată în viață te rog ca de data asta să asculți și tu. Până la sfârșit. Pentru că de data asta este vorba despre ceva al naibii de important, clar? După ce inspiră adânc, Marvin continuă: Eu am fost la o cură de dezintoxicare, într-o clinică. Amănuntele și anecdotele ți le pot povesti altă dată, important este că acolo am cunoscut pe unul care este la curent. Care cunoaște perfect culisele. Pentru că a făcut parte din joc și a

ieșit. Fapt pentru care ei sunt pe urmele lui. Este clar până aici?

— Hm…, exclamă John încruntându-se. Este clar.

— Subiectul este reprezentat de banii tăi. Bilionul tău. Dobânda, dobânda la dobândă, cinci sute de ani, toată povestea. Adică averea Fontanelli, cunoscută din filme, radio și televiziune. Hei, te-ai așezat?

Involuntar, John se asigură de acest lucru punând mâna pe pielea moale de căprioară a spetezei canapelei din spate.

— Da.

— Bun. De fapt, averea Fontanelli nu există în realitate.

Vocea lui Marvin suna cu totul altfel decât de obicei, într-un mod greu de explicat. Nu era sub influența drogurilor, nici a băuturii, dar nici așa cum și-l amintea John.

— Interesant, zise el prevăzător. Marvin, eu tocmai sunt pe drum cu un Mercedes blindat, care a costat un milion de dolari, și îmi imaginez că l-am plătit. Și nu din banii pe care i-am câștigat furnizând pizza, întâmplător asta o știu foarte precis.

Marvin nu părea să fie dispus la glume.

— Da, omule, este clar, ei ți-au dat o grămadă de bani. Asta este clar. Dar nu aici este clenciul. Clenciul este că banii nu provin de unde crezi tu. În vechea Florență chiar a existat un Giacomo Fontanelli, acesta era negustor și chiar era strămoș de-al tău, dar el nu a lăsat niciun ban moștenire. Nimic. *Nada. Niente.*

— Aha! De unde putea Marvin să știe despre ce descoperise Ursula? Cine putea, de fapt, să știe ceva despre asta? John întrebă: Și atunci?

Marvin explică:

— Cândva, pe la mijlocul anilor ’80, a existat un proiect secret denumit *Millennium Fonds.* Un gen de fond pentru investiții, dar accesibil doar

indivizilor cu punga foarte încăpătoare. La el au contribuit bancheri, industriași și alți mari bogătași, până s-a ajuns la un bilion de dolari. Ăștia au fost banii pe care i-ai primit tu. Tot restul idioțeniei, profeția și așa mai departe, totul a fost o escrocherie. Testamentul, toate documentele sunt falsuri. Tu ai nimerit într-un joc gata făcut, în care fiecare știe ce se joacă, doar tu nu știi. Și nici opinia publică. Doar toți ceilalți inițiați. McCaine, familia Vacchi. Un Michelangelo Vacchi nu a existat niciodată. Te-ai uitat tu vreodată într-un manual de istorie al ultimilor cinci sute de ani? Niciun om nu este atât de genial să ducă neatinsă o avere atât de mare prin acest haos, asta ți-o spun eu. Este absolut exclus. Ai fost înghițit de o escrocherie, crede-mă. Ei te-au folosit tot timpul, doar te-au folosit. Ai fost de la început marioneta lor. Și acum, adăugă el, a sosit scadența. Acum vin ei ca să încaseze banii. Pentru că la un fond de investiții nu doar se contribuie, cândva se va scoate ceva din el. Și nu puțin.

— Scadența? repetă neliniștit John. Era ceva în ce depăna Marvin, ceva care îi făcea pielea ca de găină. Ori era în vocea lui, în *modul* în care vorbea? Despre ce vorbești tu, Marvin? Chiar de-ar fi așa, ce ar câștiga cineva din ceea ce se întâmplă?

— Nu despre asta este vorba, *shit*! Nu este vorba despre ce s-a întâmplat. Este vorba despre ce *se va întâmpla.* Ei, îți spune ceva?

John simți un impuls de a lăsa jos geamul și de a arunca telefonul în noapte.

— Nu, îmi pare rău.

— Guvernul mondial, omule! Tu ești pe cale să instalezi un guvern mondial. Și exact asta vor ei. Toate celelalte, cel mai tânăr succesor, moștenirea, profeția, totul este cinema. Hollywood. Minciună gogonată și născoceli, un show. Pentru a impresiona lumea. Ceea ce vor ei este să se instaleze un guvern mondial, iar tu ești paiața care

să convingă lumea să facă asta, ba chiar cu entuziasm. Pentru că oamenii cred în tine. Tu ești moștenitorul, tu vei duce la îndeplinire profeția, tu ne vei reda nouă, tuturor, viitorul, amin. *Shit,* omule, un rahat vei face. Un guvern mondial, asta înseamnă că vor mai avea o poziție din care să manipuleze, să mituiască, să conducă din umbră. Totul va fi mai ușor pentru ei. Vor dobândi controlul total asupra noastră, asupra tuturor. Ne vor tatua coduri de bare pe piele, iar noi vom fi entuziasmați că vom putea lăsa acasă cardurile de credit. Ne vor face să renunțăm la a mai avea copii și vor prăsi viitorii muncitori-sclavi în laboratoarele lor genetice, așa cum îi vor ei. Cândva vor mai exista doar ei, cam o mie de familii, care vor deveni conducători absoluți, rasa conducătoare, iar noi, restul, vom fi sclavii, fără creier, incapabili de apărare, nimic altceva decât carne. John, te conjur, tu trebuie să oprești asta!

Un moment îl crezu. Un moment i se păru că o cortină se sfâșie oferind privirii tabloul unei monstruozități de nedescris, o conspirație de dimensiuni monstruoase, o lume atât de înspăimântătoare încât putea conduce la pierderea rațiunii. Apoi îi trecură prin minte alte obsesii de-ale lui Marvin, extratereștrii de la Roswell, legendele indienilor Hopi, filosofia drogurilor lui Carlos Castaneda, puterile profetice ale runelor și forța tămăduitoare a pietrelor prețioase.

— Misteriosul tău cunoscut ce a zis despre Elvis, mai trăiește?

— Ce? Asta ce porcărie este?

— Marvin, uită asta. Este imposibil. Nimeni nu ar fi putut planifica toate astea așa cum s-au întâmplat.

Se auzi un sunet ca un urlet, cu temporizarea specifică legăturii telefonice intercontinentale.

— Tu nu știi ce pot ăștia! Sunt infiltrați peste tot, în fiecare organizație, în fiecare partid… ei se află în spatele a tot ce se petrece… Posedă

tehnologii pe care nu ți le poți imagina, hipnoză, droguri incredibile, care pot influența chiar și aura ta…

— Da, chiar îmi imaginez că pot face asta.

— Da, omule, ți-o spun eu, posedă și tehnologia extratereștrilor prăbușiți prin anii ’40. Pot ajunge pe Marte cu farfurii zburătoare hipermagnetice, își construiesc de mult timp acolo orașele lor, și pe noi ne duc de nas că acolo ar fi un pustiu mort…

— Marvin! îl întrerupse John. Toate astea sunt… *bullshit.* Cine îți toarnă astea este dus cu pluta. Ori minte. Nu corespunde nici măcar chestia cu guvernul mondial. Eu nu instalez un guvern mondial.

— Dar asta urmează.

— Poate peste cincizeci de ani. În acest moment este vorba doar de a alege un *world speaker,* iar acesta, în caz extrem, va modifica numai câteva impozite și…

— Of, omule! Parcă Marvin vărsa. Trebuia să-mi fi dat seama. Faci parte dintre ei. Te controlează psihic. Fir-ar… omule, ei se află în creierul tău, John, tu nici măcar nu îți dai seama!

— În creierul meu nu este nimeni.

— Rahat, omule, *îi pot auzi vorbind prin tine*! strigă Marvin, după care legătura se întrerupse.

John luă telefonul de la ureche, îl examină neliniștit cu privirea și în cele din urmă îl închise. De unde avea Marvin numărul lui de telefon? Cel puțin în acest caz McCaine părea să fi avut dreptate. Era totuși mai bine să evite contactul cu el pe viitor.

•

După primele satisfacții răutăcioase care au urmat loviturii sub centură aplicate bilionarului John Fontanelli, și alți oameni au înțeles că averea lui putea avea probleme de legitimitate.

A apărut un nou gen de presiune. Pretutindeni avocații care aveau printre clienți oameni bogați și puternici și care până acum se evidențiaseră doar

prin discreție și platitudine au descoperit deodată că participarea la niște alegeri cum ar fi cele pentru un *world speaker* ar putea fi calificate drept trădare de țară. În cele din urmă cele mai multe coduri de legi cunosc alăturarea la o armată străină, care este sancționată cu pedepse grave; nu era și votarea în cadrul unui referendum global același lucru? Au izbucnit dezbateri tulburătoare cu specialiștii în drept ce aveau opinii diferite, desfășurate în ziare și mese rotunde.

Numeroase întreprinderi și-au obligat în mod grosolan angajații să semneze declarații prin care se obligau să nu participe la vot. *Acestea nu au valoare juridică,* au spus alți avocați și au acuzat întreprinderile de încălcarea dreptului la libera exprimare a opiniei. Totuși, procesele se prelungeau dincolo de perioada alegerilor și oamenii erau dezorientați.

Grupările opuse referendumului au anunțat că vor să trimită observatori în localurile în care se vota; mai puțin pentru a supraveghea votul și mai mult pentru a-i supraveghea pe cei care votau, iar cei care participau la vot erau trecuți pe liste nominale. Ce urma să se întâmple cu aceste liste era un subiect asupra căruia se păstra o tăcere ce spunea multe, ceea ce reprezenta o intimidare mai eficientă decât orice amenințare concretă. Organizația *We The People* nu putea interzice inițiativa, pentru că în definitiv transparența procesului de votare era un principiu al procedurii și dreptul de a lua cunoștință de desfășurarea ei era asigurat și cetățenilor care erau împotrivă.

Presiune. Nesiguranță. Intimidare. Sondajele indicau o scădere rapidă a viitoarei participări la vot și chiar multe dintre aceste sondaje erau falsificate, pentru descurajarea participării.

•

Aștepta. Ședea pe patul dublu cu cuvertură galbenă, care se asorta ca dracu' cu tapetul maro. Privea ușa camerei și aștepta. La fiecare cinci

minute sărea în picioare, alerga la fereastră și, de după perdele care trăsneau a fum de țigară vechi de o sută de ani, privea afară la aleea de acces, la parcare. Automobile veneau și plecau. În ele urcau perechi de tineri care vorbeau în franceză și arătau de parcă lăsau în urma lor o noapte plină de pasiune. Bărbați în vârstă, singuri, în cămăși cu carouri mari încărcau undițe și genți frigorifice. Pe locurile din spate răcneau copii mici readuși la tăcere de mămici. La sfârșit de săptămână era mare vânzoleală aici.

Motelul avea un mic chioșc ce purta denumirea de *Super Marché,* dar nu era mai mare decât un ziar cotidian desfășurat, în care mai intra când și când pentru a cumpăra câte ceva de mâncare, chipsuri, ciocolată și sendvișuri aflate acolo cine știe de când, cu consistență de piele ori de cauciuc, în interior cu carne de pasăre fără niciun gust, cu salată ori cu șuncă ce mirosea respingător, dar el totuși mânca tot. Nu pentru că i-ar fi fost cu adevărat foame, ci pentru că reprezenta o schimbare. Totodată, încerca să obțină ca rest quarters, monede canadiene de un sfert de dolar, care erau singurele acceptate de televizor pentru a funcționa. O oră costa un quarter și se întâmpla ca tocmai când un film polițist devenea antrenant să dispară imaginea și să fie readus la realitatea care îl asalta de pretutindeni și îl măcina.

Se simțea de parcă în interiorul lui, sub piele, se târau animale care îi rodeau rațiunea bucată cu bucată. Era un tremurat care pornea din oase și pe care nu îl putea stăpâni. Aștepta pe cuvertura galbenă plină cu firimituri, fixând ușa camerei, și, când în sfârșit bărbatul veni, abia se putu ridica pentru a da mâna cu el.

— Am dat greș, spuse el înainte de a apuca să fie întrebat.

Bărbatul se uită la el. La început nu voise să se așeze, dăduse doar la o parte cu piciorul pungile de

plastic și cutiile de covrigei și îl privise, dar acum trebuia să se așeze.

— Asta ce înseamnă? vru el să știe.

Și așa îi povesti cum decursese convorbirea.

După ce telefonase se gândise că poate greșise pomenind de OZN-uri și de orașele de pe Marte; despre așa ceva Bleeker nu îi vorbise, el fusese cel care le introdusese în poveste. În definitiv citise și el câteva cărți și mai și auzise unele chestii, și era în stare să calculeze cât făcea doi plus doi. Dar asta fusese prea mult pentru John, după asta închisese. Dar era mai bine să nu îi spună lui Bleeker nimic despre asta. Nu era necesar să bage la idei pe cineva, știa asta prea bine.

— Ce înseamnă asta? repetă Bleeker întrebarea când Marvin isprăvi ce avea de spus.

Marvin îl privi, lăsă să treacă timpul evitând să se pronunțe, în cele din urmă spuse:

— Ei deja îl controlează. Cumva. Hipnotic… ce știu eu? Dar el… Respinge totul dacă îi explici cum stau lucrurile. Total.

La aceste vorbe Bleeker se făcu alb ca varul, îl privi pe interlocutor profund șocat și ochii parcă îi ieșeau din cap.

— Înseamnă că soarta omenirii este pecetluită, zise el.

Mai spuse o dată asta, continuă să o repete ca pe o formulă magică adresată zeilor răi, iar vocea îi era gravă ca sunetul unui gong chinezesc ce răsuna în adâncul sufletului său.

•

Vineri 26 iunie 1998, la miezul nopții după ora New York-ului, s-a încheiat termenul de zece săptămâni pentru depunerea candidaturilor de *world speaker.* Se înscriseseră în total 167 411 pretendenți, dintre care doar 251 îndeplineau criteriile stabilite. Cei mai mulți nu prezentaseră listele de semnături ori listele respective conțineau insuficiente semnături; multe liste nu corespundeau cerinței ca numele de pe ele să poată

fi verificate. La 12 liste cu număr corespunzător de semnături au fost descoperite falsuri, ceea ce a dus la excluderea candidaților. Totuși, buletinul de vot pentru primele alegeri era impresionant de lung.

Printre candidați se aflau doar 12 femei, ceea ce cu regret a fost subliniat de toată lumea, dar nu mai putea fi modificat nimic, și așa cum a spus coordonatorul alegerilor, Lionel Hillman, *asta spune probabil ceva despre situația lumii.* Alături de câțiva șefi de state, printre candidați se aflau actori celebri, întreprinzători de succes, scriitori renumiți și sportivi cunoscuți, printre care și un idol al fotbalului sud-american (ale cărui șanse, cel puțin după pariurile bookmaker-ilor, erau surprinzător de mari); mai era șeful unei secte controversate, o fostă divă porno, un rege autentic (al unui trib african), ca și un număr important de necunoscuți la care era un mister cum de obținuseră numărul necesar de susținători. Doar 34 de candidați erau mai tineri de șaizeci de ani și niciunul mai tânăr de patruzeci. A mai fost publicată o statistică a candidaților după țara de origine, alte criterii nu mai existau.

Sâmbătă 27 iunie, trebuia să aibă loc în adunarea generală a ONU o ceremonie cu ocazia începerii perioadei alegerilor. Secretarul general Kofi Annan va vorbi, iar oaspetele lui, organizatorul alegerilor Lionel Hillman va explica încă o dată amănuntele votului, deja bine-cunoscute, iar camera televiziunii care efectua transmisia în toată lumea va zăbovi scurt asupra lui John Fontanelli, care era invitat să participe în calitate de spectator. Ocazia și locul au fost obiect de dispute aprige, dar membrii Adunării Generale s-au pronunțat cu o mică majoritate pentru terenul ONU de optsprezece pogoane aflat în partea de est a Manhattanului, oricât ar tuna și ar fulgera guvernele. (Se spune că secretarul general, în cadrul unor discuții personale cu delegații, nu a făcut un secret din convingerea lui că Națiunile

Unite ar face bine să îl considere neoficial pe *world speaker* drept viitorul șef, pentru că altfel, într-o zi, se va forma un eventual parlament mondial undeva, și atunci ONU ar putea deveni de prisos.)

John Fontanelli și statul său major au plecat la New York, la *Global Plebiscite Opening Ceremony.* În timpul zborului au sosit rezultatele ultimei testări a opiniei publice, de data asta nemaifiind vorba despre adunarea interviurilor cu trecătorii efectuate de amatori, ci de o acțiune a *New York Times,* printr-un renumit institut de sondare a opiniei publice.

Rezultatul era dezastruos.

— Nu-i a bună, spuse Paul citind îngrijorat faxul, parcă sperând că s-ar mai putea schimba ceva din ceea ce era scris negru pe alb și puțin înclinat. Dacă într-adevăr merg să voteze doar cincisprezece la sută, poți să uiți de *world speaker.* În situația asta, el va deveni subiect de bancuri.

John îi luă filele, le citi și i le restitui fără comentarii.

— Nu, îl întrerupse el pe Paul, care se pregătea să continue, nu începe discuție. Mergem mai departe, indiferent de ce spun unii sau alții.

Pentru conferința de presă din seara sosirii lor la New York, cea mai mare sală a hotelului era neîncăpătoare. Erau mii de ziariști, care fotografiau și își îndreptau microfoanele spre ei, și toți aceștia citiseră datele ultimului sondaj.

— Un sondaj nu este un proces de votare, declară John Fontanelli. Este un instantaneu, o fotografie a unui moment. Noi mai avem în față douăzeci de săptămâni de campanie electorală, perioadă în care candidații pentru funcția de *world speaker* se vor întrece pentru a obține voturile noastre. Vom ști mai multe în noiembrie și după numărătoarea tuturor voturilor.

Strigăte, tumult. Era imposibil să auzi vreuna dintre întrebări, așa că John vorbea în continuare

spunând ce îi trecea prin cap. Era obosit. Ideea de a renunța la proiect îl speria mai mult decât ar fi fost dispus să accepte.

— Nu ne aflăm doar înaintea deciziei de a alege unul dintre cei 251 de candidați, spuse el. Ne aflăm în fața unei decizii mult mai importante, și anume de a ne exprima opțiunea pentru o nouă dimensiune mai lărgită a democrației sau pentru o nouă epocă a feudalismului, care de data asta va fi un feudalism al concernelor.

Ce mai notară toți, cum primiră acest termen, cum îl vedeau ca titlu pe prima pagină… John se simțea gol. O voce interioară anemică îl avertiza că ar face mai bine să tacă decât să continue să vorbească și să spună ceva ce ar regreta ulterior. Dar nu se putu opri, dintr-un motiv mai puternic decât orice argument bun și întreaga înțelepciune a științei relațiilor publice.

— Dacă Dumnezeu a fost cel care m-a pus în această poziție și mi-a încredințat această sarcină, continuă John Salvatore Fontanelli spre disperarea însoțitorilor lui și spre extazul publicului, atunci fără îndoială a vrut ca eu să fac ceea ce consider că este corect să fac. Și eu consider corect ceea ce trebuie să se întâmple. Ne aflăm în fața unor mari provocări. Dacă nu reușim să le facem față pe căi onorabile, umane, atunci nu merităm să mai existăm.

Asta suna ca discuția unui depresiv cu terapeuții lui, avea să spună mai târziu Paul, care reușise să pună brusc capăt conferinței de presă.

•

Participanții la ceremonie au fost rugați să ia parte la o repetiție generală după-amiaza la ora locală două, pentru a se stabili concret cine, când și de unde va veni și va pleca, și pentru reglarea corespunzătoare a iluminatului. Așa că, după o noapte grea și o dimineață scumpă la vorbă, John plecă în limuzina lui, de data aceasta singur, însoțit doar de Marco și de alți doi bodyguarzi, pentru că

Paul era toată ziua prins în discuții cu reprezentanți ai concernelor americane. După cât se părea, prima firmă cumpărată de el va fi și prima pe care o va vinde: Mobil Corporation s-a arătat interesată de preluarea lui Exxon.

Era cât pe-aici să nu îl observe. Coborî din mașină când i se deschise portiera, merse de-a lungul covorului roșu așa cum o mai făcuse de nenumărate ori în lume, trecu prin fața celor de la pază și a personalului din alte compartimente căutându-i din priviri pe oamenii importanți, când la ureche îi ajunse o voce care parcă îl trezi:

— Alo, frate!

John se întoarse, căutând chipul, și îl descoperi în sfârșit.

— Lino?

— Surpriză, spuse acesta cu un zâmbet strâmb.

Stătea pur și simplu acolo, printre ceilalți oameni cu sarcini de securitate, în uniforma echipei ONU.

— Lino… ce faci tu aici?

Lino bătu cu mâna tocul revolverului de la cingătoare.

— Ei au fost de părere ca eu să fiu nițel atent în ce te privește.

— Tu? John scutură din cap. Cum așa?

— Ordinul este ordin. Sâmbăta trecută îmi înghețа fundul la Marea Bering și nici nu bănuiam ce noroc mă paște.

— Și unde ți-ai lăsat avionul de luptă? Cu buzele strânse, Lino privi spre copertina de deasupra lor și spre rândul de stâlpi cu drapelele tuturor statelor membre. Apoi adăugă: Mda, este ceva cam îngust ca să întorc.

Îmbătrânise. De parcă frigul extremului nord îi săpase cute adânci pe chip, iar părul lui atât de negru odată avea acum șuvițe albe. În privirea lui citeai durere.

John îl strânse în brațe și îl trase după el în hol, unde găsiră un loc mai liniștit.

— Lino, îmi pare atât de rău, spuse el cu un nod în gât, ce s-a întâmplat, a fost odată…

El clătină din cap:

— Nu trebuie să îți pară rău, John. Eu însumi sunt de vină. Eu… ei, da, am crezut că sunt al naibii de șmecher. De fapt, am fost un idiot desăvârșit.

— Ei nu te mai lasă să zbori, așa este?

— Nu din cauza ta, să nu-ți închipui asta. Acolo, în nord, este teribil de frig și uneori ai nevoie de mult whisky ca să te mai încălzești puțin. Își mușcă buzele, ceea ce era oricum o marotă a lui. Mi-am cam pierdut autocontrolul după ce Vera s-a căsătorit cu acel samsar imobiliar. Au fost pe punctul de a mă da afară. Nu a lipsit mult. Dar cred că au recurs la o pedeapsă mai aspră, m-au transferat la pază pe cercul polar.

— Și pentru că ai mai făcut ceva, te-au trimis aici.

Lino zâmbi îndatorat.

— Da, poate că în încăierarea cu comandantul l-am pocnit puțin prea tare…

Râseră, apoi se îmbrățișară stângaci, pentru că ultima dată o făcuseră când mai fuseseră copii.

— A fost ceva bizar, spuse Lino cu ochii umezi, pe care și-i șterse pe ascuns. Mă refer la modul în care am ajuns aici. Comandantul meu a primit un telefon, și pac – urcam în primul avion. La început, am crezut că este bucuros să scape de mine, dar apoi m-am gândit că poate cineva a vrut ne dea o șansă de a ne suporta reciproc. Nu am idee.

— Se prea poate, confirmă John. Îl privi pe fratele lui și îl întrebă: Ai mai fost pe-acasă?

Lino dădu grav din cap:

— La cea de-a patruzecea aniversare a nunții. Mama era foarte dezamăgită că pentru tine era mai importantă nu știu ce fabrică din Bulgaria.

— Hm… Vinerea viitoare ei sărbătoresc cea de a patruzeci și doua aniversare, nu? Aș putea să rămân o săptămână, dacă aici totul…

În acel moment o femeie firavă, cu trăsături asiatice, se apropie de John:

— Mister Fontanelli? Vă rog să mă scuzați, sunteți așteptat înăuntru.

John îl privi cu regret pe Lino.

— Dar, după cum vezi, aici încă nu s-a terminat totul.

— Ordinul este ordin, răspunse Lino și salută. Du-te, eu veghez pe-aici, pe-afară.

— Evident.

•

Sala adunării generale a ONU este probabil cea mai impunătoare clădire parlamentară construită vreodată de om. Este singura sală de ședințe de pe terenul decorat cu emblema Națiunilor Unite – globul pământesc stilizat, înconjurat de o ramură de măslin. Ea apare în toată splendoarea pe frontispiciul cu sclipiri aurii al sălii, împrejmuită de o arhitectură ce atrage privirea într-un mod unic și oferă o imagine ce redă pe deplin spiritul statutelor. Două proeminențe oblice, masive ale zidurilor cuprind într-o linie îndrăzneață parterul. În spatele ferestrelor înguste ale ei se văd interpreții inevitabili activității de aici, dar privirea alunecă irezistibil mai departe spre podiumul din față și în jos spre tribuna la care oricine s-ar afla în acest focar arhitectonic al încăperii este imposibil de trecut cu vederea și în același timp este mic, doar un om, dependent de comunitatea celorlalți oameni și în armonie cu ei.

Sala cuprinde optsprezece mii de delegați la pupitre lungi, curbate, vernil cu montură galbenă și cu câte un microfon la fiecare loc. Deasupra se arcuiește o cupolă mare, de pe care corpurile luminiscente împrăștie lumină ca stelele. Celui care pătrunde pentru prima oară în această sală i se taie respirația, și cine nu cade complet pradă cinismului își face aici o idee despre ce stă în putința oamenilor.

În după-amiaza de 27 iunie, maiestuoasa încăpere era aproape goală. În fața podiumului se afla o mână de oameni care discutau, doi dintre ei având pe umeri camere ale unor televiziuni, iar deasupra lor se aprindeau și se stingeau sistemele de iluminare. Cineva cu un notes într-o mână și cu un walkie-talkie ce piuia în mâna cealaltă gesticula violent și dădea ordine. Bărbați în salopete întindeau cabluri groase și le fixau de podea cu bandă adezivă neagră. Secretarul general stătea la tribuna vorbitorului și suporta cu răbdare ca o persoană cu un exponometru să îl tot vânture prin față. Lionel Hillman aștepta la oarecare distanță cu brațele încrucișate și asculta atent ce îi spunea un alt bărbat cu un notes fixat pe o tăbliță.

John Fontanelli, care nu avea nimic de făcut, ședea pe un loc care îi fusese indicat, așteptând momentul în care camera va fi îndreptată spre el, când urma să facă o mutră demnă sau măcar să nu se scobească în nas. Tot ce trebuia să rețină era momentul în care să intre în sală și pe ce ușă, lucru clarificat rapid. Acum stătea marcat de pacea sufletească a neașteptatei împăcări cu fratele său, privindu-i pe ceilalți și lăsând atmosfera amfiteatrului să îl învăluie.

Această sală părea să emane o încredere liniștitoare, o statornicie răbdătoare, tenace, aproape încăpățânată, cam cum ar fi dacă sufletele lui Mahatma Gandhi și Martin Luther King s-ar afla acolo. Acești pereți păreau să spună *totuși,* iar băncile goale păreau să șoptească: „Într-o zi. Este doar o problemă de timp.” Într-o zi va exista un parlament mondial, un guvern pentru întreg pământul, lucru care oamenilor ce vor trăi atunci li se va părea ceva de la sine înțeles. Copiii vor învăța la istorie că odată continentele erau divizate în națiuni, că țările aveau fiecare guverne, armată proprie și bani proprii, ceea ce li se va părea tot atât de absurd cum astăzi i se pare cuiva că odată

America era provincie engleză și că sclavii erau tratați ca vitele.

John ridică privirea spre cupolă. Poate că aici va fi odată sala de ședințe a parlamentului mondial, venerabilă și plină de tradiții. Putea să simtă aproape fizic acest posibil viitor. Acolo, în față, îl vedea stând pe președintele lumii ori pe președinta lumii și prezentând o declarație guvernamentală. Auzea neliniștea invizibilă, nenăscută din rândurile parlamentarilor, pentru că încă existau partide, concepții diferite, ceartă pe bani și influență, și în privința căii de urmat. Asta pentru că, așa cum văzu deodată cu claritate lucidă, așa vor rămâne lucrurile atâta timp cât vor exista oameni pe această planetă, deoarece acestea făceau parte din ceea ce se cheamă a trăi ca om. Simți lumea care va exista atunci dincolo de ziduri, o lume amplă, turbulentă, complicată, cu modele remarcabile și tehnologii bizare, plină de oameni, gânduri și idei noi, un cosmos ce pulsa de moduri diferite de viață, susținut printr-o complexă rețea de interdependențe și relații reciproce, care nu lasă loc separării și disidenței. Simțea o lume care nu mai avea chef să suporte deloc separatismul, și asta îi plăcea. *Da* – gândi el. Da.

Se desprinse doar cu greutate de viziunile sale, reveni la realitate și privi în jur clipind când bărbatul cu walkie-talkie arătă către el și strigă:

— Sunteți pregătit, mister Fontanelli? Acum facem o repetiție generală.

•

Holul era neașteptat de luminos și zgomotos. Media făcea propriile repetiții generale, din nenumărate proiectoare se revărsa lumina, oamenii alergau încoace și încolo, montau ștecăre în alte ștecăre, fixau camere pe stative.

John privi în jur, văzu mașina așteptând afară și se uită după Lino, care părea că intrase în pământ. Îi făcu semn lui Marco, care se îndrepta prin mulțime către el.

— Cineva vrea să vorbească cu dumneavoastră, zise acesta arătând în spatele lui John.

John se întoarse, simți o lovitură, apoi încă una însoțită de o durere violentă care îi ardea pur și simplu corpul. Picioarele îi cedară, împrejur toți alergau și țipau, un cor de voci și mișcări, iar când își coborî privirea descoperi sângele de pe abdomen și mâinile care îl apăsau. Era de un roșu aprins, țâșnea, și deodată își dădu seama ce uitase, ceea ce trecuse cu vederea tot timpul.

„Testamentul!*”* vru să le strige celor aflați în jurul lui, dar aceștia strigau și alergau capii, nu îl ascultau și, în plus, i se păru că nici lui nu îi ieșea vreun sunet de pe buze. Simțea în gură un gust metalic, iar gâtul i se umplu de un lichid cald, care îi îneca încet coardele vocale.

Acum lumea se învârtea în jurul lui ca un balet domol, el vedea totul, ăștia nu înțelegeau asta? *Testamentul.* Aici era cheia. Marea eroare. Dar sângele i se scurgea din abdomen, și ei nu îl ascultau.

Cineva se aplecă deasupra lui. Marco, cu lacrimi în ochi. *Testamentul*! Era important să scape de el. Până atunci nu trebuia să se lase cuprins de nemilosul întuneric care îl striga, care îl ademenea cu promisiuni de pace și liniște. Mai întâi trebuia să le spună ce descoperise, ce îi trecuse prin cap poate prea târziu…

„Testamentul. McCaine mai are încă testamentul meu. Am uitat să fac altul nou. Dacă mor, el moștenește tot…”

•

O comisie de investigare condusă de detectivul-șef Robert A. Wilson a prezentat după încheierea tuturor cercetărilor un raport de o mie de pagini, care ulterior va purta denumirea de *Raportul Wilson.*

Conform acestuia vinovatul era Marvin Copeland, născut în 1968 în New York, internat pe 3 septembrie 1997, cu simptome de gravitate

medie cauzate de consumul de heroină, într-o clinică din apropiere de Quebec, Canada, înregistrat acolo cu numele de Marvin Bruce. Utilizarea altui nume le-a fost descrisă investigatorilor ca o practică curentă; deoarece deseori sunt internați acolo pentru dezintoxicare membri ai unor familii cu nume notabile, asigurarea anonimatului este un principiu de bază al clinicii. Faptul că la acea vreme Copeland era căutat de poliția franceză, conform declarațiilor personalului clinicii, era necunoscut acestui personal.

Intrarea în umbră a lui Copeland pare să fie legată de moartea Constantinei Volpe, italiancă, asistent-procuror, șomeră, în urma unei supradoze de heroină în noaptea de 31 august, într-un hotel din Paris. Copeland fusese arestat după ce alți clienți ai hotelului auziseră țipete din camera perechii, și conducerea hotelului anunțase poliția. În momentul arestării, Copeland nu era apt de interogatoriu, de aceea fusese dus în staționarul închisorii preventive din arondismentul 19. De acolo a dispărut în primele ore ale dimineții, în circumstanțe neclare.

De asemenea, este neclar cum a ajuns Copeland în Canada. La venirea în clinică a fost însoțit de un bărbat de vârstă mijlocie, care a declarat că s-ar numi Brian Smith. Cheltuielile de tratament au fost achitate lunar prin viramente dintr-un cont al First Pacific Bank din Vancouver, înregistrat pe numele de Ron Butler. Acest cont a fost deschis pe 2 septembrie 1997 prin depunerea unei mari sume în numerar, și singurele mișcări în cont au fost transferurile către clinică. O persoană cu numele de Ron Butler nu a fost identificată; copiile de documente utilizate s-au dovedit a fi false, ceea ce până acum nu a fost sesizat de nimeni din cadrul băncii.

Copeland a rămas în clinică peste nouă luni și a urmat acolo programul normal de dezintoxicare,

regenerare fizică și psihoterapie. Pe 10 iunie 1998, cu trei săptămâni înainte de externarea planificată conform declarațiilor medicilor, Copeland a fugit din clinică. În baza practicii de securitate din clinică se poate trage concluzia că acesta a fost ajutat din exterior. Căutarea întreprinsă imediat cu câini și cu elicopterul proprietate a clinicii a descoperit urmele lui în pădure, care au dispărut într-o parcare de pe calea de acces. Se pare că de acolo Copeland și-a continuat fuga cu un autovehicul.

În după-amiaza de 11 iunie, Copeland s-a cazat într-o cameră a motelului situat pe Highway 113, *Wooden Grizzly,* unde a rămas până în dimineața zilei de 14 iunie. Conform documentelor motelului, în acel moment se afla în posesia unui autoturism Mitsubishi Colt, gri, furat din Toronto. Conform declarațiilor personalului motelului, în acele zile Copeland s-a aprovizionat dintr-un drugstore al motelului, luând toate mesele în camera lui, pe care nu a mai părăsit-o în alte scopuri. A avut două convorbiri telefonice lungi, internaționale, prima târziu în seara de 11 iunie, a doua în ziua următoare. Primul număr apelat aparținea rezidenței din Londra a lui John Fontanelli, cel de-al doilea era numărul telefonului mobil personal al lui Fontanelli. În seara zilei de 13 iunie, acesta a fost vizitat de un bărbat venit cu o mașină sport, neagră, probabil o Corvette, care a rămas la Copeland cam trei ore. Copeland a părăsit motelul în dimineața următoare.

Ruta urmată în continuare de el nu poate fi reconstituită cu siguranță. Există indicii că în localitatea La Dore din apropiere de Lac St. Jean a cumpărat o cantitate neobișnuită de fructe, în special pepeni galbeni. La Lac Le Barrois, un mic lac aflat de o parte a Highway 167 a fost văzut un bărbat care făcea exerciții de tir. În acel loc trecătorii au descoperit mai târziu resturi de fructe

zdrobite care fără îndoială că fuseseră folosite ca ținte.

Din declarațiile unor cunoștințe ale lui Copeland a rezultat că acesta nu mai posedase anterior și nu mai trăsese vreodată cu o armă și nu avea niciun fel de pregătire militară.

Neclar este și locul pe unde a trecut Copeland granița. Un angajat de la graniță crede că își amintește de un tânăr cu aspect răvășit, într-un Mitsubishi gri, care ar corespunde descrierii lui Copeland; l-a percheziționat în căutare de droguri, dar nu a găsit nimic, nici măcar o armă.

S-a stabilit că în dimineața de 22 iunie 1998 Copeland a sosit la New York, deoarece mașina lui a fost descoperită într-un loc cu parcarea interzisă și a fost identificată ca furată în jurul orei 8:30 dimineața de către polițistul Warren Martin, aflat în patrulare. Copeland nu a mai revenit la mașină. Nu s-a putut stabili nici unde și-a petrecut Copeland săptămâna în New York. Nimeni din cercul lui de cunoștințe nu l-a adăpostit; s-a presupus în mai multe rânduri că s-ar fi oprit foarte probabil la una dintre fostele iubite.

Faptul că sâmbătă, în clădirea Națiunilor Unite, va avea loc deschiderea oficială a *Global Plebiscite Opening Ceremony* știa toată lumea. Faptul că era planificată și o repetiție generală, și când anume, putea fi aflat în diverse moduri, de exemplu printr-un simplu telefon la administrație. În acea zi accesul vizitatorilor a fost interzis pe terenul ONU. Din acest motiv nu s-au mai făcut controalele de securitate obișnuite (detectoare de metale, radioscopia bagajelor); totuși în plus față de paza ONU, au fost prezente și mai multe gărzi de corp ale lui mister Fontanelli, așa că măsurile de securitate erau îndestulătoare.

Merită menționată în mod special împrejurarea surprinzătoare a prezenței lui Lino Fontanelli, fratele mai mare al lui John Fontanelli, în rândul forțelor de securitate din acea zi. Lino Fontanelli,

fost pilot în aviația militară US Air Force, devenit cunoscut în luna mai 1995 în legătură cu așa-numita „afacere Bleeker”, a fost degradat din cauza unor probleme psihice și a unor repetate beții, și în cele din urmă a fost trimis să asigure baza Shaktoolik din Norton Sound, Alaska. De acolo, pe 20 iunie, printr-un ordin telefonic a fost trimis la New York și pus la dispoziția forțelor de siguranță ale ONU.

Este neclar cum s-a făcut acest lucru. Comandantul bazei, maiorul Norman Reed, este gata să jure că a recunoscut la telefon vocea superiorului său personal, colonelul James D. Buchanan. La rândul lui acesta respinge orice implicare în acest caz. Ar fi trebuit să urmeze o confirmare prin fax, dar transmiterea facsimilului s-a întrerupt, ceea ce conform maiorului Reed era mai curând o regulă decât excepția, înainte ca semnătura colonelului Buchanan să fi apărut. Și pentru că maiorului Reed, după propria afirmație, nu era nefericit dacă scăpa de cazul-problemă Fontanelli, acesta a considerat că ceea ce primise era suficient pentru a-l trimite pe acesta la New York.

La 27 iunie 1998, Lino Fontanelli a fost repartizat la paza intrării în *General Assembly Hall,* intrând de serviciu la ora unu după-amiaza și trebuind să iasă din tură la unsprezece seara, cu o pauză între cinci și șase și jumătate. Era înarmat cu un revolver cu țeavă lungă Magnum Smith&Wesson 41.

John Fontanelli a sosit în fața *General Assembly Hall* aproximativ la ora două fără zece. După ce a coborât din mașina sa, un Lincoln blindat, a avut loc neașteptata pentru el întâlnire cu fratele său, Lino, urmată de o scurtă discuție. Aproximativ la ora două, John Fontanelli s-a dus la repetiția generală din sala de ședințe, în timp ce Lino Fontanelli și-a reluat postul de la intrare. Repetiția

generală a durat o oră și jumătate, și la trei și jumătate a luat sfârșit.

Unul dintre bodyguarzii lui mister Fontanelli, Marco Benetti, născut în 1971 la Roma, căsătorit, domiciliat în Londra, a declarat că puțin înainte de ora trei a fost întrebat de unul dintre cei angajați pentru securitatea ONU, George Brown, născut în 1976 în Alliance, Ohio, dacă știa că mister Fontanelli aștepta o vizită. El a răspuns nu avea cunoștință de așa ceva și, la rugămintea lui Brown, l-a însoțit pe acesta, nu înainte de a-l informa despre aceasta pe colegul său, Chris O'Hanlon. Amândoi aveau telefoane mobile și au convenit ca O'Hanlon să-i comunice imediat lui Benetti dacă se termina repetiția generală.

A rezultat că paza arealului reținuse o persoană care încercase să intre în zona blocată a ONU. Această persoană era, așa cum a stabilit Benetti la sosirea lui, Marvin Copeland, pe care Benetti îl cunoștea personal. Copeland susținea că a vorbit la telefon cu John Fontanelli, care îl rugase să se întâlnească cu el după încheierea repetiției generale. Când Benetti și-a exprimat rezerva, Copeland a scos un bilet pe care era notat un număr de telefon, pe care Benetti l-a recunoscut a fi numărul telefonului mobil al lui mister Fontanelli. De aici Benetti a tras concluzia că pretinsa convorbire ar fi avut loc și s-a oferit să îl introducă în clădire. Deși avea convingerea că cei de la securitatea ONU deja îl percheziționaseră pe Copeland, acesta l-a mai verificat o dată personal. În legătură cu asta a avut loc o discuție destinsă, pe parcursul căreia Copeland și-a manifestat înțelegerea pentru măsurile de securitate.

Ei s-au întâlnit puțin după ora trei la intrarea principală. În hol începuseră deja pregătirile pentru transmisia televizată din acea seară, iar Copeland a propus să aștepte afară. Benetti a fost de acord. Aceștia au continuat discuția pe drum. Copeland – după cum relatează Benetti – i-ar fi povestit că el a

revenit la New York de mai mult de o jumătate de an, că și-ar fi cumpărat din participațiile la primul lui CD o mică locuință în Greenwich Village și că lucrează la cel de-al doilea disc al său, dar pentru care nu are încă o firmă care să i-l scoată. Benetti a presupus că acesta voia să îl întâlnească pe Fontanelli în speranța că îl va ajuta la încheierea unui contract cu o firmă specializată, cum mai făcuse cândva.

Puțin înainte de ora trei și jumătate, Benetti a primit un telefon de la O'Hanlon că repetiția este pe sfârșite. Copeland a devenit agitat și l-a rugat pe Benetti să-i spună repede unde se poate duce la toaletă.

Când Copeland s-a întors, Fontanelli deja ieșise din sală și se afla în hol. Copeland și Benetti s-au îndreptat în grabă spre el, dar, puțin înainte de a ajunge la el, au ocolit pe căi diferite un obstacol, o masă-bufet pe care două femei tocmai aranjau ornamentația florală, în așa fel încât Copeland a ajuns în spatele lui Fontanelli. În momentul în care Benetti îl făcea atent pe Fontanelli asupra prezenței prietenului său, Copeland a scos o armă, un automat Sig-Sauer de 9 mm, și a tras rapid de mai multe ori în Fontanelli.

Este de presupus că Marvin Copeland ascunsese arma în toaletă, în cursul săptămânii, cu ocazia uneia dintre obișnuitele vizite ale turiștilor. A reușit să o ascundă atât de ingenios (atârnată de un fir înnegrit în instalația de aerisire), încât a scăpat nu numai controalelor întreprinse anterior, dar și după atentat ascunzătoarea abia a fost descoperită.

Copeland a tras în total cinci gloanțe, dintre care și-au atins ținta patru, două în abdomen, unul în partea superioară a plămânului drept, și unul provocând o rană superficială la gât. Apoi pe el l-a nimerit primul dintre cele mai multe gloanțe trase de Lino Fontanelli de la o distanță de șaptezeci de picioare, fără a mai ține cont de riscul considerabil pentru cei prezenți. Glonțul l-a nimerit în cap și l-a

ucis pe loc. Martorii spun cu toții că Lino Fontanelli a urlat în continuare până când el însuși a fost pus jos și i s-au administrat calmante puternice.

50.

S-a trezit cu greu, a deschis ochii pe care apăsau tone și s-a simțit desprins de trupul său, care îl durea cumplit. Dar, din fericire, durerile ajungeau la el doar ca printr-o vată roz, erau mai mult informații decât senzații reale. A clipit, iar pleoapele s-au mișcat ca ușile blindate de la intrarea în adăposturile antiatomice, încet, maiestuos și cu un zumzet continuu.

Ba nu, asta era deasupra lui, un aparat cu o carcasă metalică albastră, care arăta ca unul dintre acelea văzute la serialele cu medici de la televizor.

Această constatare i se rostogoli o vreme prin minte leneș, greoi, transformându-se treptat într-o bănuială: era posibil să se afle într-un spital?

Oh, oh.

Ceva fusese. Imagini neclare cu sânge care i se scurgea printre degete. Oameni care țipau și alergau, imaginea care se tot reducea pentru că de la marginile câmpului vizual se întindeau tot mai mult umbre negre către centru.

Să fi fost o împușcătură? Să se fi tras în el? Și chestia asta se simțea atât de groaznic? La televizor părea cu totul altfel.

Nu atât de… persistent.

O vreme se pierdu, pluti printre stele, parcurse oceane aurii, până când auzi voci care îl chemau înapoi. De data asta a fost mai ușor să deschidă ochii, dar a durat ceva până a văzut ceva clar. O pată deschisă la culoare se transformă în chipul unei femei cu ochi migdalați.

— Este treaz, spuse aceasta cuiva și dispăru.

Pe cer se ivi un alt chip și spuse:

— Salut, John!

O cunoștea. Da. *Clic*! *Clic*! *Clic*! Reveneau amintirile, întreaga lui viață. Ursula. Numai de nu i-ar fi gura atât de uscată, limba atât de umflată și

parcă îi stătea și ceva în gât? În nas? Totul era atât de extenuant!

— Nu este nevoie să vorbești, dacă îți este prea greu, zise ea cu un zâmbet trist.

Avea ochii înroșiți, ca la o răceală ori ca la un zbor transatlantic. Mai era ceva ce putea să înroșească astfel ochii, dar nu pricepea ce. Știa numai că ochii puteau fi atât de injectați și umflați de la aerul uscat și rarefiat din avion.

— Eu…, reuși el să spună.

Ea zâmbi, îi atinse brațul – cât de departe se petrecea asta.

— Am… încercat să te sun…

— Da, știu.

— Nu ai… fost… acolo…

— Tot timpul am fost la Florența, explică ea cu zâmbetul ei trist. În arhivă, știi… Eram îngropată în hârtii.

El încercă să dea din cap, dar nu reuși.

— Dar acum ești… aici.

— Da, acum sunt aici.

El închise ochii, inspiră și expiră adânc și se simți fericit. O vedea iar, se gândea la vremurile când fuseseră împreună.

— Știi, spuse el, de-acum totul va fi altfel. Crede-mă. Trebuie să plătesc impozit pe moștenire, imaginează-ți. Probabil că deja ai auzit. Mă gândesc să scap și de restul banilor. Până la câteva milioane, poate. Și dacă tu… dacă ți-ai putea imagina… cu mine… nu știu cum să o spun…

Ciudat, ea părea că nu-l auzea.

— John! strigă ea și privirea i se îndreptă panicată spre aparatele de deasupra capului lui. John, ce este?

— Poftim? Ce să fie?

— *Soră*!

Ea se întoarse și plecă în grabă. John vru să se uite după ea, dar nu apucă să vadă decât cele două

canaturi ale ușii oscilând în balamale și scârțâind ușor.

Dar nu era singur. Mai era cineva cu el.

Padrone.

Era la fel de degajat cum îi rămăsese în memorie. Acesta îl salută:

— Bună, John!

— Bună, răspunse John șovăitor. Era surprins să îl vadă. Exista și un motiv pentru care acesta nu ar fi trebuit să fie aici, dar momentan motivul îi scăpa. Am dat-o în bară, nu?

— De ce crezi asta?

— Ar fi trebuit să duc la îndeplinire profeția, să redau oamenilor viitorul pierdut. Brusc se simți pătruns de o profundă tristețe și continuă: Dar nu am reușit. Acum mor, și McCaine va moșteni averea. Și cerul știe ce va face el cu aceasta.

— De ce crezi că McCaine va moșteni averea?

— Am uitat să fac un testament nou, mărturisi rușinat John. Nici măcar la asta nu m-am gândit. Își îndreptă privirea către tavanul încăperii, al cărui contur întunecat începu să se piardă. Nu am fost adevăratul moștenitor, așa este?

Padrone veni foarte aproape de pat și îl privi de sus.

— Tot ce are McCaine este o bucată de hârtie. Și ce-i cu asta?

— Este un testament valabil, spuse John deznădăjduit.

— Nu. Valabil este doar ce oamenii recunosc a fi valabil. *Padrone* îi puse mâna pe frunte, care îl mai liniști cu răceala ei. Ai uitat că a început campania electorală? Prima votare la care participă întreaga lume? Le-ai cerut oamenilor să decidă. Iar acum, după atentat, ei știu că, dacă decid să lase lucrurile neschimbate, decid pentru McCaine. Atunci McCaine va moșteni averea și într-o zi va deveni stăpânul lumii. Dar asta nu trebuie să se întâmple. Va avea loc o votare. Un vot, nimic altceva, mărunt, ușor, aparent neimportant, și

totuși mai puternic decât toate armele din lume, pentru că el va fi votul tuturor oamenilor. Ei pot decide să schimbe lucrurile. Va fi doar un prim pas, dar totul începe de la primul pas. *Padrone* îl privi, un chip binevoitor, aproape străveziu. Iar tu ai făcut posibil acest lucru, ai deschis ușa către viitor. Alții vor trece prin ea ori se vor întoarce; tu nu mai porți această responsabilitate. Dar acum, în acest moment, în aceste zile, oamenii au un viitor. Asta le-ai dat tu.

John îl privi și simți lacrimi umezindu-i ochii.

— Este adevărat?

— Știi că este așa.

Da. Știa. Dar cu toate asta era neliniștit.

— Și eu? Cu mine ce se întâmplă acum?

Padrone îi întinse mâna:

— Vino!

John ezită.

— Dar dacă s-a făcut o greșeală? Dacă ar fi trebuit să fac altceva? Poate că dacă aș fi încercat… cel puțin să fi încercat să schimb sistemul de impozitare…? Sunt atâtea lucruri pe care nici măcar nu am încercat să le fac…

Tăcerea părea să dureze o veșnicie. Totuși, pe măsură ce aceasta se prelungea, deznădejdea se dilua precum cerneala absorbită de sugativă. Nu mai lăcrima. Se liniști.

— Spune-mi ceva, îi ceru *padrone.* Ai făcut ceea ce ai putut?

— Nu știu. Eu…

— Nu ceea ce ar fi putut face cineva. Ceea ce tu puteai să faci. John se gândi, prin fața ochilor minții se perindă viața lui, cu multiplele ei cotituri.

— Da, spuse el. Ceea ce am putut să fac nu am făcut totdeauna bine, dar am făcut cât de bine am putut eu.

Padrone clătină încet din cap și spuse calm:

— Mai mult nu se poate cere.

John se ridică, coborî picioarele pe podea. Aceasta era netedă și rece sub tălpile lui goale, dar

aici nu erau pantofi ori papuci.

— Vino, spuse din nou *padrone.*

John privi în jur, văzu bolnavul din patul aflat în spatele lui, care arăta rău cu toate tuburile, cablurile și firele fixate pe corp, cu toate aparatele și beculețele licărind deasupra sa, și parcă nu se simțea bine să lase în urmă toate asta.

Dar *padrone* se afla deja în ușă și îi făcea semne.

— Nu trebuie să-ți faci griji, John. Tu ți-ai îndeplinit misiunea.

Brusc acea veșnică ghicitoare cu privire la sensul vieții și cu misiunea ce ar trebui să o aibă legată de el i se păru neverosimilă.

— Știți ceva, *padrone*? Între timp chestia asta mi-a devenit indiferentă.

În sfârșit cele două canaturi ale ușii se deschiseră în fața lor, iar ei trecură într-un spațiu plin de o lumină divină.

Mulțumiri și adnotări

Înaintea de toate vreau să mulțumesc soției mele, Marianne, care m-a încurajat mereu și m-a ajutat să îmi mențin entuziasmul pentru acest subiect. Fără ea această carte nu ar fi apărut.

Mai trebuie să mulțumesc multor oameni care mi-au sprijinit cercetările – sper să nu uit pe nimeni.

Sunt dator mulțumiri lui Timothy Stahl pentru nenumăratele informații cu privire la viața de toate zilele și cu privire la normele de drept din SUA; lui Robin Benatti și lui Nirbija Fuchs pentru informațiile privind Italia. Thomas Braatz, Manfred Orlowski și Dirk Berger din Leipzig mi-au relatat detaliat tot ce am vrut să aflu despre viața în RDG, despre demonstrațiile de luni și despre căderea zidului Berlinului. Ralf Wagner, doctor în economie la Berlin, a răspuns cu răbdare întrebărilor mele mai ales privitoare la crearea de masă monetară de către sistemul bancar și totodată vreau să subliniez că el nu este în niciun fel răspunzător pentru ce am făcut eu ulterior cu informațiile primite.

Aș dori să mai mulțumesc prietenilor mei Thomas Thiemeyer și David Kenlock, care au citit romanul în stadiul de concept, pentru propunerile, criticile și încurajările lor. David Kenlock m-a convins să încep romanul așa cum arată el acum, și pentru asta să șterg peste o sută de pagini!

Mulțumesc în continuare colaboratoarelor mele de la Stadtbücherei Kornwestheim pentru generoasa interpretare a noțiunii de termen de restituire, ca și celor de la arhiva-online a ziarului DIE WELT (www.welt.de), care mi-a fost de un ajutor neprețuit.

Nu s-a putut evita ca în multe locuri să apară persoane reale ale perioadei respective; uneori a trebuit să le atribui dialoguri pe care nu le-au susținut niciodată. Victimă a acestei infamii larg răspândite la scriitori a fost în special secretarul general al ONU, Kofi Annan, și sper să mă scuze pentru acest lucru. Clădirea din Wall Street 40 este din câte știu eu în realitate proprietate a lui Donald Trump (pe care eu, în romanul meu *Filmul Isus,* l-am calificat ceva cam nechibzuit „dispărut fără urmă", sorry, mister Trump).

Descrierile făcute de mine din domeniile economiei mondiale, sistemului monetar și interdependenței concernelor se bazează, printre altele, pe următoarele surse:

Eduard Lehmann, *Dynamik des Geldes* (Zürich 1998).

Johann-Günther König, *Alle Macht den Konzernen* (Reinbek 1999).

Rüdiger Liedtke, *Special*: *Konzerne* (Reinbek 1995).

Vance Packard, *Die Ultra-Reichen* (Düsseldorf 1990).

Joel Kotkin, *Stämme der Macht. Der Erfolg weltweiter Clans in Wirtschaft und Politik* (Hamburg 1996).

Hans Christoph Binswanger, *Geld und natur. Das wirtschaftliche Wachstum in Spannungsfeld zwischen Ökonomie und Ökologie* (Stuttgart 1991).

Margrit Kennedy, *Geld ohne Zinsen und Inflation* (München 1990).

Anthony Sampson, *Globalmacht Geld* (Hamburg 1990).

Câteva idei mi-a mai dat revista *Der Blaue Reiter, Journal für Philosophie,* ediția 11 din ianuarie 2000, având ca temă „Banul".

Date esențiale despre importanța politică a materiilor prime am găsit în *Die strategischen Rohstoffe* (Wuppertal 1988) de Dieter Eich și Karl

Hübner, ca și în *Zum Beispiel Erdöl* (Göttingen 1991) de Ekkehard Launer.

Toate amănuntele despre Fondul Monetar Internațional provin fie din propriul hompage (*www.imf.org*), fie din cartea *IWF und Weltbank* (Göttingen 1999) de Uwe Hoering.

Un compendiu al datelor economice mondiale am găsit în *www.ntu.edu.sg/library/statdata.htm.*

Datele financiare referitoare la Exxon le-am extras din dările de seamă anuale ale concernului publicate pe *www.exxon.com.* Istoria lui John D. Rockefeller, a lui Standard Oil Trust și a divizărilor lui în concernele petroliere actuale pot fi citite în *Encyclopaedia Britannica.*

Date esențiale despre puterea de cumpărare a banilor în istorie am găsit în *Allgemeine Münzkunde und Geldgeschichte des Mittelalters und der neueren Zeit* (Oldenburg 1976, reeditare după ediția 1926) de A. Luschin von Ebengreuth, în *Geschichte des privaten Lebens* (Frankfurt 1991) de Philippe Aries și Roger Chartier, ca și în *Das Geld. Eine Kulturgeschichte* (München 1964) de Ernst Samhaber.

Dintre cărțile care au ca subiect supraviețuirea omenirii pe această planetă le pot enumera doar pe cele mai importante:

Dennis Meadows, Donella Meadows, Eric Zahn, Peter Milling, *Die Grenzen des Wachstums* (Stuttgart, 1972).

Dennis Meadows, Donella Meadows, *Das globale Gleichgewicht* (Stuttgart 1974).

Mihailo Mesarovic, Eduard Pestel, *Menschheit am Wendepunkt* (Stuttgart 1974).

The Global 2000 Report to the President (Washington 1980).

Herbert Gruhl, *Himmelfahrt ins Nichts. Der geplünderte Planet vor dem Ende* (München 1992).

Pentru tema *suprapopulație* concludent a fost Heinrich von Loesch, *Stehplatz für Milliarden*?

(Stuttgart 1974).

Dinamica Curentului Golfului și cum s-ar putea aceasta prăbuși a analizat-o Wolfgang Jeschke în editorialul din *Science-Fiction-Jahrbuch 1998* (München 1997): nu este vorba despre science-fiction, ci despre sinteza unor teze din cartea *Der Schritt aus der Kälte – Klimakatastrophen und die Entwicklung der menschlichen Intelligenz* (München 1997) de William H. Calvin.

Povestea lui Fugger am găsit-o amănunțit descrisă în *Kauf dir einen Kaiser* (München 1978) de Günter Ogger. Completări am găsit în broșura *Die Fuggerei,* care poate fi cumpărată de la Muzeul Fuggerei din Augsburg.

Scenele care au loc în insula filipineză Panglawan sunt bazate pe întâmplări reale descrise de autorii Günter și Peer Ederer în cartea de știință popularizată *Dos Erbe der Egoisten* (München 1997).

Există în realitate și culegătorii de gunoaie mexicani. Surse importante în acest sens au fost cartea *18-mal Mexiko* (München 1986) de Alan Riding, și articolul „Vom Leben auf Mexikos Müllhalden" din *Stuttgarter Zeitung* din 16 octombrie 1996.

O importantă sursă de inspirație privitoare la evoluția lui McCaine a constituit-o lectura cărții *Hitler als Vorläufer* (München 1998) de Carl Amery, care este totodată analiza cea mai clară și mai înfiorătoare a național-socialismului pe care am citit-o vreodată.

Ideile susținute de lordul Peter Rawburne mi-au aparținut inițial mie. Într-unul dintre rapoartele anuale publicate de *Worldwach Institute,* și anume din 1996 („Zur Lage der Welt 1996", Frankfurt 1996) am găsit un articol de David Malin Roodman, „Marktmechanisme für den Umweltschutz nutzen", în baza căruia am reprelucrat fundamental aceste idei. Pentru o parte a argumentației m-am bizuit pe un articol de

Günter Purwig, „Ohne korrekte Bilanz keine korrekte Ökonomie” (apărut în ediția noiembrie 1977 a revistei *Der Dritte Weg,* Treuchtlingen). Cele două articole și cei doi autori nu au nimic de-a face unul cu altul.

Conferința din hotelul The Fairmont din San Francisco a avut loc într-un mod asemănător, dar nu în 1998, ci în septembrie 1995. Atunci gazdă era fostul șef de stat al Uniunii Sovietice, Mihail Gorbaciov. Unul dintre puținii ziariști admiși la cercurile de lucru ale întâlnirii a fost redactorul de la SPIEGEL, Hans Peter Martin care împreună cu colegul său, Harald Schumann, au scris apoi bestsellerul *Die Globalisierungsfalle – Der Angriff auf Demokratie und Wohlstand* (Reinbek 1996). În primul capitol al cărții pot fi citite declarațiile politice în original.

Concludente pe tema globalizării au fost și articolele din edițiile 39/1996, p. 82 și urm. și 25/1999, p. 121 și urm. din SPIEGEL.

Ideile dezvoltate de Lorenzo Fontanelli în articolul său sunt în parte inspirate din studiul *I Want The Earth Plus 5%* de Larry Hannigan, Australia 1999, care poate fi găsit în diferite locuri pe internet.

Considerațiile cu privire la zorii unui nou ev mediu făcute de Paul Siegel pleacă de la nimeni altul decât Umberto Eco, *Auf dem Wege zu einem neuen Mittelalter* (München 1989).

Conceptul de impozit pe circulația devizelor provine în realitate de la economistul laureat al premiului Nobel, James Tobin (în 1981 premiul Nobel pentru științe economice), de aceea el este supranumit „taxa-Tobin”. Amănunte despre acesta am luat din cartea *Die 10 Globalisierungslügen* de Gerald Boxberger și Harald Klimenta (München 1998).

Declarațiile lui Nelson Mandela din roman sunt preluate în cea mai mare parte din cuvântarea

acestuia din 28 ianuarie 1999, cu ocazia acordării premiului german al media din Baden-Baden.

Datorez idei importante și lucrării lui Giovanni Sartori *Demokratietheorie* (Darmstadt 1992).

În încheiere o mică rugăminte: dacă veți fi puși în situația de a-i vorbi vreunui cunoscut din spațiul lingvistic american despre această carte, gândiți-vă la faptul că numărul denumit de noi bilion, acolo va purta denumirea de *trillion,* și că la ei un bilion de dolari reprezintă o sumă modestă. Titlul romanului trebuie așadar tradus *One Trillion Dollars,* pentru a fi bine înțeles. Mulțumesc.

Note economice

• Pierderile pricinuite de gândacul *Diabrotica virgifera* culturilor de porumb din SUA – 1.000.000.000 $.

• Costul achiziției unui bombardier B2 – 2.000.000.000 $.

• Cheltuielile anuale pentru hrana animalelor în Germania – 3.000.000.000 $.

• Despăgubirile la care a fost condamnat ExxonMobil pentru accidentul suferit de tancul petrolier „Exxon Valdez” în 1989 – 4.000.000.000 $.

• Costul achiziției unui portavion – 5.000.000.000 $.

• Câștigurile anuale obținute de plan mondial din transportul ilegal de fugari, comerțul cu femei și cu copii cumpărați ori răpiți, vânduți ca prostituate, soldați ori forță de muncă ieftină. (Conform comunicatelor organizațiilor pentru drepturile omului, astăzi în întreaga lume sunt tratați ca adevărați sclavi mai mulți oameni decât în cea mai cumplită perioadă a comerțului colonial cu sclavi.) – 7.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Luxemburgului în anul 1992 – 12.000.000.000 $.

• Averea lui Yoshiaki Tsutsumi, cel mai bogat om din lume în anul 1989 – 13.000.000.000 $.

• Costurile cu reconstrucția după distrugerile provocate de uraganul Andrew în 1992 în Florida –

15.000.000.000 $.

• Excedentul din comerțul exterior al Franței în anul 1999 – 17.000.000.000 $.

• Costul total al medicamentelor produse în Germania în anul 1996 de către industria de medicamente – 18.000.000.000 $.

• Cheltuielile anuale ale Germaniei ca ajutoare pentru dezvoltare – 20.000.000.000 $.

• Valoarea donațiilor private (acute de fondatorul Microsoft, Bill Gates, în scopuri de binefacere – 21.000.000.000 $.

• Cheltuielile totale pe durata vieții unui portavion din clasa Nimitz (în condițiile exploatării timp de 50 de ani). Aceste portavioane de cca 100 000 de tone sunt cele mai mari nave de război din lume – 22.000.000.000 $.

• Venitul social brut al Coreei de Nord în 1991 – 23.000.000.000 $.

• Bugetul pentru apărare al Germaniei în anul 2003 – 24.000.000.000 $.

• Costurile totale ale proiectului Apollo de aselenizare (fără a fi pus de acord cu inflația) – 25.000.000.000 $.

• Costurile totale prognozate pentru introducerea la 180 de avioane a sistemului complex de armament Eurofighter 2000 – 33.000.000.000 $.

• Cheltuielile totale pentru arme nucleare din bugetul SUA pe 1998, cuprinzând costurile pentru întreținerea stocurilor (25 miliarde $), cercetare și dezvoltare, programele de apărare cu rachete,

măsuri de control al înarmării și supraveghere (4,4 miliarde $) și decontaminare și despăgubiri pentru persoanele îmbolnăvite în urma testelor din atmosferă (5,9 miliarde $) – 35.000.000.000 $.

• Valoarea aproximată a averii șefului Microsoft Bill Gates în anul 1997. În acel an, el a fost doar al doilea cel mai bogat om din lume, după sultanul Hassanal Bolkiah din Brunei – 36.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Chile în 1992 – 38.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Irlandei în 1991 – 39.000.000.000 $.

• Excedentul anual al tuturor întreprinderilor germane după impozitele pe 1989 – 46.000.000.000 $.

• Cifra de afaceri a Daimler-Benz AG în anul 1992 – 49.000.000.000 $.

• Bugetul total mondial pentru ajutoare de dezvoltare – 50.000.000.000 $.

• Averea aproximată a șefului Microsoft, Bill Gates, în anul 1998. Este cel mai bogat om din lume. – 51.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Venezuelei în 1991 – 53.000.000.000 $.

• Pagube pe plan mondial produse de forțe ale naturii ca furtuni, inundații și perioade caniculare în anul 2002. – 54.000.000.000 $.

• Pagube produse de catastrofe naturale în întreaga perioadă a anilor ’80 – 55.000.000.000 $.

• Reîndatorări ale federației, landurilor și ale comunităților în Germania în anul 1996 – 56.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Portugaliei în 1991 – 61.000.000.000 $.

• Cheltuielile cetățenilor SUA în anul 2000 pentru droguri ilegale – 62.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Israelului în 1991 – 63.000.000.000 $.

• Cifra de afaceri a IBM în 1992 – 65.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Greciei în 1991 – 66.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Poloniei în 1991 – 68.000.000.000 $.

• În anul 1998, în urma unor catastrofe naturale au murit în lume 32 000 de oameni și s-au produs pagube materiale de cel puțin 89 miliarde $ – 89.000.000.000 $.

• Valoarea aproximată a averii șefului Microsoft, Bill Gates, în anul 1999. În anii următori, averea s-a restrâns până la 41 de miliarde de dolari în 2003. Totuși, Gates rămâne necontestat cel mai bogat om din lume – 90.000.000.000 $.

• Pierderea suportată de cel mai mare concern media din lume, AOL Time Warner în anul 2002 – cea mai mare pierdere suferită vreodată de o întreprindere – 99.000.000.000 $.

• Costurile totale ale remedierii defecțiunilor din sistemele de computere din SUA în anul 2000 –

100.000.000.000 $.

• Datoria externă a Argentinei. În anul 1998 – 101.000.000.000 $.

• Cifra de afaceri a Exxon Corporation în anul 1992 – 103.000.000.000 $

• Produsul social brut al Norvegiei în 1991 – 104.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Turciei în 1991 – 105.000.000.000 $.

• Costurile totale ale construirii stației cosmice internaționale ISS – 110.000.000.000 $.

• Datoria externă a Indoneziei în anul 1998 – 119.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Finlandei în 1991 – 120.000.000.000 $.

• Cheltuielile anuale generale pentru instruire (școli, învățământ superior, perfecționări, cercetare, cultură, sport) în Germania – 121.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Danemarcei în 1991 – 122.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Iranului în 1991 – 127.000.000.000 $.

• Cheltuielile pentru apărare ale statelor Uniunii Europene – 130.000.000.000 $.

• Cifra de afaceri a General Motors în anul 1992 – 132.000.000.000 $.

• Cheltuielile pentru apărare ale statelor membre NATO fără SUA – 138.000.000.000 $.

• Datoria externă a Mexicului în 1998 – 141.000.000.000 $.

• La Conferința pentru climă de la New Delhi privitoare la modificarea protocolului de la Kyoto, Klaus Töpfer a prezentat un studiu pentru Programul de mediu al Națiunilor Unite, conform căruia în anii următori catastrofele naturale vor provoca anual pagube de cca 150 miliarde de $. – 150.000.000.000 $.

• Datoria externă a Republicii Populare Chineze în anul 1998 – 155.000.000.000 *$*

• Produsul social brut al Austriei în 1991 – 157.000.000.000 $.

• Datoria externă a Braziliei în anul 1998 – 158.000.000.000 $.

• Datoriile statelor fostului bloc răsăritean în anul 1991 – 172.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Belgiei în 1991 – 189.000.000.000 $.

• Cheltuielile totale anuale din domeniul sănătății în Germania – 190.000.000.000 $.

• Cheltuielile totale ale țărilor în curs de dezvoltare pentru cumpărarea de armament din străinătate în anii 1994-2001 – 209.000.000.000 $.

• Suma totală a cheltuielilor din domeniul asigurării pensiilor legale în Germania în 1995 – 211.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Suediei în 1991 – 215.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Elveției în 1991 – 228.000.000.000 $.

• Cheltuielile militare anuale medii ale SUA în anii ’90 – 260.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Coreei de Sud în 1991 – 274.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Olandei în 1991 – 282.000.000.000 $.

• Cifra de afaceri anuală pe plan mondial a industriei de divertisment a SUA (cinema, CD, video etc.). – 300.000.000.000 $.

• Cheltuielile pentru apărare ale SUA din bugetul anual 2002 – 343.000.000.000 $.

• Suma totală a subvențiilor pentru agricultură ale țărilor industrializate. Partea leului aparține țăranilor din Comunitatea Europeană – 350.000.000.000 $.

• Deficitul comerțului exterior american în anul 2000 – 388.000.000.000 $..

• Produsul social brut al Republicii Populare Chineze în 1991 – 425.000.000.000 $.

• Deficitul comerțului exterior american în 2002 – 435.000.000.000 $.

• Cheltuielile totale pentru asistența socială a bătrânilor, ajutoare sociale, stimularea muncii, asistența socială a minorilor, alocații pentru copii,

bani pentru educație, indemnizații pentru chirii etc. în Germania, anual – 445.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Braziliei în 1992 – 451.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Rusiei în 1991 – 479.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Spaniei în 1991 – 485.000.000.000 $.

• Pagubele pe plan mondial rezultate din corupție – 500.000.000.000 $.

• Produsul social brut al Canadei în anul 1991 – 550.000.000.000 $.

• Cifra anuală de afaceri mondială a drogurilor ilegale – mai mult decât se cheltuiește în toată lumea cu hrana – 600.000.000.000 $.

• Totalul cheltuielilor sociale în Germania în anul 1995 – 637.000.000.000 $.

• Cheltuielile militare globale în anul 1995 – 798.000.000.000 $.

• Cheltuielile militare globale în anul 1996 – 810.000.000.000 $.

• Cheltuielile militare globale în anul 1997 – 842.000.000.000 $.

virtual-project.eu

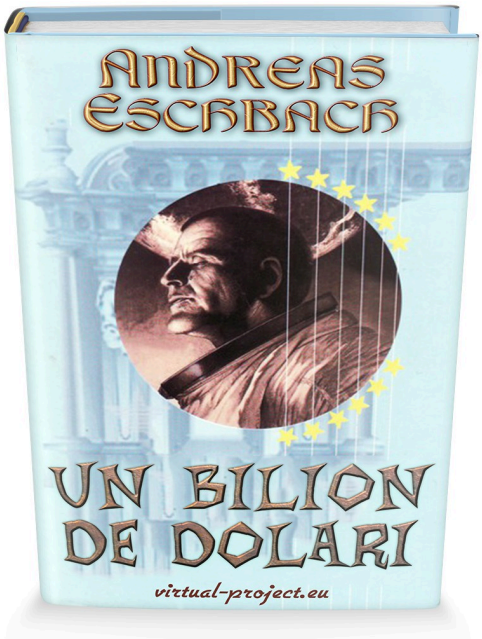

[1] Freie Deutsche Jugend (Tineretul Liber German).

[2] Gruner und Jahr AG & Co KG – este cea mai mare editură și tipografie din Europa. (n.tr.).

[3] Sozialistische Einheitspartei Deutschlands – Partidul Socialist Unit al Germaniei .(în fosta RDG).

[4] Volkssturm = organizație creată în Germania, în perioada de sfârșit a celui de-al Doilea Război Mondial, în scopul sprijinirii armatei la apărarea patriei. (n.tr.).

Table of Contents

Prolog
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.

37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.

Table of Contents

Prolog	3
1.	19
2.	32
3.	48
4.	62
5.	87
6.	97
7.	113
8.	131
9.	147
10.	159
11.	170
12.	185
13.	199
14.	212
15.	231
16.	247
17.	261
18.	276
19.	299
20.	308
21.	319
22.	334
23.	347
24.	365
25.	378
26.	397

27.	405
28.	422
29.	446
30.	463
31.	475
32.	502
33.	524
34.	542
35.	563
36.	585
37.	606
38.	624
39.	640
40.	666
41.	685
42.	700
43.	712
44.	724
45.	747
46.	764
47.	786
48.	796
49.	806
50.	833